Rostocker Dokumentenserver
Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.
Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de

Talmud gadol ...

[12,1] : Masekhet nidah

Nunc secundum Editionem Basileensem denuo emissum, Francofurti Ad Oderam: Gottschalckius, [5]459 [1699]

http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205

Band (Druck) Freier Zugang PUBLIC DOMAIN

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0001
DFG

BGMolLeip

Mad. Wolf IX. 2. XII

101 9, 12

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0002
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0003
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0004
DFG

זאת עבדת הלוים: נקיות ירים: מזלושה תמים: ריחו נידף כשמים

אהרן

משה

תלמוד
גדול שהביא לידי מעשה
תקצין והנדיב פרנס
ומנהיג בהרך בעירמז סגל
כז תרר יהודה ליכא"ל מעפ
תחן המנוח האלוה ויחר"ר
יאל"ל מחלבר שעא"
לזכות אח"נ לפרע

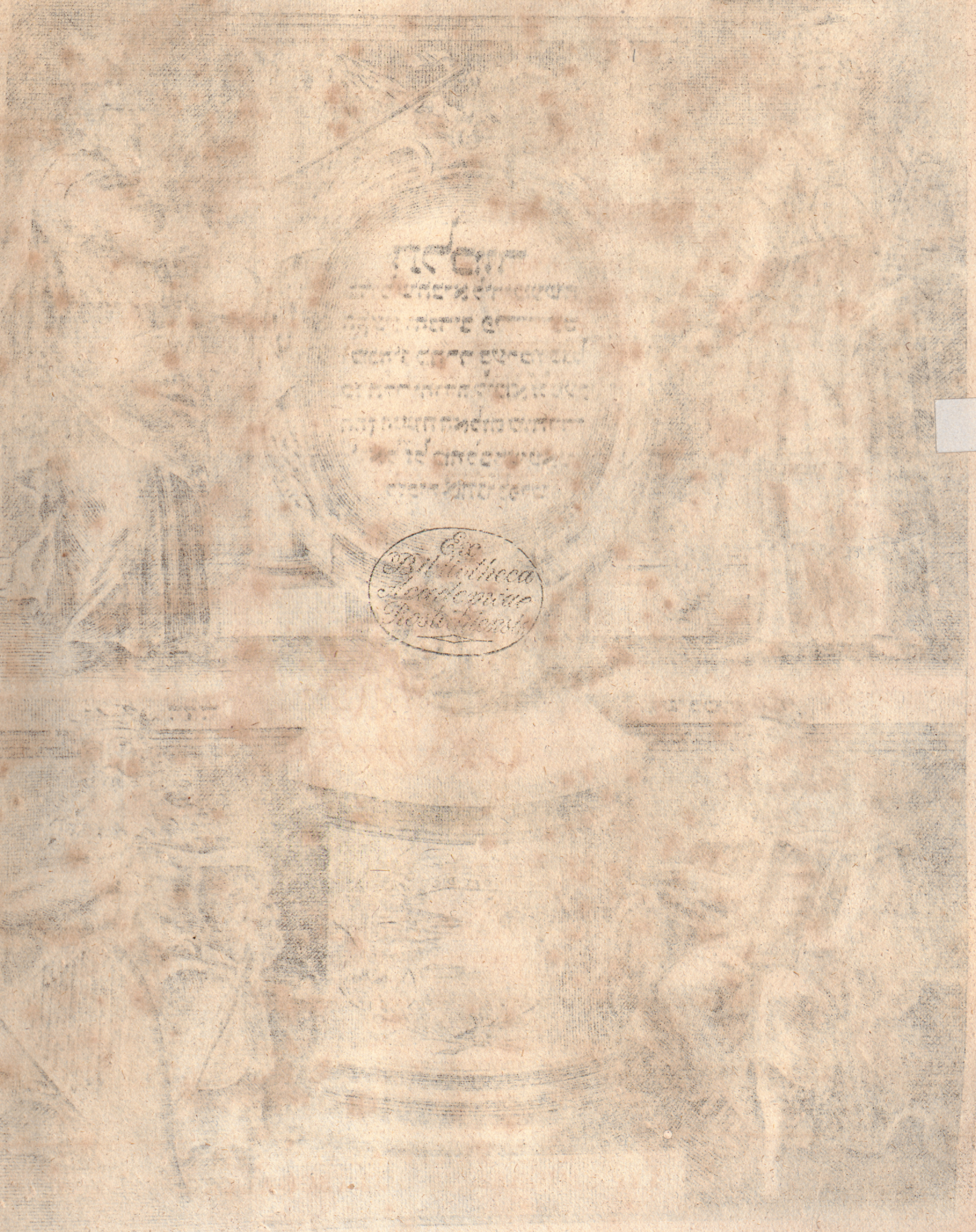
שלמה

דוד

CUM DEO ET DIE

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0005
DFG

Ex
Bibliotheca
Academiae
Rostochiensis

מסכת נדה

עם פירוש רש"י ותוספות ופסקי תוספות ומשניות עם
פירוש הרמבם ז"ל

כפי אשר נדפס בבסיליאה לא לגרוע ולא להוסיף רק לתקן הטעיות שנפלו בדפוס ההוא ונדפסו עם יופי
אותיות והדיו והנייר לא נפל דבר מכל טוב תיקונן בצורתן ובשיעור דף על דף ממש ועם כמה מעלות טובות:
אשר נעשה ע"י אנשים לומדי תורה לתקן כל דף ודף קודם שיבא ליד בעלי אומני הדפוס כדי לסלק ולסקל מכל סיג ופסולת
ויהיה מנוקה ומנופה כסלת נקייה בשלש עשרה נפה:

המעלה הלחת שהונהו עם ספסר הנעלה הנקרא חכמת שלמה של הרב מהרש"ל וגם עם ספסר הנעלה הנקרא חדושי הלכות של הרב מהרש"א
מה שצריך לתקן מהטעיות המפורסמות גם חלופי הגהות נרשמות של מהרש"ל ומהרש"א ומהר"ם נדפסו תחל כל מסכת ומסכת:

המעלה השנית ניתוסף עוד מראה מקום מדיני התלמוד בפוסקים והם מיימוני וסמ"ג וארבע טורים על איזה מסכתות
שחסר בדפוסי ש"ס הראשונים והם ברכות נדרים סוטה נזיר נדה בכורות נעשה על
ידי המגיהים הנקובים בשמותם במסכתות אלו איש איש על מקומו:

ומסכתא זו נעשה ע"י אחד מן המגיהים התורני יהושע פלק מק"ק ליסא ס"ה בהר"ר צבי יצ"ו מק"ק ווילנא:

המעלה השלישית ניתוסף עוד מראה מקום מדיני התלמוד בפוסקים הנזכרים בכל סדר קדשים ועם ההגהות ע"י ספר ברכת הזבח: עוד ניתוסף
מראה תבנית הניורים של סדר זרעים ברמב"ם וניורי גמר פי' רש"י ותוספות של מסכת עירובין וסוכה כל מ"ש לדגלו בחותת: עוד
ניתוסף מראה מקום מסורת התלמוד במסכת הוריות ונדה וסדר טהרות שחסר בדפוסי הראשונים:

עוד ניתוסף מפתח על פירקי שיתא סדרי משנה ע"פ אל"ף כי"ת ותשנח סוף מסכת תעבית:

ויש שכ"ר לפעולתו סוף כיצד הרואה והקונין פרקים ומנחינהרר וששיבר בערמן בג"כ מהלברשטאט שהזיל מכיסו כל מכשירי הוצאת הדפוס:

נדפס בשנת כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה תהיה לפ"ק:

(1692)

פה קק פרנקפורט דאדרה

תחת ממשלת אדוננו הדוכס הגדול המיוחס מאוד המהולל והגדיר פרידריך שליטי קורפירצט בן ברלנדיבורג ירוס הודו ויתנשמלכותו מעלה מעלה אמן:
ע"י התפעלות והשתדלות הלדון יוחנן קריסטוף בעקמן דוקטר ופרופעסר בפרנקפורט דלדדר:
נדרוקט דורך דען דרן מיכל נאטנלן:

MASSECHET NIDAH
Opus in qvo agitur de MENSTRVATIS
Recognitum à MARCO MARINO Brix. Can. Regul. D. Servatoris,
Et ab omnibus iis, qvæ contra Religionem Christianam sunt,
Juxta mentem Concilii Tridentini Expurgatum,
Adeò utnon modò citra Impietatem, verum etiam cum fructu legi posſit:
Ante hac BASILIÆ editum,
Nunc ſecundùm Editionem Baſileenſem denuò emiſſum
Cum Privilegio SACR. CÆSAR. MAJ. & Sereniſſimi ELECTORIS
BRANDENBURGICI.

FRANCOFVRTI AD ODERAM
TYPIS MICHAELIS GOTTSCHALCKII.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0007
DFG

Ex
Bibliotheca
Gymnasii
Stettinensis

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0008
DFG

שמאי אומר כל הנשים דיין שעתן לפקידה ואפילו לימים הרבה וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת לעת ממעט על יד מפקיד לפקידה ומפקיד לפקידה ממעט על יד מעת לעת כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה כיצד דיה שעתה היתה ישבה במטה ועסוקה בטהרות ופרשה וראתה היא טמאה והן טהורות אע"פ שאמרו מטמאה מעת לעת אינה מונה אלא משעה שראתה:

גמ': מאי טעמיה דשמאי קסבר העמד אשה על חזקתה ואשה בחזקת טהורה עומדת והלל כי אמר העמד דבר על חזקתו היכ דלית ליה ריעותא מנופיה אבל איתתא בעין

מעת לעת מפרש בגמ' דתולין ולא מוכלין ולא סורפין ודווקא לקדשים או לתרומה אבל לחולין לכ"ע דיה שעתה דחוקמה בחזקת טהרה ואם תאמר מאי שנא מבגד דספק טומאה דנרשות היחיד טמא ודאי ליה לחולין ולא מוקמינן בחזקת טהרה מסוס דילפינן מסוטה מדפרי' בגמ' לר' שמעון מי מים סוטה טמאה ודאי כר"י ליה הכא טמאה

ולאי ומצני סגיני סוטה דאיכא רבנן לדבר מסתבר לרבנן דאמרי כר"י טמאות הוי ספק רועצם דתרתי לריעותא לא הויבן לומר דלמא יוציאו מסוט לטמאה לפי כר"ה ויש לומר דלמא לפי כר"ה מסוט לטמאה למפרש ולכך נטומאת מעת לעת מוקמי לה בחזקתה ואם תאמר במעת לעת דקיל טפי מבגד טמא כדפרי' לעיל התחילו בו לטמאה לפי כר"ה ובכל טהר טהורות תמרין כר"ה ספקו טהור כדמוכח בסתיראין דקאמר והילל כי קאמר חזקי חזקת בגדים ספק בגד לא בגד מכל מעת לעת כו' ולא תמרינן חזקי מילתא לח

כיון דמנופה קחזיא לא אפרינן אוקמ׳ אחזקתה
ומאי שנא ממקוה דהנן מקוה שנכנד ונבצא
חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין
ברשות הרבים בין ברשות היחיד שמאות
לשמאי קשיא למפרע להילל קשיא ודאי
דאילו מעת לעת חולין לא אוכלין ולא
שורפין ואילו הכא שופאה ודאי ההם משום
דאיכא למימר העמד טמא על חזקתו ואימא
לא טבל ארבה העמר מקוה על חזקתו ואימ׳
לא חסר הרי חסר לפניך הכא נמי הרי דם
לפניך השתא הוא דחזאן הכא נמי השתא הוא
דחסר הכי השתא ההם איכא למיב׳ חסר
חסר ואתא הכא כי איכא למימר חזאי ואתא
חזאי ואתא ומאי קושי׳ דילמ׳ הנם הנם הזיתים
ההם איכא הרתי לריעותא הכא איכא חדא
לריעותא ומאי שנא מחבית דתנן ׳היה בודק
את החבית להיות מפריש עליה תרומה והוך
ואח׳כ נמצא חומץ כל שלשה ימי׳ (הראשוני׳)
ודאי מכאן ואילך ספק קשיא לשמאי ההם
משום דאיכא למימר העמד טבל על חזקתו
ואימר לא נתקן אדרבה העמד יין על חזקתו
ואימר לא החמין הרי החמין לפניך הכא
נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחזא ההם נמי
השתא הוא דהחמין הכי השתא ההם איכא
למימר החמין ואתא החמין ואתא הכא מי
איכא למימ׳ חזאי ואתא חזאי ואת׳א קושיא
דילמא הנם הנם חזיתיה ההם איכא הרתי
לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ורמי חבית
אמקוה מאי שנא הכא ודאי ומאי שנא הכא
ספק א״ר חנינא בטורא מאן תנא חבית רבי
שמעון היא דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה
׳דתנן מקוה שנכנד ונמצא חסר כל הטהרות
שנעשו על גביו למפרע בין ברשות הרבים בין
ברשות היחיד טמאות ר״ש אומר ברשות הרבי׳
טהורות ברשות היחיד תולין
שניהם

דאיבא למיפתי מנופה מקוה מטעם דהוה ליה מקוה מוקמינן לה אחזקת
טהרה ולאי טעמא הוה מוקמינן לה אחזקת
לענין פרישת חטאת דכתיב ורחץ במים ואחר יבא
טמא ואפילו שחטוה ומנאוה טרפה אין להתיר הגבינה מטעם מוקמ׳
בהמה בחזקת שלא נחתך טרפה כיון
דמעולם לא חיתה לאותה שעה מכורלית לא
דק׳ מקוה כדמוכח כהכל שוחטין דק׳ ב׳
מ׳ מעשה מניו ומפרה מלמה למולינין
ב״ר רובה והיכי מוכח לימ׳ מ׳ קי לה
בחזקת שחיטה טרפה מלמ לה מקוה מותה
מוקה בדפרים ל״ש להתיר הגבינות ׃
להילל קשה ולאי דמקמ׳ ר׳ שמעון
בפ״ק נ׳ תולין מכלל דט״ס
דקמ׳ רבנן בריש הניזו ור״י
דקמ׳ השתא הוה לאוקי ורב דאמ׳ כב״ש יוקפין
הניח ב׳ בורות לפני כונסי קדש
מביה בלרך וקדשה עמה בעיר ומפיהם
ביומה למס׳ מסק מדשים מבין בעדות
לבנדות ולא ק מר הפת הוה דבנד׳ היינו
מטום לרבי׳ מעדות נמה מנפרת וכי
פרין הכא ל מוקל מקוה מביה הכי נמי
מני למיפרך לרב דלקה נפעדו ק׳ אמר רב
מלמ דפרין לפוקל כפי נפ יטות ומה
דקמ׳ הכא ל יתמ׳ רב דאמר כרבי נתן
דאמר חס בריה הוה עלוי להביה לחיה
שבביב מרע הוה מקשי׳ נב לרב לוקה
בעדות הקה הנם נמי רוב הבו ס בריאים
ומ״ל מיתר לבריה היה כמו שהו עכשיו
דף י׳ ההם חדת לריעות׳ תית׳ דכפ״ק דחולין
מחרינן שחט ונמצא הסכין פגום
ובבר כן ועבמ׳ מחרי כן רב מסל מח כשרה
מטום לעגם ולאי פוגם כו׳ ופריך ליה
מטבל ועלה ומנקע עליו דכר מוכן מע״ב
שנתעסק בחוה ומיין כל היום לא עלתה
לו טבילה ומסכי סכ ומיתרעי בהמה לא
מיתרעי ומשתא הא מיבעיא ליה לריעותא
לאהרי פגום לפניך והעמד נסמם בחזקת
היסור כלומ׳ הכא לכ נמי תרעי מקוה
ואלם לא מיתרעי ומ״ם מטמיין ום נומר
דהתם מטום נעגם ולאי פוגם כלומ׳ הא
אי נמי מין טברת חלק בין מקוה מיתרעי
לאלם ומ״ם ס״ם מכין יתרעי ומיבעי ליה עגם
טובא נמה נעגם נפגם ומעי נעור נפגם
נמה נפגם במיעוט בתרת ומעיל נפגם
במיעוט קמה נמה לא שחט כנגד הפגימה
מך קשה לומר התם מנלן דמן י כאר חוק
לבתיב ורחץ הכתן מן הכיור ולימא
מלוק ק ואתי בניר ליה ס עורה חלת
מוקמינן בחזקה וקשה התם מטום לביבת
ריעותא ומכתי היכא לאוקי׳ ליה ואת מנלן
לחולין בשר חזקה ול״ל דמוכח היפך
לבת נסוק שבוע ורל״ה ורבה בבה הנגע ומיפגע מוסק
הנכוסק שם נאותו מרוע יחיב ק׳ מם נכנס נעור וקס מדרבה נימ׳ התם
הרי חסר הנגע לפניך חזקי נגדה בחזקה טבר נלמ׳ הכא בעלי פקולטמת
בולאי ול״ל דגבי מקוה רגילות לבתחכר מעט מעט ולכך מיבעי לומר
דמע׳ קרקע חסר מבל הנגע רגילות להתחכר בבת אחת פחות מכדרים לכך
לומר הוסק הטבול בוה לחבר וחזקי הנגע בחזקת בלם ניעוקה בהן מן ה׳ ת
ובטומאת הפ׳ן את הבית לפולו נחסר הנגע מחדי כן קולס מבבם וה
נזרת ה׳ בחוב בוה שבעים טמא עד סירוה הכהן בם ק שנוע ויטהרנו ׃
דף יד היזה כוזק את המבית לפולו לרבנן לחית להו׳ בהמוכר את הספינה יין
וחומץ מין לומר הוא ק יכו כשמתכיון לתרו מן החומץ והכא מיירי

פפתכון לתרוס מן היין ובמה חומץ דהוה ליה תרומה בטעות כדאמ׳ בתוספתא לתרומה פרק התולס והמעבל ׃ ושניהם

כיון דמנופה קחזיא לא אפרינן אוקמ׳ אחזקתה ומאי שנא ממקוה דהנן מקוה שנכנד ונבצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד שמאות לשמאי קשיא למפרע להילל קשיא ודאי דאילו מעת לעת חולין לא אוכלין ולא שורפין ואילו הכא שופאה ודאי ההם משום דאיכא למימר העמד טמא על חזקתו ואימא לא טבל ארבה העמר מקוה על חזקתו ואימ׳ לא חסר הרי חסר לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחזאן הכא נמי השתא הוא דהחמין הכי השתא ההם איכא למימר החמין ואתא החמין ואתא הכא מי איכא למימ׳ חזאי ואתא חזאי ואת׳א קושיא דילמא הנם הנם חזיתיה ההם איכא הרתי לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ורמי חבית אמקוה מאי שנא הכא ודאי ומאי שנא הכא ספק א״ר חנינא בטורא מאן תנא חבית רבי שמעון היא דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה ׳דתנן מקוה שנכנד ונמצא חסר כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד טמאות ר״ש אומר ברשות הרבי׳ טהורות ברשות היחיד תולין
שניהם

דאיבא למיפתי מנופה מקוה מטעם דהוה ליה מקוה מוקמינן לה אחזקת טהרה ולאי טעמא הוה מוקמינן לה אחזקת לענין פרישת חטאת דכתיב ורחץ במים ואחר יבא טמא ואפילו שחטוה ומנאוה טרפה אין להתיר הגבינה מטעם מוקמ׳ בהמה בחזקת שלא נחתך טרפה כיון דמעולם לא חיתה לאותה שעה מכורלית לא דק׳ מקוה כדמוכח כהכל שוחטין דק׳ ב׳ מ׳ מעשה מניו ומפרה מלמה למולינין ב״ר רובה והיכי מוכח לימ׳ מ׳ קי לה בחזקת שחיטה טרפה מלמ לה מקוה מותה מוקה בדפרים ל״ש להתיר הגבינות ׃ להילל קשה ולאי דמקמ׳ ר׳ שמעון בפ״ק נ׳ תולין מכלל דט״ס דקמ׳ רבנן בריש הניזו ור״י דקמ׳ השתא הוה לאוקי ורב דאמ׳ כב״ש יוקפין הניח ב׳ בורות לפני כונסי קדש מביה בלרך וקדשה עמה בעיר ומפיהם ביומה למס׳ מסק מדשים מבין בעדות לבנדות ולא ק מר הפת הוה דבנד׳ היינו מטום לרבי׳ מעדות נמה מנפרת וכי פרין הכא ל מוקל מקוה מביה הכי נמי מני למיפרך לרב דלקה נפעדו ק׳ אמר רב מלמ דפרין לפוקל כפי נפ יטות ומה דקמ׳ הכא ל יתמ׳ רב דאמר כרבי נתן דאמר חס בריה הוה עלוי להביה לחיה שבביב מרע הוה מקשי׳ נב לרב לוקה בעדות הקה הנם נמי רוב הבו ס בריאים ומ״ל מיתר לבריה היה כמו שהו עכשיו דף י׳ ההם חדת לריעות׳ תית׳ דכפ״ק דחולין מחרינן שחט ונמצא הסכין פגום ובבר כן ועבמ׳ מחרי כן רב מסל מח כשרה מטום לעגם ולאי פוגם כו׳ ופריך ליה מטבל ועלה ומנקע עליו דכר מוכן מע״ב שנתעסק בחוה ומיין כל היום לא עלתה לו טבילה ומסכי סכ ומיתרעי בהמה לא מיתרעי ומשתא הא מיבעיא ליה לריעותא לאהרי פגום לפניך והעמד נסמם בחזקת היסור כלומ׳ הכא לכ נמי תרעי מקוה ואלם לא מיתרעי ומ״ם מטמיין ום נומר דהתם מטום נעגם ולאי פוגם כלומ׳ הא אי נמי מין טברת חלק בין מקוה מיתרעי לאלם ומ״ם ס״ם מכין יתרעי ומיבעי ליה עגם טובא נמה נעגם נפגם ומעי נעור נפגם נמה נפגם במיעוט בתרת ומעיל נפגם במיעוט קמה נמה לא שחט כנגד הפגימה מך קשה לומר התם מנלן דמן י כאר חוק לבתיב ורחץ הכתן מן הכיור ולימא מלוק ק ואתי בניר ליה ס עורה חלת מוקמינן בחזקה וקשה התם מטום לביבת ריעותא הכא איכא חדא לריעותא ומכתי היכא לאוקי׳ ליה ואת מנלן לחולין בשר חזקה ול״ל דמוכח היפך לבת נסוק שבוע ורל״ה ורבה בבה הנגע ומיפגע מוסק הנכוסק שם נאותו מרוע יחיב ק׳ מם נכנס נעור וקס מדרבה נימ׳ התם הרי חסר הנגע לפניך חזקי נגדה בחזקה טבר נלמ׳ הכא בעלי פקולטמת בולאי ול״ל דגבי מקוה רגילות לבתחכר מעט מעט ולכך מיבעי לומר דמע׳ קרקע חסר מבל הנגע רגילות להתחכר בבת אחת פחות מכדרים לכך לומר הוסק הטבול בוה לחבר וחזקי הנגע בחזקת בלם ניעוקה בהן מן ה׳ ת ובטומאת הפ׳ן את הבית לפולו נחסר הנגע מחדי כן קולס מבבם וה נזרת ה׳ בחוב בוה שבעים טמא עד סירוה הכהן בם ק שנוע ויטהרנו ׃ דף יד היזה כוזק את המבית לפולו לרבנן לחית להו׳ בהמוכר את הספינה יין וחומץ מין לומר הוא ק יכו כשמתכיון לתרו מן החומץ והכא מיירי פפתכון לתרוס מן היין ובמה חומץ דהוה ליה תרומה בטעות כדאמ׳ בתוספתא לתרומה פרק התולס והמעבל ׃ ושניהם

כיון דמנופה קחזיא לא אפרינן אוקמ׳ אחזקתה ומאי שנא ממקוה דהנן מקוה שנכנד ונבצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד שמאות לשמאי קשיא למפרע להילל קשיא ודאי דאילו מעת לעת חולין לא אוכלין ולא שורפין ואילו הכא שופאה ודאי ההם משום דאיכא למימר העמד טמא על חזקתו ואימא לא טבל ארבה העמר מקוה על חזקתו ואימ׳ לא חסר הרי חסר לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחזאן הכא נמי השתא הוא דהחמין הכי השתא ההם איכא למימר החמין ואתא החמין ואתא הכא מי איכא למימ׳ חזאי ואתא חזאי ואת׳א קושיא דילמא הנם הנם חזיתיה ההם איכא הרתי לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ורמי חבית אמקוה מאי שנא הכא ודאי ומאי שנא הכא ספק א״ר חנינא בטורא מאן תנא חבית רבי שמעון היא דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה ׳דתנן מקוה שנכנד ונמצא חסר כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד טמאות ר״ש אומר ברשות הרבי׳ טהורות ברשות היחיד תולין
שניהם

כל ג׳ ימים קודם לחרונה שנמצאת מ מ ולאי תומן דכיון דעכשיו תומן גמור הוא ולאי מין פחות מג׳ ימים שהחיל להחמין והם עשאוהו נתוך ג׳ ימים מתן תרומה על מקום אחר ח נו תרומ׳ מליבא דר׳ ומ׳ בהמוכ׳ את הספינה יין וחומץ פני מינין הן דאי לרבנן הא קיימא לן תדבר מין במינו בטל ברוב היפה תרומתו תרומ׳ מכאן ואילך למפרע ספק והוא ו תרומ׳ ויתרום מלמ בין למר בין למר מכפקינן ריש ומ״ם מפרע: ומאי חזית מקוה דכתי תרוייהו מיבא תרתי לריעותא: מאי שנא נמקוה דמחזקינן למפרע טומאת ולאי: ומ״ם נמוכת דקתמר ספק: נדה א׳ כיחיד תולין כשעת מפר לקמן: ומעמה מפוטה דכתיב וסיו נטמאה לימקם לפוטה: ועשתה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0010
DFG

ושניהם לא למדוה אלא מסוטה רבנן סברי כי סוטה מה סוטה ספק היא ועשאוה כודאי הכא נמי ספק ועשאוה כודאי איכ סוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברשות הרבים טהור הבא נמי ברשות הרבים טהור הכי השתא התם משום סתירה הוא וסתירה ברשות הרבים ליכא הכא משום חסר הוא טה ליחסר ברשות הרבים פה לי חסר ברשות היחיד וכי תימא הא כל ספק טומאה ברשות הרבים טהור כיון דאיכא תרתי לריעותא כודאי טומאה דמיור שמעון סבר כי סוטה מה סוטה ברשות הרבים טהור הכא נמי ברשות הרבים טהור אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברשות היחיד טמא ודאי הכא נמי ברשו היחי טמאה ודאי הכי השתא התם יש רגלים לדבר שהרי קינא לה ונסתרה הכא מאי רגלים לדב איכא ואי בעית אימ היינו טעמא דר שמעון גמר סוף טומאה מתחילת טומאה מה תחילת טומאה ספק נגע ספק לא נגע ברשות הרבים טהור אף סוף טומא ספק טבל ספק לא טבל ברשות הרבים טהור ורבנן הכי השתא התם גברא בחזקת טהרה קאי מספק לא מחתינן לידה לטומאה הכא גברא בחזקת טומאה קאי מספק לא מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא ממבוי דתנן השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעה הכיבוד התם נמי כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים דאתו מעלמא כתרתי לריעות דמו ואב"א היינו טעמ דשמאי הואיל ואשה מרגשת בעצמה והילל כסבורה הרגשת מי רגלים היא ולשמאי האיכא ישנה ישנה נמי אגב צער מיתער מידי דהוה אהרגש מי רגלים והאיכא שוטה מודה שמאי בשוטה הא כל הנשים קתני כל הנשים פקחות ולתני נשים לאפוקי מרבי אליעזר דא"ר אליעזר ארבע נשים וחולא קמ"ל כל הנשים והאיכא כחמים ליסא תנן כחמים דלא כשמאי אמר אביי מודה שמאי בכחמים ס"ט בצפור לא נתעסקה בשוק של טבחים לא עברה האי דם מהיכא אתי אי בעית אימא היינו טעמיה דשמאי דאם איתא דהוה דם מעיקר הוה אתי והילל כותלי ביתה הרחם העמידוהו ושפאי כותלי ביתה הרחם לא מוקמי דם משמשת במוך מאי איכא למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת במוך רבא אמר מוך נמי אגב זיעה מכוץ כויץ ומודה רבא במוך דחוק ומאי איכא בין הני לישני להאיך לישנא

איכא

ושניהם לא למדוה אלא מסוטה תימה דהא רבנן מטמאין לקמן ר"ה משוס דסוי תרתי לר עותא ולא סיימו ספק ולא מיין זה לא סיפ מידי וכן נקטינן דהוי ודאי טבל לרבי דומיא דקוסם דלא גמרינן מסוטה אלא טומאה וכי סמעון כתי דגמר מכתיב מטומאה הא לא סיים מידי לסוטה ואומר ר"ת דלא קאמר הכי אלא לפדם דלא תק לה מסוטה וטעמא דרבנן משוס דהוי תרתי לריעותא והוי ודאי ולא ספק ולרבי סמעון סוי ספק דלית ליה טעמא דהני תסר לפניך דסתם סוף דתסר וכנגד העמד סקוץ נחוקת אלא מיבעי ליה בשוטה טומאה על חזקתו לגבי רבי תולין מדינא ומ"ש דלא ילפינן מסוטה ולגבי רבי מאיר ספק אבל ר"מ מטהר לפי שהוא מקיש לעדות חזקה דמסוטה לא למדו אלא לעדות כדאמרי ביבמות פ' האשה רבה (דף קכא.) ומ"ש ר"מ מטהר בשוטה ואב"א לעולם ר"מ מטמא בשוטה ומ"ש ר"מ מטהר בשוטה משום דאמר ר"מ אין עדות לשוטה ואין הודאתה הודאה ואין לה קול ואין לה קיום לפיכך אין לה עדות לטמא ולא לטהר ולא לחייב ולא לפטור ולא לכלום ולא מיבעי ליה לר"מ אלא בשוטה שהיתה פקחה ושטתה ואומרת ראיתי ואין אנו יודעין אם ראתה אם לאו אבל שוטה מעיקרא לא ראתה ודאי לא מהימנא

איבא ביניהו למרמי חביט ומקו ומבוי להאיך לישנא איבא למרמינהו להני לישני ליכא למרמי ומאי איבא בין האי לישנא להאיך לישני לאביי איבא מוך לרבא איבא מוך דחוק תניא כי האי לישנא דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי לה בקופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת שטהרות הראשונות טמאו אמר לו אבל ומה הפרש בין זו לזו לזו יש לה שולי לזו אין לה שולי רבא אמר טעמא דשמאי משום בטול פריה וריביה תניא נמי הכי אמ' לו שמאי להילל א"כ בטלת בנות ישראל מפריה ורבי ומאן דתני האי לישנא הא תניא כי האיך לישנא דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי התם הלל הוא דקטעי הוא סבר טעמא דשמאי דאם איתא דהו' דם מעיקרא הוה אמי וקא מקשי ליה קופה ואמר ליה שמאי טעמא דידי משום בטול פריה וריביה ולמאי דקטעית נמי דקמקשית קופה לזו יש לה שולים ולזו אין לה שולים ולמאן דתני האי לישנא הא תניא כי האיך לישנא משום בטול פריה וריביה הכי קאמ' ליה הילל לשמאי אין טעמא קאמר דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי ומיהו עשה סייג לדבריך דמאי שנא מכל התורה כולה דעבדינן סייג אמר ליה א"כ בטלת בנות ישראל מפריה ורביה והילל טפריה ורביה מי קאמינא לטהרות הוא דקאמינא ושמאי לטהרות נמי לא דאם כן לבו נוקפו ופורש: שולים בדוקין מכוסין בזוית סימן: איתמר קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה אמר טהרות הראשונות טהורות רבי יוחנן אמר טהרות הראשונות טמאות והא בירת שמאי והילל מודו בקופה דטהרות הראשונות טמאות כי מודו שמאי והילל בקופה שיש לה שולים כי פליגי הזקיה ור' יוחנן בקופה שאין לה שולים אין לה שולים מאי טעמא דרבי יוחנן אין לה שולים ויש לה אוגנים והחניא המדלה עשרה דליים מים בזה אחר זה ונפצא שרץ באחד מהן הוא טמא ובולן טהורין ואמר ריש לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא שאין לה אוגנים אבל יש לה אוגני כולן טמאים לים חזקי' ליה ליה דרבי ינאי פיא שרקי פירי לא שרקי אי נמי פיא לא קפיד עלייהו פירי קפיד עלייהו ואי בעית אימא כי פורו שמאי והילל בקופה שאינה בדוקה

כי

איבא ביניהו למרמי חביט ומקו ומ"ש להאי לישנא איבא למרמינהו להני לישני ליכא למרמי ומאי איבא בין האי לישנא להאי לישני לאביי איבא מוך לרבא איבא מוך דחוק תניא כי האי לישנא דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי לה בקופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת שטהרות הראשונות טמאו אמר לו אבל ומה הפרש בין זו לזו לזו יש לה שולי לזו אין לה שולי רבא אמר טעמא דשמאי משום בטול פריה וריביה תניא נמי הכי אמ' לו שמאי להילל א"כ בטלת בנות ישראל מפריה ורבי ומאן דתני האי לישנא הא תניא כי האיך לישנא דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי התם הלל הוא דקטעי הוא סבר טעמא דשמאי דאם איתא דהו' דם מעיקרא הוה אמי וקא מקשי ליה קופה ואמר ליה שמאי טעמא דידי משום בטול פריה וריביה ולמאי דקטעית נמי דקמקשית קופה לזו יש לה שולים ולזו אין לה שולים ולמאן דתני האי לישנא הא תניא כי האיך לישנא משום בטול פריה וריביה הכי קאמ' ליה הילל לשמאי אין טעמא קאמר דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי ומיהו עשה סייג לדבריך דמאי שנא מכל התורה כולה דעבדינן סייג אמר ליה א"כ בטלת בנות ישראל מפריה ורביה והילל טפריה ורביה מי קאמינא לטהרות הוא דקאמינא ושמאי לטהרות נמי לא דאם כן לבו נוקפו ופורש: שולים בדוקין מכוסין בזוית סימן: איתמר קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה אמר טהרות הראשונות טהורות רבי יוחנן אמר טהרות הראשונות טמאות והא בירת שמאי והילל מודו בקופה דטהרות הראשונות טמאות כי מודו שמאי והילל בקופה שיש לה שולים כי פליגי הזקיה ור' יוחנן בקופה שאין לה שולים אין לה שולים מאי טעמא דרבי יוחנן אין לה שולים ויש לה אוגנים והחניא המדלה עשרה דליים מים בזה אחר זה ונפצא שרץ באחד מהן הוא טמא ובולן טהורין ואמר ריש לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא שאין לה אוגנים אבל יש לה אוגני כולן טמאים לים חזקי' ליה ליה דרבי ינאי פיא שרקי פירי לא שרקי אי נמי פיא לא קפיד עלייהו פירי קפיד עלייהו ואי בעית אימא כי פורו שמאי והילל בקופה שאינה בדוקה

כי

למרמי להא מודה שמאי בשוטח דלא מרגשת דלמפרע תולין ובמקום שרפין וכן להילל דלית ליה הני טעמי נדוך לשנויי כדמשני דהתם תירתי לריעותא ד"ל דטעמא דסרנא מהני ליה הילל דלא לטעמיה ודלמאי מסכי אף בשוטח אלא לטומאת נוגעי מ"ט לית ליה לשמאי נוגעי דיהיב טעמא דתירתי לריעותא לשרוף מכל תולין חע"נ דליכא תירתי לריעותא ועיקר פירכא דלעיל לשמאי דמשום דליכא תרתי לריעותא מ"מ לא ס"ד לומר דלמאי מכסי ליכא למימר דבמקום מטמא כן אף בר"ה ובנגע בחד מטהרי חכמים בר"ה כדתניא מי מכערב שלא ע"ב ה' יכו מבו דבמקום מיכא תירתי לריעותא ד"ל דלא קסבר ליה לעיל אלא במאי דמטהר שמאי אף בר"ה ומיהו:

לאביי מיכא מוך ס"מ למימר כאי דמיכא ביניהו שוטח דלמשנה דמשם מרגשת מודה שמאי בשוטח ואין לומר דלמשנה דהו' דם מעיקרא הוה אתי מודה נמי שמאי בשוטח דמשם מקר נפל קושט נדוק מבוי דמשם מרגשת אלא לטומאת כולן שבעה קמסר:

כי פליגי חזקיה ור' יוחנן לקופה שאין לה שולים אלא מטמאין נה כשהיא מוכנת וק"ה היא מרוכעת ומטמאין כה לרחב ונמצאו טהורין בימין ושרץ בשמאל ופליגי דלחזקיה חיית ליה טהרות התחרונו טמאות מכל הרחבות שהרי שרץ בתר הכי נפל לה לו הוא התם מעיקרא כשהיא הקופה לע"ז ות ממכה הטהרו' היה נופל נמי השרץ ור' יוחנן מ"ט טהרות הראשונו' נמי טמאו' אלא ג"י שנכנו השרץ מליפול בחרץ עלמך לא רחשו לפי שהטהרות נפלו לנד ימין ולנד שמאל שהשרץ שם לא רחש מכל מקום חיית הקופ' ערוכ' תודה ר"י דהרחשונות טהורות דלא נופלין השרץ והטהרות במקו' הו' ותע"פ שהולכי' מעכבין מליפול בחרץ מ"מ לית הוא השרץ התם היה רוחשו ולכך נקט דוקא נמצא בזוית אחרת וכן מוכח בפ"ק דשבת דף יח קופה מרגעת וגבי כוורת נקט רחבה שפה לפי שהיא ערוכה וכדרך להיות כה ל' מרוכעים ונקופה נקט רחבה ל' וליליים לפי שם ערוכים אחי שפיר דרגילות הוא לעשות הסיט מהר ואין רוחין שם כשהר שרץ בכלים ולרבי יוחנן קופה דשמאי ס"ה למאי לענקט חשילו בחין לה שולים אף הן לה אוגנים:

והחניא כמדלה י' דליים כו' הקשה הל' מנחם לחמי לה מייתי מתניתין דטהרו ס"ד דתנ' המדלה י' דליים ונמצ' שרץ בחצר מהן הוא טמא וכולן טהורין ול"ל דהתם לה קתני זה לחבר זה ואיבא למימר דמיירי כשמדלה שם י' דליים והם כולם יחד בכור והעשירי שהגביה ממנה כו שרץ ולא ידעי' כשהי' השרץ על המים בכור שם כשהר' דליו' ננפ בעודן בכור וחזי שפק טומא' נפש על פני המי' לטהור לף בר"ה כדאיתא בפוף כיצד וחין חילוק בין ים לה אוגנים בין חין לה אוגנים חי נמי לה קתני חין במקוואות ואיבא למימר דמיירי בכור חין ושמן ונקמ"ל דט' דליים הרחבונים טהורים לה למרינן שהשרץ היה תחילה בכור ושומט הכל חלה אמריני' דכדלי וה לחחרון נפל תחילה כשורו ריקן וכשמדלה

חיה טמא מטמא כל מה שבכור אבל שאר דליים הרחבונים טהורין:

ומ"ל דמשמע דקתני כהיתה דהיינו ושמאי לקתני מם ספרס בין זו לזו:
ואפשר בדוקה היא מק"ל לכן לפי שמדית וערבית היא כוריקת אפי' כי
טרות דקופה טהורות וקטית לחוקיה: כשחינה בדוקה דמיא וקופה נמי
כשחינה בדוקה עסקינן: ואיבעית אימא מתניתין וכו' ואפילו כשחינה
כשאינו מכוסה ופיה מלמעלה הילכך אינה
לפיכך עסקינן שלוקחין נפלו וחוקיה במכוסה
מפני שבני מטהרה: מכוסה כתמיה: כיצד נפל
היו שרץ וכיצד מיטמאה כגון שמתה:
שמשמשה ע"י כשהוי רונה להכניס
לתוכה ולסוניא מתוכה מגלה ומכסה אותו
הילכך חוקיה סגור כל ומן שהטהרות
בתוכה נשאר בה וכשה והשתא לאחר
שניטלו ממנה הסיט ועתה משמידתה ולא
נזהר לכשותה ונפל ור' יוחנן סבר מיישינן
שמא כשנפלה להשתמש בה בעוד
שהטהרות בתוכה נפל: מכוסה היא
דלא נפיל בה דם מעלמא וקופה דכוותה
במכוסה עסקינן ומפילו הכי טמאה וקטית
לחוקי: בזוית כית כלחפרס ומיל שטלטלה
לקופה כזוית אחרת לאחר שניטלו טהרות
פשטי דף לה מתוכה ממקום למקום דלא מתרינן מלי לך
טהרה דף קיו זוית הוה בה שרץ עם הטהרות דלא מתרינן
ליחר שהכניסה כאן נפל בה: ובמקום
מניחין שם מבעו שחרית את בחותו מקום
שנגע בו בלילה טמא מכל מבעו במקום
אחר את הטהור ודלא מתרינן כי היכא דהכא
את הטמא נמי הוה את במקומו הרמטון:
לשרוף דלא מחוקין טומאה ודלית ממקום
למקום לשרוף עליה תרומה: מכל מתלה
תלינן דהרי מטמא במקום מניחתן הוא
דהכמים מטמאין טומאה ודאי מכל שלא
שהדו לקוקיה במקום מניחתן הוה ספק ורבי
יוחנן כמי לתלות קאמר: תלוד דר' לילית:
לו סנורה על נבי טהרות ומביר שם שהוא
ממאה: מנורה מלטמא טהרות שכמשכת
עליהן ולא מתרינן שלמא נפלה עליהם
וטמאת ואח"כ נסנרה דלא מתרינן שנורה
לו מלודה כאחר היתה ועתה נפלה עליהם
שלמא כל הטמאו כשעת מניחתן מחוקין
לפו ואפילו תלייה ליכא דקתני טהור וקס"ד
דס"ד כמי למקום מניחתן דמחוקין לפו
בטומאה ולא מספקין לה במקום אחר
שפילו לתלות וקתני לרבי יוחנן: כמשה
שרוף הערב: מטלית של זב היתה:
המוטפס הכלויה מגיעה בלויה על נבי
זיתים טהור מלטמא הזיתים דמתרינן הכי
נפלה עליהו לאחר שכלתה וטהרה
מטומאתה שלמא לא מחוקין טומאה
מדאורייתא לעשה אפילו לתלות דקתני טהורים
וס"ד ממקום למקום: ובי תימא לא כמי
דהכא מקום הכי טהור מ"ט לשעת מניחתה ומקו מניחתה בטהרה חולי
דאחר שעת מניחתן חולין הן לקולא כין לחומרא כין לקולא כי הכא נבי
מחט ומטלית לחחוקי בטהורה ולחי כין לחומרא כגון נגע באחד כלילה
לחחוקי בטומאה ודאית: ואלא במקום מניחתן לעולם דגלים לכבר
כולי האי מטרף לא מרפינן מחלא תלינן: הלך קרס מונח על נבי יתדות
כבותלו: ומלך טמא כגד טמא מונח תחת הלך בקרקע כת"ל קרי מלך
לעליונו של זב ומלך לשון טומאה קלה הוא כדלקמן וס"ל השתא שהוא עליונו
של זב דטמא מלאורייתא ומיהו טומאתו קלה משל מדרס ולא פוי לא הטמיאה
לטמא אדם וכלים וכלא ומגע את הכבר על נבי הקרקע מן הצדדין והלאה:
ונטלה ולא נפלה על נבי המלך שנטלו מעל הלך ושניהה לארץ: לא נגרסה
אלא שאני אומר: אלא למקום שדרין הלך על פי שהלך שהכבר עליו מקום
מדרס ולאויר הכבר ליפול ואם נפלה נגעה בכגד אפילו הכי טהורה שאני
אומר כל אלמא לא מחוקין טומאה ממקום למקום דניחא מעל הלך נפל
ואתגלגלה לכאן:

שאני

כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה בדוקה מר סבר האבדקה ומר סבר אימר עם סילוק ידו נפל והא דומיא דאשה קחני ואשה בדוק היא כיון דשכיחי בה דמים כשאינה בדוקה דמיא ואיבעיא אימא כי מודו שמאי והילל בקופה שאינו מכוסה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה מכוסה מפוסה היכי נפל כגון שתשמישה על ידי כסוי והא דומיא דאשה קחני ואשה מכוסה היא כיון דשכיחי בה דמים כשאין מכוס דמיא ואיבעיא אימא כי מודו שמאי והילל בזוית קופה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בזוית בית והא קופה קאמר הכי קאמר קופה שנשחכשו בה טהרות בזוית בית זו וטלטלוה בזוית אחרת ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה סבר לא מחזקינן טומאה ממקום למקום ורבי יוחנן סבר מהזקינן ומי מחזקינן והתנן נגע באחד בלילה ואינו יודע אם חי אם מת ולמחר השכים ומצאו מת רבי פאיר מטהר וחכמים מטמאין שכל הטמאות בשעת מציאתן ותני עלה בשעת מציאתן ובמקום מציאתן וכי תימא הני מילי לשרוף אבל לתלות תלינן ומי תלינן והתנן מחט שנמצאת מלאה חלוד או שבורה טהורה שכל הטמאות בשעת מציאתן ואפאי לימ' האי מעיקרא מחט בעלמא היא והשתא הוא דהעלה חלודה ועוד תנן מצא שרץ שרוף על גבי הזיתים וכן מטלית המהופתם טהור שכל הטמאות בשעת מציאתן וכי היכא כשעת מציאתן בין לקולא בין לחומר ובמקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן משרף לא שרפינן מתלא תלינן והתנן ככר על גבי הדף ומדף טמא מונח תחתיו אע"פ שאם נפלה אי איפשר אלא אם כן נגעה טהורה שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה עד שיאמר ברי לי שלא נכנס אדם שם וא"ר אלעזר לא נצרכא אלא למקום מדרון התם כדקתני טעמא

כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה בדוקה ואם תאמר דבנגע בתחר
גלילה אמרו מכמים אם רצונו אי מבערב טהור כספק טומאה
כל"ה ספקו טהור מסמע לכל"ש לי רצונו אי טמא והשתא הך קושיא היכי
דמיא אי כל"ש מאי טעמא דר' יוחנן דמטמא ואי כר"ש אי דחוקי למטהר
וי"ל דכל"ש אחוי וחוקיה יפרש סבר אית ליה
דבר"מ אי מבערב טהור אפילו כל"ש
וספק טומאה כר"ה טה"ר דקאמר הייכו
דהוי כאילו הוא ספק טומאה כל"ה כיון
שהוא בדוק אחילה ואגב דבריסה נקט
הוא ליפנה כאילתיה לרבי אחיר היכא
דלא רצונו אי מבערב אחחילה דקאמי
בתיספתא רבי אחיר אומר כל"ה נקט נאי
כאילתייהו דחכמים בסיפא ל"ה:

והא מכוסה היא פירש רש"י דלא
נפל בה דם מעלמא וקסבר דכ"ש
שהיא טמאה דאין לתלות כדם אחר אלא
כיון שמגופה לכך וי"ל מכוסה היא שהמקום
סחום וכשהר ונח נפחח והיה לה להרגיש
ואם תאמר והא בקופה בדוקה פליגי דאמי
לאו הכי מאי מועיל כשהיא מכוסה ואם כן
מאי פריך והא אמר מכוסה מאי מועיל
כסוי כיון דלאו כבדוק דאמי וי"ל סדוק ליפב
מצילו אי אחיב לה כבדוקה:

שכל הטמאות כשעת מציאתן ומקו מציאתן כטהרה חולי
דוקא לקושי והא דאמרת שנמצאת
מלאה חלוד דהכי הטמאות כשעת
מציאתן לפי שהקל לאו מהיס דהוי כשעת
מציאתן לחולי אחר אלא דמוקי הטהרות
לחזוקתה וא"ת מאי פריך מכבר הנחונם
על נבי דף דילמא כבכר של חולין הוה ואי וי"ל
דאפילו בחולין לא היה לנו לעשות כל כך
לתלות בלאו טהור שהפילה נדחת יותר
ויהיה לנו לטמא ממקום למקום כיון דלא
מיפשר ליפול אלא אם כן נגעה כשם
מקום אלא מחמירין לפילו בקדשים:

ומי תלינן והא תנן בכר וכו' וא"ת והיה
הנותנה מכוס לחולין כתר שעת
מציאתה לגמרי לפי ממקום למקום לתלות
לכך מחט שנמצאת מלאה חלוד טהורים
לגמרי לף על גב דמינין לאימר דהייגו
דקאמר וכ"ת כשעת מציאתן בין לקולא
בין לחומרא מ"ת ממ"ל דמקל וי"ל דס"ד
כיון דמחמיר כל כך בטומאה לתלות אפילו
ממקום למקום אם כן במחט לא היה לו
לטהר לגמרי משום שעת מציאתה אלא הוה
ליה למימר הסתם הוא דעלתה חלודה:

בכר הנתונ על נבי דף וא"ת שאני התם
שם כן כו דעת ליטול כלאחר כשמוך
וי"ל לפריך מי כשום מקום אנו מחמירין
ממקום למקום לפי' בקדשים לא היה לנו
לעשות ספק ולתלות בחדם טהור דיותר יש לתלות בנגע לה:

שאני אומר חדם טהור וא"ת דהכא תלינן בחדם טהור וכפ"ק דחולין נבי ף ע
גלוחית שהניחה מכוסה ואח"כ מצאה מגולה תלינן בחדם שחוא וכן
פ"ק דפסחים נבי קורדום ותי' ר"ת דנבי כלי הנמצאין לזוקק ג' דרכים טומאה ף ?
משום דאית להו טהרה במקום לא הסחירו אינהו הכא מוכח מילחא דחדם טהור
הסירה בבונה כדי שלא יפול על מדף טמא אבל בעלמא טרחא הוא כין בחולין
כין בכלי לכיכא למימר חדם בבונה עשה לתקנתה:

הכא נמי נימא עובד כוכבים עשה בקופה יש
כו דעת ליטול מ"מ פריך כיון דע"י תלויה חדם טהור אינה מוסכו
ספק מע"ג שהנפילה נדחת יותר מ"ב הרבה מנוי הוא שהחדם טהור כח
לפם הכא נמי נימא כוכב עובד וחדא ולא הוי ספק:

לא נגרסה אלא למקו מדרון אי כשהוזק במקו מדרון אפי' נפל ה כבר על
נבי מדף לא נטמא לפם אבל אם המדף בקרקע שוה פשיטא דטהור:

שאני או׳ אדם שהור נכנס לשם ונטלה הכ׳ נפי׳ נימא עורב אתא ושדא אדם דבבונה אמרינן עורב דשלא בכוונה לא אמרינן מכדי האי כבר ספק טומאה ברשות היחיד הוא וכל ספק טומאה ברשות היחיד ספקו טמא משום דהוי דבר שאין בו דעת לישאל וכל דבר שאין בו דעת לישאל בין ברשות הרבים בין ברשות היחיד ספקו שהור ואב״א הכא בטומא׳ דרבנן

א דיקא נמי דקתני מרף כרכתיב עלה נדף׳ וחכמים אומרי׳ לא כדברי זה תר״ וחכמים אומרי׳ לא כדברי זה ולא כדברי זה לא כדברי שמאי שלא עשרה טייג לדבריו ולא כדברי הילל שהפריז על כדותיו אלא מעת לעת ממעט על יד מפקידה לפקיד׳ ומפקיד לפקיד׳ ממעטת על יד מעת לעת ממעטה על יד מפקיד׳ לפקידה כיצד בדקה עצמ׳ באחד בשב׳ ומצאת טהורה וישבה שני ושלישי ולא בדקה ולרביעי בדקה ומצאת טמאה אין או׳ תטמא מפקידה לפקידה אלא מעת לעת ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כיצד בדקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה וישבה לה שנייה ושלישית ולא בדקה ולרביעית בדקה ומצאת טמאה אין אומרים תטמא מעת לעת אלא מפקידה לפקידה פשיטא דיון דבדקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה לא מטמינן לה מעת לעת איידי דחנא מעת לעת ממעט׳ על יד מפקיד׳ לפקידה תנא נמי מפקידה לפקידה ממעט׳ על יד מעת לעת אמר רבה מאי טעמיהו דרבנן אשה מרגשת בעצמה אמר ליה אביי אם כן תהא דיה שעתה ורבה לחדודי לאביי הוא דבעי אלא מאי טעמיהו דרבנן כי האי דאמר רב יהודה אמר שמוא׳ חכמים תקנו להן לבנות ישראל שיהו בודקות עצמן שחרית וערבית שחרית להכשיר טהרות של לילה וערבית להכשיר טהרות של יום וזו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה מאי עונה עונה יתירה א״ל רב פפא לרבא והא זימנין משכחת לה שלש עונות במעת לעת השוו חכמים מדותיהן שלא תחלוק במעת לעת איבעית איפא שלא יהא חוטא נשכר מאי בינייהו איכא בינייהו דאתניסה ולא בדקה׳ כל אשה שיש לה וסת׳ לימא מתניתין רבי דוסא היא ולא רבנן דתניא ר״א אומר ארבע נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקנה רבי דוסא אומר כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר׳ דוסא אלא שלא בשעת וסתה אבל בשעת וסתה מודו ליה ומתניתין בשעת וסתה ודברי הכל מכלל דר׳ דוסא אפילו שלא בשעת וסתה אמר מאן חנא להא דתנו רבנן אשה שיש להוכיח כתמרה טמאה למפרע שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת ניסא רבנן היא ולא רבי דוסא אפילו תימא ר׳ דוסא עד כאן לא פליג רבי דוסא עלייהו דרבנן אלא בשעת וסתה אבל שלא בשעת וסתה מודי להו ומתניתין בשעת וסתה ורבי דוסא היא

ובריית׳א

תורת כהנים

ואי בעית אימא נטומאה דרבנן לא כתב לתרץ דמפילו תימא דהוה דבר שיש כו דעת לישאל לחתי ספיר דמה לו לתרץ זה כיון דחש׳ הוא דכתב ומקשה מין הוא דעת לישאל מלמ׳ מ

ולוקמ׳ חופכ׳ כר׳ עקיבא ומתי טעמא דרבי כיה סבר מצי לתוקומי
מתני׳ לברי הכל וברייתא דרבנן: לקולא ולחומרא מעיקרא תוקימנא לקולא
דכתיב וזאת תורת הכלי יום ומת וכתיב טמא יהיה עד הערב וסת פלוגתי וסת פלוגתי
פלוגתא בשעת וסת ואיכא דמתני׳ ומטמא לה למפרע ובלא בשעת וסת לא
מטמא למפרע: קתני סיפא תרתי
כמו תמר מר: סיפא תרתי כיצד תמא לטעם
דכתם מטמא למפרע אבל דמשכתן לא הוה
רמייה טמא לימפרע דהשתא לא הוה
כתמה תמיר מרמייתה וסיפא דאמר לה יום
וסת הוה לפלוני רבנן כתמה לרמייתה
דכתם מטמא למפרע ורמייתה היום שעתה
מטמא לברמייתה בלא בשעת וסת משכתן
טומאה למפרע: מה תלמוד לומר תמרו חכמי
דיין שעתן כגון מרבע נשים לא משכתן
הוה רמייה טמא למפרע כתמן נמי תיכו
טמא למפרע: כתמן כרמייתן מכאן ואילך
טמאות: תן תשובה כו׳ דתפילו מכאן
ולהבא נמי לא והא דאמר כתולת דמי כתמן
כרמייתה למכאן ולהבא מיהא טמא הייכו
כשהגיע זמנה לרמות ולא רמתה: מלוכלכין
בדם ולא ידעה מי ראתי מנופה מי לא: מן
מוסיין לה ומתי מין לה כמה לתלות דכשוק
ס׳ טנק ס לא עברה היכא למימר עברה
ולמו מדשתא דהא בנופה מין לתלות כל
עיקר דכתמין דרבנן ניכחו וכי גזור רבנן
בכגיע זמנה דלמא מנגי כה מבל בהא לא
גזור הואיל ואין כה למי ולקמן מפרש היזה
הוא זמנה מציגישו ימי הנעורים שהם שתי
שערות מן נתק י׳ב שנה ויום אחד
ומעל׳ שלא הם שתי שערות: ומי מית
ליה נ׳ מנינא כתם כלל כתרבע נמי ותפילו
מבאן ולהבא: מתני׳ כתמי טפי מברמייתי
דרמיית מרבע נמי סומיל ואין דם מבוי כהן
לחברי הסתם מתי ומבי מתי מיתיים מבל
בכתם מיבא למימר מי נדקא לחלוק מעיקרי
הוה מיסתכם: ר׳ מנינא בן מגטיגנוס הוא
כשאמרו חכמים דיין שעתך מרמייתי
כלומר נשי שאמרו חכמי דיין שעתן כתמן
ברמייתן לטמא מבאן ולהבא: יש לה כתם
מבאן ולהבא אע׳פ שלא ראתה מיום ה׳:
מיבו ממעט על יד מעת לעת ועל יד
מפקידה לפקידה: שמהומה לבית מחרת
לשמש: לחבר לו שמקנח בו בעצמו: ותפסד
שכבת זרע ומפי לילחר תשמים כאי לא
ליהוי בפקידה קמ׳ל: ומי בעית לימא
לעולם חד לפני תשמים וחד לילחר תשמש
וה׳ה הכי ו בפקידה לילחר תשמים קאי
ומ׳ש עד שלפני תשמיש לאתויי הובר
מתני׳ תיתי קתני ומשמושינן תנא דמתני׳
דשני בדיקות מנדכוה ובבן ומ׳ש
בעדים כלומר מבוה עליה בשתם בעדים
ומע׳ש שים לה וסת הכי ו בפקידה הכוה
לילחר תשמים: והא המשמשת קתני
דלמא לעולם מוכה הוא מלמא מדא קתני
ומ׳ש הכי ו בפקידה נקט לה ומ׳ש ומפסד
משמשת בעדים הכי ו בפקידה ומקשה
בתיקולי דמי מבתרא לאחוה ליתון לתם
הוכר: תני ומש׳ה ותרתי מילי נינהו
ומ׳ש מבוה עליה בשתם בעדים והכי
בפקידה מבתרא ומ׳ש לא נקט ליה מלא
לא משמשינן למבוה לבדוק קודם תשמים:
השתא מיא לעת דלמשמול דומן מרוך הוא
ממעט ע״י פקידה ו בעדים: מפקיד:

ובריתא דברי הכל ולוקמא איפכא כיון דאיכ׳ ג מבוה
לאוקומי לקולא ולחומרא לחופרא מוקמינן
קתני שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה
מעת לעת טמ׳ד ראש׳ שיש לה וסת הוא דפליגי
רבנן בין פתמה לראייתה הוא שאמרו נשי׳ שאמרו
חכמים דיין שעתן כתם כראייתן מני רבי חנינא
בן אנטיגנוס היא דאמר רב יהודה אמר שמוא
משום רבי חנינא בן אנטיגנוס כל הנשים כתמן
טמא למפרע ונשים שאמרו חכמים דיין שעתן
כתמן כראייתן חוץ מחנוקת שלא הגיע זמנה ג
לראות שאפילו סדינין שהן מלוכלכין בדם
אין חוששין להן ומי איתא ליה לרבי חנינא כתם
בלל והתניא כל הנשים כתמן טמא ונשים
שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן טמא ר׳ חנינא
בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין
שעתן אין להם כתם מאי לאו אין להם כתם
כלל לא אין להן כתם למפרע אבל יש להן
כתם למכאן ולהבא מכלל דתנא קמא סבר
אפילו למפרע אין ר׳ מאיר היא דמחמיר גבי
כתמן דתניא כל הנשים כתמן טמא למפרע
ונשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן טמא
למפרע דברי רבי מאיר רבי חנינא בן אנטיגנוס ד
אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן
כראייתן ותנוקת שהגיע זמנה לראות יש לה
כתם ושלא הגיע זמנה לראות אין לה כתם
ואימתי הגיע זמנן לראות משהגיעו ימי הנעורים:
והמשמשת בעדים כו׳: אמר רב יהודה
אמר שמואל עד שלפני תשמיש אינו ממעט ה
כפקידה מאי טעמא אמר רב קטינא סתוך
שמהומה לביתה ובי מהומה לביתה מאי הוי
פתוך שמהומת לביתה אינה מכנסת לחורין
ולסדקין תנן המשמשת בעדים הרי זו כפקידה
מאי לאו חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש
לא אידי ואידי לאחר תשמיש ואחד לו ואחד
לה כדתנן דרך בנות ישראל משמשות בשני
עדים אחד לו ואחד לה הא מאי אי אמרת
בשלמא חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש
איצטריך סר׳א מתוך שמהומ׳ לבית לא בדקה
שפיר קא משמע לן הרי זו כפקידה אלא אי
אמרת אידי ואידי לאחר תשמיש פשיטא מהו
דתימא שמא תראה שפת דם כחרדל ותחפנה
שכבת זרע קא משמע לן ואיבעית אימא שתי
בדיקות אצרכוה רבנן חד לפני תשמיש וחד
לאחר תשמיש וכי קתני הרי זו כפקידה אלאחר תשמיש והא המשמשת קתני תני
ומשמשת: מבעטת על יד מעת לעת: השתא מעת לעת מבעטת
כפקידה

ובריתא דברי הכל דתנא כשעת וסתה מטמ׳ למפרע מבל לגמר לא אתי
כרבנן דלדידהו אפי׳ כשעת וסתה נמי ומ׳ש מעיקרא מתי סבר
לתמוי לוסיפה ולא תמרי לתומרא ו׳ל דמעיקרא נעבי לתוקומי מתני׳ ככ׳ש
מבל בהבניא דברייתא לא מצי לתוקומי ככ׳ש הדר כיה וקתמר לתומרא:

הא סתר נשים שתמרו חכמים דיין
שעתן כתמן כרמייתן משמ׳ שים
להחזיר בים לה וסת טפי מבד׳ נשים אם
כן רבי יוסה לתמר בים לה וסת דיה
שעתה כ״ש לתלות ליה בל נשים וקשה דאם
כן לקמן לפסיק כרבי מלישנא בל אתתי
תזיב הן בהד יהו כיון דרבי יוסה סבר
כותי׳ לא ה׳ל למיתסב דכה׳ג תמרינן לקמן
ו׳ל הא דנים לה וסת כתמה טמא למפרע
לאו משום דתמיר טפי מל נשים אלא משום
דגזור בשעת וסתה אטו אלא בשעת וסתה

תל׳ד מיי׳ פ״ו מהל׳ אבות הטומאה הל׳ יד סמ׳ע

רבי מתי דתמתי בכתמי טפי דרבי דתמתי
בכתמי טפי מברמייתי ואתן טעמא
דת׳ל אם תראה דם רבים לה מכלל דאיכא נמי ות׳ל מעיקרא מתי סבר
כרבנן דלדידהו אפי׳ בשעת וסתה נמי ות׳ל מעיקרא מתי סבר
דתמתי מופכה ולא תמרי לתומרא ו׳ל דמעיקרא נעבי לתוקומי מתני׳ ככ׳ש
מבל בהבניא דברייתא לא מצי לתוקומי ככ׳ש הדר כיה וקתמר לתומרא:

כל כשנים כתמן טמא למפרע ונשים
שתמרו כו׳ לא ו׳ל ולקתני:

תני ומשמשת מ״ש שתמרו דיה שעת׳:
השתא מעת לעת מבעטת פירו מעת
לעת דם ראה ולא בדקה שתרי
כי בדקה ע״י בית ומבתה טהרה בדקה של
נשים דלמחר תשמים מיעטה לא מטמ׳
מעת לעת כ״ש בשבדקה שתרי ולא פשעם
כלום דממעטת לא מטמ׳ה מסתברת:

מסי׳ע

דף כג

דף טו

דף כה

דף כב ע״ב פ״ב מהל׳ איסורי ביאה הל׳ ב סמ׳ע

דף כב ע״ב פ״ב מהל׳ איסורי ביאה הל׳ יד קיל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0015
DFG

כפיוץ ליה לזעירי תימא דמתני לה שמעינן לטמא מדס ובנדים:
מבדי מטה מיז הוו דעת ליטהל מטהרות לה פריך דכיון דשפוכין
בהן מיקרי שפיר יש הוו דעת ליטהל בלפירס הקונטרים:
כשהברותיה נוסחאות אותה כמו דמקרי
נוסחאו אותה כמו דמקרי

מטה דבר שיש הוו דעת ליטהל ותיתי לרבי
דנפ"ק לפסחים קתמר ועל המקח שנמצא
בנהר שפסכין וכילים שהורות ומוקי לה
בטמא טמאת ושהורות משו דעזרא ר"ש
לכל מי שיש ר"י הוה טמא ופריך והא תני
הו דעת ליטהל שיש לומר כר' יוחנן דאמר
ספק טו"מ הפתה בידי אדם פשיעי עליה
והתם מתי מקיזה שתש ומה נריך לאתויי
הך דר' יוחנן דכיון דאדם שפי עליה ר'
יוחנן כדמפרש הכא ור"ל להכי שויה שפי
דבר שיש הו דעת ליטהל אפי' בלא ר'
יוחנן כדמפרש הכא ור"ל להכי שויה שפי
דבר שיש הו דעת ליטהל כשהברותיו נוסחאות
אותה כמטה משו דנדה נמי המטמה יש
בה דעת ליטהל מי נמי משו דגם מהברותיה
הנוסחאות גם הם טמאות כמשמ הנדה מכל
שתש מיז האדם טמא מלא הסכין שפגע
במחט והשתא נמי מתני שפיר דפריך
נסמוך לר' יוחנן מהיכ מתעטף בטליתו
ולא פריך נמי לזעירי משו דאדם שתופס
הטלית לא דמי להברותיה שגם הן טמאות
יש הכן הדעת ליטהל:

ספק טומאה הנתה בידי אדם בטלין
עליה ואפי' בכלי המונח ע"ג קרקע
ואם תאמר מאי קמ"ל ר' יוחנן מתני היא
דיניוק שמכל בנד הניתן ר' לחכמי מטמאין
משו לעבו לתינוק כיון הו דעת ליטהל אע"פ
שהשתין הין בה דעת ליטהל וכמפ' טהרו
פ"ל תנן טמא שפצה רגלו לבין המסקין
ספק נגע ספק לא נגע טמא כר' מי עול
תנן התם נפתח היה
מקל בידו וכרחבו מלאה מסקין טמאין ורק
לבין הכברות ספק נגע כו טהור ושמא
משום לטומאת מסקין לטמא המריס לאו
דאור ייתי ור"ל ספק דלבנן כדמפרש התם
הא לאו הכי ספקו טמא ור"ל דמאי למימר
סהעיס והמסקין והכברו בידי אדם וקמ"ל
ר' יוחנן אפי' מונחו ע"ג קרקע או טהרו כיל
טיסר וטומאה מונחת על גבי קרקע:

היה מתעטף בטליתו פיר' טליתו טמא
וטהרו בגדו או טליתו טהרו וטמאו
בגדו כגון ארן ואינו יודע אם נגע בו אי
טמאות וטהרות לפניו ושליתו טהור ואינו
יודע אם נגע לטומאה ואחר כך לטהרות
וקי"ל דלא הוי ספק ספקא טמא לא נגע
הא כפרש"י נגע ספק לא נגע טהרו
לאם נגע בארן כמו כן נגע בט רות:

ואם אי אפשר אלא אם כן נגע טמא
ואם תאמר פשיטא כיון דאי אפשר

ולא נגע וי"ל דלא אי אפשר כלומר קרוב לודאי "ואפ"ה נמי תניא אם אי אפשר אלא א"כ נגע ספק טמא מדקתמר ספקו טמא
משמע דלא הוי ודאי נגע וכן מדק תמר רשב"ג אומרים לו סנה דליכא למימר דקריסה קאי דקתמר טהור ולקתמר אינו אומרים לו סנה ואם נגע טמא
לאם כן לא הוה פליגי רבנן לומר אין שונין בטהרות דכפרק "הרואה אתרינן להקל אין שונין אבל להחמיר שונין וכן בריש שחיטת חולין אתרינן אי אתר בריה
לי אלא נגעתי נאו לוקה בריה דעזרה דשוה הרבים כדאתרינן "בפסחים:

ואפ"ה כלי חרס שהוא מוקף צמיד פתיל ואם תאמר וניתא דין במסבבות דאהל המת דלא מטמא אהל וכנדי אי דין בכלי חרס דאעפ"י שעיד ניחא טהרי
קטני יוכיחו לטמא בעת שבגדה דלא אתו לכלל מגע אף מסבבות כאן ואיהו ר"מ עיל דאפי' קל וחומר ואם כלי חרס
שטהור כאהל המת טמא בעת שבגדה כאן בגדה עגמה מסבבות ומושבות דטמאי באהל המת מיהו דין שיטמאו בעת שבגדה כבגדה עגמה ואיהו
מכאי קשה אם לכלי חרס שבן אין לו שהרה כאהל אף בפרק כשם אי אי"ו יוכיחו מאין להם טומאת עויר ואם להם שהרה
באהל וטמאין בעת שבגדה כבגדה עגמה שכן יש להם שפיטה ליה דאפילו מסבבות טמאין בעת שבגדה כדתמר בברייתא ועביד קל וחומר לטמא
חרס וכנדים ולא מצי למיעבד הכי קל וחומר ואם כלי חרס שאין מקבלין טמאה מגבו מטמא בעת שבגדה מסבבות לא כל שכן כלשון כ"ש
בסמוך המקשה אחו מגבו קתמר אתוכו קתמר והיינו מפורש הפשט:

מפקידה לפקידה מבעי' מהידתימא מעת לעת
חשוב בהרבנן לפסידה דשהרוה אבל מפקידה
לפקידה לא קמ"ל: כיצד דיה שעתה:
למה לה למתני היתה יושבת בטמה ועסקה
בטהרות להני היתה עוסקת בטהרות ופרשה
וראת הא קמ"ל טעמ"ד דיה שעת הא מעת לעת
משה נמי מטמי מסייע ליה לזעירי דאמר זעירי
מעת לעת שבנדה עושה משכב ומושב לטמא
אדם לטמ"ט בגדים מפרי האי משה דבר שאין בו
דעת לישל הוא "ופל דבר שאין בו דעת לישל
מפקו טהור תרגמה זעירי כשהברותיה נישאות
אותה במשה דהויא ליה יד חברותיה והשתא
דאמ' רבי יוחנן "ספק טומאה הבאה בידי אדם
נשאלין עליה אפילו בכלי מונח על גבי קרקע
כמי שיש בו דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה
נושאות אותה במטה נופא אמר רבי יוחנן ספק
טומא' הבא' בידי אדם נשאל' עלי' אפילו בכלי
המונח על גבי קרקע כמי שיש בו דעת לישאל
מחיבי היה מתעטף בטליתו וטהרות וטמאות
בצדו וטהרות ושמאו למעלה מראשו ספק נגע
ספק לא נגע טהור ואם אי אפשר אלא א"כ נגע
טמא רשב"ג אומ' אומרי' לו שנה ושונה אמרו לו
אין שוני' בטהרו' ואמאי הא ספק טומא' הבאה
בידי אדם הו' בר פיניה דההי' דהגי רב הושעיא
ברשות היחיד ספקו טמא ברשות הרבים טהו'
גופא אמ' זעירי מעת לעת שבנדה עושה משכב
ומושב לטמא אדם לטמא בגדים איני והא כי
אתא אבימי מבי חוזאי אתא ואייתי מתניתין
בידי מעת לעת שבנדה משכב' ומושבה כמגעה
מאי לאומה מגעה לא מטמ' אדם אף משכבה
לא מטמא אדם אמר רבא ותסברא קל וחומר
הוא ומה "כלי חרס המוקף צמיד פתיל הניצול
באהל המת אינו ניצול במעת לער' שבנדה'
משכבות ומושבות שאינן ניצולין באהל
המת אינו דין שאין ניצולין במעת לעת שבנדה
והא אבימי מבי חוזאי מתניתא קאמר אימא
משכבה ומושבה
כמגעה

מפקידה לפקידה לחמרית היום דומן מופט מנעית: טעמ' מפו' היה שעתה
מצוי היה לה וסת הא מס מין לה ופת דמטמית מעת לעת מטה נמי טמאה
כמשנ"ב נדה שנתמ' שמטמת מדס המגע "ג"ב לטמא מדס לטמא נגדי' שעלית
דכתי' וכל אשר יגע במשכב יבנס נגדי' ה"ג לטמא מדס לטמא נגדי' שמדס
מטמא נגדים שעליו ואף על פי שלא נגעו
נגדי כ"ש: מפני הן מטה דבר שיש
הו דעת ליטהל הוא ומעת לעת שפק טומא'
הוא וכל שאין הו דעת ליטהל כו' ונטלמא
לטהרות בלא מטה ניחא דכיון דהיה
עסוק בהן ומוחזק בידה הוו להו כידה
והיינו נמי דעת ליטהל אלא מטה כיון
דעל גבי קרקע מונחת לאו בידה הוא
וספקו טהור דכל ספק טומא' לטמא מפו'
גמרינן לה ופושט יש נמי הו דעת ליטהל:
פשוטי' תיה נושאות אותה כמטה בחוזי
מעת לעת: דהויא ליה הך מטה כיש
מהברותיה שיש נמי הו דעת ליטהל ה"נ
טמאה: הכחב כלי חרס כגון זו דשוחה
על גבי בחה וכגון נופא פרק בידו ספק
נגע בכלים המונח על גבי קרקע ספק לא
נגע ואע"פ שאדם לא היה עסוק בכלי
הא טמא הוחיל והטומאה בחה ע"י חרס
ספק נגעה הטומאה בכלי ספק לא נגעה
מצינוקלה כחו"ס נמי הו דעת ליטהל וכר' הי
ספקו טמא נטלמין כלומר טמא: כמי שיש
בו דעת ליטהל וכי ממרינן דבר שאין בו
דעת ליטהל ספקו טהור בגון ארן המוטל
מגל כלי שלו גבי קרקע ספק נגע ספק לא
נגע: היה מתעטף בטליתו וטהרות בגדו
והוא היה טמא ספק טומא' טהרות בטלית
כשהגביהו על כתפו ספק לא נגע או
טמאות בגדו בגון ארן והוא טהור ספק
נגעה טליתו ספק לא נטמא: טהו' קס"ל
דאפילו בר' מסו דהוי דבר שאין בו דעת
ליטהל ומע"ג דכתה כ' מדס הוחיל וטהרו
מונחות על גבי קרקע ואין לחוש כיון אין
נטלמין עליהם: שנה פעם אחרת אם יגע
עכשיו בידוע שנגע בתחילה: אין סוכין
טמא עכשיו נגע וקודם לכן לא נגע או
חילוף: כמגעה בכלי כמגעה בו בגד
שהיו מט' מדס שרצי רחמנן הוא והיינו
מטמ' מדס אלא מה שהטומאה: אף משכבה
לא מטמא מדס וקשיא לזעירי דאמ' משכבה
ומושבה מטמא מדס אף לטמא בגדים:
כלי חרס ניצול באהל המת דכתי' ו"ל כלים דף יג
כלי חרס אין נסיר עליו טמא
הא יש נסיר עליו טטור: היכי ניצול
אם הכניס בתוך מעת לעת שמא בתוכו
הסיטתה לאחר רחיצה כדתניא בברייתא
לקמן: היכי דין שהיכן ניצולין במעת לעת
שטמאו כמשכב נדה עגמה מדס ובגדים
שעליו: כמגע

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0016
DFG

כמגע עצמה מה מגע עצמה מטמא משכב ומושב אדם לטמא בגדים אף משכב ומושבה מטמא אדם לטמא בגדים תני כותיה דרבא הרואה (דם) מטמא מעת לעת ומה היא מטמאה משכבות ומושבות אוכלין ומשקין וכלי חרס המוקף צמיד פתיל ואינה מקולקלת למנינה ואינה מטמאה את בועלה לטפרא רבי עקיבא אומר מטמאה את בועלה ואינה סונה אלא משעה שראתה הרואה (כתם) מטמא למפרע ומה היא מטמא אוכלין ומשקין משכבות ומושבות וכלי חרס המוקף צמיד פתיל ומקולקלת למנינה ומטמאה את בועלה ואינה סונה אלא משעה שראתה והא תולין לא אוכלין ולא שורפין ורבא אמי שמיע ליה מתניתא לימא מתניתא ואי לא שמיע ליה מתניתא קל וחומר מנא ליה לעולם שמיע ליה מתניתא ואי פתניתא הוה אמינא או אדם או בגדים אבל אדם ובגדי לא משום הכי קאמר קל וחומר אמר רב הונא מעת לעת שבגדה לקדש אבל לא לתרום אי הכי לתני גבי מעלות כי קתני היכא דאית ליה דרא דטומאה אבל היכא דלי ליה דרא דטומאה לא קתני מתיבי מה היא מטמאה אוכלין ומשקין מאי לאו בין דקדש בין דתרומה לא דקדש תא שמע רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן כלאכול בתרומה והוינן בה מאי דהוה הוה ואמר רב חסדא לא נצרכה אלא לתקנשירים שבפניה רב הונא מתני לשרוף שירים שבידיה שבדקה עצמה כשיעור ושתא שמע מעשה ועשה רבי כרבי אלעזר לאחר שנזכר אמר כדי הוא רבי ליעזר

לפטוך עליו

בשעת

ואינה מופה חלה משעה שרואה תימה מיהו כיון דמקולקלת למניינה משעה כיום ולעבד חלה מיום מציאת הכתם ור"ל דמיירי שרואה יום אחד מעת לעת כתם וקתני דמטמא משכבות ומושבות מיום שראתה דלמא מיום שראתה אבל היכא דלא ראתה אלא כתם חלה מיום שראתה קתני ליתני ליה כמעלות לחדושה דלמדנן דם מחם קמייתא לית להו דורא דטומאה דתוריתא ליתנהו בין נקדם וכין בחולין סגעשו על טהרת הקדש וכין בתרייתא דלית להו דורא דטומאה דתוריתא ליתנהו בנקדם כו' ופירש דלית להו דורא דטומאה דתוריתא כלומר שייפי נטומאת הגוברת כמו לין דתוריתא מכל בתרייתא לא שייפי כלל בטומאה דתוריתא הגוברת כמו לין לפרש דרישא קתני טמא דתוריית וסיפא טומאה ד"א כגון דהא קתני בקמייתא בנדי מושבי תרומה דרבנן דכתיב יתא נמי קתני בידוף ורכיבי בקדש דהוי דתורת ויש לומר דמעת לעת לית ליה לפי דורא דטומאה דרבנן ומס תימה ומס מעת לעת חלו כם לקטמא בשעשו על טהרת הקדש כלאכל בסמוך קבלם מיהם רב כמובל כך יפתק בחולין שעשו על טהרת הקדש והכי כתנייתא ליתנהו בחולין שעשו על טהרת הקדש ומיהו להו דורא לטומאה טפי כדפירש ויש לומר לפי שרגילות הוא קצת שנפקר הדם לפני לידתה לכך נזהרו רבנן לף בחולין שעשו על טהרת הקדש ומף לתרומה לחוש לחמרי ומכל מקום ליח להו דורא לטומאה משום דשעה משוסקין נטהרות הין מס פוסק טומאה ומין לה להניח ולפרוש מלעסוק בפהרות שמוש יודעת מיני תרחם

לפרינן:

מאי לאו בין דקדש בין לתרומה ומס תמהר ומתני לא פריך ממתני דמטמא מעת לעת ונימא מאי לאו בין דקדש בין לתרומה ויש לומר דפריך מהכא משום דהכא לפרושי מוכלין ומשקין והוה ליה לפרושי נמ דקדש ומס תמהר ומתני לא מייתי סייעתא מדשנינן בפרק כג סימן דמטמאה שעמה וקדשים למפרע מטמא קדשים ולא תרומה וקשה לחיי ח"ל דלמרי לף לתרומה ו"ל דנקט סיפא קדשים משום רישא דפליג התם לף בקדשים:

בשבדקה עצמה כשיעור שת ליה ורבינה לעמיה קאמר דבדיקה הויא לחזרין ולסדקין כדתנן בפרק כל היד דהויא טפי משיעור ושת אלא כלומר קנמה והוה מצי למימר בדיקה משש ולמעלה דליכא לחד זמן כזה ספיקא דתוריתא דמקוי לקמן בכל היד משש עלוי ולמטה למען לפטור היכן משום דכעי תציכה משתי תציכות מבלי ספקא דתוריתא משום לה אלא דליכא למנקט שיעור ושת ולמטה: הגה כך כ"כ דבשמאין של פרוזדור מוכים למן חילוק בין ר"ה לרשות היחיד לטומאה לפתח מנופף: מכל לאחר זמן מעת"ל דהוה ספק דתוריתא חיישי כדאמר בשמעתין דפרוזדור לקמן בפרק המניח מרחין כל שבעלה בחטאת שהרות יולדת ויולדת לה מכל טמאות לה הוה:

בשעת

בשעת הדחק וחוינן בה מאי לאחר שנזכר אילימא לאחר שנזכר דאין הלכה כרבי אליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כוחיד אלא (לאו) דלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר וכיון שנזכר דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים פליגי עליה אמר פדי הוא רבי אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק אי אמרת בשלמא לתרומה היינו דהואי תרומה בימי רבי אלא אי אמרת לקדש קדש בימי רבי מי הואי כרעולא דאמ עולא חברי מדכן בגלילא הכינמי בימי רבי ת"ש מעשׂ בשפחתו של רבן גמליאל שהיתה אופה בכרות של תרומה ובין כל אחת ואחת מדיחה ידה במים ובודקת באחרונה בדקה ומצאת טמאה ובאת ושאלה את רבן גמליאל ואמר לה כולן טמאו אמר לו רבי והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה אכ היא טמאה וכולן טהורות קתני כיתה בכרות של תרומה מאי תרופה תרומת לחמי תוד תרומת לחמי תודה באפיה מאי בעיא דאפרשינהו בלישייהו וכיה דאמר רב טובי בר רב קטינא לחמי תודה שאפאן ארבע חלות יצא והוינן בה והא בעינן ארבעים לפצוה והא בעינן אפרושי תרום פיניהו וכי תימ דמפרי פרוסה מכל חד וחד אחד אפ רחמנ שלא ישול פרוס ואמרינן דאפרשינהו בלישייהו הכא נמי דאפרשינהו בלישייהו ת"ש שוב מעש בשפחה של רבן גמליאל שהיתה גפה חביות של יין ובין כל אחת ואחת כדיחה ידיה במים ובודקת ובאחרונה בדקה ומצאת טמאה ובאת ושאלה לרבן גמליאל ואמר לה כולן טמאות אמרה לו והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמ לה אם כן היא טמאה וכולן טהורות אי אמרת בשלמא חדא דקדש וחדא דתרומה היא היינו דהדרה ושיילה אלא אי אמר אידי ואידי דקדש למה לה למהד ולשוליה מעשה שהיה בשתי שפחות היה לישנא אחרינא אמרי לה אמר רב הונא מעת לעת שבנרה מטמאה בין לקדש ובין לתרומה מאי מדלא קתני לה גבי מעלות א"ל רב נחמן והא תני תנא לקדש אבל לא לתרומה קבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק בחולין שנעשו על טהרת קדש ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומ תנן התם נולד לה ספק טומאה עד שלא נגלגלה תעש בטומאה משגגלגלה תעשה בטהרה עד שלא גלגלה תעשה בטומאה חולין נינהו ומות לגרום טומאה לחולין שבארץ ישרא משגלגלה תעשה בטהרה חולין הטבולין לחלה כחלה דמו ואסור לגרום טומאה לחלה תנא

וחלתה

בשעת הדחק שני בנרות היו ולא הנה להפסיד טהרו: אלא רבי פלוני עליה ובטלין דברי חימיד וסימ לא להתחרט ואמר כדי הוא כו': קדש בימי רבי מי הוה כמה סנים היה לחתר החורבן בסוף התנאים: תכריח מדכן בגלילה תבירי סבגלילי מטהר ס יינם לנסכים ושמן למנחות שמא יבנה בית המקדש בימיהם ונעשה קדש הוא כך בשעתו כתוב: כולן שמאות מעשה מעת לעת שבנרה: היו טמאה מעשה פקידה לפקידה: תרומת לחמי תודה מרובע חלות מזרבע מינן שבתודה כותבין לכהן דכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה וגו': כאשה מאי בעית הא מרבעים חלות בעי לה למיפא והיכי מפרושי מרבע לתרומה ומרבעין לה מ קרן תרומה: ומבני לתפרשינהו בלים להו לעולם מני תרומה תרומת לחמי תודה וקתמר בתפייה מאי נע מ כגון שתפרים מרבע חלות עשר עשרונים של חמץ תפחן ולחתר תפייה כולן שתה עליהן: שתפחן כולן בחלה אחת וכלם עשרונות וכלים שבחלות מנה תפחן בחלה אחת וכן של רקיקין וכן של רבוכה: הא בעינן מרבעים באכלות דלפ"ל כ פרק הם ודם ולחמי יבא: ומבני למנה לכל עיבורה ליבא: והא בעי תפרושי תרומה לחת מכל מין דהייכו לחד מעשר וכיון דלית עשר היתן יפריש: וכ"ת דמפרש פ"ק מכל חלה תעש לכהן: לחד לחד רמזנ והקריב ממנו לחד מכל קרבן ונ' ודרשי במכתות שלח יטול פרוסה לתרומת כהן: דתפרשינהו בלים ליה נטל לחד מעשר לתרומה ותעש הנותרים לבעלים מכל מין ומין תפה בחלה לחת: נפה סותמת בטיט כדיה ומדיחה ידיה מן סטיט: קבלה מיניה רב שמואל להך תיובתא מרב נחמן ומוקמה לעה דקתני לקדש מכל לה לתרומה סכי קתמר בחולין שנעשו על טהרת קדש כל מכל בת תרומה מטמא נגעים: נולד לה בשעה נולד בעשה ספק טומאה: גלגול נקולין זהו נמר מלאכה לחלה: תעשה בטומאה לא ירצה יט: תהא ביד לסוף סוף חלת ספק היא ולא תאכל: תעשה בטהרה בכלים טהורי ואכל ישמאנה ביד ואע"פ לסוף סוף חלת לאורים לאסור לטמאה ביד הוצל וכגמרא מלאכתה לחלה לאסור לגרום לה טומאה ולחית דכתיב ואני נתתי לך את משמרת תרומותי ודרשין בכבורות שתי תרומות במשמע טהורה ותלויה ואמר קרא טומאכם:

וחלתה

פירובין דף מו

תגיגה דף כד

דף יב

דף מו

דף נה

קלה דף עה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0018
DFG

וחלתה תלויה בשעשתה מצוה שפק הנולד לה רחמון: גליזה פזק
אמרו לומר גליזה שפק הוברכו לומר חלתה תלויה: בספק חלה בספק
טומאת הנוגעת בה"ג וחיים נוהג"כחולין כגון נשען כדמפרש בסמ"ו דטהור
לבני הבית ואטור לתרומה וחייבת לחטאת ועיין לקמן דף על גב דלא נהג
בחולין גרידי הכא בין לטבולין לחי נהג
בהן: מאי ספק חלה כלומר מאי קאמר:
הלה תאמר בהוכחת שניהם בספק טומאה
מוכחת: בגון שני שבילין אחד טמא ואחד
טהור ספק חלך בטומאת ספק חלך בטהרה
ספקא היא דאמרי בחולין הטבולין לחל"מ
טומאה מדאורייתא לא דהא לא מיבעיא
לטמאות לחולי גריל נמי מהני לחוכל
חוני כטהר חלוך מהניא נמי הכא: לא ספיר
בנשען דהוי ספק טומאה מיבעיא מוכחת הוחיל
ותנן לקמן דמהני לתרומה מהני נמי לחולין
הטבולין לחלה: פורקין משלוחי ארמית
מתוך בוכר הנמצא בנשען וב על הטהור
ונמצא טהור מטיטולו טהור ניסט עליו
וכתיב במדבר כהן והנוגע לחטאת וכ"ש זב
בעלמא: והוין לפולי מספק כבד: טהורין
לבני הכנסת לחוכלי חולין בטהרה שלין זה
היסט גמור וכל שכן בספק הוא: וטמאין
לתרומה מדרבנן ולפולו בספק: וחולין
הטבולין לחלה כחלה דמו דאהני בהו ספק
בשען כחלה גמורה: וקונה לה חלה שכל
ומן הלה קרחה שם עליה הרי היא כחולין
ושכול יום דינו בשני וחינו עושה שליש
בה לין וכשהיא קונ' לה תקרא לה שם חלה
מיבעי' לחלה בכפיסה חו בחנחותא הם
כו"ש לחלה בית קיבול כגון נסרים וחין
מקבלין טומאה ואנרכוה רבנן הני מסוס
היכרא הלה תגע בה סוב מחחר שקרחת
לה שם ולבעות מ' בספק ה"ג וכתפוב
דב הלוי דחיתי מכחות ה"ג לוחי שמנסרי
בנסרי ה"ספין הלוחין: ומקפת מקרקעתה
לכלי מכל העיסה וקונה לה שם שחנוס
לתרום מן הסוקף מוקף כמוך כמו מקיפין
שפי חביות כמסכ' כיצה וכחו מן מקיפין
בנועי שחקיפין זו לזו לרחות שם דומין שם
בוקבין: ס"ד חזו מטמא חולין כמו מטמא
כוס: דודלה נדה ממש: ספק מעת לעת:
ולח כחולין שנעשו על טהרת תרומה וקס"ד הוה הדין לחולין הטבולין לחלה
דהה נמי נעשין בטהרת חלה המעורכ כהן: ומפיקין חולין הטבולין לחלה
חמירי מחולין שנעשו על טהרת תרומה דהכא עריכה כהן חלה מכל התם
נשיורת יתירת קבול עליה: פתיכה מעורכת: מתני'

ומקפת וקונה לה שם הכא מטמא דחפילו בשעת קריחת שם נרין הקבה וקבה וחחר פרק כשם ר"ליעזר מוסר חלה ניטלת מן המוקף מן הטהור
על הטמא כיון כ"עיסות לחת טומחה ולחת טהורה נוטל סיעור חלה מעיסה חלה הורמה חלתה ונותן עחות מכבינה מעיסה טהורה בחמצע בין
סיעור חלה לעיסה טומחה כדי ליטול מן המוקף והשניה כבינה ומשני הך בריישא סנדה חולין הטבולין לחלה לחו כחלה דמו ולהכי לח חתי כבינה דהוי שני
ומטמא לסיעור חלה וחזתה מ"מ קבה כשיקרח לה שם יהיה עליהי חלה מטמא דבשעת קריחת שם ירחוק מעט סיעור חלה חלה יבש בכבינה וחזיב ספיר
מוקף כיון דבשני קריחת שם היתה מחוברת ול"ל להתם מיירי בשים הדבה מעיסה טהורה ולח סיעור חלה גרידא כדקחני ב"עיסות לחת טהורה ולחת טומחה
ורוצה להפריש קנת מן הטהורה כדי לתקן עלמה ומקף הטבולין לחלה לחו כחלה דמו לחו הלי כיצה דהוי שני מטמח העיסה הטהורה
וכי יפרים ממנה חלה ויקוף לה מין בנך כלום והח דפסקינן לקמן כר"ח דחמר הסל מנרפן לחלה ולח בעי נביעה סיינו להתחייב בחלה שם לב פחות מכשיעור
דהכי חנן ב"כמסכת חלה העושה עיסתו קבייר ונבעה חו כוס פטורין מן החלה עד שיכוכו ר"ח חומר מקף הדוד וכותן לסל הסל מנרפן וכן חטמא ב"כחלו עוכרין
ומשמע מ"ש דר"ח נופים מנריך נביעה בשעת קריחת שם כף ב"כשם וכבן בפסח להביע כל הלוגות בסל כשמפרישין חחת על כולן לחין הסל מנרפן לבך ומ"ש
דחמרי נפ"ק דכיצה ובפר' עד ב"כמה חמרינן תרומת תורה לחרץ חובל והולך ומ"ב מפרים מ"ש לחין מוקף שחכל בבר סיינו בעיסה שלושה יחד וקיחה
בבר מחוברת הקילו בתרומת ח"ל וב"ש מי חסיב מוקף כנגיעה גרידא כלי' נירוף הכלי חו בלח בשיכה דנותן פחות מכבינה בחמצע מניחן למיב לסיינו בש"כ:

והא טבול יום כיון דודחי לח מטמח חולין לח נזרו עליו משום חולין כו' ותימה להכח מטמח לחין שני פיסול בחולין הטבולין לחלה ובגרייתה נמי קחני
ובשליש זור בחולין מטמח דב"ם לחין שני פיסול בחולין שנעשו על טהרת תרומה כדחמר בסמוך דמטמח דקחני חולין הטבולין לחלה וכפר' שני
דחולין חמרינן דשליש נוהג בחולין שנעשו על טהרת תרומה ובפרק ב"כשם שהבחתי לעיל מוכח דשני עושה שליש בחולין הטבולין לחלה כמ"ש בחלה דמו ול"ל
דטבול יום קיל טפי דחין צריך לח הערב שמש והח דחניח בגרייתה דשליש טהור בחולין היינו שליש דטבול יום חי נמי ס"ם כיון דשליש ט"ו בחולין דעלמח
לח גזרו חכמים בחולין הטבולין לחלה ליטמח מטבול יום ולכך פריך מינים טפי מנשען ולח פריך מינים חכל שליש דנוהג בחולין הטבולין לחלה משום דנשען
נמי טומחה קלישה ומטמח חפילו מטמ"ק כ"ל כדיפרש לעיל:

הנח מעת לעת דרכן מ"ש דנשען נמי דרכן טומחה מעת לעת קיל טפי מחין שום שפק טומחה בשעה שעוסקת בטהרות: ממוחי

וחלתה תלויה לא אוכלין ולא שורפין באיזה ח
ספק אמרו בספק חלה מאי ספק חלה אביי
ורבא דאמרי תרוייהו שלא תאפר בהוכחות
שנינו כמו שני שבילין אחד חולין גרידי נמי
מטמו אלא בנשען דתנן ב וטהור שהיו פורקין
מן החטור או טיענין בזמן שמשאן כבד טמא
משאן קל טהור וכולן טהורין לבני הכנסת
וטמאין לתרומ' וחולין הטבולין לחלה כחלה
דמו והתניא אשה שהיא טבולת יום לשה את
העיסה וקונצה היסנה חלתה ומניחתה בכפיש'
או באנחותא ומקפת וקורא לה שם מפני
שהוא שלישי ושלישי טהור בחולין ואי אמרת
חולין הטבולין לחלה כחלה דמו הא טפיתנהו
אמר אביי כל שודאו מטמ' חולי' גזרו על ספקו ט
משו' חולין הטבולין לחלה והאי טבול יום כיון
דלא מטמא ודאו חולין לא גזרו עליו משום
חולין הטבולין לחלה והא מעת לעת שבנדה
דודאה מטמא חולין ולא גזרו על ספקה משום
חולין הטבולין לחלה דאמר מר קבלה מיניה
רב שמואל ברב יצחק בחולין שנעשו על
טהרת קדש ולא בחולין שנעשו על טהרת
תרומה החם לא פתיכא בהו תרומה הכא
פתיכא בהו תרומה ואיב' אימא הנח מעת לעת
דרבנן: מתני': ר"א אומר ארבע
נשים דיין שעתן בחולה מעוברת מניקה וקטנה
אמר רבי יהושע אני לא שמעתי אלא בחולה
אבל

כהן ועוד דחפילו לח כולי לה ספק שרי לטמחותה וליכח הספל כהן דחכר
הוח ויפרים עליה ממקומן חחר חבל התם מיירי בשם החרן שלח יפרים
מחקום לחבר ות"ל דכף הניזקין כהן מסחלת לחשה לחברתה המשורה על דף מח
סטניעית נפש וכנרה כולי לח חבור ותטמון עמה מסחלת חסת חכר
לחסת ע"ס נפה וכבר וכורנת וטוחב עמה
כר שלוה חבל מסתטיל למי"ל חגע בהם ובעי בנמ'
מיי' פ"ל מה' מי' סנה ריש ומ"ם סיפה חמר חביי בדחמי
הקילו ומסתטיל למ"ם להוכשרו לח תגע
בהם לף קול ליפה רבח חומר בע"ה דרבי
מח ר' וטומחה וטהרה לרבנן ופריך והח
מדקחני סיפה מסתטיל למי' מבלל דריפה
מיירי בלח הכשר ומחי טומחה וטהר' ח כח
ומשני מיירי בהכשר וניפה בטומחת
חולין וסיפה בטומחת חלה ומסתטיל מים
סיינו ליפה וגבלו מלמח פוסר חבור ליגע
כיפוכשר לנרה ולטחון חף קודם גבולו
ולים"ל דחם הפרים קודם גבולו לח עשה
ולח כלו"ל ולחידי נמי נרי' לחרן חת חסרן
מעיס הפסל כהן ונטמעתין ליכח הפסל
כהן כדפי' לוכח לשרי לנרו' טומחה קודם
גבולו מ"ל דחיכח הפסל כהן נריך לחרן
מסחיה כפר' רבי ישמעחל כחירון רחשון דף סה
להשם חסור מעיס חטמחת חרומתי חבל מיי' פ"ל מה'
נעיסה קודם גבולו לח מיקרי טבל לחלה חכלת הטעמחה
כיון דחם הפרים חלת קמח לח עשה ולח
כלום חי נמי כמו חתירין ד"ח שם להשם
בניטי ליכח כ"ש חפלה נעלמה חבל הויח
לחין בוכרין מיירי בוחמי עיסה פירותיו
בטומחה וכם יש להחיריך:

שלא תאמר נטוכח ת סכינו פרש"י כנון
שני שבולי סנף הלין נטהר ולכרייו
נריך לומר שכחו נשפול בכת חחת דחי כוס
חאר זה טהורין וכרבן לפרש כי הכוח דחנית
בחוספחת לטהרות ב' שבלין חאר טמח
וחאר טהור והלך נחאר מהם יעשה טהרות
והלך בשני ועשה טהרות לו והלו מוכיחים
פ' מוביחים לטומחה דחין מהם נטה' ומשו'
ליעשה דמוכיחי קחאי הכח בהוכחות שניהו:
ובולן טהורים לבני הכנסת פרש"י דקחני מיי' פט' מהל'
מחשבן כבד וחין נרחה דכמשמן מטמח קדמי פ"ו ה"ד
קל קחי וכן משמע בחסנת וחין דקחני החם מטמח קל טהורין לבני הכנסת דף ע
וטמחין לתרומה והח דקחני הכח בולן טהורין לבני הכנסת חבל ענינה
דטהר להם קחי ות"ל דהכח קחי לי' בני הכנסת לחכוליו חולין בטהר'
וכ"ש ב"סולי המוקדש בני מוח נכור קחמ' דהחרים ע"ם נ' בני מכנסת והחם דף לו
חפי' הלי' כסרי' ל"ל דהכח נחי מוכי בני הכנסת לנרייתה כלומ' ס"ל חוכלין חרומ':

ומקפת וקורח לה שם הכח משמע דחפילו בשעת קריחת שם נרין הקבה וקבה וחחר פרק כשם ר"ליעזר מוסר חלה ניטלת מן המוקף מן הטהור דף לו
על הטמח כיון כ"עיסות לחת טומחה ולחת טהורה נוטל סיעור חלה מעיסה חלה הורמה חלתה ונותן עחות מכבינה מעיסה טהורה בחמצע בין
סיעור חלה לעיסה טומחה כדי ליטול מן המוקף והשניה כבינה ומשני הך בריישא סנדה חולין הטבולין לחלה לחו כחלה דמו ולהכי לח חתי כבינה דהוי שני
ומטמח לסיעור חלה וחזתה מ"מ קבה כשיקרח לה שם יהיה עליהי חלה מטמח דבשעת קריחת שם ירחוק מעט סיעור חלה חלה יבש בכבינה וחזיב ספיר
מוקף כיון דבשני קריחת שם היתה מחוברת ול"ל להתם מיירי בשים הדבה מעיסה טהורה ולח סיעור חלה גרידא כדקחני ב"עיסות לחת טהורה ולחת טומחה
ורוצה להפריש קנת מן הטהורה כדי לתקן עלמה ומקף הטבולין לחלה לחו כחלה דמו לחו הלי כיצה דהוי שני מטמח העיסה הטהורה
וכי יפרים ממנה חלה ויקוף לה מין בנך כלום והח דפסקינן לקמן כר"ח דחמר הסל מנרפן לחלה ולח בעי נביעה סיינו להתחייב בחלה שם לב פחות מכשיעור
דהכי חנן ב"כמסכת חלה העושה עיסתו קבייר ונבעה חו כוס פטורין מן החלה עד שיכוכו ר"ח חומר מקף הדוד וכותן לסל הסל מנרפן וכן חטמא ב"כחלו עוכרין דף עה דף ל
ומשמע מ"ש דר"ח נופים מנריך נביעה בשעת קריחת שם כף ב"כשם וכבן בפסח להביע כל הלוגות בסל כשמפרישין חחת על כולן לחין הסל מנרפן לבך ומ"ש דף ט דף כו
דחמרי נפ"ק דכיצה ובפר' עד ב"כמה חמרינן תרומת תורה לחרץ חובל והולך ומ"ב מפרים מ"ש לחין מוקף שחכל בבר סיינו בעיסה שלושה יחד וקיחה
בבר מחוברת הקילו בתרומת ח"ל וב"ש מי חסיב מוקף כנגיעה גרידא כלי' נירוף הכלי חו בלח בשיכה דנותן פחות מכבינה בחמצע מניחן למיב לסיינו בש"כ:

והא טבול יום כיון דודחי לח מטמח חולין לח נזרו עליו משום חולין כו' ותימה להכח מטמח לחין שני פיסול בחולין הטבולין לחלה ובגרייתה נמי קחני דף לב
ובשליש זור בחולין מטמח דב"ם לחין שני פיסול בחולין שנעשו על טהרת תרומה כדחמר בסמוך דמטמח דקחני חולין הטבולין לחלה וכפר' שני דף ל
דחולין חמרינן דשליש נוהג בחולין שנעשו על טהרת תרומה ובפרק ב"כשם שהבחתי לעיל מוכח דשני עושה שליש בחולין הטבולין לחלה כמ"ש בחלה דמו ול"ל
דטבול יום קיל טפי דחין צריך לח הערב שמש והח דחניח בגרייתה דשליש טהור בחולין היינו שליש דטבול יום חי נמי ס"ם כיון דשליש ט"ו בחולין דעלמח
לח גזרו חכמים בחולין הטבולין לחלה ליטמח מטבול יום ולכך פריך מינים טפי מנשען ולח פריך מינים חכל שליש דנוהג בחולין הטבולין לחלה משום דנשען
נמי טומחה קלישה ומטמח חפילו מטמ"ק כ"ל כדיפרש לעיל:

הנח מעת לעת דרכן מ"ש דנשען נמי דרכן טומחה מעת לעת קיל טפי מחין שום שפק טומחה בשעה שעוסקת בטהרות: ממוחי

שמותי הוא פרט כרבותינו לקמן למסקנא לית הילכתא כוותיה ונמצא להוכח נופים מינו מוכיח אף לשיטת רבי ורשב״ם לשמותי הוי כיוצא דהוה מתלמידי שמאי וכן מוכיח לקמן לפרוש לתנן משלשה מינין טמאין ת״ל טמא שנפלה לתוך מפה של תרומה טהורה ב״ש מטמאין וב״ה מטהרין לאמר שהודו חמר ר׳ אליעזר יתרוס ותרנ״ש מי הולם נמי וקתני כ״ש לכ״ש אמר ר׳ חסי מתניתין ממרה כן לאחר שהודו חמר רבי אליעזר יתרוס ותרנ״ש ורבי אליעזר לשון יאוש שמותי הוא בתמיה ואין פשוט כוותיה דרבי מניר׳:

רבי אלעזר חומר בדי היה נחוקת טהרה מכאן אמרו משא משם ספרה ד׳ נקיים ובלבד יום ג׳ ומשלח טהורה דמשיב שלמים לך שבדקה עצמה יום שנפסקה בו לערב והפסיקה בטהרה ודוקא יום ז׳ אבל יום ו׳ לא ומיהו לכתחילה בדיקה לכדוק כל יום:

משום לקילי אבל תוך כלי פוסל תוכנין התרומה מפני שהכלים שבטמאו בטמאין:

אבל הלכה כרבי אליעזר איזו היא בחולה כל שלא ראתה דם מימיה אף על פי שנשואה מעוברת מיושדת ומעוברת מניקה עד שתגמול את בנה נתנה בנה לגדקה גמלתו או מת רבי מאיר אומר פשטאה בלת לעת וחכמי אומרי היה שעתה איזוהי זקנה כל שעברו עליה שלש עונות שמוך לזקנתה רבי אליעזר אומר כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה רבי יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות דיין שעתן ובמה אמר דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה טמאה לעת ואם ראתה הראשונה מאונס אף השנייה דיה שעתה: גמ׳ תניא

אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע אתה לא שמעת אני שמעתי אתה לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי הרבה אין אומרי למי שלא ראה את החדיבא ויעיד בא למי שראהו כל ימיו של רבי אליעזר היו עושין כרבי יהושע לאחר פטירתו של ר׳ אליעזר החזיר רבי יהושע את הדבר ליושנו כרבי אליעזר בחייו מאי טעמא לאו משום דרבי אליעזר שמותי הוא ומפר אי עבדינן כותיה בהדא עבדינן כותיה באחרניתא ומשו כבודו דרבי אליעזר לא מצינן מחינן בהו לאחר פטירתו של רבי אליעזר דמצינו מחינן בהו החזיר את הדבר ליושנו אמר רב יהודה אמר שמואל הלכ כרבי אליעזר בארבע הדא דאמרן ואידך המקשה כמה תשפה ותהא זבה פעת לעת דברי ר׳ א והלכה כדבריו וא דרך הזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ומצאו טהור יום שביעי ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי אלו בחזקת טהרה רבי יהושע אומר אין להן אלא יום הראשון ויו השביעי בלב רבי עקיבא אומר אין להם אלא יום שביעי בלבד ותניא רבי שמעון ורבי יוסי אומר נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל הלכה כרבי אליעזר ואידך דתנן אחורי כלים שנשמאו במשקין רבי אליעזר אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו דחולין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו דתרומה רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את האוכלין אמר רבי יהושע קל וחומר ומה שבול יום שאין מטמא משקה חולין פוסל אוכלי תרומה אחורי כלים שמטמא משקה חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה ורבי אליעזר אחורי כלים דרבנן ושבול יום דאורייתא ולבנן מדאורית לא עבדינן קל וחומר דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגזור גזרה משו משקי דזב וזבה משקין דעלולין לקבל טומא גזרו בהו רבנן אוכלין דאין עלולין לקבל טומאה לא גזרו בהו רבנן ומאי שנא אחורי כלים דנקט משו דקילי דתנן כל שנטמא מאחוריו במשקין אחוריו טמא הוכו אזנו אוזני ידיו טהורין נטמא תוכו כולו טמא מאי ק״ל שפואל בבלהו תנן הלכתא וכי תימא אחורי כלים ק״ל דלא תנן ולימא הלכה כרבי אליעזר באחורי כלים אלא הא ק״ל שאין למדין הלכה מפי גמרא ותו ליכא ואיבא דתנן ר״א אומר מלמדין

שמותי הוא פרט כרבותינו לקמן למסקנא לית הילכתא כוותיה ונמצא להוכח נופים מינו מוכיח אף לשיטת רבי ורשב״ם לשמותי הוי כיוצא דהוה מתלמידי שמאי וכן מוכיח לקמן לפרוש לתנן משלשה מינין טמאין ת״ל טמא שנפלה לתוך מפה של תרומה טהורה ב״ש מטמאין וב״ה מטהרין לאמר שהודו חמר ר׳ אליעזר יתרוס ותרנ״ש מי הולם נמי וקתני כ״ש לכ״ש אמר ר׳ חסי מתניתין ממרה כן לאחר שהודו חמר רבי אליעזר יתרוס ותרנ״ש ורבי אליעזר לשון יאוש שמותי הוא בתמיה ואין פשוט כוותיה דרבי מניר׳:

רבי אלעזר חומר בדי היה נחוקת טהרה מכאן אמרו משא משם ספרה ד׳ נקיים ובלבד יום ג׳ ומשלח טהורה דמשיב שלמים לך שבדקה עצמה יום שנפסקה בו לערב והפסיקה בטהרה ודוקא יום ז׳ אבל יום ו׳ לא ומיהו לכתחילה בדיקה לכדוק כל יום:

משום לקילי אבל תוך כלי פוסל תוכנין התרומה מפני שהכלים שבטמאו בטמאין:

אבל הלכה כרבי אליעזר איזו היא בחולה כל שלא ראתה דם מימיה אף על פי שנשואה מעוברת מיושדת ומעוברת מניקה עד שתגמול את בנה נתנה בנה לגדקה גמלתו או מת רבי מאיר אומר פשטאה בלת לעת וחכמי אומרי היה שעתה איזוהי זקנה כל שעברו עליה שלש עונות שמוך לזקנתה רבי אליעזר אומר כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה רבי יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות דיין שעתן ובמה אמר דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה טמאה לעת ואם ראתה הראשונה מאונס אף השנייה דיה שעתה: גמ׳ תניא

אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע אתה לא שמעת אני שמעתי אתה לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי הרבה אין אומרי למי שלא ראה את החדיבא ויעיד בא למי שראהו כל ימיו של רבי אליעזר היו עושין כרבי יהושע לאחר פטירתו של ר׳ אליעזר החזיר רבי יהושע את הדבר ליושנו כרבי אליעזר בחייו מאי טעמא לאו משום דרבי אליעזר שמותי הוא ומפר אי עבדינן כותיה בהדא עבדינן כותיה באחרניתא ומשו כבודו דרבי אליעזר לא מצינן מחינן בהו לאחר פטירתו של רבי אליעזר דמצינו מחינן בהו החזיר את הדבר ליושנו אמר רב יהודה אמר שמואל הלכ כרבי אליעזר בארבע הדא דאמרן ואידך המקשה כמה תשפה ותהא זבה פעת לעת דברי ר׳ א והלכה כדבריו וא דרך הזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ומצאו טהור יום שביעי ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי אלו בחזקת טהרה רבי יהושע אומר אין להן אלא יום הראשון ויו השביעי בלב רבי עקיבא אומר אין להם אלא יום שביעי בלבד ותניא רבי שמעון ורבי יוסי אומר נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל הלכה כרבי אליעזר ואידך דתנן אחורי כלים שנשמאו במשקין רבי אליעזר אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו דחולין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו דתרומה רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את האוכלין אמר רבי יהושע קל וחומר ומה שבול יום שאין מטמא משקה חולין פוסל אוכלי תרומה אחורי כלים שמטמא משקה חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה ורבי אליעזר אחורי כלים דרבנן ושבול יום דאורייתא ולבנן מדאורית לא עבדינן קל וחומר דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגזור גזרה משו משקי דזב וזבה משקין דעלולין לקבל טומא גזרו בהו רבנן אוכלין דאין עלולין לקבל טומאה לא גזרו בהו רבנן ומאי שנא אחורי כלים דנקט משו דקילי דתנן כל שנטמא מאחוריו במשקין אחוריו טמא הוכו אזנו אוזני ידיו טהורין נטמא תוכו כולו טמא מאי ק״ל שפואל בבלהו תנן הלכתא וכי תימא אחורי כלים ק״ל דלא תנן ולימא הלכה כרבי אליעזר באחורי כלים אלא הא ק״ל שאין למדין הלכה מפי גמרא ותו ליכא ואיבא דתנן ר״א אומר מלמדין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0020
DFG

מלמדין את הקטנה שתמאן בו ואמ"ר יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר בר' בסד"טהרו אבל בשאר סדרי איכא טובא והכי ומי מסתבר דתנן רבי אליעזר אומר אף הרודה ונותן לסל הסל מצרפן לחלה ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' אליעזר שמע מינה ומאי אולמיה דהאי משום דקאי רבי אליעזר כותיה דתנן רבי אלעזר אומר מלמדין את הקטנה שתמאן בו ומי קאי והא אצרוכי מצרכינן להו ולא דמיין להדדי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא כוותיה דתניא רבי יהודה בן בבא העיד חפשה דברי שפסאנים את הקטנות ושמשיאין את האשה על פי עד אחד ושנסקל תרנגול בירושלים על שהרג את הנפש ועל יין בן מ' יום שנהנסך על גבי המזבח ועל תמיד של שחר שקרב בר' שעות מאי קטנות לאו חדא דרבי אליעזר וחד דרבי אליעזר לא מאי קטנות קטנות דעלמא אי הכי נבי אשה נמי נתני נשים וניפא נשים דעלמא אלא מדהפא קתני אשה והכא קתני קטנות ש"מ דוקא קתני ש"מ וכן אמר רבי אלעזר הלכה כרבי אליעזר בארבע ותו ליכא והתנן רבי אליעזר אומר מלמדין את הקטנה שתמאן בו ואמ"ר אלעזר הלכה כרבי אליעזר וכי תימא כי א"ר אלעזר הלכה כרבי אליעזר בארבע בסדר טהרו אבל בשאר סדרי איכא ומי איכא והתנ' הורד והכופר והלטוסזהקטף יש להן שביעית ולדמיהן שביעית יש להן ביעור ולדמיהן ביעור ואמר רבי פדת מאן תנא קטפא פירא רבי אליעזר וא"ר זירא חזי דמינך ומאבוך קשריתו קטפא לעלמא את אמרת מאן תנא קטפא פירא רבי אליעזר ואבוך אמר הלכה כר' אליעזר בארבע ואם איתא ליה כי אמר אבא הלכה כרבי אליעזר בארבע בסדר טהרות אבל בשאר סדרי איכא אלא קשיא הא היא משום דקאי רבי אליעזר כותיה דתנא רבי אליעזר אומר מלמדין את הקטנה שתמאן בו ומי קאי והא אצרוכי מצרכינן להו ולא דמיין להדדי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא כוותיה ותו ליכא והתנן רבי עקיבא אומר אומרה ברכה רביעית בפני עצמה ר"א אומר אומרה בהודא וא"ר אלעזר הלכה כר"א א"ר אבא ההיא דאמר משום רבי חנינא בן גמליאל דתניא ר"ע אומר אומרה ברכה רביעית בפני עצמה רבי חנינא בן גמליאל אומר אומרה בהודאה

והא

מלמדין את הקטנה כו' ומיתיבי אומר היה מאכיל את הקטן ומשקהו ומלבישו ומנעילו ומטהרו ומלמדין אותו לקרות ולתרגם ולהגיד ולשחט ולהטביל ולברך ולענות אמן ולקרות בתורה ולשנות ולהניח תפילין ולהיות נזהר מדברים המגונים ומדברים המכוערים ועד מתי עד שיגדיל ואמרי לה עד שיגדיל אביו ואמרי לה עד שיגדיל רבו ואמרי לה עד שיגדיל הוא ואמרי לה עד שיגדיל חבריו ואמרי לה עד שיגדיל אשתו ואמרי לה עד שיגדיל בניו ואמרי לה עד שיגדיל בנותיו ואמרי לה עד שיגדיל בנו של בנו ואמרי לה עד שיגדיל בת בתו ואמרי לה עד שיגדיל בת בנו ואמרי לה עד שיגדיל בת אשתו ואמרי לה עד שיגדיל בת חבריו ואמרי לה עד שיגדיל בת רבו ואמרי לה עד שיגדיל בת אביו ואמרי לה עד שיגדיל בת הבית ואמרי לה עד שיגדיל בת הכפר ואמרי לה עד שיגדיל בת העיר ואמרי לה עד שיגדיל בת המדינה ואמרי לה עד שיגדיל בת הים ואמרי לה עד שיגדיל בת הנהר ואמרי לה עד שיגדיל בת המלך ואמרי לה עד שיגדיל בת המלכה ואמרי לה עד שיגדיל בת הגבירה ואמרי לה עד שיגדיל בת הגבירה ואמרי לה עד שיגדיל בת הגביר

והא קתני מיניה טובא ר' אליעזר מר תניא פרשי' פרכי תניא היה בנו של ר' שמעון הנחש"ג בהרוגי מלכות היה ובעל לחמותו היה כלתמרינין בהזהב ורבי תניא בנו של רבן גמליאל היה: תוס' ד"ה מור לית ליה כי הא דתניא מעין שמנה עשר שאחר בשבע ברכות מעין שמנה עשרה כנגד שלש רגלים ושלש תחנונות ושלש תחנונות כתקנן ואומרו ביבנה בלחש ומסיים בשומע תפלה כלתמרינין המעביר תלב בשמח לעשות בניהם: בקטפא דגווזא בקרוש הנוטף מן העץ לכתף בשעת יולדת דף עח סוי מכל קטף סוי מרף הפנין ומודו נהו רבנן: לאו רבנן לפל בי עליה דר' אליעזר דשאר מילות ושוין לכקטף סניגרון להו כוותיה: בתולת דמיס דמי נדה ולא דמי בתולים דאפילו בשעלה עדין היא בתולת דמיס: לכהן גדול שמנוה ליקח בתולה: לכתובתה מאתים דאם בעלה עדין היא בתולה מיקרי בתולה וכתובתה מנה: למקח וממכר שאם אמר לו קרקע פלוני לכי מוכר לך כותן לו קרקע פלוני לפי שעושין פירות מרובין ושמנים: פלוני נקנה כדי מהכא לאונסה כדי שיכיה עובדי ויונים ענפיה הרבה במקום החתך ונקרא סדן שקמי: למקח וממכר לפי שנוח לו בבתולה פילגש היא ונקנית ומתעברת: ליתני נמי פלוני ופלונית מרכב בתולות הן: פס לווי כגון בתולה דמתני' למה בתולה שאם מיקרית למה בתולת דמיס לשאם בתולה בעולים מיקרי בתולה וכן שקמה בתולה לא כעו פס לווי: דפלוני במעשה פלוני אי מחבר שמו פלוני ע"י מעשה שכל רמייתיה דס מחלים בהם וחברים פס בתולה: דהדר לבריתו כגון שקנה שפלוני לקוחו כגון בתולת בתולים ושקרקע ושקמה מכל בתולת דמיס כל כמה דחזיא ליה טפי כדלתמרינין: דשוטין מכניס דקין שקורין פרדויש לשון אחר רבני מדמה קטן שמין שפרס מתפזר: מרס מכיתת מרטין: כיוצא שנעבדה דמי לה נעבדה מרס זה מתין בה לתוכה: נוכחת פלוני: ד' לדה לשאשה שמת בן כך עיברה לילדים ימים דהיינו שני חדשים וחלים קמ"ל דאולינן בתר רוב נשים: דיש שעתים לה מהרינן מיניה לפי מילתא למעוטי דלמא הריון הוה ונטמאו טהרות דמתת לעת של ראיה: וזכר לדבר דהריון רוח פחות הריון: קשתה שני ימים בתוך העבר עשר ימי זוב ולשלישי נמי דאתה ואמ"ל הפילה רוח בן כיוס ונלה שפחה מן הנער שרי לילה זו כזוב ונריכה ז' נקיים וקרבן לויכתה דכיון דלמו ולד הוה הויא ויכס מעלית קושי

פרק ראשון

משנה א הא קשיש מיניה טובא אלא משום דקאי רבי חנינא בן גמליאל בשיטתיה ומי קאי אור יום הכפורים מתפלל שבע ומתודה שחרית מתפלל שבע ומתודה מוסף מתפלל שבע ומתודה מנחה מתפלל ז' ומתודה בנעילה מתפלל שבע ומתודה בערבית מתפלל שבע מעין שמנה עשרה רבי חנינא בן גמליאל משום אבותיו אומר מתפלל שמנה עשרה מפני שצריך לומר הבדלה בחונן הדעת אמר רב נחמן בר יצחק איהו אמר משום אבותיו ולידה לא סבירא ליה אמר ליה רבי ירמיה לר' זירא ואת לא תסבר דמאן דמתנא קטפא פירא ר' אליעזר הוא והתנן רבי אליעזר אומר המעמיד בשרף ערלה אסור אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר אלא בקטפא דגווזא אבל בקטפא דפירא מודו ליה דתנן אמר ר' יהושע שמעתי בפירוש שהמעמיד בשרף העלין בשרף העיקרין מותר בשרף הפנין אסור מפני שהוא פרי ואיבו אימא כי פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר באילן העושה פירות אבל באילן שאינו עושה פירות מודו דקטפו זהו פריו דתנן רבי שמעון אומר אין לקטף שביעית וחכמים אומרים יש לקטף שביעית מפני שקטפו זהו פריו מאן חכמים לאו רבנן דפליגי עליה דרבי אליעזר אמר ליה ההוא סבא הכי אמר רבי יוחנן מאן חכמים רבי אליעזר דאמר קטפו זהו פריו אי רבי אליעזר מאי איריא אילן שאינו עושה פרי אפילו אילן העושה פרי קטפו זהו פריו לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי אפילו אילן העושה פירות נמי קטפו זהו פריו לדידכו אודו לי מיהת באילן שאינו עושה פירות דקטפו זהו פריו ורבנן אמרי ליה לא שנא: איזו היא בתולה

טו כל שלא ראתה כו': ת"ר נישאת וראתה דם מחמת נישואין ילדה וראתה דם מחמת לידה ערין אני קורא לה בתולה שהרי בתולה שאמרו בתולת דמים ולא בתולת בתולים איני והאמר רב כהנא תנא שלש בתולות הן בתולת אדם בתולת קרקע בתולת שקמה בתולת אדם כל זמן שלא נבעלה נפקא מינה לכהן גדול אי נמי לכתובתה מאתים בתולת קרקע כל זמן שלא נעבדה נפקא מינה לנחל איתן אינמי למקח וממכר בתולת שקמה כל זמן שלא נקצצת נפקא מינה למקח וממכר אינמי למקצצה בשביעית כדתנן אין קוצצין בתולת שקמה בשביעית מפני שהיא עבודה ואם איתא לתני נמי הא אמר רב נחמן בר יצחק כי קתני מידי דליתיה שם לווי אבל מידי דאית ליה שם לווי לא קתני רב ששת בריה דרב אידי אמר כי קתני מידי דתלי במעשה מידי דלא תלי במעשה לא קתני רב חנינא בריה דרב איקא אמר כי קתני מידי דלא הדר לברייתו מידי דהדר לברייתו לא קתני רבינא אמר כי קתני מידי דקפיד עליה זבונא מידי דלא קפיד עליה זבונא לא קתני ולא קפדי והתני ר' חייא אומר כשם ששאור יפה לעיסה כך דמי יפין לאשה והתניא משום ר' מאיר כל אשה שרמי מרובין בניה מרובין אלא כי קתני מידי דקפיץ עליה זבונא מידי דלא קפיץ עליה זבונא לא קתני ת"ר איזוהי בתולת קרקע כל שמעלה רשושין ואין עפרה תיחוח נמצא בה חרס בידוע שנעבדה צונמא הרי זו בתולת קרקע: מעוברת משיודע עוברה: וכמה הכרת העובר סומכוס אומר משום רבי מאיר שלש חדשים ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר ויהי כמשלש חדשים ונומר זכר לדבר קרא כתיב וראיה גדולה היא משום דאיכא דילדה לתשעה ואיכא דילדה לשבעה ת"ר הרי שהיתה בחזקת מעוברת וראתה דם ואחר כך הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא הרי היא בחזקתה וריה שעתה ואע"ג שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר הרינו חלנו כמו ילדנו רוח מאי זכר לדבר הרי ראיה גדולה היא כי כתיב האי ריא בזכרים כתיב ורמינהי קשתה שנים ולשלישי הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא הרי זו יולדת בזוב ואי אפרת לידה מעליתא היא

קושי

קושי סמוך ללידה רחמנא טהריה אמ"ר פפי הנח מעה לעת דרבנן ר"ב פפא אמר מידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדי עליה הכא נמי ראשה ואברי כבדין עליה בעא מיניה רבי ירמיה מר' זירא ראתה ואחר כך הוכר עוברה מהו כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר עוברה כמפי או דילמא כיון דסתוך לה חזאי לא מטמיא אמר ליה מידי הוא טעמ' אלא משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה בעידנא דחזאי אין ראשה כבד עלי' ואין אבריה כבדין עליה בעא מיניה ההוא סבא מר' יוחנן הגיע עת וסתם בימי עבורה ולא בדקה מהו קא מיבעיא לי אליבא דמ"ד וסתות דאורייתא מאי כיון דוסתות דאורייתא בעיא בדיקה או דילמא כיון דרפיה מסולקין לא בעיא בדיקה א"ל תניהוה רבי מאיר אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא ברקה טהורה שחרדה מסלקת את הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה והגיע וסתה ולא ברקה טמאה אלמא ווסתות דאורייתא וכיון דאיכא חרדה דמי מסולקין ולא בעי בדיקה הכא נמי דפיה מסולקין ולא בעיא בדיקה: מניקה עד שתגמל: ת"ר מניקה שמת בנה בתוך עשרים וארבע חדש הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפיכך אם היתה מניקתו והולכת ארבע או חמש שנים דיה שעתה דברי רבי מאיר רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אומ' דיין שעתן כל עשרים וארבע חדש לפיכך אם היתה מניקתו ארבע וחמש שני' מטמאה מעת לעת ומפקיד לפקידה כשתמצא לומר לדברי רבי מאיר דם נעבר ונעשה חלב לדברי רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת עד עשרי' וארבע חדש לפיכך ד"ם למה לי משום לפיכך דרבי יוסי ולפיכך דרבי יוסי למה לי מהו דתימא רבי יוסי תרתי איתא לי קמ"ל תני נמי הכי דם נעבר ונעשה חלב דברי ר"מ רבי יוסי או אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת עליה עד עשרי' וארבע חדש א"ר אלעאי מאי טעמא דר"מ דכתיב מי יתן טהור מטמא לא אחד ורבנן א"ר יוחנן זו שכבת זרע שהוא טמא ואדם הנוצר ממנו טהור ור"א אומר אלו מי הנדה שהמזה ומזין עליו טהו ונוגע טמא ומזה טהור והכתי' ומזה מי הנד' יכבס בגדיו מאי מזה נוגע והכתי' מזה והכתיב נוגע ועוד מזה בעי כבוס נוגע לא בעי כבוס אלא מאי מזה נושא וליכתוב נושא קמ"ל דעד דררי כשיעור הזאה הניחא למ"ד הזאה צריכא שיעור אלא למ"ד אין צריכא שיעור מאי איכא למימ' אפילו למ"ד אינה צריכא שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא בעינא שיעור פרתניא כמה יהיו במים ויהא בהן כדי הזאה כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה והיינו דאמ' שלמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני: איזו היא זקנה כל שעברה עליה שלש עונות: ה"ד ממך לזקנה אפר רב יהודה כל שחברותיה אומרות עליה זקנה היא ור"ש אומר

כל שקורין לה אמא אמא ואינה בושה ר׳ זירא ורבי שמואל בר רב יצחק חד אמר כל שאינה מקפדת וחד אמר כל שאינו בושה מאי ביניהו איכא ביניהו בושה ואינה מקפדת וכמה עונה אמר רב ישלקיש משום רבי יהודה נשיאה עונה בינוני שלשים יום ורבא אפר רב חסדא עשרי יום ולא פליגי מר קחשיב ימי טומאה וימי טהרה ומר לא חשיב ימי טומאה ח״ר וקנ״ש שעברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ולא מיבעיא שכיונה אלא אפילו פיחתה ואפילו הותירה אפילו פיחתה ולא מבעיא כיונה אדרבה כי כיונה קבעה לה וסתה ודיה שעתה וכי תימא רב נקהיא דפליגי עליה דרבי דוסא דאמרי אשה שיש לה וסת מטמאה מעת לעת איפכא מיבעי ליה ולימא ולא שפיחתה והותירה אלא אפילו כיונה תני לא שפיחתה והותירה אלא אפילו כיונה ואיבעית אימא ה״ק ולא שכיונה אלא שפיחתה והותירה אבל כיונה קבעה לה וסת ודיה שעתה ומני רבי דוסא היא: ר״א אומר כל אשה שעברה עליה ופו׳: תניא אמר להם רבי אליעזר לחכמים מעשה בריבה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש עונות ובא מעשה לפני חכמים ואמרו דיה שעתה אמרו לו אין שעת הדחק ראיה מאי שעת הדחק איכא דאמרי שני בצורת הוו איכא דאמרי טהרות אפיש לעבידא ותשו רבנן להפסד דטהרות ת״ר מעשה ועשה רבי כרבי אליעזר לאחר שנזכר אמר כדי הוא רבי אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק מאי לאחר שנזכר אילימא לאחר שנזכר דאין הלכה כרבי אליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כותיה אלא דלא איתמ׳ הילכתא לא כמר ולא כמר ומאי לאחר שנזכר לאחר שנזכר דלאו יחיד פליגי עליה אלא רבים פליגי עלי׳ אמר כדי הוא רבי אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק תנו רבנן תנוקת שלא הגיע זמנן לראות וראתה פעם ראשונה דיה שעתה שנייה דיה שעתה שלישית הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה וכשהגיע זמנן לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה אפר מר עברו עליה ג׳ עונות דיה שעתה הדר

הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה ושנייה דיה שעתה שלישית משמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב כהנא אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה דיה שעתה שנייה מטמאה מ"ש לעת ומפקידה לפקידה מני רבי היא דאמר בתרי זימני הויא חזקה איפא עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה אתאן לרבי אליעזר וכי תימא רבי היא ובעונות סבר לה כרבי אליעזר ומי סבר לה והא לאחר שנזכר קאמר אלא רבי אליעזר היא ובוסתות סבר לה כרבי כתם שבין ראשונה ושניה טהור שבין שניה ושלישית חזקיה אמר טמא רבי יוחנן אמר טהור חזקיה אמר טמא כיון דאילו חזיא מטמאה כתמה נמי טמא ורבי יוחנן אמר טהור כיון דלא אתחזקה בדם בתמה נמי לא מטמיין להה

מתקיף

קחזיא] בעונות מאי פרש"י לשכועית ליה אי חזיא לסוף ל' שעתה הפסקת ג' עונות רחסונות אם מטמאה מעת לעת דכיון דהוזק לרחיים קודם הפסקת כלם עונות רחסונות הרי היא כהגיע ומנה לרחות וכבל אחם שעברו עליה כלם עונות דאין דיה שעתה אלא ג' עונות ואתחזקה בחזרו ועברו עליה כלם עונות שניות דיה שעתה כרבי אליעזר ואף על גב דלא חזיק למיידי רבי אליעזר אלא בעונות שניות אלא בעונות רחסונות מיהו מודה דיה שעתה בשניות הר"ז כרבי או כרשב"ג ואף על גב דמיסת רבי היא סיפ דשב"ג דלרבי כי חזיא לסוף עונות שלאחר הפסקת כלם עונות (רחסונות) כל שניות מטמאה מעת לעת ודמיא להגיע ומנה לרחות וכי חזרו ועברו עליה כלם עונות שניות נמי מטמאה מעת לעת דכיון דתרתי זימני חזיא בהפסק ג' נלי מילתא לרבי לשיניי ופסת הזע ולא סילוק דמים כמין זו צריכה להתחוק בדמים ולפיר"ם לא דמיא וקנה שעברו עליה כלם עונות שניות דדיה שעתה אתיא אלא כר' דלרבי מטמא מעת לעת כחילו חזיא לסוף עונה וכן פר"ח בפרק אחרון ואין נראה דלא היה להם להפסק כזה והיה לו לפסוק מדרישת רבי סיפא נמי רבי וכחזיא לסוף עונה נמי דיה שעתה כמו בחזרו ועברו עליה כלם עונות) לכן נראה דלפילו מטמאה מעת לעת כי חזיא לסוף עונה כ"ש שלאחר הפסקת כלם עונות רחסונות כהפסקת כלם עונות שניות דהוי מסולקת בדמים דיה שעתה אפילו לר' כיון כלא הגיע ומנה לרחות והיה בריירת דוקא נמי רבי היה וכ"ע כהגיע ומנה לרחות ועברו עליה כלם עונות שניות לרבי אליעזר מי אמרינן דיה שעתה כרבי אליעזר אף על גב דלא חזיק למיידי רבי אליעזר אלא בעונות שניות אלא בעונות רחסונות מיהו מודה דיה שעתה בשניות או כרשב"ג ואף על גב דמיסת רבי היא סיפ דשב"ג דלרבי כי חזיא לסוף עונות שלאחר הפסקת כלם עונות (רחסונות

וכי מה בין זו לבתולה שדמיה טהורין דלמא כשתגע מרחה דמיה למחרת מרחיצת שעת תשמיש טמאה ואילו מנחה כתיב לחבר תשמיש טהורה כדתנ׳ פ׳ התשה בתולה בכתולין שדמיה טהורין ר׳ לילות ויום שדמי טהורי כל לילה הרחיצה כדתנ׳ כולהו ק׳ לכל ומן שדמי טהורי אין לה כתיב דקתני כפ׳ התשה ובין שתולה בשומר יום כנגד יום כרחיצה שלה ובבתולה שדמיה טהורי מהתם שמעינן דאין לה כתיב ואע״ג דרחיצה פעם אחת דלא מפלגינן בין הגיע ומנה לא הגיע בין ברחיצה פעם אחת בבית תכיף שהיה לאחת מן הכתילות שדמיה טהורין והא דתניא לעיל מרחה דמי משמשת מעת לעת דהגיע ומנה לרחות ורחיצה בבית תכיף שהיה לאחת מן הכתילות הכי לא משמע לן ומ״ש הך מהא: וז״ש סיפא מצוי לטהרה ולא תלאות בז: דוקס ופרוסס בשוק טהור כגון שנמצא דוקס בשוק וקיס לן מקודם לכן ורחיצה כ׳ פעמים ואין מכאן ידעינן לס כמה היה לה לאחר מספיקא לן מחזקינן לה כספק הנמצא בשוק ולא ידענא כמה: ולא ידענא כמה ע״כ לא תקשה לן לר׳ יוחנן מספקא דסס מילתא דקאמר בתמיה כאחד מדעתיה אלו משמ׳ ר׳ יהונדע בן יהונדע כרוקה ומדרסה: דכריו של אחד במקום שנים אי אמרת לבא כותמת גבי טהור משמיה דרבי חייא דכריו של אחד במקום שנים ולא אמרינן ספק טמא ספק טהור הוא אלא לחוש לדברי המחמירין ר׳ יוחנן לעולם אמר לך ר׳ יוחנן מסתברא מילתא דקאמרי ר׳ יהונדע בן יהונדע כרוקה ומדרסה: דכריו של אחד במקום שנים אי אמרת לבא כותמת גבי טהור משמיה דרבי חייא דכריו של אחד במקום שנים ולא אמרינן ספק טמא ספק טהור הוא אלא לחוש לדברי המחמירין ר׳ יוחנן לעולם אמר לך

שופעות דם ובאות דיין כל ימי עיבורן ודיין כל
ימי מניקותן דברי רבי מאיר רבי יוסי ור׳ יהודה
ורבי שמעון אומרים לא אמרו דיין שעתן אלא
בראייה ראשונה אבל בשניה מטמאה פעמ׳
לעת ומפקידה לפקידה: ואם ראתה
הראשונה: אמר רב הונא קפצה וראתה
קפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לד׳ וסת
למאי אילימא לימים האי כל יומא דלא קפיץ
לא חזאי אלא לקפיצות והתניא כל שתקבענה לא
מחסת אונס אפילו כמה פעמים לא קבעה וסת
מאי לאו לא קבעה וסת כלל לא לא קבע וסת
לימים לחודייהו ולקפיצות לחודייהו אבל קבעה
לה וסת לימים ולקפיצות לימי לחודייהו פשיט
אמר רב אשי כגון דקפיץ בחד בשבא וחזאי
וקפיץ בחד בשבא וחזאי (ובשבת קפצה ולא
חזאי) ולחד בשבא חזאי בלא קפיץ מהו דתימ׳
איגלאי מילתא לספרי דיומא הוא דקנרי ולא
קפיצה קמ׳ל דקפיצה נמי דאתמול גרמא ליה
דלא חזאי משום דאכתי לא סמא זמן קפיצה לישנא אחרינא אמר רב הונא קפצה
וראתה קפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לה וסת לימים ולא לקפיצות היכי דמי אמר
רב אשי דקפיץ בחד בשבת וחזאי וקפיץ בחד בשבת וחזאי ובשבת קפצה ולא חזאי
ולחד בשבא אחרינא חזאי בלא קפיצה דהתם איגלאי מילתא דיומא הוא דקא גרים:

מתני׳: אף על פי שאמרו דיה שעתה צריכה
להיות בודקת חוץ מן הנדה והיושבת על דם טוהר ומשמשת בעדים חוץ מיושב׳ על דם
טוהר ובתולה שדמיה טהורים ופעמים צריכה להיות בודקת שחרית ובין השמשות
ובשעה שהיא עוברת לשמש אם ביתה יתידו עליהן כהנות בשעה שהן אוכלו׳ בחרופה
רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול בחרומה: גמ׳: חוץ מן הנדה דבתוך ימי
נדתה לא בעיא בדיקה הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך
ימי ויבתה ואין אשה קובעת להוסת בתוך ימי נדתה שפיר אלא לרבי יוחנן דאמר אשה
קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה התבדוק דילמא קבעה להוסת אמר לך רבי יוחנן כי
אמינא אנא היכא דחויתיה ממעין פתוח אבל חויתיה ממעין פתוח לא אמרי: והיושב׳
על דם טוהר: קס׳ד מבקשת לישב על דם טוהר הניחא לרב דאמר מעין אחד הוא
התורה שמאתו והתורה טהרתו שפיר אלא ללוי דאמר שני מעינות הם התבדוק דילמא
אכתי לא פסק ההוא מעין שמא אמר לך לוי הא מני

אלא לקפיצות ומתניתין כר׳ מאיר לקפיצות לחודייהו וקס׳ד לימא מסייענא ליה
לא קבעה וסת לימים אלא לקפיצות לחודייהו ולמה מונה פסבי תנו ונטמוך
נמי דתניא לימים פסיעת לילה לא קבעה וסת לקפיצות לחודייהו קסבר
מעיקרא ואה לפי שאינה לקפיצותיה לא היתה לימים עם קפיצותיה אבל קפיצות
לחודייהו פסיעת להם לא קבעה:

קפצה וראתה ומתני׳ נמי דתניא כותיה דרבי מאיר דתניא כר׳ מאיר
דכוסות ותם לא תתנו כרשב׳
לקמן פ׳ בתרא תנן התם קיבע וסת לקמן פ׳ בתרא תנן התם קיבע וסת
עד שתקבענו פעמים:

ממעין סתום פרש׳ בגון דחזאי ריש
ירח׳ וריש ירח׳ וריש ירח׳ וריש
ומעין את זה שהרי הרגישו על וסת
היו נתון ימי נדה מוכיחה עליהן ויש ירח׳ מ׳ פלוגתא
לו ריש ירח׳ וה׳ בירח׳ וכן שלישי
וכשלישי חזאי ריש ירח׳ וה׳ בירח׳ ולא חזאי ריש ירח׳ דף לב
ולא חזאי ריש ירח׳ קבעה לה וסת כה׳ עיי׳ מה שכתבתי
בירח׳ ורביעי ה׳ וימני וכשלישי ה׳ בירח׳ לחוק קיץ
ולא חזאי ריש ירח׳ קבעה לה וסת כה׳ עיד פי קפצ
בירח׳ ורביעי תקשה לכולי עלמא ריש ירח׳ ולא חזאי ריש ירח׳ ולא חזאי ריש ירח׳
ולא חזאי ריש ירח׳ ולא חזאי ריש ירח׳ ולא חזאי ריש ירח׳ ולא חזאי ריש ירח׳
לקמן דרב פפא מיירי דחזאי ב׳ זימנין ריש
ירח׳ וה׳ בירח׳ ולא חזאי נמי מעין פתוח הוא
יפרש מתניתין מעין פתוח כפי׳ אחר דרש׳
דפי׳ שרגילה לראות בו׳ ולא ראתה כי׳:

לב
עיי׳ פי׳ קבצ
לג
עיי׳ פי׳ מכל שמאי ומוסב סמוך לתוך קיץ עיי׳ פי׳ קל׳ו

אף על פי שאמרו דיה שעתה צריכה להיות בודקת חוץ מן הנדה והיושבת על דם טוהר ומשמשת בעדים חוץ מיושב׳ על דם טוהר ובתולה שדמיה טהורים ופעמים צריכה להיות בודקת שחרית ובין השמשות ובשעה שהיא עוברת לשמש אם ביתה יתידו עליהן כהנות בשעה שהן אוכלו׳ בחרופה רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול בחרומה: גמ׳: חוץ מן הנדה דבתוך ימי נדתה לא בעיא בדיקה הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי ויבתה ואין אשה קובעת להוסת בתוך ימי נדתה שפיר אלא לרבי יוחנן דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה התבדוק דילמא קבעה להוסת אמר לך רבי יוחנן כי אמינא אנא היכא דחויתיה ממעין סתום אבל חויתיה ממעין פתוח לא אמרי: והיושב׳ על דם טוהר: קס׳ד מבקשת לישב על דם טוהר הניחא לרב דאמר מעין אחד הוא התורה שמאתו והתורה טהרתו שפיר אלא ללוי דאמר שני מעינות הם התבדוק דילמא אכתי לא פסק ההוא מעין שמא אמר לך לוי הא מני

בית שמאי היא דאמרי מעין אחד הוא וסתם לן תנא כבית שמאי סתם ואחר כך מחלוקת הוא וכל סתם כסתם ואי בעי אימי קחני מבקש לישב ישוב קחני אי יושבת פאי לימר מהו דתימ תיברוק דדילמא קבעה לה וסת קמ"ל דמעי טהו למעין טמא לא קבעה הניחא ללוי דאמר שני מעינות הם אלא לרב דאמר מעין אחד הוא תברוק דילמ קבעה לה וסת אפי הכי מימי טהרה לימי טומאה לא קבעה: ומשמשת בעדים: תנן התם תנוקת שלא הגיע זמנה לראות ונשאת ב"ש אומרים עד שתחיה המכה אמר רב גידל אמר שמוא לא שנו אלא שלא פסקה מחמת תשמיש וראת שלא מחמת תשמיש אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה טמאה עבר לילה אחת בלא תשמיש וראתה טמאה נשתנו מראה דמים שלה טמאה מתיב רבי יונה ובתולה שדמיה טהורים אמאי תשמש בעדים דדילמא נשתנו מראה דמים שלה אפר רבא אימא רישא חוץ מן הנדה והיושבת על דם טהור הוא דלא בעיא בדיקה אבל בתולה שרמי טהורין בעיא בדיקה אלא קשיא אהדדי כאן ששמשה דאימא שמש עכרן כאן שלא שמשה תניא נמי הכי ברא שלא פסקה מחמת תשמיש וראת שלא מחמת תשמיש אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה טמאה עבר לילה אחת בלא תשמיש וראתה טמא נשתנו מראה דמים שלה טמאה: פעמים היא צריכה וכו' אמר רב יהודה אמר שמוא לא שנו אלא לטהרות אבל לבעלה מותרת פשיטא שחרי הנן תנא אי אתמר אסיפא אתמר ובשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה אמר רב יהודה אמר שמוא לא שנו אלא באשה עסוק בטהרות דמגו דבעיא בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעל אבל אינה עסוק בטהרות לא בעי בדיק מאי קמ"ל תנינא כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן אי ממתני הוה אמינ הני מילי באשה שיש לה וסת אבל אשה שאין לה וסת בעיא בדיקה והא מתני באשה שיש לה וסת עסקינן מתני בין שיש לה וסת בין אין לה וסת והא קמ"ל דאע"ג דיש לה וסת מגו דבעי בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעל והא אמרה שמוא חדא זימנא דאמר רבי זירא אמר רבי אבא בר ירמי אמר שמוא אשה שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקימנא בעסוקה בטהרות חדא מבלל חברתה אתמר תניא נמי הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה מותרת בד"א שהניחה בחזקת טהורה אבל הניחה בחזקת טמאה לעולם היא בטומאתה עד שתאמר לן טהורה אני

אלא לרב דאמר מעין אחד הוא מני לשנויי דרב מוקי כמכתם ליסב תנא דניחא ליה לשנויי תליא דתרוייהו מתני בעינן לחד: אפילו סכי דימי טהל לימי טומאה לא קבעה ומין לסקפ"ל דשיעור דאמר כל חמה מעברו עליה ג' עונות כו' תבדוק בימי טהר ממ"ש בימי טומאה לא מקרי הפסקה:

כד מנוח

ומשמשת בעדים מחרבע נשים ואחת שים לה וסת קבוע: שלא פסקה מחמת תשמיש לבעל פעם ראשונה תשמיש ראשון לפילו תשמיש מופלג מדם לדם ג' חדשים הוי דם תשמיש

דף סה ושהור בדאמר פרק כתר מעשה ונתן לה רבי ג' לילות מתוך שבעה עשר חדש וכי שמש בלילה ורחץ למחרתו או בלילה שלאחר כך בלילה תשמיש טהור תבל שם רחיצה יום שני לשתושי שמש בדקאמר עבר עליהם לילה אחד בלילה תשמיש טהור ויום תשמיש כמי שם נשתנו מראיה דמים שלא מבל שמש טמא ושם פסקה מחמת תשמיש ורחיצה כן בלילה תשמיש טהור ויום בין בתשמיש תשמיש טמאה דודאי קיימה השכב וכלי

סמ"ג לאוין קיח ל"ד פרישן קמו דף סד

כניחה דם יוכה כל דמי כתולה ופפילו לרב שמי דאמר בפרק כתרת בעל ולא מבא דם ושהור וכעל מבא דם טהורים פיינו משום דבניחה לשונה בעל בהעייה כשמואל מבל הכא דכביית לשונה מבא דם וכשניים לא מבא דם ולאי חייתה המכה:

כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן פירש"י לקמן פ"ב:

דף כו

חדא מכלל תברת שיאמר פירש"י להך דהכא שיאמר מכלל דאיכא דלקמן ומין נראה דכהניא לא פי' שמואל לאיירי בפסוקה בטהרת אלא דכא דייק בפירקין מדלא מפליג ר' אבא ור' זירא בים לה וסת לטהר בעיא בדיקה לבעלה לא בעי בדיקה מין לה וסת לבעלה נמי בעיא בדיקה ס"מ קסבר שמואל כל לבעלה לא בעיא בדיקה לכך נראה דהניא שיאמר מכלל שן דהכא ומשום דרבי אבא הוה ידע מהך דהכא דאף מין לה וסת לא בעיא בדיקה לבעלה לא מפל ג לרבי זירא הכי:

הניא נמי הכי כו' אבל לבעלה מותר וא"ת ודילמא דוקא בים לה וסת מיירי וי"ל מדתנים פה אבל הכים בחזקת טמאה מכלל דמיירי בשאין לה וסת דאי בים לה וסת דוקא ה"ל לפלוגי בדיקה אפי' אם בניקה בחזקת טהור אם מין לה וסת כו' אבל משום לאף בחין לה וסת לא משכח טומאה לבעל שלא בהנים בחזקת טמאה ובסמוך בברייתא דתמרים ופועלין כו' דקתני נמי אבל הכים בחזקת טמאה מע"ג דכים לה וסת מיירי היינו משום דבהנים בחזקת טמאה מסתפינן מפילו ערה טמאה עד שתאמר טהורה אני אבל הניחה בחזקת טהורה בין לה וסת בעיא בדיקה ויכין יבא מן הדרך מסתמא תובעה ותמרינן לקמן כיון שתבעה מין לך בדיקה גדולה מזו והר"י יהול בן ר"ר ט"ט כתב דבברייתא זו הכי גרסינן בתוספתא מעיברת ומניקה בועלה טהור פירוש אפי' לר' עקיבא דאמר לעיל ברואה דם דמטאתה בועלה לאחר ושפ"ם לה וסת וכן שאר כל הבעיות פירוש דאין לה לה וסת לבן וסת דאין סברת לבל בתוך ווקנה דמ"ב הלה תני להו בהדי הדדי ומניקה דריש מטמא בתנע פירוש לטהרו ולטהורו לבעליהן שאת בדיקת מייתי דאין לה וסת: בעי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0028
DFG

כשיעור וסת מיד לפחות בעילה בחשבת דתמרי לקמן כפ"ב נמצ"ע סתי אלה
מוזיש בלומר מיד לפחות בעילה מייכין בקרבן דזולתי דם הוה בשע"כ ויוס:
לבדיקה לחוץ ולפנים מילכך בם עוד וסת לא משכחת לה: לשם מבר:
ועד סדין שקנחת בו: לקיבות מבחין לם בקינוח מבחוץ דם בשעיר הוס

מיינן ותחת מבל ים בבדיקתם מבחוץ
בבר מדך השיעור שבכי לא בנד המשקוף
עומד אלא בידה מוחזקין ים בתן שיעור
עומק כדי הכחה מידה ומשקוף ומשם ולוי
מיכח ולא מחוץ: מהו שתקנח לשם
שמיעוסק בטהרות מי בעיא קינוח לאחר
תשמיש כשיעור וסת או לא ת"ש דם
ויהא בעלה חייב חטאת: מהו שתבדוק
בדיקה אחת: כשם שלמי לחמרינן לקמן
בחבת על ים לאחר ומן יותר מבשיעור
וסת חייבין בשלי לסוף דם הוה דם
בשעת כיאה בסוף בא לאחר מבן:
לם בן שתבדוק לבדוק לאחר ביאה:
לבו נוקפו קודם ביאה והא לתנן לקמן דרך
בנות ים לראות בשני עדים בעסוקי
בטהרות: והא תנן על בנות בלומר
מדת בם דות בשו בתן ולאו חיובא הוא
דאמרי בפרק שני הבנות מתקנות להן
שלשי לתקן לם בבית והו ענין לעיני
תשמיש ק"ו: מין בדיקה הו לפני תשמיש
לאחר לפני שתטונף בים מרחית ליכנס
בבדיקה דשונף ואוב מין ביאת הו טיפה
בחדל: יש לה וסת לא בעיא בדיקה
בתמיה והא קתני מתניתין בים לה וסת
דבעיא בדיקה ביון דעסוק בטהרות ולקמן
פרי לשני לה בם בשיב עסוקה בטהרות
ומשני קסבר שמואל כי מינה עסוקה אפי'
מין לה וסת לא בעיא בדיקה לבעלה שמואל
ולא בם עסוקה בטהרות: ערם דחזיא
ליעסוקי בטהרות בעיא בדיקה לבעלה מי
נמי דליכא טירחא לעשורם מבל ישנה
מיבה בעיא ולא לטרחוה רבנן מי נמי
ישנה דלא חזיא לטהרו אפי' לעילא לעסוק
בטהרות לא בעיא בדיקה: לטהרות בעיא
בדיקה בל מה העסוקה בטהרות בעיא
בדיקה אפילו לבעלה: לבעלה לא בעיא
בדיקה היכא דאינה עסוקה: מין לה וסת
אפי' לבעלה נדידא דאינה עסוקה בטהרות
בעיא בדיקה: בל לבעלה בלא טהרות:
לא בעיא בדיקה אפילו מין לה וסת הילכך
הא דאמר שמואל אסור לבעלו עד שתבדוק
בעסוקה קאי והיינו דאמר לעיל והוקיבא
בעסוקה בטהרות: ביון שתבעה לתשמיש:
מין לך בדיקה גדולה מזו דאי לה קיים
דטהורה היא הוה בדקה ובדיקה דקאמר
שמואל לעיל בתבעה בני ולבי מגמגם:
בי הא מתני' בעיא בדיקה לו תבעה:
פונני

בעי ר' זירא מהו שתבדוק מי לפני תשמיש:
לבו נוקפו ופורש פר"ת כיון דרוצה לבדוק מחשב שאם לא הרגישה
לא היתה בודקת לפי שיודעת שאכמים לא תקנו לבדוק:
כרי לחייב בעלה חטאת ה"ג הוה מני לחייבי מהו שתבדוק קודם תשמיש
ותני הטעד עד הבקר כדי לחייב בעל חטאת
אלא מכאן לסיוע לו שאם תבדוק לפני תשמיש

כר מנוס

בעא מיניה זירא מרב יהודאה מהו שתבדוק
עצמה לבעלה אם ליה לא תבדוק ותבדוק ומה
בבך אם כן לבו נוקפו ופורש בעא מיניה רבי
אבא מרב הונא מהו שתבדוק עצמה כשיעור
וסת כדי לחייב בעלה חטאת א"ל מי משכחת
לה לבדיקה כשיעור וסת והתניא איזהו שיעור
וסת משל לשמש ועד שעומדים בצד המשקוף
ביציאת השמש נכנס עד הוי וסת שאמרו
לקנוח ולא לבדיקה אלא מהו שתקנח איבא
דאפרי הכי בעא מיניה אשה מהו שתבדוק
עצמה כדי לחייב בעלה אשם תלוי אמר לו לא
תבדוק ותפרוק ומה בבך א"ב לבו נוקפו ופורש:
ובשעה שהיא עוברת: א"ר אמי אמר
רבי ינאי וזהו עדן של צנועות א"ל רבי אבא בר
ממל לר' אמי תנא תני צריבות ואת תני צנועות
אמר ליה שאני אומר כל המקיים דברי חכמים
נקרא צנוע אמר רבא ושאינו מקיים דברי
חכמים צנוע הוא דלא מקרי הא רשע לא מקרי
אלא אמר רבא צנועות עד שבדקו בו עצמן
לפני תשמיש זה אין בודקות בו לפני תשמיש
אחר ושאינן צנועות בודקות ולא איכפת להן
גופא אמר רבי זירא אמר רבי אבא בר ידמיה
אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה לשמש
עד שתבדוק אמר ליה רבי זירא לרבי אבא בר
ירמיה אין לה וסת בעיא בדיקה יש לה וסת לא
בעיא בדיקה א"ל יש לה וסת ערה בעיא בדיקה
ישנה לא בעיא בדיקה אין לה וסת בין ערה בין
ישנה בעיא בדיקה אמ' רבא ולימא ליה יש לה
וסת לטהרות בעיא בדיקה לבעלה לא בעיא
בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי בעיא
בדיקה ומדלא א"ל הכי ש"מ קסבר שמואל כל
לבעלה לא בעיא בדיקה ת"ר חמרין ופועלין
והבאין מבית האבל ומבית המשתה נשיה להם
בחזקת טהרה ובאין ושוהין עמהם בן ישנות בין
ערות בר"א שהניחן בהזקת טהרה אבל הניחן
בחזקת טומאה לעולם היא טמאה עד שתאמר
לו טהורה אני והא שמואל במאי מוקי להאי
בשיש לה וסת קשיא ערה ואי בשאין לה וסת
קשיא בין ערה בין ישנה לעולם בשיש לה וסת
זכיון שתבעה אין לך בדיקה גדולה מזו א"ל רב פפא לרבא מהו למעבד כי האי מתניתא
אמר

אמר ליה מגנית כתפיה פי׳ משם נרין להקיאה עד שתתייבש דעתה להשיב משם טהורה היא משם לאו:

מי מנריבי לכו בדיקה פירוש להקין לתכם עד שתתייבש דעתכם להשיב משם טהור הוא וכגון שהיו כאן אלו שבעת ימים מרובה כדתתר לקמן והוא שבא תוך ימי עונתה אבל יותר ים לחוש שמא רחתה כך תלוה כיוצא:

לא פירוש נכסי מלוג שאכל ולא לין פירות לשיעבוד פרקונה ומירי בין שהביר בה ובין לא הביר בה דגלא הביר בה הוי מקח טעות ומחלה ליה דניחא ליה דניסוק עלה שמא לשעות כדאתרינן גבי מילוגית נפל ליהו בן ובת כיר פה נמי תין לה כלום בדתתם ים מותרות בשעות לעריות שהי מרגילתו מעוס זורעה כשר:

ביון דלא חוים לביתי׳ ליה לא כתובה ולא פירות תמר לתמר בפ׳ נשות כותי תפילו לר״מ תשם לה ושתי מוקר לשתם ר״ש דתנן מן הדרך לאו דוקא וכ״ש יוסב בביתו תמר ליה סודרי רב פפא מטיל שבר הוא כדאתר בתיובתא נמי ליה נמך סיכרת לה פסיד ומטיל שבר נקר פודרי כדתמרי נערבי פסחים תמרי בתלוך לבי סודרי רהוטי: לה מינגית כתפיה בתמיה תם תתה מנדיכה בדיקה והלא תמתם ותתנבא כפנים: דילמא ל׳ נהו מתמידי מנפש תם ומנריבים בדיקה לנפתיהן ומורי לתתריס ליתי נהילכת לתוקימתא דלא בעית בדיקה לעיכך סמל לנפותיהן דמיהו נמי בעי ל׳ תמוני כותייהו ליפנע מתריכה מינתו מתמידי מנפשייהו ומידים לנריכה בדיקה להתמיד והם תין מנריבין נפותיהן לכלוך ונ׳ נוף הוא דלמו כיינו מתמידי מנפשייהו אלא מקילי מנפשייהו ומתמידי לתפרים ותלולה לעשות כן: ולא פירות סמוכל כעלה אכסי מלוג אלא מתרינן כיון דלית לה כתובה הוא ולית דר לה כתובה: ולא מזונות אם הלך למדינת הים קודם שגרש תין בית דין פוסק לה מזונות מנכסיו: ולא בלאות כגון שהכניסה לו בנדים בפונדתה ומתרי בכתובה ת עילא ליה בלאים מכסיבא ותוץ עד דכלי וו כשמגל תע״ב. מקנת הבלאות קיימין תין מתוירין לה:

בשני עדים סרוגין: עונתה לי תוקי: תקנה לי לא תוקי: לתי לבעלה כדתפרש לקן: מזונות תנאי כתובה הן אלא תקנה יפה כתובה בביתי ומיזונה מנכסי ובלאות נמי מפורש בכתובה הן משמולה תם שסיה מכנסת והוא מקבלן עליו לבעלה לכשיפרעה או לכשיגרשה כתו שלנו כותבין ודין נדוניא דהנעלת ליה וכו׳: ובנים מפורים הילכך פוסרים לו הוי יודע שמגרש את אשתו מפני שלא מצא בה דבר ותגילו היא חוזרת וקובעת ותו לא מצי למימר מילו הייתי יודע שכך כו׳ שהרי התרו בו ונתגר בדעתו ונרשה והכי נמי ממרינן גבי תוכיח את תמותו מצו׳ שם רע לו משום נדר בשם ג׳ טין דבעי לנבויי כתובתה והכי קתני ליה את שמרת תין לה כתובה ואנא סניגורא לי תוי לו לבעלה שנתפר ממונו דילמי יש לה כתובתה: דתקלקלה ליה את שמרת משתכת בעדי תוי לבעלה דדילמ׳ לא תזיק לפני תשמים ותזיק בשעת תשמים: הא אמר שמואל תזיק ואינה כדתתיב ומזיל מדרכי תכא כר׳ ירמיה ומיניה שמעינן דמ״ל לשתלל דעשוקה בטהרות בעית בדיקה לבעלה ושתיה עשוקה בטהרו׳ לא בעית בדיקה: מתן דמתני הא לא מתני הא לא בעית לה כעשוק ונקטי׳ לך תרתי לשם לי דבי יהודה דמתני הא מתני הא מסתיים דשמואל לא אמר אלא בדבר שבערוה ואפי׳ הכי לא מתני הא דרב יהודה לא תשמעינן אלא דבר שבערוה אבל דבר שבממון לא אמר שמואל לא שנו אלא בעשוק כו׳ אבל פרוש היה דרב יהודה לא תשמעינן הא בעשוקה מידי דמתני הוה שמעינן מין עשוקה ואת״ל יהודה למימ׳ ותשמעינן משמי׳ דשמואל דשתיה עשוק לא בעי בדיק והכא תשמעינן דהלכה כר״ת ונתוקה מצנה בעשוק בדיק והכא עיקר ואי דמפרשי כי תתי ליתנה והאתר שמואל תדא זימנא לעיל דקתני משמת בעדים בעשוק בטהרות אתן למתני הא כו׳ לעולם בשתיה עשוקה ונקטי׳ לך דר״ת הכא כר׳ ירמיה ותתם תהא ר״ת תקטי תורתי כיכוו דשמואל ושנעי כדבר דמ״ל דרך יהודה תדרך יש הא תיהו נופים תמר דשתיה עשוקה לא בעית בדיקה:

הדרן עלך שמאי אומר

אי״ל סודני לא דמנגיא באפיה אמר רב כהנא שאתינהו לאינשי ביתיא דרב פפא ודרב הונא בריה דרב יהושע בי אתו רבנן סבי רב כצרכי לכו בדיקה ואמרי לי לא ולישילינהו לדידהו דילמא אינהו קא מחמירי אנפשייהו ת״ר אשה שאין לה וסת אסור לשמש ואין לה לא כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות ויוציא ולא מחזיר עולמית דברי ר׳ מ״ר חנינא בן אנטיגנוס אומר משמש בשני עדים הן עובדה הן רגלים משום אבא תנן אמרו אוי לו לבעלה אסורה לשמש דילמא מקלקלת ליה ואין לה כתובה כיון דלא חזיא לביאה לירת לה פרוטה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות תנאי כתובה בכתובה דמו יוציא ולא יחזיר עולמית פשיטא לא צריכא דהדרה ואתקנה מהו דתימ׳ ליהדר קמ״ל דזימנין דאולא ומנסב ומתקנ׳ ואפר אילו הייתי יודע שכך היה אפי׳ הייתם נותנין לי מאה מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה ממזרין משום אבא חנן אמרו אוי לו לבעלה איכא דאמרי לר״מ אמר ליה דבעי לאגבויי בתובת איכא דאמ׳ לר׳ חנינ׳ בן אנטיגנוס קא״ל דמקלקלה ליה אמ׳ רב יהודה אמ׳ שמואל הלכ׳ כרבי חנינא בן אנטיגנוס ובמאי אי בעשוקה בטהרות הא אמרה שמואל חדא זימנא ואי בשאינה עשוקה בטהרות הא אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה דא״ר זירא א״ר אבא בר ירמי׳ אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקימנא לה בעשוקה בטהרות מאן דמתני הא לא מתני הא:

הדרן עלך שמאי אומר

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0030
DFG

כל היד סתרבה לבדוק שבודקת תמיד שמא נתלתה בשיער שמא נתלתה בגשים משוכחות שמתוך כך לא תתי לידי ספק טומאה ובעלמא לא תתי לידי איסור: ובגשים שבודק עצמו תכיר בשמתו שמא יצא ממנו קרי: תקנן שמתשמש ומרגיש בשמתשמש בשמא ומיכיון שכב ורע לנשלה: גמ': הרגש שמוציאין מכריו בשמתשמ' ורוחה קרי ומכאן שמוציאין מטומאה דקתני קרי מרכה אבל לתקנן דבעלמא לא: תניא רבי אליעזר אומר כל היד סתרבה לבדוק בגשים משוכחות לעולם עד שיכנס לבית הכסא ויצא ויבדוק בו ויבדוק בכלי שתחת המיטה ובכלי שתחת הכסת ובכלי שתחת הכר ובכלי שתחת הכסת ובכלי שתחת הכר ובכלי שתחת הכסת ובכלי שתחת הכר

המקשה עצמו לרעת יהא בנדוי תינו מנודה מעצמו מלא כלומר מיכיס לנדותו כדאמרי' בפ"ק דקידושין עד היכן הוא גלגול שבוע' עד שיתאר שבא לו פתיון עבדי תתם הוא שמותי משמתינן ליה דתניא הקורא לחבירו עבד יהא בנדוי משמע דיהא בנדוי תיכו דמשמתינן ליה:

דף כה

בין בית בתרגל תיכו דמשמתינן מילתו

בית מו בתרגל:

קשים גרים לישראל כספחת מה שמקשה כש"ו הלא תמי' בסוף ערבוב דערב רב ל"ל לפי שלא ידע תשובתיכו כמכילתין אמר דערב רב היו כפלים כיוצא מגרים ור' מפרש לפניכך קשים שמטעי' לישראל

דף ט

ואמר בפרי' יוקשין תיכו שכיכה סורה שלא על משפחות המיוחסין לישראל וכן נראה דה"ק על הסיפא מילתא אחריתי קאי מלבו:

עד שיכלו כל הנשמות שנברא ואמ' אלמלא שמרו ישראל ג' שבתות אין בן דוד בא תניא תנו רבנן שלשה דברים נתן הקב"ה לישראל וכולן על ידי יגיעה היו ואלו הן תורה ארץ ישראל והעולם הבא תורה מנין שנאמר אם שמוע תשמעו לקולי ושמרתם את בריתי ארץ ישראל מנין שנאמר כי אם הארץ אשר אתה עובר שמה לרשתה העולם הבא מנין שנאמר הלוך אלך עם בניך ועד כאן לא נאמר אלא עם בניך מלמד שהבטיחן הקב"ה לאבות שיחיה את בניהם לאחר מיתה:

אלמא תיכו דתנן בסוף סנהדרין מתים שהיו בימי יחזקאל נתנבא ואמ' להם הקב"ה לגוג ומגוג שנאמר ואתם עמי ישראל תשאו הרים ואת פירותיכם תתנו לעמי ישראל כי קרבו לבוא ואמ' הקב"ה לגוג ומגוג עלו עליהם שבעים אומות שנאמר ואתנה עליו ועל אגפיו ועל עמים רבים אתי גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותובל ואמ' להם הקב"ה לגוג ומגוג אין לכם ליתן לי כבוד שבעים אומות שבעולם שאין בהם ישראל אין לכם ליתן לי כבוד ואין לי לקבל מכם שכולם עובדי כוכבים ומזלות ואין לי לקבל מכם אלא מישראל שיודעין בי שאני יחיד בעולם ואין לי לקבל מכם אלא מישראל שיודעין בי שאני מלך רחמן ומבקש רחמים ומבקש לפני ולבקש רחמים עלי ועל מלכותי ועל בניי ועל בנותי ועל עבדי ועל שפחותי ועל בהמתי ועל חיתי ועל עופותי ועל דגי ועל כל מה שיש לי

רוכבי גמלי דיבריה מתחממי כנסר הגמל ומוני ורע: כולם רשעי כדמר׳
כולם צדיקים סגדים בסכנה ולכם לתנייהו סכסמים: דמנח לשון חוכח על
חמור לם יש לו חוכח הלכך היא מתחת בסערן קשה הוא ולם אין לו חוכח
מתחם בנסר החמור לכל דרך גמלים לרכוב כלא חוכח חלא כמדעת
ומתחמי: דמטרטרין ירך מכאן וירך
מכאן ומכרו מתחמי: דלא מטרטרין רוכב
כלשה: מטרטרין לשון מחוגים כדתמרי
קדושין דף סב כמכחות וכי טורטני יבניים: לפרקיד פניו
לחעלה וגבות הוא סערתם שיתקשה
לכר תוך פיתחו ויתגלה ועוד סימן
מובחות לו על לכרו ומתחמי:
מגלי מוסר מעט על כדו: כי מכלי כאי
לכור חלא ר״ל יושב לו סוכב כולו על נרך
מתני׳: לחד לו ולחבר לה נקנה לחבר
חמרים לתקן חת הכית כלומר לבדוק
לפני חמרים ולהכין עגמה לבהמה וסיה
סדין לכל הנחוש בדתנ׳ בפ״ק וכסערה סיתה
עוכרת לחמרים חת הבית והם דקדק נגועות
כדחנן בפ״ק נגועי׳ עד שבידקת בו לפני
חמרים וה לין בודקת בו לפני חמרים חלא׳ לחבר:
נחנת דף על פלו ולפי לחבר זמן שהשה
לחבר בעילה זמן מרוך קודם קיבוע כיצוע
שהיה לה בשעת חמרים: טמחים שניהם
טומחת שבעה כדין בועל נדה כדכתיב
ותהי נדתה עליו: חותיום מיד לחבר
בעילה: לחבר זמן לחבר חותיום טמחים
משפך שניהם שבעה ימים ומיהו טומחת
ספק היא לחלות חבל לא לסרוף: חת פניה
פניה שלמטה: ותא״ב כלומר שהיה יותר
מבשיעור הוה לחבר לחבר הוא זה: מטמחות
מעת לעת טהרות ולה שמעת טומחת
ערב ומדרבנן כדין מעת לעת לחבר בפ״ק
ואם היה מטמחה משכבה ומושבה וכיון
דעוסק ומושב לטמח לדם כ״ש דהיה
עלמה מטמחה לדם: ולימה מטמחה חת
בועלה טומחת שבעת ימים: ר״ע בח חומ״
לף מטמחה חת בועלה ר״ע היכא לטעמים
לחבר כל מעת לעת מטמחה חת בועלה
משפך טומחת שבעה בפ״ק: נמ׳:
מלכולת כיצה ומחי טמחין ולחי לסרוף
תרומה ולחחייב בקרבן להו שפך לחלות
תרומה להכיח חשם חלוי ולה חטחת
דילמ׳ דם מלכולת הוא שפי׳ נלוחתו מקום
בחם וכשבעל נדכך בו: נדוקי דולחי מין
שם מלכולת ולה ולחי מגופה חתי: דחוק
הוא שחין מלכולת יב לה ליבעם שם:
בגופה מעוב על העד לחוק מן הוא קלת
ללישנא דנדוק כיון דקיים להו לרבנן דחין
שם מלכולת ולחי דם מגופה הוא שהרי
העד היה בדוק לה קודם הקינוח ומלכולת
(מעלמה הוחי שחם בעד שהיא ונופה)
וללישנא דחוק חיכא לספוקי שמא חחי
דם מלכולת ומתוך שדחוק הוא מעכב
הדשם בשעת תשמים: ולמחר מנחה
עליה דם על הירך: טמחה נדה טומחה
ודלית דכיון דהעד בדוק לה שלה היה בו
דם קודם בדיק׳ ודלחי מגופה חתה על העד
ומשם סוטח בירכו׳ ולה חמרי׳ דילמ׳ מעלמה
חתה על ירכה ומפק טומחה היה: ולמחר
מנחה עליו דם על העד וחיכא לספוק׳ דילמ׳ מקמי הכי הוה כיה להכי לה
נקט הכה עתה בירכה דשם בן הוו להו תרי ספקי לקולה חדא דילמ׳ לחו
מן העד הוטח על ירכה וחפילו שם תמני לומר מן העד חתה דילמ׳ כיון
דלישנא בדוק מקמי הכי הוה: משום נדה טומחה ודלית דכיון דחזקת דמיס
שם לה מספקינן במקמי הכי: משום כתם בלומר טומחת ספק ותולין: שבריכה כגרים ועוד כשישב שחין טומחין חלה בכגרים ועוד כדחמרי׳
בהרואה כתם דעד כגרים יכולה לחלות ולומר דם מלכולת הוא: מכל מן נחמת:

רוכבי גמלי חסורין לחכול בתרומה וחע״ג דחמר שיושלג כפר יונה דמן דקה
כל שכבת זרע שמן כל נופו מרגיש חימו מעת שבח דילמח סרגים
כל נופו ולה מדעתיה:
רוכבי גמלים כולם רשעים כתמרי מהן צדיקים ולח׳ דחמרי
נה יומסין גמלי רוכן כפרי חמרים רוכן דקה
נר מצוה לפשוט ולח להכיח חיידי כרוכבים ומפוש
הרסור והתם לח חיידי כרוכבים חלה
כגוחתין סחורה על הגמלים והם הולכים
כרגל רחוק במקום שכנה וחמרין עושין
רחוחות כמשמ וכמתן:
אפרקיד פי׳ הקוף פניו למעלה וכן מסמ׳
כהמוכ הסם כ׳גבי מיני מרכ דף שם
דגנו מפרק דזחליף ט ישב תותי כרכייהו
ורומחת כידים ולכן חפרקיד חפוריימס
קלל (קרקפת) ולח כפי הערוך דפי׳ פניו מהדש״ נרי׳
נמשה ולכן חפרקיד חפוך ק״ש ד״ם חו קדקד
דחפרקיד לחש לו: מיי׳ פכ מהל׳
ק״ש פ״ג
ליזום חמתן דגבי חפרקיד פי׳ כקוף סידון יח טח״ל מי׳
מונחות על חילתו ומתחת ודם כפ פיהם שבגדיו כיפין על חחתו ומתחת ומה סג
מה שפירש עוד שפעמים מתגלח ומתקף ל״ג מיי׳ פכ מהל׳
דכנית סנור לו לפל חתי חיבח לתיומד: תפילין
ק״ש כי מגלי חבריהו כשהוא קנת חפרקיד קיח
חכל על נדו לגמרי כדחמר בפרק מיי׳ פכ מהל׳
מו נח דמי׳ שמת שנים שמן ישכים כמטה זה חופך תפילין
פניו לכחן וזה סיפך פניו לכחן קורין ק״ש: קיח
וליוחוש דילמ׳ דם מלכולת הוא לכל על מיי׳ פכ מהל׳
כדיקו דמטמחינן לה חס מנח תפילין
דם לה פרוך דילמ׳ חומרת ס״ח לכל מנח
פרוך חמלי חייב ס בקוכן דילמ׳ מיימי
חולין בעזרה ועוד כגלח וכן פ״ח דפר״ך
ח׳ חמנח על שלו כילה נמנח על שלה חמלי
מטמחי׳ כיון דחיב׳ כוכחת דלה חתי חבנוף:
דחוק הוח מפל מלכולת חין לפר׳ סחיכה
יכולה לוכנס חלה בדוחק לפש חי׳
בכנסת דח״ב הוה ליה למיתב כסחוך לגיסנת
דדחוק הוח חיתר חיתרמוי ח תרמי ולמה
נדרין ל. וכיר דשמח רגפה לכך ל בדוק
הוח שפיכה כחה כלל סחוך לרחם חפני
הזוחמת סיכול דשמח לכבנים ודחוק הוח
מפל מלכולת הי׳ו דלימה נכנסת כשוס
פניה מחליה חלה שפעמי׳ שחתקרי׳ לרחם
כ״ב עד״ם: שהם מכניסה ורגפה:
וטחחו כיון דמקום סחין דם חתקו
יכול ליפול שם:
ולמחר מנח עליה דם ס״ב רש״י פי׳ על
ירכה וקחמ׳ דטמחה נדה דחיכ
למיימ דמן העד נתכלכלן ירכ׳ ולח מעלמח
ודל״ת ודבדוק טעד ול״ל שנחכ׳ העד ה״ל שמי׳
דם העד שבחו בח מדם ירכה כיון שכמה
על העד ין בפקוס שנגע כירכה וכגון
שים כגרים ועוד דליכח חשם מלכולת
ודווק כעד בדוק לה מפל שחינו בדוק לה
הוי סזק בפקוק כדפיר׳ רש״י ודווק טחתו
בירכה מפל סב חתו בק פשיט דטמ״
ול״ת נדה ומנח עליו פי׳ על העד וטחתו
בירכה היינו בעלו שלה הכיחתו בקופסה
דבסניקתו בקופסה פשיטה דטמ״ ה ופר״ ך
וסה חיפשין לסרת לן דחמור מעלמה חתי:

אמר שמואל טמחה נדה לפי׳ר חיי דמסיר בסמוך מולה הכח דהח ר׳ חיי
כרבי יוסי ס״ל ושמואל גופיה פסיק ליה כהחסה כר׳ יוסי והכח קחמר דף כח
דטמחה נדה: בעד

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0033
DFG

בעד שמינו בדוק לה כדאמר לפרש לידעת שסיים נקי לפני יום טוב יומי ושתה כשעת בדיקה נטלתו ממקום המונח ולא בדקה העד מכל מין כדאמר לפרש שלא היה בדוק מעולם דבהמה לא היה רבי מחויב טומאה ולמי:

מאי לאו כוקנותו פרש"י מדפלינ על ר' ולין נדאה דמנינו סרכם תלמידים שחולקין על רבם בילדותם ורבם פירש דרבי חייא תחילה למד בכבל ולעת זקנתו עלה ולמד לפני רבי כדאמרי' מזרה ונשתכח עלו רבי חייא וכנינו ויסדוה ועי"ל מדקאמר ר' חייא אף אתה עשיתו כתם ולא קאמר אף אתה רבי ש"מ דכוקנותו הוה דהוה תלמיד חבר כדאמר בשילהי מי שמת בן עזאי תלמיד חבר של ר' עקיבא דאמר ליה שב אתה ואל תקרא שב אני ר' יוסי היאך מכיתין לרבי הרב משמע דר' יוסי הוה רבו של ר' וקשה דאמר בפ"ג בור כמקוה מכשיר ה"ת אם ר' יוסי ור' יהושע כפוף ויושב לפני רבי ואת"ל כבר סורה וקרי ופירש התם בפרק מחשבת נדות שלו רבי ולין נדאה דל"ל היכי מוכיח דמכשיר ה"ת אם וכי כשב ל כדות לית ליה לו לפסוק כרבו ותי"ל דבשתרותו של רבי הוה רבי יוסי גדול ויותר וכוקנותו כשהכשיר ר' יותר כדאמר נמי הכא סומל ושכיח רבנן קשיה מהדדן שמעתתיה:

ורבי יוסי מאי נדאה לגמרי מעם דלמי מעם שמעתתיה לפר לענמו טיהר דמדמעט נבי מם שמעתתיה נדאה לגמרי הכא בעד שמינו בדוק יפה לכל הפחות מגדה ויעבל כמו בתם ד"ה מתי פרין נסתוך סאמר ר' יוסי לר' חנינא לא שמיע לך דאמר ר' אחא כוקנותי קודם וקלא יש להחזיר כעד שמינו בדוק לה טפי מכתם שעושה נדאה מיהו ר"ח פירש לר' יוסי לאו לגמרי מטהר נתם שעושה נדאה ובמסקנא דר' אחא מוקי לה בשאין לה קלא ולפי"ז יש לחלק בין כתם לכתם ואפי' כתם שעושה נדאה לגמרי מטהר ולפרוך לגמרי למה לי הך הכא ומצאני לי מרים ה"ת דיעבד קס"ל סיפא לחוש לכתחילה לפיר"ח לא קאי חוש לכתחילה אלא אסיפא לחוש: בעינן תחיבה מכ"ע וכ"ת כרים פר' סמוך לכל דפרי לדחיי לר' רב דבעי מתניכה מכ"ת בכרייתא דהכא ומצני רבי אליעזר היא דאמר כוי חייבין על תלבו תם שלוי אבל אחק מכרייתא ל' סייעי מתניכה דהכא דפטרים מקרבן ול"ל דסתם מתני לא פטרה אלא מחטאת ולא פליג אכרייתא והם דקאמר ותבא דיקן הבי קאמר אע"ג דמתני' פוטר אף מאשם תלוי היינו טעמא דסכר בעינן תחיבה מכ' תחיבות:

מאי לאחר לאחר ותיפוכין דתבא כדי שתושיט ידה ותטול עד שתרד הכר ותלוי טמא כועלה ותייב משם תלוי אמילת ילעינא דלמא תשהה יותר עד שתרד מן המטה ואין לאחר לאחר הוא ואין מטמא כועלה טומאת שבעה: לח

אמ' לו רבי חייא אי אתה מודה שצריכה כנרים ועוד א"ל אבל אמר לו א"פ את אף אתה עשיתו כתם ורבי סבר בעינן כנרים ועוד לאפוקי מדם מאכולת וביון דנפק לה מדם מאכולת ודאי מנופה אתא מאי לא בוקנותו קאי הא בילדותו טיפא משום נדה ש"מ משתבח ליה ר' לרבי ישמעאל ברבי יוסי ברבי חמא בר ביסא דאר' גדול הוא אמר לו לכשיבא לידך הביאהו לידי כי אתא אמר ליה בעי מינאי מילתא בעא מיניה בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם מהו אמר לו כדברי אבא אימא לך או כדברי ר' אימי לך א"ל כדברי רבי אימא לי א"ר ישמעאל זהו שאומרין עליו דארם גדול הוא היאך מניחין דברי הרב ושומעין דברי התלמיד ור' חמא ברבי סא בר ביסא סבר ר' ריש מתיבתא הוא ושביחי רבנן קשיה ופחדדי שמעתתיה מאי ר' יוסי אם רב אדא בר מתנא תנאר מפצאו רבי יוסי מטהר וא"ר זירא כשטימא רבי כר' מוכשטיהר רבי יוסי לעצמו טיהר דתני האש שהית עושה צרכיה וראתה דם ר' מאיר אומר אם עומדת טמאה אם יושבת טהורה ר' יוסי אומ' בין כך ובין כך טהור א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי והא א"ר יוסי ברבי חנינא כשטימאר' מאיר לא טימא אלא משום כתם ואילו ר' משו נדה קא"ל אנן הכי קאמרי כי איתמר התיא משום נדה איתמר: נמצא על שלו אותיום שמאין: ת"ר איזהו שיעור וסרת משל לשפש ועד שעומדין בצד המשקוף ביציא שמש נבנם עד הוי וסת שאמר לקינוח אבל לא לבדיקה: נמצא על שלה לאחר זמן: תנא וחייבין אשם תלוי ותנא דרזם"ט בעינן חתיכה משתי חתיכות: איזהו אחר זמן: ורמינהי איזהו אחר זמן פירש רבי אליעזר ברבי צדוק כדי שתושיט ידה תחת הכר או תחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו אם רב חסדא מאי אחר אחר אחר והא קתני עלה נמצ על שלה לאחר זמן טמאין מספק ופטורין מן הקרבן איזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה הכי קאמר איזהו אחר זמן כדי שתושיט ידה לתחת הכר או לתחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו וכדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה מחלוקת ר"ע וחכמים והא אחר כך קתני ה"ק וזהו אחר כך שנחלקו ר"ע וחכמים רב אשי אמר אידי ואידי חד שיעורה הוא עד בידה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה אין עד בידה כדי שתושיט ידה לתחת הכר או לתחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו מתיבי איזהו אחר זמן דבר זה שאל רבי אלעזר ברבי צדוק לפני חכמים באושא ואמר להם

שמא

כר מלוי

לא לסבוקי בית מלכות קודם בדיקה: מאי לאו בוקנותו קאי מדפלינ עלית דרבי כרבי יהושע דתניא: מאי לאו כרבי יהושע דתניא: כדברי רבי יוסי מן כדברי ר' ולקמן תני פלוגתייהו בשמעתין: לענמו טיהר לטעמיה דאיל לאמר נמי סכי כדוכתא לתחריתי: נדאים מטילה מים: עומדת טמאה דפין דלמא קס"ל סיפא דמי דנלים למקור ואיתי דם והכי מפר' כפ' סתם: ויושבת טהורה דמקום מי רגלים הוא נמי ואין טמא אלא דם המקור ומדקאמר ר' חזיר עומדת טמאה ומע"ג דמיכת לספוקיכו במקום מי רגלים כיון דרגלים לבר דמיכן לה עלמא וחזקת דמים מן המקור מיטמי הכא: מי מטמין: פשוט כתם טומאת מגע לעלות ומילו רבי לעיל סיפא מפום נדה דקתני רבי לומר טמאה נדה: כי לימתי מהיכי דר' וכי בר קטינא: הוי ומת שאר לסייבה בסטלת: לקיומי מכמין ולא לבדיקה מבפנים לפם כן אמה יותר מכשיעור ואין כיון דלא

שמא כר׳ עקיבא אתם אומרים שמטמאה את בועלה אמרו לו לא שמענו אמר להם כך פרשו חכמים ביבנה לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה תוך זמן הוא זה ושפאין מספק נא ופטורין מקרבן° וחייבין באשם תלוי שהת׳ כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה אחר הזמן הוא זה וכן כששהתה מעת לעת ומפקידה לפקידה בועלה מטמא משום מגע ואינו מטמא משו׳ בועל ר׳ עקיב׳ אומר אף מטמא משום בועל ר׳ יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטרת ושיפוק לי דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמ׳ כשמאי דאמ׳ כל הנשים דיין שעתן ושיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו׳: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן ולהב׳ ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימ׳ הואיל ומעת לעת דרבנן וחכמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמא אף בועלה אף כאן תמין לא מטמאה את בועלה קמ׳ל ואימא הכי נמי הת׳ אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ור׳ מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: מתני׳: כל נג הנשים בחזקת טהרה לבעליהן הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה: גמ׳: למה ליה למתני הבאין מן הדרך סר״א הני מילי היכא דאיתיה בסתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתי׳ בסתא דלא רמי׳ אנפשה לא קמ׳ל אמר ר״ל משום רבי יהודה נשיאה והוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה אמר רב הונא לא שנו אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי לייא אדרבה איפכא מסתבר׳ אין לה וסת איכא חזאי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא לא שנו אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל° הגיע שעת וסתה אסורה קסבר וסתות דאורייתא רבה בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא

לא

סמ׳ כר׳ עקיבא אתם אומרים שמטמאה את בועלה כל מעת לעת ולר׳ לכם שיעור כדבר אלא מעת לעת: לא שמענו את שיעורו וכו׳ לא נח סנהדרי לן: לא שהתה כדי שתרד אלא כדי שתשב ותבדוק ועוד כמה טעמין מספק דסיינו אחר תוכו יום כדכר מסקנא דסיפא כדי שתרד דנעי שיעורי׳ אחר הזמן הוא זה כלומ׳ אחר הוא זה: וכן מעת לעת כלומר כשיעור הזה ומכאן ולהלן כל מעת לעת של בעילה מה בדקה ומצאתה טמאה בועלה מטמ׳ מסו׳ כיון מעת לעת בנדה טומאת ערב וספק מדיבנן לחלות ואינו מטמא משום בועל נדה טומאת ערב ומפקי לחלות: נכנס להיכל לקטן מפרש לה: בגמ׳ לרב מסתי דאמר כדי שתרד אחר הוא זה סיינו דמטהרי רבנן: וכי תימא לימין עד כיצד לימר סיבל עונה ושתק הוא דאורו להו תרי שיעורי ס״ל מיבעי ליה למימ׳ ולפלוגי בין עד כיצד לימין עד כמה לא תיפוק ליה דהוה מפקי דרבנן מספק ועד כמה לא כדי שתרד אלא כדי שתשב ותבדוק ואפי׳ סבי לר״ע לטמאה את בועלה דהעמדה בנדה כגמר ביאה וכתיב בה מקודה תעזה מכל לבעלין קדי עד שיזריע: וכבי מאיר הוא דמטמיר מכתבי בגמ׳ ס״ק ולקטן בפ״ב סיפא: פסיטא מאי מהו הא בגמרא פלוגי לגבי מעת לעת ולא במכאן ולהבא: כתתי׳ דרבנן מפי׳ מכאן ולהבא: אין שור שחוט לפתח לא תזחי אלא סיינ בעלמא הוא: הכא הכי שור שחוט לפניך דכנפוד לא נתעכבה ונשוך של טבחי לא עברה ומיום שלכתתה היא נספק זה: מתני׳: כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן בלא בדיקה אלא הווכרה בדיקה אלא לעשותה בטהרות:

גמ׳: בתוך ימי עונתה שלשים יום לרחיים אבל לימר שלשים בעיא בדיקה הוציל ושתק שלשים יום אוין לסוף עונה: לא שני דכי שתקה תוך ימי עונתה לא בעיא בדיקה: אלא אלא הגיע עת וסתה בתוך לוחן ימים שביה בדרך גון שלשים יום לא וסת ולא הגיע בתוך לוחן הימים: אבל הגיע עת וסתה קודם כיתתו מן הדרך: מסורה למורת נזמנו בה: דאורייתא הלכה למשה מסיני דמחוקין לה בטומאת ספק: וסתות דרבנן הבדיקה מכמי לבדוק ביום וסתה שמא תראה ואיהו היכא אלא קום בעיר ולא ידעינן מי בדקה לה מספקינן לה בטומאה: לה

מיי׳ פ״ה מהלכות איסורי ביאה הל׳ ט

טי״ד סי׳ קפד וסימן קפט

נג

דף כב

מיי׳ פ״ה מהלכות נדה הל׳ ג

דף יב

דף ד

דף כ

מיי׳ פ״ב מהלכות מקואות הל׳ ט

דף ה

דף כ

מיי׳ פ״ב מהלכות איסורי ביאה הל׳ ט

דף ה

דף כ

מיי׳ פ״ה מהלכות נדה הל׳ ג

דף יב

דף ד

דף כ

מיי׳ פ״ב מהלכות מקואות הל׳ ט

דף ה

דף כ

מיי׳ פ״ה מהלכות איסורי ביאה הל׳ ט

טי״ד סי׳ קפד וסימן קפט

נג

דף כב

אפילו ילדה לבנות למיטמל ס"ד אפי' נערה שבנות למיטמל ומשני ודאי רחמה
מי ר' יוחנן הך נמי כיון שלא רחמה כולהי שרי לבי יוחנן ותיבעי
לך קמט מיבעי ליה לבנות למיטמל מי אסהדינן ליה מחמת ולדה ומפקח למיטמל
פירוש בשלמא תוך שלשים יום ° מפקינן לפת רב מסדיא טבל תוך ל' לנידה וחל' ומשמע
דכמה ° לעיכוב ותיתסיר והשתא תהוי שפי' רמ"ל
ודלי רחמה מי ר' יוחנן ס"ד יולדת לפחות נכ מעוף
טי"ד סי' קפד לא היתה דוחקת לטבול לא יתיר ר' יוחנן נד
לספק טבילה ח"נ מיפיקה מידי ודלי רחמה
לך מו וכאן בזמן פחד ג' סהיין לפ"ב ° ליכחות לא
לך נס מיבעי' לכאן לכאן פריש מיפיס מיהו ° בפרק
חלו דבריס משמע שהוא לשון כוסת נבי
יכחתו כאן מיפיס ובפרק ° כ"ס מכאן כאן
מיפיס מיהו גם יש לפרש לשון פחד ובשורף
טי"ד סי' קפד פירש לשון כוסת :
חבר שמת והיה מגור מפ' פירוש כאן כפ
° קמת דחול ן נפי שחט ומפת מפין
לך י מעמד קלת נמי מין ספק מוכי מידי ודלי ולא
מייתי מסן דחבר וספחה משום ל פת הוי
ספק הלת ליל ופי' נקולת מוכי מידי ודלי
והכא נמי לא שייך לאתויי החוא לטבל
ועלם דאתי ספק מוכי מידי ודלי דהתם
היינו משום לחוי לאחורת ;
בהמתו מוכלת לוקה בהמתו כלפ"ה
דכל שם שהיא מוכלת מיקרי
ערלתי אבל שהם אסור מלרבנן ליפול מכיל
קנט וכן משמע בתוספתא ומייתי לה נפ"ק
לך יח ° דניחה שהיה לפני שנולד לעשות מהן עיס
לובל מהן ערלתי ופטור וכן משמע נמי
מדנקט נפשעתו והא דערין כמנחו בפרל"ד
לך סו ° ישמעאל ממלי לקמיה מירוח הפכלי מיהו
פוטר משו בעלי כיסי פירוש עשידי שהוכרין
תכוחתן לנכרי קולס מירוח והורין וקונין
ממר מירוח שפיר דעניל כרבי משעים
פירוח שיכול להעריס ולפטור שיכנים
שתנוחה בחון שלה ומה הועילו חכמים
בתקנתם משמע לגמרי פטור ה"פ עניל
ליה כר' מיעבים וכמילי דמחכל נהמם מה
הועילו חכמי בתקנת מיהו לי מירוח הפכלי
מיהו פוטר רק ערלתי כמו שהוה קודם מירוח
לך יח מתני שפיר מן ג"ע כשילהי פ"ק ° דכבורות
מיד פ"ט מפ והשתא קשיין דהוי ודלי טבל לענין לפלת
טוחלת מם קנט מפילו הכניסה בחון כלפי היכי מתני
ספק ומוכי מילי ודלי דחכניון להו בחזקת
מתוקנים וליכא למ"ד דספק מוכיח מילי
לך ט ודלי דרבנן דהם בפ"ק ° דפסחים פרק
מיניה להא דקאמר התם כל מקו שמולל וכרדלם מצוין שם אין צריך לדיקה
שם ודלי ממן צריך בדיקה דספק לכל אין מוכיח מילי ודלי ופריכ"ל דחכי
ומשני ספק ספק הוה כלר' לחוסי' והשתא מכל מקום מוכיח הכא דמוכיח
מילי ודלי דרבנן ובדיקת חמץ נמי סוי דרבנן למלוכיתא בטעלמא סבר ואמר ר' לחתניתין דהתם לחודי שלא בטלו להוי
ודלי לחוכיחא ועוד תומר ר' דהא דקאמר הכא להוו בחזקת מתוקנים היינו בהנך שלא חזו לאכילת אדם :
כדי שתהא בהמתו מוכלת משמע דבטבל שרוה פני הבית אפי' בהמתו נמי אין מוכלה ותימה לר' מאי שנא מעשר בהמה דכתיב תכור בהמה ור' לא דרשינן ° בכמה מדליקין נבי אין מדליקין בטבל טמא משום דכתיב משמרת תרומתי בשתי תרומות סכתוב אחד טהור ושמא
לך כו אם שהוא אין לך פירוס מכילתה שלא משעת הרמה ומילך לף טמאה וחלר נמר טהורה מטמאה לאחר שרוה שלא בהלפה קודם הרמה וה"ת
למחכיל בבהמתו וכל שאר הנאה של כילוי ומהכא נמי משמעינן לאין ישראל מחכיל בבהמתו כרשיני תלומה :
בשפרחו של מסיק משמע דשפחה בלידה וכן מוכח בפרק רבי ° אליעזר דמילה דקאמר לקח שפחה ונתעברה אצלו והו יולד בית שניחול לא
והתם קאמר כל שלין אמו טהורה לידה אינו ניחול לא ובפ"ק ° דחגיגה אין לי אלא בני ישראל גיורת ושפחה בין משוחררת ובין שאינה
משוחררת מניין ת"ל אשר ילדה דהא דילוף לאינה משוחררת מאשר משמעת בעלמא הוא ואנן מחרינן נקט לה דכפ"ק ° דקדושין משמעת
ומפ"ק דלה לה אתיא ובפרק ° השולל לא ילוף מאשר אלא גיורת ושפחה משוחררת ושאינה משוחררת אינן מוכיח שם : יף מר
ובא כאן והנך תומר ר"ת לכאן שופט היה לשלם שם נחתר דכל זה קרוב הוא היה לו לישחות לאתר בת"ב דאין כהני משחלין
לנפלים לכשיגדלו לאחיו ואחיו ושוב לכאן לא היה לצורך כאן :
ספק גרדומו הסיה בשעת בי"ר ות"ל ודלי בור היכא קאי אי בי"ר אמי אשכח אחת טהור אי בי"ר אמי אשכח כמין נפל לגבי והתניא לבלי
כל בפקות שאתה יכול לברות שמא ר"ל דגרדית מולדם ובדלם הוי ספק הרגיל וקאמר לודלי ותשלש לשלי ודלי כשי לאתר שמוכיח שם
ספק ומוכי ר' דגלי הכאן היו בי"ר שלו גרדומו דילמא גרדומו כנגד רגלין וטומאה בוקעת ועולה ש"מ לישב בחוליין פותח טפח
כי מיבעי ליה בשלמת גרירה והא בפותח טפח מביא הטומאה ועוד ר"ל דרגלי הכאן בי"ר ונרדומו ומכלודהו הוי ספק הרגיל :
מסיק בשלמ"ל גרם שהיה מוסף זיתים ;

לא שנו אלא שאין לה וסת לימים אלא ° יש לה
וסת לימים ולקפיצות כיון דבמעשרה חליא
מילתא אימא לא קפיץ ולא חזאי אבל יש לה
וסת לימי אסור לשמש קסבר וסתות דאוריתא
רבה בר בר חנה אמר אפילו יש לה וסת לימים
מותרת קסבר וסתות דרבנן אמר רב שמואל
משמיה דרבי יוחנן ° אשה שיש לה וסת בעלה נה
מחשב ימי ופתה ובא עליה א"ל רב שמואל בר
ייבא לר' אבא אמר ר' יוחנן אפילו ילדה דבזיזא
לפטבל א"ל אטו ודאי דאתה מי אמ' רבי יוחנן
אימא דאמ' ר' יוחנן ספק ראתה ספק לא ראתה
ואם תמצי לומ' ראתה אימא שכלה אבל ודאי
ראתה מי ייטר דטבלה הוה לי ספק וודאי ואין
ספק מוציא מידי ודאי ולא ° והתניא חבר שמת
והניח מגורה מלאה פירות אפי' הן בני יומן הרי
הן בחזקת מתוקנין והא הכא ודאי טבל ספק
מעושר ספק אינו מעושר וקאתי ספק ומוציא
מידי ודאי התם ודאי וודאי הוא כדרב חנינא
חזואה דאמר רב חנינא חזואה הזקה על החבר
שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן
ואיבעית אימא ספק וספק הוא ובדרבי אושעי
° דא"ר אושעיא מערי אדם על תבואתו ומכנים
במוץ שלה כדי שתהא בהכתו אובלת ופטרה
מן המעשר ואכתי אין ספק מוציא מידי ודאי
° והתני מעשה בשפחתו של מסיק אחד בריכון
שהטילה נפל לבור ובא מעשה לפני חכמים
וטהרוהו ° מפני שחולד וברדלס כאן והציץ בו לידע
אם זכר אם נקבה ובא מעשה לפני חכמים
הכא דודאי השילה נפל לבור אלא אימא ספק
גררוהו וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי לא תימא
השילה נפל לבור אלא אימא כמין

לא שנו אלא שאין לה וסת לימים ולקפיצות כיון דבמעשרה חליא מילתא אימא לא קפיץ ולא חזאי אבל יש לה וסת לימי אסור לשמש קסבר וסתות דאוריתא רבה בר בר חנה אמר אפילו יש לה וסת לימים מותרת קסבר וסתות דרבנן אמר רב שמואל משמיה דרבי יוחנן אשה שיש לה וסת בעלה מחשב ימי ופתה ובא עליה א"ל רב שמואל בר ייבא לר' אבא אמר ר' יוחנן אפילו ילדה דבזיזא לפטבל א"ל אטו ודאי דאתה מי אמ' רבי יוחנן אימא דאמ' ר' יוחנן ספק ראתה ספק לא ראתה ואם תמצי לומ' ראתה אימא שכלה אבל ודאי ראתה מי ייטר דטבלה הוה לי ספק וודאי ואין ספק מוציא מידי ודאי ולא והתניא חבר שמת והניח מגורה מלאה פירות אפי' הן בני יומן הרי הן בחזקת מתוקנין והא הכא ודאי טבל ספק מעושר ספק אינו מעושר וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי התם ודאי וודאי הוא כדרב חנינא חזואה דאמר רב חנינא חזואה הזקה על החבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן ואיבעית אימא ספק וספק הוא ובדרבי אושעי דא"ר אושעיא מערי אדם על תבואתו ומכנים במוץ שלה כדי שתהא בהכתו אובלת ופטרה מן המעשר ואכתי אין ספק מוציא מידי ודאי והתני מעשה בשפחתו של מסיק אחד בריכון שהטילה נפל לבור ובא מעשה לפני חכמים וטהרוהו מפני שחולד וברדלס כאן והציץ בו לידע אם זכר אם נקבה ובא מעשה לפני חכמים הכא דודאי השילה נפל לבור אלא אימא כמין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0036
DFG

במין נפל והאי לידע אם זכר אם נקבה קתני
הכי קאמר ובא כהן והציץ בו לידע אם נפל
הפילה אם רוח הפילה ואם תמצי לומר נפל
הפילה לידע אם זכר אם נקבה ואיב אימא כיון
דחולדה וברדלס מצויה שם ודאי גרדוהו בעו
מיניה מרב נחמן וסתות דראורייתא או דרבנן
אמר להו מדאתו חברי משמי דרב אשה שיש
לה וסת והגיע שעת וסתה ולא בדקה ולבסוף
ראתה חוששה לוסתה וחוששת לראייתה אלמא
וסתות דראורייתא איכא דאמרי הכי קאמר שעת
דראתה היא לא ראת אין חוששין אלמא וסתות
דרבנן אמר אשה שיש לה וסת והגיע שעת
וסתה ולא בדקה ולבסוף בדקה אמר רב בדק
ומצאת טמאה טהורה טהורה ושמו
אם אפי׳ בדקה ומצאת טהורה נמי טמא מפני
שאורח בזמנו בא לימא בוסתות קמיפלגי דמר
סבר דאורייתא ומר סבר דרבנן אמר רבי זירא
דכולי עלמא וסתו דאורייתא כאן שבדקה עצמה
כשיעור וסת כאן שלא בדקה עצמה כשיעור
וסת רב נחמן בר יצחק אמר בוסתות נופייהו
קמיפלגי דמר סבר וסתות דאורייתא ומר סבר
וסתות דרבנן אמר רב ששת כתנאי רבי אליעזר
אומר טמאה נדה ור׳ יהושע אומר תבדק והני
תנאי הני תנאי דתניא ר׳ מאיר אומר טמאה
נדה וחכמים אומ׳ תבדק אמר אביי אף אנן נמי
תנינא דתניא ר׳ מאיר אומר אסהיתה במחבא
והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה
מסלק את הדמים טעמא דאיכא חרד האי ליכא
חרדה טמאה אלמא וסתות דאורייתא לימא
הני תנאי בהא נמי פליגי דתני הרואה דם מחמ׳
מכה אפי׳ בתוך ימי נדת טהור דברי רשב״ג רבי
אומר אם יש לה וסת חוששה לוסתה מאי לאו
בהא קמיפלגי דמר סבר וסתות דאורייתא ומר
סבר וסתות דרבנן אמ׳ רבינא לא דכולי עלמא
וסתו דרבנן והכ׳ במקור מקומו טמא קמיפלגי
רשב״ג סבר אשה טהור׳ דם טמא דקאתי דרך
מקור וא״ל רבי אי חיישת לום׳ אשה נמי טמאה
ואי לא חיישת לוסת מקור מקומו טהור הוא:

מתני׳ ב״ש אומר צריכה שני עדים על כל
תשמיש ותשמיש או השמש לאו׳ הנר בית הילל
אומרי׳ה בשני עדים כל הלילה:

גמ׳

וחוששת לראייתה פרש״י לעניין מעת לעת ח״ש ג׳ דק׳ לרבי יוסי לוסת
שיש לה וסת ויש שעתה שלה כשעת וסת מולד דמסתמא למפל
ועיי״ש לומר דהכא מיירי לענין שתהא מקולקלת למנינה:

אלמא וסתות דאורייתא משמע דבר הא דנקט לראייתה לאשמועי׳ דיוסת
לראייתה ולא משכחנן לה כלילו ולא לראייתה
מזמן יוסת וז״ש לרבי לראית חוסם ליוסתה
ולא ת״ל דמן דמלהכי יוסת דאורייתא והלא
לפי׳ וסתות דרבנן כיון לראייתה עכשיו
טמאה נמי מזמן יוסת מפקק ולא הניחו
לטהרות מכל מקולקלת למנינה לה היות:

אלמא וסתות דרבנן ולא ללעיל ממ״ד
הכי נמי לא סבר הגיע שעת
וסתה כו׳ אלמא וסתות דאורייתא ולא
דהכא קמ״ל דאע״ג דלא ראת ולילה
ולילה הרי הגיע שעת וסתה לקמן כ׳ לשנות אי נמי
לעיל מתי כלו׳ שנת קמ״ל דהכא:

ודב כמאן דלא ידע מה כוסתו ופייהו
פליגי כדמ״ל דהלכה וסתות דרבנן
דהא לא נתן להיות בתורת לית ליה דלהכ
וסתות דרבנן ובפרק ב״ה כבכור פסיק כרב דף יט
כחכמים ועוד דקי״ל כר׳ יוסי דכמותו נוהגין מיי׳ פ״ח מה׳
לחלוץ וחכמים לגבי רבי מאיר ועע״ג אבל׳ לחזרי
דתנן בפרק בנו כותים ריש דהיום במתנת ביאת
הגיע שעת וסת ולא בדקה טמאה מ״מ נדתה דף לט
דם כהוי וסתית כדברי ועוד
לריכה ומוקי לה בפרק כותים כרב
מאיר וכן פסק בשאלתות דרב אחאי ור״ת
הילכך אפי׳ אין לה וסת ולא בדקה כשעת
וסתה ואחר כך בדקה ומצאתה טהורה
טהורה לגמרי ומיהו נדתה לכתחלה
צריכה לבדוק כשעת וסתה:

ומר סבר וסתו לרבנן נדה לדוק כמ״ש
שבת דף מו מן המובחר ופ״ק דף
זין וסתות הוה מיוסתות לתוריית׳ חייסינן
שמא נפל מן המקור בא הוסם לכל אפי׳ חיסם
מרגלית יציאת דם מן המנין טמאה לכ״ע
דם הוה וזין וסתות דמי לאו הכי וכי לעול לא
תהא נדה ולא קודם מכה הוה לה וסתה:

במקור מקומו טמא קמ״ל דר׳ וכס״ג
לעולמים כריסתינוק ומע״ג דף מו
דטומאת בית הסתרים היא וכפ״ק דף כה
מת׳ נמי דלם נעני רבינו כדאמרינן בפרק יונה דף מה
מע״ג דליכא רבינו כדאמרינן בפרק יונה
דומן מקור שהוא כל ט׳ חדשי מרגלית טמא
שמא הבא הלכה לאפוקי מסיפי הוא תלא
שהמקור טמא והשאר טהור:

ב״ש אומר צריכה ב׳ עדי על כל תשמיש
פרש״י כ״ע חלסי׳ לפני תשמיש
ואחד לאחר תשמיש ומניע עד הבקר וכ״ה
הוא לישנא בכ״ע כל הלילה אח׳ לפני תשמיש
ואח׳ לאחר ואחד לאחר תשמיש מחרון וקשה
דלפני תשמיש לא בעי חדם שלא ינושו ועוד
מה שפי׳ לב״ה דלא מצרכי לבדוק כל תשמיש
דלעיל אמר דלרבן נמעות על שבדקה ת כו
לפני תשמיש וה בודקו לפני תשמיש אחר
משמע דכל תשמיש בודקת מיהו הלים
לומר בודקת בתשמיש אחר שכלילה שכיח
ויצוד קשה מה יועיל מתי שיחם נאחרון

פתבדוק לאחריו ואם היתה בודקת בשחר בשסיע עומדת מ״ש מיום בודקת
סמוך לתשמיש לידע אם בועל בכדות לעשות בועלה זוכדק׳ דקאמר בית
שמאי שמא תתפנה שכבת זרע בכילה שניים היה לו לומר בכילה אחרונה
כיון דלבית הילל מיום בודקת עד לאחר תשמיש אחרון ועוד לבית הילל נקט
ניחוק ובית שמאי נקט ליישנה לאחרונה שמא תתפנה היה להו לבית שמאי נמי למינקט ניחוק כיון דקמ״ל על דם שבדקה ולא על הדם שעל העד דהא נפיק הילל
לא מצרכי בדיקה לאחר תשמיש דאחרון

ועוד לקמן מדכתי כולן נלמד בעל נפש לא יבעול ויצטרך פירוש כלה נדיקה
ביכתים אפי לבעלה גדילה הא לכ"ה אף לטהרות לא נדיקה וגדלה
לר' בפיר דצב"ס ד ביה שמאי נדיקה כ' עליס מדצים אחר תשמיש אף'
ואחד לה והא דקתני נדיקה היינו כלומר מסיק כדתנן בנות ישראל
מזמנות כב' עדים אחד לו ואחד לה מע"ב
דלפני תשמיש אינה נדיקה מדם אלא
נמוצות היינו לפי שאין הער מ'וכלך כ'
אבל לאחר תשמיש מלוכלך בטבעת זרע
נדיקה בכל פעם מדם וב"ה אומרים דיש
ב' עדים כל הלה אלו שנדיקה בדיקה
אחר כלה תשמיש אף אלא מנדכי מדם מסוס
לאחר תשמיש אינה רוב ליכלוך מטבעת
זרע ואין דיוק בעל מדם ואפשר דאפילו
ב' עדים לא בעו אלא לאחר תשמיש והסתם
אחר שפיר הכל :

לא יבעול וכנה פי' אם לא יבדוק קודם
מחמת תימול תשמיש ואחר ואפי' אחר
ודק בעל נפש דר' זירא נמי אלבעל לא
בעי בדיק ורב אחא אפי בעל נפש לא דילמא
לבו נוקפו ופורח ואתי מייתי תינוק נמי
הכי דילמא כריתא לא מייתי בעל נפש
אלא נסתם בני אדם אי נמי אלבעל נפש
ולא לאכל לעולם מותרת משעה שיצא
גמור לכל העולם ואפילו בכיאה שנייה :

בדקה ואכל העל לפירוש רשב"ם ז"ל
נדק לפני תשמיש ואכל הער לאחר
תשמיש אסיר לשמש על אחבל ק' פעם שני'
אבל לאחר תשמיש אפי' לא אכל הער נדיק
לעול בדיק לפני תשמיש ול"ג ערי ממתני'
ספיר מע"ב דאתני' לא מיירי בעל אלפני
תשמיש אלא בעל לאחר תשמיש מ"ל מיירי הכי
בעל לאחר תשמיש אם אכל אסור לשמש
על אחבדוק אפי' אם רוצה לשמש מיד אחר
תשמיש רשאי אבל אם לא אכל אסור מיד מפני
למה תבדוק ב' פעמים מיד וה אחד וה :

מלאך המונה על הריון אכ' על הלילה
מין זוט אל ך ממונ' כרחת ב' כיים
תענית ג' אפשתות בידו אל הקב"ה אל חיים נח
ואל נשמים ואל תחיית המתים והנכו אלם
אפ' אחו נמי פעמי' מוסרין לצלית לפי שעה
אחרי שיהו היו בידו אפשתא אל נשמי' החיים
הפת וכן שיעט וכתה נדיקי ואף בני אשת
אחות סר מטר מין עוסה שלא כרצו' הקב"ה :

הכל בידי שמים חוץ מיראת שמי' ופחילו
נערות דאמר אכל בידי שמים חוץ
מצינים ופחים הבא מידי בת לדות החסם
ובחלוקתו והתם מיירי בממורע כגון אלמי
ופורענ' להכל נמי חוץ מצינים יכול ליהר
כרחת בחולין חוץ מרס נוקף מצינעו אלמטה
אלא מ"ם מכריזו' עליו מלמעלה חוץ מצינים
ואפי' יכול לשמו עצמו ת"ל והא תוקי חוש
דשמו ליה בני אלא מעלו אלמה לנגזר קודם
ליצר אלא יש ויחי שמים ול"ל דהכתם חוש
שעתיד לסיועו להרבה דכתי' תלוי כאול
דף קנו כדתמ' בשילהי שבת אתן לאיתיליך בנדך
יהא נדקן בחנות לא תיליך בשבת אתקרי
קדושת וכן הא לאחרין בלחי לשמיה לרב
אחאן בר יצחק כ' יוחנן נעבד ניהוי ועוד לאין
זה בידי שמים כי אין הקב"ה רוצה בעונות
הילוך המולות :

שף הנרגל פי' בערוך אתרעתי' פלין בבית המשתאות : משתין

תנו רבנן אף על פי שאמרו הם שמש מטרתו
לאור הנר הרי זה מגונה בית שמאי אומר
צריכה שני עדים על כל תשמיש או תשמש לאור
הנר וביה הילל אומ' דיה בשני עדים כל הלילה
תניא אמ' להם בי שמאי לבית הילל לדבריכם
ליחוש שמא תראה טיפת דם כחרדל בביאה
ראשונה ותחפנה שכבת זרע בביאה שנייה
א"ל בית הלל אף לדבריכם ליחוש עד שהרוק
בתוך הפה שמאנימוק והולך לו אמרו להם
לפי שאינו דומה נימוק פעם אחת לניפוק שני
פעמים תניא אמר רבי יהושע רואה אני את
דברי ב"ש אמרו לו תלמידיו רבי כמה הארכת
עלינו אמר להם מוטב שאאריך עליכם בעולם
הזה כדי שיאריכו ימיכם לעולם הבא אמר רבי
זירא מדברי כולם נלמד בעל נפש לא יבעול
וישנה רבא אמר בועל ושונה כי תניא ההיא
לטהרות תניא נמי הכי בד"א לטהרות
אבל לבעלה מותרת ובד"א שהניחה בחזקת
טהרה אבל הניחה בחזקת טמאה לעולם היא
בחזקתה עד שתאמ' לו טהור אני א"ר אבא א"ר
חייא בר אשי אמר רב בדק בעד ואבד אסורה
לשמש עד שתבדוק מתקיף לה רבי אילא אילו
איתא מי לא משמשה ואף על גב דלא ידעה
השתא נמי חשמש א"ל רבא זו פוכיחה קיים
וזו אין פוכיחה קיים א"ר יוחנן אסור לאדם
שישמש מטרתו ביום אמר רב חסנונא מאי
קרא שנ' יאבד יום אולד בו והלילה אמ' הורה מיימ
גבר לילה ניתן להריון ויום לא ניתן להריון ריש
לקיש אמר מהכא בווה דרכיו ימות וריש לקי' מתני יט
האי קרא דרבי יוחנן מאי דריש ביה מבעי ליה
לכדדר' רבי חנינא בר פפא דדריש רבי חנינא
בר פפא אורחו מלאך המסונה על ההריון
לילה שמו ונוטל טפה ומעמידה לפני הקב"ה
ואומ' לפניו רבונו של עולם טפה זו מה תהא עליה גבור או חלש חכם או טיפש עשיר או
עני ואילו רשע או צדי' לא קאמר כדרבי חנינא דאמר רבי חנינא הכל בידי שמים חוץ
מיראת שמים שנאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו' ורבי
יוחנן א"כ נכתוב קרא גבר הודה מאי הודה גבר לילה ניתן להריון ויום לאניתן להריון
ורבי יוחנן האי קרא דריש לקיש מאי דריש ביה מבעי ליה לכדכתיב בספר בן סירא
שלשה שנאתי וארבעה לא אהבתי שר הנרגל בבית המשתאות ואמרי לה שר הנרגן
(ואמרי לה שר הנרגן) והמושי' שבת בפרומי קרת והאוחז באמה ומשתין מים והנכנס ק"ח תינו
לבית חבירו פתאום א"ר יוחנן ואפילו לביתו א"ר שמעון בן יוחאי ארבעה דברים הקב"ה
שונאן ואני איני אוהבן הנכנס לביתו פתאום ואצ"ל לבית חבירו והאוחז באמה ומשתין
מים ומשתין

מגונה טעמא מפר' לקמן: שמא תראה נדיקה רחגונה ויעמידוהו כותלי בית
הלחם וכיון דלא מצריכתו כדיקה אין תשמיש לתשמיש כי הדר משמש
תחפ"ש שכב' ורע נכנסה סניא וכי כדקה לאחר תשמיש אחרון לא מיכחר
לאחר ונהי נמי ד"דיון משמשה לאחר קינוח ואף על גב דלא ידעינן
על לאחר מיהו בעינן מוכיחה קיים דמי לאו תורת חור
הכי מה הועילו חכמי בתקנת' : עד שירוק כר מנוח
כתו' ספה כו' רוק דם פה לותו מקום כלומר
לפי כשהיה כוזק לאחר תשמיש שמא רחתה
טפה כאחד ואפת שכנת זרע באות כיאה
ענמה : סתרי אחתרת : בעל נפש אסיר :
לא יבעול ויצטרך כלה נדיקה כיצד דאפילו
בית הילל מצריכו בד קה לסוף תשמיש אלא
מיירי לשמש רחתה דם מחמת תשמיש אלא
מי שהוא ירא ופורש מספק אסור לו
יבעול ויצטרך : בד"א בבעל נדיקה : בדקה
בעד כלילה לפני תשמיש : ואף ע"ג דלא
ידעה להאי לבית הילל עד לאחר לא בדקה
ואפילו לב"ש נמי אם יש לה שני עדים לכל
תשמיש אחר כלה בד אף על גב דלא ידעה
או מיכחה דם בעדים אל תשמיש רחתון :
וו מוכיחה קיים הרי הבעל לפנינו ולאחר
תרחה בו ומהני לה לטהרות לבי אצרכות
רבנן לשמש בעדים משום טהרות הוא ונס
אם ימצא דם בחותו אלפני תשמישן תביש
מחמת כפרתה: וו מאחר עדה אין מוכיחה
קיים ואי אחרת תשמיש מה תקנ' חכמים יש
כאן להבי היא כמו אלה כדק : בווה דרכיו
תשמי' כמו דרך נכרי בעלמה והמשמש ביום
בה לילי בוין שמא ירחה בה לכך מנוכה
ותתנגה עליו: הכל בידי שמים כל מדותיו
וקורותיו של אדם כאין לו בנדות אלך מזון
מזו: כי אם ליראה דכר זה לבדו הוא אומל
אחר לפי שהכל בידו וזה בידך : אחי סורה
נכר שדשמך הא ן לילה ס"ת למדרש הכי
לילה ניתן להריון ולא יום אחי אחשתאים קרת
שמעי' לדר' יוחנן ואפילו אקרת שמעי' לאה
דר"ת נא כר פפא : אינעי ליה כו' והיינו מסכת דף קנו
כווה דרכיו שמנה עניו אחלעיון עליו בני ע"ב
אחדיכ כאחנהנו ו שר אלאיל אכס : הנרגל
רגיל : נרגן אחרכס לכריס : ואחר לה נרגן
בזעם הנר בכבל ואחתכר : והאוזיב שבת
לתלמידים כאחוני קרת לאחת שנרלה אנפי
הרוח ועוד שאפסיקין אוזן עוכרי דרכים :
ואפי' לביתו לילאת עכרי אחי דנביעותא :

פקיקס

משתין מקרקש זני פ"ה פעמונים התלוי בכילה להודיע ממנו בני ביתו וק"ל דלמא ום מדת נכיעה דכתיב לה בגירסת ר"ח וכערו מקרקש זני וכוכים דמחר בנכורו דכה הגוון ונירים והוי לו ימ דמכיי דכלי דירוי ורכה לכלי פרוחי:

שמשמשין מטותיהן כשני עכו"ם ומיירי כלה מוכ־קו מפל דכמקוש מורה כלה לפני עכו"ם מסיי שורפן מס ד לניכוי למיתם שאח יתגלו ובעיוך פירש שפירפת נפורין מוקת למדם יכן כל דבר רבה מן ס"ם כדתנן כס"פ כלל גדול בני דם הכתם מיירי דהלכה לה מנועה לשורפו ולכך הוה מסיק שמחזיר לשורפן מ"ם בשמוק לוה אימא כולהן מטותיהן כיום לכן מוכ ר ן לומת דמע"נ דמחר כ"ם נדיכה כ עדי על כלת שמים ומשמים וכ"ה ריש כב עדי כל הלילי ומעיינת כהו לימר מ"מ מודו דמם רוב לעיין כל לילי לומר הנר ה"ה כיכה: הא נמחתי הא בשחיקי תיש לכפוק מ"מ דכ"ו ומכוכות נבי מסת כנדר לבן שני לה נקוים כינה ומפר כמו נלים לכיתה ומקרקש מפני שמחדם לבן מן מיטה ול"ל דמחם כנלימת שלי רבינו לכנם והכי פתוק וכיונה נו שמנגסין מדיר ועוד ל"ל דמחם לעניין מזיכות מיירי כי הנך דלעיל כגון שכור מוכח ורים נלות: ואפילו

ומשתין מים ערוֹ לפני מטתו והפשמש מטתו בפני כל חי א"ל רב יהודה לשמוֹאל ואפילו לפני עכברים א"ל שיננא לא אמינא כגון של בית פלוני שמשמשין מטותיהן בפני עבדיהם ושפחותיהם ואנהו מאי דרוש° שבו לכם פה עם החמור עם הדומה לחמור רבה בר רב הינא מקרקש זני דכילתא אביי בעי דידבי רבא בעי פרוחי אמר רבי שמעון בן יוחי חמשה דברים הן שהעושה אותן מתחייב בנפשו ורמו בראשו האוכל שום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה והשותה משקין מזוגין שעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות והנוטל צפרניו וזורקן לרשות הרבים והמקיז דם ומשמש מטתו אוכל שום קלוף כו' ואע"ג דמנחי בסילתא ומציירי וחתיפי רוח רעה שורה עליהן ולא אמרן אלא דלא שייר בהן עיקרן או קליפתן אבל שייר בהן עיקרן או קליפתן לית לן בה והשוהה משקין מזוגי שעבר עליהן הלילה אמר רב יהודה אמר שמוֹאל והוא שלנו בכלי מתכות אמר רב פפא וכלי נתר ככלי מתכות דתנו רבנן א"ר יוחנן והוא שלנו בכלי מתכות וכלי נתר ככלי מתכות דמו והלן בבית הקברות כדי שתשרה עליו רוח טומאה° זימנין דמסכנין ליה° והנוטל צפרניו וזורקן לרשות הרבים מפני שאשה מעוברת עוברת עליהן ומפלת ולא אמרן אלא דשקיל בגנוסטריולא אמרן אלא דשקיל דידיה ורכיעיה ולא אמרן אלא דלא גז מידי בתריהו אבל גז מידי בתריהו לית לן בה ולא היא לכולה מילתא חיישינן ת"ר שלש דברים נאמרו בצפרנים שורפן חסיד קוברין צדיק זורקן רשע והמקיז דם ומשמש מטתו דאמר מר° מקיז דם ומשמש מטתו הוין לובנים ויתקין הקיזו שניהם ליתין בה אמר רב אסדא אסור לו לאדם שישמש מטתו ביום שנ° ואהבת° לרעך כמוך מאי משמע אמר אביי שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו אמר רב הונא° ישראל קדושים הם ואין משמשין מטותיהם ביום אמר רבא ואם היה בית אפל מותר ותלמיד חכם מאפיל בכסותו ומשמש תנן או השמש לאור הנר אימא תברוק לאור הנר ת"ש אע"פ שאמרו השמש מטתו לאור הנר הרי זה מגונה אימא הבידק מטתו לאור הנר הרי זה מגונה ת"ש ושל בית מונבז המלך היו עושין שלשה דברים ומזכירין אותן לשבח היו משמשין מטותיהם ביום ובודקין מטותיהם בפילא פרהבא ונוהגין טומאה ושהרה בשלגים קתני מיהא משמשין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם ביום הכי נמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מזכירין אותן לשבח אין הכי נמי דאנב דאיכא אונס שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן במילא פרהבא מסייע ליה לשמוֹאל דאמר שמוֹאל אין בודקין את המטה אלא בפקולין או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי החם בערבי שבתות הוו אמרי מאן בעי פקולי בנהמא ולא ידענא מאי קאמרי אמר רבא הני שחקי דכיתנא מעלו לבריקה איני והא תנא דבי מנשה אין בודקין את המטה לא בעד אדום ולא בעד שחור ולא בפשתן אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בכיתנא הא במאני דכיתנא ואיב"א הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי הא בשחקי נוהגין טומאה וטהרה בשלגין הנן החם שלנו אינו לא אוכל ולא משקה חושב עליו לאכילה אינו מטמא טומאת אוכלין למשקה מטמא טומאת משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו נטהר מקצתו נטהר כולו הא גופא קשיא אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי כגון שהעבירה על אויר תנור דהתורת העידה על כלי חרס

אפילו

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0039
DFG

אפילו מלא חרדל למאי דמפ"ק דחין פחות מכביצה מקבל טומאה לאו דווקא מלא חרדל אלא כיצד מלא מסוס למדרכן מקבל טומאה נקט ליה:

פרוזדור פרוז בלשון יון לפני דור לפיכך מית דגר פרוזדור בגמ"ל:

ודם העלייה משמע דדם העלייה טהור

מפני הוא ממראה דמים טמאים דאי מנוף כר מנוף

תוי"ט פ"ק מהלכות כיצד אסור לחזן קיץ שי"ד סי' קפ"ח

חזן כעין הלי"ה מל' מיני דמים טמאים מ"ב דם נט אפילו מלא חרדל: מתני': משל משלו חכמים באשה החדר והפרוזדור והעלייה דם החדר טמא דם העליה טהור נמצא בפרוזדור ספקו טמא לפי שחזקתו מן המקור: גמ': רמי בר שמואל ורב יצחק בריה דרב יהודה תני נדה ביר הונא אשכחינהו רבה בר רב הונא דיתבי וקאמרי החדר מבפנים והפרוזדור מבחוץ ועליה בניה על שתיהן ולול פתוח בין עליה לפרוזדור נמצא מן הלול ולפנים ספקו טמא מן הלול ולחוץ ספקו טהור אתא ואמר ליה לאביה ספקו טמא אמרת לן מר והא אנן שחזקתו מן המקור תנן א"ל אנא הכי קאמינא מן הלול ולפני ודאי טמא מן הלול ולחוץ ספקו טמא אמר אביי מאי שנא מן הלול ולחוץ דספקו טמא דדילמא שחטה ומחדר אתא מן הלול ולפנים נמי אימא אזדקרה ומעלייה אתא אלא אמר אביי בחר חששא אזלת מן הלול ולפני ודאי ספק הוא ואי בחר חזקה אזלת מן הלול ולפני ודאי טמא מן הלול ולחוץ ודאי טהור תני רבי חייא דם הנמצא בפרוזדור חייבין עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה ורב קטינא אמר אין חייבין עליו על ביאת מקדש ואין שורפין עליו את התרום להך לישנא דאמר אביי בחר חששא אזלת מסייע ליה לרבי קטינא ופליגא דר' חייא להך לישנא דאמר אביי בחר חזקה אזלת מסייע ליה לרבי חייא

ופלינא

ואפילו מלא חרדל שמין כונסת בתוכו מלא נרנרין שמקבל הדפנות ואפי' הכי כולו טמא מן הסויר: מתני': החדר והפרוזדור כגון מפרכיכי קיימא: דם החדר טמא והיינו מקור: ספקו טמא טומאה ולחית: שחזקתו כו' כספקו מחזקין ליה ולא ממרי מעלייה מתא ודאי דעליו טהורין מפרוזדור לא מתי דם מלא דאי חדר ודאי עליית פעמים שהן נכנסין לפרוזדור:

גמ': חדר מבפנים ופרוזדור מבחוץ שניהם זה מקבל זה כשובכי נופח חדר לגד מחוריה ופרוזדור לפנים וכותלי רחס למט כתמצית פרוזדור וזרך שם דמים יונקים: לול פתוח כו' ודאי ס"ל כתן לפרוזדור דרך הלול: נמצא כפר חזור: מן הלול ולפנים לגד החדר: ספקו טמא לי' מעלייה מתא מן הלול ולחוץ מיכעי ליה לחיושבוחי דשמא כי נחית מן הלול לפרוזדור כלפי חוץ יורד ונמצא דרך יציחם וח"כ חוזר לגד מחוריה ולקמן פרך ודאי טמא ודאי ואמאי קתני ספקו טמא: ספקו טמא ולא ודאי מדקתני מן הלול ולחוץ ספקו טהור: והא מנן שחזקתו מן המקור אין מדקתני חזקתו מכלל דטומאה ודאי קתני ולא קתני מן הלול ולפנים ולא מן הלול ולחוץ דלדידך ליכא טומאה ודאי: מן הלול ולפנים ודאי טמא ומתני מן הלול ולפנים: ספקו טמא לתלות שהרי שני דמים יונקין דרך שם ד' קטלן ודמי העלייה ולא ידעינן מהי מתא ומ"ש דליכא למיחש לשחזק כדם עלייה דאי מתי לא מתא דם חוץ לול בפרוזדור עד מן הלול ולחוץ דהוה ספק ליה ונחית דרך יניקת מתא פרוזדור לפולו הכי ממעטין לה מספק דילמא נחית ונפלא על פיה ונמצא דם נכנס בפרוזדור וכא מנד מחוריה לגד פנ"ה כשיעור מן החדר: דספקו טמא ולא ממרינן ודאי טהור: מודקרה נוקפה לגד מחוריה כגון ע"י קלנית שקרים שוכ"ת ומיכא למי' מעלייה נחית לפרוזדור ומה ולא נפיק ונחית מפרוזדור דרך פתח בית הרחם ומחוי לגד החדר מסוס וקיימה הוה ובגין דמיכא למחוקי הכי וכי הוי ספק ולא ודאי: מי כתיב חסמא מולת ולא מחוק ליה דדם כמנהגו והילוכו שלא בחתיכות לחים לקורות הכולות כגון שחתה: מידי ומידי ספק הוי דכי הימי דמספקא מן הלול ולחוץ דילמא שחתה מיכא לספוקי נמי מן הלול ולפנים דילמא מיודקרה: ומי כתיב חזק מולת דמחוקי ליה לדם כמנהג הילוכו ולא הויסינן לא מיד שחתה ולמימר מיודקרה: מן הלול ולפנים ולאי טמא דודאי מחדר מתא דאי מעלייה מתא מן הלול ולחוץ מיכעי ליה לחיושבוחי דשמא כי נחית מן הלול לפרוזדור כלפי חוץ יורד ונמצא דרך יציחם וח"כ חוזר לגד מחוריה ולקמן פרך ודאי טמא ודאי ואמאי קתני ספקו טמא: ספקו טמא ולא ודאי מדקתני מן הלול ולחוץ ספקו טהור: והא מנן שחזקתו מן המקור אין מדקתני חזקתו מכלל דטומאה ודאי קתני ולא קתני מן הלול ולפנים ולא מן הלול ולחוץ דלדידך ליכא טומאה ודאי: מן הלול ולפנים ודאי טמא ומתני מן הלול ולפנים: ספקו טמא לתלות שהרי שני דמים יונקין דרך שם ד' קטלן ודמי העלייה ולא ידעינן מהי מתא ומ"ש דליכא למיחש לשחזק כדם עלייה דאי מתי לא מתא דם חוץ לול בפרוזדור עד מן הלול ולחוץ דהוה ספק ליה ונחית דרך יניקת מתא פרוזדור לפולו הכי ממעטין לה מספק דילמא נחית ונפלא על פיה ונמצא דם נכנס בפרוזדור וכא מנד מחוריה לגד פנ"ה כשיעור מן החדר: דספקו טמא ולא ממרינן ודאי טהור: מודקרה נוקפה לגד מחוריה כגון ע"י קלנית שקרים שוכ"ת ומיכא למי' מעלייה נחית לפרוזדור ומה ולא נפיק ונחית מפרוזדור דרך פתח בית הרחם

כ"ב דף נד

ומחוי לגד החדר מסוס וקיימה הוה ובגין דמיכא למחוקי הכי וכי הוי ספק ולא ודאי: מי כתיב חסמא מולת ולא מחוק ליה דדם כמנהגו והילוכו שלא בחתיכות לחים לקורות הכולות כגון שחתה: מידי ומידי ספק הוי דכי הימי דמספקא מן הלול ולחוץ דילמא שחתה מיכא לספוקי נמי מן הלול ולפנים דילמא מיודקרה: ומי כתיב חזק מולת דמחוקי ליה לדם כמנהגו והילוכו ולא הויסינן לא מיד שחתה ולמימר מיודקרה: מן הלול ולפנים ולאי טמא דודאי מחדר מתא דאי מעלייה מתא מן הלול ולחוץ מיכעי ליה לחיושבוחי דשמא כי נחית מן הלול לפרוזדור כלפי חוץ יורד ונמצא דרך יציחם וח"כ חוזר לגד מחוריה ולקמן פרך ודאי טמא ודאי ואמאי קתני ספקו טמא: ספקו טמא ולא ודאי מדקתני מן הלול ולחוץ ספקו טהור: והא מנן שחזקתו מן המקור אין מדקתני חזקתו מכלל דטומאה ודאי קתני ולא קתני מן הלול ולפנים ולא מן הלול ולחוץ דלדידך ליכא טומאה ודאי: מן הלול ולפנים ודאי טמא ומתני מן הלול ולפנים: ספקו טמא לתלות שהרי שני דמים יונקין דרך שם ד' קטלן ודמי העלייה ולא ידעינן מהי מתא ומ"ש דליכא למיחש לשחזק כדם עלייה דאי מתי לא מתא דם חוץ לול בפרוזדור עד מן הלול ולחוץ דהוה ספק ליה ונחית דרך יניקת מתא פרוזדור לפולו הכי ממעטין לה מספק דילמא נחית ונפלא על פיה ונמצא דם נכנס בפרוזדור וכא מנד מחוריה לגד פנ"ה כשיעור מן החדר: דספקו טמא ולא ממרינן ודאי טהור: מודקרה נוקפה לגד מחוריה כגון ע"י קלנית שקרים שוכ"ת ומיכא למי' מעלייה נחית לפרוזדור ומה ולא נפיק ונחית מפרוזדור דרך פתח בית הרחם

מקרב ומוכח דהא מעלייה נמי כשיעור מועט יוצא ממן החדר כדפירש:

ואין סורפין עליו את התרומה פירוש כיון דהוי ספק טומאה בר"ה טהור ודאי טמא ודאי וסורפין ו"ל כדפירש לעיל דמסוטה לא מיפקין טומאה דאתיא ע"י רחויי גופיה לגבי כל מקום ספק ול"ע במכילתא גבי דם תבוסי דמשמע דספק יוצא מחייב ספק לחתר מיתה בר"ה הוי ספקו טמא ברשות הנכנס ספקו טהור ואם תאמר וכיון דלא מיפקין מסוטה נזקי אמה בחזקתה ונטהר אפילו ברשות היחיד ויש לומר משום דדמי החדר מצויין ניותר כדאמר בלא יתמור רוב ומצוי קמ"ל ולא תציב חזקה לגבי רובא אלא בפלוגתא ופלוגתא:

ע' תוספות מן הגמרא

ופליגא דרב קטינא לקמן דאמרי תחת להתיר להכשיר טומאת שפק דכיון דתלי טעמא בחוק לא שכיח גבי לה שכיח קרקע מן הלול ולפניו ולאחוי מן הלול ולחוץ טהור ולאחוי: דרב הונא דאמר לה לכרי מן שלול ולפנים ולאחוי מן הלול ולחוץ שפקה: לא פליגא לה דר' חייא דרב קטינא עליה ולהדיגמי

לה פליגי: כאן מן הלול לפנים דרכי

חייא: כאן מן הלול ולחוץ דרב קטינא:

מתני לרמי בר שמואל ורב יצחק דאמר מן הלול ולחוץ שפק טהור על כרחך הני מתני דר' חייא ודרב קטינא כאחי מיתוקמא כאן מן הלול ולפנים דהא מן הלול ולחוץ שפקה ליכא דהא טהור קתני ודרב קטינא קיימי כוותיה דלא ר' חייא דאמר טומאה ודאית ליתא פליגא עלייהו דלדידיה ליכא טומאה ודאית: ומצינן לה פליגי הא דר' חייא דאמר ודאי כאן מן הלול ולפנים: בקרקע פרוזדור דסיינו כדרך יציאתו מן החדר ודרבי יצחק דאמר שפק טמא בנגע פרוזדור מקרוב לעליית ולעולם כתר מזקף לוגי ומדובקרקע פרוזדור כאחי וכדו כי חייא אכל בנגעו באן מן הלול ולפנים על כרחך יצחק זה אמנם היינו דאמר מן החדר היה לו לומנא בקרקע פרוזדור שהחדר כאוך ואוש לפרוזדור ואם אין העלייה נמי הוה לו לומנא מן הלול ולחוץ היינו דאמר מיכא לתיתלית בתרי ספק דילמא מעלייה אתא לפרוזדור מיזדקרה או מחדר אתא לפרוזדור ועל ידי שנזדקרה עלה ספק מלמטה למעלה כיון דרמי ורבי יצחק לא יהבי טעמא למילתייהו מיכא לה מקומי בשיעור אכל לאחוי לייכא דכתר ה אתא ליכא לשנויי הכי ופליג דרבי חייא עליה דכיון דאמרי תלי טעמא בחזקה וכל ה כא דאיכא לאוקמי להאי ולהאי משוי ליה ספק אפי' בקרקע פרוזדור מיכא לספוקי בחדר ולעלייה הילכך דרבי חייא פליג עליה:

ועשאום כולהי מקום דאמלה כתר רובה הא דאמר במתניתין שחזקתו לה נגע אלא מן המקור וכדתניא חייא אלמא כיון דרוב ימים הוא שכיחי מחוקין לי' מן המקור:

שבית טמא מת אין ולד גורמה שבית טמא מקום להכל המת: שאין שליא בלא ולד ומורגין עליה אם שתרומה אלמא כיון דרוב שליות אינם בלא ולד מחוקי לה בטומאה ודאית: נימוק הולד ונעשה כדם ונתערב בדם הלידה ונטמא כרב והכי מפרש טעמא לקמן בפ' המפלת: יד שתוכה מחותכת בנותרה בתוך שבעות: אמו טמאה לידה ת"ש דתנו רבנן טומאה לידה אמרה תורה ומוסר בקבה לענין טומאה דמחוקין לה כלידה ודאית ליתן לה יתי טומאה ניתי טהרה דאמרינן הלך אחר הרוב ורוב נשים ולד מעלין ילדן בניקוב: ואין מוסיפין לומר לה יהיו לה ימי טוהר ולד דילמא מנוף אמו הוא נפיק ולייתא לן בהמפלת דאינו ולד והיינו דאמרי מדיקניקן לה ימי טוהר הואיל ורוב נשים לאו נוף אמו ילדן: ספקי אם ר' לכל קנוע כאחד על אחד ורוב ואם רוב טרפים אחד ע"ג דרוב אחד ספק אחד מקום הקביעות מחוקין לה כאחד על אחד ובנמצא בקרקע אמו לה מפרש מהן לה נקי ממקום הקביעות: הלך אחר הרוב ואותר דכל דפריש מרובא פריש: ברשות היחיד כו' דהוה ליה ספק ואע"ג דרובא נפרדעים ואין להם טומאה כיון דשרץ קבוע ביניהם הוה ליה אחד על אחד: ובנמצא שפירש אחד מהן למקום אחר ונגע בו מרש אם מטור דהשתא לאו קבוע הוי ואחרי כל דפריש מרובא פריש ופרדע סוף: והפילה

כאן שנמצא בקרקע פרוזדור פ"ה דלעיל מלישנא דכתר מסגת מהלינן דקאמר דפליג' לאחוי תוי' לה מצי לשנויי הכי דכיון דתלי מלי טעמא בחזקה לא שכיח גבי לה שכיח קרקע פרוזדור לעליית וקשה לפי' דנמצא על שלה או על גבו אחת מיכין בקרקע מיבעיא מנמצא מן הלול ולפנים הלה הוה ספק לאחוי לה פליגי בקרקע פרוזדור ונראה לאחוי לה מיבעיא ליה לאוקמי דרבי חייא בקרקע פרוזדור דכיון דאפילו מן הלול ולחוץ דרבי חייא כדרבו וקרוב מיכא כאחי מקרקע פרוזדור לפנים מן הלול ולפנים כדרבו חייא לה שכיח קרקע פרוזדור ולא מיבעיא מן הלול ולחוץ דמצינן למימר דטמאה לידה דקאמר קרא לאחוי ולא לפנים ולא ילדה אלא שבעה ימים כתיב ולא מיבעיא דרבו ורבנן מחלוקת בשבעה ימים

אלא פייעתא דקתני התם כסהנים ג' שבועות טמורים וי' שבועות טמא וחד טמור וקתני דלמא מצמצין עד חור ל"ם ומי ליתי לדרך יהושע למימי והא ספק ספקא הוא ליתי הפילה ותי' ל' נפל הפילה לימא קרח קא לידתה ותי' ל' דכלמו הכי ליכא כמה ספקות לימא וכר ותי' ל' נקב לימא לא הילדה נזוב והפילו יולדת כזוב לימא הרחיקה לידתה מ"מ מי ליתי לדרכי יהושע ליכא ספק אחר ויתר ולא אמרי לא ילדה כלל והוה לן למימרי ואפני לא תיובתא ולא פייעתא דכלמו הכי ליכא ספקי טובא והסרי ל"ה מי ליתי לדר' יהושע הסרי:

למעוטי רובא דליכא חוקה כהדי פי כנגד הרוב ולית הלכה כרבי סלסה לנדרים ליכא חוקה דשהרה ושורפין משום רוב ול' דרוב תינוקות מטפחין ליכו רוב גמור כמו שלפנינו וכהני ג' סוי רוב גמור מי כמי כהני סלסה כמי לא הוי רוב גמור ומסתברא דרבי יוחנן דהפילו הכי שורפין דהרי עוברו בתה כנופה וסלית כמי קדי לא טומאת מגעו משום שע"י מגעו נתמא נתמא לגביו ולפי זה הפילו מסתברא נכי משום משום מתני' דשורפין על הרוב תרומה הא דלא תניא לה ר' יוחנן משום דהתם טמא הוא דרוב תינוקות מטפחין ומיהו לפיר"ז ה"א מוייתי לעיל מסיפא מסלסה נכנים דמיכא למיתר רוב דליכא נימוקין ליכו רוב גמור דכריתא המפלת סלית תשב לזכר ונקבה על כרחה הוי רוב גמור ולא קתני נמי ולנדה כדמייק בהמפלת ואם רוב ליכא נימוקין ליכו רוב גמור הא דק"ל מביאה קרבן ונאכל ליכו מטעם רוב לעל מביאה קרבן ונאכל ליכו מטעם רוב אלא לפילו ניתוק הוא טמא לידה:

האמר רבי יוחנן אלא ויתכן אלא ויתכן מפי לא אמר היכי מצי למעוטי טומאת מגעו דקתני קתמר ומ"ט לא"ת דמפרש דסה דתינוק טמא משום דנסים נדות מנפקות מוחו ניחא קתני דנס תינוק הוי טומאת מגעו:

רוב תינוקות מטפחין ס"ם מטפחין נמצפה שים נה שרוצים אכל ולאי נגע בעיסה עסרי נגע כיון ול"ת מפר רוב תינוקו מטפחין בעיס לט פוח סיין נאוכל ומפקה כדאמ' בפ' ר"ש מאחל אן סניה מטפח על פי סהכיח מרותה וכירושלמי ליכא מפני סרוכו על תינוק לטפח בעיסה ונפוספת נאי מסתם שמין ידוע אם התינוק כנגע בעיסה דקתני להכיח דתנוק אמר ר' יוסי אם יכול לפסוט ולקח טמא ואם לאו טהור אבל התנוק אומר ר"ת דוולאי טמא כדקתני בתוספתא לפי שנסים נדות מנפקות ומנקות מוחו והא דאמר בפ"ג דטהרות תנוק נגד הקברות ומוסנים כיון מע"פ שמין המוסנים אלא ממקום טומאה המנוק טהור שאני אומר אדם טהור כו' היינו טהור מט מלת מת שאיכו נרוץ ואפ"ג אכל טומאת ערב טמא כדין נוגע בנגד אי נמי כיון שהתנוק מל כל כדקתני בתוספתא תנוק שהניקתו אמו ומינקתו אמו טהורה כל ימי הניקתו מלוכלך אכל הניקתו נקי טמא מפני שנסים נדות מנפקות אותו:

מעוט מיעוטא לחוקה ואיתרע ליה כהנה דיבמות אמר סמיך מיעוטא לחוקה וסוס ליה פלגא ופלגא ול' דלהכי איתרע ליה רובא מסוס התנוק הוי דכר סמין כו דעת ליסמל ולהכי הוי פלגא ופלגא טהור מדרב נילי ומ"ם אהאי טעמא הא דאמר סמיך מיעוטא לחוקה ואיתרע ליה רובא דלהכי איתרע ליה פלגא ופלגא ול' דלהכי הוי פלגא ופלגא טהור מדרב נילי ומ"ם אהאי טעמא הא דאמר סמיך מיעוטא לחוקה וסוס ליה פלגא ופלגא ול' דלהכי איתרע ליה רובא מסוס הכא רובא ובפלגא טמא דלמא פלגא טהורה ואיתרע לה פלגא דנגע דאמר רבנן לית לה סמיך מיעוטא לחוקה מידו דסמכינן פלגא לחוקה לית סים כו דעת ליסמל נזרת הכתוב הוא דגמרינן מסוטה לטמא כר"י הפילו ליכא חוקה סכל נסמל מזלין כתר רובא ובפלגא ופלגא טהור מדרב נילי:

מיעוטא כמאן דליתיה דמי ומ"ש דמי' דיוחסין דעסו התנוק כמי סים כו דעת ליסמל מינטריך הכא למימ' דרבנן כמאן דליתי דמי טמא לקח כר"ה לקח כין למיעוטא כמאן דליתיה דמי ורובא וחוקה רובא עדיף ואמר ריש לקיש משום ר' אושעיא זו היא עדיף ואמר ריש לקיש משום ר' אושעיא זו היא חזקה ששורפין עליה את התרומה ורבי יוחנן אומר אין זו חזקה ששורפין עליה את התרומה אלא למעוטי רובא דרבי יהודה דתנן המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהור ר' יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה ואמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבע מיני דמים אבל שאר מיני דמים טהורה ור' יוחנן אמ' של ארבע מיני דמים דברי הכל טמאה ושל שאר דמים דברי הכל ט הורה לא נחלקו אלא כשהפילה ואינה

והפילה ואין יודע אם ולד היה: ונאכל מעת העוף שלה נאכל ולא תמרי על מספק בית ותינה נאכלת דדילמא לאו ולד הוא וחולין מ"ן ומליק חולין נבלה: שמעתתא ר' יהושע בן לוי אמר ואסלסה מקומות דתמר ר' יוחנן מסכ"ו כריית"ן: והא כי קתני תמר בפרק האפלת: מתיב ר' יוסי ברבי חנינא תמר יהושע כן לוי מתניתא דפיירי נאכל טועם שלא יבעה אימתי ילדה והתם קתני לה וקתמר רבנן לא ידעינ' מתי תיובתא דרבי יוסי דלמא תיובתא היא והתם מפרש טעמא: מתי לאו הכי קתאמר רבנן דהא מתניתין לאו תיובתא היא ואסלסה מלא סיייעתא לר' יהושע ואסכחן מרבעה מקומות כטומאת נשים כמתני' סהלכו אחר הרוב וקתני לר' יוחנן דלא קתניה מלא תלת: למעוטי מתי אסלסה מקומות דקתמר ר' יוחנן דמסמ"ב הני ותו לא למעוטי מתי למסוס רובא לא נסוויה כולהי: ל"ל למעוטי רובא כטומאת מגע: לעולם מוקה בהדיה כולהי ואמרה לה מוקה לרובא וקתני מכיכא למעוטי דלא תיתי מסוס רובא כסוויה כולהי ואמרה לה מוקה לרובא דסתרה מוקה לרובא כסוויה כולהי: לטמא כנגדים: סמיך מיעוטא למוקה והוה להו לטהר תרי ורובא לחודיה לטמא ואין אחד עומד נמקום שנים: זו היא מוקה כו' מוקה זו שרי מחזקין סתם רוב תינוקות מטפחין מוקה גמורה המוכיחה לעטותה כולהי ולסרוף עליה תרומה: אלא למעוטי רובא דרבי יהודה דתנן המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהור ר' יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה ואמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבע מיני דמים אבל שאר מיני דמים טהורה ור' יוחנן אמ' של ארבע מיני דמים דברי הכל טמאה ושל שאר דמים דברי הכל ט הורה לא נחלקו אלא כשהפילה ואינה

טעמא דקתני קדושין דף פ מולין דף פ יבמות דף קיט

מדום הוא אלא סלקה לכיין דמרחם דם טמא הוא כו' דם הוא וטמאה כלה ורבנן סברי לין הוא דם אלא כשר: סל מאי מיבי דמיס נגעו ירוק ולבן סטהורין הן: ותינה

ואינה יודעת מה הפילה ר׳ יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של ארבע מיני דמים הויין ורבנן סברי זיל בתר רוב חתיכה לא אמרינן: מתני׳ חמשה דמים טמאים באשה האדום והשחור ובקרן כרכום וכמיפי אדמ׳ וכמוזג בית שמאי אומר אף כמימי תלתן וכמיפי בשר צלי וביתהלל מטהרים הירוק עקביא בן מהללאל מטמא וחכמי מטהרין אמר רבי מאיר אם אינו מטמא משום כתם מטמא משום משקה ר׳ יוסי אומ׳ לא כך ולא כך איזהו אדום כדם המכה שחור כחרת עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור וקרן כרכום כברור שבו וכמיפי אדמה מנקעת בית כרס ומיצף מים וכמוזג שני חלקי מים ואחד יין מן היין השרוני:

גמ׳: פנלן דאיכא דם טהור באשה דילמא כל דם דאתי מינה טמא א״ר חמא בר יוסף א״ר אושעיא אמקרא כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דם טהור לדם טמא אלא מעתה בין ננע לננע הכי נמי בין ננע טמא לננע טהור וכי תימא הכי נמי ננע טהור מי איכא וכי תימ׳ כולו הפך לבן טהור הוא החוא בוהק מקרי אלא בין ננעי אדם לננעי בהים ולננעי בגדים וכולן טמאין הכא נמי בין דם נדה לדם זיבה וכולן טמאין האי מאי בשלמא התם איכ׳ לאפלוגי בננעי אדם ובפלוגת׳ דרבי יהושע ורבנן דתנן אם בהרה קודם לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהר׳ טהור ספק טמ׳ רבי יהושע אומר כהה ואסר רבה כהה וטיה׳ בננעי בהים כי האי פלוגתא דר״א ברבי שמעון ורבנן דתניא רבי אליעזר בר״ש אומר לעולם איהבית טמא עד שיראה כשני גריסין על שני אבנים בשני כותלים בקרן זוית ארכו כשני גריסין ורחבו כגריס ס״ט דרבי אליעזר ברבי שמעון כתיב קיר וכתיב קירות איזהו קיר שהוא כשני קירות הוי אומ׳ זה קרן זוית בננעי בגדי׳ בפלוגת׳ דרבי יונתן בן אבטולמוס ורבנן דתניא רבי יונתן בן אבטולמוס אומר מנין לפריחת בגדים שהיא טהורה נאמר קרחת וגבחת בבגדים ונאמר קרחת וגבחת באדם מה להלן פרח בכולו טהור אף כאן נמי פרח בכולו טהור

א״ל הבא אי דם טהור ליכא בטמאי פליגי ומטמאי דהני טהורין והני טמאין אמר ר׳ אבהו אמר קרא וירא מואב את המי׳ אדומי׳ בדם למיפר׳ דדם אדום הוא אים׳ אדום והו לא א״ר אבהו אמר קרא דמיה דמיה הרי כאן ארבע והאנן חמש תנן א״ר חנינ׳ שחו׳ אדום הוא אלא שלקה תניא נמי הכי שחור כחרות עמוק מכן טמא דיהה אפילו פכחול טהור ושחור זה לא מחחיל הוא משחיר אלא כשנעקר הוא משחיר משל לדם נכרת לכשנעקרה הוא משחיר: ב״ש אומר אף כמימי תלתן: ולית להו לב״ש דמיה דמיה הרי כאן ארבעה איבעית אימא לית להו ואיבעית אימא אית להו מי לא א״ר חנינא שחור אדום הוא אלא שלקה ה״נ מלקא הוא דלקי: ובית הלל משהרין: היינו תנא קמא איכא בינייהו

להלות

ואמר רבה כיהה וטהור נר״ל דרבה נר׳ דנפר׳ המועלים ממר מתן מוכח דף סו
דרבה כר נחמני ואמ׳ טהור פ״ה כיהה סים לו דין כיהה וק׳ דבשלהי דף סה
נזיר פריך ודילמא כיהה וטמא ואיכי מצי למימר הכי והא כיהה משמע טהור
ועוד דמ״ב רבי יהושע לא פליג א״ק ובדוחק י״ל דמדרבי יהושע פריך ומנלי׳
דטהור ורבינו תם נר׳ ורבי יהושע קיה׳ פי׳ נר מצוקעמל למכיין דקיסה לשון חפיסה כמו מקום
מקוה ב׳ אוקי׳ והשתא פריך הא חיטא עמר למכין והכא רמיה לרבי׳ ת״ק תיהו
דוחק הוא דמ״ב מפי מסני אמ׳ קרא לטהרו היכי מ״מ מהני קרא טפיסה דילמא כי מיי פ״ה מהל׳
סיכי דרבי ליה רבנן דרים נמי ר׳ יהושע: טומ׳ קיט״ד סי׳
רבי יהושע לומר כיהה הקשה ר״ת דאמר קעח
טעמייהו דרבנן דמטמ׳ מספק נוקי דף יב
נגר׳ לחזקי דקי״ל ספ״ק לחולין דמלחוכיי מיי פ״ד מהל׳
חולין כתר חוקה ורבי יהושע נמי אמר מטמ׳ מטמ״ד
נרי קרא וכפ המיר דקאמר לא תיתי הלכ״ד
דלמ חול ר׳ יהושע כתר חוקה דנוגע כלל
פי׳ דקאמר התם גבי מצורעת נתנסתי
לה מפ״ם מנו מיין מלמ הכי מילי סיכ׳ דמיכ׳
חוקה דמחונת מבל סיכת דליכת חוקה
דאמונת חול לתנן התם בהרת כו׳ והשתא
מה נרין נתים על זה לחול בתר חוקה
ועוד דבבי נבי נגעים דנלי קרא ונ״ל דדרך
הסנור להתלבן מחמת הנגע לפיכך נרחין
דלכריס להרת קדמ׳ וכן מוכח בתוספתא
כפ״ים נוחלין בסנור לכן דקתני אמ׳ לכן חף
סנור סחור סוף סנכהרתו הפכתו מלמ
דדרך הסנור להלבן מן הכהרת וכהמדיר
דקאמר היכת דליכת חוקה דאמונת חול
רבי יהושע נתר חוקה דניפה הייגו מפילג
דליכת ריעותת דמי לא חול לח הוה חוקי
קרת דלטהרו מספק נהרת קדמה נסכית
הרכה וליכת ריעותת טני מלא הוה חוקי
לח לדחסת אחרי ג׳ רבנן מי נמי מ״ת סלים
לחול בתר חוקת הנ״ל חף על נב דליכת
ריעותת ור״ת מפ״ב ומין להחירן כאן:

מה להלן פר״ה כשכולו טהור מדמדמם עיי״פ מהל׳ טומ׳ נרעת פ״ב הל׳ ב
פריחה דומה לפריחת בגדים הם
דכתיב וכפתה הנרעת את כל עור הנגע
מרחש ועד רגלין מנופו של מה מקי מע״ב
דפשט ה נקרת משמע דמנגע מקי דמייכי
לעיל בנגע שנטמא על ידי שים בו מ״ת
בשר חי ועליה מקי וכפתה הנרעת את כל
עור הנגע מרחשו של נגע עד רגלין כלומ׳ עיי״פ מהל׳ טומ׳ נרעת
עד סיפו של הכא משמע דקתי חמרם פ״ב הל׳ ו
דומיא דנגל וכן מוכח בכפה מקומות
בת״כ וכרים מיוהו מקומין: הירוק

הירוק עקביא בן מהללאל מטמא המי ירוק היינו כחרוג ולא ירוק ככרתי
לחין זה נוטה לאדמומית וסתם ירוק כן הוא כדתמר °בלולב הגזול
דף ל ירוק כפרתי מכלל דסתם ירוק לאו הכי הוא:
לית ליה פי' ליה מרבע דווקא חלת כפקח ליה סתמיסי מקר' לתמרים:
יורד ר' מאיר לשיטת עקביא בן מהללאל
דף לא וטימ' תימה והא לקמן °בפרק בנות
כותים נכי כותי מטמא משכב וסתיתן
כעלין מפ' מאיר לבי שמעלימו דם מלוס
לגם ירוק מלמא מית לי' בטהור ובר' להכא
מיירי מדרבין ובן מו ת מדקתמר נהי דכי
משכחת כתם לאפוקי לא מטמא היכא דמוי
ירוק מגופה תטמא וים לחלות דלעולם
כי חויל מגופה מטמא מלחורייתא ומ"ת כי
משכחת לאפוקי לא מטמא דתין רבילות
לגתת דם ירוק מגופ' וים לחלות דמצלמת
לתת חו סמא לם ירוק לאו דווקא נקט חלא
כלומר דם סהוא טהור לכ"ע מצלים לדם
מלוס אי נמי עקר טעמ' דר' מאיר בטעמת
מחרינא לקמתר יום שם סקת בו סופרת
למנין שבעה וטימאה קמת נקט לרבנן:
כתיב הבא מלחיך פרלם ומ"ת ה"מ דם
שהוא טמא בו כלא טמא קרא
כפרלם שהוא נעול כך בנות ישרחל נועלו
עתחיהן מליוקק לבעליהן כימי נדותן מכל
דם ירוק שהוא טהור לא ותו למטמא דלא
פליגי חלא בדם ירוק מכל בדם נדה מודו
ב"ש דמכשיר ובין לרבנן לי' להו ג"ם דם נדה
מנא להו"ל דדם נדה נפק °בתוספ' דשבת
דף ל פרק הזורק דקתני מכיון לדם שהוא מפקח
נחתר כתן ושהר' מיקור דמים ונחתר להלן
ביום הראוי יהיה מקור כפתח לבית דוד
וליושבי ירושלם לחטאת ולנדה וים לתמוס
דהכא מטמא לכ"ע דם הנדה לא הוה
בכלל דם חללים ובשבת פר' °חבית מטמא
דף קנג לחלב החמה טמא מפוס דם מנפת' וקתני
לא תם לחרת כחלב החמה שמכשיר חלא
לרבנן שבן דם מנפ"ה מכשיר ומפר' רש"י
דחלב היה דם תחילה כדחתרינן דם נעכר
ונעשה חלב והכא חתרינן דחפי' דם נדה
לא הוי בכלל דם חללים כ"ם חלב ודווקא
לומר לחלב בא מעיקר דם שבנוף בחו
דם מנפתה מכל לם נדה לא ותיהו כלחו
הכי קאמר הבא חתם לחתי קחמר לחורייתא עקיבא
לרבנן מחמיר חני בחלב מכדם שבחולב
לרפואה טמא ומקיו לרפואה טהור ואוכל
דף כה לאדם ליה קרא כפר' °דם הנדה לחלב החמה
חיבי חמחק מדכתיב ותפתח חת נחד החלב
ותסקהו תיפוק ליה מטעמא דדם נעכר
ונעשה חלב ומי סוגיא לקמן חיכא למיחר
חלא סבר לה כר' מחיר דדם נעכר כו' לכך
נר' דם °החם לא חתם בחלב החמה
שמכשיר כו' כלומר כיון לחיכא קרא לקמן
בחלב שמכשיר לכל הפחות לרבנן דין הוא
שיכשיר נם חלא לרבנן כיון דחזינן נחי
חמה מקום שמכשיר חלא לרבנן כמו דם
מנפתה חכל כהמה ל"ש לחלב מכשיר
לרבנן מוסיפתה חת נחר החלב בשביל כך
לא תכשיר חלא לרבנן כיון דלא חשכחן
בבהמה מידי דמכשיר חלא לרבנן שדם
מנפתה חלים מחמיר לחי בחלב יותר מבדם שבחולב לרפואה כו' כלומר חלב דמכשיר לחו בחומרת דדם מנפתה חלים מילתא שבדי מקיו לרפואה
טהור דסייעו לרבנן ולא חמרי בשם שבחלב לרבנן טמא חלא ודלמי חלב החמה לחטאת מסוס דמסקה בחמ' הוא וכ"ם חלב בהמ' לגיהוי טפי
מסקה דמיוחד לקטנים ולגדולים חמרו לו פלני ויתיס וענכים יוכיחו דמיוחד לקטנים ולגדולים וחלא לרבנן טהור והסתם לא ק"ל דם הנדה לפשיטא דלא חוי
כלל דם חללים ונקמן בע"ה נפרש דקתני °לפרק דם הנדה שמכשיר בעלמא ניחו: פלי דף כה

לתלות: הירוק עקביא בן מהללאל מטמא:
ולית ליה לעקבי °דמיה °דמיה הרי כאן ארבע
אב"א לית ליה ואב"א איח ליה מי לא א"ר חנינ'
שחור אדום הוא אלא שלקה הבא נמי מלקא
הוא דלקי: וחכמים מטהרין: היינו תנא
קמא איכא ביניהו לתלות: א"ר מאיר אם
אינו מטמא משום כתם: א"ר יוחנן ירד
ר"מ לשטת עקביא בן מהללאל וטימא והכי
קאמר להו לרבנן נהי דהיכ דקא משכח כתם
ירוק אמנא לא מטמאיתו היכא דקחזיא דם
ירוק מגופה תישט' אי הכי אם אינו מטמ' משום
פתם מטמ' משום משקה משום רואה מבעי ליה
אלא הכי קאמר להו נהי היכא דקא חזיא דם
ירוק מעיקרא לא מטמאיתו היכא דחזיא דכם
אדום והדרא חזיא דם ירוק תישטא מידי דהוה
אמשקה זב וזבה ורבנן דומיא דרוק מה רוק
שמתעגל ויוצא אף כל שמתעגל ויוצא לאפוקי
האי דאין מתעגל ויוצא אי הכי שפיר קאמרי
ליה רבנן לרבי מאיר לא הכי קאמר להו להוי
כמשקה להכשיר את הזרעים ורבנן בעי דכם
חללי ולי' אי הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לרבי
מאיר אלא הכי קאמר להו אלפוה בג"ש כתיב
מיר ד הכא °שלחיך פרדס רמוני °וכתיב התם °ושולח
דף קנד מים על פני חוצות ורבנן אדם דן ק"ו מעצמו
ואין אדם דן ג"ש מעצמו: רבי יוסי אומר לא כך
היינו תנא קמא הא ק"ל מאן תנא קמא רבי
יוסי וכל האומר דבר בשם אומרו טביא גאול
לעולם: איזהו אדום כדם הסכה: פאי
כדם הסכה אמר רב יהוד' אמר שמוא כדם שור
שחוט ולי' כדם שחיטה אי אמר כדם שחיטה
הוה אמינא כחולה שחיטה ק"ל כדם הסכה
כתחילת הכאה של מבין עולא אמר כדם צפור
חיה איבעיא להו חיה לאפוקי שחוט או דילמ'
לאפוקי כחוש תיקו זעירי אמר רבי חנינא כדם
מאכולת של ראש מתיבי הרגה מאכולת הרי
זה הולה בה מאי לאו דכולי' גופה לא דראשה
אפי ורדינאה א"ר אבהו כדם אצבע קטנה של
יד שנגפה וחיית' וחזרה ונגפה ולא של כל אדם
אלא של בחור שלא נשא אשה ועד כמה
עד בן עשרי' מתיבי תולה בבנה ובבעלה בשלם'
בבנה משכחת לה אלא בעלה היכי משכחת לה אמר רב נחמן בר יצחק בגון שנכנסה
לחופה ולא נבעלה רב נחמן אמר כדם הקוה מתיבי מעשה ותלה ר"מ
בקילור

לתלות ת"ק סבר ה' לחיים טמחין ודלי ולחיך ספק ולכיח הלל טהורין ממש:
היינו ת"ק לחמר ממשה דמיס ותו לא: ורד ר' מחיר כו' ומטמא דם ירוק מפום
נדה: מחנה על נפלה: לא מטמחיתן דכיון דירוק הוא מסתמא לאו מפוקי
מתת דלא שכיח ולא תלינן בם חלא היכא דחזיא מפוקי דם הוא: נהי דהיכא
דחזיתיה דם ירוק מעיקרא לא מטמחיתו
תורת סור מפוס רואה לחלו דם הוא והיינו מפו' כתם
כלומר כשאר דם שכתמו טמא: תטמא
מפו' מסק כרוקה ונמי דנליה חם נופעין
בו חלם וכלים וטהרות בחותו דם ירוק
פרחתה בימי נידותה שיהא נדה מדם
חלום וחמאי מטהריתו לנמרי: משתעגל
ויוצא משמע חלא כל שמתעגל ויוצא חפי' יוצא לחפוקי
דם בין שמא בין טהור בפחות כח נוטף
ויוצא ואטון רחפין: להוי כמסקה להכשיר
זרעים שחם יבש סרן כהן יטמא ואמאי
מטהריתו לנמרי: דם חללים ישהה דם
שהנפש יונחה בו קרוי מסקה ולעיל הכשיר
בעינן מסקה כדכתיב ומטר יבא עליו מים
יטמא וכל מסקה דשר יטמא כלומר חוכל
ומסקה מטר ישהה יבש על הלובן והכי
מוקמי' לה בפשחים: חלפוה נ"ש להכשיר
את הזרעים: שלחיך דם נדות שפלות מן
הפסח: פרדם רימונים כפרדם זה שהוא
נעול ל' שמחר כך בנות ישרחל נועלות
פתחיהן כימי נדותן מהיוקק לבעליהן עם
פרי מנדלים סיינו נוטים וכתיב שילוח נמיס
מם מים מכשירין אף דם נדות מכשיר:
מין מל דן ג"ם מעצמו חלא ק"ל קבלה מרבן
הלכה למשה מסיני דדיומא קרא לחילתא
מחריתי מינטריך: שור דמו מלוס כדחמר
בסדר יומא סחי ר' ור והאי סומק: דם
שחיטה מטמא נגעים והולך: נפור חיים דם
היוצא מנפור חי ע"י מכה: לו דילמא לחפוקי
כחום והאי חיים לגון בריחה הוא: הרגה
מאכולת חשה הרוחה כתם בנגדה חם
סרנה מאכולת חולה בה ואי קשיא חם נוגעין
בו חלם וכלים וטהרות ומאכולת כולי האי
לא הוי כדחמר בפירקין נוגעין בגרים ועוד
לחפוקי מדם מאכולת לא קשיא הניא לרבי
חניכא בן חנטינוס הא לרבנן בפר' הרוחה
כתם חלא בעי הלי שיעו' ואמאי לאו מאכולת
דכולה גופה חלמא כל מאכולת דומה לדם
נדות ואת חמרת דם מאכולת של רחם הוא
דאמי לדם נידות מכל דשאר הגוף לא:
אמי ורדינאה כלה כורד וכנ"ל קרי ליה
אמי בספיר נאה ל"ש ורדינאה מקום הוא
שמוו ורדינאה בערובין: חולה בתחם
בבנה ובבעלה דם יש בהן מכה שחם נוטף
עליה כשהכנין יחד חלמא דם בנה ובעלה
דומה לדם נדות: בחלמא בנה מהכחת
ליה חלא נפשי: חלא בעלה הא נפשי הוא:
רב נחמן חמתני לקמי: ותלה ר' מאיר כתם:

בקילור

בקילור ורבי תלה בשרף שקמה מאי לאו אאדם לא אשאר דמים אמימר ומר זוטרא ורב אשי הוו יתבי קמיה אופנא שקלי ליה קרנא קמייתא לאמים חזייה אמ"להו אדום דתנן כי האי שקלי ליה אחריתי אמר להו אשתני אמ"ס רב אשי כנון אנא דלא ידענא בין האי להאי לא סבעי לי למחזי דמא: שחור כחרת: אמר רבה בר רב הונא חרת שאמרו דיו תניא נמי הכי שחור כחרת ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי אמר דיו הוה אמינא כי פכחיתא דדיותא קמ"ל כי חיותא דדיותא איבעיא להו בלחה או ביבישתא ת"ש דרבי אמי פלי קורטא דדיותא ובדיק בה אמר רב יהוד' אם שמואל בקיר כדיו וכענב טמאה וזוהי ששנינו עמוק מכן טמאה אמר רבי אליעזר כזית כוסת וכעורב טהור וזוהי ששנינו דיהה מכן טהור עולא אמר כלבושא סיואה עולא אקלע לפומבדיתא חזייה להההוא טייעא דלבוש לבושא אוכמ' אמר להו שחור דתנן כי האי מרטי מיניה פורתא יהבו ביה ארבעמאה זוזי ר' יוחנן אמר אוכלים האולירין הבאי ממדינת הים לימרא דאוכמי נינהו והאמר להו רבי ינאי לבניו בני אל תקברוני לא בכלים שחורי ולא בכלים לבנים שחורי שמא אזכה ואהיה כאבל בין החתני לבנים שמא לא אזכה ואהיה כחתן בין האבלים אלא בכלים האולירין הבאים ממדינת הים אלמא לאו אוכמי נינהו לא קשיא הא בגלימא הא בפתורא אמר רב יהודה אמר שמ"א וכולם אין בודקין אלא על גבי מטלית לבנה אמר רב יצחק בר אבודימי ושחור על גבי אדו אמר רב ירמי מדפתי ולא פליגי הא בשחור האי בשאר דמים מתקיף לה רב אשי איהכי לימא שמואל חוץ משחור אלא אמר רב אשי בשחור נופיה קמיפלגי אמר עולא כולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט סר"א הואיל ואר"ח שחור אדום הוא אלא שלקה הילכך אפילו דיהה מכן נמי ליטמ' קמ"ל רבי אמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן נמי טמא חוץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה דרבנן לאפוקי דיהה דדיהה וא"כ דאמ' רמי בר אבא אמ' וכולן עמוק מכן טהור דיהה מכן טהור חוץ משחור ולהכי מיבעי שיעוריה דרבנן בר קפרא אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור חוץ ממזג שעמוק מכן טהור דיהה מכן טהור בר קפרא אדיהו ליה ודכי אעמיקו ליה ודכי אר"ח נינא כמה נפיש גברא דלביה כמשמעתיה:

וכקרן כרכום: תנא לה ולא יבש תניחדא כתחתון ולא כעליון ותניא אידך כעליון ולא כתחתון ותניא אידך כעליון וכ"ש כתחתון ותניא אידך כתחתון וכ"ש כעליון אמר אביי תלתא דרי ותלתא טרפן הוין נקוט דרא מציעאה וטרפא מציעתא בידך כי אתו לקמיה דר' אבהו אמר להו בנושיהו שנינו: וכמימי אדמה: ת"ר כמימי אדמה מביא אדמה שמנה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים דברי ר' מאיר ר' עקיבא אומר מבקעת יודפת ר' יוסי אומר מבקע' סכניר' שמעון אומר אף מבקע' גנוסר וכיוצא בהן תניא אידך וכמימי אדמה מביא אדמה שמנה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים בקליפת השום ואין שיעור למים משום דאין שיעור לעפר ואין בודקין אותן צלולין אלא עכורין צלולין חוזר ועוכרן וכשהוא עוכרן אין עוכרן כיד אלא בכלי איבעיא להו אין עוכרין אותן ביד אלא בכלי דלא לרפי בידיה ולעכרינהו אבל במנא כי עכר ליה בידיה שפיר דמי או דילמא דלא ליעכרינהו בידיה אלא במנא ת"ש כשהוא בודקן אין בודקן אלא בכוס ועדין תבעי לך בדיקה בכוס עכירא במאי תיקו כי אתו לקמיה דרבה בר אבוה אמר להו בבקומה שנינו רבי חנינא פלי קורטא דגרגשתא ובדיק ביה לייט עליה רבי ישמעאל ברבי יוסי באספרא ר' חנינא

טי"ד סימן סנב

מהרש"א ס"ק דעביד כמשמעתיה

פלי קורטא דדיותא מכתן משמע שדיו של זקוקין דיו מדקאמר קורטא דדיותא משמע ס"ו יכם ומוסר ר"ת לכתוב ס"ת בדיו ל' עפנים לפי שסופו לעוס ולח וכפרק בת"ג גיטין מעו"ס ולח. דקיט

בקילור מנפלשט"ר ומדוש הוא וכפרסקה כו מלמא קילור דומה לדם נדות ומע"ג דלא הוי סומק כולי סתי וקוזית לכולהו דלייקי בין דם בחור לדם נשוי מזוש דסומק טפי ובין דם מכולת של רחם לשחר דם בקרן: מוכח מקיז דם בקרן: בין האי להאי בין קמא לכתרא: חרת שאמרו ד' כלורית חרת הניתך במים שלא שחורית חרת הניתך בדיו: ר' פפא תלא דדיותא קלישו דדיו כשהכלי מלא יורד שחרית חרת למטה ומ"מ עלה הוא כיור ולא כן שחור כל כך: כלתה בדיו לתה כדמפר': מו כיכי שתא סכן דרך שנותנין חרת ניהו כשעולקים קיפות הקונדי והוא מתייבש: פל קורט: דיות מנקע מתיבו דיו יכם:

וכודק בו מרפות דם שחור: בקיר שעוה שחורה: כשנכנס עכבים שחורים ל"א קיר שם עיבב שחור: עולא מ"ח דמתניתין קיר דקתני טיהא: סיומא שם מקום ועושין שם מלבישים שחורי: מולייתי בלני מחממי מרחצאות לשון אחר שם מקום: שמא מוכה לבן עין והכדיקים מלבישים לבנים: בלימי מולייתין הוו סומקי מכל מתורי כגון מעפ וסל ן מולייתין הוו שחורין: ובאלן תמצה דמים: מטלית לבנה מרפות הדמים ניכרים בה: ושחור דם שחור נכדקה מרפיתו שם שחור סיפ כחרת מו דיהה מכן על נכי כגד מרוש: כולם הדמים: עמוק מכן מלותו סיעור הסכוי כמתניתין לכל אחד מי הוה סומק טפי טהא: דיהה מכן טהור כשחור ומע"ג דלא תנן במתניתין דיהה מכן טהור מלמא

שכח דף קיד נכי שחור הוא הדין לכולהו: תפילו דיהה פעבית דף י מכן לשחר דהתי מרוש סוש ועי' לקוחת קדושי דף יט הוסתר: קל מסתע לן דתין דוך זש מרוש המשחיר על יד לק תת לקיות דיהה:

דיהה דדיהה כגדל ממרפיתו יותר מרפיו עמוק מכן טהור שם מלותו מרפה רוש מכל שם המדים הרכה עד שכח לכלל אחד מסתר הדרת ת שלמ לם כימכו הרי כמ לתלת מסנך דמתכי: מדיהו ליש דם

סוכח דף לג חולין דף יט סרומה למונח: כיחת ועלה תתתין: תלתא דרי דלין הוו למעלה מו: בקוש דרת מניעת לבדוק כה תת הדם: וטרפת מניעת דם דוש מסוכח לבדוק מכולן ומיהו כוליה דרת כשרה לבדוק: והת דקתני כתחתון ולא כעליון הכי קאמר כשרה ממניעת ולא כעליונה כימכה והת דקתני כעליון ולא כתחתון כשרה ממניעת ולא כתחתון כימכה דמין כשר לבדוק אלא כרת ממניעת והת דתניא כתחתין וכל שכן כעליון דמשמע דתרוייהו כשרין אלא שהעליון מסוכח למו מדרי קאי אלא מעלין דרת מניעת והכי קאמר כעלה תתתון שהוא ברור וכל שכן בעליון כימכה שהוא ברור מאד: והת דתניא כעליון וכל שכן כתחתון הכי קאמר כעליון כעלה מעלין וכ"ש כתחתון כעלה המניעה: בנוסיסו שכינו לבדוק בין ולא לאחר תליסתן: וחין יעור למים מסוס דמין סיעור לעפר אלא יכול עפר כמו סירכ"ם רב אם מפט ויניף על מים כעיבי קליפת השום לעלה מן העפר: אלא עכירין שתהא מרחית מדמה נכנסת כמים: וכשהוא עכרן כמים כעפר: לא לרמיה בידים לא יתן עפר על תוך ידו ויעכור המ' בעפר שבידו אע"פ שאינו וטומנו בכלי לאחר עכירה: אפ' אם העפר בכלי כי עכר להו בידים בחננע שם ר' חמי: מו דילמ' לא לעכרינהו בידים כשהמים כספל לא יעכרם בחננעו אלא בכוך או בכלי אחר: אלא בכוס של זכוכית אלמא לא ליזיל עפר כמים בכפו ויבדוק: תאר להו בחקומה שנינו ס"ו ין בחדמה דומה לרם אלא בחקומה אבל הכיחה כחקיס אחר בשתנה מרחיתה: פני מנקע: ובדיק לה בלא מים: לייט עליה רבי ישמעאל ר' אחר כמשמעתיה: כן בחסנרם:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0045
DFG

והא דיליע רבה גרם דרבה סיה נקי כדמוכח בסמוך נגי דשפרה הורמיז ורס' פירש בסמוך דאיתרחיש ליה ניסא ולין גרסי דוקא בסוף הוה דאיתרחיש ליה ניסא כדמוכח בסמוך:

שיפתא קתייתא ונזמר מבמים שסיו רוחין לא סיו מתמירין כ"כ שסיו בקיאין ביותר:

כל יחזא הוה מטהר לי כה"ג משמע בר מנוח

שלא היתה רגילה לראות לרבי בחמן בעלה ושמא לא היה נקי ודאי דאמר רבי אחזי דם הקוס קבלה היתה בידו מי נמי קיימ' מוסס שמא היה מחמיר על עצמו להיות נבו נוקבו ופורס ולא יסתוך מבחוץ מי נמי שלא תתגנה נפשיו מכל מין לוז דלמסר לראות דמי מעתה דס"ד במסכ נגעים תנן כל הנגעי מדס רוח"ק מנגעי עצמו דבי מתיר לומר לא נגעי קרוביו כל הנדרים מדס מתיר חוץ מנדרי עצמו ר' יהונתן לומר לא נגעי קרוביו ומילו כל מדמים מדס רוח"ק מדמי מסתו ולא קתני:

אגמריה סיון לפי הפשט משמע ללבך המתין לדבריה מבל בע"ג לא היה מתיר מע"ג דאמרי' סמך ונקי לבערוך

דף יח ע"ב ולא רבי נבי הוגע מחמת לילית בך כדי דרב מילי טריף ורב מתיר כר מנוסו מבטי לבך דרב לשנות דבר בית מדרשו של רבו קמ"ל ומיבת דלא מהימנא ס"ד מקי לה מתיר מע"ג דאמר מבט בבר מקי על לשון בית שמאי דף ו ע"ב מתיר בפ"ק ומע"ג הנסמל לתבס ושיעת לא יסמל לתבס ושהר ול"ל דקפידת לא היית מחומל לא מחבס מבל הם מל יסמל בל מה שיניבס דמתון בך יקדקו בשבר ופעיבס א"א מסתן טועה ויבת הדבר לתור:

הדרן עלך כל היד

פורס תור

כר מנוח

ר' חנינא הוא דחכי כולי עלמא לאו חכימי הכי א"ר יוחנן חכמתא דרבי חנינא גרמה לי דלא אחזי דם מטמינא מטהר מטהרנא מטמא א"ר אלעזר ענוותנותא דרבי חנינא גרמא לי דחזאי דמא ומה רבי חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחזי אנא לא אחזי אפר רבי זירא טבעא דבבל גרמא לי דלא חזאי דמא דאמינ' בטבעא לא ידענא בדם ידענא למימר דבטבעא חליא מילתא והא רבה הוא דידע בטבעא ולא ידע בדמא כל שכן קאפר ומה רבה דידע בטבעא לא חזא דמ' ואנ' אחזי עולא אקלע לפומבדיתא אייתו לקמיה דמא ולא חזא אפר ומה רבי אליעזר דפרה דארעא דישראל הוה כי מקלע לאתרה דרב יהודה לא חזי דמא אנא אחזי ואמאי קרו ליה מרה דארעא דישראל דהויא אתתא דאייתה דמא לקמיה דר"א הוה יתיב' אמי קמי ארחי' אמ' לה האי דם חימו' הוא בתר דנפק אשפל לה רבי אמי א"ל בעלי היה בדרך וחמרתיו קרי עלי' סוד ה' ליריאיו ואפר' הורמיז אמי דשבו מלפ שדר' דם לקמי' דרב הוה יתיב רב עובדי קמי ארחי' אמ' לה האי דם חימו' הוא אמרה ליה לבריה תא חזי כמא חכימי יהודאי א"ל דילמא כסומא בארובה הדר שדרה ליה שתין מיני דמ' וכולהו אמרינהו ההוא בתר' דם כנים הוה ולא הוה ידע אסתייע מילתא ושדר

לה סריקותא דמקטלא כלמי אפרה יהודאי בתוונניי דלבא יתביתו אמר רב יהודה מרישא הוה חזינא דמה כיון דאמר לי אמ' דיצחק ברי האי טיפתא קמייתא לא מייתינן לה קמיהו דרבנן משום דזהימא לא חזינא בין טמאה לטהורה ודאי חזינא ילחה איתתה דמה לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה הדר אייתה לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי' והתני' חכם שטימא אין חבירו רשאי לטהר אסר אין חבירו רשאי להתיר מעיקרא טמוי הוה מטמי לה כיון דא"ל דכל יומא הוה מדכי ליבי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא לה רב יצחק בר יהודה אנפריה סמך ר' ראה דם בלילה וטימא ראה ביום וטיהר המתין שעה אחת חזר וטימא אמר אוי לי שמא טעיתי שמא טעיתי ודאי טעה דתניא לא יאמ' חכם אילו היה לח היה ודאי טמא אלא אפ' אין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות כעיקרא אחזקיה בטמא כיון דחזא לצפרא דאשתני אמר ליה ודאי טהור הוא ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחזא דהדר אשתני אמר האי טבא הוא ומפכה הוא הואי דקמפכח ואויל רבי בדיק לאוהנר רבי ישמעא' בר בי יוסף בדיק ביום המעונן ביני עמודי אמר רב אמי בר שמואל וכולן אין בודקין אותן אלא בין חמ' לצל רב נחמן אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל ידו: ובמז' שני חלקים וכו': תנא השרוני

סדר מ"ה מסל מ"ב טיל מל קפיל מ"ב מ"ב

מה מ"ב סיקוק

כ"ב דף קלג סנהדרי דף

ומע"ג לעיבת נהורי כולי המי: ובצל ידו נותן ידו כנגד חמה על הדם ומיבל: השרוני

השדונין נדון כבר מלי חי ולא פוזג חדש ולא ישן אם רב יצחק בר אבודימי וכולם אין בודקים אותן אלא בכוס טבריא פשוט מאי טעמא אמר אביי של כל העולם כולו מחזיק לוג עושין אותו ממנה שני לוגין עושין אותו ממאתים כוס טבריא פשוט אפי מחזיק שני לוגין עושין אותו ממנה ואיידי דקליש ידיע ביה טפי:

הדרן עלך כל היד

המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר ביזכך

ובזכך טמאה המפלת כמין קליפה כמין שערה כמין עפר כפין יבחושים אדומים הטיל למים אם נמוחו טמאה ואם לאו טהורה המפלת כמין דגים חגבים שקצים ורמשים אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהורה המפלת מין בהמה חיה ועוף בין טמאין בין טהורין אם זכר תשב לזכר ואם נקבה תשב לנקבה ואם אין ידוע תשב לזכר ולנקבה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל שאין בו מצורת אדם אינו ולד:

גמ: אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה ורבי יוחנן אמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה של שאר מיני דמים דברי הכל טהורה לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של מיני ארבעת דמים הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב חתיכות של ארבעת מיני דמים אינו והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה אדומה שחורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קשיא לשמואל בחדא ולרבי יוחנן בתרתי לשמואל בחדא דאמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים והא קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה וכי תימא כי פליג רבי יהודה אאדומה ושחורה ואירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה למאן קתני לה אילימא רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לרבי יהודה ופליג ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה הא קתני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי תימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אבל אאדומה ושחורה לא אלא אדומה ושחורה למאן קתני לה אילימא רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה טמאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאו רבנן ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באיפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי

הדרן עלך כל היד

המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר ביזכך

ובזכך טמאה המפלת כמין קליפה כמין שערה כמין עפר כפין יבחושים אדומים הטיל למים אם נמוחו טמאה ואם לאו טהורה המפלת כמין דגים חגבים שקצים ורמשים אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהורה המפלת מין בהמה חיה ועוף בין טמאין בין טהורין אם זכר תשב לזכר ואם נקבה תשב לנקבה ואם אין ידוע תשב לזכר ולנקבה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל שאין בו מצורת אדם אינו ולד:

גמ: אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה ורבי יוחנן אמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה של שאר מיני דמים דברי הכל טהורה לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של מיני ארבעת דמים הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב חתיכות של ארבעת מיני דמים אינו והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה אדומה שחורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קשיא לשמואל בחדא ולרבי יוחנן בתרתי לשמואל בחדא דאמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים והא קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה וכי תימא כי פליג רבי יהודה אאדומה ושחורה ואירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה למאן קתני לה אילימא רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לרבי יהודה ופליג ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה הא קתני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי תימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אבל אאדומה ושחורה לא אלא אדומה ושחורה למאן קתני לה אילימא רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה טמאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאו רבנן ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באיפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי

סדרוני מזוג נידון כמלי חי לסכך נמי נדקי כמלי חי ומיית דנפשי כזרוני בידון הכמלי: נכנס טבריא פשוט טנופ ומייתי דקלים נדמה בו מלמעלה הדרן עלך כל היד

המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה

לידה היא דתני לידה הויא כלום דם נמי טמאה דכתיב כי יזיב זובה דותה ותמא: ר' יהודה אומר כו' מפרש בגמ': כמין פרס פשר: יכתושין יחושין: אם נימוחו טמאה פשוט נדה דם הוא: מין דגים נמי לאו ולד הוא ותמא מפרש לה ילפינן מי חיכה דם טמאה נדה ואם לאו טהורה: לזכר ולנקבה לזכר ימי טומאת סבעי ויולדת טהרה לי וכל דמיס שתראה נתן טהורין: לזכר ולנקבה לטומאת ימי טומאה לנקבה שבועים ויתי טהור כלים לסוף לכשיעמיס יום כזכר ולמ"ד לנקבה וכנגד מפרס מתי שנת לנתי יעוף קרי ולך יותר מדגים: גמ': סלד"ה ימי דמיס דקסבר היא בועה דם הילכך טמאה נדה מכל ולך לא הוי: ירוקה ולבנה לאו מחכמי מתרבע מיני דמים הן אלא מדוס וכמימי מדמה וכקרן כרכום וכמוגן ושחור לא קא מתיב דהיינו מדוס אלא סלקא: לא מתרינן כו' דקסברי מין דוב מחיכות של מרבע מיני דמיס אלא מתוקן הן הני דובא:

לא מתני לה בלומר לא ידיע דכדיו של מיבא: אלא לרבי יהודה להודיע דתירוקה ולבנה כמי פליג: ותו ולר' יוחנן וכו' כלומר הך קושיא דירוקה ולבנה לא מכחי לן לפרוש דכי היכי דקשיא ליה לשמואל קשיא ליה לרבי יוחנן דהא רבי יוחנן כמי אמר של שאר מיני דמיס לר' יהודה טהורה וכאן קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה ותו קשיא מתרוייהו לר' יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמיס דברי הכל כו': הכי גרסינן וכי תימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אלא אדומה ושחורה למאן קתני לה כלומר למאן קתני לה מתניתין דלעיל: פתיחת הקבר הרחם: בלא דם לידה היינו הילכך לרבנן כי ליכא דם טהור ופתיחת כל ארבע מיני דמי דתחיכה לאו דם הוא אלא כבר ולא אמר דם אמר מיכא ואין הוא אלא דקסברי רבנן לפתיחת הקבר בלא דם לרבי יהודה לפליגי ירוקה ולבנה טמאה דולאו דם אמר הוא ואין הוא אלא מזיעת הפתיחה: אם נמצא בתוך ימי נדה לנדה פתיחת סנים בתוך ימי נדה לנדה: ובלישי הפילה ואינה יודעת אם דמתה דם בחותה לידה אם לאו: ואינה יודעת אם כפל הוא ואם בעלמא הוא: הרי

דף ט ע"ב מיי' פי' מהל' איסור ביאה סמג לאוין קיח טי"ד סי' קצח סז מיי' פי' מהל' מ"ב סמג עשין טי"ד סי' קכד סח מיי"ס פי' מהל' מ"ב סמג עשין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0047
DFG

באפשר לפתיחת הקבר כלום דם קמיפלגי להך ליבעי תיובתא דר' מקומו דקאמר ר' יוחנן לעיל דהלכו אחר הרוב למעוטי מאי :

בתוכה מדיים ואע"ג דלא הדדים מבחוץ וכרת דאם הדדים מבחוץ עדיף טפי אפילו לא הדדים מבפנים כמו דם דכפני"ת גו מועיל אלא לסומכים ומבחוץ ק"ל לרבנן :

זווא פירש בערוך שם חכם :

אם ים עגם שמאה לילה והא דתנן הך קודם הא דוסא תג ר דמייתי כפי כנלה ולא כל דם מסוס דאתני כ' דכדייתא כריסא :

והאמר ר' שמעון בן יוחי ות"ל ולישעי' אמתני' דבעי עשה דם נ"ל סיינו מסוס דקסבר דחיכי דם נדות :

פיי"ם מהל' מטורי כיאה פע"ג לאוין קיח

הא דם נדה טמאה אפילו בשפופרת וא"ת מנליה הא דלמא דם נדה טמאה מסוס דפלי פלוי וקרי כיה בשפרה כדמשני מכיי לפרש"י ור"ל דנלאה לו לאסקה דרבנן ס"ל מאי דקאמר רבי אליעזר בהדיא בשפרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ואתו רבנן למימר דלא אסיר אלא מסוס דלמא דם נדות הוא אפי' בשפופרת לחי דם נדות ס"ו בשפופרת אם כן לא הוה פלוגי רבנן אמאי דקאמר רבי אליעזר בהדיא :

כי

הרי זו שפק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל ר' יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם ל"א אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל לא שיפא ר' יהודה אלא בחתיכה של ארבעה מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה אינו והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא סט בידיה המפלת חתיכה אדומה ושחורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהור ורבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קתני אדומה ושחורה ירוקה ולבנה ופליג ר' יהודה וכי תימא כי פליג ר' יהודה באדומה ושחורה אבל ירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה מאן קתני לה אילים לרבנן השתא אדומה ושחורה קא מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעי' לא לאו לר' יהודה ופליג לא אמר (רב יהודה) באיפש"ל לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי

הרי זו שפק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל ר' יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל לפי שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם הנו רבנן דתנן המפלת חתיכה סומכוס אומר משום רבי פאיר וכן היה רבי שמעון בן מנסיא אומר כדבריו קורע אם יש דם בתוכה טמאה ואם לאו טהורה כרבנן ועדיפה מדרבנן כרבנן דאמרי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם ועדיף מדרבנן דאינהו סברי עמה אין בתוכה לא וסומכוס סבר אפילו בתוך ותניא אידך המפלת חתיכ"ר אחא אומר קורעה אם תוכה מאדים טמאה ואם לאו טהורה כסומכוס ועדיפא מסומכוס ותניא אידך המפלת חתיכה רבי בנימין אומר קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אמר רב חסדא ובחתיכה לבנה וכן כי אתא זוא דמן חדייב אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה לבנה קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם לאו טהורה כסומכוס וקילא מכולהו בעא מיניה רבי ירמיה ברבי זירא הרואה דם בשפופרת מהו בשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת או דילמא האי בבשרה מבעי ליה שטמאה מבפנים כבחוץ אמר ליה בשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת דאי בבשרה מבעי ליה שטמאה מבפנים כבחוץ א"כ נימא קרא (בבשר) מאי בבשרה שמע מינה תרתי והאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם לאו טהורה רבי העלה הם דרכה של אשה לראות דם בחתיכה הבא אין דרכה של אשה לראות דם בשפופרת לימא שפופרת תנאי היא דתניא המפלת חתיכה אף על פי שמלאה דם אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה רבי אליעזר היינו תנא קמא אימא שרבי אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה וחכמים אומרים אין זה דם נדה אלא דם התיכה תנא קמא נמי טהורי מטהר אלא דפלי פלוי איכא ביניהו תנא קמא סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה והוא הדין לשפופרת והני פילי היכא דשיעא אבל פלי פלוי טמאה מאי טעמיה בבשרה קרינא ביה ואתו רבנן למימר אע"ג דפלי פלוי אין זה דם נדה אלא דם חתיכה הא דם נדה ודאי טמא ואפילו בשפופרת נמי אמר אביי בשפופרת כולי עלמא לא פליגי דטהורה כי פליגי

ע

מיי' פ"ג מהל' מטורי כיאה פע"ג לאוין קיח טי"ד סימן קצח

עא

מיי' פ"י שם פע"ג לאוין קיח

עם

מיי' פ"ה שם פ"ל סי קצח

עג

מי' פ"ה שם פ"ל טס סמ"ג שם

כולי עלמא לא פליגי (דטסורס דמין דרך זרוסה נכן :) כי פליגי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0048
DFG

כי פליגי בחתיכה ופלוי פלוי דת"ק סב כנסד למעוטי תוך חתיכה מבל דם
הנראה בנקעים טמא דהא בכשרה קיימן כה ורבנן בחדתי סברי חפילו
פלוי פלוי טהורה למין זה דם נדה למין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה:
אשה טהורה לבעלה לקיים היא ומיהו טיקת דם מטמאה טהרות אם נמצא
בהן את האשה טומאת ערב משו דנמצא
במקור דקרוי מקורת דקייש מעמיה ולאו תורם אור
טומאה: ורבנן כבדי דם נמי טהור וכי
קאמר מין זה דם נדה בחתן סוס טומאה
עלין אחילו היה דם היה לו לטומאה בנדה
ועכשיו מין לו סוס טומאה אלא בחתיכה בשר
נעלמה: הדותה קרי בקיסם חכנים
קיסם בפי האשה והוציא כו ורטו: מאנו
לסבר תלה ממנו סרכת ורם: הוא עצמו
ואפילו בלא קיסם: אינו מטמא אלא
בחתימת פי האשה עד שיצא ממנו כדי
חתימת פי האשה והכא כיון דהכנים ליה
קיסם נבר ליה שיעור כדי קיסם: למימרא
דנונע הוי מדקיתיב שיעורא מבלל דטומאת
קרי לאו משום רחיים היא אלא משום
דבשר האבר נוגעת נסכבת ורע היונת
ממנו ומשום הכי בעי שיעורא בטומאת כל
מגעות דבעי שיעורא כנוגעין ובבלה ואת
אמי נמי דחיים חתיכה ליה בטומאת רחיים לא סס
בעיון שיעורא דהא נדה היא ולא
בעיא שיעורא: אלא יסתור בזיבה וכ
שפסק והתחיל לחנות שבעת ימי ספירו
ורואה קרי אלא יסתור את מנינו כי היכי דלמי
נוגע בשרץ לא סתר לספירת זיבתו: אלמא
תניא ואת תורת הזב הקיש הכתוב שבבת
זרע לזיבה: מה זיבה סותרת דבתיב וספר
לה ולחר תטהר מחר לבולן אלא
אפילו טומאה מפסקת ביניהם אף שבבת
זרע סותר: לפי שאי אפשר לראות
שבבת זרע הבאה מן הזב בלא טיפה
ביחנותי זיבה דאמרת קבת זיבה דאית בה
קף סתר: כל שבעה אם רואה בשביעי
סותרת כל אותן ימים שפסר: אלמא מה
שאמור בה בשבבת זרע לענין טומאה מפ
טומאתה יום אחר אף שתירת לינה סותרת
אלא אותו יום ואם רואה בשביעי אין צריך סס
לספור עוד אלא יום אחר: אם יבא בגון
שיצא מביתה חתיכה של אם יבא: זוב
דמה מסתע לה שאני אין דרכו לזוב אלא
לה: לה ונפשה יבא דאף קתני טמאין
יבעין בגופל אם לה על שבגד ויבא ואח"כ
נגע הרם בטהרות דומיא דיבא בשר האת
דיבא מעיקרא בשר האת ליבא: אם

כי פליגי בחתיכה פ"ה ופלוי פלוי וק"ל דת"ק סבר בחתיכה אין דרך לראות דם
בחתיכה פירוש שאינו דם נדות לה הוי בהוה דאין דרכה לראות
בשפירות דהתם הוי דם נדות מן המקור אלא אין דרכה להתו כאותו ענין
ויש לומר דפליגי בחתיכה העשויה כאין שפופרת והוי חתיכה בין דם לבשר
דת"ק טמאה דדרכה לצאת בענין זה ורבנן
שברי אף על גב דדם נדות הוא אין דרכה
לראות כענין זה ואין זה דם נדות דקאמרי
רבנן ה"ם אין זה דם נדות פטורה הכתוב
מכל כפלי פלוי גם רבנן מטמאין בין
דדם נדות הוא וכ"ג בשפרש:

אלא בחתימת פי האמה אין לפרש
דבעי שיעור חתימת פי האמה
כר"ש דע"א לכרים לשבר כרבי נתן דבעי דף סו
חתימת פי האמה כוב דבתיב לו בחתים
בשרו מוכן ואיתקש בעל קרי לזב דת"ק
מאי פריך למימרא דנונע הוי אלא מעתה
לא יסתור בזיבה אף כאן דאיתקש לזב
שפיר יסתור בזיבה ורבי דייק מיבא דנונע הוי דף ס
אלא ר"ע דשבר בדתנן לקמן בפרק יונה
לופן דזיב וקרי מטמא בכל סגוע ובבי
קאמר נדיך ס גע בחתימת פי האמה מזוס
דטומאת כי שפתרי': מטעמה לבן פרק
כאן דנונע הוי אף מטמא בקיסם עד שינע
בפי האמה מעתה לא יסתור בזיבה:

(למימרא דנונע הוי) וא"ת ובבלה לאקשי דף מה
לרבי הונא לא מצריך שיעור ובכל זיבור
חתימת פי האמה כי אמעון ור"ל מדקאמר לחד
תיפוק ליה דהוה עצמו אינו אלא
בחתימת פי האמה ולא קאמר כשיעור
חתימה ולא קאמר נמי דאיתקש לזב ס"ת
דלא בעינן שיעור נקטינן אלא מסו דנגיעה ועוד
לרבי שמעון מאי פריך רב הונא
ותיפוק ליה דסו עצמו כו' ואלא קרן קיסם
יכול לראות קרי הבא יותר מחתימת פי
האמה וא"ת נמי נונע הוי מ"ל לת"ל בפרק יונה דף מה
יונה ד קרן לראות ונונע בבל שהוא ולמה
לי למכתב רחמנא זוב וים לומר דעל ידי
שנכתב ראות הם דומין בפרט אלא דכרים דף סו
בפסחים זב וכל זב לזבות בעל קרי
שמטמא מגע לכל מחנות מוקמינן כראות
ולא בנונע ונפקא מינה הם דת"ק דלחפין
ראות הוי טמא אלא מנונע ואינו טמא
אלא כנוגע מבחוץ וא"ת ואנלן דנונע הוי
כגמר מדלחמיר ביה רחמנא לענין טומאת
מחנות אלא ראות הוי וכ"ג בעי למימר
פרק יונה דאין נבי פולטת בכנת ורע דף מו
לראות הוא מדלחמיר רחמנא על בעלי
קריי בסיני ול' דלעפי דנונע הוי מדלחיתקש
לנונע דמגעין מטמאים בפרק יונה דף מו
דאין וכ"ד דבהמי קרא גופיה חיתקש בי

לעזרן וא"ת ונונע דכתב רחמנא למה לי תיפוק ליה מוהבנד מעד יהיה עליו שבבת זרע וים לומר דאם מנגד לא יליגין שהרי נוגע בבלה בהמה טמאה בגדים
שעליו אפילו אם היו לבוש בהן אבל אדם לא טמא אפילו הוא עליו וכבי אינה בגדים בהמה טמאה בגדים דף ט
יונה דופן לחמרינן לרבנן דרבי שמעון דאפילו פולטת שבבת זרע רואה הוא ולכך טמאין כפי לא פליג אלא טמאה דף מו
בפנים כבחון אבל בעבל קרי מסתע דרואה הוי דלא אפילו הכי לא פליג אלא בפולטת דלא טמאה
דטמאה בפנים כבחון אבל בועלה דלא אפילו לרבנן נמי מיפסר דרואה הוא ומטמא בפנים כבחון אם ס דאבחון בטומאת נגעים וזיבות
שבבת זרע לרואה במשכו ולנונע בבעלמא מטמאין פליגי דאמר בפרק יונה דף מח
אלא מעתה לא יסתור בזיבה תימה תק"ל למסבת כלים דתנן מבות טומאה הפרן ושבבת זרע ולא תניא בעל קרי ותנן נמי בפלוגי מסבת דף ד דף עא
וכן בעל קרי כמגע פרק בלמה נונע הוי מדלא הוי רואה ואמאי ואפילו רואה נמי לא הוי אם טומאה מזוס דרבנן:
לפי שאי אפשר בלא ניחנותי זיבה ומהאי טעמא מטמא רבי יהושע קרי של זב במשא ואם דלא מנדיך קרא סתם כי הבא מפרש ר"ת להתשמ מיירי בסרואה תוספ נדים
זיבות בו ביום דלמו ים בו רוב זיבות וסבר ר' יהושע דלא אפשר בלא ניחנותי זיבה בעין ורבי אליעזר דפליג עליה בביאור הרגל ואמר לחיבו טמאה במשא דף כה
דומה דקי אפשר בלא ניחנותי זיבה ואפילו הכי לא טמאה בחבא דכתיב בים שבבת זרע והבא נאי לאו קרקע לא הוה סותר לפי יום אחד : אם

אם נמוחו טמאה וכו' והא לא מיקרי יבש דהא קתני לקמן בפרק כל הנדה דמטמאין למיחזור ומיחזור מטמאין לחזור לכמות שהיו מטמאין כדמטמאין כתם ופשיטא ליה דלא אמר כי יזוב זוב דמים דמידב דייב אי נמי התם מיירי כלחים ונתייבשו ולהכי קתני דכתייבשו כיון שיכולין לחזור לכמות שהיו מטמאין מכל הכא כלחים ונתייבשו לא קמיבעיא ליה מלא כיבשו מעיקרו ומעולם יכול להיות כימות בימים:

אבל דם לידיך לא וכו' והא דם הנדה אמי קתני לקמן בהדי תינוק בפרק דם הנדה וכו' דם הנדה וולד שהתם מיירי בדם הנדה שנפל על הבגד וכתייב ביה ניותר מכל דם הנדה בחפי נפשיה קאי רבינו תם ועוד דהתם קתני רוק יוצא וכיון דרכיכי וולד דם מקושי כיון דאין דם מלא לחלוחי אתם לו ליכא וה דם כמה ימים דרגילין להתייבש קודם יכולת מכל דם מינו רגיל להתייבש קודם יכולתו מן הדין:

אן דילמא לא שנא תיקו דבע דם הנדה תניא רשב"ג אומר בפושרין מעת לעת וחמי לא אמרי רבותא טפי דלמי לא יתוור ע"י פושרין מעת לעת מלא ע"י מיעוך טפי לרשב"ג דהא מפיקו לגבי דם תיקו מיעוך כ"ש בנבגד ומיהו קשיין דמקושי דע"כ ע"י מיעוך ניחוח טפי מפושרין דהא מפיקו מ"ל דרבנן עומדת מעת לעת כמיעוך ע"י הדחק לא מצוי דם לרבנן:

ליפלוג נמי רבי יהודה בהעראה וקשיא לו פרוש ליפלוג ר' יהודה דמועטין ניכסו ולא סיים בהו פתיחת קבר:

הואיל ונתמרה בהו יציר' טוב"ג דנכסם לא כתיב בהם יצירה הא למדנו בנכסים המקשים דכתמם טהורה כבגד טיט טהורה ניבירם:

המפלת דאותיה הוא מצי למנקט דבר סתמא דבקרא דויכרת את התינוקת כתיב נמי כל שכן טיט הרומסת מאי שנעו המים מלא נקט תינוק לפי שהוא סמוך לויכרת:

זו היא סיכה זו היא כיחה ומ"ש אמאי לא מסכי"מ היכא דליכא תיובתא דידי ליכא כו' וליכא למימר דס"ד דלילף תיובתיה יצירה וכריחה לטמא כ"ת ורבי דע"כ לא מתקבלה ג"כ מלא מדא מיניהו מדקתני לקמן נקיון מופנה מכל מחל וילפינן מופנה מכ' נדה"י ול"ל דעיקר קושיא מועיל סמיך:

התם כיבסה כתיב תימה וכי לא ידע דכיבסה כתיב דקרא דתבינוה כתיב בקמיטי והתי כבסה: וילפינן

עד

פ"ד דף מ"ו

אם נמוחו טמאה אי הכי בלא נמוחו נמי אמר רבה כי לא נמוחו ברירה בפני עצמה היא ומי איכא כי האי גוונא אין והתניא א"ר אלעזר ברבי צדוק שני מעשים העלה אבא מטבעין ליבנה מעשה באשה שהיתה מפלת כמין קליפות אדומות ובאו ושאלו את אבא ואבא שאל לחכמים וחכמים שאלו לרופאים ואמ' להם אשה זו מבה יש לה בתוך מעיה שממנה מפלת כמין קליפות תשיל למי אם נמוחו טמאה ושוב מעש באשה שהיתה מפלת כפי שערו אדומות ובאה ושאלה את אבא ואבא שאל לחכמים וחכמים לרופאים ואמרו להם שומא יש לה בתוך מעיה שממנ' מפלת כמין שערות אדומות תשיל למים אם נמוחו טמאה אמר ריש לקיש ובפושרין תניא נמי הבי תשיל למים ובפושרין רשב"ג אומר ממעכתו ברוק על גבי הצפורן מאי ביניהו אמר רבינא מעוך על ידי הדחק איכ' ביניהו התם תנן כמה הי' שרייתן בפושרין מעת לעת הכא מאי מי בעינא מעת לערי או לא שרץ ונבלה דאקושי בעינן מעת לעת אבל דם דרכיך לא או דילמא לא שנא תיקו:

המפלת כמין דגים: וליפלוג נמי ר' יהודה בהא אמר ריש לקיש במהלוקת שנויה ורבנן היא ור' יוחנן אמ' אפילו תימא רבי יהודה עד כאן לא קאמר ר' יהודה התם אלא גבי חתיכ' דעביד דם דקריש והוי חתיכה אבל בריה לא הוי ולהך לישנא דא"ר יוחנן באי איפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ליפלוג נמי רבי יהודה בהא מאן דמתני הך לישנא מתני הכי רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרויהו במהלוקת שנויה ורבנן היא: המפלת כמין בהמה: אמר רב יהודה אמר שמואל מ"ט דרבי פאיר הואיל ונאמר בו יצירה כאדם אלא מעת המפלת דמות תנין תהא אמו טמאה ל דה הואיל ונאמר בו יצירה כאדם שנאמר ויברא אלהים את התניני הגדולים אמרי דנין יצירה מיצירה ואין דנין בריאה מיצירה מאי נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל ושב הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה ועוד ננמר בריאה מבריאה דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו אמרי ויברא לגופיה וייצר לאפנויי ודנין יצירה מיצירה אדרבה ויצר לגופיה ויברא לאפנויי ודנין בריאה מבריאה אלא וייצר מופנה משני צדדין ומופנה גבי אדם ומופנה גבי בהמה ויברא גבי אדם מופנה גבי חנינים אינו מופנה מאי מופנה מאי בהמה אילימא מדכתיב ויעש אלהים את חית הארץ וכתיב ויצר אלהים מן האדמה כל חית הארץ גבי תנין נמי אפנויי מפני דכתיב ואת כל רמש האדמה וכתיב ויברא אלהים את התנינים הגדולים רמש דכתיב התם דיבשה הוא ומאי נפקא מינה בין מופנה לצד אחד למופנה משני צדדין נפקא מינה דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל כל גזרה שוה שאינה מופנה בל עיקר אין למדין היסנה מופנה מצד אחד לרבי ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי הכל למדין ואין משיבין ורבי ישמעאל מאי איכא בין מופנה מצד אחד למופנה משני צדדין נפקא מינה דהיכא דאיכא מופנה מצד אחד ומופנה משני צדדין שבקינן מופנה מצד אחד וילפינן

מס נמוחו טמאין דלמ' טוח מלמ' מע"ל דכי חזית יבש היה כעפר ד' כרים בפני עצמה ולא דם: כי הא"ג וונא מפלת כמין שערות וקליפו' מטבעין מם העיר: קליפות גלוי המכס: דרך סומק לסיו' כם מעבר: ובפושרין דלמי כדק בנונן ולא נימוח לא מטהרינן לה כהכי דלילמ' מי היה בפושרין הוה נימוח: מלי ביניהו מלי פלוגתייהו: ע"י הדחק לת"ק לי נימוח מלינו הוא דהוי דם מכל מקום ולרבן נימוח על ידי מיעוך לחו דם הוא ולרבן שמעון מפי' ניפוח ע"י מיעוך נמי דם הוא: כמה היא שרייתן בפרק דם הנדה הסרן והנבלה מטמאין למיחן ומיחן מטמאין יבשין ומם יכולין להסירות ולחזור לכמות שהיו טמאין ובמה היא שרייתן כו': דמקושי קשיס: לא בעינן מעת לעת מלא מוציס לו לילה ומם לא נמוחו טהורים: וליפלוג נמי ר' יהודה בהא ונימא בין כך ובין כך טמאה דמם טעמא דר' יהודה מוקמינן דלמי מפשר לפתיחת הקבר בלא דם: במהלוקת פנוי מפני זו שנויה במהלוקת דלחו מתמא ודברי הכל היא מלא ר' יהודה פליג: ותיובתיה דטעמא לחו מפוס פתיחת הקבר בלא דם הוא מלא בחתיכה עבמה שנויה ליה להוייה דם וכבגון שהיא מחרכעת מיני דמים: ולקך לישנא בו כיתמרן לעיל בשמעתין: יצירה ויצר ר' אלעזר את היצר שבאדם ואת עוף וגו' וכתיב בהבראם מלמד שהכל נבראו בהמ"ד וכתיב בהמה ויברא ס' מלאכים את האדם עפר מן האדמה וכבגן ליה להו גזרה שוה תנין דג גדול ומאי תנין המפלת מין דגים טהורה: וה היא סיכה ד היא כיחה כלומ' יליפינן גזרה שוה מסיכה לכיחה כמו דהוו תרוייהו סיכה לו תרוייהו כיחה מה סיכה חולין וקונם וטהר בו':

ועוד גבי אדם נמי כתיב כיחה דכתיב ויבקע אלהי' את האדם בצלעו ונילף כיחה דגים מבריאת אדם: ויבן ה' אלהי' לצלע ויביאה אל האדם ודנין ג"ש לחיה ועוף דכתיב בהו יצירה סוה ודנין מדרשו: מ פ"ה גבי אדם דהא כתיב ויבקע ומוסיף ס נבי נחש כדאמ' דהא כתיב ויעש אלהי' את חית הארץ ויצר את האדם: גבי אדם מוסיף דהא כתיב ויפח: גבי תנין לאו מוסיף דלא כתיב קרא אחריבא: ופריכין גבי תנין נמי מוסיף הוא דכתיב בקרא דויעש את כל רמש האדמה: ואמי נפקא מינה דניפוח לך לחילף תיובתי מדדין טפי: כל ג"ש שאינה מוסיף מופנה כל עיקר אין למדין היסנה ואפילו אין להשיב: אין משיבין ואפילו אין להשיב: לדבנן למד ן היסנה אם אין להשיב ואם יש ל"ם ב משיבין והך פלוגתא דר' ישמעאל ורבנן שמוטל בספרא ויקר' ילפמיר ליה מרבים וכמאן הוא מוקמה ואינה נסם לא כמשנה ולא כברייתא: להכי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0050
DFG

להכי מפנייה רחמנא כו׳ כרבנן: דלא תיגמר ממופנה מצד אחד אשוש דמשיבין וכתן יש להביא מה לחיש שכן מטמא מתייש כרבנקמיה: לקולא דלא בעינן מיפנה כולי האי: לרבנן כיון דלמופנה מצד אחד למדין ומשיבין ולשתינו מופנה כל עיקר מהדרינן דכרי הכל למדין ומשיבין מאי לאיכא בין מופנה מצד אחד לשאינה מופנה כל עיקר:

תוספות

וילפינן מופנה משני צדדין ולחכי אפנייה רחמנא לבהמ משני צדדין כי היכי דלא נגמר מן מופנה מצד אחד רב אחא בריה דרב מתני לה משמיה דרבי אלעזר לקולא כל נזרה שוה שאינה מופנה כל עיקר למדין ומשיבין מופנה מצד אחד ורבי ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי הכל למדין ואין משיבין ולרבנן מאי איכא בין מופנה מצד אחד לשאינה מופנה כל עיקר נפקא מינה היכא דמשכחת לה מופנה מצד אחד ושאינה מופנה כל עיקר ולאו להאי אית ליה פירכא ולאו להאי אית ליה פירכא שבקינן שאינה מופנה כל עיקר וגמרינן ממופנה מצד אחד והכא מאי פירכא איכא משום דאיכא למיפרך מה לאדם שכן מטמא מחיים וכן אמ׳ רבי חייא בר אבא א״ר יוחנן היינו טעמא דרבי מאיר הואיל ונאמרה בו יצירה כאדם אמ׳ ליה רבי אמי אלא מעתה המפלת דמורת הר אמו טמאה לידה שנ׳ כי הנה יוצר הרים ובורא רוח אמ׳ ליה הר מיקא מפלת אבן היא דקא מפלת ההוא גוש איקרי׳ אלא מעתה המפלת רוח תהא אמו טמאה לידה הואיל ונאמ׳ בו בריאה כאדם דכתיב ובור׳ רוח וכי תימא לא מופנה פדהוה ליה למכתב יוצר הרי׳ ורוח וכתיב ובורא רוח ש״מ לאפנויי אמר ליה דנין דברי תורה מדברי תורה ואין דנין דברי תורה מדברי קבלה אמר רבה בר בר חנה א״ר יוחנן היינו טעמא דרבי מאיר הואיל ועיניהם דומות כשל אדם אלא מעתה המפלת דמות נחש תהא אמו טמאה לידה הואיל וגלגל עינו ענולה כשל אדם וכי תימא הכי נמי ליתני נחש אי הכא נחש הוה אמינא בנחש הוא דפליגי רבנן עליה דרבי מאיר דלא כתיב ביה יצירה אבל בהמה וחיה לא פליגי דכתיבא ביה יצירה והא גבי מופין קתני לה את שגלגל עינו ענול כשל אדם לא קשיא הא באופמא הא בצירי׳ ר׳ינאי אמר היינו טעמא דרבי מאיר הואיל ועיניהם הולכות לפניהם כשל אדם והרי עוף דאין עיניו הולכות לפניו וקא״ר מאיר דתניא אפר אביי בקריא וקפופא ובשאר עופות לא מתיבי רבי חנינא בן (אנטיגנוס) אומר נראין דברי רבי מאיר בבהמה וחיה ודברי חכמים בעופות מאי עופות אילימא בקריא וקפופא מאי שנא בהמה וחיה דעיניהן הולכות לפניהן כשל אדם קריא וקפופא נמי אלא פשיטא בשאר עופות מכלל דרבי מאיר פליג בשאר עופות חסורי מיחסרא והכי קתני רבי חנינא בן (אנטיגנוס) אומ׳ נראין דברי ר״מ בבהמ׳ וחיה והוא הדין לקריא וקפופא ודברי חכמים בשאר עופות שאף רבי מאיר לא נחלק עליהם אלא בקריא וקפופא אבל בשאר עופות מודי להו והתניא אמר רבי אלעזר ברבי צדוק המפלת סין בהמה וחיה לדברי רבי מאיר ולד ולדברי חכמי׳ אינו ולד ובעופות תיבדק למאן תיבדק לאו לדברי ר״מ דאמר קרי׳ וקיפופא אין שאר עופות לא אמר רב אחא בריה דרב איקא לא תיבדק לרבנן דאמרי קריא וקפופא אין שאר עופו׳ לא ומאי שנא קריא וקפופא מבהמה וחיה הואיל ויש להן לסתות כאדם פעא מיניה ר׳ירמיה מר׳ זירא לר״ם דאמר בהמה במעי אשה ולד מעליא הוא קבל בה אביה קידושין מהו לכאי נפקא מינ׳ לאיתסורי באחות׳ לטימרא דחיי והאמר רב יהודה אפר רב לא אפרה רבי מאיר אלא הואיל ובמינו מתקיים אפר רב אחא בר יעקב עד כאן הפיאו רבי ירמיה דרבי זירא לידי ניחוך ולא נחיך גופא אמר רב יהודה אמר רב לא אפרה ר״ם אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר רב ירמיה מדפתי

ס״ת נמלים

ס״ת נמלים

אף אנן

וילפינן ממופנה משני צדדין תימא ולשתוק מהפנאה דלמדים דהשתא תמין לא מופנה כלל ובהמה מיפנה בנד אחד ומשיבין:

יוצר הרים ומופנה הוא כדקאמר בסמוך:

ליתני נמי ג״כ דקתני חיה ועוף בכלל חיה כדלקמן והנפל חיה ערוס מכל חיות הסדה לחתי׳ שנקבעו רגליו לא מיקרי חיה סתם אלא חיה הרומסת ולא הוי בכלל חיה דלקמן:

קריא וקיפופא ג׳ מיני קיפוף הם הכוס והיבשוף מתרגמי קריא וקיפופא והתנשמת נמי אמר כשו טריפו והכ׳ ות דף סג׳ שנפופו ואמר אביי בחות שבעופות קפוף ועוד קיפוף מין חיה כדאמר כהרוחה כל דף כו מיני חיה יפין לחלו׳ מן הקוף והקיפוף:

לאיתסורי בחות לבני נועה לא כעי אם הבא עליה חייב הסורנה הפסיטה ליה דחינה חיה ג׳ סנים שתחת את ביתה ולא שנה אלא תחת טרפה ומיהו הוה מצי למכעי אם הרובע חייב סקילה כדין הבא על הבהמה:

הואיל ובמינו מתקיים מע״ם דדרים ג״ם דיניה כעי טעמא הואיל ובמינו מתקיים דלמעוטי גולד בולד גיסור כעיקן מתקיים למעוטי גולד תחוכה אם מסרה ומ״ת והא גופו תיים ועכשו מלד דלמינו מתקיים ואמר בסיון דכ״ע מלד הוי ול דאמ״ג דלא חיי לא בהמה ולא בהמה מ״מ גופו תיים כתיקונו ועכשו מלד כתיקונו ומינו מסר מחומה: ומנא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0051
DFG

מוצא כה דמות יונה וכו׳ ולא כר׳ מאיר ור׳ ל דמ״כ ל
לר׳ יוחנן למימר לרבנן מנלן כה דמות יונה כו׳ מ״ל דלא מכעי
ליה ל ר״מ דבהדיא קתני עוסקו ולד כהמה כמעי אדם
קרוי ולד ולא לא תכל לרבנן פשיטא ליה דשרי
כמעי אדם ומייתי ראיה מר׳ יוחנן דלמר
מסורס אפילו לרבנן וכ״ש לרבי מאיר :

שרבי מאיר אומר מצורת פיר מקנת כל
צורת עין ולסת וגבת וזקן וחכמי
אומרים כל צורת מצרי אדים כ עיניהם כו
ומ״ג דלר׳ מאיר כי לא דמיבעל לאדם
טמאה לידה משום דכתיב נפש יצוה כי
דמי לאדם בעי שיהא דומה לו במקנת כל
היכ דה והא פלוגתא דייק מדתנן וחכמים
אומרים כל מצורת אדם טהור ולא קתני
וחכמי אומרים היינו ולד מבעל דפליגי במי
ולד שמקנתו כ״א ומקנת וכאדם דלרבי
מאיר כמקנת כל צורת קרוי ולד לרבנן
בעי כל הכורה והא דקתני כמצרי מצורת
לר״מ מקנתי דלדידי בעינן כל צורת לדיוק
תדע לן מיהא דמקנת צורה בעינן :

והתניא מתכלות מסורות טור ר׳ מיקון ג

כ״מ כל שהוא מפרקין את הכלה
לסת ונביון וחכמים אומרים מצורת כל
מני הכורה וקשה לפירושו דכל צורה דרך
הבריית כן סון ושוד דרך ודבי יוחנן
נמי הוה מיפכח ליה ושוד דרך ומ״ר יוחנן ליכא
למימר תנא הוא ופליג כמו תרב כדמסקינן

דף פ ע״ב כתיב ונבי ולין כרך אחרני מן המנין
ושוד קשה לפירושו דרבה אמר מסת כרבנן
דבריית ומ״ש כי פריך ליה מבריית דצורת
פנים שאני ומפילו ערנוף אחר ליכא
למימר תנא הוא ופליג כמו תרב כדמסקינן ליה
כבריית דהסתם כי משני ליה מבי כי תנא
הכא לעכב מקני לה כרב והוא לא סבירא
ליה הכי ונרא״ה לפרש והתניא מיפכח אחד
מר׳ מאיר אומר כל צורה דבעיא ב׳ עיניים
ולסתות דגריע מכולה כאדם דסתם יצירה
כתיב ורבנן למרי מצורת אחרי צורה וסתם
ר׳ יוחנן לאמר שפתם ונביים והעיניים
כר׳ מאיר דבריית ורבי אחר מסת כרבנן
ופריך ליה מבריית ומוקי לה כרבי מאיר
ור״ש נרים כלבנרי דב רבי מאיר אומר כל
צורת וחכמים אומרים מצורה כמו
כמתניתין ובבריית מיפכח :

אמר רבה ושמו נקוב לאמו טמאה לידה
קסבר מיפכח וכן כ״ש תוספ׳
נבי ורגל אל זו עולה אלא מה כולה עולה דקאמר
רב מסדה דבבר שעושה אותה טרפה
כולה עולה טרפה מיום ליום ורבה אמר
דוקא דבר שעושה אותה נבלה כולה עולה
לטרפה מיום ונפ״ק דנכורות פלוגתא
מיפכח נבי מקנת לזכרי מקנתה להפקיע
מן הכלורה דבר חסדה אמר דבר שעושה
אותה נבלה לטרפה מיום ורבה אמר בבר
שעושה אותה נמי טרפה לטרפה מינה מיום ומקשי ל״ת דסוי כתיכא דתמרי:

אף אנן נמי תנינ המפלת כמין בהמה חיה ועוף
ולד פעליא הוא דברי ר׳ מאיר וחכמים אומ׳ עד
שיהא בו מצורת אדם והמפלת סנדל או שליא
או שפיר סרוקם והיוצא מחותך הבא אחריו
בכור לנחלה ואינו בכור לכהן ואי ס״ד דחיי
הבא אחריו בכור לנחלה מי הוי אמר רבא
לעולם דחיי ושאני התם דאמר קרא ראשית
אונו מי שלבו דוה עליו יצא זה שאין לבו דואה
עליו בעא מיניה רב אדא בר אהבה מאביי לר׳
מאיר דאם בהמה במעי אשה ולד פעליא הוא
אדם במעי בהמה מאי למאי נפקא פיגיד
לאשתרויי באכילה ותפשוט ליה מהא דרבי
יוחנן דאמר ר׳ יוחנן השוחט את הבהמ ומצא
בה דמות יונה אסורה באכילה הכי השת התם
לא פרסות איכא ולא פרסה איכא הכא נהי
דפרסות ליכא פרסה מיהא איכא : וחכמים
אומרים כל שאין בו כו׳ : אמר רב ירמיה בר
אבא אמר רב הכל מודים גופו תייש ופניו אדם
אדם גופו אדם ופניו תייש ולא כלום לא נחלקו
לא שפניו אדם ונברא בעין אחת כבהמה שרבי
מאיר אומר מצורת אדם וחכמים אומרים כל
צורת אדם אמר להו רב ירמיה בר אבא והא
איפכא תניא ר׳ מאום כל צורת וחכמי אופרים
מצורת אמר להו אי תניא תניא א״ר ירמיה בר
אבא א״ר יוחנן מצח והגבינים והעיני והלסתות
וגבות הזקן עד שיהו כולם כאח רבא אמ חסא
מצח והגבן והעין והלסת וגבת הזקן עד שיהו
כולם פאחת ולא פליגי הא כמאן דאמ כל צור
הא כמאן דאמ מצורת מתיבי צורת פני שאמר
אפילו פרצוף אחד מן הפרצופין הוץ מן האוזן
למימר דבחד נמי סגי אמ אביי כי תניא ההיא
לעכב וכמאן דאמר כל צורת ואיב אימ לעולם
כמ״ד מצורת ומאי אחד אחד אמר רבא
נבר בעין אחת וברך אחת מן הצד אמו טמא
באמצע אמו טהורה אמר רבא ושמו נקוב
אמו טמאה ושמו אטום אמו טהורה תנו רבנן
המפלת גוף אטום אין אמו טמאה ליד ואיזהו
גוף אטום רבי אומר כדי שינטל מן החי ויפורת
וכמה ינטל מן החי ויפורת רבי זכאי אומר

מתן נמי תניא דלא חיי : המפלת מין בהמה וחיה ועוף רבי מאיר
ריסא במסכת נכורה והכי קתני ים נכור לנחלה ואין נכור לכהן וקא תסיב
ואויל בהמפלת מין בהמה וחיה ועוף הכא מחריו נכור לנחלה דאמי לאו
נכור הוא לגבי נחלה דלא חיי : מין נכור לכהן שהרי הוא פוטר את הרחם :

וחכמים אומרים עד שיהיה בו מצורת אדם

פורה לור אינו פוטר את הבא מחריו מכבורת כהן :

סנדל צורה פחותה שאין צורת פניו ניכרת
שאין סנדל בלא ולד אחר ומתוך לוחץ
חבירו הוא נמצא כהמפרש בפירקין מסל
לאדם שפוטר את חבירו ומחזיר צורתו
לחבורין ואם יוצא סנדל ראשון פוטר את
אחיו מפדיון כהן : תו שליא דאין שליא
בלא ולד ופוטר את הבא אחריו לאחר זמן :

שפיר עור דפוס הולד : מרוקם שבבר
כת אחריו ניכרין קצת ונקמן בפירקין מפרש
לה : הבא אחר כל חלה : נכור לנחלה
דהני לאו בני נחלה ניכרו דאויל רבי מאיר בתר
לאיה הכי כתי זיל בתר בהמה ושרי לאכילה :
עוף אין לו פרסה אבל לאדם נמי דפרסות
ליכא אף על פי דפרסות אדוקות אמין לו שבי
עקבים כמו לבהמה : פרסה מיהא איכא
וכתיב כל שפרסת פרסה בבהמה תאכלו
דמשמע אפי׳ חוץ מבי בהמה קלוט כל זמן
שלא יצא לאויר העולם אע״ג דאין לו אלא
פרסה אחת ואפילו לר״ש דאמר קלוט אין
פרסה אסור מודה הוא דמש כשחטו אמו
ומצא בפעיים רמותר והכי מפרש בפרק
כיצד שחטה : גופו תייש ופניו אדם
אדם הוא דכתב בהו צורת פנים אולינן :

בעין אחד בבהמה אחת מעיניו דומה
לבהמה : ה״ג ר׳ מאיר אומר מצורת וחכמים
אומרים כל צורת סר׳ מאיר אומר כיון שיש
בו מצורת אדם הוא ולד ואע״ג דאין כל צורתו
בצורת אדם : והא מיפכח תניא סרבי
מאיר אומר כל צורת והלי כל צורת דרבי
מאיר הכי קאמר כל שהוא צורת אדם אבל
הוי ולד ואפילו כל פניו אלא שנכרת
בעין אחת או בלסת אחת הדומה לאדם :
וחכמי אומרים מצורה עד שיהיה בו מקנת
צורה ניכרת כבין חבי הפרצוף דומ לאדם:
תניא אידך סמעתי מהי מרבי מה שהזכרתי
לכל אחת הוחיל ויש משנה בידכם לכו
תמרים : הנעניים נבות עיניים שוב״ל
ונבות הזקן ס׳ טר׳ שקורין מנטו״ן : עד שיהו
כולם כאחת לרבנן כדמפרש בסיפון דרבי
ירמיה כרבנן ובדפרישנא דב לפלוגתא דרב
תנא הוא ופליג ולא הדר ביה ממאי דאמר
לרבנן דבעו כל צורת האדם והא דקתסיב
רבי ירמיה ואו ל הא קמ״ל דאפילו לרבנן
מחזיקים לא קפדינן והא דחסר נמי כרבנן
ופליגא דבריית דאמר לא בעי צורות שלמות ומחזיק לא קפיד : אפי׳ פרצוף
אחד מכאן אחד כאן עינו או מצחו או לסת אחד דומה לאדם הוי ולד : תון
בן המחזיק מזכיר כשל אדם ושאר צורתו בהמה לא תסיב פרצוף שלמת
לא״ל מצורת כאח סגי וקשיא לרבנן דאמר חסר : אמר מבי כי תניא ההיא לעכב תניא כלומר חכמים דמעכבים אפי׳ מכר אחד בהמה
מעכבה תון בן המחזיק דלא מעכבא וכא״ל דבבי מאיר דאמר כל דהו צורת ניחא ליה לאוקומי כרבנן:
ומיבעית ליה מי לא ולא כמ״ד מצורת ולא קשיא לאחד : ואפי אחד אחד מכל אחד כלומר מכל רמשי אחרים יהיה אחד דומה לאדם כאחד דאמר העין והלסת כו׳
וכא״ל מצורת : מן הבד פליגו בגדו וירבו בגדו בשאר בני אדם : ופטו נקוב לאמו טמאה אפי׳ נפל חי : ושטו אטום אמו טהורה :

עה

עו

עז

עח

עד לזרכובה סנחתכו רבליה עד למעלה מן הזרכובה שהיא טרפה וקסבר טרפה מיכה מיה: עד לנקביו ונקב ובבלל קסבר טרפה מיה: לזרכובה הוי ולה מכל עד לנקביו הוי נכלה כדי עזר דתמר ניטל דירך וחלל שלה נב"ה ומפרכסיים ומתמה היל ד"ל מיי וכשחיטת חולין מפרש היכי דמי חלל שלה כל זרכובה ונחלת מסרים: עד טבורו מכל ד"ל נקביו לא דלית ליה דרבי מליעזר ומי משום טרפה קסבר טרפה מיה: בין רבי ינאי לרבי יוחנן מיכא ניכי ו דרבי מלעזר ותרוייהו מיית להו טרפה מיה: מלמעלה ס"ת מבולבלת: לטומס מסרים: כמין מפקפת דדיקלא ס"ת לטמס יקיד ומתפצל מלמעלה כך הוי ידיו ורגליו על כתפו ומלמטה הוא כלא נורה: מוסמסין מעוכין בת ולא כלכך בפניו טחות: כי פליגי בפניו טחות אבל בשאר גופו כולי עלמא לא פליגי דטמאה כי פליגי בפניו טחוזו ואיפכא איתמר ר' יוחנן אמר אמו טהורה וריש לקיש אמר אמו טמאה ולותביה ר"ל לרבי יוחנן מהא דתנן כל הבשרים שבעולם אמו טהורה מי שפניו טוחזו בני ר' חייא נפיק לקרייה אאחו לקטיה דאבוהון אמ' להם כלובא מעש לידכם אמרו לו פנים טוחות בא לידינו וטיבאנוה אמר להם צאו וטהרוה שטמאתם מאי דעתיכו לחומר חומר דאמי לידי קולא היא דקי"ל בביצה לה ימיט הר איחמר המפלת בריה שיש לה שני גבי ושני שדראו אמר רב באשה אינו ולד בבהמה אסור באכילה ושמואל אמ' באשה ולד בבהמה מותר באכילה במאי קמיפלגי בדרב חנין בר אבא דאמר רב חנינא בר אבא השם עה בריה שיש לה שני גבין ושני שדראות רב אמר בריה בעלמא היתא וכי אנמרי רחמנא למשה במעי אמה אנמריה ושמואל אמר בריה בעלמא איתא וכי אנמריה רחמנא למשה אנמריה אבל במעי אמה שריא איתיבי' רב שימי בר חייא לרב רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לה שני גבין ושני שדראו פסול לעבודה אלמא דחיי וקשיא לרב א"ל שימי את ששדרתו עקומה מחיבי יש בעופרין שהן אסורין בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה הימנו ולמטה אסור יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות מאי יצא לאו יצא פכלל עופרין שאפילו במעי אמן אסורין רב מחרץ לטעמיה ושמואל מחרץ לטעמיה רב מחרץ לטעמיה בן ארבע לדקה בן שמנה לגסה הימנו ולמטה אסור בד"א כשיצא לאויר העולם אבל במעי אמו שרי יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות דאפילו במעי אמן נמי אסור ושמואל

עד המזרכובה ומזרכובה ולמעלה ומין שייך להכיש דף מז
וכ"ש כל זמן שהוא מחובר ולא פליגי אלא בכלל כמילו טרפה ומיע
דתנינא ד' מאיר בפרק לטמא ליה היינו כשהיה מחוסר שחיטה
מכאן מוכיח דנ' כ"ש שלא נכרת בגון כמקום המסרון שהן סו
ליתני שמא מניף אטום כדת לו ממי
כד מלמה
תני כגון פניו פרים (ו ניו) מטו ופקפוק דדיקלא ו"ל דבשומס פרות נמי חמור והיה ליה למתני בהדיא שפי מחלוקת:
אמר רב פפא לכך מוסמסין כ"ש לא פליגי והא דקתמר מיתיבי ר' חנן לר' לא היו דכרים מעולם זכרנין והם דרים מולין:
רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לה שני גבין ושני שדראות אפילו במעי אמן אסור ושמואל אמ' באשה ולד בבהמה מותר באכילה במאי קמיפלגי בדרב חנין בר אבא דאמר רב חנינא בן אבא השם עה בריה שיש לה שני גבין ושני שדראות רב אמר בריה בעלמא היתא וכי אנמרי רחמנא למשה במעי אמה אנמריה ושמואל אמר בריה בעלמא איתא וכי אנמריה רחמנא למשה אנמריה אבל במעי אמה שריא איתיבי' רב שימי בר חייא לרב רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לה שני גבין ושני שדראו פסול לעבודה אלמא דחיי וקשיא לרב א"ל שימי את ששדרתו עקופה מחיבי יש בעופרין שהן אסורין בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה הימנו ולמטה אסור יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות דאפילו במעי אמן נמי אסור ושמואל

דף ז מיי' פ"ב מה' מאכלות אסורות הלכה ה' סמג לאוין עשין פ"ב טור י"ד סימן פ"

דף מג

מולין דף לב
מולין דף כא
מהלכות דף כא

ביצה דף ט

מולין דף פ

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0053
DFG

ושמואל מחרץ לטעמיה דאמר ריש"ג ור' יוחנן לטעמיה דאמר ר' יוחנן

פרשתבינא דפומבדיתא קאי לי לאדא דיולא ער פלניה וכולי עלמא קאי לפדשתבינא דפומבדיתא ער חרציה שאו לפני רבי המפלת שפי׳ מלא בשר מהו אם להם לא שמעתי אמר לפניו רבי ישמעאל ברבי יוסי כך אמ׳ אבא מלא דם טמאה נדה מלא בשר טמאה לידה אמר ליה אילמלא דבר חדש אמרת לנו משום אביך שמענוך עכשיו מרהא קמיית כיחידאה קאמר כסומכוס שאמר משום רבי מאיר הא נמי שמא כרבי יהושע אמרה ואין הלכה כרבי יהושע דתניא המפלת שפיר שאינו מרוקם רבי יהושע אומר ולד וחכמים אומרים אינו ולד אמר רבי שמעון בן לקיש משום רבי אושעיא מחלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו ולד ורבי יהושע בן לוי אמר בצלול מחלוקת איבעיא להו בצלול מחלוקת אבל בעכור דברי הכל ולד או דלמא בין בזה ובין בזה מחלוקת תיקו מיתיבי

כלאי׳ פ״ח מ״ב

את זו דרש רבי יהושע בן חנניא ויעש ה׳ אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם מלמד שאין הקב״ה עושה עור לאדם אלא אם כן נוצר אמא בעור תליא מילתא לא שנא עכור ולא שנא צלול אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת היינו דאצטריך קרא אי אמרת בעכור מחלוקת למה לי קרא סבירא בעלמא הוא אלא שמע מינה בצלול מחלוקת שמע מינה וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מחלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו ולד איתיביה רבא לרב נחמן אלא אמרו סימן ולד בגהמה דקה טינוף בגסה שליא באשה שפיר ושליא ואילו שפיר בבהמה לא פטר אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת משום הכי אשה דרבי בה קרא פטר בה שפיר בבהמה דלא רבי קרא לא פטר ר׳ שפיר אלא אי אמרת בעכור מחלוקת מכדי סבירא הוא מאי שנא אשה ומאי שנא בהמה מי סברת רבי יהושע משום פשיט ליה ר׳ יהושע ספוקי מספקא ליה ואזיל הכא לחומרא והכא לחומרא גבי אשה דמטמא הוא ספק מטמא לקולא גבי בהמה דאיסורא הוא דאיכא לגבי גיזה ועבודה ספק איסורא לחומרא הכינסי גבי אשה ספק טומאה לחומרא ומי מספקא ליה והא קרא כתיב פדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא הוא אמר ליה רב חנינא בר שלמיא לרב האי רבי האי רבי ישמעאל ברבי יוסי והא רבי אושעיא והא רבי יהושע בן לוי מר כמאן סבירא ליה אמר ליה אני אומר אחד זה ואחד זה אינה חוששת ושמואל אמר אחד זה ואחד זה חוששת ואזדא שמואל לטעמיה דכי אתא רב דימי אמר מעולם לא דכו שפיר בנהרדעא לבר מההוא שפירא דאתא לקמיה דשמואל דמנח עליה חוט השערה מהאי גיסא וחזייה מהאי גיסא אמר אם איתא דולד הואי לא הוה זיג כולי האי:

פב מיי׳ פ״ו מהל׳ מטמאי משכב ומושב הל׳ ט״ו סמ״ג לאוין קיט.

ואם היה מרוקם: ת״ר איזהו שפיר מרוקם אבא שאול אומר תחלת ברייתו מראשו ושתי עיניו כשתי טיפין של זבוב תני רבי חייא מרוחקין זה מזה שני חוטמין כשתי טפים של זבוב תני רבי חייא ופקורבין זה לזה ופיו מחוח פחוט השערה וגויתו כעדשה ואם היתה נקבה נדונה כשעורה לארכה וחתוך ידים ורגלים אין לו ועליו מפורש בקבלה הלא כחלב תתיבני וכגבינה תקפיאני עור ובשר תלבשני ועצמות וגידים תסוככני חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין אותו בימים שהמים עזין

וטורדין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0055
DFG

לידע מה זכר הוא דאמר גווייתו כבעדשה לא שמקומו גורע מלא שמקומו גיכר כבעדשה:

המפלת סנדל או סלית תשב לזכר ולנקבה ואת בשלים ליתני נמי ולכדם דאיכא סרטיק לידתה וכבר כלו ימי טוהר כלומר קאין בפירקין

גבי המפלת יל תתובה מע"ג דאמר בסמ"ך תולין סלית כולך יותר מג' ימים להחמיר מוסבין ימי ג' ימי ז' לא דלא דמו דכמפלת יל תתיבה ליכ' להחיל לסרסים או רוב הנוף כבר ילדה מקודם וכלו ימי טוהר מבל מלא חימת הולך בתוכ' או מלא כימוק ושוב ל"ל דלי הוא תני ולנדל הוא דמיל מביאה קרבן ולימנו נחכל לספק לידה היא קמ"ל מביאה קרבן ונחכל וכי נמי קאמר לעולם:

קא משמע לן חימת סניה הוציאו בבת אחת לא"ת ספירם דלין מתעברת וחוזרת ומתעברת ולפילו נפל אחר ספיר נמרין לומר מהוציאו בבת אחת תכל לספירם ספירם נמי מלא כאים משמשות כמוך מעוברת משא"ת עוברים שכלל שולך אחרון ממנך נוהם סרסים וכא דלין לסם מוהרת ומת עכרי בילנו בן קיימת דלין נפל מוהרת ומתעברת לא הוה נמרין לומר הכא חימת סניהם חזריעו בבת אחת וכולם לים למימר בביאה ומשום הוציא סי' תפילם ובביאה סניים הוציא הוא תפילה ומיהו ס"ל דנעגין וה בכ' ביאות אין תלום למקני תשב לזכר ולנקבה דפשיטא דפשמים הוא מוציא תפילה ופעמים הים ולא לימר מדהאי זכר האי נמי זכר מבל בניה אחת סר ס"ל מדהאי זכר האי נמי זכר קמ"ל חיש סניהם חזריעו בבת אחת ומ"ק מגלן דלא לימר בניהם אחת מדהאי זכר האי נמי זכר קמ"ל חימת לעולם אחתי ואחתי בכ' ביאות ומשמעינן מתני' דסנדל הוי ולא בלא נמרת פנים ולחפוקי מעדותו של רבי נחוניא וחע"ג דכנר משמעינן בכ' ביאות ובכ' ביאות לחיותי בסמוך דסנדל הוא ולא מ"מ לוקמינן נמי לעולם דקתני בלשון סני ואיכא ליזה ס"ל להיינו דקתני בלשון סני ואיכא חימת נם לאחר ל"ת לנקבה גבי וכר וטומטום מבני נמי סהזריעו סניהם בבת אחת ותיתי למם לי ומי אחת לשמועינן דסוי ולא ומה כנר תנא בהדיא בריעת טומטום או אנדרוגינוס תשב לוכר ולנקבה: פנדל

מני' פי' תכל לשמועי בילה

וטורדין אותו אלא בודקין אותו בשמן שהשמן רך ומצהצחו ואין רואין אלא בחטה כיצד בודקין אותו כיצד בודקין אותו כדאמרינן אלא במה בודקין אותו לידע אם זכר הוא אם נקבה היא אבא שאול בר נש ואמרי לה אבא שאול בר רמש אומ' מביא קיסם שראשו חלק ומניעו באותו מקום אם מסכך בידוע שזכר הוא ואם לאו בידוע שנקבה היא א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה לא שנו אלא פלמטה למעלה אבל מן הצדדין אימא כותלי ביה הרחם נינהו א"ר אדא בר אהבה תנא אם היתה נקבה נדונית בשעורה סדוקה מחקיף לה רב נחמן ודילמא חוט של ביצים נינהו אמר אביי השתא ביצים גופייהו לא ידיעו חוט של ביצים ידיעי א"ר עמרם תנא שתי ירכותיו כשני חוטי של זהורין וא"ר עמרם עלה כשל ערב ושני זרועותיו כשני חוטין של זהורית וא"ר עמרם עלה בשל שתי א"ל שמואל לרב יהודה שיננא לא תעביד עובדא עד שישעיר ופי אמר שמואל הכי והאמר שמואל אחת זו ואחת זו חוששת אמר רב אמי בר שמואל לדידי מפרשא לי מינה דמר שמואל לחוש חוששת יפי טהרה לא יהבינן לה עד שישעיר למיפרא דמספקא ליה לשמוא והא ההוא שפירא דאתאי לקמיה דמר שמואל אמר האבר ארבעין וחד יומא וחשיב פיומא דאזלא לטבילה עד ההוא יומא ולא הוה אלא ארבעין יופין ואמ' להו האי בנדת בעל בפתיה ואודי שאני שמואל דרב גוברים:

המפלת סנדל: ת"ר סנדל דומה לדג שלים מתחילתו ולד הוא אלא שנרצף רבן שמעון בן גמליאל אומר סנדל דומה ללשון של שור הגדול משום רבותינו העידו סנדל צריך צורת פנים א"ר יהודא אמר שמואל הלכה סנדל צריך צורת פנים א"ר אדא א"ר יוסף א"ר יצחק סנדל צריך צורת פנים ואפילו מאחוריו של אדם ששטר ארת חברו והחזיר פניו לאחוריו ביטיר ינאי בקשו לטהר את הסנדל שאין לו צורת פנים אמר להם רבי ינאי טיהרתם את הולדו והתניא משום רבותינו העידו סנדל צריך צורת פנים אמר רב ביבי בר אביי א"ר יוחנן מעדותו של רבי נחוניא נשנית משנה זו א"ר זעירא זכה בה רב ביבי בשמעתיה דאנא והואהוינא יתבי קמיה דרבי יוחנן כי אמר להא שמעתא וקדם איהו ואמר וזכה בה למה הזכירו סנדל והלא אין סנדל שאין עמו ולד אי דאתילידא נקבה בהדיה הכי נמי הכא במאי עסקינן דאתילידו זכר בהדיה מהו דתימא הואיל ואמ' רב יצחק בר אמי אשה מזרעת התחלה יולדת זכר איש מזרי התחלה יולדת נקבה מדהא זכר הא נמי זכר קמ"ל אימר שניהם הזריעו בבת אחת האי זכר והאי נקבה דבר אחר שאם תלד נקבה לפני שקיעת החמה וסנדל לאחר שקיעת החמה מונה התחלת נדה לראשון והתחלת נדה לאחרון סנדל

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

משנה

לתוספתא דף ס ע"ב

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0056
DFG

נבי בכורות דקתני רמפלת סנדל סנגן מחריו בכור לנחלה ואין בכור לכהן: למאי הלכתא קסבר מחריו לסיף שמה ולא תיסק אדעתיה דנפל סנדל והלה בנה סנדל פעמד ולד לכהדיה את הבית מחריו ומצי למיכל מחריו כך הזכר ס"ל לא מסיים ולד שע"ו מחריו הוי בכור לנחלה ולא בכור לכהן: נבי כריתות נפיק לצניין מיום קרבן: למאי הלכתא תיפוק ליה דמסוס ולד שעתו תניתו קרבן: ולד יונה דרך דופן ע"י מס לא תחייבה קרבן דכתיב נבי קרבן מסה כי תוריע וילדה זכר עד שתלד מתקו"ס מסורע: ולד שמעון כי לקמ' בפרק יונה דופן: כשהן יונה ן סנדל ולד שעתו: כרוכין דנוקין זה בזה ולא דבוקין ממש ומיונקין זה: ן מפסיר מתפ"ר כיניהם: שמע מינה מדהזכיר סנדל נבי כריתות משום נירות וכבן שינה ולד תחילה ואחר כן סנדל ונבי בכורו כבן שינה בכולי תחילה כדלקיטנן לעיל דפוטר ולד מחמת סלעים ותני דבכתי מתת יונה ן שמע מינה מין סוכנין זה מנל זה דמ"ל לא מצטרפת לה שינה זה קודם זה מלה ה"י כרוכין דקתני סבי הוה מבכך כך ליה ולד לסנדל מפלגיה דרחם הנלד תחוב בכגד טיבורו של סנדל: ואפלתיק ליה בלפי דיסיס בלומר לזסו ולד כרחסו לסנדל בלפי חוץ: נבי בכורו דבעינן שינה סנדל דלית ליה תיובתא עד שיתה רובו מבל רחסו ולא"ג דשתולו לרחמו מין הרחם פוטר בנפלים ומ"ש סנדל נתגיירה טבלה: מתני': בניה טרם שמשום מהל סמת ד' לו הוה בה ומת: ניתוק הולד ובעשה דם ונתערב בדם הלידה ובטל ברוב: גמ': זסופה כסהים פולבת ורווחת הויא רחב בתורתם ליענה מהריעה נרסינן בתוס' ורחשה דומם בתורתם: ם מתוכו כילו מחיים לית בה משום שהטעת מרבע בנולד: שדרו של נולד נרין שינה מן ההוס טעם לבד מורך העלין שדיה קרי כל זמן שהעלין הולכין ומתחברין וזוסיפין ואחר שבלתם השדרה נבולין מורך העלין לתעלם: תדע היא דליכא שמעתא אלא מה"ט דשדרה לתמר דיוקן: תמר לבי לא תימא תבי רבי חי ן מוב טעם דשמעת מתני' היא אלא תימא תמר דבי חייא ומנא ליה דתמר קתמרם ובבי חייא תנא ותנורת הוא והיכא דתמר מבפנים בלשון מיברת הוא שמעת: טעם על טעם על רוס טעם מהל קטן שהוא טעם מורך שטעם רוחב ורוס אלו טעם: מביא הטומאה מס כוית מן השת בגד וס ובלי בגד וס הוס טמא כלי מתמת מהל השת: וחוץ בפני הטומאה מס טומאה אחתיו וכלי על גביו הכלי טהור ולהכי נקט על רוס טעם דלמי הוה אלא רומו פחות מטעם הוא טומאה רגוכה וכגגדו למעלה ע"ד לרקים טמא כדתמרינן בהעור והרוטב ולעכיין אחויי טומאה נמי לא מייתי דלמי מהל הוא: תגור מקו"ס שניהם שתי קדרות כיוצא מקום בפיהת קדרה אחת: אבל וכתבו דמי אפני שנדיר לתגור להיות לו יד ואם נטמא שפיהת תגור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא אחת מהרים מגבו כדאמר בפרת בהנים הולבך ידו אע"ג דלית ליה חוור מטמא אבל יותר מטעם ע ומדת לינטל שהיא גדולה יותר מדלמי הוא יד:

סנדל דלית ליה תיובתא עד שיתה רובו מבל רחסו ולא"ג דשתולו לרחמו מין הרחם פוטר בנפלים ומ"ש סנדל דלית ליה תיובתא דתיובתא בפרים בבכור בפל דלית ליה בורות דף יו
פני עדיף מסנדל והא דקתמר ולד תלית תיובתא מדנפיק ריסיה לא דיקת דלית ליה תיובתא דתיובתא מפלגיה דלית ליה תיובתא דמשמע ליה שלמי ולד עם סנדל תיבו
בל מנה מקו"ס אלא בלומר ברמוי לחיות דסיינו שמתמר בכורות פני ו"ת נרי ולד דלית ליה תיובתא מדנפיק רוניס סנדל דלית ליה תיובתא מדנפיק כולים פי רוביס רוב הרחם כולים בל הרחם מבלבל הנוף פעיטה אלא נרין דתיבו בכולו:

שדרה טעם ומ"ת תקשי הן בר ית לרב יהודה אמר שמ' דתמ"ר בין שינה לולב מן ההדם טעם ולא מנרין בדר ופליג על ר' פרנך ור"ל ולא מתני' ני ר' חייא ובי ר' חושעיה מי נמי בבי חייא לא תני שדרה אלא סהם"ס קנה בבריית שדרה משום דקים לן הכי ומ"ת דטעם ו: קטן דמפרש סהם תמה כת"ס טעמים עשה מותה בת ו' נה מסס"נ להדם ומחד לולב ור"ל דמ"ת בין דתיבא סס טעם עליה חב ב ליה ר"ה עם סתר טעמים מי נמי טעם לולב לא קתי מטעמים קטנים ולא קתי קטנים כ"ש מטעם ס"ל להם:

ותו ליבא ומ"ת והא מיית"ס בהמוכר את הסביב קנים של מחוגי טעם ובהעו והרוטב בבדי תם וה טעם נם בטיפות ים פיעורו טעם ולפי סמסקנת לא מיירי בדוכנן אלא בדבתיב ולא מפורש סיבורייהו אתי שפיר:

מן התנור טעם חייבו להוציא הטומאה סתם נטמא התנור מתוכו נטמא חיל דחביב כנוף התנור דתע"ג ד' ין התנור מקבל טומאה מנבי סס נטמא תוכו נבו נמי טמא כדתמר פר"ה לבדי נטמא תוכו כולן טמאין ונת"ב נמי אמר מרוכה מדת לטמא מדת ליטמא במטמא מחרים מנכו ואינו מיטמא מנבו ויל דין נב יס לס ואם נטמא בסרן ליל לא נטמא התנור כדאמרינן נתוספת מין ט מתה נבלי חרס לא אתוכו והיסטו בלבד ולא קתני עליהו והרוטב דבעי לא מתיר להבנים יעמיד התוספת בתנור סמין לו יו: תנורי

דף פח

דף קיב

פה

פו

ר"פ דף כו מוכה דף לב מוכה דף ו

Universitäts Bibliothek Rostock http://purl.uni-rostock.de /rosdok/ppn779438205/phys_0057 DFG

אבל בקטן תחילתו כל שהוא וגדול סתם לו ל׳ יום תחלתו מתוך טהור
והלוקח בקטן טמא עד ל׳ לגדול וקטן קיימו ברוב וחזקת הרוב
גריך גוכח ל׳ להחזיק תומו מכל קטן שהוא כך בי בנוכח טמא:

תחילתו כל שהוא מסתמא מלאכתו ושיריו ברובו מסתמא גרסי׳ תחילתו
כל שהוא שיריו ברובו מסתמא
מלאכתו וחיזוהו גמר מלאכתו וכו׳ וכרך כל מקום

ס״ם שמסתפק פמיים מסדר המשנה לפי
תנורך מתחיל בכבש שעור ושרוטב בעי רובו קנב קף
עשה למאי חוי ומאי מגדול תני ליה בסוף
ועוד ד והא שיריו ל׳קאמר ומאי לא קאמר
הא בתנור כך ט׳ה בתנור כך ו׳ ומפרש
התם רס״ד דבתנור ט׳ סני בתרבעה מע״ג
דלא חוי רובא ומפורש ז מע״ג דלא חוי ל׳ סני
ברובא וקאמר לא׳ת לא סיפא סתור
מתחילתו דהא תחילתו ד׳ ונראה בפרש״י
שפי׳ כאן בתנור כך ו׳ ול׳ חוי רובא ותנור
כך תשעה ברובא וקאמר ולמה ליה למתני
כך ט׳ הוה ליה למתני כך תשעה ושיריו
ברובו ולפרש״י דהתם ניחא דקתני ט׳ מע״ג
דחוי ל׳ מיעוטא ומה שהקשה ל׳׳ת לא קאמר
שיריו דמשמע כלי חרס חיבו עשה אלא דבר
תסוב אכל כלי שנתמעט כל זמן שרוב
חיבו מתבטל כמו גדולמי ניתיב דכשיריס
סני וכן משמע מלפרש שיריו טמא למאי
חוי משמע דלמי הוה חוי ניחא לי׳ מע״ג
דגריך מתחילתו:

קף יט **כל** שהוא טמא פל׳׳ת נלמ יתפו׳ לפעמי׳ כל
שהו גריך מטמא ופעמי׳ טהי מטמא:

בפלוגתא לא קמיירי מע״ג דפלוגי ברובו
סוכה דל״ם חוש׳ דרביעי׳ טמא
פ״ת טמא לדופן אח׳ גריך לכ״ע אכל נתב כ
מע״ג דכיון התנור ולכיתל לכ״ע טמא פ״ת
בשתם תכו׳ פליגי והא דפרש״י דכירה מקו׳
שפיתת קורה אחת לא קף דכפוק׳ כירה קנג קף
אמר דכירה והו מקום שפיתת ג׳ קרנות:
אח״ת אמרת שמעתתיה דרב כלומר כונת
מעגיין ומתחילה שכח ולכך טמא
ולפ״ה שפיר כתמיה גריך לומר דמתחילה
לא תס להסיבו:

ילדה ואח״כ הפילה שליא תפי׳ עד ל׳ יומי פו׳ פוז קף
אין מוסיפין לולד ע״ג דאמר
נקמן דנפלה הולד ג׳ תרומה מ״ת לא
שכיח וכל כמה דלא חזינן לא חיישינן:
המפלת חיה ועוף כו׳ דוקא נקט ת״ק
ועוף דאי בתחלולד ואח״כ שלי׳
עד ג׳ ימים תולין ואין מוסיפין לולד אחר פח קף
ולכאורה נראה הטעם דחיה ועוף אין דרכן של
בני להפיל ולכך חיכ להפוקי שהשליא מיכה
מכה וקאמר דכיון דהתם מקצתה מטמאה לא׳ת דתנן
שליא שיצתה מקצתה מטמאה כאהל ואפילו
מ״ד שיעור לא שנו אלא שהיא מטמאה כולה
פי׳ שיש לה ולד אחר וכיון דאינה מטמאה כולה
מוסיפי לולד אח׳ כשלי׳ ולכך לאסור ואייתי תני
כמי הכי מהך דהמפלת חיה ועוף וה׳כי מייתי חח מהך דקתני תולין לורחים אכל נפל דלאו לורחים תולין כל שלשה ימים ובבן קיימ׳ לאפי׳ כאחר
ימים ול׳ל לאין הדבר תלוי בורחים ולא מורחים אלא לקים ליה להו״ם דמרינן נזירת אלם שלא להתעכב אכל לאחר כהמה חיה ועוף אינה גזילה להפרך
השליא מן הולד לאפוקי מדרבי יוחנן דאמר מפלת אשה כמו כמעי האשה וא״ת וכי אינה קשורה בולד אמאי קאמר ר״ת דלאשורה בחכילה אח אמרינן הכא דלא הוי תלוי ספק ולא
ולאחר הולד אחר מדקתני הריני מטיל עליה חומר שכי ולרות שמא ניחוש שכ שליא זו ואח כן הוי ספק ספקא דילמא אין כאן ולד אחר ואפילו איכא שמא לא
יצא לא רשאו ולא׳ק דבכא קמא גבי שליא שיצתה מקצתה כיוס ראשון משמע דספק ספקא שרי דפרינן מאי קא״ל לאין מקצת שליא כלא ולד תני שליא
שיצתה מקצתה לאשורה מ״ח יש מקצת שליא כלא ולד הוה ליה ספק ספקא ואפי׳ ל״ל דקתני שמא חיירי בשליא שחתר הולד ור״ת חיירי בשליא שיצתה
קודם הולד דודאי יש שם ולד אחר בשליא קשורה דו כדאמרינן בשמעתין לא אמרו תולין השליא כולה אלא שכא אחר הולד והתם חיירי רחוק לבתוכה
קשורה חוישין לולד אחר לאפוקי מדרבי יוחנן דהתם מי כמי לפילו בספק ספקא אמרה ל״ת דאמרינן מקצתה חשו רובה לו לטו אין שמא ולא אחר ויטעו הפועל
ויסברו הא לשרינן אם שבפנים לאו משום ספק ספקא אלא משום כל בכהמה ונורת הכאוב הוא דאפי׳ יצא רובו ולא יעלו על הלב משום ספק ספקא אלא:

תנורי בגות טפח ר׳ אניא תנור תחילתו ארבעה
ושיריו ד׳ דברי ר״מ וחכמי׳ אומרים בד״א בגדול
אבל בקטן תחילתו כל שהו משפגם מלאכתו
ושיריו ברובו וכמה כל שהו אמר רבי ינאי טפח
שכן עושין תנורי בגות טפח בפלוגתא לא
קמיירי השתא דאתי להכי הא נמי פלוגתא היא
דקתני סיפא אמר ר׳ יהודה לא אמרו טפח אלא
מן התנור ולכות והאיכ כסגרת טפח ברכתיבן
לא קא מיירי והאיכא כפורת טפח בקדשי לא
קמיירי והאיכא דיה לקורה שהיא רחבה טפח
בדרבנן לא קמיירי אלא ברכתיבן ולא מפרשי
שיעוריהו׳ רב יצחק בר שמו׳ בר מרתה קמיה
דרב בהנא ויתיב וקאמר אמר רב יהודה אמר
רב כל ג׳ ימי הראשונים תולין את השליא בולד
מכאן ואילך חוששין לולד אחר א״ל ומי אמר
רב הכי והאמר רב אין הולד מחעפב אחר
חבירו כלו אשתיק א״ל דילמא כאן בנפל כאן
בבן קיימא א״ל את אמרת לשמעתיה דרב
בפירוש אמר רב הכי הפילה נפל ואח״כ הפילה
שליא כל ג׳ ימים תולין את השליא בולד מכאן
ואילך חוששין לולד אחר ילדה ואח״כ הפילה
שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין
לולד אחר שמוא ותלמידי דרב ורב יהודה הוו
יתבי חליף ואויל רב יוסף ברי דרב מנשי מדויל
לאפי׳ בראי ואתי אמר אתי לן גברא דרמינן ליה
בגילא דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא א״ל
שמוא מאי אמ׳ רב בשליא א״ל הכי אמ׳ רב אין
תולין את השלי׳א בדבר של קיימא שיילינהו
שמו׳ לכל תלמידי דרב ואמרי לי׳ הכי הדר חזיי׳
לרב יהוד׳ בישו׳ בעא מיני ר׳ יוסי בן שאול פרבי
המפלת דמו׳ עורב ושליא מהו א״ל אין תולין אא
בדבר שיש בפינו שליא קשור׳ בו מהו א״ל דבר
שאינו שאת איתיביה המפל׳ מין בהמ׳ חיה ועוף
ושליא עמהן בזמן שהשליא קשורה עמהן אין
חוששין לולד אחר אין שליא קשורה עמהן
חוששין לולד אחר הרינ׳ פטיל עליהן

חומר

תנורי בגות טפח דתניא תנור תחילתו ארבעה ושיריו ד׳ דברי ר״מ וחכמי׳ אומרים בד״א בגדול אבל בקטן תחילתו כל שהו משפגם מלאכתו ושיריו ברובו וכמה כל שהו אמר רבי ינאי טפח שכן עושין תנורי בגות טפח בפלוגתא לא קמיירי השתא דאתי להכי הא נמי פלוגתא היא דקתני סיפא אמר ר׳ יהודה לא אמרו טפח אלא מן התנור ולכות והאיכ כסגרת טפח ברכתיבן לא קא מיירי והאיכא כפורת טפח בקדשי לא קמיירי והאיכא דיה לקורה שהיא רחבה טפח בדרבנן לא קמיירי אלא ברכתיבן ולא מפרשי שיעוריהו׳ רב יצחק בר שמו׳ בר מרתה קמיה דרב בהנא ויתיב וקאמר אמר רב יהודה אמר רב כל ג׳ ימי הראשונים תולין את השליא בולד מכאן ואילך חוששין לולד אחר א״ל ומי אמר רב הכי והאמר רב אין הולד מחעפב אחר חבירו כלו אשתיק א״ל דילמא כאן בנפל כאן בבן קיימא א״ל את אמרת לשמעתיה דרב בפירוש אמר רב הכי הפילה נפל ואח״כ הפילה שליא כל ג׳ ימים תולין את השליא בולד מכאן ואילך חוששין לולד אחר ילדה ואח״כ הפילה שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין לולד אחר שמוא ותלמידי דרב ורב יהודה הוו יתבי חליף ואויל רב יוסף ברי דרב מנשי מדויל לאפי׳ בראי ואתי אמר אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא א״ל שמוא מאי אמ׳ רב בשליא א״ל הכי אמ׳ רב אין תולין את השלי׳א בדבר של קיימא שיילינהו שמו׳ לכל תלמידי דרב ואמרי לי׳ הכי הדר חזיי׳ לרב יהוד׳ בישו׳ בעא מיני ר׳ יוסי בן שאול פרבי המפלת דמו׳ עורב ושליא מהו א״ל אין תולין אא בדבר שיש בפינו שליא קשור׳ בו מהו א״ל דבר שאינו שאת איתיביה המפל׳ מין בהמ׳ חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שהשליא קשורה עמהן אין חוששין לולד אחר אין שליא קשורה עמהן חוששין לולד אחר הרינ׳ פטיל עליהן

חומר

תמורי בגות טפח דתניא תנור תחילתו ארבעה ושיריו ד׳ דברי ר״מ וחכמי׳ אומרים בד״א בגדול אבל בקטן תחילתו כל שהו משפגם מלאכתו ושיריו ברובו וכמה כל שהו אמר רבי ינאי טפח שכן עושין תנורי בגות טפח בפלוגתא לא קמיירי השתא דאתי להכי הא נמי פלוגתא היא דקתני סיפא אמר ר׳ יהודה לא אמרו טפח אלא מן התנור ולכות והאיכ כסגרת טפח ברכתיבן לא קא מיירי והאיכא כפורת טפח בקדשי לא קמיירי והאיכא דיה לקורה שהיא רחבה טפח בדרבנן לא קמיירי אלא ברכתיבן ולא מפרשי שיעוריהו׳ רב יצחק בר שמו׳ בר מרתה קמיה דרב בהנא ויתיב וקאמר אמר רב יהודה אמר רב כל ג׳ ימי הראשונים תולין את השליא בולד מכאן ואילך חוששין לולד אחר א״ל ומי אמר רב הכי והאמר רב אין הולד מחעפב אחר חבירו כלו אשתיק א״ל דילמא כאן בנפל כאן בבן קיימא א״ל את אמרת לשמעתיה דרב בפירוש אמר רב הכי הפילה נפל ואח״כ הפילה שליא כל ג׳ ימים תולין את השליא בולד מכאן ואילך חוששין לולד אחר ילדה ואח״כ הפילה שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין לולד אחר שמוא ותלמידי דרב ורב יהודה הוו יתבי חליף ואויל רב יוסף ברי דרב מנשי מדויל לאפי׳ בראי ואתי אמר אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא א״ל שמוא מאי אמ׳ רב בשליא א״ל הכי אמ׳ רב אין תולין את השלי׳א בדבר של קיימא שיילינהו שמו׳ לכל תלמידי דרב ואמרי לי׳ הכי הדר חזיי׳ לרב יהוד׳ בישו׳ בעא מיני ר׳ יוסי בן שאול פרבי המפלת דמו׳ עורב ושליא מהו א״ל אין תולין אא בדבר שיש בפינו שליא קשור׳ בו מהו א״ל דבר שאינו שאת איתיביה המפל׳ מין בהמ׳ חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שהשליא קשורה עמהן אין חוששין לולד אחר אין שליא קשורה עמהן חוששין לולד אחר הרינ׳ פטיל עליהן

חומר

כליס דף ל״ח תולין דקקנד

נדה: בפלוגתא כגון הכא דר׳ מאיר לא חוי ריעותא כטפח: לא תימרו טפח תלא בין תנור לכותל דהתם יותר מטפח עומדת ל קנן מפני שמעכב את התנור מלקרוש לכותל ודוחקת את הכותל הלכך יותר מטפח עומדת לינטל היא תלא לגד הבית מפני גדולה הרבה יד הוא לתנור: ברכתיב מסיתו ורו מפורש מן התורה: דיה לקורה לגני מבוי: מדרבנן כגון מבוי דכל מגורתו מדנכי סופרים: כל ג׳ ימים כגון יצא ולד תחילה וסליא תחריו בתוך ג׳ ימים: תולין הסליא בו ואין חוששין לאחר דתוך הזמן הוה עסוק הסליא להתעכב אחר הולד סהיא מהנו טפי לא ואם זכר תשב לנכד ולא תמרינן סליא לאחרת היאך עם ולד זה וניחוש וסליא זו דולד אחר היא דרך סליא לסחות אחר ולד ג׳ ימים: אכלן ואילך חוששין אפילו בתוך ימי טומאה דנקבה ואי כמי הוי זכר ולד נקבה אכתי מכניס ספק דסליא דאכניה ימי טוהר לחומרא שאם תראה ליום פ״ו לולד ופסקה עד יום שמיני ואח״כ לא סויא שומרת יום כנגד יום דאמר בהדיא סליא נקבה הוי ואם סרתה ביום פ״ו דם טוהר הוה דאסליא מנינן והסת סוף דהויא תחיל נדה וסיא נקרות טוהר: כנפלים מתעכב: את אמרת שמעתין דרב בתמיה כלומר את אתית לפרושי מדיקך: בפירוש פירש דב סכי: ילדה בן קיימא: בחלי ואתי שפיר מאי קאמר ר׳ אלעזר: מדויל שם מקום: כגילא דחטתא כלומר בשליא שחתר מועטות: מיני מי ומידקי כלומר להקשותו ולרחותו שלא יהא להסיב: חלא בזכר של קיימא שכיחא בו מתקייס כי היכ היו מדם וכלו למעוטי שאם הפיל זכר שאין רוחו לכריית בשאם כגון בירך אחד כחמנא מן ענף חטוס אי מפלת מין בהמה וחיה ועוף ואחר כך הפילה שליא תפילו נעוף שלשה חודשים לולד אחר: חזייה לרב יהודה כיצות דשמעה ולא אמרה ניהליה: המפלת עובר ושליא מהו מי תלינן שליא בעובר ולא ניחום לולד אחר או לא תל בן: שים כמיכו כגון אל ובהמ וחי לכל: עוף לא:

תוספ

כליס דף ל״ח תולין דקקנד

נדה: בפלוגתא כגון הכא דר׳ מאיר לא חוי ריעותא כטפח: לא תימרו טפח תלא בין תנור לכותל דהתם יותר מטפח עומדת ל קנן מפני שמעכב את התנור מלקרוש לכותל ודוחקת את הכותל הלכך יותר מטפח עומדת לינטל היא תלא לגד הבית מפני גדולה הרבה יד הוא לתנור: ברכתיב מסיתו ורו מפורש מן התורה: דיה לקורה לגני מבוי: מדרבנן כגון מבוי דכל מגורתו מדנכי סופרים: כל ג׳ ימים כגון יצא ולד תחילה וסליא תחריו בתוך ג׳ ימים: תולין הסליא בו ואין חוששין לאחר דתוך הזמן הוה עסוק הסליא להתעכב אחר הולד והתם חיירי רחוק לבתוכה חיה ועוף אין דרכן של בני להפיל ולכך חיכ להפוקי שהשליא מיכה מכה וקאמר דכיון דהתם מקצתה מטמאה לא׳ת דתנן שליא שיצתה מקצתה מטמאה כאהל ואפילו מ״ד שיעור לא שנו אלא שהיא מטמאה כולה פי׳ שיש לה ולד אחר וכיון דאינה מטמאה כולה מוסיפי לולד אח׳ כשלי׳ ולכך לאסור ואייתי תני כמי הכי מהך דהמפלת חיה ועוף וה׳כי מייתי חח מהך דקתני תולין לורחים אכל נפל דלאו לורחים תולין כל שלשה ימים ובבן קיימ׳ לאפי׳ כאחר ימים ול׳ל לאין הדבר תלוי בורחים ולא מורחים אלא לקים ליה להו״ם דמרינן נזירת אלם שלא להתעכב אכל לאחר כהמה חיה ועוף אינה גזילה להפרך השליא מן הולד לאפוקי מדרבי יוחנן דאמר מפלת אשה כמו כמעי האשה וא״ת וכי אינה קשורה בולד אמאי קאמר ר״ת דלאשורה בחכילה אח אמרינן הכא דלא הוי תלוי ספק ולא ולאחר הולד אחר מדקתני הריני מטיל עליה חומר שכי ולרות שמא ניחוש שכ שליא זו ואח כן הוי ספק ספקא דילמא אין כאן ולד אחר ואפילו איכא שמא לא יצא לא רשאו ולא׳ק דבכא קמא גבי שליא שיצתה מקצתה כיוס ראשון משמע דספק ספקא שרי דפרינן מאי קא״ל לאין מקצת שליא כלא ולד תני שליא שיצתה מקצתה לאשורה מ״ח יש מקצת שליא כלא ולד הוה ליה ספק ספקא ואפי׳ ל״ל דקתני שמא חיירי בשליא שחתר הולד ור״ת חיירי בשליא שיצתה קודם הולד דודאי יש שם ולד אחר בשליא קשורה דו כדאמרינן בשמעתין לא אמרו תולין השליא כולה אלא שכא אחר הולד והתם חיירי רחוק לבתוכה קשורה חוישין לולד אחר לאפוקי מדרבי יוחנן דהתם מי כמי לפילו בספק ספקא אמרה ל״ת דאמרינן מקצתה חשו רובה לו לטו אין שמא ולא אחר ויטעו הפועל ויסברו הא לשרינן אם שבפנים לאו משום ספק ספקא אלא משום כל בכהמה ונורת הכאוב הוא דאפי׳ יצא רובו ולא יעלו על הלב משום ספק ספקא אלא:

מקצתה וחיפ״ר ויצא קרקפם בלחות מקצת והוי כיונק רובו ולא יעלו על הלב משום ספק ספקא שרי:

חומר

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0058
DFG

חומר שניו לדות שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא ונמוח שליא של שפיר תיובתא אמר רבה בר שילא אמר רב פתנא אמר שמואל מעשה ותלו את השליא בולד עד עשרה ימים ולא אמרו תולין אלא בשליא הבא אחר הולד אמר רבה בר בר חנא א"ר יוחנן מעשה ותלו את השליא בולד עד עשרים ושלשה יום אמר ליה רב יוסף עד עשרים וארבע אמרת לן אמר רב אחא בריה דרב עויראי א"ר יצחק מעשה ונשתהא הולד אחר חבירו שלשים ושלשה יום א"ל רב יוסף שלשים וארבעה אמרת לן הניחא למ"ד יולדת לשעה יולדת לקוטעין משכחת לה אחד נגמרה צורתו לסוף שבעה ואחד נגמרה צורתו לתחלת השעה אלא למאן דאמר יולדת לשעה אינה יולדת לקוטעין פאי איכא למימר איפוך שמעתת' ל"ג לשליא כ"ג לולד א"ר אבין בר רב אדא אמר רב מנחם איש כפר שערים ואמרי לה בית שערים מעשה ונשתהה ולד אחד אחר חבירו שלשה חדשים נדרי הם יושבין לפנינו בבית דהמדרש ופאן גינהו יהודה והזקיהו בני ר' חייא והא אמר מר אין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת אמר אביי טיפה אחת היתה ונתחלק לשתים אחד נגמר צורתו בתחלת שבעה ואחד בסוף השעה:

שליא בבית הבית טמא: תנו רבנן שליא בבית הבית טמא לא שהשליא ולד אלא שאין שליא שאין ולד עכה דברי ר"מ רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון מטהרין אמרו לו לר' מאיר אי אתה מודה שאם הוציאוהו בסכל לבית החיצון שהוא טהור אמר להן אבל ולמה לפי שאינו אמרו לו כשם שאינו בבית החיצון כך אינו בבית הפנימי אמר להן אינו דיפה נמוק פעם אחת לנמוק שני פעמים יתיב רב פפא אחורי דרב ביבי קמיה דרב המנונא ויתיב וקאמר מאי טעמא דרבי שמעון מטהר טומאה שנתערב בה מפי אחר בטלה אמר להו רב פפא היינו נפי טעמייהו דרבי יהודה ורבי יוסי אחיכו עליה מאי שנא פשיטא אמר רב פפא אפילו כי האי מילתא לימא אינישולא נשתוק קמיה רבי משום שנאמר אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה ואוקי רבי שמעון לטעמיה דתניא מלא תרוד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו טמא ורבי שמעון מטהר מאי טעמא דרבי שמעון אמר רבה אשכחינהו לרבנן דרבי רב דיהבי וקאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר לה ואמינא להו אדרבה אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות רקב על פרידה

חומר שני ולדות לרבי מאיר דכתיב ועיף טמאה ליה הוי חומר שני ולדות לרבי מאיר דכתיב ועיף טמאה ליה הוי חומר שני כנקבה לטומאה וחומר מיה ועוף לטהרה דטמא מין ולד כשליא וק"ל מאיר מיה ועוף וכר ממאי מסתקה שליא כנקבה הא הוי כפקק כפקק דטמא מין כשליא ולד ותפילו ים טמא וכר הוא ולבך

כר מנחה ל"ל חומר שני ולדות דקאמר הייכו לעכין

כהעלה שליא בסני אחר מיה ועוף ולרבנן דאמרי דאין טומאת לידה בחיים ועוף ליה לה ימי טוהר כלל דטמא מין ולד כשליא ואפוס שליא נותנין לה חומרא דוכר ונקבה ומ"ת לרבנן נימא שליא תשב רק ז' לטומאת לידה דחמור מין ולד כשליא ומפ' ים טמא וכר הוא ול"ל דחמור מין ולד כשליא ותשוב ותרתה בזיל"ת חיב' כמאמר נמי חמור לה ילדה כלל והוי כמ"ת סומכת יום כנגד יום ותפילו תיבת ולד חמור נקבה מיה ועוף דמי ות"ת דמי ות"ת טוהר הוא מי חיפסר בתרוייהו לימא לקול ז' דסתרו מהדדי מזלינן בתרוייהו לחומרא ובן כ"ל מחתני דקאני המפלת ומין ילוע מס ולד הוא תשב לוכר ונקבה ולנדה מע"ג דחיבת ספק ספקא טמא לה ילדה ותפילו ילדה טמא וכר הוא ותמתי תשב לנקבה מלא ודמי כדפריסית:

אלא למ"ד חיונה יולדת למקוטעין מאי חיכה למימר ות"ת וכימת דנגמ' צורתו ותסתכו עד שפיני דהכי מיית ליה לרבנה תוספתה בפרק העובל דעבד עיבורא כחפס שהלך נעלם למדינת הים וילדה לו"ב תדם ותכסריה ים לומר דרום ממוקמים ליה להו דרכה תוספתה:

מאי טעמא דר' שמעון מפיס דכמתני' פינו מוכיר כי מס ר' שמעון קטמר מאי טעמא דר' שמעון ע"ה נפי לכיסוק ע"מ כל הנוף של אמת כאן והוה ליה כרקב של אמת וכנגל וק"ל מאי מע"ל כל טומאה שנתערב בה מין אחר בטלה וכיון נעני למימר דנבטל הולד מפוס דמס הלידה פבטל מפהו מן הולד כמו מלא תרוד דמייתי המס ודמי דמיעורו מעומעם כי ותבטל ממנו מפהו נגיר ליה מיעורא מן התרוד מפל כי יתבטל מעט מן הולד מכיון ישאר יותר מכדי מו ממלא תרוד לבן נרמ' לר' דנפל שכשליא מן עליו תורת נגל ורקב כיון שליכו נגאר ומיכו בשר לטמא בכדי מלא פטעם את שלם וה"פ מאי טעמא דר' שמעון הניים כאן מן שלם ופשני כל טומאות שנתערבה כו' ומאי טעמא כי נתבטל פאנו מפהו טהור והשתא מייתי שפיר ממלא תרוד רקב ופריך מדרבה כו' והגך נמי הפפיר מבטל מפהו של מין אחר ומשני ר' יוחנן מפוס נטול כדוב נגעו בה שלם הלידה והלימה רבה על כל הפפיר ומבטל כולו לפי בכדי דחמון ול"ל סבר לאפי' כלא כפול כדוב טהור מפוס בלבול נורה שנטוף בחמין ונתבלבל נורתו לדבי שמעון לפי בכדי דחמון ומד"ל נמי ים להוכיח כלא מטמא מפוס רק: ונבל ר"ב לא הוה מטהרינן מפוס בלבול מלא ומאי

טעמא מטעם את שלם ובעי נמי ר"ל שלם בצורתו ושאר חמורתי פליגי עליה בבלבול צורה לפי בעי שיהא שלם ות"ת למאי דס"ל דר' שמעון מטהר לפי בכדי הפנימי מפוס נטול מפהו היכי קאני בגריעתא כשם שהיכו כבית החיצון כך היכו בכדי הפנימי מפוס נטול מפהו הלא גס ל"ש לא נבטל כולו בכדי הפנימי כמו בכדי החיצון מלא דמטהר מפוס נפול מפהו ור"ל דהכי קאמר בשם שמטמא מוקף בכדי החיצון שנימוק כך ים לטהר בכדי הפנימי מפוס נטול מפהו דשלם ות"ת כנגיר ע"ג דפריך על המת ועל כזית מן המת נגיר פלא על דף כ כזית מן המת מלא על המת לא כ"ם ומפני לא נגרכה מלא למת פמיע כו כזית בשר ולא נתקשרו מכרין בנידון דמאי לא מפני בשליא שהיכו פטמא מלא שלם

ור"ל השליא לא מקריא מת ת"ל היינו הא דמפני השם:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0059
DFG

נלנילון פירוש נמריך לכך הנך לך עמו:

דף כ למעושי הרוג למחוסר דם ומת למחר עולה כפרק כ״ג חין רקב למת שלא לנת מן הכשר מן הנבילין ומן העצמות מס כן משמע לחין רקב טמחה חלח מס כן כל מגלעתין יחד חבל רקב מדם לח נשי חבל מקוס מס חסר מדמו כשעה שנקבר חין לו לין רקב:

מלא תרול ועוד פ״ה כגון שנקבר בכסותו וחין כרחה לרקבס דנתחילה מודו כולי עלמ׳ דלכך מחר נעשה לו גלגילון וברחה לרקב׳ להכת מיירי בנקבר ערום ולרכן סיום לטוח בוכין כפיל ומיד שנתרקב היה התרו ממנו טמחה ומ״ב

מיי׳ פ״ג מהל׳ טומחת מת הל׳ ל

צא נתל מן הסיד ונתערבה עם הרקב לבבר טומחת מת היה טמח ומהן לח מניד לריכותה רקמ״ל מכו׳ לחי לחשבר חלח יהח תרול מרקב קודם שנתערב בו עפר:

כדי לפרסמה שטורח הח ותנן בפרק דף מו כהמה המקשה מבכרת שהפילה

מיי׳ פ״ט מהל׳ מ״ב הל׳ יו״ט חל מ׳ושלינהג לבלנים התם חין נריך פרסום להכל יודעים שים ולד בחלית:

דף כג משום בטול כרס נמנעו בה ת״ל לפבכורו פרק הלוקח נבי בהמ׳ נבלה בטלה בשחוטה וקחמר חין מטמחה בחנע מכל מטמחה בחמת ולטומחה בחמת חין דמי ומריך מחברת לה לחינו מטמח לח בחנע ולח בחמת חלח משום בטול כרס חלחר דבחמת חין דרכן לילך ימים ומי׳ משום דרוס הוי ומי׳ משום דהוי ליה סרוס ומריך הניחת לבר פדה לדרים עד לנר ת״ל לדרים שד לכלה קסבר ומחר לח חקב מכך לשפיר לחינו מטמחה בחמת משום בטול כרוב חלחר כחמר חל תיה דמי וקחמר לח חני לשנויי משום דהוי טומחה סרוסה לחפי׳ חת סרוס מטמח חיה לומר משום דליכח למדחי דטעמח משום בלבול צורה כדרים לקיש ולח משום בטול כרוב מי נמי כיון דטעמח דשפיר משום חת חלש חע״ב דטומחה כחמן לחיתים דמי חין להחשיבו חלש כיון שנתבטל כרוב לנמרי:

מת שנתבלבל צורתו חבלן לטהר וקשה מלי פריך ליה רבי יוחנן מחמר בסמוך דר׳ יוחנן פרכי ל״ח ולר׳ יוחנן לל ניחח טעי דקחי ברבנן דקחני במסכת חהלות וזכמ״ס מטהרים חיה לומר דרבי יוחנן חל״ל לרבנן פליגי דל״ל סבר לרבנן דטהרי כרובע הכי נמי דטהרי מפילו בחלש בחמן חלדו קיימת וחפ״ה שנתבלבל צורתו חבל חלדו קיימת טומחה חלל יעקב לחתיה כרבנן דמי ר׳ חליעזר חפילו חין חלדו קיימת טומחת מת דהח דרבי חליעזר כרובע חל מפר ות״ל לר׳ יוחנן חנלן הח לרבנן מטהרו משום בלבול צורה דילמח טעמח דרבנן דכתיב חין עוד מס מת עליו חפילו כולו ס״מ וחלדו קיימת חבל בשפיר מס חת עליו טמח חי לחו משום דבטל כרוב מילתח דרבי יעקב לח חתיח כרבנן חלח רבי חל׳ חזר למטמח חת סרוס וחסר וחלדו קיימת נקט לטהר

מיי׳ פ״ג מהל׳ טומחת מת הל׳ ל צב פתחים קטנים מי נמי קחמר רבי יוחנן לרבנן לח מטהרי חלח כרובע וחסר חבל מס שעבר חלש חפילו חין ס״ל קיימת טומחת והשתח חתי שפיר שחין נריך לחלק בין שפיר ובלים נמת שנשרף ושין חלדו קיימת לכתיבים שוין לר״ל ולר׳ יוחנן ובירושלמי מיכח שפיר שנתבלבל צורתו משום לרבי יוחנן חמר טומחת ריש נקים חתר טהור מיתיבית ר״ל לרבי יוחנן מר יעקב מגדלאה ומשכי דפר תורם חפילו חלדו קיימת טהורה מפני שמר חמרו טומחת מפני כבודו פרוס מפני כבודו חבל מת הוח דלח בטל והכי כפירוש רחשון דחף בחלדו קיימת טהור דפר תורה ושולק על הגחלת חלנו לשולקי לם כר״ח מילתח דר׳ יעקב והחם שולקי לם נרבנן: שנשרף

פרידה נרגילי: סיפו של רקב כתחילתו: מה תחילתו בשנקבר חם יש לבר הלמוי לרקב ולעצות רקב שלמת: גגגילון בטוח שחתו דבר מחר מבטלו חף סופו למחר שנעשה רקב בשנקבר כהלכתו דבר מחר המתגרגת בו מבטלו ולשון גגגילון דבר הנשמר בגגדו לבטלו ולקלקלו ולקמן פריך הוחיל וטעמח דרבי שמעון תורה חור ברקב כדחמר הסתם נבי שלים ולים

כר מכוס פרידה אחת עפר ונפיל ליה שיעורא אלא אמר רבה היינו טעמא דרבי שמעון סופו כתחילתו מה תחילתו נעשה לו דבר אחר גגגילון אף סופו נעשה לו דבר אחר גגגילון מאי היא דתניא איזהו מת שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר ערום בארון של שיש או על גבי רצפה של אבנים זהו מת שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר בכסותו או בארון של עץ או על גבי רצפה של לבנים זהו מת שאין לו רקב ולא אמרו רקב אלא למת בלבד למעושי הרוג דלא נופא מלא תרול רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו טמא ורבי שמעון מטהר מלא תרול רקב שנתפזר בבית הכיסא טמא ורבי שמעון מטהר וצריכא דאי אשמעינן קמיתא בההיא קאמר רבנן משו׳ דמכניף אבל נתפזר אימא מודו ליה לר׳ שמעון דאין מאהיל וחוזר ומאהיל ואי אשמעינן בהא בהא אמר ר׳ שמעון דאין מאהיל והוזר ומאהיל אבל בהא אימא פשו׳ להו לרבנן צריכא תניא אידך מלא תרול ועוד עפר בית הקברות טמא ורבי שמעון מטהר מאי טעמיהו דרבנן לפי שאי אפשר למלא תרול ועוד עפר בית הקברות שאין בו מלא תרול רקב השתא דאמר׳ טעמא דרבי שמעון משום סופו כתחילתו נבי שליא מאי טעמא אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה ואזדא רבי יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן רבי שמעון ור׳ אליעזר בין יעקב אמרו דבר אחד רבי שמעון הא דאמרן רבי אליעזר דתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר בהמה גסה ששפערה חררת דם הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה ותני ר׳ חייא עלה אינה מטמאה לא במגע ולא במשא ומאחר שאינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמאי תקבר כדי לפרסמה שהיא פטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא הוא ואמאי תני רבי חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה א״ר אמי א״ר יוחנן ומודה ר״ש שאמו טמאה לידה אמר ההוא סבא לרבי אמי אסברא לך טעמא דרבי יוחנן דאמר קרא אשה כי תזריע וילדה זכר וגומר אפילו לא ילדה אלא בעין שהזריעה טמאה לידה ר״ל אמר שפיר שטרפוהו במימיו נעשה כמת שנתבלבלה צורתו א״ר לרבי יוחנן לר״ל מת שנתבלבלה צורתו מנלן דטהור אילימא מהא דא״ר שבתאי א״ר יצחק מגדלאה ואפרי לה א״ר יצחק מגדלא א״ר שבתאי מת שנשרף ושלדו קיימת טמא מעשה היה ושמאו לו פתחים גדולים

ושהדו

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0060
DFG

וטהרו לו פתחי קטנים וקא דייקא מינה טעמא דשלרו קיימ"א לאו הכי טהו אדרב דוק מינה להאי גיס שלרו קיימת הוא דטהרו לו פתחים קטני"א לאו הכי פתחי קטני נמי טמאין דכל חד וחד חזי לאפוקי חד חד אבר א"ל רבינא לרב אשי רבי יוחנן דאמר כמאן כר"א דתנן אפר שרופין ר"א אומר שיעורא ברובא היכי דמי מת שנשרף ושלדו קיימת אמר אביי כגון ששרפו על גבי קטבלא רבא אמר כגון ששרפו על גבי אפודרים רבינא אמר כגון דאיחרכי אחרוכי ה"ר המפלת יד חתוכ' ורגל חתוכ' אמו טמאה לידה ואין חוששין שמא מנוף אטום באו רב חסד' ורבה בר רב הונא דאמר תרוייהו אין נותנין לה ימי טוה"ט אימ' הרחיק לידתה כתיב רב יוסף המפלת ואין ידוע מדת הפילה תשב לזכר ולנקבה ואי"ד כל כי האי גוונא אימ' הרחיק לידתה לתני ולנד' אמר אביי אי תנא לנד' הוה אמינא מביאה קרבן ואינו נאכל קמ"ל דנאכל אמ' רב הונא הוציא עובר את ידו והחזירה אמו טמאה לידה שנא' ויהי בלדתה ויתן יד כתיב רב יהודה הוציא עובר את ידו אין אמו חוששת לכל דבר אמר רב נחמן לידידי מיפרשא לי מיניה דרב הונא לחוש חוש' ימי טוהר לא יהבינן לה עד דנפיק רוביה והא אין אמו חוששת לכל דבר קאמר אמר אביי אינה חוששת לכל דבר מדאוריית' אבל מדרבנן חוששת והא קרא קאמ' מדרבנן וקרא אסמכת' בעלמא: מתני' המפלת טומטום ואנדרוגינוס תשב לזכר ולנקבה טומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר תשב לזכר ולנקב טומט' ונקב' אנדרוגינו ונקבה תשב לנקבה בלבד יצא מחותך או מסורס משיצ' רובו הרי הוא כילוד יצא כדרכו עד שיצא רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו משיצא פדחתו: גמ' השתא טומטום לחודיה ואנדרוגינוס לחודיה אמר תשב לזכר ולנקבה טומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר מבעי' אצטריך מהודתיא"ל וא"ר יצחק אשה מזרעה תחילה יולדת זכר איש מזריע תחילה יולדת נקב' אים' מדהאי זכר האי נמי זכר ק"ל אימא שניהם הזריעו בבת אחת זה זכר וזו נקבה אמר רב נחמן אמר רב טומטום ואנדרוגינוס שראו לובן או אודם אין חייבין על ביאת מקדש ואין שורפין עליה את התרומה ראו לובן ואודם באחד אין חייבין על ביאת מקדש אבל שורפין עליה את התרומה שנאמר מזכר ועד נקבה תשלחו

שנשרף על גבי קטבלא פירש עור שלוק היה בעור דפוס שלמרס וזורתו לכי נמי כשרף עליו צורתו ותתוך לכרים ניכרים: אמר רב נחמן אמר רב טומטום ואנדרוגינוס בו"קסבר רב לאנדרוגינוס ספק וכר ספק נקבה היא ולאו זכר הוא לא יטמא לא בלובן ולא באודם ולא ודאי סבר ספק' הוא ולא לפסיק

גר מצוה רב בפרק' הערל כרבי יוסי באנדרוגינוס דף ע"ב

לא כרבי יוסי דמתני' להתם דאמר מחכיל בחזה וסוק דוכר ולאו הוי מלא כרבי יוסי דבריית' דקאמר התם אנדרוגינוס בריה בפני עצמו הוא ולא הכי יעקב אבינו לידע אם זכר הם נקבה ולאו בריה בעלמא היא מלא כלומר ספק וכן משמע ליסבא דלא הכי יעקב ורבינו אם כן רב כשמעתי' דף ב' ליומ' דקאמ' כל חלב לרבות וחני סיעו' דף עד נפרוך מיבעריך קרא לרבויי ספק' ומשני דכוי בריה הוי ולאו בריה הוי בריה ממש ולא ספק' והקשה רבינו שמוע בתוך לתניא בית ספק' דזכות בכורים חד"י נוהג בזה בזמן שיש בהם ודאי זכר ולא בזמן שאין בהם ודאי זכר אלא ספק זכר ונקבה ורבינו שמוע בתוך לתניא בית ספק' דזכות בכורים חד"י נוהג בזה בזמן שיש בהם ודאי זכר ולא בזמן שאין בהם ודאי זכר אלא ספק זכר ונקבה ורבי יוסי אומר חד"י הוא בזמן שיש בהם ספק זכר ולא בזמן שאין בהם לא ודאי זכר ולא ספק זכר ונקבה ולרבי יוסי מנדרוגינוס נמי ספק כמאי פליגי ת"ק והוא ועוד מאי מכל טומטום מינו כן ר"ל לעולם ספק הוא ולא דמי לספק טומטום דכטומטום לא שייך למיתני ביה ולא הכריעו חכמים דמין כולן מין ולפעמים כשנקרע נמצא זכר ולפעמים נקבה וספק שלו יכול להתברר מכל מנדרוגינוס כולם אי זכר אי נקבה מכל לא הכריעו חכמים מיהו ונקטי מינה מה שייך קרום טומטום מצה או נתקדח ונקרע ונם אם כיוצא לענין סופר מהרינן מנדרוגינוס מוכח מתוך מינו ולא פליג רבי יוסי ת"ק אלא מפרש מילתיה דת"ק אי כולה ר' יוסי היא אי נמי פליגי וקאמר כיון דלא הכריעו חכמי מינו כזיר אלא מ"ב הוי זכר ודאי אי נקבה ודאית וכיון דלא הכריעו הוי לעולם ספק:

מיי' פ"י מהל' מ"ב סמ"ג לאוין קיח טיל מ"קנד

שנאמר מזכר ועד נקבה זכר ודאי כו' תימ' כשלמ' טומטום מיטטרין למעוטי כיון שיש טומטום שהוא זכר ויש טומטום שהוא נקבה ופטרו הכתוב כל זמן שהוא ספק כדמשמע במעשר בהמה כקסן תחד מן המניין לתוכו עשירי ודאי תמר רחמנא ולא עשירי ספק ולעיל גבי ספק בהרת קדמה שער לבן ודרים לה מקראי כשלקי כזיר מנדל מנדרוגינוס למה צריך למעוטי כיון דסכר רב ספק הוא מסס נקבה ואמאי צריך למעוטי ספק דכתיב מזכר ועד נקבה תשלחו ולא כתיב מזכר ועד ספק

דף מה

מיי' פ"ו מהל' מ"ב סמ"ג לאוין קיח טיל מ"קנד

ולשון ספק משמע שאינו יודע אם זכר אם נקבה אבל אם יודע שהוא זכר ואינו יודע אם הוא תם אם מסס אם מומר אם אינו מומר אם הוא בן קיימא אם אינו בן קיימא אם הוא בן שבעה אם אינו בן שבעה אם הוא בן שמונה אם אינו בן שמונה אם הוא בן תשעה אם אינו בן תשעה אם הוא בן עשרה אם אינו בן עשרה אם הוא בן אחד עשר אם אינו בן אחד עשר אם הוא בן שנים עשר אם אינו בן שנים עשר אם הוא בן שלשה עשר אם אינו בן שלשה עשר אם הוא בן ארבעה עשר אם אינו בן ארבעה עשר אם הוא בן חמשה עשר אם אינו בן חמשה עשר אם הוא בן ששה עשר אם אינו בן ששה עשר אם הוא בן שבעה עשר אם אינו בן שבעה עשר אם הוא בן שמונה עשר אם אינו בן שמונה עשר אם הוא בן תשעה עשר אם אינו בן תשעה עשר אם הוא בן עשרים אם אינו בן עשרים אם הוא בן עשרים ואחד אם אינו בן עשרים ואחד אם הוא בן עשרים ושנים אם אינו בן עשרים ושנים אם הוא בן עשרים ושלשה אם אינו בן עשרים ושלשה אם הוא בן עשרים וארבעה אם אינו בן עשרים וארבעה אם הוא בן עשרים וחמשה אם אינו בן עשרים וחמשה אם הוא בן עשרים וששה אם אינו בן עשרים וששה אם הוא בן עשרים ושבעה אם אינו בן עשרים ושבעה אם הוא בן עשרים ושמונה אם אינו בן עשרים ושמונה אם הוא בן עשרים ותשעה אם אינו בן עשרים ותשעה אם הוא בן שלשים אם אינו בן שלשים אם הוא בן שלשים ואחד אם אינו בן שלשים ואחד אם הוא בן שלשים ושנים אם אינו בן שלשים ושנים אם הוא בן שלשים ושלשה אם אינו בן שלשים ושלשה אם הוא בן שלשים וארבעה אם אינו בן שלשים וארבעה אם הוא בן שלשים וחמשה אם אינו בן שלשים וחמשה אם הוא בן שלשים וששה אם אינו בן שלשים וששה אם הוא בן שלשים ושבעה אם אינו בן שלשים ושבעה אם הוא בן שלשים ושמונה אם אינו בן שלשים ושמונה אם הוא בן שלשים ותשעה אם אינו בן שלשים ותשעה אם הוא בן ארבעים אם אינו בן ארבעים אם הוא בן ארבעים ואחד אם אינו בן ארבעים ואחד אם הוא בן ארבעים ושנים אם אינו בן ארבעים ושנים אם הוא בן ארבעים ושלשה אם אינו בן ארבעים ושלשה אם הוא בן ארבעים וארבעה אם אינו בן ארבעים וארבעה אם הוא בן ארבעים וחמשה אם אינו בן ארבעים וחמשה אם הוא בן ארבעים וששה אם אינו בן ארבעים וששה אם הוא בן ארבעים ושבעה אם אינו בן ארבעים ושבעה אם הוא בן ארבעים ושמונה אם אינו בן ארבעים ושמונה אם הוא בן ארבעים ותשעה אם אינו בן ארבעים ותשעה אם הוא בן חמשים אם אינו בן חמשים אם הוא בן חמשים ואחד אם אינו בן חמשים ואחד אם הוא בן חמשים ושנים אם אינו בן חמשים ושנים אם הוא בן חמשים ושלשה אם אינו בן חמשים ושלשה אם הוא בן חמשים וארבעה אם אינו בן חמשים וארבעה אם הוא בן חמשים וחמשה אם אינו בן חמשים וחמשה אם הוא בן חמשים וששה אם אינו בן חמשים וששה אם הוא בן חמשים ושבעה אם אינו בן חמשים ושבעה אם הוא בן חמשים ושמונה אם אינו בן חמשים ושמונה אם הוא בן חמשים ותשעה אם אינו בן חמשים ותשעה אם הוא בן ששים אם אינו בן ששים אם הוא בן ששים ואחד אם אינו בן ששים ואחד אם הוא בן ששים ושנים אם אינו בן ששים ושנים אם הוא בן ששים ושלשה אם אינו בן ששים ושלשה אם הוא בן ששים וארבעה אם אינו בן ששים וארבעה אם הוא בן ששים וחמשה אם אינו בן ששים וחמשה אם הוא בן ששים וששה אם אינו בן ששים וששה אם הוא בן ששים ושבעה אם אינו בן ששים ושבעה אם הוא בן ששים ושמונה אם אינו בן ששים ושמונה אם הוא בן ששים ותשעה אם אינו בן ששים ותשעה אם הוא בן שבעים אם אינו בן שבעים אם הוא בן שבעים ואחד אם אינו בן שבעים ואחד אם הוא בן שבעים ושנים אם אינו בן שבעים ושנים אם הוא בן שבעים ושלשה אם אינו בן שבעים ושלשה אם הוא בן שבעים וארבעה אם אינו בן שבעים וארבעה אם הוא בן שבעים וחמשה אם אינו בן שבעים וחמשה אם הוא בן שבעים וששה אם אינו בן שבעים וששה אם הוא בן שבעים ושבעה אם אינו בן שבעים ושבעה אם הוא בן שבעים ושמונה אם אינו בן שבעים ושמונה אם הוא בן שבעים ותשעה אם אינו בן שבעים ותשעה אם הוא בן שמונים אם אינו בן שמונים אם הוא בן שמונים ואחד אם אינו בן שמונים ואחד אם הוא בן שמונים ושנים אם אינו בן שמונים ושנים אם הוא בן שמונים ושלשה אם אינו בן שמונים ושלשה אם הוא בן שמונים וארבעה אם אינו בן שמונים וארבעה אם הוא בן שמונים וחמשה אם אינו בן שמונים וחמשה אם הוא בן שמונים וששה אם אינו בן שמונים וששה אם הוא בן שמונים ושבעה אם אינו בן שמונים ושבעה אם הוא בן שמונים ושמונה אם אינו בן שמונים ושמונה אם הוא בן שמונים ותשעה אם אינו בן שמונים ותשעה אם הוא בן תשעים אם אינו בן תשעים אם הוא בן תשעים ואחד אם אינו בן תשעים ואחד אם הוא בן תשעים ושנים אם אינו בן תשעים ושנים אם הוא בן תשעים ושלשה אם אינו בן תשעים ושלשה אם הוא בן תשעים וארבעה אם אינו בן תשעים וארבעה אם הוא בן תשעים וחמשה אם אינו בן תשעים וחמשה אם הוא בן תשעים וששה אם אינו בן תשעים וששה אם הוא בן תשעים ושבעה אם אינו בן תשעים ושבעה אם הוא בן תשעים ושמונה אם אינו בן תשעים ושמונה אם הוא בן תשעים ותשעה אם אינו בן תשעים ותשעה אם הוא בן מאה אם אינו בן מאה אם הוא בן מאה ואחד אם אינו בן מאה ואחד אם הוא בן מאה ושנים אם אינו בן מאה ושנים אם הוא בן מאה ושלשה אם אינו בן מאה ושלשה אם הוא בן מאה וארבעה אם אינו בן מאה וארבעה אם הוא בן מאה וחמשה אם אינו בן מאה וחמשה אם הוא בן מאה וששה אם אינו בן מאה וששה אם הוא בן מאה ושבעה אם אינו בן מאה ושבעה אם הוא בן מאה ושמונה אם אינו בן מאה ושמונה אם הוא בן מאה ותשעה אם אינו בן מאה ותשעה אם הוא בן מאתים אם אינו בן מאתים אם הוא בן מאתים ואחד אם אינו בן מאתים ואחד אם הוא בן מאתים ושנים אם אינו בן מאתים ושנים אם הוא בן מאתים ושלשה אם אינו בן מאתים ושלשה אם הוא בן מאתים וארבעה אם אינו בן מאתים וארבעה אם הוא בן מאתים וחמשה אם אינו בן מאתים וחמשה אם הוא בן מאתים וששה אם אינו בן מאתים וששה אם הוא בן מאתים ושבעה אם אינו בן מאתים ושבעה אם הוא בן מאתים ושמונה אם אינו בן מאתים ושמונה אם הוא בן מאתים ותשעה אם אינו בן מאתים ותשעה אם הוא בן שלש מאות אם אינו בן שלש מאות אם הוא בן שלש מאות ואחד אם אינו בן שלש מאות ואחד אם הוא בן שלש מאות ושנים אם אינו בן שלש מאות ושנים אם הוא בן שלש מאות ושלשה אם אינו בן שלש מאות ושלשה אם הוא בן שלש מאות וארבעה אם אינו בן שלש מאות וארבעה אם הוא בן שלש מאות וחמשה אם אינו בן שלש מאות וחמשה אם הוא בן שלש מאות וששה אם אינו בן שלש מאות וששה אם הוא בן שלש מאות ושבעה אם אינו בן שלש מאות ושבעה אם הוא בן שלש מאות ושמונה אם אינו בן שלש מאות ושמונה אם הוא בן שלש מאות ותשעה אם אינו בן שלש מאות ותשעה אם הוא בן ארבע מאות אם אינו בן ארבע מאות אם הוא בן ארבע מאות ואחד אם אינו בן ארבע מאות ואחד אם הוא בן ארבע מאות ושנים אם אינו בן ארבע מאות ושנים אם הוא בן ארבע מאות ושלשה אם אינו בן ארבע מאות ושלשה אם הוא בן ארבע מאות וארבעה אם אינו בן ארבע מאות וארבעה אם הוא בן ארבע מאות וחמשה אם אינו בן ארבע מאות וחמשה אם הוא בן ארבע מאות וששה אם אינו בן ארבע מאות וששה אם הוא בן ארבע מאות ושבעה אם אינו בן ארבע מאות ושבעה אם הוא בן ארבע מאות ושמונה אם אינו בן ארבע מאות ושמונה אם הוא בן ארבע מאות ותשעה אם אינו בן ארבע מאות ותשעה אם הוא בן חמש מאות אם אינו בן חמש מאות אם הוא בן חמש מאות ואחד אם אינו בן חמש מאות ואחד אם הוא בן חמש מאות ושנים אם אינו בן חמש מאות ושנים אם הוא בן חמש מאות ושלשה אם אינו בן חמש מאות ושלשה אם הוא בן חמש מאות וארבעה אם אינו בן חמש מאות וארבעה אם הוא בן חמש מאות וחמשה אם אינו בן חמש מאות וחמשה אם הוא בן חמש מאות וששה אם אינו בן חמש מאות וששה אם הוא בן חמש מאות ושבעה אם אינו בן חמש מאות ושבעה אם הוא בן חמש מאות ושמונה אם אינו בן חמש מאות ושמונה אם הוא בן חמש מאות ותשעה אם אינו בן חמש מאות ותשעה אם הוא בן שש מאות אם אינו בן שש מאות אם הוא בן שש מאות ואחד אם אינו בן שש מאות ואחד אם הוא בן שש מאות ושנים אם אינו בן שש מאות ושנים אם הוא בן שש מאות ושלשה אם אינו בן שש מאות ושלשה אם הוא בן שש מאות וארבעה אם אינו בן שש מאות וארבעה אם הוא בן שש מאות וחמשה אם אינו בן שש מאות וחמשה אם הוא בן שש מאות וששה אם אינו בן שש מאות וששה אם הוא בן שש מאות ושבעה אם אינו בן שש מאות ושבעה אם הוא בן שש מאות ושמונה אם אינו בן שש מאות ושמונה אם הוא בן שש מאות ותשעה אם אינו בן שש מאות ותשעה אם הוא בן שבע מאות אם אינו בן שבע מאות אם הוא בן שבע מאות ואחד אם אינו בן שבע מאות ואחד אם הוא בן שבע מאות ושנים אם אינו בן שבע מאות ושנים אם הוא בן שבע מאות ושלשה אם אינו בן שבע מאות ושלשה אם הוא בן שבע מאות וארבעה אם אינו בן שבע מאות וארבעה אם הוא בן שבע מאות וחמשה אם אינו בן שבע מאות וחמשה אם הוא בן שבע מאות וששה אם אינו בן שבע מאות וששה אם הוא בן שבע מאות ושבעה אם אינו בן שבע מאות ושבעה אם הוא בן שבע מאות ושמונה אם אינו בן שבע מאות ושמונה אם הוא בן שבע מאות ותשעה אם אינו בן שבע מאות ותשעה אם הוא בן שמונה מאות אם אינו בן שמונה מאות אם הוא בן שמונה מאות ואחד אם אינו בן שמונה מאות ואחד אם הוא בן שמונה מאות ושנים אם אינו בן שמונה מאות ושנים אם הוא בן שמונה מאות ושלשה אם אינו בן שמונה מאות ושלשה אם הוא בן שמונה מאות וארבעה אם אינו בן שמונה מאות וארבעה אם הוא בן שמונה מאות וחמשה אם אינו בן שמונה מאות וחמשה אם הוא בן שמונה מאות וששה אם אינו בן שמונה מאות וששה אם הוא בן שמונה מאות ושבעה אם אינו בן שמונה מאות ושבעה אם הוא בן שמונה מאות ושמונה אם אינו בן שמונה מאות ושמונה אם הוא בן שמונה מאות ותשעה אם אינו בן שמונה מאות ותשעה אם הוא בן תשע מאות אם אינו בן תשע מאות אם הוא בן תשע מאות ואחד אם אינו בן תשע מאות ואחד אם הוא בן תשע מאות ושנים אם אינו בן תשע מאות ושנים אם הוא בן תשע מאות ושלשה אם אינו בן תשע מאות ושלשה אם הוא בן תשע מאות וארבעה אם אינו בן תשע מאות וארבעה אם הוא בן תשע מאות וחמשה אם אינו בן תשע מאות וחמשה אם הוא בן תשע מאות וששה אם אינו בן תשע מאות וששה אם הוא בן תשע מאות ושבעה אם אינו בן תשע מאות ושבעה אם הוא בן תשע מאות ושמונה אם אינו בן תשע מאות ושמונה אם הוא בן תשע מאות ותשעה אם אינו בן תשע מאות ותשעה אם הוא בן אלף אם אינו בן אלף אם הוא בן אלף ואחד אם אינו בן אלף ואחד אם הוא בן אלף ושנים אם אינו בן אלף ושנים אם הוא בן אלף ושלשה אם אינו בן אלף ושלשה אם הוא בן אלף וארבעה אם אינו בן אלף וארבעה אם הוא בן אלף וחמשה אם אינו בן אלף וחמשה אם הוא בן אלף וששה אם אינו בן אלף וששה אם הוא בן אלף ושבעה אם אינו בן אלף ושבעה אם הוא בן אלף ושמונה אם אינו בן אלף ושמונה אם הוא בן אלף ותשעה אם אינו בן אלף ותשעה אם הוא בן אלפים אם אינו בן אלפים אם הוא בן אלפים ואחד אם אינו בן אלפים ואחד אם הוא בן אלפים ושנים אם אינו בן אלפים ושנים אם הוא בן אלפים ושלשה אם אינו בן אלפים ושלשה אם הוא בן אלפים וארבעה אם אינו בן אלפים וארבעה אם הוא בן אלפים וחמשה אם אינו בן אלפים וחמשה אם הוא בן אלפים וששה אם אינו בן אלפים וששה אם הוא בן אלפים ושבעה אם אינו בן אלפים ושבעה אם הוא בן אלפים ושמונה אם אינו בן אלפים ושמונה אם הוא בן אלפים ותשעה אם אינו בן אלפים ותשעה אם הוא בן שלשת אלפים אם אינו בן שלשת אלפים אם הוא בן שלשת אלפים ואחד אם אינו בן שלשת אלפים ואחד אם הוא בן שלשת אלפים ושנים אם אינו בן שלשת אלפים ושנים אם הוא בן שלשת אלפים ושלשה אם אינו בן שלשת אלפים ושלשה אם הוא בן שלשת אלפים וארבעה אם אינו בן שלשת אלפים וארבעה אם הוא בן שלשת אלפים וחמשה אם אינו בן שלשת אלפים וחמשה אם הוא בן שלשת אלפים וששה אם אינו בן שלשת אלפים וששה אם הוא בן שלשת אלפים ושבעה אם אינו בן שלשת אלפים ושבעה אם הוא בן שלשת אלפים ושמונה אם אינו בן שלשת אלפים ושמונה אם הוא בן שלשת אלפים ותשעה אם אינו בן שלשת אלפים ותשעה אם הוא בן ארבעת אלפים אם אינו בן ארבעת אלפים אם הוא בן ארבעת אלפים ואחד אם אינו בן ארבעת אלפים ואחד אם הוא בן ארבעת אלפים ושנים אם אינו בן ארבעת אלפים ושנים אם הוא בן ארבעת אלפים ושלשה אם אינו בן ארבעת אלפים ושלשה אם הוא בן ארבעת אלפים וארבעה אם אינו בן ארבעת אלפים וארבעה אם הוא בן ארבעת אלפים וחמשה אם אינו בן ארבעת אלפים וחמשה אם הוא בן ארבעת אלפים וששה אם אינו בן ארבעת אלפים וששה אם הוא בן ארבעת אלפים ושבעה אם אינו בן ארבעת אלפים ושבעה אם הוא בן ארבעת אלפים ושמונה אם אינו בן ארבעת אלפים ושמונה אם הוא בן ארבעת אלפים ותשעה אם אינו בן ארבעת אלפים ותשעה אם הוא בן חמשת אלפים אם אינו בן חמשת אלפים אם הוא בן חמשת אלפים ואחד אם אינו בן חמשת אלפים ואחד אם הוא בן חמשת אלפים ושנים אם אינו בן חמשת אלפים ושנים אם הוא בן חמשת אלפים ושלשה אם אינו בן חמשת אלפים ושלשה אם הוא בן חמשת אלפים וארבעה אם אינו בן חמשת אלפים וארבעה אם הוא בן חמשת אלפים וחמשה אם אינו בן חמשת אלפים וחמשה אם הוא בן חמשת אלפים וששה אם אינו בן חמשת אלפים וששה אם הוא בן חמשת אלפים ושבעה אם אינו בן חמשת אלפים ושבעה אם הוא בן חמשת אלפים ושמונה אם אינו בן חמשת אלפים ושמונה אם הוא בן חמשת אלפים ותשעה אם אינו בן חמשת אלפים ותשעה אם הוא בן ששת אלפים אם אינו בן ששת אלפים אם הוא בן ששת אלפים ואחד אם אינו בן ששת אלפים ואחד אם הוא בן ששת אלפים ושנים אם אינו בן ששת אלפים ושנים אם הוא בן ששת אלפים ושלשה אם אינו בן ששת אלפים ושלשה אם הוא בן ששת אלפים וארבעה אם אינו בן ששת אלפים וארבעה אם הוא בן ששת אלפים וחמשה אם אינו בן ששת אלפים וחמשה אם הוא בן ששת אלפים וששה אם אינו בן ששת אלפים וששה אם הוא בן ששת אלפים ושבעה אם אינו בן ששת אלפים ושבעה אם הוא בן ששת אלפים ושמונה אם אינו בן ששת אלפים ושמונה אם הוא בן ששת אלפים ותשעה אם אינו בן ששת אלפים ותשעה אם הוא בן שבעת אלפים אם אינו בן שבעת אלפים אם הוא בן שבעת אלפים ואחד אם אינו בן שבעת אלפים ואחד אם הוא בן שבעת אלפים ושנים אם אינו בן שבעת אלפים ושנים אם הוא בן שבעת אלפים ושלשה אם אינו בן שבעת אלפים ושלשה אם הוא בן שבעת אלפים וארבעה אם אינו בן שבעת אלפים וארבעה אם הוא בן שבעת אלפים וחמשה אם אינו בן שבעת אלפים וחמשה אם הוא בן שבעת אלפים וששה אם אינו בן שבעת אלפים וששה אם הוא בן שבעת אלפים ושבעה אם אינו בן שבעת אלפים ושבעה אם הוא בן שבעת אלפים ושמונה אם אינו בן שבעת אלפים ושמונה אם הוא בן שבעת אלפים ותשעה אם אינו בן שבעת אלפים ותשעה אם הוא בן שמונת אלפים אם אינו בן שמונת אלפים אם הוא בן שמונת אלפים ואחד אם אינו בן שמונת אלפים ואחד אם הוא בן שמונת אלפים ושנים אם אינו בן שמונת אלפים ושנים אם הוא בן שמונת אלפים ושלשה אם אינו בן שמונת אלפים ושלשה אם הוא בן שמונת אלפים וארבעה אם אינו בן שמונת אלפים וארבעה אם הוא בן שמונת אלפים וחמשה אם אינו בן שמונת אלפים וחמשה אם הוא בן שמונת אלפים וששה אם אינו בן שמונת אלפים וששה אם הוא בן שמונת אלפים ושבעה אם אינו בן שמונת אלפים ושבעה אם הוא בן שמונת אלפים ושמונה אם אינו בן שמונת אלפים ושמונה אם הוא בן שמונת אלפים ותשעה אם אינו בן שמונת אלפים ותשעה אם הוא בן תשעת אלפים אם אינו בן תשעת אלפים אם הוא בן תשעת אלפים ואחד אם אינו בן תשעת אלפים ואחד אם הוא בן תשעת אלפים ושנים אם אינו בן תשעת אלפים ושנים אם הוא בן תשעת אלפים ושלשה אם אינו בן תשעת אלפים ושלשה אם הוא בן תשעת אלפים וארבעה אם אינו בן תשעת אלפים וארבעה אם הוא בן תשעת אלפים וחמשה אם אינו בן תשעת אלפים וחמשה אם הוא בן תשעת אלפים וששה אם אינו בן תשעת אלפים וששה אם הוא בן תשעת אלפים ושבעה אם אינו בן תשעת אלפים ושבעה אם הוא בן תשעת אלפים ושמונה אם אינו בן תשעת אלפים ושמונה אם הוא בן תשעת אלפים ותשעה אם אינו בן תשעת אלפים ותשעה אם הוא בן עשרת אלפים אם אינו בן עשרת אלפים אם הוא בן עשרת אלפים ואחד אם אינו בן עשרת אלפים ואחד אם הוא בן עשרת אלפים ושנים אם אינו בן עשרת אלפים ושנים אם הוא בן עשרת אלפים ושלשה אם אינו בן עשרת אלפים ושלשה אם הוא בן עשרת אלפים וארבעה אם אינו בן עשרת אלפים וארבעה אם הוא בן עשרת אלפים וחמשה אם אינו בן עשרת אלפים וחמשה אם הוא בן עשרת אלפים וששה אם אינו בן עשרת אלפים וששה אם הוא בן עשרת אלפים ושבעה אם אינו בן עשרת אלפים ושבעה אם הוא בן עשרת אלפים ושמונה אם אינו בן עשרת אלפים ושמונה אם הוא בן עשרת אלפים ותשעה אם אינו בן עשרת אלפים ותשעה אם הוא בן עשרים אלף אם אינו בן עשרים אלף אם הוא בן עשרים אלף ואחד אם אינו בן עשרים אלף ואחד אם הוא בן עשרים אלף ושנים אם אינו בן עשרים אלף ושנים אם הוא בן עשרים אלף ושלשה אם אינו בן עשרים אלף ושלשה אם הוא בן עשרים אלף וארבעה אם אינו בן עשרים אלף וארבעה אם הוא בן עשרים אלף וחמשה אם אינו בן עשרים אלף וחמשה אם הוא בן עשרים אלף וששה אם אינו בן עשרים אלף וששה אם הוא בן עשרים אלף ושבעה אם אינו בן עשרים אלף ושבעה אם הוא בן עשרים אלף ושמונה אם אינו בן עשרים אלף ושמונה אם הוא בן עשרים אלף ותשעה אם אינו בן עשרים אלף ותשעה אם הוא בן שלשים אלף אם אינו בן שלשים אלף אם הוא בן שלשים אלף ואחד אם אינו בן שלשים אלף ואחד אם הוא בן שלשים אלף ושנים אם אינו בן שלשים אלף ושנים אם הוא בן שלשים אלף ושלשה אם אינו בן שלשים אלף ושלשה אם הוא בן שלשים אלף וארבעה אם אינו בן שלשים אלף וארבעה אם הוא בן שלשים אלף וחמשה אם אינו בן שלשים אלף וחמשה אם הוא בן שלשים אלף וששה אם אינו בן שלשים אלף וששה אם הוא בן שלשים אלף ושבעה אם אינו בן שלשים אלף ושבעה אם הוא בן שלשים אלף ושמונה אם אינו בן שלשים אלף ושמונה אם הוא בן שלשים אלף ותשעה אם אינו בן שלשים אלף ותשעה אם הוא בן ארבעים אלף אם אינו בן ארבעים אלף אם הוא בן ארבעים אלף ואחד אם אינו בן ארבעים אלף ואחד אם הוא בן ארבעים אלף ושנים אם אינו בן ארבעים אלף ושנים אם הוא בן ארבעים אלף ושלשה אם אינו בן ארבעים אלף ושלשה אם הוא בן ארבעים אלף וארבעה אם אינו בן ארבעים אלף וארבעה אם הוא בן ארבעים אלף וחמשה אם אינו בן ארבעים אלף וחמשה אם הוא בן ארבעים אלף וששה אם אינו בן ארבעים אלף וששה אם הוא בן ארבעים אלף ושבעה אם אינו בן ארבעים אלף ושבעה אם הוא בן ארבעים אלף ושמונה אם אינו בן ארבעים אלף ושמונה אם הוא בן ארבעים אלף ותשעה אם אינו בן ארבעים אלף ותשעה אם הוא בן חמשים אלף אם אינו בן חמשים אלף אם הוא בן חמשים אלף ואחד אם אינו בן חמשים אלף ואחד אם הוא בן חמשים אלף ושנים אם אינו בן חמשים אלף ושנים אם הוא בן חמשים אלף ושלשה אם אינו בן חמשים אלף ושלשה אם הוא בן חמשים אלף וארבעה אם אינו בן חמשים אלף וארבעה אם הוא בן חמשים אלף וחמשה אם אינו בן חמשים אלף וחמשה אם הוא בן חמשים אלף וששה אם אינו בן חמשים אלף וששה אם הוא בן חמשים אלף ושבעה אם אינו בן חמשים אלף ושבעה אם הוא בן חמשים אלף ושמונה אם אינו בן חמשים אלף ושמונה אם הוא בן חמשים אלף ותשעה אם אינו בן חמשים אלף ותשעה אם הוא בן ששים אלף אם אינו בן ששים אלף אם הוא בן ששים אלף ואחד אם אינו בן ששים אלף ואחד אם הוא בן ששים אלף ושנים אם אינו בן ששים אלף ושנים אם הוא בן ששים אלף ושלשה אם אינו בן ששים אלף ושלשה אם הוא בן ששים אלף וארבעה אם אינו בן ששים אלף וארבעה אם הוא בן ששים אלף וחמשה אם אינו בן ששים אלף וחמשה אם הוא בן ששים אלף וששה אם אינו בן ששים אלף וששה אם הוא בן ששים אלף ושבעה אם אינו בן ששים אלף ושבעה אם הוא בן ששים אלף ושמונה אם אינו בן ששים אלף ושמונה אם הוא בן ששים אלף ותשעה אם אינו בן ששים אלף ותשעה אם הוא בן שבעים אלף אם אינו בן שבעים אלף אם הוא בן שבעים אלף ואחד אם אינו בן שבעים אלף ואחד אם הוא בן שבעים אלף ושנים אם אינו בן שבעים אלף ושנים אם הוא בן שבעים אלף ושלשה אם אינו בן שבעים אלף ושלשה אם הוא בן שבעים אלף וארבעה אם אינו בן שבעים אלף וארבעה אם הוא בן שבעים אלף וחמשה אם אינו בן שבעים אלף וחמשה אם הוא בן שבעים אלף וששה אם אינו בן שבעים אלף וששה אם הוא בן שבעים אלף ושבעה אם אינו בן שבעים אלף ושבעה אם הוא בן שבעים אלף ושמונה אם אינו בן שבעים אלף ושמונה אם הוא בן שבעים אלף ותשעה אם אינו בן שבעים אלף ותשעה אם הוא בן שמונים אלף אם אינו בן שמונים אלף אם הוא בן שמונים אלף ואחד אם אינו בן שמונים אלף ואחד אם הוא בן שמונים אלף ושנים אם אינו בן שמונים אלף ושנים אם הוא בן שמונים אלף ושלשה אם אינו בן שמונים אלף ושלשה אם הוא בן שמונים אלף וארבעה אם אינו בן שמונים אלף וארבעה אם הוא בן שמונים אלף וחמשה אם אינו בן שמונים אלף וחמשה אם הוא בן שמונים אלף וששה אם אינו בן שמונים אלף וששה אם הוא בן שמונים אלף ושבעה אם אינו בן שמונים אלף ושבעה אם הוא בן שמונים אלף ושמונה אם אינו בן שמונים אלף ושמונה אם הוא בן שמונים אלף ותשעה אם אינו בן שמונים אלף ותשעה אם הוא בן תשעים אלף אם אינו בן תשעים אלף אם הוא בן תשעים אלף ואחד אם אינו בן תשעים אלף ואחד אם הוא בן תשעים אלף ושנים אם אינו בן תשעים אלף ושנים אם הוא בן תשעים אלף ושלשה אם אינו בן תשעים אלף ושלשה אם הוא בן תשעים אלף וארבעה אם אינו בן תשעים אלף וארבעה אם הוא בן תשעים אלף וחמשה אם אינו בן תשעים אלף וחמשה אם הוא בן תשעים אלף וששה אם אינו בן תשעים אלף וששה אם הוא בן תשעים אלף ושבעה אם אינו בן תשעים אלף ושבעה אם הוא בן תשעים אלף ושמונה אם אינו בן תשעים אלף ושמונה אם הוא בן תשעים אלף ותשעה אם אינו בן תשעים אלף ותשעה אם הוא בן מאה אלף אם אינו בן מאה אלף אם הוא בן מאה אלף ואחד אם אינו בן מאה אלף ואחד אם הוא בן מאה אלף ושנים אם אינו בן מאה אלף ושנים אם הוא בן מאה אלף ושלשה אם אינו בן מאה אלף ושלשה אם הוא בן מאה אלף וארבעה אם אינו בן מאה אלף וארבעה אם הוא בן מאה אלף וחמשה אם אינו בן מאה אלף וחמשה אם הוא בן מאה אלף וששה אם אינו בן מאה אלף וששה אם הוא בן מאה אלף ושבעה אם אינו בן מאה אלף ושבעה אם הוא בן מאה אלף ושמונה אם אינו בן מאה אלף ושמונה אם הוא בן מאה אלף ותשעה אם אינו בן מאה אלף ותשעה אם הוא בן מאתים אלף אם אינו בן מאתים אלף אם הוא בן מאתים אלף ואחד אם אינו בן מאתים אלף ואחד אם הוא בן מאתים אלף ושנים אם אינו בן מאתים אלף ושנים אם הוא בן מאתים אלף ושלשה אם אינו בן מאתים אלף ושלשה אם הוא בן מאתים אלף וארבעה אם אינו בן מאתים אלף וארבעה אם הוא בן מאתים אלף וחמשה אם אינו בן מאתים אלף וחמשה אם הוא בן מאתים אלף וששה אם אינו בן מאתים אלף וששה אם הוא בן מאתים אלף ושבעה אם אינו בן מאתים אלף ושבעה אם הוא בן מאתים אלף ושמונה אם אינו בן מאתים אלף ושמונה אם הוא בן מאתים אלף ותשעה אם אינו בן מאתים אלף ותשעה אם הו

אמר עולא מאי דכי מליעזר היא והא דתנן שלהי פרק בתרא דכי מליעזר
אומר מנדרוגינוס מייבין עליו משום
לכל אמר דכי מליעזר מנדרוגינוס מייבין עליו מיכמי' ל' דהכא הכי קאמ' מהי
תינח לאמר מין מייבין על כיתת אקדם דרים סברן כר' מליעזר:

פרט לכליחים נרסי' תו לא ולא נר' אחין לו
טהר כמקו' דכשלהי' ממונ' תפילי' כבי למיס'
משום דאיכא טומאה ואין נרוך
למוקמי דמע"ג דאיכא מן הבריות נקטים
הש"ס משום למסוק התם דס"ד סברן קף
ע"ג דאב הטומאה הוא ורמ"ת דאמר בפ"ק
דסוטה וכפ' אלו ' דכריס תפילו את מותר
ליכנס במחנה לויה שנאמר ויקח משה את
עצמות יוסף עמו ונר' מהי תפילו מדרכ' את
קיל טפי דאין לו טהרה במקוה ותפילו
בחתיכה שכיחה נמי ויש לומר דאיכא למ"ל
שילהי' עירובין דמתיי' מכניס סברן למקדש
קף על גב דאין לו טהרה במקוה וה"ס את
אינמי את מהי ב טפי משום דיש בהיכו
טהרה במקוה כגון הכא מי:

הוה אמינא כלי מתכות לא הוה מצי
למנקט כלי שתף אלא נקט כלי
מתכות משום דאת זיר דקדיב הרי הוא כתלג:

על כל לבר שיש לו טהרה במקוה מלבון
עד דרים כדפ"ה דמסק' כל מי שיש
לו דין שיזכור על נקב' דהיינו שיש לו טהרה
במקוה ור"ת כל טמא לנפש אף כן למאי
אתא לן למימר דכריס תפילו לכריס בפסקי
דרים ליה ספיר:

אי הכי כשאר טמאות נמי מי' כיון
דדרים מזכר ועד נקבה למי שיש
לו טהרה במקוה אף כן מוקמינן קרא בם
בשאר טמאות דלמא לובן ומוסד דשייכא
בכלים ואף כן לטומאת מת ושרץ נמי לא
ליפלגו טומטום ואנדרוגינוס:

הלמוד לומר הזכר ה"מ לזכר דרים
ותימה לבעל' על מלו
מומין דמרי' בהמי הכא ד' כתי' זכר לזכרי
משמע מזכר לרבות הזכרים מכל ה"מ
דלזכר לא מצינן יתור למעט אנדרוגינוס
ושמא מיבעי' אף לרבות אף דרים מה"ט:

הא מזכר למוסד לא ממעט הך
בריית' דתניא כר' יהודה כדאמר'
במסכת שבת כפ' מליעזר דמילה על
הא לקאמר רבי יהודה אנדרוגינוס דאף
שבת דקאמר רב חסדא לא לבל מאיר רבי
יהודה וכר הוא אף אומר כן
בערכין ועוד הניח הזכר ולא טומטום כו'
פירוש ואף סיפרא דר' יהודה דקאמר רב
בתמיכר יבחן אף אנקבי את ניכ אנדרוגינוס
פוסל לקדוש מי מטעת דברי רבי יהודה
ופריך מהי שבת גבי מילה ומצני מצוה
דכתיב המול לכם כל זכר והשתא תיובתא דהכא גבי ערכין נרוך ימ"ר למעט טומטום ואנדרוגינוס ולא ממעט להו מלשון זכר ונקבה וגבי מילה מרבינן נרוך
יתורא לרבות וגבי קדום ממעט ליה מ"ש דליכא יתורא לאנדרוגינוס מלא מצוה דכתיב וכתן ולא כתיב וכתבה למעוטי אשה והכא מצינו למימר דכיון
דגלי כערכין דלא הוי בכלל זכר ילפינן קדום מערכין ומילה נמי לאו דבל קרא דכל זכר והא דלא ילפינן קדום ממילה משום דטפי חיית לן למילף
מערכין לחומרא והכא דפריך וכל היכא דכתיב זכר למעט טומטום ואנדרוגינוס והא גבי ערכין כולה מיבי למאי דמעטי מערכין ילפינן דאחרנא ממילה חית לן
למילף דהוי בכלל וכר גבי להטעיונים ליח ולא מערכין לקולא וכפרק ע"ל מומין דיש נר' דקרא יתירא למעט טומטום ואנדרוגינוס דקאמר כשהוא מומר
הזכר למטה שתין ת"ל ולא ילפינן מערכין לחומרא שלא לרכשיר לעולה ולהנדיך קרא לקרבן נדבה כגון שאמר הרי זו עולה והוי קולא
שהיכו קדום דלא הוה ילפינן מערכין לקולא שלא ממי"ה לחומרא ולהכי מנטרי' קרא לך קאה דנפרק' העדל משמע דלא פש ל ליה רבי יהודה לעיין קדום שלא
משום דהוי כפק מיס שפק אסה דאין התם רבי יהודה מומר אנדרוגינוס שהוא ספק קדושין פסולין משום שהוא ספק אסה ואשה פסולה לקדש וי"ל דלגבי ערך
ס"ג דהוא זכר מי נקבה ממעטי הכתוב מערך מיס ואשה לפי שהוא אסוכה ומי היה מיעוטא דזכר לחוריה הוא מצינא למפקיה רחמנא מערך וכר ומוקמים
בערך נקבה מפלו הוא זכר ואין מילה מי נקבה היא הא מנטרי' קרא לרבוי ומי זכר הוא שמא ליכא אום דרשא דהוה ממעטינן ליה מי למו דרינהו
דף מא הכתוב והקיש' נבכורות לזכר ר"מ טומטום ואנדרוגינוס ליכא למימר דלמא מתיא כרבי יסודה דכיון דספק הוא גלא מנטרי' קרא למעוטי ספקא ומ"ש
לפ"ש משרי רבי יהודה היא היכו בשתמא מחנינא מכל הא ס"ל ורבי יהודה היא:

ס"ג

לחלק הילכך מי לית ליה ס"ח ואם לא ממעט טומטום מכל הכא מדס"ל למתני׳ לדם תשלומו ובפ׳ זכר ונקבה ס"מ לדרשה : ואפילו הרשם עמהם למחותיך קתני דהיכא דיצא מקותך לאפילו יצא הרשם מין מחוסר ולד עד שיצא רובו : מין הרשם פוטר בנפלים יצא רשם הנפל בגון יולדת תאומים לשבעה לחד

נר מצוה

לחלק בין ערך איש לערך אשה : יצא צו מחותך או מסורס : אמר רבי אליעזר אפילו הראש עמהן ורבי יוחנן אמר לא שנו אלא שאין הראש עמהן אבל הראש עמהן (הראש פוטר) לימא ברשמואל קמיפלגי דאמ׳ שמואל אין הראש פוטר בנפלי בשלם דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי במחותך דמר סבר בשלם הוא דקחשיב במחותך לא קחשיב ומר סבר במחותך נמי חשיב (לישנא אחרינא טעמא דיצא מחותך או מסורס הא כתקנו הראש פוטר תרוייהו לית להו דשמואל דאמר שמואל איהראש פוטר בנפלי) איבא דמתני לה להא שמעתתא באפי נפשה אמר רבי אליעזר אין הראש כרוב איברים ור׳ יוחנן אמ׳ הראש כרו איברים וקמיפלגי ברשמואל תנן יצא מחותך או מסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד מדאמר מסורס מכלל דמחותך כתקנו וקאמ׳ משיצא רובו הרי זה כילוד קשיא לרבי יוחנן אמר לך רבי יוחנן אימא יצא מחותך ומסורס והא או קתני הכי קאמר יצא מחותך או שלם וזה וזה מסורס משיצ׳ רובו הרי זה כילוד אמ׳ רב פפא כתנאי יצא מחות׳ אומסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד רבי יוסי אומר משיצא כתקנו מאי קאמר רב פפא דכי קאמר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר׳ יוסי אופר משיצא רובו כתקנו מתקיף לה רב זביד מכלל דבמסורס רובו נמי לא פוטר הא קיימא לן דרובו כבולו אלא אמר רב זביד הכי קאמר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר׳ יוסי אופר משיצא כתקנו לחיים תניא נמי הכי יצא מחותך או מסורס משיצא רובו הרי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר׳ יוסי אופר משיצא כתקנו לחיים ואיזהו כתקנו לחיים משיצא רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו ר׳ יוסי אומ׳ משיצאו צדעיו אב׳ חנן משו׳ יהושע אומ׳ משיצא פדחתו ויש אומ׳ משיראו קרני ראשו : כתני׳ המפלת ואין ידוע מהו תשב לזכר ולנקבה אין ידוע אם ולד היה אם לאו תשב לזכר ולנקבה ולנדה : גמ׳ א״ר יהושע בן לוי עברה נהר והפילה מביאה קרבן ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן תנן אין ידוע אם ולד היה תשב לזכר ולנקבה ולנדה אמאי תשב לנדה לימא הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן מתניתין בשלא הוחזקה עוברה וכי קאמ׳ יהושע בן לוי בשהוחזקה עוברה ת״ש בהמה שיצא מלאה ובאה ריקנית הבא אחריו בכור מספ׳ ואמאי הלך אחר רוב בהמות ורוב בהמות ולד מעליא ילדן והאי פשוט דהוא אפר רבינא משום דאיכא למיפר רוב בהמות יולדות דבר הפוטר מבכור׳ ומעוטן יולדות דבר שאינו פוטר מבכור׳ וכל היולדות מטנפו׳ וזו הואיל ולא טנפה אתרע להו רובא אי כל היולדות פטנפות הא מדלא מטנפה בכור מעלי׳ הוא אלא אימ׳ רוב יולדות מטנפו׳ וזו הואיל ולא טנפה אתרע להו רובא כי אתא רבין אמר מתיב רבי יוסי בר׳ חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתא מאי היא דתניא

אשה

הנ״מ דאמר רבי יוסי מחותך או מסורס כו׳ מכלל דאמר לקמן בכורה שלם ומסורס הרי בכורה כתקנו ומחותך לא הרי לר׳ יוסי כילוד וקאמר רב פפא דברים בכוריתא מחותך ומסורס הם מחותך ויצא כתקנו הרשם פוטר ולר׳ יוסי מין הרשם פוטר והיינו פלוגתא דר׳ יוחנן ור׳ אליעזר :

מכלל דמסורס רובו כמי לא פוטר

ת״ש דתניא ר׳ יוסי אומר לעולם אינו פוטר עד שיצא רובו והוא שיצא כתקנו ר״ל דאמר כבכורות

לפיל כתקנו בעינן רובו והיכן הרשם פוטר לפורס כיולד ר״ל דמסורס כמי שני נברוב ור״ל דאמר כן הוא לר׳ יוסי לאימת אפילו כתקנו עד שיצא רובו והוא שיצא כתקנו לחיים תקשה לך מתניתין דלקמן כל שאין בו סימני זכרות כגון שנולד בלא אצבעות ברגלו ובידו ובלא שדרה ובלא אחת מכל אלו הרי זה ספק ילד ספק ילדה ספק זכר ספק נקבה ספק אדם ספק בהמה ספק חי ספק נפלים ספק נפלים ספק אחד ספק שנים ספק זכר ספק נקבה ספק אחד ספק שנים ספק זכר ספק נקבה ספק אחד ספק שנים ספק זכר ספק נקבה

אשה שיצתה מלאה ובא ריקני והביא לפנינו שלשה שבועין טהורין ועשרה שבועות אחד טמא ואחד טהור משמשת לאור שלשי וחמש ומטבילין אותה תשעי וחמש טבילות דברי בית שמאי וב"ה אומרים שלשים וחמש רבי יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה שתהא באחרונה בשלמ שבוע ראשון לא משמשת אימא יולדת זכר היא שבוע שני אים יולדת נקבה היא שבוע שלישי איפר יולדת נקבה בזוב היא אלא שבוע רביעי אע"ג דקא חזיא דם תשם דהא דם טהור הוא לאו משום דלא אזלינן בתר רובא אלא מאי לא ידענ מאי תיובת אימא הרחיקה לידת הך שבוע חמישי דטהור הוא תשמ הך שבוע רביעי כל יומא ויומא מספקין בסוף לידה ובתחילת נדה ועשרין ותמניא גופיה אימר תחלת נדה היה ובעיא למיתב שבעה לנדתה בעשרים וחד תשמש ר"ש היא דאמר אסור לעשות בן שמא תבא לידי ספק לאורתה תשמש בשראתה בערב ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות שבוע קמא מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת זכר היא שבוע שני מטבילין אותה בלילותא אימא יולדת נקבה היא ביממא אימר יולדת זכר בזוב היא שבוע שלישי מטבילין לה ביממא אימר יולדת נקבה בזוב היא בלילותא ב"ש לטעמייהו דאמרי טבולת יום ארוך בעי טבילה

מכדי

אימא הרחיקה לידתה תימא דר' יוסי בר' חנינא לית ליה מדעתיה מלי סיגויי וכרייתה לית ליה מפרש כלל בעינן מתר:

דף מה רבי שמעון היא תימא דר"ש דאתיא כרבנן דתנן בפרק כתרת לתסרי ותורייתה ועוד ק"ו ומה מצינו דרבי שמעון לית ליה טבילה מלה

דף מה תשמיש דווקא ונפר' כתרת מצינו לתסור לטבול ול"ל לטב לה מתורתן תסרוס ולקמן נפרש בע"ה:

בשראתה מבערב וא"ת כיון דרתתה מבערב תתי מטבילין לה

לפ"ם בלילותא מצוה טבולת יום תרוך ול"ל דלמו דווקא מבערב תלת כלומר בשעה מן בתני שעה בלילה וטובלת בתחילת הלילה ורוחה ויד תתר טבילה ותם היתה בתה לשמה קדם טבילה הרצוי בידה:

בשבוע קאי טבילין לה בלילות תימור יולדת זכר היא זה סתריכו תינו

דריך שלא לפ"ם ד"ה משבילין לה כל פ' לילו מצוה טבולת יום תרוך והתי שבוע קמא בלילותא תינו כתו שבוע דיתמי תלת ול"ל מצטרף קמא ולילותא תינו שבוע שני ול' תחילת שבוע שני ושבוע שנייה נתי בלילותא תיינו ול' לילות מצטרף שנייה ולית לה תלת שבוע ש"י ושבוע שני ושליתי כיתמא תינו כענין זה: עכשיו

אשה שיצתה מלאה וחזרה ריקני לסוף ומן מרובה ואינה יודעת תימת ינה סריונה: והביאה לפנינו כלומר מסתפה לפנינו יצתה לה שלשה שבועים טהורים מכל וכל עם יום כוותה ולא דק כולי האי דיום זה ספק טמא דשמא רתתה בו ביום קודם שבאתה לפנינו ותפילו הכי קרי ליה טהור דקלי תמכתן ולהכי דקס"ל הסתה שבאת לפנינו ביום ומסבאת לפנינו לא רתתה: ועשרה שבועים תתר טמא ותתר טהור תתר טמא סתיתה הרוחה בכל יום ויום תתר טהור סכל הימים של תוחו שבוע הין טהורין: מסמשת לתור שלשים ויתם סהוח ליל סוף שבוע תשיש והוח ליל כניסת שלשי ות ים ויניחת יום ג"ל ושוב אינה מסמשת ושעמא דכולן מפרש לקמן ותתי נקט הכי ג' שבועים: ומטבילין תותה ל"ה טבילות מצוה ושלשה בו ביום מצוה וכולהו מפרש לקמן ומצוה הני ל"ה טבילות נקט ג' שבועים דסתם ומן הטבילה תשיך ל"ה שבועי ופלגא ד"ב ותיידי דכר דלפלגא נקט כולה ותיידי דתנא שבוע טמ' דסיינו ל"ב תנא נמי שבוע ג' טהו ושבי מפרש לקמן: וכי הלל טבדי ל"ה ושטמייהו מפרש לקמן ותרוייהו סבירי להו טבילו בומנה מנוה בתחרונה כשתפסוק לג' ותט' לילית ליה טבילה בומנה מנוה: שלמת שבוע רחץ כו' הסתה מפרש תוכתה: למיתר יולדת זכר היא וכל יומא ויומא דשבוע אינו ליכא לספוקי דילמא ביום שבאתה ילדה שעה אחת קודם שבאה לפנינו וכל שבעת הימים הלו הוו שבעת ימי ליל: שבוע רחצן יומא דאתית לקמן קחזיב בכלל שבוע רחצן: למיתר יולדת נקבה ם ם וביום שבאתה לפנינו ילדה ומשבי ימי לילה הוך תרתי שבועי: כוותה שמא מתוך יום ליומו וביום ילדה ורחתה ג' רצופין

וכלל נעשר לחום שיפי סמוך ללילה ובעית שבעה נקיים לו דתתה ומ"ג דקל יתבה ל"ד נקי ם סוחיל ותיכא לכפיקינהו ניתי לידה לה ם קל לה דקסבר ימי לידה מתיכה רוחה בהן אין עולין לה לספירת ויבתה: תלת שבוע רביעי מי מתרינן ילין תתי לך מצלית ילין סתי לך תוקוק עוברה: תשמש ומ"ג דהך שבוע קל תויה סברי רחצן ם ם לשבועים שעוברי עליה תתר טמא ותתר ט ורי: תתי דם טוהר הוא ל' זבתי משבי מ"וס זוכרה: למו משום דלא מ"ינן כתר רוכה ומספקינן לה בלא ולד ולית ליל טוהר וקי' לר' יוסה בן לוי: למיתר הרחיקה לידתה הוי דלא יסבינן לה ימי טוהר לא משום ספק דלמו ולד הוא ל' למיתר הרי ימים רבים קודם שבאתה לפנינו ילדה וכלו לה ימי טהרתה תתר טבילה קרבן ונתכל בין ק' רבן וכין הרחיקה בת קרבן היא מתת דקפדינן תרוכה: שבוע תמיתי לטהור הוא תשמש כו' ותתי נקט ל' *משמשת עד ליל שב"ע: ומסבינן שבוע רביעי טהרת בכל יום כל יומא תיבא לספוקי לסוף ליל' סוף ימי טוה כלות' תתמול כלו ימי טוהר והיום היא תחילת נדה הילכך יום כ"ח סהוח סוף שב"ע רביעי מספקי' לה מתחילת נדה ובעית לאתויי משבוע תמיתי שבעה ימים להשלים שבעת ימי נדות ובליל שביעי טובלת ומשמשת סהוח תור לשלשים וח ים משבחה לפנינו וליל שמיני נמי לית לה משמשת שהשבוע שבי נמי לית לה משמשת בשלשים ימי נדות ומשום הכי ל"ה טבילות תותה ל"ה טבילות מצוה ושלשה בו ביום מצוה וכולהו מפרש לקמן ומצוה הני ל"ה טבילות נקט ל"ג שבועים דסתם ומן הטבילו תשיך ל"ה שבועי ופלגא ד"ב ותיידי דכר דלפלגא נקט כולה ותיידי דתנא שבוע טמ' דסיינו ל"ב תנא נמי שבוע ג' טהו ושבי מפרש לקמן: וכי הלל טבדי ל"ה ושטמייהו מפרש לק"ן ותרוייהו סבירי להו טבילו בומנה מנוה בתחרונה כשתפסוק לג' ותט' לילית ליה טבילה בומנה מנוה: שלמת שבוע רחץ כו' הסתה מפרש תוכתה: למיתר יולדת זכר היא וכל יומא ויומא דשבוע אינו ליכא לספוקי דילמא ביום שבאתה ילדה שעה אחת קודם שבאה לפנינו וכל שבעת הימים הלו הוו שבעת ימי ליל: שבוע רחצן יומא דאתית לקמן קחזיב בכלל שבוע רחצן: למיתר יולדת נקבה ם ם וביום שבאתה לפנינו ילדה ומשבי ימי לילה הוך תרתי שבועי: כוותה שמא מתוך יום ליומו וביום ילדה ורחתה ג' רצופין

וכלל נעשר לחום שיפי סמוך ללילה ובעית שבעה נקיים לו דתתה ומ"ג דקל יתבה ל"ד נקי ם סוחיל ותיכא לכפיקינהו ניתי לידה לה ם קל לה דקסבר ימי לידה מתיכה רוחה בהן אין עולין לה לספירת ויבתה: תלת שבוע רביעי מי מתרינן ילין תתי לך מצלית ילין סתי לך תוקוק עוברה: תשמש ומ"ג דהך שבוע קל תויה סברי רחצן ם ם לשבועים שעוברי עליה תתר טמא ותתר ט ורי: תתי דם טוהר הוא ל' זבתי משבי מ"וס זוכרה: למו משום דלא מ"ינן כתר רוכה ומספקינן לה בלא ולד ולית ליל טוהר וקי' לר' יוסה בן לוי: למיתר הרחיקה לידתה הוי דלא יסבינן לה ימי טוהר לא משום ספק דלמו ולד הוא ל' למיתר הרי ימים רבים קודם שבאתה לפנינו ילדה וכלו לה ימי טהרתה תתר טבילה קרבן ונתכל בין ק' רבן וכין הרחיקה בת קרבן היא מתת דקפדינן תרוכה: שבוע תמיתי לטהור הוא תשמש כו' ותתי נקט ל' *משמשת עד ליל שב"ע: ומסבינן שבוע רביעי טהרת בכל יום כל יומא תיבא לספוקי לסוף ליל' סוף ימי טוה כלות' תתמול כלו ימי טוהר והיום היא תחילת נדה הילכך יום כ"ח סהוח סוף שב"ע רביעי מספקי' לה מתחילת נדה ובעית לאתויי משבוע תמיתי שבעה ימים להשלים שבעת ימי נדות ובליל שביעי טובלת ומשמשת סהוח תור לשלשים וח ים משבחה לפנינו וליל שמיני נמי לית לה משמשת בשלשים ימי נדות ומשום הכי ל"ה טבילות תותה ל"ה טבילות מצוה ושלשה בו ביום מצוה וכולהו מפרש לקמן ומצוה הני ל"ה טבילות נקט ל"ג שבועים דסתם ומן הטבילו תשיך ל"ה שבועי ופלגא ד"ב ותיידי דכר דלפלגא נקט כולה ותיידי דתנא שבוע טמ' דסיינו ל"ב תנא נמי שבוע ג' טהו ושבי מפרש לקמן: וכי הלל טבדי ל"ה ושטמייהו מפרש לק"ן ותרוייהו סבירי להו טבילו בומנה מנוה בתחרונה כשתפסוק לג' ותט' לילית ליה טבילה בומנה מנוה: שלמת שבוע רחץ כו' הסתה מפרש תוכתה: למיתר יולדת זכר היא וכל יומא ויומא דשבוע אינו ליכא לספוקי דילמא ביום שבאתה ילדה שעה אחת קודם שבאה לפנינו וכל שבעת הימים הלו הוו שבעת ימי ליל: שבוע רחצן יומא דאתית לקמן קחזיב בכלל שבוע רחצן: למיתר יולדת נקבה ם ם וביום שבאתה לפנינו ילדה ומשבי ימי לילה הוך תרתי שבועי: כוותה שמא מתוך יום ליומו וביום ילדה ורחתה ג' רצופין

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0064
DFG

מכדי ימי טוהר כמה מיצפה מפקת דילמא לבתר שבועיים קמתי: שתין וחד
ושבועיים הרי שמנים ותרי ס"ו טבילות כבר טבלה מיהו שבעה נקיים
שלישי מיהוש הך מפקת לטבולת יום תורך: לא הני שבעה פעמי להו שתין נכי
חדא שעליין נריכה לטבול מיהוש הך מפקת בתוך עשרה שבועים הראשונים:
ונ"ל שטבלה בתוך שלש שבועים הראשונים
שבעה ברתשונה וכ"ש בשתים לתרונות
הרי ל"ו ושתין נכי חדא הרי כ"ו: טבילה
יתירתא עד שפתח הוא פ"ו לפנינו
ביום כנון ביום חדש ניסן ומטבלה
לתירתא ומזכו שם ניסן ד לה ל' ניסן וכ"ש
דתייר וכ"ש דניסן כלים שמותים יום הרי פ'
טביל ת בלילות ו"ד נימים של שתי שבועות
הראשונות ת הרי נ"ו ושפתח מוקמינן שפתח
לפנינו בין השמשות לילה שניה הרי חדא
ומטבלה בשניה לילה מיהוש שפך פוף
טומלים ומשכי נמי פ' שלה עד כ"ה נסיון
כתילו בשתים ביום ר"ת לתוכה לשפוקי
דילמא כתי בין השמשות ילדה ונהי
מראם חדש ושניה טבילה לילה ראש חדש
מיתוספת לה נמנתו לה ס' טבילות בשבוע
הראשון וכ"ש דשני ושלישי הרי ל' ושבעה
לי לתמני נקט בין השמשות הוה ליה לאוקמה
שפתח לפנינו בלילה ומשתכרת להכי נקט
בין השמשות דקא בלים ת למתני דנקט
שפשה שבועים הראשונים הי כך כי ת כך בין
השמשות תיכא למיקרי יום זה טהור דשמא
בין השמשות יממא ת"ת ומיום שעבר הוא
ויום זה כולו טהור ומיהו טבילותיהם
משכי עד שמנים לכך מהך מיהוש דכתיב
השמשות שפך לילים: שלשים ותמש דקתמר
כ"ש מתי עבידתייהו ומשכי עשרין ותמניא
סויין כדתמר ל' נימים ול' כלילות וכולן
מיהוש שפך ימי ט מתם וחוץ הנין
לבית הלל הוו להו עשרין ותשעה דכתיב
דמוקמינן שפתח בין השמשות תיכא ט"ו
טבילות בלילה מיהוש שפך בין השמשות
והתי לית מותבינן ליה לקמ"ס מיהוש
לתותבינן תמר תי ומשנינן תד בשבוע לית
קמייתי וכך נמי תוא בשבוע היא: מתי
שבוע תמיני שהינה דוחק בו כל יומת תיכא
לספוקי בשוף נדה ומטבלין לה בכל לילות
השבוע דביעי דפתח בכל יום ויום דחשון
דילמא תחילת נדה היא וט בלית לשוף
שבעה שהוא ליל דחשון של שבוע תמיני
וליל שני נמי טבלה דילמא יום דחשון של
שבוע דביעי ת מי טוהר הוא ויום שני שהי
תחילת נדה והילכך הוי ליל טבילתה וכן
כולהו והוו להו שבע טבילות והוא סדין
נמי דכל לילות של שבועים טהורים תיכא
לספוקי שוף נדה מיהוש שבוע שמא שלפניהם
תלת בית הלל טבילות דלתתר שלשים וחמש
דהוה ליל תשעים לה קתניא דכל טבילות
דבית הלל קודם ת. מים ניהו והכי תמר
לקמן: בתמניא ופלגא פניא לכך הש"ס
שבועות דטהורה דהא כלין ימי טבילה
בשוף שמי והוו בתמנא שבוע תשיעי של עשרה שבועי ושבוע תשיעי טמא הוא: טבילת זבה דכל שבוע שמא תיכא לספוקי בזיב' יכול לספקו בכך כלפריסית לעיל סתין ז"ה תלת נדות והו לה לתתר כלום עד הרביעי וכל שבוע טהור תיכא לספוקי ביומי ספירת זיבתה וביעי למטבל
ביום שביעי של כל שבוע טהור: רבי עקיבא לפרק לתרון: שוף שבוע דחשון ביום הרביעי ליטבלה ביום דילמא כ"ן השמשות יום הוא ויום דחשון שבתתם
לפנינו טהור ותיכא ז' ספורים לפנינו: חדא טבילה בשבוע לא קמייתי והוא הדין דהוה לן למותבי לכ"ש דליתסוב עוד טבילה יתירתא לטבילות הלילות של שפך
לילה הוסיל וכין השמשות בתתה הלא הני סיגונא נופה הים כה דחדא בשבוע לא קמייתי הילכך לא פריך: מתני': ה יפלת סליח: ליום תרביעים
לטבילתה: תיכא תוספת לולד שלא נגמר יצירתו עד סיכלו כל תרביעים יום: ולגמרי דילמא ליכא ולד וכגמרת מפרש למה הזוכר זכר: תבר לזכר שבעה
ימי טומאה ותפילו כלילה יבשתה תכל שבועים דנקבה ליכא לספוקי כדקתני טעמא סיגורת נקבה לפ"ק: גמ': הא קתני נקבה דהוה ליה שבועים ויש
בכלל מתתים מכה: אי ליומי טוהר להחמיר שלא יהא לה אלא ימי טוהר לזכר:

מכדי ימי טהר כמה הוו שתין ושיתא דל שבוע
שלישי דאטבלינן להו פשו להו שתין נכי חדא
שתין נכי חדא ותלתין וחמ' תשעין וארבע הוין
תשעין וחמש מאי עבידתיהו אמר רב ירמיה
מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות
דיהבינן לה טבילה יתירתא ולבית הלל דאמרי
טבילת יום ארוך לא בעי טבילה שלשים וחמש
מאי עבידתיהו עשרים והמניא כדאמרן הך
שבוע חמישי מטבלינן בה לילא ולילא אימר
סוף נדה היא עשרה שבועין למה לי בתמניא
ופלגא סגי איידי דתנא פלגא דשבוע מסיק לי'
ואיידי דתנא שבוע טמא תנא נמי שבוע טהור
והאיכא טבילת זבה דלפני השמיש קחשיב
דלאחר תשמיש לא קחשיב ולבי' שמאי דחשי'
דלאחר תשמיש ניחשוב נמי טבילת זבה בלי'
קמיירי בזב' לא קמיירי והאיכ' יולד בזוב יולדת
בזוב קחשיב ויבה גרידת' לא קחשיב שבועא
קמא דאתיא לקמן ליטבלא ביומא דילמא כל
יומא ויומא שלימו לה ספורים דידה הא מני
רבי עקיבא היא דאמר בעינן ספורים בפנינו
סוף שבוע קמא ליטבלה חד בשבוע לא קמיירי
יומא קמא דאתי לקמן ליטבל' דילמא שומרת
יום בנגד יום היא בזבה גדולה קמיירי בזבה
קטנה לא קמיירי ש"מ חלת ש"ם רבי עקיב' היא
דאמר בעינן ספורים בפנינו וש"ם רבי שמעון
היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות
בן שמא תבא לידי ספק ש"מ טבילה בזמנה
מצוה ורבי יוסי בר יהודה אומר דיה לטבילה
באחרונה ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה:

מתני': המפלת ליום ארבעים
אינה חוששת לולד ליום ארבעים ואחד השב
לזכר ולנקבה ולנדה רבי ישמעאל אומר יום
ארבעים ואחד תשב לזכר ולנדה יום שמנים
ואחד תשב לזכר ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר
לארבעים ואחד והנקבה לשמני ואחד וחכמי'
אומרים אחד בריית הזכר ואחד בריית הנקב
זה וזה ארבעים ואחד: גמ': למה
הזכר זכר אי לימי טומאה הא קתני נקבה ואי
לימי טהרה הא

עשרים ותמניא כדתמרינן לע"ג דכ"ט הוין עם טבילה יתירתא לכין
בשמשות שבתתה לפנינו פ"ם להניח טבילה יתירתא דסוף
תלת שבוע לא קתניא ותין נדה לפתח כ"ם תשבי לה שלא ודאי לא תשיב טבילה
יתירתא תלת שבוע הין שלא היתה בפנינו ולא עשתה כמו שפירש
רש"י בתשובתו דכ"ם לא תשיב טבילה לילי
כר חנא תחלת שבוע של שי לכין דתו לא יעשבלינן
להנדה לה מיקרי תלת שבוע אבל לכ"ם
דמטבלין לה בלילות לה הוי תלת שבוע:
והאיכא טבילת זבה עבידתא הוא מצי
לאיפרוי לכל שבועיים טהורים
ניטבל לה בלילותא מיהוש נדה דהשתא לא
פריך אלא תלת שבוע וברתא כגירסת ר"ת
דג' ימים מי הכי כל שבועים טהורים נמי
והיינו קא פריך דפריך ומשני לעפני
תשמים קתשיב:

יומא קתא דתתי לקמן בטבלה דילמא
שומת יום היא ומ"ת והא תאמר
דתד בשבוע לא קמיירי ול"ל דהשתא לא הויא
תל בשבוע דהא מיכא נמי טבילה בסוף
שבוע ועוד למיהוש תשמת דשומרת יום
טובות נמי כיים שני דשמת עכשיו דשתא
כשבתת לפנינו ועוד מטעמא דשומרת יום
טבילה כל שבוע קמת דכל יומא מספקת
בסוף לילה ולא סגיא לפימור דתין ימי לילה
עולים לימ ספירת ז כתה מיהו קשה להוש
מכי למיפרך מכל שבוע בדפריסית ולא
פריך אלא מיומא קמא:

שמע מינה תלת הוה מכי למינקט ש"ת
דימי לילה שלישי רוב כתן תין עולין
לספירת זיבתה אלא תת"ת דפשיטא ליה
להש"ם שתין עולין דקל כתניי בסוף פרק
בנות כותים והוה לש"ה מיע"ל ק"נס ולקמן
נפרש כע"ה ות תת דתן בכי תת שבעה
לכ"ם וכ"ה תין עולין ובפרק בנות כותים
נכי פלוגתת דרב ולוי תי שתי מעיונות הן
תו מעין תחד תיכא כרי"ת דלש"ם וכ"ה
עולין ול"ל דתרי תכמי הוא תלייהו:

ושמע מינה טבילה בזמנה מצוה כך
פסק ל"ת דהלכה כש"ם וכ"ה ותימא
דפשיטא דרבי יוסי ברבי יהודה יתמר דלא
פליגי עלים ש"ם וכ"ה ואפשי בכל יום שתין
לך תשם טובלת בזמן טבילת נדה ולא בזמן
טבילת שומרת יום בנגד יום וכך ובפרק
כתרת נמי תמר מכלי תילדי כולהו פסק
זבות שוכבו ניטבלינהו ביממא דשבעה
מ ומע שלא היו טבלין כיום פעם
ובכינו תלייהו הזקן סיסר נתן רות טבילה
בזמנה על תנבא גדולים כו' יסד דלא
כהלכתא דש"ם יסד כר' תליעזר דתמר הל
נקבלין נתן דדרים ריבוי ומיעוט וק"ל
דדרשינן כללי ופרטי דהא ק"ל דקרקע
פינה נגזלת:

סומר

שומר וכי דף מח שני

גופיה כח עליה ומפיה היה סרים לו מאחר מפסר מחנית לכתי תימה למיסתמ כרכנן ותנ"ג דרים נמי מתמ קתני לה מפ' סתמ כיון דפ' יג עלי ר' ישמעאל והוי מדרב סתם ומת"ק מחלוק כדתמ כסמוכן: תניליו על שני מרכובותיו פ"ה מיסיל"ח ור"ת פיר דמגיל היינו קול"ח דתמר בפרק המומר מסקלי מסקלי ידי עלי מסקל רגלי עלי כו' ומכניס ידו עד המגיל ורגלו עד המרגוב וקול"ח כיר הוא כנגד המרכובות ורגל ועוד דסתם מסמא דף נו דמגיל הוא מרפק וכתבלו מסמ' סמיכה לפי סדרי מכרי הס' דמרפק היינו קול"ח ועוד דף יט תמר בפ"ב לובמים לא יחגרו ביוצא שלין מיגרין מלא כנגד מגילי ידיהם והיינו כנגד הקול"ח מדרך העולם לחגור דבבית הסתי מדרכה סם הוא מקום ויעה: שתום סעין סתו הוא לשון גליי ופתיחה כדפ"ת מיגרמינן לספי תוי וכן בלשון דף סט מסכה בע"ח הוי להון פתיחה כדי שיכתוב ויסתום ויגוב וכתב לייך מנסתמה עינו מדכתיב סתו השעין לשון יחיד ומה דכתיב וגלוי עיניהם היינו לפי מה שהיו בתמילה:

כי

הא קתני נדה שאם תראה יום שלשים וארבע ותחזור ותראה יום מ' ואחר תהא מקולקלת עד ארבעים ושפנה וכן לעניין נקבה שאם תרא' יום שבעים וארבע ותחזור ותראה יום שמנים ואחר תהא מקולקלת עד שמנים ושמנה: ר' ישמעאל אומר יום ארבעים ואחד תשב לזכר ולנדה כו': תניא' ישמעאל אומר טימא וטיהר בזכר וטימ' וטיהר בנקבה מה בשטימא וטיהר בזכר יצירתו כיוצ' בו אף בשטימ' וטיהר בנקבה יצירתה כיוצא בה אמרו לו אין למדין יצירה מטומאה אמרו לו ר' ישמעאל מעשה בקליאופטרא מלכה אלכסנדרוס שנתחייבו שפחותיה הרינה למלכות ובדקן ומצאן זה וזה לארבעים ואחת אמר להן אני מביא לכם ראייה מן התורה ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים מאי ראייה מן התורה אילימא טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקב' כו' הא קאמרי לי' אין דנין יצירה מטומאה אמר קרא תלד חוסיף לה הכתוב ליר' אחר בנקבה ומאי ראי' מן השוטי' אימר נקב' קדים ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר ורבנן סמא דנפצ' אשקנהו ור' ישמעא' איכא גופ' דלא מקבל סמא אמר להם ר' ישמע' מעשה בקלפטרא מלכת יוני' שנתחייבו שפחותי' הרינה למלכות ובדקן ומצאן זכר לארבעי' ואחד ונקב' לשמנים ואחד אמרו לו אין מביאין ראייה מן השוטים מאי טעמא הך דנקבה אייתרה ארבעין יומין והדר איעבר ור' ישמעאל לשומר מסרינהו ורבנן אין אפוטרופום לערוות אימ' שומר גופה בא עליה ודילמא אי קרעוהו להך דנקבה בארבעין וחד הוה משחכ' כזכר אמר אבי בסיפיהון שון: וחכ"א אחד ברייה זכר ואחד ברייה נקבה וכו' וחכמי היינו ת"ק וכ"ת למסתמה רישא כרבנן ויחיד ורבים הלכה ברבים פשיטא מהו דתימא מסתבר טעמא דרבי ישמעאל דקמסייע ליה קרא ק"ל דרש רבי שמלאי למה הדבר דומה במעי אמו לפנקס שמקופל ומונח ידיו על שתי צדעיו שתי אצילין על שתי ארכובותיו ושני עקביו על שתי עגבותיו וראשו מונח לו בין ברכיו ופיו סתום ושבורו פתוח ואוכל מפה שאמו אוכלת ושותה מפה שאמו שותה ואינו מוציא רעי שמא ידחוק את אמו וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול להחיות אפילו שעה אחת ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד כופו שנאמר בהלו נרו עלי ראשי לאורו אלך חושך ואל התמה שדרי אדם ישן כאן ורואה חלום באספמיא ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמ' מי יתנני כירחי קדם כימי אלוה ישמרני ואיזהו ימים שיש בהם ירחים ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה ומלמדין אותו כל התורה כולה שנא' ויורני ויאמר לי יתמך דברי לבך שמור מצותי וחיה ואומר בסוד אלוה עלי אהלי מאי ואומ' וכי תימא נביא הוא דקאמר ת"ש בסוד אלוה עלי אהלי וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה שנא' לפתח חטאת רובץ ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו שנאמר כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון כי לך תכרע כל ברך זה יום המיתה שנא' לפניותיל כב יכרעו כל יורדי עפר תשבע כל לשון זה יום הלידה שנא' נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא נשבע למרמה ומה היא השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע והוי יודע שהקב"ה טהור ומשרתיו טהורים ונשמ' שנתן בך טהורה היא אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני נוטלה ממך הנא דרבי ישמעאל משל לכהן שמסר תרומה לע"ה ואמר לו אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני שורפה לפניך אמר ר"א

מאי

תוס' לעיל

הא קתני נדה דכל דאיכ סתרתם טמאים ומסני לכך הזכר וכך סתם תרתם ליום ל"ד ותחזר ותרתם ליום מ"ת תהא מקולקלת עד מ"ת שכשרתה ליום ל"ד לגירתה תמרינן טמאה מע"ג דתכתי מסכי ימי טוהר דזכר מספקינן לה כלה ולך ותשב לנדה וכי הדר חזיא לאם מ"ת שהוא שמיני לרתיתם ותרנה להיות שומרת י"ם כנגד וס' תמרין ולך היה וזכר היה ונדתיה ליום ל"ד דם טוהר היה והסתתם הוא דהויא תחילת נדה והסתתם מקולקלין לה כלה טבלה עד מ"ת שכשרתה ומסני שהוא שמיני לרתיתם תמרינן ומי לאו מסוס סתם זכר ממ"כ מי לאו ולך הוא הרי שומרת יום כנגד יום סיא ומי ולך הוא ונקבה היא מכאי הוא דם טוהר עד שמנים וסתם לזכר מקולקלת לה: וכן לעניין נקבה ג"ל ומר וסתם לנקבה כמי מקולקלת לה הלי קלקולה: עד שמנים ומסני כלה טבלה עד מ"ת דלי הוא פסיטת לן לכלאו ולך הוא הלי טבלה למחר ליום פ"ב דרתיית ע"ת נמחר עשר יום סבין נדה לנדה היא ומסוס דמסתקת לן דילמא ולך הוא ורתייה ליום שבעים ול' דם טהור הוא והסתתם הוא לת נדה לא טבלה עד שמנים וס': טימא וטיהר בזכר תרנים יום כין סתיין ד' לשומאה וג"ג יום ליתי טוהר: נתחייבו סריגה ומתוך שעומדות ליהרג ניסו כהם ויחדום לכיתה וקרעו סתיהם לסוף תרנעים ונמנה אחד זכר ואחד נקבה: תלד דאם נקבה תלך קרת יתירת הוא דמני למכתב ואם נקב' וטמאה שנועים להא כתוב לעיל וילדה זכר: מקמי זכר ואע"ג סיחדום לכעול ליום אחד שאם מעוברת היא קודם לכן: סמא דנפנה סם שאפלת בו ומנפנה כל זרע שנמצים קודם לכן: לשומר מסרינהו כלה נה תדם עליהן תלה אותו היום: ודילמא מי קרעוה כ"ל לרבי ישמעאל פרין נסי נמי דלשומר מסרינהו מפילו הכי מוכן כלה נוהרה נקבה עד מ"ת דילמא מי קרעוה להך ליום מ"ת הוא מסתם כאחת: נפשיעין סוין נקבה שנמנה ליום פ"ת לה היו מכריה ומערה ונפורנים הלה כזיפור של זכר ליום מ"ת: היינו תנה קמא דתנה לעיל ליום מ"ת תשב לזכר ולנקבה ולנדה הלמת טבילת נקבה ליום מ"ת: וכי תימא דיתה לה לכי תנה ליה למשמעינן סתמא דתתני כרבנן ונשמע מינה להלכת כותייהו ולה כהיתה לי נירסא: ופירוסה דהוה ליה סתם ואחר כך מחלוקת ואין הלכה כסתם ואע"פ דתכי נרם וכי תימא למסתמא כרבנן ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא מהו דתימא כו' והכי פירוסה וכי תימא תנה כך סיפא למשמעינן דסתמא לעיל כתמא כרבנן היא ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא דסתמ' דרבנים היא הוסיל וסתמא תנויים דבי ולה מ"ת כאן יחידאה דאמר הכי כנים פלוני הי: מהו דתימ' כו' קמ"ל מדמסל' ר' ושלמה כלשון חבמים ס"ת דהלכה כסתם רשטן וה"ק סמחלוקת ר' ישמעאל נגדו: פנקס לוחין שכותבין בהן הגלחים: מגיליון מ"ט: נפתח הסתום פיו: ונסתם הפתוח טלוי: סמא יהרוג את אמו שכית הרחם מיכו רחב להוציא רע: הנתפס בו: ת"ש נסוד שוח עלי אהלי והא מוקמי כירחי

לילה מלכתיב כירחי קדם: ולא נשבע למרמה שקיים שבועתו לשמור את התורה ולמי נשבע לו לא נשבע למרמה חשיב להו כעולין בהר ס':

מאי

מאי קרא דמסכישין לותו ביום הלידה: נזרק לבון מידות דקיינו נדה דומה: מכלי נעדה: דקיימי כי כוי יב רס רמסונה וכתי׳ נתפתיות
דקיינו מדור תתחון: דרך משמיין הים פניו למטה בן זכר נולד פניו למטה ונקבה פניו למעלה הילכך נקבה צריכה להתהפך דכתי׳ מסכין המעי אתה
פניה למטה כדרמי׳ לעיל רמסו לו בין כיתיו תבל זכר אין צריך להתהפך: קשה לו למטה וקשה לו למטה לא יצעד נמת: ורע מלבן
את הולד מגיעולין ומזונו חזק וכרי: יום תשעים לשלשים יום הוי תותו: ממה ידע הם לתי׳ לתת מעברת: קלסתר זיו: מראה העין שמש שנבר מראה העין

מן הלב והשם לתינו דוגמת שהרי המת ים
עינים ויש לו שפתים ויש לו לשון ואינו דומה
ולא שומע ולא מדבר: פרק מי שלחה השלח
המלאכים הכשר וכשר אינו רואה לנוף
לכלכוש כך הנשמה היא מלאה לנוף לקיימו
כיון שהלכה הוי מסרים הנוף: עולם
לתעלה כתתני לעיל מחרונים דר במדור
העליון: כולן עולין למין תחר ודע התם פלי׳ קלט
ושם ניתנין דריש לתת: שנא
כמה ממכין נדריך לנכנס שחור קליפת עץ
וטיהית ריחיים של נפתים וכמה דכרים
וכולן כתיבין שחור ואינו יכול לנוכנו כיורה
לתת מנים ושלשה נוונים נשנים ושלשה
מקומות: כל לחד ולחד עולה למינו לבין
מן החים ושחור מן השמה: כי מנפת בי
מפני שנעשית עלי מי מודה לך שלטוכתי
היה: יכול לו קון ברנלו לחד מ׳ גלח יכול
לנחת: לכדו הוא לכדו יולע שהוא נם אכל
בעל הנס אינו מכירו: מדמי תשמים כמו
דרך נכר בעלמא: ורנעי תשמים לשון
ורנעה: זרית כיורת נקבה שקורין
וון כמו ברחת וכמזרה: הכרור קליל
פלעו: ותזרני חסר מ׳: זירקתני לזון מזרה
זיריתני תקבלו ותמ״כ וירקתני ותתזרני לנד
תניות כף כתתניתים:
דניעותיה עוכ תשמיש: הלקודם כריקהות
סיים שנט תמורו על יעקב לשם לשם ואותו
הלילה ס׳ המחרות ה ק: ולא פירשו
הלכה מכלן: זכרים בנקבות בני לאה:
נקבות בזכרים ואת דינה בתו תשוש קן
לרשם שים מזרע תלילה יולדת נקבה:
שמשהין

יבמות יב

אשה כל אחת ואחת עולה למינו דרש רב יוסף מאי דכתי׳ אודך ה׳ כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני בכה הכתוב מדבר בשני
תלים עב בני אדם שיצאו לסהורה ישב לו קוץ לאחד מהן ההחיל מחרף מגדף לימים שמע שטבעה ספינתו של חביריו בים ההחיל מודה
סס קלט ומשבח לכך נאמר ישוב אפך ותנחמני והיינו דא״ר אלעזר מאי דכתי׳ עושה נפלאות גדולות לבדו וברוך שם כבודו לעולם
אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו דריש רבי חנינא בר פפא מאי דכתי׳ ארחי ורבעי זריתו וכל דרכי הסכנת מלמד שלא נוצר
שמואל ס כב אדם מן כל השפה אלא מן הברור שבה תנא דבי רבי ישמעאל משל לאדם שזורה בבית הגרנות נוטל את האוכל ומניח את
בזוכר כג הפסולת כדרבי אבהו דרבי אבהו מאי דכתי׳ ותזרני חיל וכתי׳ האל המאזרני חיל אמר דוד לפני הקב״ה רבונו של עולם
תלים יט זיריתני וזירזתני דרש רבי אבהו מאי דכתי׳ מי מנה עפר יעקב ומספר רובע ישראל מלמד שהקב״ה יושב וסופר את
יעקב דף מז רביעיותיהם של ישראל מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה ועל דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע אמר מי שהוא
ע״ש דף נכרי טהור וקדוש ומשרתיו טהורין וקדושין יציץ בדבר זה מיד נסמית עינו דכתי׳ נאם הגבר שתום העין והיינו דאמר רבי יוחנן
תורת כהנים מאי דכתי׳ וישכב עמה בלילה הוא מלמד שהקב״ה סייע באותו מעשה שנאמר וישכך חמור גרם המור גרם לו לישכב
נדרים דף ם אמר רבי יצחק אמר רבי אמי אשה מזרעת תחילה יולדת זכר איש מזריע תחילה יולדת נקבה שנאמר אשה כי תזריע וילדה
נדה דף כה זכר תנו רבנן בראשונה היו אומרים אשה מזרעת תחילה יולדת זכר איש מזריע תחילה יולדת נקבה ולא פירשו חפמים
סס מ את הדבר עד שבא רבי צדוק ופירשו אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו הלה הזכרים בנקבות
דף ס ע ונקבות בזכרים ויהיו בני אולם אנשים גבורי חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בנים וכי בידו של אדם
להרבות בנים ובני בנים אלא מתוך שמשהין

כי קולך ערב לכל היא תיכף מקלסיו
כקול ערב מלא בצת ומרום:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים והן יושבות על
כל דם ודם ואם תאמר
ותיפיקליה שהן נקוות
מעריסתן ויש לומר דאינו דומה נקיבות
דלא דרסי ולא שכיח כדאמרי' אכל
גדולות דמפרסי להו ובכלי לא מטעו אלא
מושב ליושבות על כל דם ודם:

תחתון כיצד מפרש בגמרא תחת מה
כותל בית הלל אומרים אלא
מטמא אלא מוכלין ומזקין ועליונו אל זב
מפרש רשב"ם שהגריע הזב נכף מושב
את הזוכלין ומזקין שכתב שניהם בכלי
דכפיק"ל עקוביה היסט מה שהגריע
הזב נכף מושב והיסט נפקא לן מאהל
יע"ש בסם הזב ועליונו אל זב נפקא לן
בשמעתין מקרא אחריני וכרתם עליונו
אל זב היינו בגד שמקנתו על הזב ומקנתו
בגדר על הארץ ולא היינו היסט אלא
בשמיטו כולו כדאמר מיחזו מגעו שיהא
כולו הוי אומר זה היסטו: רבי

שמשהין עצמן בבטן כדי שיזריעו נשותיהן
תחילה שיהו בניה זכרים מעלה עליהן הכתוב
כאילו הם כרבים בנים ובני בנים והיינו דאמר
רב קטינא יכולני לעשו כל בניו זכרים אמר רבא
הרוצה לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנ אמר
רבי יצחק אמר רבי אמי אין אשה מתעברת
אלא סמוך לוסתה שנאמר הן בעון חוללתי וברי
יוחנן אומר סמוך לטבילה שנאמר ובחטא
יחמתני אמי מאי משמע דהאי חטא לישנא
דרכויי הוא דכתי וחטא את הבית ומתרגמינן
וירכיח ביתא ואיבא מהכא תחטאני באזוב
ואטהר ואמר רבי יצחק אמר רבי אפי כיון שבא
זכר בעולם בא שלום בעולם שנאמר שלח כר
מושל ארץ זכר זה כר ואמר רבי יצחק דבי רבי
אמי בא זכר בעולם בא ככרו בידו זכר זה כר
דכתי ויברה להם כירה גדולה נקבה אין עמה
כלום נקבה נקייה באה עד דאמרה מזוני לא
יהבי לה דכתי נקבה שכרך עלי ואתנה שאין
תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי מפני מה אמרה
תורה יולדת מביאה קרבן אמר להן בשעה
שכורעת ללדת קופצת ונשבעת שלא תיזקק
לבעלה לפיכך אמרה תורה תביא קרבן מחקי

לה רב יוסף והא מזידה היא ובחרטה הלא מילתא ועוד קרבן שבועה בעי איתויי ומפני
מה אמרה תורה זכר לשבעת ונקבה לארבעה עשר זכר שהכל שמחים בו מתחרטת
לשבעה נקבה שהכל עצבים בה מתחרטת לארבעה עשר ומפני מה אמרה תורה מילה
לשמנה שלא יהו כולם שמחים ואבינו ואמו עצבים תניא היה ר"מ אומר מפני מה אמרה
תורה נדה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה תהא טמאה שבעה ימים כדי
שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי
ינאי מפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת על איש משל לאדם שאבד לו
אבידה מי מחזר על מי בעל אבידה מחזי על אבידתו ומפני מה איש פניו למטה ואשה
פניה למעלה כלפי איש זה ממקום שנברא וזו ממקום שנברא ומפני מה האיש
מקבל פיום ואין אשה מקבלת פיום זה ממקום שנברא וזו ממקום שנברא מפני מה
אשה קולה ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת שנאמר כי
קולך ערב ומראך נאוה:

הדרן עלך המפלת חתיכה

בנות כותים נדות מעריסתן והכותים מטמאים משכב תחתון כעלין מפני שהן
בועלי נדות והם יושבות על כל דם ודם ואין חיבין עליהן על ביאת מקדש
ואין שורפין עליהן את התרומה מפני שטומאתה ספק: גמ': ה"ר אי דקא חזיין
אפילו דידן נמי ואי דלא קחזייה דידהו נמי לא אמר רבא בריה דרב אחא בר רב הונא
אמר רב ששת הכא במאי עסיקנן בסתמא דכיון דאיכא מיעוטא דחזיין חיישינן ומאן
תנא דחייש למיעוטא רבי

חולין דף כז

שכעה לתו כיולדת קתני: מפני שחלש רגיל כם
כשעתו כל שעה שיראה קן בם מוסף
טמאה שבעה כלי שלא יהא רגיל כם
ותתחבב עליו: מחזר על הפתח מלא
עכו מבקש ואחור עד שנותן: פניו למטה
כשעת תשמיש: והו ממקום שנברא מפני כל
כלימה שנוהג ממנה והיא מסתכלת בו
וממקום שנברא מלמעה עפר תיקוח נותן
כל מקל כבוד ובזיונות קטן: מקל פיום נותן לו לשות
וה ממקום שנברא מלמעה עפר תיקוח נותן
כל מקל כבוד ובזיונות קטן: עגם
כשאכין בו קולו נשמע מקל קרקע
כשמכין בו אין קולו נשמע:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים נדות מעריסתן
מקטנותן וכגמרא מפרש
טעמא: תחתון כעלין
מפרש בגמרא והן יושבות על כל דם
ודם כלומר להכי הוו בועלי נדות משום
דכל דם שרגילות בין דוסן בין ירוק יושבות
עליו ימי נדות וזו תקלה היא להם שהם
רוצה דם ירוק היוסן מתחלת למנות שהם
והוא והם תרוצה כלומר ימי נדות דם מלוס
היה מונה מלא מיום לחבירתה ויש נוהגות
דם טהור היה ומרחיצים שם יש היה נוהגות
למנות: אין מייחין עליה הלוכה לו מתכסה
כתותן כגדיה וכשהם להקדים פטיר מקדמן
לו הם: בעו מיתן כגדי של מבכר כתרומה
תולין דלא ידעינן אי נדה היא אי לא וחה
דאמר למסתם טמאות גזרה דרבנן היא:
גמ': אף לו דיהן נמי אי חזיא
כעריסתן טמאה דתניא נקמן את יוסף אחד
לנדה מכין ת"ל ותשכב: דחיכה מיעוטא
דמוי בקטנות: חיישינן למיעוט ומטמאינן
לכולהו מעריסתן משום דלילמא חזאי:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0068
DFG

ליס כתוב בפרשה ואם לא יתפוץ הרוים ליס פוטרה בחליצה ולא קטן שלא
מן טעם אין מייבמין ויגדלו יחד: סרים לאו בר הקמת שם הוא ואינו מצווה
ליבם וכן חילונית ובין דמייבם בלא מצוה נושא לשם אחיו בתגם ועדות הוא
ובכורת: בעי׳ בול מקום: קודם לאמה יולדת נקבה עובלת ל״ל ובתם בתתה
ליום טוב ומיום שבילדה והטבילה קודם
לאמה משום מגע תרומה: עין בול ובית תורם תור
שערים מת״ל: פ׳ מכשיתה חוץ לי רץ:
מצו׳ תרומת ארץ ישרל למיפס ח בכניעה:
יוצאה מנופו כגון זב וזבה ונדה: והני מילי
בחכילה בולה שמואל אמרה בנבורות בפ׳
הניקח בהמה ואפילו זב ונדה לא פסלינהו
בנגיעה: למוכה שחין אל תרומה לפיכה
בחכילה ובחכילה קאמר לתרומת חוץ לארץ
מסורס לגבה: לתניא דם יכה בחכילה: ולא
יחללו בפ׳ מוהרים מתעסק בתרומה בתיב
לרכות את הסף בבלל בקדשים לא יחכל
עד שיבר ויטבול: בשלמי בבלל בחכילה דכתיב
וחכלת מעשר לבנך ונאמר תירוש תחר׳ חוץ
ויקרי ליה חכילה: ותב׳ כמ׳ בגמ׳ בקללה נבי
רשע קרי: מי סרי לחייב למיעוטא: לימן
כמי ליטרו כי סרי מערים שתן: חסם ואסם
לרכות קטנה כדמפרש: מפרשי להו מתני
קרים: חסם כי תתני וכו׳ בגדם מסתבי
קרא וכתיב שבעת ימים תאכל בגדתם:
ורמינהי חסם ואסם אסר יאכל חוץ
שכבת זרע: לכילה שמטמאה בביאת אדם
מגעת הנתוך דכתיב וטמאו ולא משום
נוגעת שכבת זרע הוא שהרי מגע בית
הסתרים הוא ואינו מטמא: חילבתא בינהו
לענין נדה בא יום אחד ולענין ביאה בתא
שלם דערים הללו הלבה למשה מסיני הם
כדמפרש זאוזל לקרי מיבייהו הילבתא:
מי קרא והי הלבתא בלומר מבדי קרא חדא
מיני הו מסתמע מי הילבתא מסתמע מקר׳
בלא הלבתא והי מיבייהו מצטרך הלבתא:
קרא סתמא כתיב בין דו׳ לרבוי אחת בל
שהוא חסם מסתמע בת יום אחד אבל בת
שלש לא מסתמע מ בית שפי מבת שתים לא
בת ד׳: אלא בת ג׳ לענין ביאה הלבתא
דמקרא לא מסתמע ורבנן מסאבתא
בעלמא מסיבוה ובת יום אחד לגדה
מסתמע מקרא: ואחר דביאה בת
שלש הלבה למשה מסיני היא ואקרא לא
מסתמע עיקר קרא דו׳ ויתיר למאי אתא:

למעוטי

והי הלבתא אילימא בת יום אחד הלבתא בת ג׳ שנים ויום אחד קרא קרא סתמא בתי׳
אלא בת שלש שנים ויום אחד הלבתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלבתא קרא לפה
לי

למעוטי

ובקטן לאחר תייבי שמא ימצא סרים וניבדקיה אם עושה כיפה כמשתפין לו לאחר שיבוא בהעדר והיכא למ״ד בתים לא הוי סרים עד שיהו בו כל
סימני סרים ויש לומר דאין מושלת בבדיקה עד שהוא בדול בשנים:

והטבילוה קודם לאמה ומשום שרואה דאי משום שבעה נראה שהוא לילה מ״ט מאי משמעינן דלילה מ״ט ובפרק עד כמה דקאמר נבי חלף
דמטבילתו לכהן קטן ס״ה לכהן בדול שטובל כדמשמע הכא:

שהייה בכלל אכילה ומ״ט בפרק העור והרושב נבי חלב לאחר לי בל נפש לרבות שותה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהוך שמיה חלב:

ובשמן בעצמותיו ומ״ט דאשמעינן מיוחי מן התורה והדר מייחי מאשכחת דבפר׳ ר׳ עקיבא תנן בסיבה ביום הבפורים משום חע״ב אתיין דחיה לדבר זבר
לדבר שבתבה בתיב בקיבו ואומר ר״ת דקרא בלא יתלה נמי מאשכחת הוא דבפרק הבשרפין דרשינן מיניה לעבל בתיתה ובפ״ק דובחים מרחיק
לרדם מחריבי ומלהוריתא בא חזי סך בשבתה וכן לעניין יום הבפורים ותדע דאתין תייב ן ברת בלא לאוכל ושותה בלבד ואומר נמי בפרק בתרא דיומא מיסים
לו תפילין בראשו סך בלדבו וחיכו משום ואומר ר״ת דקרא סיבת שתן מאכילה מדרבנן אבל סיבה של עוף חיור ושל אלם שריא ובפרק
בל שעה אומר המניח תלב של שור הנפקל על נבי מכתו פטור אבל אחור הוא משום דאסור בהנאה משמע אבל לעלמא אפי׳ איסורא ליבא:

אי נר׳ הלבתא היא מ״ם בלא חדא ואפי׳ ברוב ספרים נר׳ ניהו היינו לפי שלא פירש רבא אי קרא אי הלבתא בלומר אחד מן הפסוקים ומ״ם
לפרש משום דקאי נמי אקרא דזבחים ובסוף סיעין נבי אזרח להוציא את הנשים קאמר הילבתא ניהו אע״ג דליבא אלא אחד:

לנקבה בל שהיא בין בדולה בין בקטנה וקרא דואת תורת הזב בתי לדרשה אחריבא ומעיינות ומנורבת צריך לומר דמיוחי ליה מקרא אחרינא דליבא
למיאב דתרוייהו מאשכחי מסתי קרא דסח לנקמן אמר מבי׳ מרקאמר רבי יוסי ואת תורת הזב בין בדול בין קטן מיותר לזכר לרבות מעייבות:

למעוטי

רבי מאיר היא דתניא קטן וקטנה לא חולצין קב
ולא מיבמין דברי ר״מ אמרו לו לרבי מאיר יפה
אמרת שאין חולצין איש בתו בפרשה ומקשינן
אשה לאיש ומה טעם אין מייבמין אם להן קטן
שמא יבעא סרים קטנה שמא המצא אילונית
ונמצאו פוגעין בערוה שלא בבקום מצוה ורבנן
זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטני׳ לאו סרים
נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו
אילוניות נינהו אימר דשמעת ליה לרבי מאיר
מיעוטא דשפיר אבל מיעוטא דלא שכיח מי
שמעת ליה הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא
אם רבי יוסי מעשה בעין בול והטבילוה קודם
לאמה ואמר ר׳ מעשה בבית שערים והטבילוה
קודם לאמה ואמר רב יוסף מעשה בפומבדיתא
והטבילו קודם לאם בשלמ״ד יוסי יודע משום
תרומת ארץ ישרל אלא דרב יוסף למה לי והא
אמר שמואל אין תרומת חוצה לארץ אסורה אלא
במי שטומאה יוצא מנופו ורני מילי באכילה
אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא נצרכא אלא
לסוכה שמן של תרומה דתניא ולא יהללו את
קדשי בני ישר׳ אשר ירימו לה׳ לרבות את הסך
ואת השות׳ שותה למה לי קרא שתייה בכלל
אכילה אלא לרבות את הסך כשותה ואבעית
אימא מהכ׳ ותב׳ כמ׳ בקרבו ובשמן בעצמותיו
אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה ובי
חזיי מפרשי להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא
דרשי אשה ואשה ובי חזיין לא מפרשי להו גזרו
בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא אשה אין לי
אלא אשה תנוקת בת יום אחד לנדה מנין ת״ל
ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי
ורמינהי אשה אין לי אלא אש׳ תנוקת בת ג׳ שני׳ קנ
יום אחד לביאה מניין ת״ל ואשה אמר רבא
הלבתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא

רבי מאיר היא דמשמע דמתני׳ נבנות בותים נדות מעריסתן לא דף לא
אתי בבבן אלא בר׳ מאיר דחיים לביעוטא וסבר בבותים נרי אמת
הן בדמוכת פ׳ שור שנגח ד׳ ה׳ אבל לרבנן לא חייסי למיעוטא לא הוי נדות דף לא
מעריסתן ולא ר׳ יוסי אע״ג דחיים למיעוט׳ נפ׳ אלמנה ביון דקסבר בותים דף פו
נרי מרין הן בדמוכת פ׳ כמכתו פ׳ ר׳ ישמעאל דף פו
בר מנוה דקאמר אין תורמין מבל ישרל על בל נבבי

ובותי׳ ב״ש לא מטמא בנדות בדתת לקמן מייתי פ״ד דחל
בנות ישרל מטמאין בויבה ואין בהרים מבאן ואילך יבום
מטמאים בויבה ותי והא בנות בותים דהוו טלה מיקשי
נדות מעריסתן הוי מ״ם דבר וכפ״ק דסנת דף יג
מסת לילה מן לפלוג על ר״ח דבר ומסתבי
התם דקוי פ״ח דבר לב״ש ל דאפילו דבנך
דלא חייסי למיעוטא ואפילו נרי בותים דף
סויהו דבנן נדות מעריסתן ונזרו עליהם
טומאה נרי שלא יטמעו בהן במו שגזרו
על הנבריו ומ״ת מה בן מאי מוקי לה בר׳
מאיר ומשום זחיים למיעוט לוקמה בב״ש
ומשום מיעוט דרבי מאיר נמי חית לי׳ טעמא
דטיעוט דאמר בפ״ד ה׳ קנסה דקנסו רבי דף לא
מאיר בממונה בדי שלא יטמעו בהן ול״ל
מסו דע״ב מתני׳ לית ליה טעמא לטיעוט שלא
משום משום רבי יוסי בדקתני לפי סיוסבות
על בל דם ודם ואחר רבי יוסי מעמא
בעינבל והטבילוה קודם לאמה אף על בב
דטעמא דרבי יוסי משום טיעוט בוגרך דף בי
להבית דאיכא דמיים משום ברואות בן
בקטנותן דלא לאתויי הוא בחובה טלולה
למיגזר בהן בדות ומ״ת לרבי מאיר דחיים
לביעוט ובסבר בבותים נרי אמת בן מ״ב
הוו נדות מעריסתן מן התורה ולמה מבי
להו מ״ת דבבר ול דאפילו אמי מאשכחת לא דאתה מיל
אחר ההולדה ונע אחד מ״ב תוקמת בחוקת דף ד
שלא ר׳ יוסי וסימן רוכב דלא תוו לחוקה
שלא רחת והוו סיב דאתו מיעוטא ד״יעוטא
ולא מטמו מדאורייתא אלא מדרבנן הוא
דגזרו עליה״ם ול דבר ומ״ת ולר׳ יוסי דגזרי
תריות הן לאחרי גזרו בבותים דהוו נדות
מעריסתן ובבבריו לא גזרו עד בת ג׳ שנים
בדאחמירו בבותי׳ לעבדי
קנת מנות ולא בדלי ישרל מיבייהו וגזרו
עליהם מעריסתן דלא ליתו ולטמעו בהן
מבל מבנדריס בדלי טובא ולא גזרו עלייהו

עד דלהוי רחויות לביאה:

שמא תמצא אילונית ומ״ת ותתייבם משום
בפסק דלמה אילונית הוא הוי קידושי
אם ו טעות בדתנן ובולן שמא תלוב את
בדותיבם מותרות משום דלא הוי נדת
ערוה ותירץ רבינו תם דהבא מייתי בדקבל
עליה אחיו ובי הלי בוגרת מצני בדים בן דף סט
סירב ומורם ואין להחריך בהן יותר ומ״ת

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0069
DFG

למעוטי מסה מלונן מ"ע דנכל דוכתין ד"ו לרבות וכתף דורסים
למעוטי פ"ש כיון דלא מנטרי לרבי מיפרשי לקרא דלכך מייתי
לומר דדוקא חים ממרתי לך ולא מסה וכן נגעי מסה ממרתי לך ולא חים

דף יב
מיי' פ"ק מהל' מטמאי משכב ומושב הל' ט
ד דמי טמאתי בכתם ותו לא ותירץ דמ"מ ה"ק
דלאתי נקו' מחים דלא מטמא בזוחם מטמא
ומושב מסה מלונן מסה לא כ"ש ומ"ש דלאיכא למיפרך
מה לחים שבן מטמא ברחוק בכימים ליכא
למימר גילוי מילתא בעלמא הוא:
צריכי דלי כתב רחמנא זב כו' תימא הא
פר' שבעה נפ' דס הגלה דליתקש זב
לנדה מלכתיב והזה בנדתה וגומר לטמא
אלא לטמא בגדי חס כיון מטבלה ומושבה
וכן פירש בספרו בני כלי חרס דמטמא
בהיסט וכן מטמא כיולדת דופן דמצרי קרא
בני כלה בטמאת בפנים בכתוב מלכתיב
בנשרה ובני זב נדיך קרא דלא מטמא
בפנים בכתוב כי יהיה זב מבשרו עד ס"ד
מבשרו מטמא דליבטריך קרא דלא נגמר
מבגד:

מיי' פ"ק מהל' מטמאי משכב ומושב הל' ח
עלינו של זב ומנלן ואת היתה ניל' רש"י
לכתיב כל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד ס"ד כיון דלא מטמא בזוחם
דוב מאשר יגע במשכבו נפקא אלא כל מאשר יהיה הזב תחתיו והיה כתיב בספרים
ומלי ניהו ניסא עד ס"ד טמאת והנוגע בכל אשר יגע בו ולא ג"ר דהא כבר נפקא מתחתיו ועול
דכתיב והנוגע כתיב בכולם בגדים וחזר בו
רש"י מגירסת ו' דהיכי מוקי הא דקרא
בעליונו של זב הא כתיב בגדים בגוגע והכא כתיב בכולם בגדים
במרכב ועד היכי הוה בעי למוקומי
במשכב הא במשכב כתיב בכולם בגדים
בגוגע בו והכא לא כתיב בכולם בגדים וכי
ס"ג ערכין בפ' קמ"ל נבי מזה מי נדה ועוד
היכי מוקי ליה דעליונו של זב דלימא מטמא
אלא מוכלין ומשקין הא אין להם טהרה
במקוה וקרא כתיב יטמא עד הערב וגרסי
דרשי ל"ג מאי תחתיו לימא כל אלא גרים
וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד
הערב והנושא נמי יטמא ומאי ניהו כיסא
מאי טעמא והנושא כתיב כיקו הכתוב
מטומאה כו' וס"ד והנוגע בכל אשר יהיה
תחתיו במרכב תיובי כדמוקי לה בפ"ב
דסוטה קרא אחר מרכב כתיב וחלק בין
מגעו למשאו דמגעו מטמא אלא נגדי
דהכא לא כתיב בכולם בגדים ובמשאו מטמא
אלא לטמא בגדים כדקתני סיפא קרא והנושא
מוקי יכבס בגדיו וקאי על כל מה דכתיב
בענין מעיונותיו ומרכבו ומושבו ועליונו של
זב דרשינן הכא מדכתיב והנושא אשר בלא
ו"ו וקאי אדקרא דמרכב דכתיב ביה
יטמא ולא כתיב ביה בולם בגדים וה"ק
דהנוגע במרכב הזב יטמא וכן הנושא
דהיינו עליונו של זב נתקו מטומאת שלחניו דע"כ והנושא אדקרא קאי ולא אסיפא דהא כתיב מותם ולא מותם קאי אמאי
דקרינן ניסא והמסורת קאי אדקרא ופריך אימא מטומאה חמורה לטמא אדם לטמא בגדים אפי' אדם או בגדים לטומאה כמו משכב ומושב
דיטמא טומאה קלה משמע דהנושא סמיך לנוגע במרכב וכנד שנגע במרכב לא מטמא אלא מוכלין ומשקין ומיהו ליכא נ"ד דמשנה דלעיל מתחתיו ומ"ש

דף כו
דקרא מיירי במרכב מכל מקום תיבה דתחתיו לא מיירי במרכב אלא נתחתיו לומר ב"ש
מרכב אלמא מה שתחתיו לא מיקרי מרכב ולהכי קאמר דבעי תחתיו דמאי מיירי אי במשכב מאשר יגע בו והוה מצי למיפרך דכמשכב כתיב בבגדים והכא לא כתיב אלא דעדיפא מינה פריך מינאי משום הכי לא כתיב בבגדים משום דעיקר קרא במרכב כתיב בבגדים ואפ"ה אלא
שהוא מטמא בזיב דברי רבי יהודה ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר אין צריך הרי הוא אומר לזכר ולנקבה לזכר בל שהוא זכר בין שהוא גדול בין שהוא קטן ולנקבה כל שהיא נקבה בין גדולה בין קטנה א"כ מה ת"ל אי איש דברה תורה בלשון בני אדם אפי' מרבי קרא בן יום אחד מרבי ורמינהי איש אין לי אלא איש בן תשע שני ויום אחד מנין ת"ל ואיש אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי הלכתא והי קרא אילימא בן יום אחד קרא קרא סתם כתיב אלא בן תשע שנים ויום אחד קרא קרא סתם כתיב אלא בן תשע שנים ויום אחד הלכתא ובן יום אחד קרא ובי' מאחד דהלכתא היא קרא לסה לי למעוטי אש' מלובן למה לי לפכתב בזכרים ולמה לי למכתב בנקבות צריכי דאי בת' רחמנ' בזכרים משום דמטמו בראיות בבימים אבל נקבות דלא מטמו בראיות כבימים אימא לא ואי כתב רחמנ' בנקבות משום דקמטמו באונס אבל זכרי דלא מטמו באונ' אימא לא צריכא:
הכותים מטמאין משכב תחתון כעליון: מאי משכב תחתון כעליון אילימא דאי איכא עשר מצעות ויתיב עליהו מטמו להו פשיטא דהא דרס להו אלא שיהא תחתונו של בועל נדה כעליונו של זב מה עליונו של זב אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אף תחתונה של בועל נדה אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין עליונו של זב מנלן דכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו

אילימא

למעוטי חים מלונן מ"ע דנכל דוכתין ד"ו לרבות וכתף דורסים
למעוטי פ"ש כיון דלא מנטרי לרבי מיפרשי לקרא דלכך מייתי
לומר דדוקא חים ממרתי לך ולא מסה וכן נגעי מסה ממרתי לך ולא חים

נר מצוה
קד למעוטי איש מאודם והא דתניא אשה אין לי אלא אשה בת עשרה ימים לזיבה מנין ת"ל ואשה לפה לי לגמר מנדה צריכא דאי כתב רחמנא בנדה הוה אמינא נדה משום דבי חזאי חד יום בעי למיתב שבעה אבל זבה דאי חזאי חד יום בשומר יום כנגד יום סגי לה אימא לא צריכא וליכתוב רחמנא בזבה ולא בעי בנדה ואנא ידענא דאין זבה בלא נדה אין הבי נמי ואלא קרא למה לי למעוטי איש מאודם האי מיעוטא חדא זיפנא חד למעוטי משכבת זרע וחד למעוטי מרם וכן לענין זכרים דתניא איש איש מה"ת ל' איש איש לרבות תנוק בן יום אחד שהוא מטמא בזיב דברי רבי יהודה ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר אין צריך הרי הוא אומר לזכר ולנקבה לזכר בל שהוא זכר בין שהוא גדול בין שהוא קטן ולנקבה כל שהיא נקבה בין גדולה בין קטנה א"כ מה ת"ל אי איש דברה תורה בלשון בני אדם אפי' מרבי קרא בן יום אחד מרבי ורמינהי איש אין לי אלא איש בן תשע שני ויום אחד מנין ת"ל ואיש אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי הלכתא והי קרא אילימא בן יום אחד קרא קרא סתם כתיב אלא בן תשע שנים ויום אחד קרא קרא סתם כתיב אלא בן תשע שנים ויום אחד הלכתא ובן יום אחד קרא ובי' מאחד דהלכתא היא קרא לסה לי למעוטי אש' מלובן למה לי לפכתב בזכרים ולמה לי למכתב בנקבות צריכי דאי בת' רחמנ' בזכרים משום דמטמו בראיות בבימים אבל נקבות דלא מטמו בראיות כבימים אימא לא ואי כתב רחמנ' בנקבות משום דקמטמו באונס אבל זכרי דלא מטמו באונ' אימא לא צריכא:
הכותים מטמאין משכב תחתון כעליון: מאי משכב תחתון כעליון אילימא דאי איכא עשר מצעות ויתיב עליהו מטמו להו פשיטא דהא דרס להו אלא שיהא תחתונו של בועל נדה כעליונו של זב מה עליונו של זב אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אף תחתונה של בועל נדה אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין עליונו של זב מנלן דכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו

אילימא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0070
DFG

אילימא תחתיו דזב מואיש אשר יגע בשכבו נפקא אלא° הנוגע בכל אשר יהיה הזב תחתיו ומאי ניהו עליון של זב (והנושא נמי יטמא ומאי ניהו נישא ס"ט והנשא כתיב) נתקו הכתוב מטומאה חמורה והביאו לידי טומא' קלה לום' לרשאינו מטמא אא"כ ופשקינ"א מר נתקו הכתוב מטומאה חמורה דלא מטמא אדם לטמא בגדים אבל אדם או בגדים ליטמא אם' קרא יטמא טומאה קלה° משמע ותחתונו של בועל נדה מנלן דתניא° ותהי נדתה עליו יכול יעלה לרגלה תלמוד לומר יטמא שבעת ימים ומה ת"ל ותהי נדתה עליו שיכול לא יטמ' אדם וכלי חרס ת"ל ותהי נדתה עליו מה היא מטמא אדם וכלי חרס אף הוא מטמא אדם וכלי חרס אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמ' בגדי' אף הוא עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדי"ה ת"ל ופל המשכב אשר ישכב עליו יטמא שאין ת"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא ומה ת"ל וכל המשכב אשר ינומר נתקו הכתוב מטומאה חמורה והביאו לידי טומאה קלה לומר לך שאינו מטמ' אא"א ואוכלין ומשקין° פריך רב אחאי אימר נתקו הכתוב מטומאה חמורה והביאו לטומאה קלה דלא ליטמא אדם לטמו בגדים אבל אדם ובגדים ליטמא אם' רב אסי יטמא טומאה קלה משמע איפר ותהי נדתה עליו כלל וכל המשכב פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט משכב ומושב אין מידי אחרינא לא אמר אביי יטמא שבעת ימים מפסיק הענין הוי כלל ופרט הסרוחקין זה מזה וכל כלל ופרט הסרוחקין זה מזה אין דנין אותו בכללן ופרט אמר לעולם דנין וכל ריבויא הוא מתקיף לה רבי יעקב אימא כהיא מה היא לא חלקת בה בין סגיעה למשכבה לטמא אדם ולטמא בגדים לחומרא אף הוא לא תחלוק בו בין פגיעה למשכבו לטמא אדם ולטמא בגדים לקולא אמר קרא עליו להטעינו משמע: מפני שהן בועלי נדות וכו': אטו כולהו בועלי נדות נינהו א"ר יצחק מגדלאה בנישואות שנו: והן יושבות על דם וכו': תניא א"ר מאיר אם הן יושבות על כל דם ודם תקנה נדולה היא להן אלא שרואות דם אדום ומשלימות אותו לדם ירוק דבר אחר° יום שפוסקת בו סוללין למנין שבעה ותקיף רמי בר חמא ואנן נמי ניספרינה דקיימא לן מקצת היום ככולו ואי דחזאי בפלגא דיומא הכי נמי הכא במאי עסקינן דחזאי ספוך לשקיעת החמה וליקום ולימא ליה קרא כי פתיבא ספוך לשקיעת החמה כתיבא אין על כרחך שבקיה לקרא ואיהו דחיק ומוקי אנפשיה בעי רבי בר חמא פולטת שבבת זרע מהו שתסתור בזיבה רואה היתה וסותרת

או

והנשא כתיב מסר ו"ו ותימה דכמסורת הוא מלא מיהו מצינו שחסורת סוף תולק על הס"ם בפסחים° שכת נבי כני עלי מעבירים כתיב ובמקרלות° לי כתיב מעבירים מלא:

טה היה מטמא מדם וכלי חרס מפוס° דכפסוחפין נבי נוגע נכלה ומדרס מע"ג דמטמ' מאר כנדי' שעליו חיכו מטמא מדם וכלי חרס לכך נקטינהו הכא:

כלל ופיט סתרוחקין זה מזה מפורש בפרק° המוכל:

תניא מ"ר מ' יוכו"ר יוחנן דתמ' כפ° כל היד ירד ר' מאיר לסיפא עקביא כן מהללאל ושמעון דס ירוק יפרם דס ירוק דהכי למו ירוק חמם כי הס"ת הלעיל מלא דיהס ממנו וכן לעקביא מטמא כותי דס ירוק דיהס מדס ירוק דסו' טמא ולעיל פ' כע"ה:

סופרתו למנין ור"ת ר' יוסי דאמר בכיכר נולין מקנת היום ככולו ומכח נדולה אמר התם דמסכת לויכי ברוחה כין הסופרות וכי ככותים סוכר דהכי פריך לקמן לרב דאמר יום שפוסקת בו עולה למנין שבעה ורב ככותאי אמרה לשמעתיה ור"ל דרבי יוסי לית ליה מקנת היום ככולו אלא נסוף ספירה כמו שומרת יום לכל נתחילה כמו שאומרים כותים מודה דלא אמר ומה שקשה מפ"ק דר"ה נפרק נסוף מכילתין נע"ם:

ואיהו דחיק ומוקי לנפשיה מין המחת כן מדפריך נפרק° כתרת ורב ככותאי אמרה לשמעתיה:

רואה היוה וסתר"ור"י דמסכת כשמ' נסיתר שתסתור ע"י פליטה אחר רמיית ג' ימים דנופין דק"ל כרבנן כפ° רבי עקיבא דנעי עם עונות שלמו' מי נמי אחר רמיית אחת אחר תיקון רבי זירא דסופרת ז' נקיים על ט' ספ דס כתיב! דמסתמ' דריך נמי נקיים מזרע דכעין דאוריית' תקון ומכאן אתה למד שמשמש ורואה מיד תן לה להתחיל לספור נקיים עד אחר יום רביעי דכעינן ז' עונות שלמות וכן פסק ר"ח ונפי' רבינו דפלוג הכא מקמי בר חמא נרסה דקאי כו מלמ' מסיכו

דף נה

דף פ

דף פה

דף פו

דף יח

דף ס

דף פו

כתובו דף נ יבמות דף כד סם מו כתובו דף סב בכורות דף מט קדושין דף יג

הגיגו וכולהו תמורתי סנהדרי פרק יונה דיומא הניח וסתרם מפי לרבי שמעון וכ"ש לרבנן והא דקתמר רבה לקמן ולחתר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אבל טומאה מפסק ביניהם מפסק ין להוכיח דרבה לא קאי דסתם מתירי בטומאת לידה שהיא קרובה ומוסב כמו נדה ולכך קתמר שלא תהא מפסקת אבל קרי דלא סתר שלא יום אחר לא מפסיק:

כך מנוקד

לשהרתו לאחר רחמנא ורבה סבר דלא מפסיק לטהרתו שלא תהא טומאה מפסקת:

ורמינהי על ספקות מרפין את התרומה מפני שהן מחמת דיחוי כגון שנגעו בשרץ קפריך מדספקינן ליה בבועל נדה והא קתני דעל ספק נגדי עם הארץ מורפין אבל פעיט לחיכא ספקי טובא שאין מורפין עליהן את התרומה כגון טומטום גלובן או נחודס וכיוצא בו ובמסקנא דאמר ספק בועל ברחוק ספק בועל בקרוב ואפילו בועל בקרוב לא הסליקתו לדם ירוק לא היה נראין לעשות ספק ספקא כדפירשנו אם מחמת הרחיר כום כמו בספק נגדי ע"כ לכך מצטרף היום ספק ספקא ומכאן קשה על מה שפי' רש"י בפ"ק דנסחת על הך כריתא דעל ספקות כו' על ספק מי רגלי חדש שנגדד מי רגלי בהמה ופירש דהשתא יש להסתפק שמא על בהמה הן ואפילו של חדש הן שמא על תכר הן והכא מחמת דעל ספק ספקא אין מורפין ואיכא למימר דהכא גזרת חכמים דפעמים נראה לחש להחזיר אפי' כספק ספקא ואי"ת אפי' הכי למה בנגדד מי רגלי בהמה ולמי בנכרי הם דישרא היא כפנה לנדדין כדאמר בהניזקין וקשה דאפילו ולמי הם דישראל מורפין מפני דחמיר דע"י הם כדפרשינן על כפק הרוקין הנמצאין בהיתר בריחת ועיין לטומאה דנכרי לא מרפינן תרומה כדאמר לקמן עבדו דכנן סיכרא שלא לסתוך עליה תרומה וקדשים נראה לפרש דלהכי נקט בנגדד מי רגלי בהמה דאי נכרי בהמה שמא של נהמה הן דיומין למותן שבנגדן ולכך שלא מפקא את אכל אם היה שרצי להסתפק כגון בהמה שלא היה שרצי להיות ספק ספקא:

מיי' פ"ו מהל' פרה"ח הלכה ט"ו סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סי' קנג

שדרם על נגדי תכר ואם נגעו בתרומה והא דלא חוקי כגון שדרם בכותי לתרומה מפני דמתניתין לא מיירי בכהי:

מיי' פ"ג מהל' פרה"ח הלכה ג' סמג עשין קכט טוש"ע י"ד סי' קצב סעיף ד

בכותי ערוס והא דלא חוקי כגון שדרם בנגדי יפה מפני דאי אפשר עליהן אפי' נדה אע"ג דטבלה הוי מה שטובלת עליהן אפי' נדה כדאמר בת"כ והנוגע את המדרס הרי הוא מטמא שני ופוסל את חבירו לכך חוקי בעבוס דכספיים מן הסורפס לא היו אלא רחים ן כדאמרינן בת"כ והיינו מטמא כלי חרס אבל לרבי יאשיה כם טבילה גם הכנדים לוקים כם בנגדי תכר:

בועל נדה מפני שיש ואיכא סכר שהוא תכר למילי דעלמא ונותן סכר לעשות בטוב יכן תכי דסמוך:

ותיפוק ליה משום גזירת דע"ה דיקא לענין גזירת עשלוהו כוב שמפסד ליהר ויכולין לסמוך כה אכל חומרת יתירה כגון מסבב ומוסב והיסט לא עשלוהו כוב דכספיליה הניזקין עריך ליקום שמא תסיטם נדה אכל להיסט דנפשיה לא חיכפת ן ומעתה נמי מוכח דאין לו טומאת מדרס דלמי חית ליה לעול לפרין עלו ספקות כו' למאי דמוכיח כותי כע"ה הוה ליה למקושי מתני' נופה תמאי קתני טמא מסבב הסתת כעלין הא תתחתונה על ע"ה הוי כתחתונה אל וב אלא ואלי אין לו טומאה מדרס ומה דמצני נכותי טבול ועלה ורחם כו' דלמי משום טומאת ע"ה הא טב"ל ליה הייגו משום דלמי לא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0072
DFG

או דילמ' נוגעת היתה ולא סתרה אמ' רבא לפום חורפא שבשתא נהי נמי דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה תסתור יום אחד ואחר תטהר אמר רחמנא אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסק ביניהם וליטעמי' זב גופיה היכי סתר לטהרתו אמר רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן לא פאי איתך למי' שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן הכא נמי שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן: ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש וכו': רב פפא איקלע לתואך אמר אי איכא צורבא מרבנן הכא איזיל אקבל אפיה אמ' ליה ההיא שבתא אי כא הכא צורבא מרבנן ורב שמואל שמיה והני מתניתא יהא רעיא דתהוי כותי אמ' מרקמברכי לי בנוויה ש"מ ירא שמים הוא אזל לגביה רמא ליה תורא רפא לי' מתני' אהדדי תנן אין חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני שטומאתה ספק אלמא מספקא לא שרפינן תרומה ורמינהי על ששה ספקות שורפין את התרומה על ספק בנדי עם הארץ אמ' רב פפא יהא רעוא דלתאפיל האי תורא לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל נדה משורת ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה פאי טעמא לא משנית ליה בכותי ששבל ועלה ורדס על בנדי חבר ואזלו בנדי חבר ונגעו בתרומה דאי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ספק בועל בקרוב ספק לא בועל בקרוב ואם תמצא לומ' בעל בקרוב ספק השליפתו ירוק ספק לא השליפתו והוי ספק ספק' ואספק ספקא לא שרפינן תרומה והיפוק ליה משום בנדי עם הארץ דאמר מר בנדי עם הארץ מדרס לפרושין א"ל בכותי ערום: מתני': בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן כבותיות ערום: גמ': איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן כבותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא כבותיות לא מהא ליכא למשמע מינה ת"ש דתנן רבי יוסי אומר לעולם הן כישראל עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מפלל דת"ק סבר סתמא כבותיות ש"מ ת"ר מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והזריקו פניו של כ"ג וקרם אצל אשתו אמר לו אף ע"פ שנשי צדוקים הן סתיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והם מראות דם לחכמי חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה פשוט ליה אלא אמר רבא רגל

טהרות פ"ל מ"ג סכת דף עו

מגילה דף ג

מנינ דף יב

דף עח

דף עט

דף פא

דף פב

דף פג

דף פד

דף פה

דף פו

דף פז

דף פח

דף פט

דף צ

דף צא

דף צב

דף צג

דף צד

דף צה

דף צו

דף צז

דף צח

דף צט

דף ק

דף קא

דף קב

דף קג

דף קד

דף קה

דף קו

דף קז

דף קח

דף קט

דף קי

דף קיא

דף קיב

דף קיג

דף קיד

דף קטו

דף קטז

דף קיז

דף קיח

דף קיט

דף קכ

דף קכא

דף קכב

דף קכג

דף קכד

דף קכה

דף קכו

דף קכז

דף קכח

דף קכט

דף קל

דף קלא

דף קלב

דף קלג

דף קלד

דף קלה

דף קלו

דף קלז

דף קלח

דף קלט

דף קמ

דף קמא

דף קמב

דף קמג

דף קמד

דף קמה

דף קמו

דף קמז

דף קמח

דף קמט

דף קנ

דף קנא

דף קנב

דף קנג

דף קנד

דף קנה

דף קנו

דף קנז

דף קנח

דף קנט

דף קס

דף קסא

דף קסב

דף קסג

דף קסד

דף קסה

דף קסו

דף קסז

דף קסח

דף קסט

דף קע

דף קעא

דף קעב

דף קעג

דף קעד

דף קעה

דף קעו

דף קעז

דף קעח

דף קעט

דף קפ

דף קפא

דף קפב

דף קפג

דף קפד

דף קפה

דף קפו

דף קפז

דף קפח

דף קפט

דף קצ

דף קצא

דף קצב

דף קצג

דף קצד

דף קצה

דף קצו

דף קצז

דף קצח

דף קצט

דף קצ

דף קצא

דף קצב

דף קצג

דף קצד

דף קצה

דף קצו

דף קצז

דף קצח

דף קצט

דף קצ

רגל הוה וטומאת ע"ה ברגל כטהרה שוינהו קי
רבנן דכתיב ויאסף כל איש ישראל אל העיר
כאיש אחד חברים הכתוב עשאן כולן חברים:
מתני': דם נכריות ודם טהרה של קיא
מצורעת בית שמאי מטהרי ובית הילל אומרים
כרוקה וכמימי רגליה דם היולדת שלא טבלה קיב
ב"ש אומרי כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרי
טמאה לח ויבש ומודים ביולדת בזוב שהיא
טמאה לח ויבש: גמ': ולית להו
לב"ש רבי אל בני ישראל ואמרת אליהם איש
איש כי יהיה זב בני ישראל מטמאין בזיבה ואין
הנכרים מטמאין בזיבה אבל גזרו עליהן שיהו
כזבין לכל דבריהם אמרי לך בית שמאי ההוא
בזכרים איתמר דאי בנקבו הכי לעביד ליטמא
לחויבש עשי כשל תורה ליטמי לחולא ליטמי
יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה ומימי
רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמרה מידע
ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן ולעביד היכר
ברוקה ומימי רגליה ולטמויי לדם רוקה ומימי
רגליה דשכיחי גזרו בהו רבנן דמה דלא שכיח
לא גזרו ביה רבנן אמר רבא זובו טמא אפילו
לבית שמאי קריו טהור אפילו לבית הילל זובו
טמא אפילו לבית שמאי דהא איכא למעבר
היכרא בקריו קריו טהור אפילו לבית הילל
עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי דלא לשרוף
עליה תרומה וקדשים ולעביד היכרא בזובו
ולטמויי לקריו זובו דלא תלי במעשה גזרו ביה
רבנן קריו דתלי במעש לא גזרו ביה רבנן לימא
מסייע ליה נכריות שפלטה שכבת זרע מישראל
טמאה ובת ישראל שפלטה שכבת זרע מן הנכרי
טהורה באי לאו טהורה גמורה לא טהורה
מדאורייתא טמאה מדרבנן תא שמע נמצאת
אומר שכבת זרע של ישראל טמאה בכל מקום
ואפילו

תורת כהנים

רגל הוה וטומאת עה ברגל כטהרה שוינהו קי
רבנן דכתיב ויאסף כל איש ישראל אל העיר
כאיש אחד חברים הכתוב עשאן כולן חברים:
מתני': דם נכריות ודם טהרה של קיא
מצורעת בית שמאי מטהרי ובית הילל אומרים
כרוקה וכמימי רגליה דם היולדת שלא טבלה קיב
ב"ש אומרי כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרי
טמאה לח ויבש ומודים ביולדת בזוב שהיא
טמאה לח ויבש: גמ': ולית להו
לב"ש רבי אל בני ישראל ואמרת אליהם איש
איש כי יהיה זב בני ישראל מטמאין בזיבה ואין
הנכרים מטמאין בזיבה אבל גזרו עליהן שיהו
כזבין לכל דבריהם אמרי לך בית שמאי ההוא
בזכרים איתמר דאי בנקבו הכי לעביד ליטמא
לחויבש עשי כשל תורה ליטמי לחולא ליטמי
יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה ומימי
רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמרה מידע
ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן ולעביד היכר
ברוקה ומימי רגליה ולטמויי לדם רוקה ומימי
רגליה דשכיחי גזרו בהו רבנן דמה דלא שכיח
לא גזרו ביה רבנן אמר רבא זובו טמא אפילו
לבית שמאי קריו טהור אפילו לבית הילל זובו
טמא אפילו לבית שמאי דהא איכא למעבר
היכרא בקריו קריו טהור אפילו לבית הילל
עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי דלא לשרוף
עליה תרומה וקדשים ולעביד היכרא בזובו
ולטמויי לקריו זובו דלא תלי במעשה גזרו ביה
רבנן קריו דתלי במעש לא גזרו ביה רבנן לימא
מסייע ליה נכריות שפלטה שכבת זרע מישראל
טמאה ובת ישראל שפלטה שכבת זרע מן הנכרי
טהורה באי לאו טהורה גמורה לא טהורה
מדאורייתא טמאה מדרבנן תא שמע נמצאת
אומר שכבת זרע של ישראל טמאה בכל מקום
ואפילו

כ

מופטי

רוקה ומימי רגלי הנכרי
דרבנן לעבידותא דטומאת
טומאה לחומרייתא:

מס סוף זב מן

כי

רגל מנוס

טהרות דתנא הנכנסים שנכנסו בבית מין
טמא מלא מקום רגלי הנכנסים ומת שם
מטמאין מוכלין ומשקין וכלי חרס פתוחים
מכל מכסות ומוסבות וכלי חרס המוקף
גמיד פתיל טהורים ואם יש עמהם נכרי מן
שם כל שמאין מטמא למין ע"ם עושה
מזכב ומושב ומין מטמא בהיסט והא דקתני
ע"ה הדר עם ע"ם כחנר ושנה כלים במלכ
ספ' חכיות המוקפות גמ' פתיל הרי אלו
טמאין היינו משום מחשבי וכן הא דתנן
בתוספתא דתנ' ספק רשות ע"ם תרומו
ום טמו טהורין לחולין וטמאין לתרומ' היינו
נמי משום מחשב דמחשבי ומייתי הכי טהרו
נמי לתרומ' ום דנגדי עם הארץ מדרס
נמי לפרושי' היינו משום דחייסי' שמא יסכם
עליה מחשב ונדה וכל' ם שם מפוקפ"ין היה
מע ולזו הכר לא עשו ע"ה כזב ומינו מטמ'
מלא משום נגדיו מיסכם עליהן מחשב נדה
והרי הוא נוסע את המדרס ומינו טמו טמא
לפי שנגע בספיחו ולא משמעין ולא נרמ'
דע"כ למה ליה למימר לעיל מי משו טומאת
ע"ה הא טבל ליה לכיון דע"כ מיירי בערו'
כדלעיל לעיל מפ"ה לא טבל ליה לא מטמא
כיון שפירש מן המורס כדתנן בתורת
כהני שהנחתי לעיל ועוד נבי נדוקי דהכא
דגריך תיפוק ליה משום מינות דע"ה פי'
ומה כרוים במה שקנה מכל מחתו ומה שם
נוע' נדה הוא ונטמא הוא ונגדיו כנוסח
רוקו של זב ומי משו מינות דע"ה לא נטמא
מלא הנגע לחוד משום מחשב שמטמא כלי
מדרכנן:

ליטמא לח ולא יכם חילוקים בשל תורה
מע"ג דדם יולדת מלא טבלה
דטהורה מן התורה מ"מ רבי ס"ל דמטמא
לח ולא יכם הא ידעי כיון שעברו ימי ליום
דמין דמה מן התורה מכל נכרית שע משום
נגלה שהרי הם כזבין שם נחלק בדמה מפי
לחלק בשל ישראל ודם טהרה של מנורעת
שט ור לנמרי מין לח ם מלא מטמיו כם
ביון דכנר טבלה ודם טהור הוא:

וזובו טמא לעבדי היכרא בקריו ומ"ת
ומימי לח מרפינן הא מרפינן על
ספק ריקו דע"ה כפר קמח דסכ"ם נזובו
של נכרי ול"ל דכע"ה מורפין משום דמי כיש
בועל נדה מכל נכרי מין לו משם

כי

דרבנן לעבידותא דטומאת
טומאה לחומרייתא:

מס סוף זב מן

כי

רגל מנוס

טהרות דתנא הנכנסים שנכנסו בבית מין
טמא מלא מקום רגלי הנכנסים ומת שם
מטמאין מוכלין ומשקין וכלי חרס פתוחים
מכל מכסות ומוסבות וכלי חרס המוקף
גמיד פתיל טהורים ואם יש עמהם נכרי מן
שם כל שמאין מטמא למין ע"ם עושה
מזכב ומושב ומין מטמא בהיסט והא דקתני
ע"ה הדר עם ע"ם כחנר ושנה כלים במלכ
ספ' חכיות המוקפות גמ' פתיל הרי אלו
טמאין היינו משום מחשב דמחשבי ומייתי הכי טהרו
נמי משום מחשב דמחשבי ומייתי הכי טהרו
נמי לתרומ' ום דנגדי עם הארץ מדרס
נמי לפרושי' היינו משום דחייסי' שמא יסכם
עליה מחשב ונדה וכל' ם שם מפוקפ"ין היה
מע ולזו הכר לא עשו ע"ה כזב ומינו מטמ'
מלא משום נגדיו מיסכם עליהן מחשב נדה
והרי הוא נוסע את המדרס ומינו טמו טמא
לפי שנגע בספיחו ולא משמעין ולא נרמ'
דע"כ למה ליה למימר לעיל מי משו טומאת
ע"ה הא טבל ליה לכיון דע"כ מיירי בערו'
כדלעיל לעיל מפ"ה לא טבל ליה לא מטמא
כיון שפירש מן המורס כדתנן בתורת
כהני שהנחתי לעיל ועוד נבי נדוקי דהכא
דגריך תיפוק ליה משום מינות דע"ה פי'
ומה כרוים במה שקנה מכל מחתו ומה שם
נוע' נדה הוא ונטמא הוא ונגדיו כנוסח
רוקו של זב ומי משו מינות דע"ה לא נטמא
מלא הנגע לחוד משום מחשב שמטמא כלי
מדרכנן:

ליטמא לח ולא יכם חילוקים בשל תורה
מע"ג דדם יולדת מלא טבלה
דטהורה מן התורה מ"מ רבי ס"ל דמטמא
לח ולא יכם הא ידעי כיון שעברו ימי ליום
דמין דמה מן התורה מכל נכרית שע משום
נגלה שהרי הם כזבין שם נחלק בדמה מפי
לחלק בשל ישראל ודם טהרה של מנורעת
שט ור לנמרי מין לח ם מלא מטמיו כם
ביון דכנר טבלה ודם טהור הוא:

וזובו טמא לעבדי היכרא בקריו ומ"ת
ומימי לח מרפינן הא מרפינן על
ספק ריקו דע"ה כפר קמח דסכ"ם נזובו
של נכרי ול"ל דכע"ה מורפין משום דמי כיש
בועל נדה מכל נכרי מין לו משם

כי

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0073
DFG

כי קמבעית ליה מתר ג' ע"פ מסס"ם קנעו בזכרי רק פפח בטבת פרק
דף מד ר"ת מינו מדכרי רק פפח כדמשמע הכא וכי הלי גיונה מטבחן פר'
דף מה קמקבל דבעו מרכ מסת קבלן עובר בכל מלין מו לא מומן קונה בשבת כלי
דף כה וסלונה הוא מו מינו קונה ומכירות הוא מתר לסו עובר ונהנוול קמת מוקי
לה הסיא בעית בטלית לתברת דלא שייך
מומן קונה בשבת כלי מי נמי ר"ל דהכל
מדכרי רק פפח והכא סבר המקשה דרב
פפח נעי כין תוך ג' כין לתר ג' מי
מתרינן דכין דהכלי מקנים ורמשים מף
בתוך ג' מסריח וטהור מו דילמא כיון דלא
דייני כמצות מף לתר ג' טמא:
אם מינו ענין לזכר ת"ס ענין לנקבה
ומ"ת ונוקי ליה כדס מנפתו מו יונה
מפיו מו מנחירין ומתר מקשין סבו שלינו
מעין דמטהר לקמן בפ' דס הנדס בוב ור"ל
דלא בעי למוקמיה בהו מקום דלא מבטחן
בהו טומאה בשום מקום מכל דס טהר דמי
לדס נדה מפילו ל"ד סכי מעינות הן:
ובית הלל נפקא לסו מוחת תורת הוב
הוס מבי למימר מחים חים דלא
דנעי לתוקמי כ"ה מפילו כמ"ד דכרה
תורה בלשון בני מדם:
מקום ויבה מעין הוא מו לא ומ"ת
דנפרק' דס הנדס פסעת דו ב לתו
מעיקוה דתמר וגילף מווכו שלא בו מתעבל
ור"ל דסתם קתמר וגילף מווכו מי לתו מעין
הוא מי נמי מ"ג דלינו מתעבל כדקתמר
התם ס"ם נעי ליה הכא מי כמעין הוא
ורבינן ליה כמשנה מקוה דלובר כמו
שתר מעיינות כיון דכתב לית ליה לווב
טומ' שתור כמו בדוקו ומימי רגלין:
אילימא כוב גרידא לתתרי גוד טומה
תימה וכי לא ידע רבא סיפא
דכרייתא דקתני בה כהדיא לקמן בפר' דס
הנדס פעיר המשתלח יוכיח: לתתר ס

כי קמבעית ליה מתר ג' ע"פ מסס"ם קנעו בזכרי רק פפח בטבת פרק
ר"ת מינו מדכרי רק פפח כדמשמע הכא וכי הלי גיונה מטבחן פר'
קמקבל דבעו מרכ מסת קבלן עובר בכל מלין מו לא מומן קונה בשבת כלי
וסלונה הוא מו מינו קונה ומכירות הוא מתר לסו עובר ונהנוול קמת מוקי
לה הסיא בעית בטלית לתברת דלא שייך
מומן קונה בשבת כלי מי נמי ר"ל דהכל
מדכרי רק פפח והכא סבר המקשה דרב
פפח נעי כין תוך ג' כין לתר ג' מי
מתרינן דכין דהכלי מקנים ורמשים מף
בתוך ג' מסריח וטהור מו דילמא כיון דלא
דייני כמצות מף לתר ג' טמא:
אם מינו ענין לזכר ת"ס ענין לנקבה
ומ"ת ונוקי ליה כדס מנפתו מו יונה
מפיו מו מנחירין ומתר מקשין סבו שלינו
מעין דמטהר לקמן בפ' דס הנדס בוב ור"ל
דלא בעי למוקמיה בהו מקום דלא מבטחן
בהו טומאה בשום מקום מכל דס טהר דמי
לדס נדה מפילו ל"ד סכי מעינות הן:
ובית הלל נפקא לסו מוחת תורת הוב
הוס מבי למימר מחים חים דלא
דנעי לתוקמי כ"ה מפילו כמ"ד דכרה
תורה בלשון בני מדם:
מקום ויבה מעין הוא מו לא ומ"ת
דנפרק' דס הנדס פסעת דו ב לתו
מעיקוה דתמר וגילף מווכו שלא בו מתעבל
ור"ל דסתם קתמר וגילף מווכו מי לתו מעין
הוא מי נמי מ"ג דלינו מתעבל כדקתמר
התם ס"ם נעי ליה הכא מי כמעין הוא
ורבינן ליה כמשנה מקוה דלובר כמו
שתר מעיינות כיון דכתב לית ליה לווב
טומ' שתור כמו בדוקו ומימי רגלין:
אילימא כוב גרידא לתתרי גוד טומה
תימה וכי לא ידע רבא סיפא
דכרייתא דקתני בה כהדיא לקמן בפר' דס
הנדס פעיר המשתלח יוכיח: לתתר ס

ואפי' במעי נכרית ושל נכרי שהורה בכל מקום
ואפילו במעי ישראלית חוץ ממי רגליה שברי
וכי תימא הכא נמי טהורה מדאורייתא אבל
טמאה מדרבנן אטו מי רגליה מדאורייתא מי
פטמו אלא ש"מ טהורה אפילו מדרבנן ש"מ אס
מר שכבת זרע של ישראל טמאה בכל מקום
אפילו במעי נכרית תפשוט רבעי רב פפא דבעי
רב פפא שכבת זרע של ישראל במעי נכרית
מהו בתוך שלשה לא קמיבעיא ליה לרב פפא
כי קמיבעי ליה לאחר שלשה מאי ישראל דדייני
במצות חביל גופייהו ומסריח נכרים דלא דייני
במצות לא חביל גופייהו ולא מסריח או דילמא
כיון דאכלי שקצי ורפסי חביל גופייהו ומסריח
תיקו: דם טהרה של מצורעת ב"ש כו':
מאי טעמא דבית הילל א"ר יצחק לזכר לרבות
מצורע במעיותיו ולנקבה לרבות מצורעת
למעיותיה מאי מעיותיה אילימא שאר
מעיותיה מזכר נפקא אלא לדמה לטמא דם
טהרה שלה ובית שמאי נקבה מזכר לא אתיא
דאיכא למיפרך מה לזכר שכן טעון פריעה
ופרימה ואסור בתשמיש המטה תאבר בנקבה
דלא ובית הילל לכתוב רחמנ' בנקבה ולא בעי
זכר ואנא אמינא ומה נקבה שאינה טעונה
פריעה ופרימה ואינה אסורה בתשמיש המטה
רבי רחמנא מעיותיה זכר לא כל שכן אם אינו
ענין לזכר הנהו ענין לנקבה ואם אינו ענין למעיותיה תנהו ענין לדמה לטמ' דם טהרה
שלה וב"ש זכר מנקבה לא אתיא דאיכא למפרך מה לנקבה שכן מטמאה מאונס חאס'
בזפר דלא וב"ה קיימי במצורע ופרכי מילי רזב וב"ש שום טומאה פרכי ואיבעית אימא
אמרי לך ב"ש האי לזכר מיבעי ליה לזכר כל שהוא זכר האי בין גדול בין קטן וב"ה נפקא
להו מזאת תורת הזב בין גדול בין קטן אמר רב יוסף כי פשיט ר"ש בן לקיש בזב בעי הכי
ראייה ראשונה של זב קטן מהו שתטמא במגע ואת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת
זרע אמר רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא ראייה ראשונה שלו מטמאה והאי כיון
דשכבת זרע שלו לא מטמאה ראייה ראשונה נמי לא תטמא או דילמא כיון דאילו איהו
חזי תרתי מצטרפא פטמיא אמר רבא ת"ש זאת תורת הזב בין קטן בין גדול ראייה ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה נמי מטמאה בעי רב יוסף
ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא מקום זיבה מעין הוא ומטמא או דילמ'
לאו מעין הוא אמר רבא ת"ש זובו טמא הוא לימד על הזוב שהוא טמא במאי אילימא
בזב גרידא

לאחרים

ואפילו כמעי נכרית שהם מפלטתו של הנגד תטמא: מוך מטומאי רגלי סנה
דמי מתיבי במאי רגלי טמאין כדתניא לעיל נזרו עליה סיחו כובי לכל קניו
טהור כדתניא עכדו ניה רבנן היכי: כי מיבעית ליה לתתר סלסס ללגבי
ישראלית טהורים כדתניא בתורת כהנים בפרק בני עקיבא: דלייני ערמים
ותרעים בשנות ומתוך דלגבן מתטמאין:

נד מנוף תורה אור חגיגה סס: סתר מעיונותיה כגון רוקק

ומימי רגליה דלתתו מוב דכתי' ניה וכי ירוק
הוב ומינה נפקי סתר מעיותה: מזכר
נפקא כיון דלתתרי מצורע למעיותיו
מתרכי מנורעת לכל מעיותיה דתיכא
דכות ייסו כוכר: מלא לדמה דליתיה
נוכר: ומסור כתשמיש המטה בשבעת
ימי ספירה וכתיב ויבא מתן לתהלו ומין
מהלו מלא מסתו שנה"ש ליכו לכם לתהליכם:
תתמר בנקבה מצורעת דליתה נכל הני
כבריות כפר מרגע מחוסרי כפורה יום
פורע ופורם ומין מסס פורעת ופורת וגבי
תמרים נמי מתון לתהלו כתיב ולא מתון
לתהלה הילכך לא מתית מוכר ומצטרף
לנקבה לגופה ולכולם לשתר מעיונו ומסיב'
דנפקי שתר מעיונות ליכא לתימר דילפינן
לה מדשתר פיעיונות ילפינן מרוק מה רוק
שמתעגל ויוצא הוא מתיסף תמילה יתר
ותתר כך יוצא ודם לתו שתעגל ויוצא הוא:
ומה תינו ענין לשתר מע כותיה דנפקי
מלנקבה: סכן מטמאה כתוכם לגבי זיבה:
ופרכינן מילי דזב נתמיה: ה"נ ומי כעית
תיתה לתרי לך כ"ש מתי לוכר מיבעי ליה
כל סהוה וכר כו' ול"נ נקבה כל סהיה נקבה
כו' ומה כן מעיונות למצורע מנה להו מלא
לנקבה לרבות מצורעת לשעיותיה וליף
זכר מנקבה לשעיונות ומתי לוכר דמייתר
להו לבית הלל דרשי ליה בית שמתי לזב
קטן שמטרף בזיבה בן יומו ולא נפקא
להו מתיב לים דסכירא להו דכרה תורה
כלשון בני מדם ותורת קטנה נפקא להו
מתם ומה כדלפינן נדים פירקא ומייתר
להו לנקבה לרבות מצורע לשעיונותי'
ול"ש נמי לא דרשי לים לים מיבעי נפקא להו
מורת תורת הוב כין גדול כן קטן מטמא
כזיב: כי פשיט כי דרשי: מהו שתטמא שניים
לא מיבעי לן דהא מרבינן לה מלובר כל
סהוה וכר והתם תנתי לתיות כתיבי והזב
את זובו ולתסון סב וב גדול נפקא לן מהתי
קרא ואת תורת הוב דהייכו תלת לתיות
דתל' ויהא כתיב נקבה ותתר תנת גתכו
שכבת זרע לתיתקש דתניא לקרי
תכל דקטן אתי מי מתרינן כיון דלקני
ליתקש לא מסכחת לה תלת כגדול דליתיה
בקרי תכל קטן דליתיה בקרי ליתיה כרתיה
דתם ב' לו דילפת כיון דתילו תני קטן דתייה
תחריתי מנטרפת לקתייתה טומאת שכעה
כדין וב כעל שתי רתיות: מטמא נתי כל
גדול טומאת ערב נקרי: דתייה דתטוה של מצורע מהו שתטמא כמשא של תים טהור לא תיבעי לך דודאי לא מטמא כמשא דתיתקש לקרי וקרי לא מטמא
כמשא כדתנן בפ"ק דמסכת כלים ושניים נתי לא תיבעי לך דתפילו כתתם לקתן בפרק דם הנדה זוב מטמא כמשא ויליף לה מווכו
טמא סוף והסוף נדתייה שניים כתוב דמגע שתים וזב כעל שתי רתיות וב נמור הוא לטמא תלת שתין קרבן כי תיבעי לן דתטוה דכתיב
דעלמא לא מטמיא תלת במגע הכא במצורע מתי מקום ויכה מעין הוא ותיתרבי מלובר לרבות מצורע למעיונותיו ומעיונות מטמו כמשא כדתתר בפרק דם
הנדה וכי ירוק הוב בטהור כמה מביא טהור: תו לתו מעין היא והוו כפתר דתייה דתטוה של כל מדם דכמגע מטמיא: וזבו טמא סיינו דתייה שני ם
שפרי מגע הכתוב שתים וב תבשרו וזבו טמא: לימד על הזוב שהוא טמא ותתר מדם הנדה דהתי קרא לרבות לתגע לא תצטריך דלא גרע מכשכת זרע תלת
למשא: תילימא כוב גרידא דלתו מצורע למה לי קרא לטיפה עצמה פטיטא:

לאחרים

לאחרים גורם טומאה כלומר ס"פ זה גורמת לבעלה טמטאת במ' כדכתיב וכל משכב אשר יכוב עליו וגו' ומקחי' בעליונו של זב ושין כר' זה דעליונו של זב מגור ב' מינטריך דלא מתי בקל וחומר דלא גרמה לו טומ' שכרי מחמת גדעו היה מטמא במשא ומפילו כחלל: ומדמינטריך קרא לרבויי לשניים ס"מ כדלקמן דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא אין לי שכב ושכב מטמא שניים לא כל שכן:

לעולם אימא לך בזב גרידא דאי כמצורע לא מינטרין קרא לרבויי דאפילו רחסונה מטמא משא עין: ודקאמרת כו' שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור אמר אביי מאי תבעי ליה כו' כדכתיב וכל משכב אשר יכוב עליו יטמא וגו' ומשכב אינו מטמא אלא מדרס: ואיתקש מצורע וכי גמור כל שתי דליות דלא כהאי קרא דהיקשא דמצורע תמיד כתיבי והזב את זובו בזי שתים וכתי' כאן לזכר לרבות מצורע כדין הוא גמור מה זב גמור מטמא במשא מצורע אף על גב דגמור מטמא במשא ואפילו רחסונה מיהא מטמא במשא מי לא עדיף מצורע דלא מטמא במשא ואפילו רחסונה דבשלמא מי שאין לו אלא שתי דליות ניחא דלא מיפקא לן מהיקשא דמצורע אלא לזב גמור אבל מי שיש לו ג' דליות מנלן דלא מיפקא לן מהיקשא דמצורע תיתי כתיבי והזב את זובו בזי שתים וכתי' כאן לזכר לרבות מצורע כדין הוא גמור מה זב גמור מטמא במשא אף על גב דגמור

אי אתם מודים בבודם תיפתי מאי קסבר ר"ש דקמייתי מינה דפשיטא כדמסדר להו ר"ש ור"ל דמייתי מהכא דאתיא כרבי מאי נדת דומה וכתיב וטמאה מבועיה כנדתה:

איבא בינייהו דפשיטא מתון ר' לחיא בינייהו טובא כל הני דפרין בסמוך תלת דפשיט יתיר נקט:

בשופעת וכשתא תפילו בטבלא יטמא גר מנוה תורה אור

ר"ה לה ויבם ומתניתין דנקט ולא טבלה מהכא ר"ש ור"ל דגזר את קטני הך דיולדת בבני קולי ר"ש ומומרי ר"ה הלה בשופעת מתוך ר' למה הוו ר"ש לקולא ור"ל דכי מתעביל בתחילת לידה מתעיל:

אי גם פעמים למאי מפטריך ור"ל ר' מהכא מהכא ר"ש מפטריך כומהני ומאי ס"ד דמקשה לה לרב כאי לא מפטריך סיפא הלה לאתויעינן דמודו ר"ש דמטמא לה ויבם מהכא הלה ספרה ור"ל לרב מפטריך לא אמועי דאמרו ר"ש יולדת כזב מהכא דמעיין אחד הוא דאי מרישא הוא מהכא דקסבר ר"ש מעיינות הן ואפילו כ' ולדת כזב מטהרין וכ"ש סברי דמעיין אחד הוא לכך מפטריך סיפא הלה ללוי דאוקי ריש בשופעת וסברי ר"ש מעיין אחד הוא סיפא מאי קא משמע לן ואתון:

מאי

שהוא עושה משכב ומושב אימת אילימא בראייה שנייה היכא הוה בכלל בעל קרי אלא פשיטא בראייה ראשונה וקתני להקל עליו שאינו מטמא באונס ותסברא להחמיר עליו שהוא עושה משכב ומושב בראייה ראשונה בר משכב ומושב הוא אלא הכי קאמר יצחק אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה בראייה ראשונה ולמה יצא בראייה שנייה להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאינו מטמא באונס ולהחמיר עליו שהוא עושה משכב ומושב אמר רב הונא זוב דומה ללובן ביצה של שעורים זוב בא מבשר הבת שכברת זרע בא מבשר החי זוב דיהוד ודומה ללובן ביצה המוזרת שכבת זרע קשורה ודוכה ללובן ביצה שאינה מוזרת: דם היולדת שלא טבלה וכו': תניא אמרו להן בית הילל לבית שמאי אי אתם מודים בנדה שלא טבלה וראתה דם שהיא טמאה אמרו להם בית שמאי לא אם אמרתם בנדה שאפילו טבלה וראתה טמאה תאמרו ביולדת שאם טבלה וראתה שהיא טהורה אמרו להם יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה וראתה לאחר ימי ספירה טהורה לא טבלה וראתה טמאה אמרו להם הוא הדין והיא התשובה למיכרא דפליגי וההנן ומודים ביולדת בזוב שהיא כשנאה לח ויבש לא קשיא כאן שספרה כאן שלא ספרה והתניא יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן זב"ה לשיטתן איתמר רב אמר מעין אחד הוא התורה טמאתו והתורה טהרתו ולוי אמר שני בעינו הם נסתם הטפא נפתח הטהיר נסתם הטהור נפתח ר"ט מאי בינייהו איכא בינייהו שופע כתוך שבעה לאחר שבעה ובתוך ארבעה עשר לאחר ארבע עשר ומחוך ארבעי לאחר ארבעי ומחוך שמני לאחר שמנים לרב רישא לקולא וסיפא לחומר ללוי רישא לחומרא וסיפא לקולא מתיבי דם היולדת שלא טבלה בית שמאי אומרים טמאה ובית הלל אומרים טהורה ר"ש אומר מטמא לח ויבש קס"ד דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך לוי הכא במאי עסקינן בשופעת אי בשופעת מ"ט דב"ש קסברי ב"ש מעין אחד הוא בשלמא ללוי היינו דאיכא בין ב"ש וב"ה אלא לרב מאי בינייהו איכא בינייהו יומי וטבילה דב"ש סברי ביומי תלה רחמנא וב"ה סברי ביומי וטבילה ת"ש דם יולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש ס"ד הכא נמי דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך ה"נ בשופעת אי בשופעת למאי איצטריך לב"ש איצטריך אפעל גב דקאמרי ב"ש מעין אחד הוא וביומי תלה רחמנא ה"מ ביולדת גרידתא דשליטו להו יומי אבל יולדת בזוב דבעי ספירה לא ת"ש רותה הטמא לרבות את בועלה רותה הטמא לרבות הלילות רותה תשמא לרבות היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים

אלא

קטו

מי"ס ר' מכל מ"ב סמ"נ לחין קיח ועמ"ש

סנהדרין דף פו

מסורת עוסה מבכר ומושב אם כטומאה מה מטען כן נקרי: אלא פשיטא כרבייה דאמוגא להני בבלאי דאקשין לעיל הזב ותזר תצא מאיגו וכו': דיסה כלומר את מקמץ וגפרד ואין קטור: מוזרת שהיא מזרת מפרוק תחת תרנגולת: יולדת בזוב תוכיח שיש טבלה לתחר שמתה: נקיים לכל ימי טומאת לידה: ורחמה טהורים היא דדם טהור הוא וכי לא טבלה ודאי טמא:

תמרו להם כ"ש הוא הדין כו' כלומר כי היכי דתמרי ביולדת בזוב טבלה ורחמה טהורים כך יולדת בזוב שעברו עליה ימי לידה וי"נקיים ולא טבלה ורחמה טהורה: כאן שספרה כראוי נספרה ונקיים מתני' דמודו בית שמאי שעברו ימי לידה ועדיין לא ספרה לתחריהם ונקיים וה"ק מתני' דמתני' בית שמאי ביולדת בזוב פלא כפירה וכימי דנליס מוריס ביולדת בזוב פלא כפירה וכל זמן פלא ספרה וכי היא רחמה טהורים כלומר לא טבלה ורחמה טמא: כאן שספרה וכי היכי דמטהרי ביולדת בזוב פלא כפירה וכל זמן פלא ספרה וכי היא רחמה טהורים כלומר לא טבלה ורחמה טמא: כ"ש לא טעמא

אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכ׳ שתפסיק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים ה״ש ימי עיבורה עולים לה לימי סניקותה וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג׳ עונות בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות במשהו סגי הכי קאמר צריכה שתפסוק משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת״ש ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה בשלמא ללוי דאמ׳ שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה אלא לרב דאמ׳ מעין אחד הוא אמאי דיה שעתה הטמא מעת לעת דליכא שהות והטמא מפקיד׳ לפקידה כיון דמעת לעת דליכא כפקיד׳ לפקיד׳ נמי לא נזרוב הרבנן ת״ש יולדת בזב שספרה ולא טבלה וראת הלכו ב״ש לשיטתן וב״ה הלל לשיטתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי טמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך לוי אנא דאמרי כיג׳ דשוין ואיבע״א בשופעת והא ספרה קתני הכא בילדת נקבה בזב עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא פסקה׳ וקסב׳ימי לידת׳ שאין רוא׳ בהן עולין לה לספיר׳ זיבתה א״ל רבינ׳ לרב אשי א״לן רב שמן מסברא אקלע מר זוטרא לאתרין ודרש הילכת׳ כותיה דרב לחומרא והילכתא כותי׳ דרב בין לקולא בין לחומרא דריש סרימר הילכת׳ כותיה דרב בין לקולא בין לחומרא והילכתא כותיה דרב בין לקולא בין לחומרא: פתני׳ המקשה

ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה ושו״ל לר׳ יוסי דתמר׳ כפ״ק דף ו׳ מעיברת ומניקה צריכות שלש עונ׳ת ומפרש דמעברת צ׳ עונות דעיבורה זחלת דמניקתה לית לי׳ עונה דמניקתה הא תמר׳ לקמן טוהר דיה שעתה ג׳ עונו׳ ורמ׳ל דה״ג ולא כר׳ יוסי מי נמי בהפסיקה ג׳ עונו׳ ורמ׳ל דמעוברת מלא תפסיק דיה שעתה כדתמר׳ כפ״ק דף ו׳ מבל לא תפסיק טוהר דיה שעת׳ אלא ברואה לרמות עונות דמעוברת צ׳ עונות ומניקה ג׳ עונות ומיהו לעולם ג

פעמים תחר הוא ר"ל כדתניא הכא ר"ל דתמר כתנא דשון אבל סתם מתניתין דיוצא דופן קשה ול"ל דתין נותנין לה ימי טוהר מיבא לעגין שתא דשתא ביום ז' לזכר או ביום י"ד לנקבה דהויא תחילת נדה דתין טומאת לידה עליה אי נמי מע"ג דשני מניות הן ים לטמא הלכך דתין המקור קשתי תלת דוקא במקום ם תורה מטהרתו:

בלילי שבת ויום קיים ליה לר' יהושע דשם לא שפתה לילה ויום מע"ש ששפתה מעת לעת מתמת ולד היה:

נדה ליומא נדה לילה לכעלה לא תיימי שמא תשפה לילה ויום דהא עובדא דשני מקשות דתין שפות לילה ויום דהא עובדא דשלה לא כר מכיכא נדה לכעלה הני ולא לטהרות:

או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה כיון קטז דכתיב דשת מניעת לה דקתני קשתה שניה ושפתה יום אחד וכ"ש הא דטמאה גבן כשיעור לה ם נדיך למתני קשתה ושפתה וקשתה כיון דכתיב ששפתה שניה וקשתה יום אחד דטהור מי נמי לתת לתשמועי' מע"ג דלא קשתה כל יום ששמוך לגיל שלא מקנתו וכן כריס בכי הגיונות:

ואימא קושי בימי נדה ור"ל ר' דמסיק טעי לתוקימי כזיבה מעום דלא זכה זב תוכם לטהור הוא:

נדייה פרש"י דלכ תסי טעם כיון דיש להלי"ת ותין נדה שלא כדרכה דתיסו לאחר ליה נדייה בדלי"ת רפה כלומר מזכהו כדכתי טעם עד סיחור כמו מטכו דמתרגמינן נגודו וכמי גוד תו לישנא וכתי סכר נדייה כדנס כמו גודו פילגש:

איסי בן מנחל כערכי פסחים דף תכת דיש לו כל הסמות הללו ועוד קרי ליה התם הוא יוסף הכהני הוא יוסף לים הוא נוגל ולא תנא אחד הוא כמו שים מפרשין שם לסם כפרק הניזקין לוקריך מיסי בן יהודם ליוסף לים הוגל והכא לא תני ליה שמות דמיסי דלמעלה מסי: דכר

דף קיג

ויש"ם ג' שמות לאחד בישה ע"ש עזרן ר"ת טי"ל פי' קשר

המקשה נדה קשתה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזוב דברי רבי ליעזר ר' יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה מן הצער ולא מן הדם כמה היא קישויה ר"מ אומר אפי' ארבעים וחמשים יום ר' יהודה אומר דיה חרשה ר' יוסי ור"ש אמר אין קישוי יותר משתי שבתות:

גמ': אטו כל המקשה נדה היא אמר רב נדה ליומא ושמואל אמר חיישינן שמא תשפה ור' יצחק אמר המקש אינה כלום והקתני המקש נדה אמר רבא בימי נדה נדה ביומי זיבה טהורה והתניא המקש בימי נדה נדה ביומי זיבה טהורה כיצד קשתה יום אחד ושפת שנים או שקשתה שני ושפתה יום אחד או ששפתה וקשת וחזרה ושפתה הרי זו יולדת בזוב אבל שפתה יום אחד וקשתה שנים או ששפתה שנים וקשתה יום אחד או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה אין זו יולדת בזוב כללו של דבר קושי סמוך ללידה אין זו יולדת בזוב שופי סמוך ללידה הרי זו יולדת בזוב חנניה בן אחי רבי יהושע אומר כל שחל קישויה בשלישי שלה אפי' כל היום כולו בשופי אין זו יולדת בזוב כללו של דבר לאתויי פאי לאתויי דחנני מה"מ דת"ר דם דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אתה אומר מחמת ולד או אינו אלא מחמת אונס כשהוא אומר אשה כי תזוב זוב דמה הרי אונס אמור הא מה אני מקיים דמה דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ומה ראית לטהר את הולד ולטמא באונס מטהר אני בולד שיש טהרה אחריו ומטמא אני באונס שאין טהרה אחריו אדרבה מטהר אני באונס שכן אונס בזב טהור השתא מיהא באשה קיימינן ואונס באשה לא אשכחן ואיבעית אימא מאי דעתיך לטהורי באונס ולטמויי בולד אין לך אונס גדול מזה אי הכי נדה נמי ניפא זובה זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אתה אופר ולד או אינו אלא אונס כשהוא אופר אשה כי תהיה זובה הרי אונס אמור הא מה אני מקיים זובה זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אמר ר"ל אמר קרא תשב יש לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו זו זו קושי בימי זיבה ואימא קושי בימי נדה אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא וטמאה שבועים כנדתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה טהור ואיזו זו זו קושי בימי זיבה והשתא דכתיב וטמאה שבועי' בנדתה דמה למה לי אי לאו דמה הוה אמינא כנדתה ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל שילא בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב כי קא נח נפשיה דרב א"ל לרב אסי זיל צנעי' ואי לא צייתי נרייה הוא סבר נדייה א"ל בתר דנח נפשיה דרב א"ל הדרבך דהדר ביה רב א"ל אם אית דהדר ביה לדידי הוה א"ל לא צייתי נדיי א"ל ולא מסתפת מר מדליקת א"ל אנא איסי בן יהודה דהוא איסי בן גור אריה דהוא איסי בן גמליאל דהוא איסי בן מהללאל אסיתא דנחש דלא שליט ביה רקבא א"ל ואנא שילא בר אבינא בוכנא דפרזלא דמתבר אסיתא דנחשא חלש רבי אסי עיילוה בהמימי אפקוה מקרירי עיילוה בקרירי אפקוה מחמימי נח נפשיה דרב אסי

ומסיק לתו כלכתי טעם ורמיות סיחור נו: נדייה הכריתו כשמת כאן גידו מילגש: לדידי קום תמר לי דתלמידיה קנא: נדייך סמתים: מדליקתך

פרה לזר כר מצוע

המקשה ודאתה דם הרי זו נדה וכגמרא פריך ומתרץ לה: קשתה מחמת ולד: ג' ימי בתוך אחד עשר יום סכין נדה לנדה ודאתה כל שלשתן הימים רב פפי: וספת מעשר: מעת לעת כרכיעיו וילדה אין לאי מילתא דדמי' שרתת לה נאו מחמת ולד סילכך הרי זו יולדת בזוב אבל אם לא ספתה סמוך לד ודאי כל דמים שרתה מחמת ולד הוא ורחמנא טהריכהו מויכה דכתי' זוב דמ דמה מחמת עצמה ולא דמ מחמת ולד: לילה ויום דשם ספתה בחני יום שלישי וילדה יום רב עי דשפתה מעת לעת אין ו' סופי אלא אם כן ספתה לילה ויום שלאחר הלילה כלילי שבת ויומו: ששפתה מן הצער ולא מן הדם דאע"ג דחזיא דם הוי סופי: כמה הוא קישויה דלא תתיב ליה ויכף ככל דמים שתלמה: אפילו מרכיעים או מ' יום אם לא ספתה יום אחר סמוך ללידה לא תתיב ליה ויכה ולא הויא יולדת בזוב: היה מדשה היה אם כשהר את הקושי תחזיר אחר הקושי יום אחד היינו תשיעי אחר קשתה שלשה בתוך י"א יום ויכה בחזר ה' ימים ויכה ה' ימי טוהר ואחר כך יולדת בזוב מחמת שלשה ימים של שמיני: גמ': מטו כל המקשה נדה ה' לילות קשתה ימי ויכה מי הויא נדה והא תנן נדות ביומי זוב: אמר רב נדה ליומי וה"ק המקשה ורואה דם ביומי ויכה מע"ג דלא תתיב ליה ליל ויכה מיהו כלותו היום מכורה לשמה אבל לערב טובלת ומיכה נדיכה לשמור יום כנגד יום דרתחנא טהריה לדם קושי: ושמואל אמר לך נדיכה לשמור יום כנגד יום מדתנן דחייסינן שמא תשפה ונמצא שלא היה דם קושי מחמת ולד ונמצא משמש עם זבה קטנה לתורייתא ועמא כרת: ביומי כלום ולפילו כלותו היום מכשרת: ביומי נדה בימים הרחוקים לנדות: נדה דקושי לא טהריה רחמנא אלא מיומא אבל מנדה לא טהריה כדאמרי לקמן: ביומי ויכה בתוך אחד עשר יום טהורה: והתניא כניסתה: וספת שנים מן הנער ולא מן הדם: הרי זו יולדת בזוב אם רואה כל שלש הולך וסופי שלא מחמת ולד: כל שאין קישויה לאחר לאחר התחלה הוא שלא יהיו קמטר כל שקשתה בשלישי אפי' שעה אחת כלילי נכנסת שלישי לפי' ו כל היום כולו בסופי ושפתה מלילי ד' שעה אחת להשלמת מעת לעת הרי זו יולדת בזוב דכעינן סופי כל יום ג' המכילה לילי וכה: וכי יזוב זוב זוב מסמע זוב ט"מ ואפי' כאונס שים טהרה מהדיו דם טהור ואונס בתחלה לא מתסר ולא מיטמי בזוב: ווכה דם יהיה ויכה דם שפתי דפרשה דלעיל נאמר בכניה ונאמר בזיבה נאמר כאן ונאמר להלן בנדות מה להלן עד שתהא נדתה אף כאן עד שתהא נדתה: ולא מחמת ולד שמא תאמר לעיל בימי נדה: תשב על דמי טהרה: דאתה ליה למכתב ושבעה יום ושפת יבים דמי טהרה שהיה כזו שבעה נקיים: ותיתו כלומר לעיל מכאן ואילך כלותו ויכה טהורה: ויכה דם יהיה ויכה דם שפתי דכתיב דם מחמת עצמה ולא מחמת ולד: ואפילו בשופי ואפי' הפסיק שופי כין קושי לנידה נימא טהורה הואיל ודם בקושי הוא: כותיה דרב נדה ליומא נעשים הסתר לותו דכתי אמור לו איזהר בו דטמור לנמרי: נדייה כריס כלומר נדוך מדליקתך: נדייך סמתים: קרירי תולי נונא:

אזל שילא אמר לרביתה צביתי לי זוודא דלא ליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי צביתה ליה זוודתא נח נפשיה דשילא הזו דפרחא אסיא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי ש"מ עברו רבנן פיסא בעי רבא קושי מהו שהסתור בזיבה דבר המטמא סותר והאי נמי מטמא בימי נדה הוא או דלמא דבר הגורם סותר והאי לאו גורם הוא אמר ליה אביי אונס בזיבה יוכיח שאינו גורם וסותר אמר ליה לאביי האי נמי גורם הוא דהנן ראה ראייה ראשונה בודקין אותו שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו ולרבי אליעזר דאמר אף בשלישית בודקין אותו הכי נמי כיון דלא גרם לא סתר אמר ליה לרבי אליעזר הכי נמי הא שמע רבי אליעזר אומר אף בשלישית בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויי להדיא טיפה במשא"ש בשלישית רבי אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה לא לרבי אליעזר תפשוט דבר שאינו גורם סותר לרבנן מאי הא שמע דתני אבוה דרבי אבין מה גדם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה זובו טמא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר ש"מ אמר אביי נקטינן אין קושי סותר בזיבה ואי משכחת תנא דאמר סותר הוה ר"א היא תניא רבי מרינוס אומר אין לדה סותרת בזיבה אבעיא להו מהו שתעלה אביי אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר °אינה סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא להה דתניא °ואחר הטהר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא מפסקת טומאה אלא אי אמרת אינה עולה אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהם אמר רבא מנא אמינא להה דתניא מזובה מזובה ולא מנגעה ולא מלידתה ואביי אמר לך תני חדא מזובה ולא מנגעה ולא מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא מזובה ולא מלידתה איידי דאיטריך ליה לידה תנא נגעה אטו לידה אלא אי אמרת מזובה דלא מנגעה האי °טוכי יטהר הזב מזובו נפקא מזובו ולא מנגעו ואביי הד בזב והד בזבה וצריכי דאי כתב רחמנא בזב

תורה אור

כך מנוקד

נקטינן

דבר הגורם סותר כו' אפילו את אומר יולדת כזב תהיה דסיתרת לרב דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לן גורם גורם שוה טומאתו לדם טהור מעין המתקיים גורם מעין המתקיים נמי לא סתר כדם לרב דאמר מעין המתקיים הוא ולא דמי לקריו דאי לקריו סתר מכאן מצינו לומר גורם זיבה: דלא תיתיס מהכא דאי מהכא הוה אמינא לרב דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהתם הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי אליעזר דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל:

אבוי אמר מיכן סותרת ומיכן עולה כתב רש"י בתשובה מפת רחבי מורה היתר נתן עולה לפניך ויבוא ה' כב מן הכתוב ומכאן אליבא דר' מרינוס קיימין תלמוד לומר ונקי הוא ולא יהא בו דבר הגורם סותר ואינו עולה ומיבעי ליה לרבי אליעזר דאמר יולדת כזב תהיה ומיבעי ליה לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל: אי מהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא ומהתם ומהכא הוה אמינא לרבי מרינוס דאמר מעין המתקיים הוא דלא סתר לקריו אבל לדם טהור דגורם סותר כזב תהיה ת"ל:

יקיף כו

קיח

כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

מיי פ"ו מהל' מקוואות הל' ט"ו סי' קנ"ד סמ"ג עשין טי"ד ע"ב

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

דף כו

מה ימי נדותה דתין דאורין לזיבה וז"ת דכשילהי כה סימן לתר ימי נידותה
שמינה דומה כתן עולין לספירת זיבתה ו"ל דהשתא מייתי כותה קטנה
שרואה יום י"ה דיום י"ב הויא ימי תחלת נדה ועולה לה:

דף סב על כרחך הקישוכתוב ואין מסיבין על הקיבץ וז"ת נפ' התוס' הרא"ש
רבי עקיבא לרבי אליעזר וכי דיין
לימצר מאי קימצר אף על גב דטעמא דר'
אליעזר דדרים הקבץ מועבדת שיהו
כל העבודות שוות ור' עקיבא נמי לית ליה
הקבץ דהעבדת נפר' מי שהיה טמא ויש
לומר דהתם לא מכי למיזר על כרחך הקישין
שכתוב לתיטהיך הקבץ להכהו דכתיב
דפסחים:

ארבעים מיבעיא כפוכה לא פרי' כי הא
דגונבת מרבי יהודה דמכ זיר עד
מרבעי' וחמשים מאה התם מצוה דקי' ליה
דלאו דווקא אלא מרבעים ומחמשים כדאמרי
לימצי ואפילו טובת מכל הכא הוי דווקא
דף קכו תמצי כדקתני בסמוך ומחמי' שהולך מיזר
ובפרק מפנין דפריך התם ת"ק קופות ד'
מיבעיא המק' סבר דווקא נקט ומצי דלאו
דווקא נקט אלא ל' וה' כדאמרי לימצי ועוד
דף כ: ומצי דהוה דווקא ל' מתניר קטן ס' מתוכר
גדול וכפ' מע"פ תנוק יונק תפי' ל' וה' סנים
נמי לא לייק התם מצוה לא דווקא ה"ג אלא
דף קלב לפי כוכו כדקאמר התם ואפילו מכילתי
על כתפו וכפרק הורוע דאמר כהן טבל
כ"ג שכתו' פטור מן המתנות מכלן ומילך
חייב במתנות התם נקט כ' לר' דאמר כתרי
וימני הויא מוקי ולרשב"ג ג':

ורב אלא גר אהכ' אתר אף ימים הרמוי'
לספירת סתירת ויבתה וז"ת מה
הוסיף על דברי רב הא לרב נמי הרמוין
לספירה הויכו שבעה ימים אחר ל' יום ואח
מתקילות ל' לאחריס שהם ימי זיבה וז"ל
לר' דיה נמי לעולם קושי מטהר ו"ל דלימצי
נדה עד שיעברו שבע' ימי הספיר' אחר ל'
ואם רואה לו אף בקושי טמאה לרב ולרב
אלא טהורים דרמוין לספירת פתיר' ויבת'
ור"ח פיר' לדוי אינו מטהר אלא שבעה ימים
הרמוין ליעשות כהן וכה מכל עשיכי ואחר
עשר לחיכם רמוין ליעשו כהן ואם לאחריה
רואה אפילו אם בשני עשר אינה אלא נדה
ורב מוסיף ימי הרמוין לספיר' כנון עשיכי
וי"ח וחמשה ימים לאחרי כן מכל שני ימים
משבעה ימים לאחרונים אם נראה כהן
טמאה לרב ורב אלא מוסיף אף אותם שני
ימים ונמצא כולן טהורין: לה ות

בזב משו' דלא מטמא באונס אבל זבה דמטמי'
באונס אימא לא צריכא ואי כתב רחמנ' בזבה
משום דלא מטמיא בראיות כבנים אבל זב
דמטמיא בראיות כבנים אימ' לא צריכא אמר
אביי מנא אמינא לה דתניא דותה תשמ' לרבו'
את בועלה דותה תשמא לרבות את הלילות
דותה תשמא לרבית את היולדת בזוב שצריכ'
שתשב שבעה נקיים מאי לאו נקיים מלידה לא
מדם ואמר אביי מנא אמינא לה דתניא בימי
נדתה כך ימי לידתה פרה ימי נדתה אין ראוין
לזיבה ואין ספירת שבעה עולה מהן אף ימי
לידתה שאין ראוין לזיב אין ספירת שבע' עולה
מהן ורבא האמני רבי אליעזר היא דאמר מסת'
נמי סתרה וכי דנין איפשר משאי אפשר אפר
רב אחדבוי בר אמי רבי אליעזר היא דאמ' דנין
איפשר משאי איפשר ורב ששת אמ' על כרחך
הקישן הכתוב איכא דאמרי אמר רב אחדבוי
בר אמי אמר רב ששת רבי אליעזר היא דאמר
דנין איפשר משאי איפשר ורב פפא אפר על
כרחך הקישן הכתוב: קשתה שלשה ימים
וכו': אבעיא להו שפתה מזה ומזה מהו
רב חסדא אמר מפאה רבי חנינא אפר מתור'
אפר רבי חנינא משל למלך שיצא וחיילותיו
לפניו בידוע שחיילותיו של מלך הן ורב חסדא
אמר כל שכן דבעי נפיש חיילות טפי תנן רבי
יהושע אומ' לילה ויו' כלילי שבת ויומו ששפתה
מן הצער ולא מן הדם טעמ' דמן הצער ולא מן
הדם האמזה ומזה טהורה תיובתא דרב חסד'
אמר לרב חסדא לא מבעיא מזה ומזה דטמא
דפסקי להו חיילו' לגמרי אבל מן הצער ולא מן
הדם אימר כי היכי דמדם לא פסקה מקושי נמי
לא פסקה והא תונבא בעלמא הוא דנקט להו
קמ"ל הנן קשתה שלשה ימים בתוך אחד עשר
יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזב
היכי דמי אילימא כדקתני לטה לי שלש בתרי
בקושי וחד בשופי סני לא לאו הכי קאמ' קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה או שקשתה
שנים ושפתה מעת לעת הרי זו יולדת בזוב ותיובתא דר' חנינא אמר לך רבי חנינא לא
לעולם כדקתני והא קמ"ל דאע"ג דמתחיל קישוי בשלישי ושפתה מעת לעת טמאת
לאפוקי מר' חנינא: כמה היא קשויה ר"מ אומר וכו': השתא חמשים מקשיה
ארבעים מבעיא אמר רב חסדא לא קשיא כאן לתולה כאן לבריאה א"ר לוי אין הולד
מטהר אלא ימים הראוין להיות בהן זבה ורב אמר אפילו בימים הראוין לספירת זבה
אפר רב אדא בר אהבה ולטעמיה דרב

אפילו

מנחו' דף סב

לספיר' זיבה כגון התחיל הקושי בימי זיבה טהורין כל ימי זיבה ושבעה מחריה לסוף כתר זבה ויכי כתב רחמנא בנדתה ולא בזיבתה טהורה מהני
גמי קמי לכל מחר שבעה אף יתריך טמאה נדה: ולטעמיה דרב כיון דאמר רב כהנך ימים דשייכי כתר זיבה טהריכהו רחמנא לענין קושי: דף

אפילו ימים הראויין לספירת סהדית זבה תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר ארבעים וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב אדא בר אהבה אלא ללוי קשיא אמר לך לוי מי קתני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה לישנא אחרינא אמרי א"ר לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה גדולה מ"ט דמה ימים רבים כתיב אבא שאול פשיטא דרב אמר אפי' ימים הראויין להיות בהן זבה קטנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי תנן כמה הוא קשוי רבי מאיר אומר אפילו ארבעים וחמשים יום קשיא לתרוייהו טי קתני טהור בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה טהורה תניא היה רבי מאיר אומר יש מקשה מאה וחמשים יום ואין זבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה וחמשים שהולד מטהר ושמנים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה אמרו לו אם כן יש מקשה כל יפיה ואין זיבה עולה בהן אם להן מאי דעתיכו משום נפלים אין קושי לנפלים הנו רבנן יש רואה מאה יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ושמנים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה כאי קמ"ל לאפוקי מאן דאמר אי איפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמ"ל דאיפשר לפתיחת הקבר בלא דם: רבי יהודה אומר דיה וכו' תניא רבי יהודה אומר משום רבי טרפון דיה חדשה ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה שני בסוף שמיני ואחר בתחילת תשיעי ואפילו בתחילת תשיעי ילדה הרי זו יולדת בזוב אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושתים בתחילת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי ילדה אין זו יולדת בזוב אמר רב ארא בר אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים איני והא אמר שמואל אין אשה מעברת ויולדת אלא למאתים ושבעים ואחד יום או למאתים ושבעים ושנים יום או למאתים ושבעים ושלשה הוא דאפקר כחסידים הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו משמשין מטותיהן אלא ברביעי בשבת שלא יבאו נשותיהן לידי להיות זבין זבה גדולה ר"מ פי' לאפוקי יו"ט דאיכא למימר לבתחיל בהן זבה גדולה ור"מ פי' לאפוקי יום ראשון ויום שני של ר"ה דאיכא למימר עדיין להיות זבה גדולה אם לא תראה יום ג':

מאי דעתיך משום נפלים תימה דנפלו נפלים מניין לאחיכותי יותר מק"ל כגון יהוי ואפקיה אחר הולד אם יש מקשה כל ימי ימי ספירה שמנים לנקבה ושבעה ימים לנדה ואי אמרי כן ק"ל לילה שכיח ואם תאמר ולילה נמי תשמש כל ימיה אלא ק"ו מסכחת כל ימיה שלא תשמש וכאן אפשר להם לראות בנקבה ו' לנדה וכאן אפשר להם לראות בשלשה ימים אחרונים ואם תאמר ולילה נמי אפשר להם לראות בשלשה ימים אחרונים ק"ו לילה שכיח לנפלים ואי לא תימא הכי אלא משום דלילה לית ליה עיבורא אם כן יום נמי ליתא לעיבורא

לידי חילול שבת ברביעי ותו לא אימא מרביעי
ואילך אמר מר זוטרא מאי טעמייהו דחסידים
הראשונים דכתי׳ ויתן לה הריון בגימטריא
מאתן ושבעים וחד הוו אמר מר זוטרא אפילו
לס״ד יולדת לתשעאינ׳ יולדת לשבעה יולדת
לשבעה יולד למקיטעי שנ׳ ויהי לתקופת הימים
והנה חנה ותלד בן מיעוט תקופת שנים פיעוט
ימים שנים: רבי יוסי ור״ש אומר אין קושי יותר
משתי שבתות: אמר שמואל מאי טעמייהו דרבנן
דכתיב וטמאה שבועים כנדתה כנדתה ולא
כזיבתה מכלל דזיבתה טהורה וכמה שבועים
תנו רבנן יש מקשה עשרים וחמשה יום ואין
זיבה עולה בהן כיצ׳ שני׳ בלא עת ושבעה נדה וב׳
שלאחר נדה וארבעה עשר שהולד פטהר ואי
איפשר שתתקשר עשרים וששה יום בלא
ולד ולא תהא יולדת בזוב בדלא ולד בתלתא
נמי סני אמר רב ששת אימא במקום שיש ולד
אם ליה רבא והא בלא ולד קתני לא אמ׳ רבא
הכי קאמר אי אפשר שתתקשה עשרים וששה
יום במקום שיש ולד ולא תהא יולדת בזוב
ובמקום שאין ולד אלא נפל בתלתא נמי הויא
זבה ס״ט אין קושי לנפלים: מתני׳
המקשה בתוך שמנים של נקבה כל דמים
שהיא רואה טהורין עד שיצא הולד ורבי אליעזר
מטמא אמרו לו לר׳ אליעזר ומה במקום שהחמיר
בדם השופי היקל בדם הקושי מקום שהיקל
בדם השופי אינו דין שיקל בדם הקושי אמר
להן דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל
עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה:

גמ׳: ת״ר תשב לרבות המקשה בתוך שמנים של נקבה שכל דמיה שהיא רואה
טהורין עד שיצא הולד ור״א מטמא אמרו לו לר״א ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני
הולד היקל בשופי שלאחר הולד מקו׳ שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי
שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה
אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו הרי אנו משיבין לך לשון אחר ומה במקום שהחמיר
בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו מקום שה קל בשופי שלאחר הולד אינו דין
שנקל בקושי שעמו אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הדין להיות
כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אפר רבא בהא זכו הו
ר״א לרבנן לאו אמריתו דמה דמה מחפת עצמה ולא פחמת ולד ה״נ וטהרה במקור
דמיה דמיה מחמת עצמה ולא פחמת ולד אימא בימי נדה בימי זיבה טהורה
אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן: מתני׳ כל אחד עשר יום בחזקת טהרה
ישבה

קיט

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0082
DFG

יושבת ולא נדקק לכל נשים בקיאי ולמו לעיל מהדר: ממזה לחודש כזמנו בא:
באחבא מחשת ליסטין או כרכוש: ימי הזב ימי ספירו: ושומרת יום כיון
שפשתה מעיבה ורחשה סיום לע"ג דנתוך ו"ת היא הויה למחר בחזק טמאה:
גמ': לומר שתים נריכה בדיקה שחרית וערבית ומשעברו נריכה לכתוך
כרחיתה בפ"ק: והא מדקתני סיפא יושבת
דמשמע דיושבת מכלל כו' והתניא כן
דמ"ד דהתי יושבת לתוך ו"ת בקיאי: לימי נדה
לימים סרחויין לנדה כגון לחר ו"ת שכיב
נדה לנדה: בחזקת טהרה שם בקיאי בנדותה ויבמו: כימי נדה לחר שעברו ו"ת
ורחויים לכך ימי נדה: כשיש בדיקה
לכתחילה אבל יושבת ולא בדיקה לישנא
קמא ואם הניע ושת הקבוע לה ולא בדקה
הרוי ודאי טמאה: לא נריכה את בדיקתי
כל ו"ת בחזקת טהרה אלא לרבי מאי בפרק
בדיק ראשון כתמי: אמתי יושבת תשמש כל
ו"ת: דילמא את בקיאי ימי נדה ימים
סרחויין לנדה אם כן לשמש שוה בקיאי:
רבא לחר מתניתין דקתני כל ו"ת בחזקת
טהרה: לוה שמש תולה בפה הרוא מטמא
מעת לעת לפי שמפסקין ימים שם נלוה
אחה שרואה שם מטמא מעת לעת כרחיי
תחילת נדותה: והוכה שם מרת יום כלומר
והרואה בתוך ו"ת בין שרואה ג' ימים רצופין
וכה בין שרואה יום אחד לרואי שומרת יום
מטמא מעת לעת כרחיי הפוכה:: היולדת
שיגה הדם בשתיית הקנר מטמא מעת
לעת כרחיים רחשונה: תיוב בר רב הוכה
ס"ל אתתי מהדר: בתוך ימי ויבתה כגון
רחתה ג' פנימים מט"ו לט"ו הין זה ושתם
לענין היה שעתה אי לענין שלא לא בדקה
תהיה טמאה דמט"ו לט"ו הוו ימי ויבה וכן כל
הימים מכאלו ז' ימי נדות עד שמנה עשר
דאלמי ימי ויבה כתרי נדות: לא שתיא לי
שם כמעשתא דרב יוסף תלמידו דרב יהוד
שמוע תלמיד של רב ושמואל ואלה רב יוסף
ונעקר תלמודו וכשהיה שומע מימרת דרב
ושמ"ל ואינו נזכר לאת שמועה אחת אי
תלמידו של רב יהודאי ואי אמר לי שמוע
זו ואני אלא דו מוכירו: אם אמרת ניהלן
קודם חוליין: הכי נמי ואם אמרת ניהלן
על מנכה ו לאחות לנו משמים דהן שם
קובעת לה ושת בימי ויבה: למודה רבילה:
יום ט"ו לקמן מט"ו ליום ט"ו לטבילתה: ושיבת
לה ושת ליום עשריס פעם אחת: זה וזה
אסורין הין צריך לומר ס"ו שעבר שמור
שהרי בל היום אחת כשמת ברחה דקיימא
לן דשיור לחד לפרוש מאחתו שם ך ושתם
והין צריך לומר יום עשרי שרחתה בו שהרי
נדה היה אלא ס"ק כשיחוו ויש ט"ו שמוד
לשמ' שהרי יום ושתה הוא ועדיין לא ילדה
אלא פעם אחת והין ושת נעקר נפשות מג'
פעמים וכה ניש יום עשריס לרחייס בל כ'
שמור לשמם שמת תקבע ושת מעשריס
לעשרי שהרי שונת פעם אחת ליום עשרי
וכן פעמים ליום עשריס וה וזה אסורין יום
ט"ו יום עשר הכא אלא בלשם פעמי ליום
עשריס שותר יום ט"ו ונשמר יום עשריס:
לא שנו ליום ט"ו ויחוי ושת קבוע דליבעי
תלתא וימני למיעקר: אלא שהיתה רגילה לרחות יום ט"ו לטבילתה לסוף י' ימי נדה ורואה ליום ט"ו שהוא יום כ"ה לרחייתה דבבר שלמו ימי ווב לסוף י"ח והרי
ל' ימים שהניעו ימים סרחויין להיות בהם קבוע: מקבע לא קבעה בתוך ימי ויבה דתניא ל' ימי למיעקרי בבתרי חוה ויתנה חוה דעקור לה ותסן ישבה ולא נדקה
טהורה: מיתיב מהו למיקום לה מהם היתה רגילה מט"ו לט"ו דהייני תוך ימי ווב מי בעיא למיקום ולא תשמש ליום ט"ו קודם רחיים שתי תרחה: ותמר

לא נריכה לרבי מחיר ושמואל אם שהיא בחזקת טהרה שמותרת לשמש
בל זמן שלא נראתה תיכף לתיב לנראתה עד שעברו ו"ת יום:
והיולדת כולן מטמאות מעת לעת ת"ל דמעובר דיה שעתה הייבו בשחר
דם שרואה בשהיא מעוברת ולא כרחיים דם לידה שרואה מחמת
עתיבת הקבר ו"מ להבא בר' יוסי דבעי ג'
בר מנוה נוכות תיבי בנון שקוטים בבר רחתה פעם
אחת וקשבר דבשני מטמא מעת לעת ולית מיי ע"י מהל'
ליה דיין שעתן בל ימי עיבורן ושמעינן אסורין ומוסב
ת"ל דכתוי שניהם מחת אחת לידה רחת' ת"ל ק"ל ר'
מפ"ה בי מטמא מעת לעת ת"ק ס"ל ר' יעקב קיית טי"ד
מ"ל לרייבם דהבא תני דוכה ושומרת יום הי
מטמא מעת לעת ומפ"ה בי מ"ל בי יהוד
לעיל דבל ו"ת יום תיבה נריכה בדיק: בפ"ק דף יתן
ממרינן לתם שים לה ושת ול' נשים ושתם
שעברו עליה ג' עונות דיין שעתן ושעת אחם
אף על פי שלא ראו דיין שעתן נריכות להיות
בודקות ול"ל דיש לה וסת תיבה למיפר כיון
לחודש כזמנו בא נריכה בדיקה בשעת וסתם
ואפבן בתי תוכה למיפר דנריכה בדיקה
שלא תשמש אחות בדיקה מבן בתולת דמי
בשחרית בבר ויבה ומשעברו ימי
נדותה ומניקה לבשיעברו ימי
ע' נדה ומניקות לפי שהורגלו דין שרוכה
ב' ת בדיקה ושקנה מ"ל שלא תתיית תו לידי
בד קה וניכה למנוך בם מילתי"ת נזר לא
לעו לתיבי מבל תוך ו"ת יום תיבה נריכה
בל קה דון מועט הוה ולא תשתכח תורת
בל קה לחתר ו"ת יום תבדוק וכן זמן מועט
יש משכדקה:
רב הונא בר תייא לחתר שמואל לומר
שתים קובעת וסת בימי ויבתה
ולא מיבעיא בימי ספירת זבה מתם דתיבה
קובעת שלא מטמא לחפי' בימים הרחויים
לויבה מ"ל דחיני זבה ומעיבה סתום תיבה
קיבע בנון שרואה פעם אחת תוך ו"ת יום
ופליג אר' יוחנן ור"ל דאתר בסמוך אחם
קובעת וסת תוך ימי ויבתה פעם דהיינו
בשמנע ספירת ויבתה דומיא דתוך ימי
נדותה ובל שבן דקובעת בימים הרחויים
לו נה ור"ל לר' יוחנן לר' שמואל בדאתר דף יח
פ"ק מי שהוציאוהו:
מקבע לא קובעה על ידי רחי' וו של תוך
ימי ויבה לא קבע וסת ושתם שיעשיך
לעוקרו על ידי ג' פעמי' בחילו קובעה וסת
בימי נדה מבל מקום שתחוש ע"י קביעות של
ימי נדה לאסור פעם רביעי אפי' בא וסת
בימי ויבה ואחת מייתי שפיר דחייסינן:
תלמוד

דף יח ע"ב
ודף שא

אלמא מדים ירקח מכנין וחס תמר דילמא משום רחויה רחזוקי קרי ליי
תוך ימי נדס ופרס׳ לקמיך מדקתני קונעת תוך ימי נדות משמע
דפעמים פלים לסוס הקביעות הוים כיצי נדתס שמא משיב כחילו רחתס דים
ירקח והקשה לו ריב׳ח דלמה לח תירץ לו כגון שרחתס דים ירקח וס׳ כירקח
ג׳ וימני דהשתח הוי ממש תוך ימי נדתס
וקנעה וסת ודיים פעמים חס חרחה כס׳ כר משמש
כירקח פל חדים וכיצי חו פשריכה לפרוש
כנעלה כל כ׳ כירקח עד שתעקור פעמים ג׳
דף יח פעמים וסס כו׳ ר׳י משום רנפ׳ק מוקמינן
דרכי יוחנן במעין סתום משום דפריך
ממתניתין דהשס דקתני דימי כל זמן לוכס
כריכה בדיקה ולכחוך דילמ׳ קנעה לה וסת
כ׳ יוחנן ולכך המקשה לוקי שכח מילתים
דר׳ יוח׳ן במעין סתום שרחתס כשלישי ס׳
כירקח ולח כרים ירקח דרחויה ס׳ימית
דף יט סיח ממעין סתום ומתני׳ לש׳ק כגון
שרחת׳ תרי וימני כרים ירקח וחשבה כירקח
וכשליסית כי רחתס דים ירקח לח תכנוך
כס׳ כירקח ולח כרים ירקח ולהכי לח הוצ
מני לשכוי כגון שרחתס ג׳ וימני כרים ירקח
וס׳ כירקח דלמ׳ הוה ליה מעין פתוח חלח
משני כגון שרחתס תרי וימני דים ירקח
לחוך דהוי מעין סתום וכש׳ימי נמי מע׳ג
דכבר רחתס נכ׳ם מ׳ שרחתס כרים ירקח
חשיב מעין סתו׳ כדמשני דהא דחמרי נכ׳ם
דמים יתרים הוא רחתוספו כס ועוד שרחס
לפרש להכא דיק לחמיב כחילו רחתס
כשלישי כרים ירקח דמי לחו הכי חמלי
קנעה לס וסת הלח רחויים זו מינה מעין
הממרות שכחו בימי נדותס ומיהו חתיסס
לומר כיון כדמעיקרח נקטס וחשיב כחילו
דחתס דים ירקח כ׳ן דלכחי לח קנעה לס
טו׳ד סימן קפט וסת כרים ירקח דלמ׳ דמי להיחיל דלעי לקבא
דכבר קנים לס וסת לכ׳ם כדקחמר׳ חס
למודס לרחות ונרחס לפרס דמיירי כגון
שרחתס ג׳ וימני כרים ירקח חשבה כירקח
ומין לחוש לס מין הס׳ם מזכיר חלתח
דף יח זימני דהכי נמי בפרק׳ קמח לח קחמר
חלתח זימני גבי קפנה ורחתס וסת ד׳ק
וסחתח מזמי כס׳ כירקח וכרים ירקח לח
מזמי לחו משום דעל ידי רחי׳ה זו הסחתח
קנעה לה וסת דהח קנעה לה כבר מ׳
דף ד זימני קמ׳ל שלח לומ׳ך סדים שעת כרחיה וכבר דוכח דרמ׳ נפ׳ק דמין דיש
שעתה מלח בשעת וסת דוקח ומיהו חקשה הסחתח הוה מני למימר
דקנעה לה וסת לענין סלסול ג׳ פעמי׳
וסחתח מוכח חע׳ג דכרכ׳ימי לח מזמי דים ירקח קנעה לה וסת כ׳
כירקח
משום דכיון ג׳ זימני ס׳ כירקח נס נקטס רביעי משום כחילו רחתס
דים ירקח והכי נמי כ׳ם מכ׳ן מכיון והוי מני למימר ולימעיך דמוקמית
דף יח חלתיה דר׳ יוחנן כמעין פתוח משם כן חקשה מתני׳ נפ׳ק דקתני דמינס
כודקת כימי נדה חי נמי הוי מעין סתום ומעין פתוח יפרש כמו שפיר׳
דף יט דס׳ כלשון שני בפרק׳ קמח שרחתס מכנ׳ל ובככי חיינו מתניתין דסתס
דבהכי לח קנעה לה וסתס:

הדרן עלך בנות כותים

ואמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא חמשה עשר לטבילתה שהן עשרים ושתים לראייתה ושינתה ליום עשרים ושבע׳ דפי הדרי ואתו עשרין ותרתי קיימי לה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסורין אלמא דחיישינן לה וקסבר רב פפא עשרין ותרתין מעשרין ותרתין מינן נדה ופתחה מעשרין ושבעה מינן אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא מפאי דילמ׳ עשרין ותרתין נמי מעשרין ו׳ מינן דכי הדרי ואתו עשרין ותרתין קיימי לה בתוך ימי נדותה והכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי האי תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה תרי יומי ורמי חד יומא כי הדרה נקטה כדלקמיה נקטה או כדמעיקרא נקטה על כרחך כדלקמיה נקטה א׳ל רב פפא אלא הא דאמר ר׳ל אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדות ור׳יוחנן אומר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה היכי דמי לאו כגון דחזאי ריש ירחא וחמשה בירחא וריש ירחא וחמשה בירחא והשתא חזאי בחמשה בירחא ובריש ירחא לא חזאי וקאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה אלמא פריש ירחא מנינא אמר ליה לא הכי אמר רבי יוחנן כגון דחזאי ריש ירחא וריש ירחא ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא דאמרינן דמי יתירי הוא דאתו ספו בה וכן כי אתא רבין וכל נחותי יתא אמרוה כרב הונא בריה דרב יהושע

הדרן עלך בנות כותים

ואמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא חמשה עשר לטבילתה שהן עשרים ושתים לראייתה ושינתה ליום עשרים ושבע׳ דפי הדרי ואתו עשרין ותרתי קיימי לה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסורין לה וקסבר רב פפא עשרין ותרתין מעשרין ותרתין מינן נדה ופתחה מעשרין ושבעה מינן אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא מפאי דילמ׳ עשרין ותרתין נמי מעשרין ו׳ מינן דכי הדרי ואתו עשרין ותרתין קיימי לה בתוך ימי נדותה והכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי האי תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה תרי יומי ורמי חד יומא כי הדרה נקטה כדלקמיה נקטה או כדמעיקרא נקטה על כרחך כדלקמיה נקטה א׳ל רב פפא אלא הא דאמר ר׳ל אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדות ור׳יוחנן אומר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה היכי דמי לאו כגון דחזאי ריש ירחא וחמשה בירחא וריש ירחא וחמשה בירחא והשתא חזאי בחמשה בירחא ובריש ירחא לא חזאי וקאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה אלמא פריש ירחא מנינא אמר ליה לא הכי אמר רבי יוחנן כגון דחזאי ריש ירחא וריש ירחא ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא דאמרינן דמי יתירי הוא דאתו ספו בה וכן כי אתא רבין וכל נחותי יתא אמרוה כרב הונא בריה דרב יהושע

הדרן עלך בנות כותים

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0084
DFG

יוצא דופן על ידי סם נפתחו ניתרפאת: כל מכשיר לעניין נדה: מטמאו מבית הפתח ולפנים ומע"ג דאעמידוהו כותלי רחמים: בכשיר מטמא בתוך כשרים: לקון בנמרא יליף לה: שנזדעזעו מכריו כעקר שכב זרע מגופו: גמ': תלת כעין שהוציא כגון נימוק קולד כדתמר בהמשלת שליא נביא הבית טמא כו' רבי שמעון תומ' הולד נימוק ותמר בגמ' מודה רבי שמעון שתמו טמא ל"ד ויליף טעמא מהכא לכל דכתי לא צריך להו קרא להכי דהא לידתו כיון דתמרי הבית טמא ליתי להו נימוק ופשיטא דתמו טמא לידה: תלד ואם נקבה תלד דמני למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים: לתייר על כל בן וכן שפחה לחתר"ל לנקבה ושפחה ונתעבר וילדה לחת שמנים מביאים שני קרבנות: תורת היולדת משמע תורה לחת ליולדת ולדות הרבה: שלפני מלחת ילדה עכשיו וילדה לחתר לחתר שמני קמא הוי לפני מלחת ונתרפא הוי לחתר מלחת: משמע כמו שמוצ'בעיני קרב לחתר לולד לחתר: הכי מילי למיכתב על שלפני מלחת ולחתר מלחת קרבן לחתר: כתבי עיבורי ילדה וחורם ונתעברה כתוך ימי טוהר וילדה לחתר שניים: כגון יהודה וחזקיה דתמרינן בהמשלת שנשתתפו לחמרין לחתר פרטון ג' מקדשים: תורת יולדת דופן: שיהו מקום קדושת הגוף שלח כשחתר מקדש שפקדם מיוחן להקדש שלח מקדשי שלח כעניים וכשכני לדמיהן ניוכחין לחולין ליגזז וליעבד: לידה לידה כתיב בקדשים שור או כשב או עז כי יולד וכתיב נכבד מסר יולד: מלמד לעניין טומאה וטהרה דכתיב ולדה זכר: לתו מלחו נכבד כתיב שבעת ימים יהיה עם לתו ובקדשים כתיב שבעת ימים תחת לתו: שכן שם בהמת קדשים פגול וניתר וטמא שם בפרוייהו כתיב לתו ותרוייהו בהמת קדשים ופגול וניתר טמא נותר בשם שאם לחפוקי מלמד לדיתיה בכל הני: פשוט מלמד שמתעבי בין בפשוט בין בנכבד ובין קדשים הוו פשוטים ובין כחולין ובין בקדשים שלח משתעבדו בוכרים לחולייהו שפי מנקבות לחפוקי בכור לדיתי מלמד בזכרי ותרוייהו בין מלמד בין קדשי שלח הוו קדושין מחליף מבל בכור קדושתו מחליו ובין קדשים ובין מלמד שלח הוו מתנו כהוכה כגון ב' למים לנעלין חן לחפוקי בכור דהוו ממתנו בהוכ': דמפייש ליה לרבי יוחנן דתמר דמודה ר"ש ביוצא דופן דקדשים: זאת תורת העולה היא העולה ומאי קרא נפקא לן בוכשים פשולין שאם עלו לא ירדו דכתי על מוקדם משתעלה תוקד וכתיב נחמנה זאת דמשמ' מיעוטא דכלומר זאת אם עלתה לא תרד אבל אחרת אע"פ שעלתה תרד וכתי היא דמשמ' מיעוטא וכתיב העולה דמשמע העולה עולה כשר ולא פסולה וכני תלתי מיעוטי ממעט הני תלתה פסולי: סנהדרין

ובחיס דף כו ודף כד ע"ש

תורת העולה היא העולה הדרי או שלשה מיעוטין

הם ואם תתמר קדשי קדשים ס: תשה כגרוס דתמר כרים מפילה דתניא דרבי יהודה כ"ש לא פליגי דתרד לחתי הא ניכא מיעוטא דהכא ולד"ם נמי לרבותא דתמר תרד הא פסולין בקדש הוא דהא אית ליה הכנד בקדשים קלים לכשרים כגרוס כמו שפירש להיכא דאית ליה הכנד בעלמא מיקרו פסולין בקדש ול"ל דשה כגרוס הוי כיון שמעטת תון וכמו, תניקיהו דמי כדקתני התם ולד"ם:

יוצא דופן ממקום שמזרעת ואם את תמר למה לי קרא נילף לידה לידה מכבור כדילפינן לעניין קדשים בסמוך ול"ל דתמי לתו קדיש הוא ורש"י מתלי לרבותא יוצא דופן כדדרים ר"ש: **כעין** שהוציא פרש"י ולרבנן לא צריך קרא דהא סנהדרי כתיב בהו נימוקים ומיהו מנטריך להיכא דיוצא כר מנהדרים ידה במעי אמה ומעכב את הולד דטרפה לרבנן ול"ל לתרתי ס"ת: מודה ר"ש בקדשים שאינו קדוש קדושת גופו ר"ש כרבי יהודה דאמר לעיל יוצא דופן קדוש קדושת סרוכה אע"ג דלא מקבל טומאה ולא מחלל בזיון קרי ביה

יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה קבב ויטי טהרה ואין חייבין עליו קרבן ר"ש אוסר הריזה כילוד כל הנשים ויקל שן מטמאו בבית החצון שנ' דם יהיה זוב בבשרה אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שתצא טומאתן לחוץ היה אופל בתרומה והרגיש שנזדעזעו אבריו אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין בכל שהוא אפי' כעין החרדל ובפחו קכג מכן: גמ': א"ר מני בר פטיש מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא אשה כי תזריע וילדה זכר עד שתלד במקום שהיא מזרעת ור"ש ההיא דאפי' לא ילדה אלא בעין שהזריעה אמו טמאה לידה ור"ש מאי טעמיה אמ"ל אמר קרא תלד לרבות יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות טומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאירת ולא טומטום ואנדרוגינוס קמ"ל ור' שמעון נפקא ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי לבן לבן מכל מקום לבת לבת מ"מ ורבנן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב על כל בת ובת ורבי שמעון נפקא ליה מדרבי תנא קמיה דרב ששת זאת תורת היולדת מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה ועל זיבה כאחת אלא יולדת דאכלה דם ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי לה אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת כאחת תלמוד לומר זאת ורבנן אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת סד"א ה"מ בתרי עבורי (דהד הוי נפל) אבל בחד עבורא כגון יהודה וחזקיה בני רבי חייא אימר בחד קרבן סני לה קמ"ל אמר רבי יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם אף כאן פטר רחם ולגמר לידה לידה כאדם מה התם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן כסתברא מבכור הוה ליה למילף שכן אמו מאבו אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט כפשוט אלא מבכור הוה ליה למילף שכן אם בהמת קדשים פגול נותר ושמא אדרב' מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט זכר קדוש במתנה הנך נפישין אמר רב חייא בריה דרב הונא משמיה דרבא הגיא דמסייע ליה לרבי יוחנן רבי יהודה אומר זאת

יוצא דופן ממקום שמזרעת ואם את תמר למה לי קרא נילף לידה לידה מכבור כדילפינן לעניין קדשים בסמוך ול"ל דתמי לתו קדיש הוא ורש"י מתלי לרבותא יוצא דופן כדדרים ר"ש: **כעין** שהוציא פרש"י ולרבנן לא צריך קרא דהא סנהדרי כתיב בהו נימוקים ומיהו מנטריך להיכא דיוצא כר מנהדרים ידה במעי אמה ומעכב את הולד דטרפה לרבנן ול"ל לתרתי ס"ת: מודה ר"ש בקדשים שאינו קדוש קדושת גופו ר"ש כרבי יהודה דאמר לעיל יוצא דופן קדוש קדושת סרוכה אע"ג דלא מקבל טומאה ולא מחלל בזיון קרי ביה דתניא כבור ולד"ם נמי לרבותא דתמר תרד הא פסולין בקדש הוא דהא אית ליה הכנד בקדשים קלים לכשרים כגרוס כמו שפירש להיכא דאית ליה הכנד בעלמא מיקרו פסולין בקדש ול"ל דשה כגרוס הוי כיון שמעטת תון וכמו, תניקיהו דמי כדקתני התם ולד"ם:

הנך נפישין וז"ת זכר ים כבור ר"ש דיוצא דופן בכור לנחלה הוי דילף מולדו לו בכנים לידה לידה מבכור כמה דמות ליה הכא לחוי ולד והסתם ליקף מבכיר כמה סגן בגבר זכר מתנו ול"ל לחלם מחר עדיף סבן מין סייך כהו פגול נותר ושאר לחיבו קדשים וסייך בהו טומאה וטהרה וכפרק רבי אלעזר דקתמ' פשיט מפשוט עדיף מע"ג דהכהו בגיסי הסם מסוס דהוי כהמה מבהמה מבל הכא דבהמה מחלם לא:

זאת היא העולה הכי כתי קרא וזאת תורת העולה היא העולה ומאי קרא נפקא לן דכשרים פסולין שאם עלו לא ירדו ומיעטי מזאת והיא ולא להעולה תניא העולה תניא כבור

תורת העולה היא העולה הדרי או שלשה מיעוטין

הם ואם תתמר קדשי קדשים ס: תשה כגרוס דתמר כרים מפילה דתניא דרבי יהודה כ"ש לא פליגי דתרד לחתי הא ניכא מיעוטא דהכא ולד"ם נמי לרבותא דתמר תרד הא פסולין בקדש הוא דהא אית ליה הכנד בקדשים קלים לכשרים כגרוס כמו שפירש להיכא דאית ליה הכנד בעלמא מיקרו פסולין בקדש ול"ל דשה כגרוס הוי כיון שמעטת תון וכמו, תניקיהו דמי כדקתני התם ולד"ם:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0085
DFG

דף סד פרט לנשחטה בלילה כו' בפרק המוכח מקדש מפרש טעמא דמאי מוקי רבי יהודה נמי ירדו ושחטו ג' וקאמר לן כדמ בסר שהרי לן כדמ בסר שהרי לן כשר בסר בסר בס

אחר שריבה הכתוב ומיעט אמרת מרבה אני
את אלו שהיה פסולן בקדש ומוציא אני את
אלו שלא היה פסולין בקדש קתני מיהת יוצא
דופן דלא מאי לאו יוצא דופן דקדשים אמר רב
הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן דבכור בכור
מפטר רחם נפקא לא מאי דקדשים מאמו אמו
נפק האי מאי אי אמרת בשלמא דקדשי היינו
דאצריכי תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד
דרך דופן ואקרשה וחד לבהמת קדשי דאוליד
דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהויתן הן
קדושים אאי אמר דבכור מפטר רחם נפקא
הכי נמי מסתברא מדקתני והרובע והנרבע
והמוקצה והנעבד והכלאים הני מהכא נפקא
מהתם נפקא ן מן הבהמה להוציא הרובע
והנרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן
להוציא את המוקצה ומן הצאן להיציא את
הנוגח והו כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא
ן שור או כשב או עז שור ן פרט לכלאים או עז
פרט לנדמ"א אצטריכו תרי קראי חד לבהמ"
חולין וחד לבהמת קדשים הכא נמי אצטריך
תרי קראי תנורבנן המקשה שלשה ימים ן ויצא
ולד דרך דופן הרי זו יולדת בזוב ורבי שמעון
אומר אין זו יולדת בזוב ורם היוצא משם טמא
ורבי שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון
לטעמיה ורבנן לטעמייהו אלא סיפא במאי
פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן
ורם

אחר שריבה הכתוב ומיעט אמרת מרבה אני את אלו שהיה פסולין בקדש ומוציא אני את אלו שלא היה פסולין בקדש קתני מיהת יוצא דופן דלא מאי לאו יוצא דופן דקדשים אמר רב הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן דבכור בכור מפטר רחם נפקא לא מאי דקדשים מאמו אמו נפק האי מאי אי אמרת בשלמא דקדשי היינו דאצריכי תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך דופן ואקרשה וחד לבהמת קדשי דאוליד דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהויתן הן קדושים אאי אמר דבכור מפטר רחם נפקא הכי נמי מסתברא מדקתני והרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים הני מהכא נפקא מהתם נפקא ן מן הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להיציא את הנוגח והו כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא ן שור או כשב או עז שור ן פרט לכלאים או עז פרט לנדמ"א אצטריכו תרי קראי חד לבהמת חולין וחד לבהמת קדשים הכא נמי אצטריך תרי קראי תנורבנן המקשה שלשה ימים ן ויצא ולד דרך דופן הרי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין זו יולדת בזוב ורם היוצא משם טמא ורבי שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו אלא סיפא במאי פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן ורם

ויקר"א סם

כר מנוס תורת חוה

קכד

מיי' פ"י מהל' מסורי כיאה סק"ע רעג

אחר שריבה הכתוב ומיעט אמרת מרבה אני את אלו שהיה פסולין בקדש ומוציא אני את אלו שלא היה פסולין בקדש קתני מיהת יוצא דופן דלא מאי לאו יוצא דופן דקדשים אמר רב הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן דבכור בכור מפטר רחם נפקא לא מאי דקדשים מאמו אמו נפק האי מאי אי אמרת בשלמא דקדשי היינו דאצריכי תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך דופן ואקרשה וחד לבהמת קדשי דאוליד דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהויתן הן קדושים אאי אמר דבכור מפטר רחם נפקא הכי נמי מסתברא מדקתני והרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים הני מהכא נפקא מהתם נפקא ן מן הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להיציא את הנוגח והו כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא ן שור או כשב או עז שור ן פרט לכלאים או עז פרט לנדמ"א אצטריכו תרי קראי חד לבהמת חולין וחד לבהמת קדשים הכא נמי אצטריך תרי קראי תנורבנן המקשה שלשה ימים ן ויצא ולד דרך דופן הרי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין זו יולדת בזוב ורם היוצא משם טמא ורבי שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו אלא סיפא במאי פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן ורם

חולין דף לח ע"ב סם נכורים דף יב

מיי' פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הל' ו

סם

דף ג

דף קיד

דף לג

דף כד

דף יט

דף ו

דף כג

דף יז

דף ח

מחר שריבה הכתוב ומיעט אמרת מרבה אני את אלו שהיה פסולין בקדש ומוציא אני את אלו שלא היה פסולין בקדש קתני מיהת יוצא דופן דלא מאי לאו יוצא דופן דקדשים אמר רב הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן דבכור בכור מפטר רחם נפקא לא מאי דקדשים מאמו אמו נפק האי מאי אי אמרת בשלמא דקדשי היינו דאצריכי תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך דופן ואקרשה וחד לבהמת קדשי דאוליד דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהויתן הן קדושים אאי אמר דבכור מפטר רחם נפקא הכי נמי מסתברא מדקתני והרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים הני מהכא נפקא מהתם נפקא ן מן הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להיציא את הנוגח והו כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא ן שור או כשב או עז שור ן פרט לכלאים או עז פרט לנדמ"א אצטריכו תרי קראי חד לבהמת חולין וחד לבהמת קדשים הכא נמי אצטריך תרי קראי תנורבנן המקשה שלשה ימים ן ויצא ולד דרך דופן הרי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין זו יולדת בזוב ורם היוצא משם טמא ורבי שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו אלא סיפא במאי פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן ורם

ורבנן לטעמייהו ומ"ש אע"ג דלא מטמאי ליה מ"ט ליטהר מ"ט קיסוים טהור משום אע"ג דתנן בנותנין לה ימי טומאה דף ת
ימי טהרה ו"ל דהתם משום דכעי למימר דמיקרי לידה כדמייתי קרא בשלמא רוח פריך בפ"ק פיהת קיסוים טהור משום אע"ג דתנן בנותנין לה ימי טומאה
ותוקמ"ה

ודם דרך רחם ואזדא רבי שמעון לטעמיה דאמר רבי יוחנן לטעמיה דר"ש קתני ורבנן לטעמייהו מתקיף לה רב יוסף חד דהיינו ריש ועוד משם מקום ולד משמע אלא אמר רב יוסף כגון שיצא ולד ודם דרך דופן ובמקור מקומו טמא קמיפלגי מר סבר מקור מקומו טפא ומר סבר מקור מקומו טהור אמר ריש לקיש לדברי המטמא בדם מטמא באשה לדברי המטהר בדם מטהר באשה ורבי יוחנן אומר אף לדברי המטמא בדם מטהר באשה ואזדא רבי יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי מנין שאין אשה טמאה עד שיצא מרוח דרך ערותה שנא ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה ואת מקורה הערה פלמד שאין אשה טמאה עד שיצא מרוח דרך ערותה אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה מקור שנאמר ונפל לארץ טמאה שנאמר יען השפך נחושתך ותגלי ערותך למאי אילים לטומאת שבעה דם אמר רחמנא ולא תתיכה אלא לטומאת ערב אמר רבי יוחנן מקור שהויע כשתי טיפי מרגליות טמאה למאי אילימא לטומאת שבעה חמשה דמים טפאין באשה ותו לא אלא לטומאת ערב ורווקא תרתי אבל חדא אימא מעלמא אתיא: כל הנשים פטפאין בביאת החיצון: היניהו ביאת החיצון אמר ריש לקיש כל שתנוקת יושבת ונראת א"ל רבי יוחנן אותו מקום גלוי הוא אצל שרץ אלא אמר רבי יוחנן עד בין השיני איבעיא להו בין השינים כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רבי זכאי עד בין השינים בין השיני עצמן כלפנים במהנים תנא מקום דישה מאי מקום דישה אמר רב יהודה מקום שהשמשדש תנו רבנן בבשרה מלפד שמטמאת בפנים כבחוץ ואין לי אלא נדה זבה מנין ת"ל זובה בבשר פולטת ש"ז מנין ת"ל יהיה ור' שמעון אומר דיה כבועלה מה בועלה אינו מטמא עד שתצא טומאה לחוץ אף היא אינה מטמא עד שתצא טומאה לחוץ וסבר רבי שמעון דיה כבועלה והתניא ורחצו במים וטמאו עד הערב אמר רבי שמעון וכי מה בא זה ללמדנו אם לענין נוגע בשכבת זרע הרי כבר נאמר למטה או איש אלא מפני שטומאת בית הסתרים הוא וטומאת בית הסתרים אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב הוא לא קשיא כאן במשמשת כאן בפולטת פולטת תיפוק ליה דהא שפשה בשטבלה לשמושה למימרא דמשמשת בטומאת ערבשני לה והא אמר רבא משמשת כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה שאי אפשר לה שלא תפלוט הכא במאי עסקינן שהטבילוה במטה מכלל דבי קאמר רבא דאזלה איהי בפרעה וטבלה דילמא בהדי דקאזלה שריא וכי

קכה

קכו

קכז

ודם דרך רחם בשלמת ימי הקושי קולם לידה ואמור רבנן זוכה היא ללא מטהר לה ולד דלמא לידה היא ד' שמעון מטהר לטמא הואיל וימי זיבה ודם קושי בימי זיבה רמכא טהריה: מיבעי ליה ולד ודם דרך דופן ופלוגתא לתריתי היא ולמה מקושי קלי לריעא מיוני כסיגא דם דרך רחם קולם לידה: רבנן סברי מקור מקומו טמא הילכך טיפת דם תורם לור מטמאה ואף על גב דרך דופן לאו רחמים היא לטמא את הסתם טומאת שבעה ימים כשהוא נוגע בשכבת זרע אבל אם נגע בו בעל קרי מטמא טומאת ערב ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ביאה מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם ובשעת ראיית דם מטמא טומאת שבעה ימים ואם נגע בו בעל קרי בשעת ראיית דם בשעת ביאה ובשעת ראיית דם

וכי תימא דילמא אישתייר אי הכי חיישי׳ שמא נשתייר מבעי ליה אלא לרבא נמי שהטבילה במטה ולא קשיא כאן במתהפכת כאן בשאינ׳ מתהפכת ורבא אקרא קאי והכי קאמר כי כרתב רחמנא ורחצו במים וטמאו עד הערב בשאינה מתהפכת אבל במתהפכת כל ג׳ ימים אסור לאכול בתרומה שאי אפשר לה שלא תפלוט בעא מיניה רב שמואל בר בסנא מאביי פולטת שכבת זרע רואה הויא או נוגעת הויא נפק׳ מינה לסתור ולטמ׳ במשהו ולטמא בפנים כבחוץ מה נפשך אי שמיע ליה מתניתין לרבנן רואה הויא ולרבי שמעון נוגעת הויא ואי לא שמיע ליה מתנית׳ מסתברא נוגעת הויא לעולם שמיע ליה מתניתין ואיבא דרבנן לא קפיבעיא ליה כי קא מיבעיא ליה אי׳ב דר״ש ולטמ׳ בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה כי קמיבעיא ליה לסתור ולטמא בכל שהוא מאי כי קאמר ר׳ שמעון דיה כבועלה הני מילי לטמויי בפנים כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהו רואה הוי׳ או דילמא לא שנא איכא דאמרי לעולם לא שמיע ליה מתניתא והכי קמיבעיא ליה מדאחמיר רחמנ׳ אבעלי קריין בסיני רואה הויא או דילמא לא גמרינן מסיני דחדוש הוא דהא זבין ומצורעים דתמירי ולא אחמיר בהו רחמנא א״ל רוא׳ הויא אתא שיוליה לרבא א״ל רוא׳ הויא אתא לקמי׳ דרב יוסף א״ל רואה הויא הדר אתא לקמיה דאביי א״ל כולכו ברוקא חדא הפיתו א״ל שפיר אמרי לך עד כאן לא קאמר ר״ש דיה כבועלה אלא לטמא בפנים כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהוא רואה הויא ת״ר הנדה והזבה והשומרת יום כנגד יום והיולדת כולן מטמאו בפנים כבחוץ בשלנא כולהו לחיי אלא יולדת אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה זיבה לא צריכא שירדה לטבול מטומאה לטהרה וכי האדא״ר זירא א״ר חייא בר אשי אמר רב יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה דם בירידה טמאה בעלייה טהורה א״ל רבי ירמיה לרבי זירא בירידה אמאי טמאה טומאה בלועה היא א״ל זיל שייליה לרבי אבין דאסברית ניהליה וברכיש לי ברישיה בי מדרשא אול שייליה א״ל עשאוה כנבלת עוף טהור שטמאה בגדים בבית הבליעה מי דמי

מסתברא דטונעת חוץ ומסיני לא נפרשו דתדוש הוא ולסכי לרבנן נמי מנטרינן יהיב להו נמי׳ מסיני מע״ג דכתיב נעי למיתן להם לה״ק רוקח הויא ומסתבר׳:

מדאחמיר דאחמ׳ מכעלי קריי כסיני מפיש לה מוכח דמטמ׳ דרוקח הוי אלא מפשה למסוס פולטת הוחיר רחמנא ג׳ ימים אל תגעו אל מקדש:

כל מלוה

דהא וזבין ומצורעים דתמירי אף על גב דאכתי לא נאמרה פרשת טומאה וטהרה ש״מ רמוי להחמיר כהן יותר מבפולטת:

עד כהן לא קאמר רבי שמעון כן אכל לטמא כמשהו רוקח הויא ומסתברא דיה מכ׳ כפסחים פרק אלו דברי דף סו דברי שמעון סגר כרבי נתן דוב בעי טיעור כתחילת פי החמה ויליף בעל קרי מזב וה״ה לחמי מט״ז במשהו נימא דיה בנועלה ול״ל דברי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה״ק אפילו לאמן דאית ליה כרבי שמעון דפולטת ולא מטמא בפנים בכחוץ מ״מ מטמא במשהו סגר דיום מטמא במשהו:

בירידה טמא הדסטמא דביומי וטבילה אל ה דאמרת וטמא למשה מסיפ נוגע טומאת ערב:

אמאי טומאה בלועה היא לאכוי דאמר כסמוך אותו מקום של משה בלועה הוי ניחא דקאי ליה טומאה בלועה ולרבי נמי דאמ׳ בית הסתרים הוי ה״ל למיילי כשנעקר הוס מקמקי ולא יצא לבית החיצון והא דמסיק סיבא לאוקי לרבי לא צריך סיב לאוקי לרבי אפילו בית הסתרים ושמא במשה ומיהו עשאוה כנבלת עוף טהור משמע דסגר כאכוי דלרבי אמר לקמן דמקו׳ נבלת עוף טהור בית הסתרים הוי:

עשאוה כנבל עוף טהו מע״ג דבעלמ׳ לא מטמיאו בטומאת בלוע הכא גזרו דבנן טפי כדי שלא יבא לטעות ולט׳ הרו ע״י טבילה אפי׳ בכדיב לאוקי וכי מסני ה״ב כשיבא לאוקי שלא גזרו: שהוציא

קכח

מיי פ״ה מהל׳ מטמאי משכ׳ ומושב סמג לאוין קיח

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0089
DFG

שהוציא ולר' יוסי מתני לפרוזדור מכל כפרוזדור עגמי טהור' דלמ' מטמא
דף יו כפתוח ואם תתמה והא אמר לעיל כפ"ק דמ הכנסת כפרוזדור
ספקו טמא ויש לומר התם ספקו טמ' כטומאת לתוך ועוד יש לחלק בין דם לידה
דף מב דקתני לדם נדה ולי' דכרים כנסתם המקשה ופרק יש כבור שביל נדיבותיה בה
דתניא דרשו כילוד כקדם ובהמה דמי
תנא נסתם מטמא דלית ליה פרוזדור אבל פרוזדור לית ליה ואפי' נפקא
מינה כמאי דלית לה פרוזדור כיון דבעיקן קיונית ולר' יוסי מתני לפרוזדור כמסתע
הכא ויש לומר דפרוזדור להתם לית לה הוי כי
פתי דהכא דקתי פרוזדור לעזרי הירכי
סתם כסה בתן דמטמא על ולר' יוסי מטמא
בילוד ובן פיד"ם בקונ':

וכדרב מוסיעת כו' דתניא רשב"ג
לפרוזדור הוי כילוד
ומילתיה דרב מוסיעת ליתיה מסה דפריק
דף מב כנסתם המקשה גבי מצה שתת עוברה
בתוך מעיה וגמע חיה בעובר טמא' ואפי'
טומאה הא טומאה בלועה חיה ומבי' רב
מוסיעת כו' ואפי' אפי' נקט דמטמ' לסוס
דהוי בילוד כדמסתע הכא אפי' הוציא ידו
כמי טומאה בחיה שנגעה בו לו הכי מטמא
להה תו לאו טומאה בלועה חיה ויש לומר
לגזרת הגחון הוא דלא מטמא עד שיסח
כילוד כדדרים התם דבי יסמעאל על פני
טי"ד סי' קנד הסדם להוציא מעובר שכאמי לחו ומסתת
ניחא דבעי סתם אפי' טמא דרבי יסמעאל
מע"ם שטעמו פשיט דהא טומאה בלועה
היא אלא קשיא ליה דמטהר עד שיצא כל כך
דם קרי לילה:

יצתה ור' יוסי מתני' כו' אלמא מיעוטא הוא
דל"ב אפי' קתמר דתיתי בק"ו ומק"ו
פי"ז סק מכל יצתה ויש לחלק בכלל פסוק וס"ד
טומאת מת ואפי' יתרץ רבה מן הכריית ויש לומר דשוויה
כגון שבית שליעה מחכ"ג כך שלא
יכיה ונלה שתחב לו מבחוץ:

מה ת"ל להתוכל ליתן שיעור מכילה
לנוגע ולנוסא תיתי כיון
דבמכילה כתיב כגוס כגדיס וכנוגע לא
כתי' לית לן למוקים שיעור מכילה לנוגע אלא
בנוסא דכתיב ביה כגוס כגדיס פרלמצחן
לעיל כפ"ק וכפ"ק דיומא דתמר ומתה מי
הנדה יבגם בגדיו הייט נוסא ומפקת
דתמנע כילון הזאה ליתן שיעור הזאה
בנוסא ולא בנוגע משום דלא כתיב ביה
בגוס בגדיס ויש לומ' דסתם לא כתיב נוסא
בנדות אבל הכא אפי' לא קתני ולא תלוכל אלא
בנוסא גרידא ה"ג לא ניכתוב נוסא וממילא
דיעא דמאי לוכל נוסא כיון דהתם דלא כתיב
נוסא ואמרי' מאי מוה נוסא ואפי' תימא בגוס
בגדיס נכתב רחמנא בלוכל למה לי וכ"ת
דלא לא הוי כתיב ביה בגוס בגדיס הוה
מוקמינן לי בנוגע ולא בנוסא דכתיב בגוס
בגדיס ה"ג לא ניכתוב נוגע כלל ונמי לפי
דרשת מיניה ואם תאמר דכפרק בתמס
המקשה מפיק טומאה בלועה מהאי קרא
דהתוכל מכלאקי יבגם בגדיו ושמע ע"כ
הערב אי לא עסיקנן דלכל פתוח לסקיעת
השמש והשתא הא דקאמר הכא הכי לוכל
לא תכילה ממש הוא אלא ליתן שיעור מכילה
לנוגע ולנוסא ויש לומר דתסס מפיק מבוס קלא
דתין מקרית יובל מידי פשוטו למימרא

התם מין לה טומאה בחוץ כלעריסת לטמאה כה מין לך כף אלא מה מטמא
כה ואף טוח דנזר כה לטמא: הכא כי נפיק לנדתי תיטמי וכיון דמטמיא
בחוץ הויא כסגר טומאות בלועות: הכא בני כסיגא לחוץ
לכסיגא לתוך מטמ"ח אלא מה נעקר קודם טבילה ואם טבלה טהורה כל זמן
שהוא בם ולכסיגא ובע כה ליטמאה:

פרק לולי

ההם א"ל טומאה בחוץ הכא כי נפיק לבראי
לטמי הכא נמי כשיצא לחוץ אי יצא לחוץ מאי
למימ' מהורתים מגו דמהני טביל לרם דאיכ'
גואי תהני נמי להאי קמ"ל שמעתי' איפריק אא
יולדת אי בימי נדה נדה או בימי זיבה זיבה הכ'
במאי עסיקינן בלידה ביושתא לידה ביושתא
מאי מטמא בפנים כבחוץ איכא בינן שהוציא
ולד ראשו חוץ לפרוזדור וכדרב אושעי' דאמר
רב אושעיא גדה שמא יוציא הולד ראשו חוץ
לפרוזדור וכי ההוא דאתא לקמיה דרבא אמר
ליה מהו לטמהל בשבתא אמר ליה שפיר דמי
בתר דנפק אמר רבא ס"ד דההוא נברא לאידך
דשרי לממהל בשבתא אזל בתריה א"ל אימא
לי איזו גיפא דשבדא היבי הוה אמר לי שמשת
ולד דציוץ אפניא דמעלי שבתא ולא אתילד
קכשעד שבתא אמר ליה האי הוציא ראשו חוץ
לפרוזדור הוא והוי מילה שלא בזמנ' וכל מילה
שלא בזמנה אין מחללין עליה את השבת
איבעיא להו אותו מקום של אשה בלוע הוי או
בית הסתרי הוי למאי נפקא מינה כגון שתחבה
לה חברתה כוית נבלה באותו מקום אי אכרת
בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמא' ואי אמרת
בית הסתרים הוי נהי' דבמגע לא מטמ' במשא
מיהא מטמיא אביי אמר בלוע הוי רבא אמר
בית הסתרים הוי אמר רבא מנא אמינא לה
דתניא לא מפני שטומאת בית הסתרים היא
וטומאת בית הסתרי לא משמאה אלא שגזרת
הכתוב היא ואביי חדא ועוד קאמר חדא
דטומאה בלועה היא ועוד אפילו אם תמצי
לומר טומאת בית הסתרים היא אינה מטמאה
אלא שגזרת הכתוב היא אי בעיא להו מקום
נבלת עוף טהור בלוע הוי או בית הסתרים הוי
למאי נפקא מינה כגון שתחב לו חברו בזרת
נבלה לתוך פיו אי אמר בלוע הוי טומא' בלועה
לא מטמיא אלא אי אמרת בית הסתרי הוי נהי
דבמגע לא מטמא במשא מיהא טמא
אביי אמר בלוע הוי ורבא אמר בית הסתרים
הוי אמר אביי מנא אמינא לה דתניא יכול תהא נבלת בהמה מטמאה בגדים
אביה הבליעה תלמוד לומר נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה מי שאין לו טומאה
אלא אכילתה יצתה זו שטומאה קודם שיאכלנה ותהיבקל וחומר מנבלת עוף טהור
ומה נבלת עוף טהור שאין לה טומאה בחוץ יש לה טומאה בפנים זו שיש לה טומאה
בחוץ אינו דין שיש לה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא באחרת אם כן מה ת"ל
והאוכל ליתן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל מה אוכל בכזית אף נוגע ונושא בכזית אמר
רבא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו טמא שרץ בנגיעה הוא
דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא נבלה בקומטו טמא נהי דבמגע לא מטמא
במשא מיהא טמא שרץ בקומטו והכניסו לאויר התנור טמא פשיטא מהו דהימא
הוכו אמר רחמנא

קלא

ולא

ויקרא יא

קמ"ל דהאי לא תוך תוכו הוא אלא כגון כלי נתוך התמר ופיו למעלה מפי התמר: וסיט בו את הטהור טהור כדמפ' טעמא לקמן: בקומטו של טהור וסיט בו את הזב הזב ומת טמא הטהור שהרי נגע את הזב וזב מטמא כמשכב והנושא אוכל וקל וחומר לזב עצמו: בקומטו של זב טהור: דכתיב וכל אשר יגע בו הזב ובומר והאי קרא לאו לאגוע מיגע מינטריך דהא כתיב והנוגע בכשר הזב אלא זה היסטו של זב מכאן למדנו זב שהסיט את הטהור טמא אלא מיגיגו בכל התורה טומאה המכנסת טהרים שפטמ אלא אם כן נגע טהור את הטמא והכא בזב הוא דגלי רחמנא וכתב בידו דלרסיגין הכי היכא דהסט ט בו הזב בידו כלומר בגלוי: לא שתף במים מילתא לחלק בין מים למשקין לבטילת ידים לאכילה מהכא אלמא הסיט זב את הטהור אינו טמא אלא אם כן הסיטו בגלוי בידו ומתפקיה בלשון נגיעה ילפי' כמו לכל נגיעות דאין מגע בית הסתרים מטמא אלא הסיט את הזב דנפקא לן מקרא מחריגא דלא כתיב בידו טמא אלא הסיטו בקומטו אלא אם כן הסיט בקומטו שהיה מטמא כמשא אלא מכל מקום הרי הוא נושא את הטומאה ל"ק קנה בקומטו של טהור והסיט את הזב להכי טמא שנגע הקנה בגילוי של זב וכטמ' הקנה מחמת הזב וחזר ומטמא את הטהור וחף על גב דטהור קמוט לגילויי נכי זב הוא לרסיגין אבל קנה בקומטו של זב והסיט את הטהור הואיל וזב קמוט וגכי זב כתיב וידו ושיכוב הוא מפני כמה דכרים אלא לקנה פשוטי כלי עץ הוא וחינו מקבל טומאה וא"ת בקנה אלול היכי נמי דמקבל טומאה מפילו סכי אין חזר ומטמא הטהור שהרי אין מגע של זב חוזר ומטמא אלא שאין לך נוגע בטומאה מטמא אלא חוץ מן הנוגע בחת ועוד אי טומאת הטהור משום נגיעה קנה היא ואפי בקומטו הוא דנגע וכית הסתרים לאו בר מגע הוא דהא ממרינן לעיל ארץ בקומטו טהור ועוד לעולם הסיט ממש נקט ועוד הסיט טהור את הזב מי נפק מהאי קרא וכל אשר יגע בו הזב כתיב והיינו אשר ים טנו הזב ולא כתיב כל אשר יגע בזב: כלומר מגיה מכול שממשם את אכריו ופניה ליה קרי והו קלקול דור הפכול שנא' כי הסתיות כל כשר: כמטלית עבה שאינה מתמשת: לא סכיה והא דתניא כל ומן שנגע בעין מדמעת הני מילי היכא דאתילה ממשא ואיט' את הכתים עצמו ויוצ' כל שעה מעט מכל זה שנזדעזעו אכריו נעקר כל הזרע כיצד וזב לינו מוזר ומתמם לעקור עור מיד כשעה אחת: כשרו שם אכרי: טמא שמא יגע מאנו קרי ואחאי לא מרגיש: בשמש מטתו כתלוחו דאי נפק לאי מרגיש: ויצתה בלא הרגשה לשיטיל מים

טמא דנשתייר מן הקרי ויוצא עכשיו ואף על גב דלא נפק בהרגשה הואיל ומעיקרא לשעקר בהרגשה: בנכרי שהרחיב ונעקר ולא יצא: וירד וטבל לשם נידות וזא"כ יצא קריו מזו: תיבולאם תאבי לומר לנבי ישראל לכי נעקר בהרגשה ויצא בלא הרגשה טמא דאוקימנא כאן עקירה שכיח לא ניחול כאן עקירה דשיעור ק לא הואיל וכשהוא נכרי נעקר ושהור לעמר בכנות כותים קריו שהור לפילו לכאי הלל: מו דילמא לא שכח לאומרה כגון לנבי עקירה דהרגיש ולא שכח לקולא כי הכא הואיל ואיכא מעין שם הטומאה: שנעקרו מימי רגליה דהוו מעין שם הטומאה: וירדה ושבלה ושהרה פוזכת וא"כ הטילתו מהו שי הואיל כאן עקירה ומטמאו או לא: דלא מצי נקט לה מלגאי הילכך מכי עקר מציב ליה נורך יציאה: סתם נכריות רגליה מטמאין לחכמים נזרו עליהן פיהו כוזכין לכל הכריות:

למימרא דהסיט ונגיעה כיוצא בהן דמחכת ילפינן לכל נגיעות כגון ערק ונכלה שנגעו בסתרו של טהור וקס"ד לאי מוב ילפינן כי היכי דנעינן בגלוי הזב ה"נ כאן בעינן שיגע בגלוי של טהור לענין הים כמי כילף דנכעי סיט הטהור בגלוי כדנעינן בגלוי הזב והכא לאו מי בעינן דקנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא ואמ' כמי דנית

כך אמנו הסתרים מטמא במשא אלא נרחה לפרש הזב

ולא תוך תוכו קס"ל אמר ריש לקיש קנה קלב

בקומטו של זב והסיט בו את הטהור טהור קנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא מאי טעמא דאמר קרא כל אשר יגע בו הזב וידיו לא שתף במי זהו היסטו של זב שלא מצינו לו טומאה בכל התורה כולה ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה למימרא דהיסט ונגיעה כידיו מה התם כאבראי אף הכא כאבראי:

אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאים וכו': זב דכתיב כי יהיה זב מבשרו ער שיצ' זובו מבשרו בעל קרי דכתיב ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע: היה אוכל בתרומה והרגיש כו': והחניא ר"א אומר כל האוחז באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם אמר אביי במטלית עבה רבא אמר אפילו היפא במטלית רכה כיון דעקר עקר ואביי חיש דילמא אתי לאוסופי ורבא לאוסופי לא חיש והתניא למה זה דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע בעין מדמעת וחוזר ופדמעת ורבא כל אחמומי והדר אחמומי בשעת לא שכיח אמ' שמואל כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש בה אינה מטמא מאי טעמא שכבת זרע אמר רחמנ' בראויה להזריע מחיבי היה מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו חם מטמא תרגמר רב הונא במשמש מטתו בחלומו דאי אפשר לשמש בלא הרגשה לישנ' אחרינא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינ' יורה בחץ אינה מטמאה מאי איכא בין האי לישנא לחאי לישנא איכא בינייהו נעקרה בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה מילתא דפשיטא ליה לשמואל מיבעיא ליה לרבא דבעי רבא נעקרה בהרגשה ויצתה שלא בהרגשה מהו תא שמע בעל קרי שטבל ולא הטיל מים לכשיטיל מים טמא שאני התם דרובה בהרגשה נפק לישנא אחרינא אמרי להא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מזרעת אזרועי הוא דלא מזרעא הא טמוויי מטמיא שנא' כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה אפי' קרי בעולם בעי רבא נכרי שהרהר וירד ושבל מהו אם תמצי לומר בתר עקירה אולינן הני מילי לחומרא אבל הכא דלקולא לא אפרינן או דילמא לא שנא תיקו בעי רבא זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה ושבלה מהו אם תמצי לומר בתר עקירה אולינן ה"מ שכבת זרע דלא מצי נקיט לה אבל מימי רגליה דמצי נקיט לה לא או דילמא לא שנא תיקו בעי רבא נכרית זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה

קלב

קלה

מיי' פכ"ה מה' מטמאי משכב ומושב

מיי' פ"ה מה' מקוואות הט"ו

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הט"ו

מיי' פ"ה מה' מקוואות הט"ו

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הי"ב

מיי' פ"ה מה' מקוואות הי"ב

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הי"ג

מיי' פ"ה מה' מקוואות הי"ג

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הי"ד

מיי' פ"ה מה' מקוואות הי"ד

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הט"ו

מיי' פ"ה מה' מקוואות הט"ו

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הי"ב

מיי' פ"ה מה' מקוואות הי"ב

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הי"ג

מיי' פ"ה מה' מקוואות הי"ג

מיי' פכ"ה מהלכות אבות הטומאה הי"ד

מיי' פ"ה מה' מקוואות הי"ד

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0091
DFG

אה זוכו מלת לא דרים מתין לי נמו מתי לדרשת מתריתי:

דף לה ער סיפת מכשרו ובפרק כנו כותי דדרים מכשרו ולא מחמת תורתי שמע מינה ואם תאמר ולמה לי קרא על סיפת מכשרו מהיכא תיתי

דף לו סיטתא בפניס כנתון דלמי מנדה וכתם כתים כותים מנריך קרא לרבות קטן לזב ולנדה ולזבה ולא ילפינן מהדדי ול"ל דהוה ילפינן מנדה וחכה ופולמת כתם הנך לר' שמעון נמי ל"ל כיון דגלי לן קרא מסוין הן זב וחכה לענין קטנים גם לענין פנים כנתון סיימו מסוין לחתן מי מחוקרי כפרש קמ"ג עמין רמז

והתנן המכניס מין לנוס שעור ואת וכי לא ידע דאמר שלש לוקה קאמר ול"ל דפרין מאחי למעני דשוי שכבת זרע קתני דשוי שרץ נמי מטמין כגון מכניס ומעני דלאו היינו כל שהו דמי מסר ליה טהור:

מניין לרבות נוגע בשכבת זרע תלמוד לומר מים מוסכנך מסר יהיה עליו שכבת זרע לח מני למילף דכנ' חמור מאדם דנוגע הנבלה מטמא בגדים

דף ח נמצינו ולא אדם כדאמר כפ"ק דכתם כתרמ ואם תאמר מאי טעמא דרים מתו מים דשרץ ושכיח מו מים דכתיב כם"ז ונופל עליו מזה ומסתבר ליה טפי לרבות נוגע מקרא דינגע ולא מהיכא דס"ד דמיירי בדוחה ות"ל ונ"ל ית ורמ לאו מים את פיק ליה מדאיתקש לשרץ דמאי טעמא יליפין בשרץ נגע ועור מפכבת זרע בפרק

דף ט ד"ה כמה כמה כפרק כיצד ה נגל ול"ל דאי לאו מים הוה אמינא דלא הוקשה מלא מה מכתוב בפירו כגון נוגע בשרץ לרוחה ס"ד ואצ"ג למימר דיה שפיה דמדכה נוגע מאו מים דשרץ הא לאמר אתם לאיתקש לאהלי הי כו מסום דקרא לשרץ מיירי כפ"ז ומאו מים לשרץ נמי לא הוה מוקמינן לנוגע כפ"ז מי לאו דאסמכינהו בהדיא:

ומטמא בנגעי משום דכנגעי כתיב מים אם אתם וטומאת מת נמי כתיב ומים מסר יטמא ולא יתחטא מנטיין קרא בהו לרבוי מלכל לענין זוקק ליבום יפוטר מן היבום ומתכיל מרומה לא כתיב מים ולא מפטרין קרא מלא למעוטי עובר: ובנעוניה

וירדה וטבלה מהו אם תמצי לומ' בתר עקירה אזלינן אע"ג דמצי נקיט להו הני מילי ישראלית דטמא דאורית' אבל נכרי' זבה דמטמא דרבנן קלו לא אודילמא לא שנא תיקו: ופטמאין בכל שהן: אמר שמואל זב צריך כחתימת פי האמה שנ' או החתים בשרו מזובו והאנן תנן מטמאין בכל שהן הוא דאמ' כר' נתן דתניא ר' נתן אומר משום רבי ישמעאל זב צריך כחתימת פי האמה ולא הודו לו מאי טעמא דרבי ישמעאל דאמר קרא או החתים בשרו מזובו ורבנן ההוא מבעי ליה לח מטמא ואינו מטמא יבש ורבי ישמעאל ההוא מר' נפקא ורבנן ההוא למנינא הוא דאתא זובו הדא רר בשרו תרי את זובו תלת לימד על זב בעל שלש ראיות שחייב בקרבן או החתים בשרו מזובו טמא מקצת זובו טמא לימד על זב בעל שתי ראיות שפטמא משכב ומושב ורבי ישמעאל מנינא מנא ליה נפקא ליה מדרבי סימאי דתניא' סימאי אומ' מנה הכתוב שתים וקראו טמא שלש וקראו טמא הא כיצד שתים לטומאה ושלש לקרבן ולמאן דנפק' ליה תרוייהו מואת תהיה טומאתו בזובו איש איש כי יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה מבעי ליה עד שיצא מבשרו זובו טמא למר לי לימד על הזוב שהוא שפא אמר רבי חנילאי משום רבי אליעזר ברבי שמעון שכבת זרע לרוחה במשהו לנוגע בכעדשה והאנן מטמאין בכל שהן תנן מאי לאו לנוגע לא לרוחה ת"ש חומר בשכבת זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשכבת זרע חומר בשרץ שהשרץ אין חלוקה טומאתו מה שאין כן בשפבת זרע חום' בשכבת זרע שהש"ז מטמא בכל שהוא מש"ב בשרץ מאי לאו לנוגע לא לרוחה והא דומיא דשרץ קתני מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה אמר רב אדא בר אהבה שום שרץ קתני ושום שכבת זרע קתני ושרץ לא מטמא בפשהו והא אנן תנן האברים אין להם שעור פחות מכזית בשר הכת ופחות מכעדשה בשר נבלה ופחות מכעדשה מן השרץ שאני אבר דכוליה במקום עדשה קאי דהא אילו חסר פורת' אבר מי קמשמיא שכבת זרע דחלוקה טופאתו מאי היא אילימא בין יש ראל לדנפרים ה"נ אי איכא עכבר דים ועכבר דיבשה אלא בין קטן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין לרבות נוגע בשכבת זרע ת"ל או איש ופליגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי באתרה למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בעדשה ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ואוקי באתרה מה שכבת זרע לרוחה במשהו אף לנוגע במשהו א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא ממאי דמאו איש דשרץ קמרבי ליה דילמ' מאו איש אשר תצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה ודפ"ע דון מינה ומינה שיילנהו לתנאי איכא דתני כרב פפא ואיכא דתני כרב הונא בריה דרב נתן: תנו' תנוקת בת יום אחד מטמאה בנדה בת עשרה ימים מטמאה בזיבה תנוק בן יום אחד מטמא בזיבה ומטמא בנגעים ומטמא בטפא מת ווקק ליבום ופוטר מן היבום ומאכיל בתרומה ופוסל את התרומה

וירדה וטבלה לפס יחודית מס תמצי לומר בזבה נעקרו מימי דגליה וירדה וטבלה מזלין בתר עקירה ס"ת ביטרל לטומאתו מלטוריית: לח מטמא דחפתום מטמא לח פסיכם לימו חותם עי החתם דנפיל: דר מטמא לח כמו ויורד לירו: כאזב מדלת ואת תהיה טומאתו נזובו מדלת רר תרי את ובו תלת לקרבן: מו החתים לח: מזובו טומאתו: סיס מקנת ובו לית ביס טומאת ויכס:

סיס וקרת טמא כי יהיה זב מבשרו חזק ובו טמא תרי טמא: סלם קנת טמא ואת ביס טומאתו כזובו מדלת רר בשרו מק ובו תרי לו מחתים בשרו מובו תלת טומאתו הוא: על הזוב מסטיפס מטמא סיחה: לנוגע בכעדשה דמגיעה לסרן נפקא לן בגיעה דשכבת זרע לקטן מלו לים מסר יבש וגו': יהן לו תלוקת טומאה לסרן מבן קטן מטמא כגדול מבל קטן פחות מבן ת שנ יהן לו יקרי: סום סרן קתני יהן לך שרץ מטמא במסהו מבל שכבת זרע סיטמא במסהו כגון לרוחה: דכוליה במקום כעדשה קאי כל אבר מתוך מיכותיה סחות מיכותיה: דחבר הוא דהא לילו חסר פורתא מן החבר דהוי בגיר מבעדשה מי מטמא: עבבר ד"ס ל"ו מטמא כדתניא ב' עבור והרוטב דעל הסרן כתיב: בתנאי נוגע לי במסהו לי בבעדשה: מ"ל לו לים קס"ל מלו לים סגר יגע בבל סרן סגר יטמא ילפינן: ושמע' בעלמא תנאי דפליגי בבמה דוכתי בדון מינה ומינה מנלה מנלה דף ט ובלון מינה ולוקי באתרה הילבך הבהו תנאי על כרחך פליגי בנוגע בקיו לח"ל דון מינה ומינה דון שכבת זרע מסרן דהא מקיש לסרן ילפינן לה מה סרן מטמא בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ומינה מה סרן בבעדשה כו: ולוקי באתרה סגם שכבת זרע במקומה כדמסבין בגמסה: דילמא מלו לים סגר תלת ממנו כו' ילפינן לה ופליגי למאן דמפר לוק מינה ומינה סוה במסהו דהא בגיעה מרמיים עליה ודכ"ע דון מינה ומינה סוה דהכא ליכא פלוגתא דלוקי באתרה דהא מינה ובים עליה: מיכא דתני כרב פפא מלו לים סגר יגע בבל סרן: מתני': ווקק ליבום סס בילד יום אחד קודם מיתת מחו: מבל נולד למחר מיתת מחיו ווקק דכתיב כי ישבו מחים יחדו ופוטר מן היבום סס נולד למחר מיתת מחיו: ומים שעה למתת ומת ומולד לס בן למחר מיתת מחיו מוכלת בסבלו בתרומה בו ביום שבלו כדכתיב ויליד ביתו הס יהבלו בלחם ודרשינן יהבלו מת לחם מבל סניה מעובדת מינה מוכלת בסבלו עד סיולד: ופוסל מת התרומה קס"ל בגון בת בהן שניסת ליסרחל ומת והניח בן יום אחד פסלס מתרומת בית אביו כל ימי חייו דכתיב וורע מין לס וכתב מל בית מביו וכח יס לס ורע וכגחרת פרין מפילו עובר כמי פסילנ

ונוחל

קלן מיי' פ"ד מהל' מ"ב סמ"ג לחוין קיח

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0092
DFG

ונוחל ומנחיל מפ"ג ובחתן סלם מפר"ג: גמ' מתני' ומסיק כי תהיה זב ורואה קרי ב"ד מטמאין: כתיב עשרה ימים כו' ומסיק כי תזוב זוב דמה קרי דרים: תלת משמע כל שהוא אין לו פחות קטן כדכתיב ונפש מהם תקח דרים: נפשות כל נפש כו': כנעורי וטבח תל בית תניס כנעוריה כלומר מה דמה ליומי נעוריו כמכם מה לחו לא תסוב: ק"ו מי מתרץ ת"ר ויהיו נדריכו: תלת מתניתין מדקתני יום אחד ולא נקט עובר דוקא נקט: תיובתא דר"ש בשם רבי מאי פוסל לחו מחמת קטן מחמת מיעוטי קתני והכא בסריס סטיל לה מחמת כשיוכל: מחמת גרושה סריסה גרושה ועבר ונשאה: ויש לומר מסקינן גרושה והן כהנים כסרים ושנדיס סנפלו להן בידים מוכלין בתרומה כשכולן דכתיב וכהן כי יקנה נפש קנין כספו וגו': ויש לומר כי יום אחד מן הגרושה והוא שלא ולידו ולידו ולידו לה ובהן כשכולן לוחלק בשבתים וסופל את כולן מן התורה ולחכמים אחד מהן יולדין לעובר: ברוקא אומר אינו צדי הרי הוא אומ' והזב את זובו לזכר ולנקבה לזפר כל שהוא בין גדול בין קטן לנקבה כל שהיא בין גדולה בין קטנה אם כן פה ת"ל איש איש דבר תור כלשון בני אדם: ומטמא בנגעים: דכתיב אדם כי יהיה בעור בשרו אדם כלשהו: ומטמא במטמאת: דכתיב ועל הנפש אשר הוו שם נפש כל דהו: דכתיב כהן יוזוקק ליבום: דכתיב כי ישבו אחים יחדו אחים שהיה להם ישיבה אחת בעולם: ופוטר מן היבום: ובן אין לו אשר רחמנא והא איתליה: ומאביל בתרומה: דכתיב ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו בלחמו: ופוסל מן התרומה: וורע אין לה אשר קלח רחמנא והא איתליה מאי אריא זרע אפי עובר נמי דכתיב בנעוריה פרט למעוברת צריכי דאי כתב רחמנא וזרע אין לה משום דמעיקרא חד גופא והשתא תרי גופי אבל הכא דמעיקרא חד גופא והשתא חד גופא אימא תיכול כתב רחמנ' בנעוריה ואי כתב רחמנ' בנעוריה משום דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה מליא אבל הכא דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה סריקא אימא תיכול צריכא קראי אתריץ לא מתניתין מאי אריא בן יום אחד אפילו עובר נמי אמר רב ששת הכא במאי עסיקינן בכהן שיש לו שתי נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה ויש לו בנים משאינה גרושה ויש לו בן יום אחד מן הגרושה דפוסל בעבדי אביו מלאכול בתרופה ולאפוקי מדרבי יוסי דאמר עובר נמי פוסל ק"ל בן יום אחד אין עובר לא: נוחל ומנחיל: נוחל מבאן מאביו ומנחיל למאן לאחיו מאביו אי בעי מאבוה לרתי ואי בעי מיניה לרתי אמר רב ששת נוחל בנכסי האם להנחיל לאביו מן האב ודוקא בן יום אחד אבל עובר לא מ"ט דהוא מיית ברישא ואין הבן יורש את אמו

בקבר

בנעוריה פרט למעוברת ומסיק תיפוק ליה מוזרע מין לה עין עליה כי היכי דפסלינן כרים מחוסר חלוצת מעוברת מתין לו עיין עליה עלי ו"ל דהתם לא קתני עיין ומתין מיפסל קיימא מכל מיפטר מן היכום מבעוז דכתיב מין לו ומ"ל לא מיפסל מן התרומה נמכי: אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בכהן גדול שנתמנה תוך ימים נוכ כיום ומת לא כי: נשים לוקחים בשבת אחת נרושה ויבלו כן מחד משכב דזוקק כן יום אחד פסול ולא עיכר ומכלי העבד ס כשכול כי המשפחה כולה לרבן דלרבי יוסי כדתמר כמות דף פו כפרק מלמה ועוד סק"ל מפרים דשבר מי ששת אמר רב ששת מחד זה ומחד זה דף קיב קונין מוכה לעובר כין לכשלה ופרך ל"ל ממתני' דכן יום אחד נוחל מכל עובר לא ומ"ש דהתם מעוז דמיית נרישת והשתא דע כר חינו פוסל ממנה לפרון מרישת לכן יום אחד פוסל מכל עובר לא משום דעובר לית ליה וכייש כדתמר כל שהוא בין גדול בין קטן לנקבה כל שהיא בין גדולה בין קטנה אם כן מה ת"ל איש איש דבר תור כלשון בני אדם ומשמע בנגעים דכתיב אדם כי יהיה בעור בשרו אדם כלשהו ומטמא במטמאת דכתיב ועל הנפש אשר הוו שם נפש כל דהו דכתיב כהן יוזוקק ליבום דכתיב כי ישבו אחים יחדו אחים שהיה להם ישיבה אחת בעולם ופוטר מן היבום ובן אין לו אשר רחמנא והא איתליה ומאביל בתרומה דכתיב ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו בלחמו ופוסל מן התרומה וורע אין לה אשר קלח רחמנא והא איתליה מאי אריא זרע אפי עובר נמי דכתיב בנעוריה פרט למעוברת צריכי דאי כתב רחמנא וזרע אין לה משום דמעיקרא חד גופא והשתא תרי גופי אבל הכא דמעיקרא חד גופא והשתא חד גופא אימא תיכול כתב רחמנ' בנעוריה ואי כתב רחמנ' בנעוריה משום דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה מליא אבל הכא דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה סריקא אימא תיכול צריכא קראי אתריץ לא מתניתין מאי אריא בן יום אחד אפילו עובר נמי אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בכהן שיש לו שתי נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה ויש לו בנים משאינה גרושה ויש לו בן יום אחד מן הגרושה דפוסל בעבדי אביו מלאכול בתרופה ולאפוקי מדרבי יוסי דאמר עובר נמי פוסל ק"ל בן יום אחד אין עובר לא: נוחל ומנחיל: נוחל מבאן מאביו ומנחיל למאן לאחיו מאביו אי בעי מאבוה לרתי ואי בעי מיניה לרתי אמר רב ששת נוחל בנכסי האם להנחיל לאביו מן האב ודוקא בן יום אחד אבל עובר לא מ"ט דהוא מיית ברישא ואין הבן יורש את אמו

בקבר

דריס ל"ג יוסף שמעתי בחלק בכור מכל עיבר לא ולמו מסר"ג ולא מסוס דעובר לית ליה וכייש מ"ל ידע שפיר כדתמר רב ששת נוחל את האם להנחיל לאחיו מן האב כך היה סבור דמיית מיית ברישא וקתמר עובר לא מסוס דלא קנה וכ"ש דלא קים ליה לעיכ מכין שאתה כונד דף ו הר ון של כדי שיעות הולד תחילה הא למו הכי הולד את האם לכשיוצא ופריך ליה מהא דבן יום מ' נוחל אלמ' ולד את תחילה הוא מני לכשנוי מכל עובר לא לומ' שמעת נחלק בכור כ"ת בשמעתין אלא דריסא ליה לאוקמי מילת דרב ששת דאמ' הכא מיית ברישא ולחלק בשמוטל ולחלק בין שאתה כונד: אידהו מיית ברישא ומה דתין בפר' כהשה המקשה הפותח את הבטן ואנא כה בן ט' חי' ים מילוק כין מאה לבכורה כדתמר בע' כין והא דתמר נמי בהשוחט כשאתה מוצא ולד ילדתיים הייכו נמי כשנתרפא מינמי כגון דאתה מתו מחתה לידה דכיון דעקר הולד לבהמ' לא מיית כדתמר שמוטל סילקי פ"ק דף קמב דעריכין יושב על המשבר ואתה מחתכין תוחה בסכין ואומרין הולד ומ"ת מה כן עובר נוחל ומנחיל כיוצא על המשבר ואתה תחילה ויש לומר דתין הכי נמי דף ו ונקט בן יום אחד מפוס דפסיקא ליה דכוחל ומנחיל מכל עובר לא פסיקא ליה ומ"כן יום אחד מהורונות יב דקתני מכל עובר לא סייכי לפילו נהרנא מן יושב על המשבר על סיגא דמסו כדתנן בפסכת מהלות פ"ז ומייתי לה בפרק כן סורר ומורה מפה המקשה תוך מכר דף כב דף עב

לבר ינק פלוגתא דרבי יוחנן ורבי שמעון בן יוחי דתניא רבי שמעון בן יוחי אומר משום רבי יוסי הגלילי אשה שילדה שני זכרים טומטום ואנדרוגינוס אינה מטמאה משכב ומושב עד שתלד זכר ונקבה שנאמר זכר ונקבה תלד ומה ת"ל זכר ונקבה לומר לך שכל שיש בו זכר ונקבה מטמא משכב ומושב ואי זה זה טומטום שיש לו נקב אחד שאין ראוי לזכר ולנקבה ואנדרוגינוס שיש לו שני נקבים אחד ראוי לזכר ואחד ראוי לנקבה ויש לו זכר ונקבה

בשלמא לרבי יוחנן דאמר מכי מיקלע מסיבות סנה כשנה שלישית לנדני היה יודע את ביתו כמותו ואע"ג דאמר רבי יוחנן ג' יום וחכמה קתני יום אחד תניא היא בפרק מרכבה דתני סניף לג' יום אחד כשנה חסוך שנים ואחד למתן דאמר כו': אלא לרבי יוחנן דאמר מכיר מכיר על סוף שנים שלישית לאו את ביתו כמותו היה קיים: רבי אומר כו' מיתיבי לעזן נדה תורה אור

בשלמא לרבי יוחנן כי היכי דאיכא תנא דקאמר יום אחד בשנה חשוב שנה הכא נמי איכא תנא דאמר שלשים יום בשנה חשובין שנה אלא לרבי יוחנן קשיא קשיא פחות מכאן כנותן אצבע בעין איבעיא להו הני בתולין מיזל אזלי ואתו או דילמא אתצורי הוא דלא מתצדי עד לאחר שלש לסאי נפקא מינה כגון שבעל בתוך שלש ומצא דם ובעל לאחר שלש ולא מצא דם אי אמרת מיזל אזלי ואתו שהות הוא דלא הויא להו אלא אי אמרת אתצורי הוא דלא מתצדי עד לאחר שלש הא אמר בא עלי מאי מתקיף להו רב חייא בריה דרב איקא ומאן ליפא לן דמכה שבתוך שלש אינה חוזרת לאלתר שמא חוזרת לאחר והא אחר בא עליה לא נפקא מינה כגון שבעל בתוך שלש ומצא דם ובעל לאחר שלש ומצא דם אי אמרת מיזל אזלי ואתו האי דם בתולין הוא אלא אי אמרת אתצורי הוא דלא מתצדי לא עד לאחר שלש האי דם נדה הוא מאי אמר רב חסדא ת"ש פחות מכאן כנותן אצבע בעין למה לי למתני כנותן אצבע בעין לתני פחות מכאן ולא כלום הא לאו הא קמ"ל מה עין מרמעת וחוזרת ומרמעת אף בתולין מיזל אזלי ואתו ת"ר מעשׂ ביוסטני בתו של אסורו בן אנטנינוס שבאת לפני ר' אמר לו ר' אשה בכמה ניסת אמר לה בת שלש שנים ויום אחד ובכמה מתעברת אמר לה בת שתים עשר שנה ויום אחר אמרה לו אני נשאתי בשש וילדתי בשבע אוי לשלש שנים שאבדתי בבי אבא ומי מעברי וההניא ביבי קמיה דרב נחמן שלש נשי משמשו בסוך קטנה מעוברת ומניקה קטנה שמא התעבר ותמות מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל מניקה שמא תגסול את בנה ויתום ואיזוהי קטנה מבת אחת עשרה שנה ויום אחד ועד שתי עשרה שנה ויום אחד מכאן או ירד על כן משמשת והולכת דברי ר"מ וחכ"א אחת זו ואחת זו משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו שנאמר שומר פתאים ה' אביא אשר בשר חמורים בשרם ואיבריא אשר פיהם דבר שוא ויפי נעים ימין שקר ת"ר מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע אמרה לו רבי נבעלתי בתוך שלשים מה אני לכהונה אמר לה כשרה את לכהונה אמרה לו רבי אמשול לך משל למה הדבר דומה לתנוק שטמנו לו אצבעו ברבש פעם ראשונה ושנייה נוער בה שלישית מצצה אמר לה אם כן בעיניכם כשם שכל התורה הלכה למשה מסיני כך פחותה מבת שלש שנים כשרה לכהונה ואף ר"ע לא אמרה אלא להדרד בה את התלמידים: מתני' בן השעשנים ויום אחד שבא על יבמתו קנאה ואין נותן נט עד שיגדיל וכטמא בנדה לטמא משכב תחתון בעליון ופוסל ואינו מאכיל בתרומה ופוסל את הבהמה מע"ג המזבח ונסקלת על ידו ואם בא על אחת מכל העריות האמורות בתורה מוחזת על ידו והוא פטור: גמ' ולכשיגדיל בנט סני לה והתניא עשו ביאת בן תשע כמאמר בגדול מה מאמר בגדול צריך נט למאמרו וחליצה לזיקתו אף ביאת בן תשע צריך נט למאמרו וחליצה לזיקתו אמר רב הבי קאמר

אחד נח עליה ולפי מקח כבן היה לפסוקה מפני חשד ישראל לא דמיתני קטנה מוכת הוא ולפי תאמר לחלי לפקוחי נפקותא שכח עליה לחד לגבי זכות ליומי כשנ שבעל תוך שלשה ומצא דם דלמי לא מיתגדו הלי דם גדות הוא כדאמר בפסוקין ולי זניחא לי לפסוכחי לעניין זנות דהוה כל ימיה מסורה לבעלה ותו לעניין מי הוה דם גדות אי דם פתולין לא

כר מנחה

נפקא מינה לתידנא מידי דאפילו הוא דם בתולין הא מתקן דבועל בעילת מנו ופורם: האי דם גדה הוא פירכן דתוך נ' דסך לאחר ג' לב"ש הוי דם בתולין ותימא דלמאי נקט נ' שבעל לחר ג' כיון דלא נפקא מינה מידי ופירש"י דאם בתולין הם אין נקטינן נמי הכא ומיהו לא קשה דם שלאחר ג' ים להסתפק בדם נדה מי לחרי היא בתולי הוה דלא מיתבר כיון דבתוך נ' רמתה ודלי דם גדות אם כן דוכא לרחות מכחת חמוד כעילה אם כן גם לחר ג' ים להם הסק בדם נדה ובתשובה חתת פרש"י דלמיתבר הוה דלמיתגוד דקאמר הייכא דלא מיתבר כגון דלמיתגוד ת"ל הדרי וקאמר דנפקא מינה דבעל תוך נ' ומצא דם ואחר ג' לא מכח דלמי לא מיתגוד הלמי מחר בעל עליה לכי לא נפקא לחת דלמי דם בתולין היה ת"ק ג' מותרת ואם דם נדה היה הדרי ואחר ג' לא מכח דלמי לא מ

וקורם זומן הוה למה לי סד"א כו' ומ"ש ונת' ל"ש סגי ליה למימר דלפילו מרי פה נדקיין לה דהייני קודם זומן ומ"ל דוו לף זו קתני דלא מיבעיא דלא אמרי מלה לפילו אמרי לה מהכי:

אלו דכרי רבי נראה דהלכה כרבי דלקמן בפירקין גל"י סגי ממחת ומכאן ואילך איכא ממחנת ונפרק מ"ש לאחר דהלכה כרבי לגבי דסב"ה לגבי מלגבי מ"ש דהתם ° ונ"ש נוקלין כמי פסיק הלכה כרבי מכאידו:

שהתנוק מנין בניית רבו ולפילו מין לורב רגיל לנפת ולבת ויתפקע יותר:

אילימא לנדרים ובלח הכיח ב"שעורות ולפ"ה נדרו נדר אם ידע למי נדר כיון שהוא סגי לפני גדלות דמסתמא רביח ב' שערות כשיהיה בן י"ג ויום אחד בדומה דבית לקמן מוקף שביקה שערית: אלא לענין עונשין וכגון שהכי' ב' שערו' תוך הזמן מי מזיק גדול כמו לאחר זמן לענין חלוצה וקלונה ונדרים וקיים נדרו לפילו מינו יודע למי נדר כיון שהביח ב' שערות ומיבעיא ליה מי הוי סומא מי לאו: כן

לכשיגדיל יבעול ויתן גט: מתני' בת אחת עשרה שנה ויום אחד נדריה נבדקין בת שתים עשרה שנה ויום אחד נדריה קיימין ובודקין כל שתים עשרה בן שתים עשרה שנה ויום אחד נדריו נבדקים בן שלש עשרה שנה ויום אחד נדריו קיימין ובודקין כל שלש עשרה קורם לזמן הזה אף על פי שאמרו יודעין אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש לאחר הזמן הזה אע"פ שאמרו אין אנו יודעין לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו נדרן נדר והקדשן הקדש:

גמ': וכיון דתנא בת אחת עשרה שנה ויום אחד נדריה נבדקין בת שתים עשרה שנה ויום אחד נדריה קיימין למה לי סד"א בודקין לעולם קמ"ל וכיון דתנא בת שתים עשרה שנה ויום אחד נדריה קיימין בודקין כל שתים עשרה למה לים לקא דעתך אפינא הואיל ואמר מר שלשים יום בשנה חשובים שנה היכא דבדקנא שלשים ולא ידעה להפלות אימא תולא ליבדוק קמ"ל ולתני הני תרתי בבי בת שתים עשרה שנה ויום אחד נדריה קיימין ובודקין כל שתים עשרה בת אחת עשרה שנה ויום אחד נדריה נבדקין למה לי איצטריך סד"א סהפא בשתים עשרה בעיא בדיקה באחת עשרה לא בעיא בדיקה והיכא דחזינן לה דחריפא טפי מיבדקא באחת עשרה קמ"ל קודם הזמן הזה ואחר הזמן הזה למה לי סד"א הני מילי היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דקאמרי אינהו נסמוך עליהו קא משמעלן תנו רבנן אלו דברי רבי רבי שמעון בן אלעזר אומר דברים האמורים בתנוקת אמורים דברים האמורים בתנוק בתנוקת אמורים אמר רב חמרא מאי טעמא דרבי דכתיב ° ויבן ה' כ"ח את הצלע מלמד שנתן הקב"ה בינה יתרה באשה יותר מבאיש ואידך ההוא מבעי ליה לכדריש לקיש ° דאמר ריש לקיש משום רבי שמעון מנסיא ויבן ה' את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה אצל אדם הראשון שכן בכרכי הים קורין לקלעיתא בנייתא ורבי שמעון בן אלעזר מאי טעמא אמר רב שמואל בר רב יצחק מתוך שהתנוק מצוי בבית רבו ונכנסת בו ערמומית תחילה איבעיא להו תוך זמן כלפני זמן או כלאחר זמן לפאי הילכתא אי לנדרים לאו כלפני זמן דמיא ולאו כלאחר זמן דמיא אלא לעונשין מאי רב ורבי חנינא דאמרי תרויהו תוך זמן כלפני זמן רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דאמרי תרויהו תוך זמן כלאחר זמן אמר רב נחמן בר יצחק וסיפיך ° ואת לפנים בישרא מחיב רב המנונא אחר זמן הזה אף על פי שאמרו אין אנו יודעים לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו נדריהם נדר והקדשן הקדש הא תוך זמן כלפני זמן אמר ליה רבא אימא רישא קודם הזמן הזה אף על פי שאמרו יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש הא תוך זמן כלאחר זמן ולא היא רבא קשיא הוא סבר רב המנונא מכשנה יתרה קדייק וארדייק מסיפא לידוק מרישא ולא היא רב המנונא מנופא דמתניתין קא דייק הא לאחר זמן היכי דמי אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא לאו דאייתי שתי שערות

וטעמא

כדלמר לעיל ומיהו מנופא דמתניתין קא דייק דמשמע דעד דמטו לאחר זמן כעינן יודע להפלות ומפילו הכי סתי שערות לאו סימן הוא דכיון דנדרו נדר מתמת ליתות גלח הפלחה: קטן הוא ומאי נדרו נדר הא לאו בחוקת גדול הוא כל זמן שלא הביא ב' שערות ומופלת סמוך לחים נמי לא הוי דהא מיהו יודע למה מי נדר ומסיכת תיתי דנדרו נדר; אלא לאו כשהביא ומשום הכי נדרו נדר מע"ג דאין יודע להפלות דהא גדול הוא: וטעמא

תוס' ד"ה מן

כיון דף נה ע"ב

לכשיגדיל יבעול וכך ביאה הוי קנין גמור ואם בא לגרשה אינה צריכה אלישה דכתיב ולקחה לו לאשה הכין שלקחה נעשית כאשתו לכל דבר: מתני' נבדקין אם ידעה למה נדרה ולמה מי הקדישה: קודם הזמן הזה כגון נתנוקת קודם שיבא לה הפגם של שתים עשרה תתינוק קודם הפגם של שתים עשרה: מין כדרייקן נדר דקטנים

תוס' ד"ה מן

לאחר הזמן הזה נתנוקת של שתים עשרה ויום אחד ולמעלה וכתנוק של עשרה פגום ויום אחד ולמעלה: תפילו תמרו אין אנו יודעין כו' גדולים הן וכלל שוטה גמור הוא מחוקקין להו דסופו לבא לכלל דע: ואין קץ שלה ממש ע"כ תו והלן בניית הקברות והיכא ידעי בלילה אבל תוך הזמן הזה אם יודע למה מי נדר הוי נדר ואם לאו לית לה הוי נדר דקטן הוא וכגמרא דפרק כולה אילתא: בת י"ב ויום אחד לי ממילא ידעינן דבכלן ואילך לא בעי בדיקה: ס"ד כבודקין לעולם והאי דקתני בת אחת עשרה כנדקין לתשעה קודם הזמן הזה ולא נבדקין ליה דאף לו ידע קטן הוא ולא בעינן ליה דאחד ואין נמי אחת: בודקין כל שתים עשרה למה לי הא תנא דשתים עשרה מתחילין לבדוק ואין קיימין בלא בדיקה עד יום אחד בשלשה עשר תלמח כל שתים עשרה הוי זמן בדיקה: היכא דבדקינן שלשה יום קמאי דשתים עשרה: ולא ידעינן להפלות לפים לפי מי נדרה וליכא דקרי נקט כי יפלה לנדור: תולה ונבדוק וליחוקק בקטנה: בת אחת עשרה כו' למה לי מדאמרן ליה בודקין כל שתים עשר' שמעינן דמקמי הכי לא: הני מילי דמקמי הכי מוחזקין קטנים ולאחר זמן מוחזקין גדולים: היכא דלא קאמרי לימסו קודם הזמן יודעין אנו ולאחר זמן אין אנו יודעין:

כ' כריתי' לכדיס סאמוריס כו' דתנוק מסיה להת תכס יותר מתנוקת: לעונשים וכגון דאייתי שתי שערות תוך הזמן דלא אייתי אפי' לאחר זמן לאו כלום עונשין הוא ולאחר זמן מי אייתי שתי שערות סוי גדול וכר עונשין: כלפני הזמן ולא עונשין ליה ושתי שערו' הויא להו סוטה: ותת לפנים ודת לטון נקבה כלומ' רב מתנא דסמיך לטון נקבה תאב לפנים כלומר לפני זמן לא תטעי להחליף דכריה ל"ח סמו של ך ואמר כלפני הזמן מוכלא כתיבות כו' רחמל: מתיב רב המנונא קס"ל כדאמר לקמן דרב המנונא מסכים ויהיה דייק הלא מנטריך לאתנויי כדפרכינן לע"ל דלא אתני לי אלא דאתני לאידך מיהא לעונין שונאין אחת דך הזמן כלפני הזמן דלא לעונין נדרים לא כלפני זמן ולא כלאחר זמן ומנופא דאתני דייק דלא אתיקש הלא כשהביא ב' שערות ואפילו הכי לא תניב ליה גדול עד לאחר זמן והשתא ליכא למיפרך לידוק מדיוק דהא לא דייק אידי דכיון דיצא מכלל קטן לנופא מנטריך לענין נדרים דלא אתיא הני מילי היכ' דלא קאמרי אינהו אכל היכא דאמרי אינהו נסמוך עליהו כדלמר לעיל ומיהו מנופא דמתניתין דעד דמטו לאחר זמן כעינן יודע להפלות ומפילו הכי סתי שערות לאו סימן הוא דכיון נדרו נדר מתמת ליתות גלח הפלחה: קטן הוא ומאי נדרו נדר הא לאו בחוקת גדול הוא כל זמן שלא הביא ב' שערות ומופלת סמוך לחים נמי לא הוי דהא מיהו יודע למה מי נדר ומסיכת תיתי דנדרו נדר; אלא לאו כשהביא ומשום הכי נדרו נדר מע"ג דאין יודע להפלות דהא גדול הוא: וטעמא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0096
DFG

ושבעה וחציה להו שערות דלאחר זמן הוה דגמרו ליה כין כשערות כין כשנים הא תוך הזמן חשכינן להו שומא דקטן הוא ולא מצי לרבויי מהיכא: כן תשע שנים שהכית שערות שומא ואפילו לרבי יוסי ברבי יהודה ומכן ט' ועד כן י"ב ויום אחד שלישית שומא ולא הוה כלעני ודרכה ליגדל שער כמה הא י"ב נופלים סימן ואפילו לרבנן והדר תני כו': מהו לאו מהאי היא ולישנא לרבנן: שלש עשרה שהיו תוך זמן לתנוק כדקתני בתנויתין: ודיש למשנה"ג סימן: רבי היא דאמר בתנוקת הוא: שלש עשרה לאחר זמן: וסיפא דשבעה שומא: ר' שמעון בן אלעזר דאמר שלש עשרה בתנוקת הוי תוך זמן ככל הני פירושי מוקמינן תוך זמן כלפני זמן: והא שמעון בן אלעזר גופיה אמר כשנגדיל תכל כשרו כיתהיים ליגלחי אילתא דשומא הוי: מתני לשבעה לרבות כהאי דתניא דשבעה מיכן כמי תוך זמן כלפני זמן: ממאכת ומלכת ואין מוציאין שם רע הכניסי שתי שערות דשפיר סניפי שומא כיכהו והיינו תוך זמן כלפני זמן: ליכא ממאכת שם הכניסי שכיכהו ומכשירו הוי סימן דהא גופיה אמר ומלכת ומכן יכשה היא לא תשכיכן לה גדולה לענין מליחה ותיכס תולשת: גדולה היא שם הכניסי: וכי תימא מספקא ליה שם הכניסי שם לא הכניסי הילכך מיחזי לא ליגמר הכניסי ותליכה כמי לא שמא לא הכניסי: והא מיפרש טעמיה ליה לרבה דכיון דשניעה לכלל שנותיה דודאי הכניסי: הכי מי לענין דלא מתיה למיקץ לאחר זמן ובדקינן ולא משכחן ליה מייתינן לאחר גדולה היא ותלון שהכניסי כשרו: תכל לא גנין מיחזי מייתינן שמא כשרו לחומרא וקטן הכניסי ובעיא נט: והא מייתינן קטן ולא כשרו ומייתי לחומרא מספא: מיהא לעולם מיכן ממאכת דרבה כלעז בדקנוה הילכך מספקא לרבנן כיון שהגיעה לכלל שנותיה ולאו חזיא לה ואזיכה כריכה כדיקה ובעיא נט: ולענין חליצה מייתינן נרמיכן כלומר ולענין חליצה מסוס שכי שיגה תולשת דמייתי שמא לא הכניסי סימנין ודקתני לך שמא רבה חזקה הכניסי מ"מ כיון לא קתני כי אחר רבה חזקה לענין מיחזי דלא ממאכת מספקא ליה בכל שנותיה ובדקו ולא משכחו לה ממאכת: דקדמי תוך זמן יש ודאי ממאכת ממה ומחיים לעשות: ובעל לאחר זמן דחליצה ספקא דשמא מיום דמוריתא דכשעת כעילה לאחר זמן שמא הכניסי והיינו לה ביאה ב' קדושין נמורין דהא גדלה וסוב מיום ונפלה כמיחזי מכל מעיקרא דמכי עברה שמא דמרי סרי ולא בעל לא מייתינן שמא כשרו דהא לא סוו כם קידושין נמורין דאין מעשה קטנה כלום אלא מ"ב קבל מ"ם קידושין הילכך מספקא לה מספקין עלה היכא דלא משכחן מכל הכניסי ודלמי סימנין לף על גב דקידושי קטנה לאו קידושין אלא מדרבנן לא תקנו רבנן מיחזי כגדולה דילמא מתיה למיקץ ונכנעלת לאחר שנדלה דשכיח שיהא שהית שתים דכניסי שבת עליה משנדלה מקדשה לה: הקדי תוך הזמן מכוך היודע להפלי: ומכל שם הקלסו: לוקה ומע"ג דגמילתא לחדריתי לאו כר עונשין הוי: כי יפלית מיניה מרבינן מופלה סמוך לשים מופלה יוצא לפרש לפס מי נדר סמוך לשים שהוא סמוך לכם לכלל גדול דסיינו שב שהית קודם זמן שהוא רשוי שהיו בתנוקת כל שתים עשרה ובתנוקת כל י"ב ולא יחל מע"ג דכשאי קלסא לא כתיב כי יפלית אלא כיון דכפקקא לה מיניה דיוצא לספלי הוי כדדרו נדר קלי ככל יחל דהא כתיב שים כי יוצר נדר נד"ר ומופלה סמוך לשים בכלל שים ומשי ליה ולא יחל

לפי

דף מה

דף מה

דף מה

דף מה

דף מה

בן ט' שנים שהכניס כ' שערות שומא מי ל"ג ויום אחד שהי שפיר דשהית לף כרבי יוסי ואי בר"מ ויום אחד מיירי כאין עודן כו כשנת י"ג דמוך רבי יוסי כשנהרו:

קשנה כל י"ב שפיר ממאכת להך ליכא אין לחוכיח דתוך זמן כלפני זמן דהא ממאכת היינו לכדקי ולא משכחנו לה כמו שמעמיד כמסקנא דלא כדקי מכל היכא דליכא שערו מיניה לחוי כלעז ואין מיכא ממאכת ומ"ם נרמיה לה כלפני זמן ורמיה שהית כל שתים עשרה ובתנוקת כל י"ב ולא יחל מע"ג דכשאי קלסא לא כתיב כי יפלית אלא כיון דכפקקא לה מיניה דיוצא לספלי הוי כדדרו נדר קלי ככל יחל דהא כתיב שים כי יוצר נדר נד"ר ומופלה סמוך לשים בכלל שים ומשי ליה ולא יחל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0097
DFG

אי מופלא הסמוך לחיים לתוריית מילקא נמי לילקי ומ"ת ואמאי פריך
בפשיטות לילקי מה טיבו אמורמי דאמר דנדרו נדר לענין שאם מכלו
מחריס שלוקין מכל הוא לא לקי דקטן הוא לענין זבין ויש לומר דסכי פריך
מי מיפלא הסמוך לחיים לתוריית ואית לים מיסורת לקטן מילקא נמי לילקי:

לאותן המוזהרין עליו תימא ס"ב היכי
ס"ד לחייבו קרבן לפי שאנו חין לו
לעבור על נדרו ויש לומר דהוה מצי למימר
ולטעמיך מלה דגלאו הכי פריך ספיר:

כגון שהקדיש הוא ואכלו מחריס ואם
תאמר ואמאי לא מוקי כגון שאכל
הוא בעצמו לכשהגדיל והוה ניחא טפי דזולן
שבועה לא אתי עוקצם אלא כשאכל בעצמו
דאפילו נשבע שלא יאכלו מחריס מ"ן נכך
כלום כל זמן שלא חסר עליהם נקונס דהוי
כהקדש ור"ל דניחא ליה לאוקומי כשאכלו
מחריס מיד שמוך לנדרו:

ר' יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו לוקין ואם
תאמר והא סבר ר"ל התרלת
ספק לא שמה התרה כשאת ערוכו גבי נות'
וכגון שבללן זה בזה והכא התרלת ספק
הוא דשמא לא יכיר בשערות עד כ' שני' ומ'
ומנא לן דאכתי לא הוי מופלא שמו לחיים ואי
מיירי שאכלו מחריס לאחר שהגדיל מ"ש הוא
ליה למימר כשאכלו הוא בעצמו וכשנים
שתי שערות כמי לא מיירי דמ"ש הוא עצמו
שם יאכלו ילקה דר' יוחנן אית ליה לעיל
דתוך זמן כלאחר זמן ויש לומר דאחזוקי כתר
הוא שמכיחין כ' שערות בומנן דהיינו כגי
י"ב יום מאד:

דף עח

אין ב"ד מצווין להפריסו ומ"ת הרי הוא
דאמר שהיה עצמו לוקה שם מועיל
הפרתו ואי שם משני שם כעי רבי יוחנן
למימר בפרק דף ק"ד ב"ד מצווין להפריסו
ור"ל דלמסקנ' דק"מ דעל דעת בעלה כותבין
אתי ספיר והוה מצי למימר הכא ולטעמיך
שם שבר רבי יוחנן דב"ד מצווין להפריסו
מלה דגלאו הכי פריך ספיר:

דף קיד

מיי' פ"ו מהל' מחכלות אסורות טור ש"ח סי' שמג טיד סי' שמג

דף כח

דף יג

כדרב פנחס דאמר על דעת בעלה היא
נודר והויכמו שלא שם ב"ג דלא כתו'
בספרי שלא וכעין זה יש בפ"ק דמ"ע דאמר רב
הונא בריה דרב יהושע בשאומר יקדשו יליך
לעושיה דמ' בספרי שלא וכגדרי יש בספרי
מלא ומ"ת מ"ב מאחי נכתב בש' נדרי דבעל
שבר לאשתו אפילו אינה אשתו כגון הכא
הבעל שבר דעל דעתו נודר ור"ל דה צטריך
לענין שאם אמ"ק יש ליכי שאילו יכול להפר
ב"ג מכוח דאמר רחמנא בעל שבר קאמר
דלעולם על דעתו היא נודרת ומ"ג להכ'
לא הוו מלא ניחוש ן דרבנן ולא אמרה תורה
שיפר מ"מ ה"א שכורה שכיון להפר כמו
בשאר בשים ונודרת על דעתו:

אי אמרת בשלמא מופלא הסמוך לחיים
לתוריית ומ"ת מדפריך מר' יוסי
לסיועי מר' יהול דאמר אין תרומתו תרומה
מלמא שבר דמופלא הסמוך לחי' דרבנן ולכך
לא מתקן טיבל לתוריית ור"ל דר' יהודה נמי
מית לי דמופלא סמוך לחיים לתורית ולהקל
לתקן טבל לא מיתכי להיות כגדול:

ומינה

דתניא עיסה שנדמעה או שנתחמצה בשאור של תרומה חייבת

שלישית מין להן חלה ודאי בטלה קדושת הארן ותרומתה לדשת דרבנן: עיסת חולין שנלמעה כגון שנפל שקל של תרומה לתוך פחות ממ' של חולין: חייבת

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0098
DFG

חייבת בחלה ואינה נפסלת בטפול יום דברי
רבי מאיר ורבי יהודה ר' יוסי ור' שמעון פוטרין
מן החלה סברה מאן דאמר תרומה דאורייתא
חלה דאורייתא מאן דאמר תרומה דרבנן חלה
דרבנן אי אמרת בשלמא קסבר רבי יוסי חלה
בזמן הזה דרבנן אתי דמטע דרבנן ומפקע חלה
דרבנן אלא אי אמרת חלה דאורייתא אתי דמטע
דרבנן ומפקע חלה דאורייתא ודילמא קסבר ר'
יוסי תרומה בזמן הזה דאורייתא וחלה דרבנן
וכדאהדר רב הונא בריה דר' יהושע דרב הונא
בריה דרב יהושע אשכחינהו לרבנן דבי רב
דיתבי וקאמרי אפילו למאן דאמר תרומה בזמן
הזה דרבנן חלה דאורייתא שהרי שבע שכבשו
ושבע שחלקו נתחייבו בחלה ולא נתחייבו
במעשר ואמינא להו אנא אפילו למאן דאמר
תרומה בזמן הזה דאורייתא חלה דרבנן דתניא
אי בבואכם יכול משנפנסו לה שנים ושלשה
פרנסים תלמוד לומר בבואכם בביאת כולכם
אמרתי ולא בביאת מקצתכם ובי אסקנדרו
עזרא לא כולהו סלוק: מתני' משל משלו
חכמים באשה פנה בוחל ועמל פנה עודה
תנוקת בוחל אלו ימי נעוריה בזו ובזו אמרו
אביה זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת
נדריה צמל כיון שבגרה שוב אין לאביה רשות
בה איזהו סימנין ר' יוסי הגלילי אומר משיעלה
הקמט תחת הדד רבי עקיבא אומר משיטו
הדדים בן עזאי אומר משישחיר הפיטמות ר'
יוסי אומר כדי שיהא נותן ידו על העוקץ והוא
שוקע ושוהא לחזור: גמ' פנה עודה
תנוקת כדתניא התאנה פניה בוחל אלו
ימי הנשורים כדתנן התאנים משיבהלו ואמר
רבה בר בר חנה אמר רבי משילבין ראשיהן
ובדקי אינשי אימא סהדי ותקנר נפשי בהם וגם נפשם
בחלה בי צמל כתאן דאמר יצתה סלאה ואיזהו
סימנים רבי יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט
אמר שמואל לא משיעלה הקמט ממש אלא
כדי שתחזיר ידיה לאחוריה ונראי כפישיעלה
הקמט תחת הדד שמואל פרק באמתי ויהב לה
ארבעה זוזי רמי בושתה שמואל למעמיה דאמר
שמואל לעולם בהם תעבודו לעבודה נתהיו ולא לבוש שפואל מייחד להן רב נחמן
מחליף להן רב ששת מסרלהן לערבי ואמר להן אודהרו מישרא: ר' יוסי אומר כו': מאי
עוקץ אמר שמואל עוקצו של דד תנו רבנן אלו הן סימני בגרות רבי אלעזר ברבי צדוק
אומר כשיתקשקשו הדדין רבי יוחנן בן ברוקה אומר משיכסיף ראש החוטם משיכסיף
אוקונא לה אלא אמר רב אשי משיפציל ראש החוטם רבי יוסי אומר משתקיף העטרה
רבי שמעון אומר משנתמעך

הכף

מסר גהו ערבי משמע מכאן דמסתפה כנערות מותרת בנכרי וה"ה לעבד כנעני מותרת בנכרית ולקמן גדו עלין מסוס בסכ"ו ע"ב דאיסור בדם ואסת חיים
לתוריית סיוך ספיר בעבד ומ"ב כשלהי מסכת ע"ז דמ"ל ספוד מלכא לבטי תזכר לך מה בעבדת בתורתה מקבל נכרית וזונה ממסר לן תוספיו
ורב יהודה לית ליה קבל נכרית וזונה לית ליה מיסורין ומתתר הוסה בם להת עבד הוסה בם דאמר בפ"י ויחפין דבטי כרי טבי כרמות רומיה לית ליה קבל ג"ט דרותה: דף עז
מלכה דף ג

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0099
DFG

הלכה כדברי כולן להחמיר מסתק פוסק כמר לחומרא וכמר לחומרא כדתניא כדפירש כפרק בנות כותים :

דף לח ע"ב דף לט ע"א איזהו קטן זכר בן יום אחד לר' יוסי בר' יהודה מסוכר את הפועלים מ"ר ונתני מן הטבל חייב כמעשר עד שיהא פחות משתי הכיות ותירץ לאלתר נתן קטן קוכע למעשר ומדאורייתא כעיין דמיית פני הכיות :

בת עשרים כו' יכיולו רמיס פירוש קרוב המשה ולי גרסינן תכיה היינו היה כעצמה ולי גרסינן יכיה קאי אכעל שיכיה רמיה שוו היה חילונית וסוו קדושי טעות אם דונה ליסה אחותה :

דף מ ע"א דברי כ"ה תימ' דכפ' הערל מיתמר אכל מלבד מכן י"ג שנה עד י"ח שנה ונולדו בו סימני סריס אמתי שניך דכרי כ"ה דאמר כ' שנה ונקט דכרי כ"ה ואפילו לר' מלעזר הוכר כדכרי כ"ה ואתם חוירי כוכ"ו ל"ל דאת נקט כר' אסור נסמוך עד י"ח: עד רוב שנותיו ומכאן ואילך גדול הוא וסוי ודלי סרים :

זימנין דלאפוי מהדית כו' סרים דגרסי' וזימנין דכתרן :

דף כה כולן מעת לעת כפ"ב דוכתי' מ' דשעות פוסלות בקידושין וכן נכתבי עדי הות' כדתנן בפ"ב דוכתי' ולא דמי לאחריני כדאמרי' לא בעינן כה מעת לעת כדפרישית לעיל בני שלשים יום מיכן ביניהן : ובשכיעית

לפנים מזו הפנימית חייבת והחיצונה פטורה שאלו את רבי הלכה כדברי מי אמר להו הלכה כדברי כולן להחמיר מתני' :

קמה מיי' פ"ב מה' איסורי מזכח הל' ג ועמין כח

בת עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות תבי ראיה שהיא בת כ' שנה והיא איילונית לא חולצת ולא מתיבמת בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות יביאו ראיה שהוא בן עשרים שנה והוא סרים לא חולץ ולא מיבם אלו דברי בית הילל בית שמאי אופרים זה וזה בן שמנה עשרה אליעזר אומר הזכר כדברי בית הלל והנקבה כדברי בית שמאי שהאשה ממהרת לבא לפני האיש: גמ':

ורמינהי אחד לי בן תשע שנים ויום אחד ואחד לי בן עשרים שלא הביא שתי שערות אמר רב שמואל בר רב יצחק אמר רב והוא שנולדו בו סימני סרים אמר רבא דיקא נמי דקתני והוא סרים ש"מ וכי לא נולדו לו סימני סרים עד כמה תני רבי חייא עד רוב שנותיו כי אתו לקמיה דרבי חייא אי כחוש אמר להו אבריוה אי בריא אמר להו אכחשוה דהני סימנים זימנין דאתו מחמת כחישותא זימנין דאתו מחמת בריאותא אמר רב הילכתא בכוליה פרקא מעת לעת ועולא אמר דתנן תנן ודלא תנן לא תנן בשלמא לעולא היינו דקתני הכא יום אחד והכא לא קתני אלא לרב לתני ועוד תני רבי יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר שנת עשרים שיצאו ממנה שלשים יום הרי היא כשנת עשרים לכל דבריה וכן הורה רבי בלוד שנה שמנה עשרה שיצאו ממנה שלשים יום הרי היא כשנת שמנה עשרה לכל דבריה בשלמא דרבי ורבי יוסי בן כיפר לא קשיא הא כבית שמאי הא כבית הלל אלא לרב קשיא תנאי היא דתניא שנה האמורה בקדשים שנה האמורה בבתי ערי חומה שתי שנים שבשדה אחוזה ששה שנים שבעבד עברי וכן שבבן ושבבת כולן מעת לעת שנה האמורה בקדשים אנא לן אמר רב אחא בר יעקב אמר קרא כבש בן שנתו שנתו ולא שנה של מנין עולם שנה האמורה בבתי ערי חומה מנלן אמר קרא עד תם שנה ממכרו ממכרו שלו ולא שנה של מנין עולם שתי שנים שבשדה אחוזה מנלן אמר קרא במספר שני

הכף מלמטה הוא על בית הרחם כמין תפוח נבוה כדאמר לקמן : מלמעלה כדלין : להחמיר היינו מלנו שתניא שוב אין אתה מוצא מפר כדרכיה דמחזקינן לה בכוערת נתקשקשו ואע"ג דלא הכקיע הכקיע לאע"ג דלא התקשקשו וכן כולם אית דאמרי להחמיר היינו מלתא דשעת הכרעה נה אחד מן הסימנין הללו ואינה מולנת עד שיהיו כולם ולאו מילתא תורף הוא אור שיש לתפילו לא הכיאה אחד מהן נדולה

קמו מיי' פ"ב מה' איסורי מזכח הל' ג ועמין כח

היה וזינה ממהרת ובועל כהרי כל הסימנין הללו כבוערת נאמרו וזימי נערות היא נדולה למיתון ולא יכנה סהרי הכיאה שתי שערות ל"ח הלכה כדברי כולן להחמיר הכיאה אחד מן הסימנים הללו ואפילו הקטן שנכנסין הללו הכיאה כדברי כולן להחמיר כיון שאין מדם כוח לאכול בתוכה קיבעה למעשר שאין מוכנין מפירות הנכנסים לה עד שיעשרו ולספרים מהן על טהל אחר אסור עד שיהיה לה שומר קכוע : מתני' : לא חולצת ולא מתיבמת ובפסחים דרחמנא פטורה דכתיב והיה הככור אשר תלד ערט ולאו לונית שאינה יולדת : סרים לאו בר קלינה הוא לכתוב להקיש להאיש מה ביטרחל ואפי' לאו בר הכאה הוא : ה"ג יכיולו רמיס סהדי בן עשרים קדושי טעות כן : נמ' :

ורמינהי אחד לי בן תשע סנים וכו' שכיה דין אחד להם וכיאתו כאחד נדול כדתניא בעל מלאכה קטן הוא ובעית למתניתין : אמר רב שמואל מתני' כגון שמולדו בו סימני סרים המפורשים בהערל כל שאין בשרו מונית הכל בשהות ונוהן ובשרו מחליק : כי אתו לקמיה דרבי חייא בן עשרים שנה אלא הכיא :

יבמות דף פ ודף נו ע"ב ד"ה קטן

תורף הוא שיש לתפילו לא הכיאה אחד מהן נדולה

כר מכוא

שני תבואות משעה שני שתים וכתיב תבואת משעת כל תבואת על שתי שנים להביא תבואת שלישית ושלש תבואת ת"ל משכחת לה בשתי שנים חלה משעת לעת כגון מכרם לו כשהוא חלה פירות כ"ג חלה לוקחן ואוכלן ואוכל תבואה עד שיחזור ויקנינו קודם חלות הבא הרי שתי תבואות כשנ' אוכל תבואה השנית שנים הללו שני מנין העולם:

ובשביעית נמי יעבוד כגון לאכר בניסן תניא לקמן ובשניה תשרי של שביעית עכשיו שם למנין עולם והוא יעבוד עד ניסן: לערבין להיכי דכתיב מכן ג' ניסן שנה ומעלה פשיטא לן דשנת שנים כלומטה דהא ומעל כתיב הכל כן חמש שנים הללו כתיב הללו מכן חמש שנים ושנה כן עשרים שנה ולא כתיב מכן חמש שנים ומעלה אי לא משמעי' הכי מעת לעת סוף סוף מיהא שנת חמש כלמעלה להכי משמעינן הכא דכעינן חמש שנים מלישים בכלל ערך הילמון שהוא אומר: לפרקין דיוצא דופן להיכא דלא תנן ויוסף לאחד כגון בן עשרים ובת עשרים: מאי טעמא לא אמר ליוצא דופן סוחיל וסגירא ליה נמי נמשך מעת לעת: דומיא דהנך כלומר לפי שהנך ד' ונא דופן סוף סוף מעת לעת מיהו הני שכבן ושכבת דמתכי לא מייתי כהן כולל דהא דומיא דקדשים ועבדי חומש ועבד עברי קתני דכתיב הלנך ערכין נמי כתיב כולן מכל שנת עשרים לעבן ס' שקלים לא כתיב כאן ביובלות אלא הלכתא היא:

שכזכר ושנקבה מיבעי ליה ליוצא דופן דכתיב ונקבה עשרת שקלים אלא כן ובת ליוצא דמתכי היא כן עשרים ובת עשרים: מזכה ומיפק לאחרים דישראל למתניתיה דרבי אלעזר בן פרטא: ומעבר שמעתא דרבי יצחק בר נחמני: מפומיה דמרים רבי אלעזר:

הדרן עלך יוצא דופן

בא סימן התחתון שתי שערות סימן נערות: העליון כוחל: מי חולצת גדולה היא שהשערות סימן מובהק ועליהן סמכינן ולקמן מפרש טעמא: אע"פ שמי שפסר פרכין כגמרא והלא בהו מכל מי שפסר כו' דהא ולמי מדמית עליון התחתון כתי לתא אלא שערות: גמ': בת לר"מ דכיון דאמר ר' אליעזר לא מלכ' דקטנה היא מכלל דשכירות ליה מפסר לעליון נמי קודם לתחתון: ולימני בא העליון עד שלא יבא התחתון ולא ליתני אע"פ שמי מפסר: רוב נשים התחתון לתי בריאה ומיעוט עליון שמי דק אמר רבי אליעזר קטנה היא מסוס דחיים למיעוטא שמעלין בה בקטנותי ירקקה הוא דנתר בשלמא לרבי מאיר היינו דכתיב שדים נכונו ושערך צמח אלא לרבנן איפכא מבעי ליה ה"ק כיון ששדים נכונו בידוע ששערך צמח בשלמא לר"מ היינו דכתי בעשות מצרים דריך למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפכא מבעי ליה ה"ק כיון שפשו דדריך בידוע שבאו נעוריך ואיבעית אימא מאי שדי כולה בדדי כתיב וה"ק הקב"ה לישראל

איכרפו

טו

מם כג

תתן וכיון דשעמייכו דרבנן מסוס רובה הוא ר"מ כשמעת היכא דלא כדקו: מאכל היכא דכדקו ולא משכחו תחתון: חיסא מוזו דקטנה היא וממעוטא היא קמ"ל כו': שדים נכונו והדר ושערך צמח מלמא עליון זימנין דקלים: כשעשות מצרים דדין שהיו מצריים משמקי' בין וממעכין דדין: למען שדי נעוריך כדי לשתלוף ולזוות בין בשתיהם ולחוס לחסם ותבלי לימי נערות שדי לשון השלכה כלומר עדיין היו שערות נעוריך עומדים להשתלף ולנשת מלמא דדים קדמי: ואתי שדי דשמע דעדין סיו לנשת: כולה בדדין כתיב והאי שדי לשון שדים:

איכרפו

הדרן עלך יוצא דופן

בא סימן התחתון עד שלא בא העליון או חולצת או מחיבמת בא העליון עד שלא בא התחתון אע"פ שאי אפשר ר"מ אומר לא חולצת ולא מחיבמת וחכמ"א או חולצת או מחיבמת מפני שאמרו אי אפשר לתחתון לבא עד שלא בא העליון אבל א' אי אפשר לעליון לבא עד שלא בא התחתון: גמ':

אף על פי שאי אפשר והלא בא בא לרבי מאיר אף על פי שאי אפשר לרבנן ולחנויי בא העליון רבי מאיר אומר לא חולצת ולא מחיבמת וחכמים אופרים או חולצת או מחיבמת ואנא ידענא משום דאי אפשר הוא אי לא תנא אף על פי שאי אפשר הוה אמינא רובנשים תחתון אתי ברישא ומיעוט עליון אתי ברישא ור"מ לטעמיה דחייש למיעוט ורבנן לטעמייהו ולא חייש למיעוטא והני מילי בסתמא אבל היכא דברקן ולא אשכחן אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים קס"ל דאי אפשר ודאי אתי ומנמר

שבאו נעוריך ואיבעית אימא מאי כולה בדדי כתיב וה"ק הקב"ה לישראל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0101
DFG

בא סימן — פרק ששי — נזה

רבן סב"ג אומר בנות כפריס כו' פליג אדרבנן דאמרי בבולהון ממהר לבא התחתון ואדרבי מאיר נמי פליג דסבר מאיר לא מפליג בין כרכים לכפרים:

בשלמא לפני הפרק כו' דתני מסתבר לתת הפרק סומך ניהו פי' נקוט ולא תחלון והדין עמו דליכ' לפרושי סומך ניהו ותמלן דהא קתני נסים ד"א כאמת לומר קטנה היא ותמלן ות"ת תמלי כולקין לות' לת תבדוק ותחלון לת' הפרק דהא הסתם סבר מקשן דקושה דהכיא סימנין דקאמר רבא דהוי לחליצה ולאמלי דמסכי כגי ד' חל נה נעי בדיקה בבדוק מאחר הפרק ותו לא ליכא למיקם סומך מלפני הפרק כלו והוו סומך דהא דוקא כי דאמו לחות' לפני הפרק קאמר הכא דסומך ניכהו מכל מקום לא דאמו חות' מקודם משמע דאין לנו לחוש וכשילהי מנ' תליצה דף קה נמי דאמר ליה רמי לחכמן זיל בדקה מסתמא לא בדיקה לפני הפרק וכן משמע כפרק מי שמת גבי כהני דקאמר מהו לבודקן מלמת מי מסתכחי כהו סימנים לא מהדין דלפני הפרק כהו וי"ל דהא דקאמר לבודקין מותן הייכו לכתחלה מ"מ כודקין לאו דוקא אלא כלומר דהא בדקו דמהכי בדיקתן קאמר ות"ת תמלי פריך שפיר לאחר הפרק למה לי בדיקה הא נפקא מינה שהא בדקו ולא מצאו סום שערות או שמצאו אותן שערות עצמן דליכא תולנת כמו שהכו מפרכסים בדיקה דלפני הפרק וי"ל להך בדיקה לאחר הפרק משמע ליה לחייכו להחזיקה כגדולה לחי להחזיקה בקטנה הא כן תוך הפרק תמלי מיהו נחמכות הסתם לאחר הפרק נחמכות כל שכן תוך הפרק ולכך פריך דגלה בדיקה נמי מחזקין לה כגדולה:

איבעית אימא רבי יהודה ותוך הפרק ומ"ש רבי בעית אימא ר"ש ענן כו' ות"ת ומתי קאמר דנחמ' לומ' גדולה היא שלא תמלן מה צריך לנחמנות הא גלתה הכי לא ממהר ואפ"ל דאמר קטנה היא מ"מ נהי נחמנת כדקתני סיפא מכל מקום צריכה נחמנת לומר קטנה היא ותמלן ים לומר דנפקא מינה הא נסתם בדקו מנסים לאחר בדיקתה ולא מצאו סערות תפילו הכי לא תמלן ומי לאו כנסים הוה ממהנן שפיר דקתני לו ל"ד חוששים שמא נסרו הייכו דוקא לאחר הפרק לרבי יהודה משום דרבנן דחזקה סימנין מכל מום הוא לרבי יהודה דליכא חזקה מאחר זמן לרבי שמעון דליכא חזקה דרבנן מוששין שמא נסרו והוא שבעל לאחר זמן ות"ת ונחמנת לומר קטנה היא צלה תחלוף מאי מהכי נחמנת הצלה תפילו תמרו ים שערות הייכו נחמנת כדקתני סיפא נחמנת לומר גדולה היא כו' וי"ל דנחמנת לומר שתחלוף שערות היו קודם הפרק לאו לאחר הסתם ות"ת לאחר הפרק כאן ואין פריך לעיל: ואין

איכרפו דדיך לא הדרת בך אישתדודיך נמי לא הדרת בך דכולי עלמא סיהא אהחתון סמכינן מנלן אמ' רב יהוד' אמ' רב וכן תנא דבי ר' ישמעאל אם קרא איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה מה איש בסימן אחד אף אשה בסימן אחד ואיזו' או' הא' פאיש מה איש תחתון ולא עליון אף אשה תחתון ולא עליון תניא נמי הכי אמר רבי אליעזר ברבי צדוק כך היו מפרשין ביבנה ואמרו כיון שבא תחתון שוב אין משניחין על עליון תניא רבי שמעון בן גמליאל אומר בנות כרכים תחתון ממהר לבא מפני שרגילות בטרחצאות בנות כפרים עליון ממהר לבא מפני שטוחנות ברחים רבי שמעון בן אליעזר אומר בנות עשירים צד ימין ממהר לבא שנישוף באפקריסותן בנות עניים צד שמאל מפהר לבא מפני ששואבות כדי מים עליהן ואיבעית אימא מפני שנושאין אחיהן על גבי סיהן תנו רבנן צד שמאל קודם לצד ימין רבי חנינא בן אחי רבי יהושע אומר מעולם לא קדם צד שמאל לצד ימין חוץ מאחת שהיתה בשכונתי שקדם צד שמאל לצד ימין וחזר לאיתנו תנו רבנן כל הנבדקות נבדקות על פי נשים וכן היה רבי אליעזר מוסר לאשתו ורבי ישמעאל מוסר לאמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק נשים בודקות אותן תוך הפרק אין נשים בודקות אותן שאין משיאין סמקות על פי נשים רבי שמעון אומר אף תוך הפרק נשים בודקות אותן ונאמנת אשה להחמי' אבל לא להקל כיצד גדולה היא שלא חמאן קטנה היא שלא תחלוץ אבל אין נאמנת לומר קטנה היא שתאמאן וגדולה היא שתחלוץ אמר מר רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק נשים בודקות אותן בשלמא לפני הפרק בעי בדיקה דאי משתכח לאחר הפרק שומא ניהו אלא לאחר הפרק למה לי בדיקה והאמר רבא קטנה שהגיע לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין כי אמר רבא חזק למיאן אבל לחליצה בעיא בדיקה תוך הפרק אין נשים בודקות אותן קסבר תוך הפרק כלאחר הפרק ולאחר הפרק דאיכא חזקה דרבא סמכינן אנשים ובדקו תוך הפרק דליכא חזקה דרבא לא סמכינן אנשים ולא בדקי נשים ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים בודקות אותן קסבר תוך הפרק כלפני הפרק ובעיא בדיקה דאי משתכחי לאחר הפרק שומא ניהו ונאמנת אשה להחמי' אבל לא להקל

האי מאן קתני לה איבעית אימא רבי יהודה ואתוך הפרק ואין

ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חוקה דרבא: מפני שאמרו אי פשר כו': הא תולמה לי האתנא ליה רישא וכי תימא משום דקא בעי למסתמה כרבנן פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהדתים מסתברא טעמ' דר"מ דקא מסייע ליה קראי קמ"ל ואי"א משום דקא בעי למתני כיוצא בו: מתני' כיוצא בו כל כלי חרס שהוא מכנים מוציא ויש שמוציא ואינו מכנים כל אבר ש יש בו צפורן יש בו עצם ויש ש יש בו עצם ואין בו צפורן כל °המטמא מדרס °מטמא טמא מת ויש שמטמ' טמא מת ואינו מטמא מדרס: גמ': מכנים פסול למי חטאת ופסיל משום גסטרא מוציא כשר למי חטאת ופסיל משום גסטרא אמר רב אסי שונין כלי חרס שיעורו בבונם משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין גסטרא בלבד מאי טעמא אמר מר זוטר בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא תנו רבנן ביצד בודקין כלי חרס לידע אם ניקב בבונם משקה אם לאו יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה אם כנסה בידוע שבונם משקה ואם לאו בידוע שמוציא משקה רבי

קמז

ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חזקה דרבנן ר"מ פוסק להלכה כרבי שמעון דתוך הפרק כלפני הפרק כדמסקי' שלהי °יונה דופן והסוף לתו' דתוך הזמן כלאחר ומן מיתותב לעיל ומתוך כך פסק נמי לקמן הלכה כרבנן דאמר מוקף כניסה סימכין דהא רבי שמעון דפסקינן כוותיה לית ליה דרבנן ועוד כפר' מי שמת אמר רב נחמן בור ין לקיבה ולא לזגים ומין נדתה לטמיו יהיה הלכה כר' שמעון בתוך הפרק כלפני הפרק מין לכה כמותו בתוך דלית ליה חוקה דרבנן דלמו הא בהא תליא ורבנן נופים פסיק ליה לתוך הזמן כלפני ומן והא דמוקי הש"ס כר' יהודה כרבי שמעון ולית ליה דרבנן חף על גב דאתי שפיר כרבי יהודה וכרבנן מין ו דחייק מן הש"ס מייסב סברייתא כ ל ענייו ודרב נחמן נמי ליתא מקמי דרבא דהוי בתרתה ועוד דרבא נמי מיכא לתוקמי מילתיה דרב נחמן דאמר ב דקין למילונין סיינו תוך הפרק ובי דקין הם לת תוקה לי נמי לאחר הפרק ומי דקין הם לת ימצאו טערות תמלן דאין מוסגין שמא נפרו מלא כשבעל לאחר זמן ורבא לטייבי כשבעל ומעשה בכל יום דסתכיכין מבליקת גם ס לאחר הפרק והיינו דלא כרבי שמעון ואפילו נתוך שתי הפרק כלפני הפרק אומר ר' דאין הלכה כרבי שמעון דעל כרחך תוך הזמן ותוך הפרק לאו תלתא מילתא הוה דאי תלתא מילתא הוה כרבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דאמר תוך הזמן כלאחר טומן כ ין דפליגי הכא תלתי ועוד דלעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פר' ועוד פרק משמע גדלות כמו שמשיילן שמוך לפיקין ובפרק °המוכר יין כנות ישראל שסגרו לפרקן ולא הניחו פירוש הכיולו כ טערות ולא הניחו לכלב שניס ופפרש ר"ת דפליגי הכא ביום לאחרון של שבת ר"ב ויום אחד לנקבה לו ב יום שבת ר"ג ויום ש"ל לוכר ולאותו יום לקרי תוך הפר' דלר' יהודה הוי ומן הכאת טערו' אתחילת היום ולרבי שמעון כסופו וק"ל כרבי יהודה לגבי רבי שמעון °בפרק מי סוסניתוהו ומשמע יכס קטן מו יכמה קטנה שכלו לבלוק טוב לכתחיל לכדיק לפני הפרק אם יש לסס טערות וכן לאחר הפרק ואם הן לותן שהיו קושס נאתין עד ס ניולו טערות לאחלות תכל יכס גדול ויכמה גדולה דלא מיפסר עוד לכדר מלכה ספיר אם יש לסס טערות ואין לתוש שמא לפני הפרק כלו כדפירשתי לעיל ואם יש ליכמה דליס גדולים אין צריך לבדוק לאחר הטערות דהא אמרינן לעיל מי מיפסר סיכת העליון עד סיכת התחתון:

פשר לצי חטאת ואם דאמרי' שכל מעשים בכלי גללים בכלי מכנים בכלי חרס הייט בזמן שמוין שם כאן הסורפה שהשתירו שם לפי שהלו לטבילתה לשחטה כטבול יום לקונים מלגן של נדיק ס:

אלא לענין גסטרא פי' ר"ח גסטרא הוא אבר בלשון יון וגרסה לפין שבר כלי חרס טמא מגוס גסטרא הלא ס"ב יאמרו דהא לפי שלם כשניקב כבונם משקה טהור עד שייחדנו לחוכלין כ"ש שם נשבר לגמרי דכיון דשברי יחוד ול"ת והא דתנן ומייתי לה בפרק הלו טריפות סדקין שבכלי חרס הן וקרקרותיהן ודופנותיהן סיעורן בכלי סיכת קטן עד לוז ומל ג עד שלש כרביעית כו'כין לחייבי ע"י יחיד לפילו שבר מכלי גדול יהא סיעורו בכלי סיכת קטן ול"ל לפין דבר ליחד שבר קטן הבא מכלי גדול ובטלם דעתו מפל כל בני מלם ול"ת הא דתניא בתוספתא לכלי ס"ם מחט ובטבע וכולי המתניל וקרקרות הכלים הן ממלמים ומין מקדשין בהם מפלן ועבדן כלי מקדשין

בפן כו'לכבי ר"מ וחכ"א כלי שטיור שעה אחת מין לו טומאה עולם ת ומין לומר לכשנדוך תקון אז ולא נתית לים טומאה דתנן °כמסכת כלים פ"ם מתכו תוכיות פחות מר' טפחים טהור מרבי נטים מקבל טומאה מזיסיקו לחפות כו סיפנגין מלמה מהני בהם תקון ולא מסתבי' דאתיא כר"מ ולא כרבנן ול"ל דאפ שלין לו טומאה לעולם היינו כשברים הפחותים מסיעור המפורש °בחולין ומחמת גריעותא לא מהני תקון הוא כשתלה:

אם כונסה כידוע שהוא ככונם משקה והא דאמר כפר' °כל הכשר מי נזיע דוולא ככונם משקה מילף ליפי ומטבילין כו הידים להוו מקובלין לטהר לחו היינו כבונם משקה דכתם מיירי כשהנקב כל כך גדול עד שמים מקלחין וזוי חבור ע"י גוף לידים לא"נ דלעניין מכילה לא הוי חבור וכונם משקה דכתם מיירי טיף טיף כדאמר בסמוך מיהו ס פשר דהחוא כונם משקה דכתם דלא ברכה כלי שניקב בכונם משקה לין נוטלין הימנו לידי' משמע דשוין ואע"ג דלא הוי נזוק דכתי שעשה הוי חבור לענין טבילת ידים ונם רש"י לא הזכיר שם נזוק ואע"ג דכתוכי שמעתין במתניתין ובכרייתא לא קאמר כונם משקה א"ל בכלי חרס ובכוסף °המקניט נמי קאמר ה' מדות בכלי חרס משמע דלזוקק בכלי חרס הן כל מוקם מדות ולא בכלי עץ מ"ת הא דכתב לאמר בפרק כל הכשר כלי שניקב בכונם משקה לין נוטלין הימנו לידים ום להשתמש בכלי שלא ליטול מהם כיון שלא הזכיר שם כלי חרס אלא קאמר כלי סתם:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0103
DFG

דף עה יש בו עצם אין בו צפורן מטמא במגע ובמשא ובאהל לא בהלל ס"ב ש"מ
מית דמפרש טעמא גזרה שמינה נספרת על גב היד מטו נספרת מכל
בהלל המת לא גזרו דעבדו היכרא ללא ליסרוף עליה תרומה וקדשים ומית
דלמר משום דעצם כשעורה נגע בה ומימה להלי טעמא מאי מטמא
במגע כשמגע בכשר ומיהו נוגע בעלי דלמי
משום דכשר הוי יד ומומר לעצם המחר בב

דף קיח בס"ד העור והרוטב דאין יד לפחות מכזית
ואין סומר לפחות מכפול ורבינו הגדול
דהכא היינו רב ושם לו"ד דגזרו מכשיר אטו
לפעמים שיש בעצם כשעול אי נמי נגיעת כשר
אטו נגיעת עצם אין גזרו מגע אטו משא:
כל המטמא מדרס היינו מק"ו דבכן

דף כה קטנים בס"ד וכפרק בירד הרגל פירשנו:
הגיגא תלמוד ירושלמי אמתי קשיא ליה כ"ש
כלומר תקשה כמתני' לע"ג דתקשה להו
גדולה לחזקיה דקתני כל שהוא חייב בפחות
דף ג חייב כמתני' בס"ד וכמתני' כמ"ש
פחות דקתני לקיטתו כחבר ומכניסו לקיום
ובמעשר לא תני ליה וכן כל שחייב כרמאי
הכי חייב כמתניתין ושמעינן לה ממתניתין
דרמאי הכי וכל שיש לה קיצור ים לו שביעי
שמיני כמי ממתני' דשביעי ור"ל דלא פרי' לא
מדוכ יהודה דמאי הוכרך למימר למתוי
מחזר הכא ותמס והסתם לתי שפיר דלא
קמ"ל דהיתיר בס"ד לסנהדרין למתוי אגל דכשר
לר כי ממונות ופסול לדיני נפשות כדתנן
התם מין כשר לדיני נפשות אלא מקמשמין
לכהונה אלא לא פריך ממאי כי מס על רב
יהודה ולרב יהודה לא מני למתוי לחדא
מיי' פכ"ו מהל' כלים הל' ח' למתוי אלא דסיפא דקתני דאין דיני
ממונות דקתני דאין כשר לדיני נפשות אלא
מן המס אין לכהונה משמע אפי' כשר
לדיני ממונות ולכל הפחות מוקמינן ר"ל
דכשר ולר' יהודה אתא למתוי דשמועינן
דגר ומחזר כשרים לר כי ממונות דפסול
לדיני נפשות שמע' ממתני' דהתם וגרסינן
הכא כמו שיש ספרי דגרס בס"ד סנהדרין אי
אי אמרינן גר מטו"ד לכל נקהל כך ואי
משמעינן מחזר דבא מטיפה כשרה לכהונה
כשר לדיני ממונות אבל גר ממש לא ת"ל ג
ת"ל כמו שיש בספרים אי משמעינן גר
מיי' פי"ח מה' מטו"ד סנהדרין הל' ג' ומשום דבא מטיפה פסולה ולכך פסול לדיני
נפשות דרך יהודה לא אתא למשמעינן הא
דפסול לדיני נפשות כדפרישנא:
לאתויי מחזר ומ"ת ואמאי לא קאמר
למתוי בעל מום דפסול לדיני
דף לו נפשות ומפיק לה מכשר בס"ד מחד דיני ממונות
כדרים מנות תלוכ כשם שכ"ל מנוקין נגדק
כך מנוקין מכל מום ור"ל דלא קיירי אלא
דף כו בפסול יוחסין קמיירי:
דף כז חדא לאתויי גר משמע לכשר מע"ג דאין מחזר ואימא בס"ד דכשר לגמרי מקרב
דף מה מחיך קרי ביה ור"ל דהכא מיירי לדין גר מכירו כדאמר בס"ד מצות תלויה גר אין מכירו תגרים ואם היה אומר אני יהודי ואין מכירו לא מהימן
דף קכ סס נקוד לעיני דיני נפשות ומ"ת הא דאין מכירו מכל בדיני ממונות דאין יוחסין ע"ל בשכר בס"ד יוחסין ע"ל נמרת דמי שהוחזק מנותין כו' לפריך
דף עו למימרא דלא מוקמינן פסולין ורימנהי הכל כשרין כר' יהודה לאתויי מחזר ומאי קושיא לימני דהיינו דוקא לדון ממון כיון דאיכא בו דופיא גר ואם נאמר דהכא
מיירי בגר שאין מיוחסין הוא אתי ספיר ור"ל דתמני ממזר ונתין מיוחסין ע"ל מקרב אחיך קרינן ביה תרתי דהא דדרשי' על ר' הוא דנעשין מקרב אחיך
ומחזר מקרי ספיר על ר' דכל מודע יבדיל ואם ממזר פסול לדון את ישראל מפסיל נמי לדון את ממזר מכרו והא דתניא את וספחת אין מעידין אלא מן
המסיחין לכהונה היינו מדרבנן דמדאוריי' מפיקו מקרב אחיך והא דעביד גירושתא בין גר לממזר מע"ג דחלוקין זה מזה כדאי' נקט גרושתא לפי
דף קפ שהשניהם שוים ואין חלוק זה מפורש כם ור"ת בס"ד מצות תלויה דמ"ל לר' שמואל כר' יהודה דרב יהודה תינוק בן ט' ל' שנ יחללו ולא כ"ל של גרים ורבינו ל"ת
דף כב לומר דלאו ורב שמואל היינו בנו של רב יהודה הינדואה דאמר בס"ד דקידושין לגר אין לו יורשין הוה ובנו ובן משמ' אלעזר דקאמר ואמר גר לאו משמע
דהוה עצמו נתגייר וכיון דלא הוה ממו מיישראל לאחר דינין נמי מיפסיל ואמאי הוכרך להביא קרא למלוקה וגם רב יהודה היכי כדרבו לדיין ור"ל דקבלו עליהם
החולין והחולקת דבדיני ממונות הוה כשר ולחלוקה מפסל כדאמר בסוף לולב הגזול נמי מיירי ואין להאריך כאן יותר:

כל

ר' יהודה אומר לא כן בודקין אותו להוא לתוי' דאמרי' לקמן הוא
אומר עיילי מיא לגוה לפילו בנקב קטן אלא הכי בדקינן לה כופי הקדרה
לתוך הערי' קודם שיתן המים ואח"כ נותן מים בערי' עד שיהו מים
נפנין על פניה מס כנסת בידוע כ': מס המוכר מעמיד מפילו נקב גדול:

עורה לוי מסקה: מהלוי מעמיד מפילו נקב גדול:

כר מנוס רבי יהודה אומר כופף אזני קדרה לתוכו ומציף
עליה מים ואם כונס בידוע שבונס משקה ואם
לאו בידוע שמוציא משקה או שופתה על גבי
האור אם האור מעמיד בידוע שמוציא משק ואם
לאו בידוע שמכנים משקה רבי יוסי אומר אף
לא שופתה על גבי האור מפני שהאור מעמיד
אלא שופתה על גבי הרמץ אם רפץ מעמידה
בידוע שמוציא משקה ואם לאו בידוע שכונס
משקה היה טורד טיפה אחר טיפ בידוע שכונס
משקה מאי איכא בין ת"ק לר' יהוד' אמר עולא
כינוס על ידי הדחק איכ' ביניהו: כל אבר שיש
בו צפורן: יש בו צפורין מטמא במגע ובמשא
ובאהל יש בו עצם ואין בו צפורן מטמא במגע
ובמשא ואינו מטמא באהל אמר רב חסדא
דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו
אצבע יתרה שיש בו עצם ואין בו צפורין מטמא
במגע ובמש' ואינו מטמא באהל אמר רבה בר
בר חנה א"ר יוחנן וכשאינה נספרת על גב היד:
קמ"ל כל המטמא מדרס: כל דחזי למדרס מטמא
טמא מת ויש שמטמ' מטמא מת ואין מטמ' מדרס
לאתויי מאי לאתויי סאה ותרק דתני והושב
על הכלי יכול כפה סאה וישב עליה או תרקב
וישב עליו יהא טמא ת"ל אשר ישב עליו הזב מי"ק טו
שמיוחד לישיב יצא זה שאומרי לו עמוד ונעשה
מלאכתנו: מתני': כל הראוי לידון דיני
נפשות ראוי לדון דיני ממונות ויש שראוי לדון
דיני ממונות ואינו ראוי לדון דיני נפשות:
גמ': אמר רב יהודה לאתויי מאי תנינא
חדא זימנא הכל כשרין לדון דיני ממונות ואין
קמ"ל הכל פשרין לדון דיני נפשות והוינן בה לאתויי מאי ואמר רב יהודה לאתויי ממזר חדא
לאתויי גר וחדא לאתויי ממזר וצריכי דאי אשמעינן גר משום דראוי לבא בקהל אבל
ממזר דאין ראוי לבא בקהל אימא לא ואי אשמעינן ממזר משום דקאתי מטפה כשרה
אבל גר דקאתי מטפה פסולה אימא לא צריכא: מתני': כל הכשר לדון
כשר להעיד ויש שכשר להעיד ואינו כשר לדון גמ': לאתויי מאי א"ר יוחנן
רבי
לאתויי סומא באחת מעיניו ומני

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0104
DFG

רבי מאיר היא דאמר סומא בתחת מטהרין לה: שלח בסומין מפילו סומא בתחת מעכבין: דכתיב לכל מראה עיני הכהן עד דליכא כולי מראה: ומה ריבין שלח בקרובין דנפקא לן מלח יתמו חטאת על בניס אף נגעים אין כהן רואה נגע קרובו: ונומרין בלילה תלמח לא מקשינן ריבין לנגעי דכתי וביו׳ סרעות בו נשר וכי היכי דלעכין לילה לא

מקיש לעכן סומא נמי לא מקיש: סתמא תורה אור

דכתי׳ בהיך סהיה דלעיל מוקמינן כר׳ מאיר דיחיד הוא: דקתני לה נבי הילכתא דדיני נסנהדרין דקא מייתי כולי מסכתא בדיניו הילכך עיקר היא אלא דך לא תנן לה הכא נבי נגעים אלא נבי נדה משום דנקט ביומא כיונא כו׳: מתני׳: כל שחייב במעשרות אטמא טומאת אוכלין דאין לך חייב במעשר אלא אוכל: גמ׳: בפאה כתיב ובקוצרכם את קצ׳ ונאמר דומיא דקצירה דאכנסי לקיום ואיכ׳ כל הני: מנכיסי לקיום שמר יכול לא ירו: למעוטי ספיחי סטים וקוצה לחיוב כל אלא מין נבוע: סטים קר״ג: קוצה נו״ט ואלא ידענא מאחי נקט ספיחים וכמ״ש לי סמרא׳ נאים ריוויים לאכ לא: תלמוד מכאן לקיטתו כאחד: ואילו לקיטתו כאחד ומעשר אלא אכנסיו לקיום ומיכ ירק: לא קאמרי אלמא אלא אין ריבין כמעשר מדרבנן ומאוריית לא מחייב אלא מין נגע ותירום וביכורים: סומים ונכ״ש מכניסן לקיום לפיכך חייבים בפאה: מלבנן סורו: תבן אחד אחד דירק סורוע בין סורס לסורס מפסיק להו: עולבי עשר ושמו קר״ש שפלח: פריכות

גבי הלכתא דדיני: מתני׳: כל שחייב במעשרות אטמא טומאת אוכלין ויש שבטמא טופאת אוכלין ואינו חייב במעשרות: גמ׳: לאתויי מאי לאתויי בשר ודגים ובצים: מתני׳: כל שחייב בפאה חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה: גמ׳: לאתויי מאי אילימא לאתויי האנה וירק שאינו חייב בפאה דתנן כלל אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר וגדולו מן הארץ ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי סטים וקוצה ונשמר למעוטי הפקר וגדולו מן הארץ למעוטי כמהים ופטריו ולקיטתו כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק ואילו גבי מעשר תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגדולו מן הארץ חייב במעשרות ואילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני אם היו בהם שומים ובצלין חייבין דתנן מלבנות בצלים שבין הירק רבי יוסי אומר פאה מכל אחת ואחת וחכמים אומרים אחת על הכל, אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן עולשין שזרען מתחילת לבהמה ונפלך עליהן לאדם.

צריכות

כדתנן נמס׳ פרייעית עוד בקשה הרב ר״ם מטול דלקמן מתרינן דנמנו וגמרו דמין פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וכפר׳ כל מערכין תמר ורע הנרגיר למאי חזו וקתמר סכן דמשונים שלח פיה להם פלפלין הוא שמוקין אותן ומטבילין בו את הבלי וכ״ם דפלפלין אתע מהאי טעמא ור״ל דזרע גרגיר כי שמקין אותו להטביל בו חזו לף בעיני אלא דמין דגילות לם מקן כדי לאוכלן בלא טיבול לפי שע״י טיבול עדיף טעי אבל פילפלין לאם שמשקו לא חזו בעיניהו אלא ע״י טיבול:

ספיחי סטים פילם בקול דלוקח נקט ספיחים אבל תלתן דאוין לאכילה אי נמי ספיחים דאוין יותר ש״ד דחייב בפאה קתני׳:

וגדולו מן הארץ למעוטי כמהין ופטריות נפ׳ כיצד מכרכין פרוך והא תנן אם אמר כל גידולי קרקע עלי קונם אסור בכמהי ופטריות ומשני מירב׳ רבו מלרעת מיבק לא יבקי מלרעת ושם כל דבר שמין נדולו מן הארץ קתני תני ובל דבר שמין יונק מן הארץ אם כן נמי בשמעתין נרוך לאיתויי יונק מן הארץ:

למעוטי תאנה תימא מאי אנה דתאנה מין נוהג פאה ומעשר אלא בירק תירוש ויצהר כלומר ומאי אנה שבא דבריכו חכמים טפי במעשר מבפאה ומוסיף ר״ת אסוס דתאנה מין לקיטתה כאחד ה לכך לא נזדרו חכמים פאה כה אלא יבפי עניים אתי ונמור בעל הבית לקיטתו ויפסידו יותר בתקום אחר אחה ירק נמי מין הפאה חסוך ומיהו שוה כ״ח מעט ואם ירצה לחריה עד שערב יפם לו ויתי׳ שזרען מתחילה לבהמה משמע דמתמה לאדם קיימי מו לתרויהו ור״ת כי זרען לבהמה פקע שם חוכל מיניהו ה״ג דתמר כל שמיוחד לאוכל אדם טמא על סיפסל מלאכול לבלב דכיון שזרען לבהמה אין עליהם שם חוכל ולא סיו בני גידולים מעולם לאדם והא דתמר כבעור והדוטב עולבין שלקען הרישם לבהמה ונמלך עליהן לאדם נדיוח הכשר שכן קרוי בהמת לאוש מצ״ל דהדיחן לבהמה לא פקעי מיניהו שם חוכל שיפסל מלאכול לבלב ואחתי לא סוכשרו ר״ל דמיירי שסין מתחילה מיוחדים לבהמה אי נמי אמת אין הכשר מועיל אף באוכל לאדם אי סוי הכשר לנורך בהמה:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0105
DFG

מחשבת חייס לא שמה מחשבה לחייס לא תשב לאוכלה עד לאחר שחישה
ואפי' אתה אומר לי שמה מחשבה לא פקע שם אוכל מיניה עמיה
שנתנבלה עד שתפסיד מחכילת כלב:

תרנגולתא דלגמי סהור לפי שאין לו סימני טהר ולא שרי משעה שיצא
ביונה מן הטהור שהור שהרי
שלשה לא ילדה הפרוס אלא ב' וכיוס הטילה
והפרוס מעפר קמ גדיל ונפסד ממילא ע"י
סימני טומאה ונקבה כמי אין לאוסרה לאחרן
לפסר זה וזה נותר דהא מפרוס לא יצא שלא
מן הביצה ומעפר קנדיל בדפיה ומיהו נראה
עיקר שפני מיני הן והאידנא דלית להו סימני
טהרה והאידנא תרנגול דלגמי סהור
הזכר והנקבה דאין כרת שמין אלא סוף סוף
מסנקים ועוד כיון דלא סוי אפופות טמאה
שכתובין דכשהוא בבל מיני זכר ונקבה
משום סימני טומאה אין לאסור על סימני
טהרה אלא בצפרים שמניס דמכשר ילפינן
מדעי מחשבה חס בצפרים
מדכתיב קרא וכל מאי פדיך ניס לומר דס"ל
מילתא בצפרים מי אית כה וכל כלב נפל
לבת כאי לרבנן נרוך מחשבה ואע"ג דמקשה
מסיק לדעתיה הא לעקט נפל לבת מ"ט
עדיך מיעקרת מילתא בצפרים כה דסבר
דמחשבת נפילה לבת לא שמיקם כולי האי עד
שיעשה בצפרי עד דמכשרי ורמי:

ל"ג נבי צפרים והא כתיב דאמר מר
דכשאה טהורה ובריכה מחשבה
בצפרים דאין דרך לתלות ב"ש בס בן אמי
אין נרוך הכשר דאלב נפלת בשאה טהורה
אין סופה לטמא טומאה חמורה כדאמרינן
בכל מעה מאלב נפלה ואלב טרפה יעשה
לכל מלאכה ואי אתה אומר שחוט הא דס"ס
לא מכשר כיון דקאמר נרוך מחשבה ואיכא
מאן דס אוכל עלה עד שיסא חוכל כ"ש כהעור
והרוטב בני שולפין מסדיקן לבשאה ואלב
בשאה טמאה פשיטא דאלב נרוך מחשבה
דמ"ס מנפלה ובני כרכים נרסי ליה ומיהו
באלב שחוטה לכיון דאין נרוך מחשבה הוי
אוכל ומתכשר נמי שחוטה: סוס

ג' מכלי אכות פ"ה

פחשבה ולא הכשר אא בצפרים ומי איכא למ"ד דלא בעי מחשבה והתנן נבלת בהמה
טמאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בצפרים צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר א"ר
זעירא בר חנינא לעולם בפרך וגתו מאסתו ועשאתו ככפר א"ר יוחנן בן נורי קל וחומר
אם משאה טומאה חמורה שלא במחשבה לא חשאה טומאה קלה שלא במחשבה
אמרו לו לא אם אמרת בטומאה חמורה שכן אינו יורדת לכך מאי אינה יורדת לכך
אמר רבא הכי קאמרי ליה לא אם אמרת

בטומאה

צריכות מחשבה לכשיתלשו קסבר מחשבת
חבור לא שמה מחשבה אמר רבא אף אנן נמי
תנינא שלשה עשר דברים נאמרו בנבלת עוף
טהור וזה אחד מהן צריכ' מחשבה ואינה צריכ'
הפשר אלמא מחשבת חיים לא שמה מחשבה
הכא נמי מחשבת חבור לא שמה מחשבה רבי
זירא אמר הכא בגוזל שנפל מן הרום עסקינן
דלא הוה קטן דלחשוב עלי"א ל' אביי תרנגולת
שביבנה מאי איכא למימר אמר ליה תרנגול
ברא הוה אחיכו עליה תרנגול ברא עוף טמא
הוה ועוף טמא מי קמטמא אמר להו אביי גבר
רבה אמר מילתא לא תחיכו עליה בתרנגולת
שמרדה ומאי ברא דאיבראי מברר' רב פפא
אמר תרנגולתא דאגמא הואי רב פפא לטעמי'
דאמ' רב פפא תרנגולא דאגמא אסיר תרנגולת
דאגמא שריא וסימניך עסתי ולא עמונית דרש
מרימר תרנגולתא דאגמא אסירא חזיוה רבנן
דדרסה ואכלה והיינו נירותא תנו רבנן גוזל
שנפל לגת וחשב עליו להעלותו לנכרי טמא
לכלב טהור רבי יוחנן בן נורי אומר אף לכלב
טמא אמר ר' יוחנן בן נורי קל וחומר אם משמא
טומאה חמורה שלא במחשבה לא ישמא
טומאה קלה שלא במחשבה אמרו לו לא אם
אמרת בטומאה חמורה שכן אינה יורדת לכך
תאמר בטומאה קלה שכן יורדת לכך אמר
להן תרנגולת שביבנה' תוכיח שיורדת לכך
וטמאוה שלא במחשבה אמרו לו משם ראיה
נכרים היו שם וחשבו עליה לאכילה במאי
עסקינן אילימא בכרכים למה לי' מחשבה
קן והתנן נבלת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת
עוף טהור והחלב בכרכים אין צריכין לא
פחשבה ולא הכשר אא בצפרים ומי איכא למ"ד דלא בעי מחשבה והתנן נבלת בהמה
טמאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בצפרים צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר א"ר
זעירא בר חנינא לעולם בפרך וגתו מאסתו ועשאתו ככפר א"ר יוחנן בן נורי קל וחומר
אם משמא טומאה חמורה שלא במחשבה לא חשמא טומאה קלה שלא במחשבה
אמרו לו לא אם אמרת בטומאה חמורה שכן אינו יורדת לכך מאי אינה יורדת לכך
אמר רבא הכי קאמרי ליה לא אם אמרת

בטומאה

יורדת לגין מחשבה ולקטן מפרס מ"ש: תרנגולת שביבנה תוכיח שמתה תרנגולת כיבנה וכח תעשה לפני מכמים וטמאוה שלא במחשבה ואע"פ שיורדת
לכך כלומר לטומאה קלה טמאוה שלא במחשבה וכטומאה קלה אמרת יורדת לכך: כבל מקום ומפולו בצפרים לחיכה חוכלין מרוכין פחמת
לחכילה: ובבלת עוף טהור בכרכים לחיכה עם רב וחכמים בבל ובן חלב בהמה דכרפיס מין נריבין מחשבה כל בצפרים בעי מחשבה: ובבלת
בהמה טמאה בבל מקום פחמת לחו לחכילה הילכך בעיא מחשבה ונפי דאי אית בה מחשבה מטמיא משקין ואוכלין וכל שכן חוכלין ומשקין חלת
להכי מהניא מחשבה לאי חיכא פחות מכזית שאר חוכלין ופחות מכזית משקין נבלה לכב נה אי אתה אומר ליה מטמרפא להלייהו ומקבלת טומאה בחגב ברך
ואי נמי: ואינה נריכה הפשר לקופה לטומאת טומאה חמורה: נשולם נפרך והיינו טעמא דלרבנן בעיא מחשבה לענין שלא יהא נבלה לפני הכהן ואע"פ
שהוא

פנין לאכילה כל כך:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0106
DFG

בטומאה חמורה שכן אינה עושה כיוצא בה
תאמר בטומאה קלה שעושה כיוצא בה אמר
ליה אביי כל דכן הואיל וטומאה חמורה
דקילא דאינה עושה כיוצא בה מטמאה שלא
במחשבה טומאה קלה דחמירה דעושה כיוצא
בה אינו דין שמטמאה שלא במחשבה אלא
אמר רב ששת הפיקאמר לא אם אמה בטומאה
חמורה שכן אינה צריכה הכשר תאמר בטומאה
קלה שצריכה הכשר ומי צריכה הכשר והתנן
שלשה דברי נאמרו בנבלת עוף שהוא צריכה
מחשבה ואינה מטמאה אלא בבית הבליעה
ואינה צריכה הכשר נהי דהכשר שרץ לא
בעיא הפשרת מים בעיא מאי שנא הכשר שרץ
דלא בעיא כדתנא דבי רבי ישמעאל הכשר מים
נמי לא תבעי כדתנא דבי רבי ישמעאל דתנא
דבי רבי ישמעאל על כל זרעונים אשר יזרע
מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה
צריכין הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה
חמורה צריכין הכשר יצתה נבלת עוף טהור
שסופו לטמא טומאה חמורה שאין צריך הכשר
אלא אמר רבא ואיתימא רב פפא שום טומאה
חמורה בעולם שום טומאה קלה בעולם אמר
רבא ומודה רבי יוחנן לענין מעשה דמחשבת
חיבור שמה מחשבה אמר רבא מנא אמינא לה
דתנן הסיאה והאזוב והקורנית שבחצר אם
היו נשמרין חייבין היכי דמי אילימא דזרענהו
מתחילה לאדם צריכה לטמא לא לאו דזרענהו
מתחילה לבהמה וקתני אם היו נשמרין חייבין
אם רב אשי הכא בחצר שעלו מאיליהן עסקינן
ומתחלה לאדם קיימי והכי קאמר אם החצר
משמרת פירותיה חייבין ואם לאו פטורין
מתיב רב אשי כל שחייבין במעשרות מטמאין
טומאת אוכלין ואם איתא הא איכא הני דקחייבין
במעשר ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רבא
הכי קאמר כל מי שחייב במעשר מטמא טומאת
אוכלין ה"נ מסתברא מדקתני סיפא כל שחייב
בראשית הגז חייב בשתנות ויש שחייב בשתנות
ואין חייב בראשית הגז ואם איתא האיכא טרפה
דחייבת בראשית הגז ואינה חייבת בשתנות
אמר רבינא הא מני רבי שמעון היא דתנן רבי
שמעון פוטר את הטרפה מראשית הגז אמר רב
שימי בר אשי ת"ש המפקיר את כרמו והשכים
בבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפאה ופטור מן המעשר והא אנן תנן כל
שחייב בפאה חייב במעשרות אלא לאו"ם מן קתני ש"ם תנן התם מודים חכמים לר"ע
בזורע שבת או חרדל בשנים ושלשה מקומות שנותן פאה מכל אחד ואחד

והא

טומאה חמורה למה עושה כיוצא בה מאחר שמטמא בנגלה את הסך מן הסך
סך מזוב ומטמא סך סך מטמא סך מדרס אב הטומאה לכל חומר
ומטמא מדרס לכל מדרסין: הכשר פרק שיכשירו מין להכשילו לידי טומאה: מאין
כופין לטמא טומאה חמורה מן לך לכל מטמא סך: שום טומאה חמורה
שום טומאה קלה לא תאמר בטומאה
חמורה דין הוא שמטמא בלא מחשבה שלא
תהיה נדרכה בטומאה שעושה כיוצא בה
דאוכלין שאינם עושים כיוצא בהן נדרכה הכשר
הרי כל האוכלין עליהם שום טומאה קלה
ונדרכין הכשר הילכך הכא נמי בעינן
מחשבה: לענין מעשר ושאר ולענין
עליהן לסך הוא מחשב ומייחין כמעשר:
הסיאה פוליגול: והקורנית סדר יום: כשמרין
ס"ל שם הן נשמרין לאכילת אדם אלא לאו
דזרעינהו לבהמה וקתני אם היו נשמרין
חייבי: לאדם קיימי וכיון דמתחילה לאדם
מאי שם הוי כך הן הדברים קאמר שם החצר
משמרת פירותיה אלא הוי פסקר חייבין:
מתיב רב אשי לרבינא: ואם איתא דלענין
מעשר הוא אין הכי נמי תיבעי עלייהו
שורען לבהמה והמלך עליהן לאדם דחייבין
במעשר והיינו מחשבת חולין דהכא לענין טומאה
חמורה לאו מחשבת חולין היא: דלמא הנך
נמי מחשבת חולין היא: אמר לך כל מטמא
טומאה חמורה מטמא טומאה קלה ואין כל
הטומאות שוות: ואם איתא דהכא נמי
מחשבת חולין היא: כמאכלות ושתיה
לחיים והכא: הוי חייב כמאכלות כענין
בקר והכי קתני כרשם הגז: ת"ש דתניא
קתני במתניתין: ופטור מן המעשר דהפקר
פטור מן המעשר ובפרט ובפאה לכי אתחיל
כרמיה מיבעי ליה בהגיע קמץ מצוה
ירושלמי דכתיב כרמך לא תבצור לא תפאר
לאחרים ואמר מר לא תטול פאה לחברתה מאי
והיינו פאה ודרש בספרי לאחר זו שכתוב
וכתוב לגר ליתום ולאלמנה יהיה וכתיב
בתריה כי תבצור כרמך לא תעולל אחריך
לגר ליתום יהיה הרי פאה ושכחה ועוללות
למה לי למהד ומכתב בפרט קדוש בגולה
לעני ולגר תעזוב אותן לרבות הפקר כי הכי
גזרינן מהפקר נמור פטור מכול כדתנן
לעיל ונשתר עדיו להפקר: הכא התם כו'
סיר דנקט להו הכא משום דמתחיל עלה
ממתניתין ודלא יתקן כמי שגזרינן כו' משום
דמתחיל עליה ממתני' נקט להו הכא: מתיב
מכמים לרבי מקיבא מע"ב דתניא במתני
סדהו וסייד קלשים לחים מכמר טייל כלעז
שמנח כתוקת סיכוסלי"ר כל מרכ ומניח את
הלחי שלא כשלו ותוכר ומלקט כ"ש מקום מחר
דהוה ליה מכומר ומקשר ר' עקיבא כל כשהוא
חוזר ולוקט נותן פאה מכל מקום ומחר
שהקניר סכיכתיי מפסיק ומכמים לומ"ם
פאה מלחת על הכל ומחויב חכמים לרבי
עקיבא כזורע שבת או חרדל כו' להכי נקט
חבי שמין דדכן לעשות מהן ערוגה אלא
זורעין לתבלין כשנים ושלש מקומות
שבת מכ"ש: והא

והא דתניא סבית מבחוץ בפאה חייב כמו במעשר הוה מצי למתני הא דתנא נמס׳ סבועי׳ ותייתי להך דנפק״ד הסב׳ מעשר ורע וירק ובהדיא תנן ומייתי בסמוך דסבית מבחוץ טעם בקדרה מינה מטמא׳ טומאת חולין הא עד שלא נתנה מטמא מדבריהם אלא למפרך דר׳ עקיבא מדר׳ עקיבא:

דתניא פרש״י דסיינו סיפה וקשה לפירוש זה דסתמי׳ לתנא וחייב במעשר אלא מטמא טומאת חולין והכא קתני תיפה מין מטמא טומאת חולין ולא דרוקא נתנר סתמיה לתנא לי נאי ב׳ מינים הן:

אם נקט נכסף מעשר מפני מה מין מטמא טומאת חולין כו׳ וא״ת וסא לתריץ

נתרק כבל מערבין קור נקט נכסף מעשר ומין מטמא טומאת חולין וא״ל דקוד נמי סא שלקו ונצנו מטמא טומאת חולין ולכך לא קודם שליקה נקט נכסף מעשר מידי דהוה לתחלה וה״ה לנקמת נכסף מעשר לפי שרלוים לסחור אחר תקון לתחלה סא כן יטמא טומאת חולין מיד סהרי בקל יכול לתקנם ומעתה יקשה לים סא שכל ולא דמי לקור שמחזר אחר תקון ושנון ומי מין מטמא טומאת חולין לפי שלחר אחר תקון לוה רלוים בפני עלמה לתחלה סא כן גם לא יסו נקמות בכסף מעשר:

ולכתוב רחמי קשקשת כרוחת והיכי הוה יתיר סא קשקשת את קוסס שנכתב קרא דגולית וים לומר דמקבלה סוה דעיגן דהכי נמי נגים לא יתיר להוים נקרן אלא מקרא דיעים לי נקרן כו כנעל קרבי כרגל עוד וא״ת ומנלן דבעיגן תרוייהו לימת דטהור בקדח מיבייהו לו בהמ אר כהמ עד סיפרוש לך הכתוב יחדיו וא״ל דומיא דסימני בסמס בעיגן מעלת גרם ומפרכת ערפה מדלסר רחמנא חזיר ונמל:

כל הטעון ברכה לאחריו טעון ברכה לפניו ובדבת טבילה דזמרי׳ בפ׳ לפסחים דמנך אחר טבילה סתם נמי דינם להיות לפניה אלא סתם מסים דגרסת אלא חזי הוא:

ולבני מערבא דאמרכי כי מסלקין תפילין לעמוד מוקי לה בעמוד קבוע ולא ידעי מאי קאמר:

תפילין לנד הוא מכרכי לעמוד מוקי דקתני דוסיפת את המוקף הזקת למועדם ס״ל לנמי מערבא דבתפילין כתיב כדאמר בירושלמי מכל מקום כי קאמרינן מעלין ליכא בין דמכרך ותפילין נמי דוקא כשמסלקין סמוך לשקיעת החמה שמחוייב לסלקן כדאמרי׳ בהקומץ רב המנים תפילין לאחר שקיעת החמה עובר בעשה דכתיב ושמרת את המוקה ושמר דעשה עשה מכל מקום אית ל״ת דעשה כלילה ליכא לימול ואין חייב לסלקו ובשמתניתין הוא מצי למימר לאחת ויש מקומות שאין מכירין בתפילין ואפי׳ הכי קתני ריחני מסל״ן דלמא לאחת ויש מקומות שמכירין בתפילין ואפי׳ הכי קתני ריחני מכרך דלא מסלקין תפילין דלמא לאחת ויש מקומות שאין מכירין בתפילין ואפי׳ הכי קתני מסלקין ע״כ פי תשבה דאין חייב לסלקן דנפקא לן מלאוין שלו יקח שבועת וי״ש מין נופלין חוץ מן קרוני

סבית מבחוץ בפאה חייב כמעשר הוא דתנן והאחיו פיטדטר״ח: ותני סיפה היינו סיפה: מלת קריע קרוע והוא כרכוש: לף הם לא יקחו בכסף מעשר דמחמת אחר ונתת הכסף וגו׳ ואכלת לפני וגו׳ והני לדיקן לאו אוכל ניהו: נמנו וגמרו כו׳ מלמד כל מידי דלא עב ד לאוכלו לא ליטעים הקדיש לא מטמא דהא פלפלין וכרכום לטעמא עבידי: לכמך דכותהין

תורה אור

והא שבת דמחייב בפאה ומחייב במעשר דתנן כל שחייב בפאה חייב במעשר ומדחייב במעשר מטמא טומאת אוכלין אלמא כל מילי דעביד לטעם מטמא טומאת אוכלין דהאי שבת לטעם עבידא ורמינהי הקושט והחזמו וראשי בשמים והתיאה והחלתית והפלפלי וחלת חריע נקחין בכסף מעש ואין מטמאין טומאת אוכלין דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יוחנן בן נורי אם נקחין בכסף מעשר מפני מה אין מטמאין טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין אף הם לא ילקחו בכסף מעשר וא״ר יוחנן בן נורי נמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רב חסדא כי הניא ההיא בשברת העשויה לכמך אמר רב אשי אפרינ לשמעתיה קמיה דרב כהנא (אמ׳) לא תימא בשבת העשוי לכמך הא סתמא לקדרה לא סתם שבת לכמך עשויה ׳ דתנן השבת משנתנה טעם בקדרה אין בה משום תרום ואינה מטמאה טומאת אוכלין הא עד שלא נתנה טעם בקדרה יש בה משום תרום ומטמאה טומאת אוכלין ואי ס״ד סתמה לקדרה כי לא נתנה נמי סתמה לקדרה אלא לאו ש״מ סתמה לכמך עשויה ש״מ: מתני׳ כל שחייב בראשית הגז חייב בפתנות ויש שחייב בפתנות ואינו חייב בראשית הגז כל שיש לו ביעור יש לו שביעי ויש שיש לו שביעית ואין לו ביעור: גמ׳ כנין עלה הלוף שוטה והדנדנה יש שיש לו שביעית ואין לו ביעור עיקר הלוף שוטה ועיקר הדנדנה דכתיב ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה תבואת לאכול כל זמן שחיה אוכלה מן השדה אתה מאכיל לבהמתך בבי׳ כלה לחי׳ מן השד׳ כלה לבהמתך שבבית והני לא כלו להו:

מתני׳ כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת כל שיש לו קרנים יש לו טלפים ויש שיש לו טלפים ואין לו קרנים: גמ׳ כל שיש לו קשקשת דג טהור יש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת דג טמא מבדי אנן אקשקשת סמכינן סנפיר דכתי׳ רחמנ׳ למה לי אי לא כתב רחמנא סנפיר הוה אמינא מאי קשקשת דכתיב סנפיר ואפילו דג טמא כתב רחמנ׳ סנפיר וקשקשת והשתא דכתב רחמנא סנפיר וקשקשת מנלן דקשקשת לבושא הוא דכתיב ושרין קשקשם רואה לבוש ולכתוב רחמנא קשקשת ולא בעי סנפיר א״ר אבהו וקתנא דבי רבי ישמעאל יגדיל תורה ויאדיר: מתני׳ כל הטעון ברכה לאחריו טעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו: גמ׳ לאתויי מאי לאתויי ירק ולרבי יצחק דמברך אירק לאתויי מאי לאתויי מיא ולרב פפא דמברך אמיא לאתויי מאי לאתויי מצות ולבני מערב דמברכי בתר דסליקו תפילייהו אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמור חוקין לאתויי מאי לאתויי ריחני

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0108
DFG

ריחני מבשמין עליהן בזרע עני בשמים ולא בשעת כרכה למחרת להנאה
מועטת היא: מתני׳ ורחוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי
שערות עד שיקיף זקן מבלי שתי שערות לאו בר עונשין הוא ומשיקיף
זקן רחוי להוליד ורחמנא אמר כן ולא הרחוי להיות אב: התחתון
בחיוט הקל זקן אמרו כת תחתון שלמטה ולא
העליון: ס"ג ר' יהודה אומר עד שירבה
שחור על הלבן כלומר שיהיה חוזר לותו
מקום משערות הרכה: גמ' מיהו כתוב
כאן וחס למה יחזיק היתם הילכך קטן לא
חלין אלא אם כן גדולה בין קטנה: הלכה
כרבי יהודה חתם לא נח עליה משהביאה
שתי שערות סיבולה לעקור ניסומי קטנות ויפות
עד שיביא שתי שערות: סוף סוף יכולה למאן
דאמר כיחה חוד להו קדושין נמורין לגדולה
היא וכיון לקדש עכשיו כלי פליג כבעל
למחר שגדלה פליג ואפילו הכי לרבי מאיר
לא ממאנת דכיון שגדלה שעה אחת ולא
מיחת שוב ליכא למחר ואלו להו קידושין
קמאי: כבתו של רבי ישמעאל שהביאתם
לחם כשהי קטנה ולחר שילדה בחת
למאן: ומי מיעוטא הוא והכתיב הרים ולא נחבשה
שחת שהיו קדושי גמורין היא דכי לא נחבשה
מסורה לבעלה יש לך לחת שפלו ונחת
שלא כחובה מותרת לבעל ולבועל ואיזו זו
שקידושיה קידושי טעות כגון על מנת שאני
כהן ורבי הוא וישראל וכגון קטנה לחין
מעשים כלום ולחר כמי חין כילה לקדשה:
ולחר כגון מורכב כו' הלמו ניזונין הוו לעבר
זנות כמי לא מתפרנס עליה דמנויה בעלמא
היא ולא לחרי כתילות שכבר מגדלה הוו
קידושין דקטן כל הבועל על דעת קידושין
הראשונים הוא בועל ולא נתכוין לחזור
ולקדשה: בלשון אחר: ולפקוח מבעלה
לחתרון שנשחה כמיתון וכו': שתי שערות
שוכבות זיזו לרוכות: שפשות מתני׳
היא בכתובות ולחר רב מלכיה עלה הלכה
כרבי חליעזר: בלורית מתני׳ היא בכל
השחתר מישראל כיון שהגיע לבלורית
שומט לפת ידו וזורקו וכשם ולחר רב מלכיה
עלה שלשה מנהגות לכל רוח: נביכה כמי
משנה היא כיון שעמידין מפני מה חפרו
בביכות הנכריה כו' ולחר רב מלכיה עלה
מפני שמקילין בניהן בשופן חזיר כל הנך
תלתה לה לחתה רב מלכיה שלא לפרושי טעמא
דמתני׳ זו שיעור לו לתוקומי מילתה מכלכמדר
גומות שפוד ולפר מקלה שמשתה דנפשה
היא ורב ששת מחליף שפתות לרב מלכיה
ולפר מקלה לרב מלכיה קשה כם רבי חנינא
לית ליה גומות חע"פ שעין שערות
ליכתמיט בכולהו הש"ם חד תנא ולא שמועי
תנוקת שסביאה שתים גומות: מן

ביכמות דף כו
ביכמות דף ן
כתובות דף כא
סס דף עד

ביכה דף כח
מכות דף כא
בתובות דף כא
ע"ז דף סט

חיוב א
ב"ב דף טז
חיוב לא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0109
DFG

דף כ עד שתכלכל לסון נדול סער סוף כתמר פרים כגיר סריני פלכל הריגה כגיר וקתמר בגמ' מתי מסתע דכלכול לסכנת דגדול סער סוף דתני ר' יהודה סיד כדי לסוד כלכול קטן ותמר נדעת וכת נדעת :

דף קכו הלכה כדברי כולן לסתמיר בס' שתת' תמר רב נחמן' סמוך כולן לחלינה ולמיתוין לתפוקי מדר' יהודה דתמר על סיבבה מסתור על סלבן וחתם פסיק כולהו דתמר חתם רב נחמן תמר שמואל והכת נמי קתמר סלכה כדברי כולן להתיר סילכך מיכה מולנת על מתניתין סער נדול שכלכול ועד סיכו שבי סערות במקום לתל כרב תבי וחתם לם דדים נדולי כתער פסיס מיכה צריכה לכדיק כתחתון ולח תמתן מסהביחה מתי סערות קטנות ותפי לתת כנבה וחתת כין קדמי מנבעות יה ונדיכו חתם כתב בספר המסנידים לכלל סכותיה לח תמתן כזמן סוה דלק על נב דקיכת דלח בעל פסקינן בפרק יוכח דנמרא לח מייתינן מתת בתרי וחתן מנו נקיטין לכדוק בגל נופם סלח יהו לם סערות דחתילו מ' כנבה נת כריסה וכקדר מנבעות דמבטפיס לו נוחות נריגה :

שלש נריסין כמי בתרי יומי תרתי ופלנא חויתי ולימך לם מתכולת סוח תימה למאי לח פריך לימא כל נ' נריסי בתרי יומי חויתים כדקתמי בסתות מנ' נריסין ונקתה למהר"ם וכן מנחת' לח לח דתלינן כלם מתכולת וכימה לכל הכתם מנופה חויתים תין לנו לפקל ולומר דכתרי יומי חויתים כיון דיש כו סיעור לתפטד לתלקו נ' רלויות לכך פריך לימא ופלנ' כתרי יומי חויתים כיון דכתתה מעט מתות מלכה נריסין לף על נב דלות כהו טפי מסיעור כפי רלויות חתם מיקיל לתלות המות כתותן כ' רלויות ולח נפחיות כלים ה"נ כנ' נריסין וג' עוזות כימה תרי ופלנא ס"נ דהוס טפי מב' פחות כימה דכתרי יומי חויתים והמותר נתלה כלם מתכולת ות"ת מנח ליה לכתת דכנ' נריסין במקום לחד מייתי הכען לימה דוקא כלכה מקומות ומנחתן כיום לחד ולר מניכה דוקא כנ' חלוקות לו כחלוק לחד ומצחתו כנ' ימים ויש לומר דלח מלינן דכנן : מתני

אי יוב מן ד סערה ויאס ליו שומה שבעולם הרבה נימין בראתי בראשו של אדם ולכל נימא ונימ בראתי לו גומה בפני עצמה שלא יהיו שתים יונקות מגומה אחת שאילפלא שתים יונקות מגומה אחת מכחיש מאור עיניו של אדם גומה בגומה לא נתחלף לי איוב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא הא בריש אמר רב יהודה אמר שמואל שתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף ואחת על הכצים תניא נמי הכי שתי שערות שאמרו אפי' אחת בגבה ואחת בברים אחת על גבי קשרי אצבעותיה של יד ואחת על גבי קשרי אצבעותיה של רגלן דברי רבי שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום רבי שמעון ורבנן אמר רב חסדא עד שיהו שתי שערות במקום אחד תנו רבנן עד מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר עד שירבה השחור רבי יוסי אומר עד שתקיף העטרה בן שלקות אומר עד שתפלפל ואמר רבי שמעון מצאני חנינא בן חכינאי בצידן ואמר כשאתה מגיע אצל רבי עקיבא אטור לו עד מתי הבת ממאנת אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות אטור לו והלא בן שלקו העיד במעמד כולכ ביבנה עד שתכלכל ולא אמרתם לו דבר פשבאתי אצל רבי עקיבא אמר לי כלפול זה איני יודע פהו בן שלקו אינו מכיר עד מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות : מתני' שתי שערות האמורות בפרה ובנגעים והאמורות בכל מקום כדי לכוף ראשן לעיקרן דברי רבי ישמעאל רבי אלעזר אומר כדי לקרוץ בצפורן רבי עקיבא אומר כדי שיהו ניטלות בזוג : גמ' אמר רב חסדא אמרתי עוקבא הלכה כדברי כולן להחמיר : הרואה כתם הרי זו מקולקלת וחוששת משום זוב ודברי ר"מ וחכ"א אין בכתמים משום זוב : גמ' מאן תנאי רבי חנינא בן אנטיגנוס והיא דתני קנו מוי פ"ט מה' מ"ג לתמן קיל

זיבה כיצד לבשה שלשה חלוקות הבדוקות לה ומצאת עליהם כתם או שראתה שני ימים וחלוק אחד דן הן הכתמים המביאין לידי זיבה השת שלשה חלוקות דלאו מגופ קחזי חיישינן שני ימים וחלוק אחד מביא פהו דתימא כל האינונא מביא קרבן ונאבל קמ"ל אמר רבא בהא זפנהו רבי חנינא בן אנטיגנוס לרבנן מאי שנא פחות משלשה נריסין במקום אחד דלא חיישינן דאמרינן בתרי יומי חויתיה ג' נריסין במקום אחד נמי תרתי ופלנא מגופה חויתי ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בנריס ועוד לכל יומא לא חלינן ור' חנינא בן אנטיגנוס שלשה נריסין במקום אחד הוא בשלשה מקומות חיישינן הא אמרת בשלשה חלוקות אין בשלשה חלוקות לא לדבריהם דרבנן קאמר להו אין בשלשה מקומות לא אלא לדידכו אודו לי מיחת דהיכא דחזאי שלשה נריסין במקום אחד דאמרינן תרי ופלנא מגופה חויתי ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בנריס ועוד לכל יומא לא חלינן ה"ד הרואה כתם אם יש בו כדי לחלק שלשה נריסין שהן כנריס ועוד חוששת ואם לאו אינו חוששת רבי יהודה בן אנרא אומר משום רבי יוסי אחת זו ואחת זו

אמר

מן הסערה כלומר משערי הרחם לחני מסיבך תשוב הדב' נימין נראתי בראתי וכו' : על הכף נוכח סערה למטה מן הכרס : ופלילו חתת על הכף פ' תע"ב דהיכו במקום תת' : חתת כנבה תחת חותו מקו' : כין קדמי מנבעותיו ולימה מכיחת סער עד שתגדיל : שתכלכל לח סמעתי מתו ונדחק בעיני סחברו במסכת שבת כדי לסוך כלכול ולמתי מתי כלכול נדעת וכת נדעת הכת נמי עד סיהו שם סערות הרבה כיהת כפוף ומלוכש בסער ולחי מנחתי עד שתתכלכל בכי"ת סער נדול כפוף ומכולכל ולח יפרי בעיניו : לויי יודע מהו כלומר לח שפיר ליה מתני' : שתי סערות האמורות כפרה דקיימת לן סתי סערות סחורות פוסלות כה כנמרת פרק מעמידין ובמסכת פרה ג' ובנגעים סער לכן דקיימ' לן בתורת כהני מיעוט סערות שתים : והאמורות בכל מקום נתגנוק ובתגנוק : לקרוץ לחתוך מעט : סיהו ניטלות בזוג (סיינדא בלע"ז כולהו) : גמ' להחמיר מסנקרנות בנפרון לה ממחכת סמת נדולה היה ולענין פליגה עד לתיכה סיינדא הכא דכולהו : מתני' קרי ו מקולקלת לחיכ יולעת פתת נקודה לידע מתי ותחילו ליום סבין לכתם לנקי סהם לה ידעה לחיכה ; והוספת מקום אגב סם עכרו עליה סלכה מימי ויכה מעלמה חלוק זה ומצחה עליו כתם נדול סיעור סלכה נריסין מספיק נלהו דלמא כל קלח וחדא בחד ותמא לחי"ג דבמקום לחתי נמנלו : גמ' סלכה חלוקות הכדוקות לה ולבסוף בסלכת ימי ויכה לחתי ליום : מו סרחתם סכי ימי לחיים מסתע בתוך ל"ם יום וכסליו לבסה חלוק ספלוק לה ומצחתה עליו כתם : מהו דתימא כל כי סהי נוונת וכו' להכי נקט שני ימים וחלוק לחד לחסתיכן דהסתם נמי הסכה בעלמה היה ומכיחה קרבן ומיבו נחכל דסמא לחו מנופה הוחי חך כתם סלישי ומליקת חולין נעלם לחי לה מסתעי הוה לחיכ לחי דנלי לדכר דולחי זכה היה : ונפקה ת"ל כוהם הסיכן : מתני' שתי שערות האמורות בכל מקום ונתגנוק ובתגנוק : לקרוץ לחתוך מעט : סיהו ניטלות כ

אמר רבי נראין הדברי רבי יהודה בן אגרא בשלא בדק ודברי חכמים בשבדקה מאי בדקה ומאי לא בדקה אמר רבא אשכחתנהו לרבנן דרבי רבי ורבי וקאמרי הכא במאי עסקינן כגון שבדק עצמה ולא בדקה חלוקה ואף עצמה לא בדקה אלא בין השמשות דרבי יהודה ובין השמשות דרבי יוסי לא בדק דרבנן סברי בין השמשות דרבי יוסי ליליא הוא והא בדקה בבין השמשות דרבי יהודה ור' יוסי למעמיה דאמר בין השמשו ספקא הוי ואמינא להו אנא אילמלא ידיה בעיניה כל בין השמשות יפה אתם אומרים עכשיו שמא עם סלוק ידיה ראתה ואמרו לי כי קאמרי כשנתנה ידיה בעיניה כל בין השמשות אמר ר' נראין הדברי רבי יהודה בן אגרא בשלא בדקה מאי לא בדקה אילימא דבדק בדר' יהוד ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה סבר אע"ג דבדקה בתרויהו חיישא הא בדקה אלא פשיטא דלא בדקה לא בדרבי יהודה ולא בדר' יוסי אבל בדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדר' יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דר' יוסי לרבי ליליא הוא אימא סיפא ודברי חכמים כשבדקה מאי בדקה אילימא דבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדר' יוסי מכלל דרבנן סברי אע"ג דלא בדקה בתרויהו לא חיישינן הא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בדרבי יהודה ובין בדרבי יוסי אבל בדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי חיישינן אלמא בין השמשות דרבי יוסי לרבי ספקא הוי קשיא דרבי אדרבי ה"ק נראין דברי רבי יהודה בן אגרא לרבנן דלא בדקה כלל לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי שאף חכמים לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדר' יוסי אבל היכא דלא בדקה כלל מודו ליה ורמינהי הרואה כתם לראייה מרובה חוששת לראייה מועטת אינה חוששת זו דברי רבי יהודה בן אגרא שאפר משום רבי יוסי א"ר אני שמעתי ממנו שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הזה אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן הפנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה ונראין דבריו בשבדקה פאי בדקה אילימא דבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אף על גב דלא בדקה לא בדרבי יהוד ולא בדרבי יוסי לא חיישא והא לא בדקה לא פשיטא דבדקה בין בדרבי יהודה ובין בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דרבי יוסי לרבי יהודה בן אגרא ליליא הוא קשיא דרבי יהודה בן אגרא אדר' יהודה בן אגרא בשלמא בלא"ר לא קשיא הכא דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי הכא דבדקה נמי בדרבי יהוד' ובדר' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי תנאי ואליבא דרבי יהודה בן אגרא הא תנא סבר שלים בין השמשות דרבי יהודה

והדר

אבל בדקה בדר' יהודה כו' ולא בדקה בדרבי יוסי ולא בדקה בדרבי יהודה לא תיסיגן דכין דמסמשות דרבי יהודה יממא הוא ואם למר דכפף רבי יהודה בן אגרא מודה הוא דלא תיסיגן כיון דבדקה בדר' יוסי:

שאף חכמים לא נחלקו כו' בכמ' דוכתין מפני כי הכא במכל דפר' סזהב נביו דף כד מומם ומעשר ובפרק כל' הבשר נביו לישב דף קח לפחתו לא מצני הכי מפום שיכול לישב בענין אחר בהגהה מועטת:

ומה לכף' לקמן מ"ל יוסי גופיה דף פח דקיל בקוקתא ו"ל דהפם מיירי בבדקה יום ג' ומנחתה טהור ספסק והכא בלא בדקה מי כמי הכא מיירי בבדקה שחרית של שביעי ומנחתה טמא:

מפלל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בדרבי יוסי ולא בדקה בדרבי יהודה יוסי מינה מוסמת דמסמת הוא מני למיפרך הא מסמיה דרבי יוסי קאמר ואם תאמר ומימת מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדבדקה בדרבי יוסי גרידא מינה מוסמת ורבי סבר מוסמת כיון דלא בדקה בדרבי יהודה דכין דמסמשות דר' יוסי פיבן סייך בדר' יהודה כדאמר בסוף והסתם לא הוה כדין לתיסר תרי תנאי ואליבא דרבי יהודה בן אגרא אים לא בדקה בדרבי יוסי ולא בדקה כדר' יוסי: עגמס

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0111
DFG

והדר מתחיל דרבי יוסי וסיפ׳ הוא: משך שיירי נדר׳ יהודה מוכיח הוא כאשר
אל ר׳ יהודה וכיון דלדידי בעינן כל בין המשמש דר׳ יהודה סרי בדק בטפיהם:
מטמאה עצמה כו׳ ואם כשם מטמאה עצמה לטהרות וקדשים: למפרע על
שעת הכנסם: תמור מרחיית׳ למפרע דלרחיית׳ לא הוי שלא מעת לעת וכתמים

עצמה וקדשים פי׳ נקונטרים עצמה לטהרו׳ ותימה למאי לנטריך למתני
קדשים דכ״ם הוא ויש לומר דמשום רשב״ם נקטיה דמסיק לחפילו
קדשים מי כה מטמא׳ לימני תנא קדשים לגלויי דעצמה חק לטהרו׳ ומי׳ ליתנא
דעצמה לא מטמא לטהרות ע״ק לרשב״ם לפתי הוי כתמ׳ תמור מרחיית׳ דהא
מיהו גופיה לא כשמ׳ דתולה ברחיית יומו
לבל כתם שמנחה כיום שלפני הרחיים עד מנוח

והדר חייל בין השמשות דרבי יוסי והאי תנא
סבר בין השמשו׳ דרבי יוסי משך שייך בדרבי
יהודה תנו רבנן הרואה כתם מטמאה עצמה
וקדשים לפרע דברי רבי רבי שמעון בן אלעזר
אומר קדשי׳ מטמאה עצמה אינה מטמא׳ שלא
יהא כתמה חמור מראייתה והא מצינו כתמה
חמור מראייתה לענין קדשים אלא אני הכי רבי
שמעון בן אלעזר אומר אף קדשים אינה מטמאה
שלא יהא כתמה חמור מראייתה לכל דבר תנו
רבנן ראתה כתם ואחר כך ראתה דם תולה
כתמה בראייתה מעת לעת דברי רבי׳ שמעון
בן אלעזר אומר יומ א׳ גראין דבריו מדברי
שהוא מתקנה ואני מעות׳ מתקנה עוותי מעוית
לה אמר רבינא איפוך רב נחמן אם לעולם לא
תיפוך שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה ואני
מעות הלכותיה לידי זיבה בעי מיניה רבי זירא
מרבי אסי כתמים צריכין הפסק טהרה או לא
אשתיקו ולא אפר ליה ולא מידי זימני׳ אשכחיה
דיתיב וקאמר תולה כתמה בראיית׳ מעת לעת
דברי רבי אפר׳ ל והיא שבדקה ורבי יוחנן אמ׳
אע״פ שלא בדקה א״ל מכלל דרבי׳ מין צריכין
הפסקת טהרה אפר לה אין והא זימנין סגיאין
בעא מינך ולא אמרת ולא מידי דילמא אגב
שטפך אתיא לך א״ל אין אגב שטפאי אתיא
לי: פתני׳ הרואה יום אחד
עשר בין השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת
זיבה וסוף זיבה יום ארבעים לזכר ויום שמנים
לנקבה בין השמשות לבולן הרי אלו מעות א״ר
יהושע עד שאתם מתקנים את השעות באו
ותקנו את הפקחות: גמ׳:
תחלת נדה וסוף נדה תחלת נדה וסוף זבר׳
היא אמר רב חסדא הכי קאמר הרואה יום
אחד עשר בין השמשות תחילת נדה וסוף זיבה
ובשביעי לנדתה סוף נדה ותחילת זיבה:
א״ר יהושע עד שאתם מתקנין את השעות הני
שעות

קנז

קנח

מי׳ פט מהל׳ מטמאי משכבי ומושבי פרק ט סמג לאוין קיא

איפוך

שהוא

מי׳ שם סמג שם

צריכה

מתקן הלכותיה לידי זיבה פי׳ דלרבי שמעון שם רתתה כתם וכו׳ ועד
ולכתמים לא חיישי׳ וכו׳ ולר׳ תולה כתמים ברחיית׳ חיישי׳ וכו׳ ואין הלכה לרבי שמעון
כמי חיישי מקולקל למניני כפרש לעיל ומדבר
ר״ם מחמיר שבי שמטמא מטמאות שכתם
מעת לעת ומה שם כמי דלר׳ טובל כשביעי
לכתמה ומשמשת מין נדה להקל כולי האי
ולא תלינן כתמי ברחיית׳ כפרש בשמנח׳
הכתם ביום הדמיים לרבי דתלי כתמים כל
מעת לעת ברחיים היינו מקולקלת כל מעת
לעת והיינו כחילו רחמ׳ כימים יום ברחיים
ויום שלפניו ושם רתתה שם למחר היינו וכם
שם עומדת ביומי זובה ולרבי שמעון לא תלי
שלא יהיו מ״ב לא תשביעי בחילו רחמ׳ תמול ומנחה
ולא תלינן זבה עד שתהא עונל ב׳ ימי וסיינו
ר״ם מתקנה ורבי מעותה דר׳ שמעון מיקל
שפי ומיהו שם רתתה יום ותמול ומנחה
כתם רבי שמעון מחמיר כדפירשנו ז
הפסק טהרה פי׳ צריך לדיקה
להפסיק כשביעי לכתמה כדי
לטבול בערב ופי׳ לר״ל שם בדק בו לכתמה
דגלינן לעת לכתמה מרחיית׳ הוא שכל לא
נדקה ומופס אין ברחיי׳ פי׳ לפיכ טהרו ואין
נר׳ לחלק לה לטבול כלול ל׳ לכתמים דר׳ לא
שתו׳ לכתמה ברחיית׳ כולהי שלא נפסק
כדפי׳ ותו תיכי מוכח מהכא דנכתם צ׳ ליכא כלילה הכא דתתה
ברחיים והלכך ותו לחדיכה מדקתאמר ר׳ יוחנן משם ע״פ שלא נדקה כשביעי לכתמה
טובלת לערב מ״מ צ״ל הפסק צריכה בדיקה ול״ל צריכה הפסקת טהרה בין הכבוש
למניחת הכתם דלמא הכי קתני ר׳ כתמה ברחיית׳ ולא מטמא משום כבוש
חיישו בשבדק בין פנום למניחת הכתם וקאמר ר״ל ושוב שבדקה פירש ממוך
למניחת הכתם תוך מעת לעת מבל שם יש מעת לעת הבדיקה למניחת
הכתם מטמאין לפ למפרע עד שעת הבדיקה ור׳ יוחנן הוא משם ע״פ שלא נדקה
פיל שמון חלה יש מעת לעת בין בדיקה למניחה אפילו הכי תלינן שכתם
ברחיית׳ כיון דמשעת כבוש לבה מעת לעת נמי ליכא חלמא לב״ע צריכה
הפסק דמין נרחה לומר דלרבי יוחנן משם ע״פ שלא נדקה כלל קאמר דכולי האי
לא הוה פלוג מר״ל: ומרבעה

והדר מתחיל דרבי יוסי וסיפ׳ הוא: משך שייך נדר׳ יהודה מוכיח הוא כאשר
אל ר׳ יהודה וכיון דלדידי בעינן כל בין המשמש דר׳ יהודה סרי בדק בטפיהם:
מטמאה עצמה כו׳ ואם כשם מטמאה עצמה לטהרות וקדשים: למפרע על
שעת הכנסם: תמור מרחיית׳ למפרע דלרחיית׳ לא הוי שלא מעת לעת וכתמים
על שעת הכנסם: והא מצינו כו׳ לחלק מולה
דבי שמעון בן אלעזר בקדשים דמטמאין
למפרע על שעת הכנסם: דתתה כתם
ולחר כך רתתה דם מוך מעת לעת:
תולה כתמה ברחייתה ואם אחי כתם מדם
נדות הוא ומטמא מלטמא עד שעת
הכנסם ר״ת מטמאתה ולהבא: יומו אם
רתתה בו ביום תולה ואם שקעה תמה לוך
על פי שרחיית׳ כתוך מעת לעת מינה תולה:
שהוא מתקנה מיקל עליה וכיון דכתמים
דרבנן ירחין דבר המיקל ולקחין פרי עוותי
מעוות לן להא ר׳ שמעון בן אלעזר מתני׳:
מיפוך ותיתי כרחין דבר מדבריו: הוא
מתקן הלכה תיכ לידי זיבה לענין זיבת הוא
מיקו דלדידיה היכ׳ הלכה הוא כי ביום לא
תלי ן כתם ברחייתה ומונה ימי נדות מיום
רחייתה לן יתי דיכ׳ מתחילין עד יום שיני
לרחייתה לי בי מונה מיום מניח כתם ולוך
להקל ולטבול לגיל שניני לכתמה אם פסק
ומיום שיני לכתמה הוי יתי זוב ומנח רבי
מתניי לענין זיבה דבי חזי כשמיני לכתמה
למרינן יום זבה הוא ובדיכה לזיקור תשיעי
יום כנגד יום ואם תרחי׳ שכי עמו מתה זבה
ולר״ם סיפ כלה הוא ולא מנרין שיעור ואם
תרחי׳ שניים עמו לא תהיה זבה ומנח מני
מניחת על ידי כתמה לזיבה מבל היכן
לא: נריכין הפסק טהרה כשביעי לטבול
ערב נריכה לבדוק בין השמשות להפסיק
בטהרה ת לא: זיאכין פעם אחר: תשכחים
ר׳ זירא לר׳ אסי: דיתיב וקאמר הך מילתא
דר׳ ומפרש עלה אמר רים לקים ליה בדבדקה
בין השמשות של שביעי לכתמה להפסיק
בטהרה אבל לא הפיסה בטהרה גליא
דעתה דפיום רחייתה נקטה מניינא דידה
והיה נראה לומר להכדיל כתמה מרחיית׳
וכתמ׳ מטמאת למפרע מיום לכיסה ור׳ יוחנן
אמר מע״פ שלא נדקה דכיון דיכולה לתלות
לאו כגילוי דעתה תלית מילתא ולא אפסל
בהכי: אמר ליה ר׳ זירא לרבי אסי מדאלית
לרבי יוחנן ורים לקים לענין תלית בבדיקה
ולא נדקה מכלל דהוכחה הוא לבדוק ביום
שביעי לכתמה ולהפסיק בטהרה: שיטתך
ניהטין: מתני׳: הרואה יום אחד עשר בין
השמשות ופסק יום הוא והוי דם זיבה אם
פסק לילה ותלתו נדה: תחילת נדה וסוף
נדה כו׳ וכבר פרינן תחילת נדה וסוף זיבה
היא והוי טוע׳ וכע״כ תשב ז ואם רתה לסוף
שבע יום ח ד נקמי עלי לומר רתני תחילת נדה וסוף זיבה הוא והשאר תרתה
נחמיר עליה לומר רתני תחילת נדה ה מי והשתא זבה ונריכ שבעה
נקיים ולא תשב מרכבה ומ״ל לע לם היא מקולקלת ותקנתה כדמפרש
בערכין: יום מרכבים לזכר ויום שמנים לנידת נקבה: בין השמשות לכולן
כלומר בחיוב מלו שתרתה בין השמשות הוי הלכי בין השמשות פסק טמא
פסק טהור ואם תרתה ליום שמיני פסק נדה פסק שומרת יום כנגד יום וכן
לעולם עד שתפסוק כדי שיעור המפורש לה בערכין: את השעות ואת
הסעות כגון אלו שהם בשעת הפסק: נמו ותקנו את הפקחות הדעות
בשעה ולחית ונריכין אנו לתקן פתיחין ולפרש יפי שיעורן ותשפיטן כדמפ׳
בגרייתא בגמ׳: שעות

לשעות נינהו טעות נינהו אלא הני טעורת דתניא יום אחד טמא ויום אחר טהור משמשת שמיני ולילו עמו וארבעה לילות מתוך שמנה עשר יום ואם היתה רואה מבערב אינה משמשת אלא שמיני בלבד שניים טמאין ושני ימים טהורין משמשת שמיני ושנים עשר ושש עשר ועשרים ושמשנה בתשפר אמר רב ששת זאת אומרת גרגרן דתנן אסור רב אשי אמר נהי דחד עשר לא בעי שימור עשירי מיהא בעי שימור שלשה ימים טמאין ושלשה ימים טהורין משמשת שני ימים ושוב אינה משמשת לעולם ארבעה ימים טמאין וארבעה ימים טהורין משמשת יום אחד ושוב אינה משמשת לעולם חמשה ימים טמאין וחמשה ימי טהורין משמשת שלשה ימים ושוב אינה משמשת לעולם ששה ימים טמאין וששה ימים טהורין משמשת חמשה ימים ושוב אינה משמשת לעולם שבעה ימים טמאין ושבעה ימים טהורין משמשת רביע יסיה מתוך כ"ח ימי טמאין ושלשה ימים טהורין משמשת חמשה עשר יום מתוך ארבעים ושמנה הרי ארבסר הוו אמר רב אדא בר יצחק זאת אומרת ימי נדה הרי שאין רואה כהן עולין לספירת זיבתה דאיבעיא להו

ימי

וארבעה לילות מתוך כ"ח משמש כהן בהדיה דמין נמשמש וכה גדולה ולא פריכה ונקיים עד שתראה ג' ימים ונטפין ביה יום ולילה כלות סכינא ונפשה דמעדנה ספרה ונקיים תפי' רתתה ביה ג' ימים מפחדים:

השמש בתיסתר ומ"ש כיון דקי"ל דעשירי לא בעי שימור תקשה ליה ריש רתתה ביה ומשמש מלא ל' מתוך כ"ח דכי רתתה ביה ומד מצלינתה היה בג' כתרא גר' יוחנן עשירי בעי שימור ור"ל לא בעי שימור וי"ל דהא דקאמר רבי יוחנן עשירי בעי שימור היינו כיון דכה מסמרה לגמרי ביום ג' מפי עסקא ור"ל מודה דעשירי כיון דמיום יכולה להיות וכה גדולה לא בעי שימור ולעכי בריש נזיר דאסורה ביה לשמש ולפילו ר"ל מודה דמ"ד כהן פסולו כל שהו מדנקט רבי יוחנן עשירי בעי שימור ולא קאמר ולא בעי שימור ולפ"ז אפילו כהן נמי בעי שימור ולפ"ז פריך תשמש כתיסתר ומשני דכה פסח גרגרן הסיר דאפילו בדקיק שימור ביה מדנקט רבי יוחנן עשירי בעי שימור מדרבנן כיום ה' כתרא ור"ל מודה דמדרבנן לא בעי שימור ולפ"ז ה"ה דה"ל למימר דכה גדולה ביום ד

אלא ס"מ עולין ס"מ וטעמא דרב הונא בריה דרב יהושע משם עד נב דהוי ספק ספקא מ"מ מי כעלמא אין עולין הכא נמי הוה לן למגזר מטו כעלמא:

ובן למאה וכן לאלף ימי ממושך כימי זיבתה דמאחר ימי נדה כל ימיה שהרואה מעלו מאה מו ס"ק

מקרו ימי זיבתה על שהפסיד ג' נקיים: גר מכוש

תורף אור

הדרן עלך בא סימן

רם הנדה מכת מילי לרבות דאמר כפר כנות כותים לתתריס נורס עוקצים לעבאו לת כ"ם ולית ליס דמציר ממשמע לת יוכיח הכא לת נדרין קרא ומיסו לדם נדה של מנורעת מצטריך שפיר קרא דהדם חינו נירס עוקצים ולקמן דמצריך קרא לטומאת זיבו במגע ובמשא ולא יליף מדם הנדה דהכא מסוס דמיבא למצרך מה לדם הנדה שכן מטמא באוכל וא"ס תאמר וכיון דלא ילפינן מהכא מילי מצטריך לקמן קרא למעוטי זוב יכא מסיבא תיבי לטעמיס וים לומר כיון דהסוס הכתוב דם כדם זוב לטומאה ממילא ילפינן מהדדי דנילוי מילתא בעלמא הוא:

ותו הא לתנן ממפלת כו' תימה להיינו דהיא קוברת נופים ול"ל דס"ק ל"ת לתנן הכי נמי דיבם מעיקרא טהור והתנן ממפלת כו' מי נמי ל"ל ותו יבם מצוכ כמין יבחושין או כמין קליפה מכנן:

יבול תהא לתנן מנוגעת כו' לתנן מכונעת טמטומה בביאה בו' ותם תאמר מת יוכית טמטמ בביאה ולימו עוסה מצכב ומושב ועוד מנוגע נופים מפר"ת בנדים אלו לבריס ללא עביד מצכב ומושב ללא לטמא מוכלין ומשקין וים לומר דמקרא דכתב ממעטינן להו הזב ולא המנוגע ולא טמא:

אף מנוס נמי מטמא לתנן מסמא ותם תאמר כיון דמיעטי' מנוס מהיכ לטמא מצכב ומושב ממעטינן נמי מתנן מסמא לסת מנא מצכב ומושב הוי טומאה לתנן מסמא כדתנן נת"כ מנין לרבות י' מנעות זו על נב זו ועל גביהן תנן מסמא

מיי' סס ס"ק תלמוד לומר כי המשכב ותני דתנן מסמא נעקה נן מסוס דרסא ללא מטמא ללא פוכלין ומשקין ולהכי הנטריך למעוטי מנוס לף מתנן מסמא סהיא טומאה קלה:

מנן

נמוחו טמא מנלן יהיה רבויא הוא אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף דמה נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדי אטו דמה בר משכב ומושב הוא ולטעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא דאצטריך קרא למעוטי דתני' יכול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זב שאינו מטמא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמטמאה בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל הזב הזב ולא אבן מנוגעת טעמא דמעשיה קרא הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת הזב ולא אבן מנוגעת הנ"נ אמר קרא אשר היא יושבת עליו היא ולא דמה

אימא

ימי לידתה כנון ילדה בזוב ופסקה מידי: הכי נרסי' ריתתה שניס ריתתה שני ימים כזיבי בתוך י' סכין נדה לנדה: ספק לידה ספק ויבה ספק לידה ספק ויבה ספק לא אילא זו מס ולד הוא ולא ריתתה בפתיחת הקבר הרי היא לידה ולא ויבה ומס מיכו ולד וריתתה דס בפתיחת הקבר הרי היא ויבה ומין כמן לידה ומס ולד הוא וריתתה דס בלידה הרי זו יולדת בזוב ומס בפתיח קבר כלא דס ומיכו ולד מין כמן לא זו ולא זו הילכך ספק הוא ונטיל עליה חומר לידה לעצת סכנוסים לפי לא ריתתה חומר ויבה סכל ומן סלא תפסוק ז' נקיים לא תשב ומביא קרבן ומיכו נאכל סמא מין כמן לא לידה ולא ויבה:

וימי לידתה סיכיב רואה כהן עולין כו' ואף ס"ג דמיכא לספוקי ביולדת בזוב ויש כמן לידה וזיבה: מסוס לפיכא למימר כו' אכל ס"ק ס פסיטא לן דיולדת נקבה הוא לא ס קי לה מעצם ימים טמאין חדי מיניהו ויבה וכי חזי' זוכין חד מיניהו הוי סימוך וסמכה לתסמים וכיום ס"ט כתיב תחילת נדה וכן לעולם לא תהא זבה: ימי סמוסה כימי זיבתה דמעשרה טמאין הוו ז' נדה ונ' זיבה ומעשרה טהורין ז' לספירה ונ' לתסמים הרי ימי סימום כימי זיבה: וכן למאה טמאין ז' ימי נדה וכולהו ימי זיבה ומאה טהורין ז' לספירה וכולהו לתסמים וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

רם הנדה ובשר המת מטמאין לחין ומטמאין יבשין אבל הזוב והני קנט והרוק והשרץ והנבלה והשכבת זרע מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין להשרות וי"ח חזור לכמו שהן מטמאין לחין ומטמאי יבשין קנ וכמה היא שרייתן בפושרין מעת לעת רבי יוסי אומר בשר הסת יבש ואינו יכול להשרות ולחזור לכמות שהיה טהור: גמ':

כנא הני מילי אמר חזקיה דאמר קרא והדוה בנדתה כדוה כמותה מה היא מטמאה אף מדוה מטמאה אשכחן לח יבש מנלן אמר רבי יצחק אמר קרא יהיה בהויתו יהא ואימא הני מילי בלח ונעשה יבש יבש מעיקרו מנלן ורמי הא דתנן הממפלת כמין קליפה כמין עפר כמין שערה כמין יבחושין אדומים חשיל למים אם

ימי לידתה שאין רואה בהן מהו שיעלה לספירת זיבתה אמ' רב כהנא ת"ש ראשה שני ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק זיבה ספק לידה מביאה קרבן ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספיר' זיבתה אמר רב פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת זכר היא וכל הני שבעה יתירי דקיהבינן לה סלקילה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונ' בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע מינה תשעה ימים טמאין ותשע ימי טהורין פשמשת שמנה ימים מתוך שמנה עשר עשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי שמושה בימי זיבתה וכן במאה וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

רם הנדה והניע קל"ק כלעז ומתיכו הוא כן והוי לה כתומאה: וכמה היא שרייתן לנופה לי הדרה בכי הלי מיעורה לה כן כיצה: בפוסרים מעת לעת אכל לי בעי טפי מים תמים לי יותר מעת לעת יבשין הן: גמ': מנה הני מילי דלח נדה מטמא מגעו ומשאו: מסכתן לה דהוה לה מסמא כשין סהוה זב: יהיה דם יהיה ווכב: יבם מעיקרו כגון הני דתנין מין סעורה לרוב כ: עוסה משכב סיהא מסכבו מטמא לדם ולא יהא רשאין במגעו

טו"ל מקרא דלא כטומאת ס"ג מן העם רמה מי"ב מקל טומאת ס"ב מקלכי מטמאי משכב ומושב ס"ג מן העם רמה

מיי' סס ס"ק

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0114
DFG

תוספות משא כלים טומאת מגע ומשא מגע נגעלה המוקף על הכלים ונגעו ביושבת עליה מטמאה נגעים כלים כדתניא בתורת כהנים לפי משא דמה תלמוד לומר מגע ומשא מגע ומשא אינו מטמא במסכת שבת בפ' ר' עקיבא לתלמידיו במסכת עליני מגען מטמא ומשא אינו מטמא כולי עלמא לית ליה עליני דמטמא כי

אבן מטמ"ה מגע סמוכות על גבי יתדו וזב יושב עליה וכלי תחת מגען ושמ מוכל מגע יהיה תחתיו וק"ל כמ"ד מפיק מגע משא מוכל המשכ וקרע דוכל מגע יהיה תחתיו מוקי בפרק °כנות כותי לעלינו של זב וה"ק מוקי לה כשהכלים עומדין ברשות הזב ועוד דלמי מוכל מגע יהיה תחתיו מפקע מהם כן אפילו כלים שאינן רצויים למושכב ולמושב נמי וכשהכלים עומדין ברשות הזב אינה כהטיח מוכח בהלכות רכלים שאינם רצויים למושכב ומושב אין להם אפילו טומאת קלח ועוד למאי נקט מגע לפי דף ע' גבי יתדו נמי ועוד מדקתני ליה משא משמע לשון סומא ומפרש רבינו תם ורבינו שמואל דלא מטמא יותר מגע נגעלה שהיא בכל ובגלוס תחתיים וכבדם כל כך עד שאין ניכר כובד הזב היושב עליה ועל הנגעלי ואין בה אלא טומאת קלח כפי' לעיל והשתא אתי שפיר °כפ"ג והיתניתא מגע נגעלה ומושב על פום נובה וזריקה סימה ותקשה לפי' שאינה קלח לטלטול אך קשה דבתר"ב מרכב לקמן בפר °כתרת תנן הזב והזבה אטמאין במשא עד שימוש בכבר ומת בנגע מאי משא מגע אבן מטמ"ה מגע סמוכות על גבי יתדו וזב יושב עליה וכלי תחת מגען ושמ מוכל מגע יהיה תחתיו וק"ל כמ"ד מפיק מגע משא מוכל המשכ וקרע דוכל מגע יהיה תחתיו מוקי בפרק °כנות כותי לעלינו של זב וה"ק מוקי לה כשהכלים עומדין ברשות הזב ועוד דלמי מוכל מגע יהיה תחתיו מפקע מהם כן אפילו כלים שאינן רצויים למושכב ולמושב נמי וכשהכלים עומדין ברשות הזב אינה כהטיח מוכח בהלכות רכלים שאינם רצויים למושכב ומושב אין להם אפילו טומאת קלח ועוד למאי נקט מגע לפי דף ע' גבי יתדו נמי ועוד מדקתני ליה משא משמע לשון סומא ומפרש רבינו תם ורבינו שמואל דלא מטמא יותר מגע נגעלה שהיא בכל ובגלוס תחתיים וכבדם כל כך עד שאין ניכר כובד הזב היושב עליה ועל הנגעלי ואין בה אלא טומאת קלח כפי' לעיל והשתא אתי שפיר °כפ"ג והיתניתא מגע נגעלה ומושב על פום נובה וזריקה סימה ותקשה לפי' שאינה קלח לטלטול אך קשה דבתר"ב מרכב לקמן בפר °כתרת תנן הזב והזבה אטמאין במשא עד שימוש בכבר ומת בנגע מאי משא מגע

דף נה

דף נה

דף נה

כי איצטריך קרא לפשא ואימא בפשא מטמא אדם ובגדי במגע אדם מטמא בגדי לא לטמא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד דהניא אחרים אומרים הזב את זובו לזכר ולנקבה מקיש זובו לומה הוא לא חלקת בין מגעו למשאו לטמא אדם ולטמא בגדים אף זובו כן והשתא דנפקא לן מהזב את זובו זובו טמא למה לי אמר רב יהודה מדסקרת אצטריך סד"א שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור ואי משום הזב את זובו למנינא הוא דאתא זוב חד זובו תרתי ובשלישי אקשיה רחמנא לנקבה כתב רחמנא זובו טמא והשתא דאמר רחמנא זובו טמא הוא דרוש ביה נמי האי: והרוק: רוק מנלן דתניא וכי ירוק יכול אע"פ שלא נגע תלמוד לומר בטהור עד שיגע בטהור אין לי אלא רוק כיחו וניעו ומי האף שלו מנין ת"ל וכי ירוק אמר מר יכול אע"פ שלא נגע מהיכא אתיא סד"א נילף רוק רוק מיבמה מה התם אף על פי דלא נגע אף הכא נמי דלא נגע קמ"ל ואימר הני מילי במגע אבל במשא לא מידי דהוה אשרץ אמר ריש לקיש תנא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בטהור מה שביד טהור טמאתי לך ואימ במשא מטמא אדם ובגדים במגע אדם לטמא בגדים לא לטמא מידי דהוה אמגע נבלה אמר ריש לקיש וכן תנא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בטהור טהר שטהרתי לך במקום אחר טמאתי לך כאן ואיזה זה זה מגע נבלה ואימא כמשא דשרץ א"כ נכתוב קרא באדם מאי בטהור ש"מ תרתי ומי האף מאי מי האף אמר רב בנגרין דרך הפה לפי שאי אפשר למי האף בלא צחצוחי הרוק ורבי יוחנן אמר אפילו בנגרין דרך החוטם אלמא קסבר מעין הוא ורחמנ"ר ורב נחשון נמי דמעת עינו דאמ"ר רב האי מאן דבעי דלמסמי לעיניה ליכחול מארמאי ולוי אמר האי מאן דבעי דלימות ליכחול מארמאי ואמר רב חייא בר גוריא מ"ט דרב דלא אמר האי מאן דבעי דלימות הואיל ויכול לנגרן ולהוציאן דרך הפה ורב נהי דזיהרא נפיק דמעתא נופא לא נפיק ת"ש תשעה משקין הזב הן הזיעה והליחה סרוחה והריעי טהורין מכלום דמעת עינו ודם מגפתו וחלב האשה מטמאין טומאת משקין ברביעית אבל זובו רוקו ומימי רגליו מטמאין טומאה חמורה ואילו מי האף לא קתני דלא פסיק ליה לסתני זמנין דאתי דרך הפה וזימנין דאתי דרך החוטם אלא לרבי יוחנן לתני ולטעמיך כיחוניעו מי קתני אלא תנא רוקו וכל דאתי מרבויא דמעת עינו דכתיב והשקמו בדמעות שליש ודם מגפתו דכתיב ודם חללים ישתה מה לי קטליה כולי פלניה חלב האשה דכתיב ותפתח את נאד החלב ותשקהו מימי רגליו מנלן דתניא זובו טמא וזאת לרבות מימי רגליו לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום טהרה טמא מימי רגליו הבאין ממקום

דף כה

כי איצטריך קרא לפשא ואימא בפשא מטמא אדם ובגדי במגע אדם מטמא בגדי לא לטמא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד דהניא אחרים אומרים הזב את זובו לזכר ולנקבה מקיש זובו לומה הוא לא חלקת בין מגעו למשאו לטמא אדם ולטמא בגדים אף זובו כן והשתא דנפקא לן מהזב את זובו זובו טמא למה לי אמר רב יהודה מדסקרת אצטריך סד"א שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור ואי משום הזב את זובו למנינא הוא דאתא זוב חד זובו תרתי ובשלישי אקשיה רחמנא לנקבה כתב רחמנא זובו טמא והשתא דאמר רחמנא זובו טמא הוא דרוש ביה נמי האי: והרוק: רוק מנלן דתניא וכי ירוק יכול אע"פ שלא נגע תלמוד לומר בטהור עד שיגע בטהור אין לי אלא רוק כיחו וניעו ומי האף שלו מנין ת"ל וכי ירוק אמר מר יכול אע"פ שלא נגע מהיכא אתיא סד"א נילף רוק רוק מיבמה מה התם אף על פי דלא נגע אף הכא נמי דלא נגע קמ"ל ואימר הני מילי במגע אבל במשא לא מידי דהוה אשרץ אמר ריש לקיש תנא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בטהור מה שביד טהור טמאתי לך ואימ במשא מטמא אדם ובגדים במגע אדם לטמא בגדים

ממקום טומאה ממקום שזובו יוצא שהוא כשכילו: דם היוצא מפי תחתון
של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: יכול דם היוצא מפיו של זב יהא נידון
כזרוק ודם היוצא מפי תחתונה נידון כזוב: ותופך תהא ותפל לרבות דם
שהוא להוציא מי רגלים: שמתערב מתוך הדם הרבה כתחב ותפל יוצא כגון
רוק ומי רגלים וכשכבת זרע דם מתערב
יוצא דכי לתת קמת קתת כפיק: וחוזר
ונבלע בגופו מיניה: תוך כדי כדון
סילון של מי רגלים חוזר ונבלע דם
שהיו מתערב ויוצא תלב תע"ב שמתערב
היו חוזר ונבלע: ושלהו דשום נורתוקי מת
שלא נזכר ונתפזר: כגון כשכולו שלם
ונתן לפניו: כשם כשרצים כתיב כל
הנוגע בהם: מהם וכל אוכל יפול עליו
מהם בשוהם יטמא: וכותי פרו"ט הכא בשרצי דריק"ש
יבשים כשהן יטמאו ותוהן נב ויש שקורין לותו
בלעז"ט: התהוסת כלויה ונרקבת: דר
כעין ריר שהולך כמו וירד דירו על וקנו:
לסרוק תע"ב שהין סופו מין נרין שיהו הסרוקין
פוסרין נסוף כשיכלה מתת לעת: יהודה
בן נקוסא תומר מין נרין הם כשיש פוסרן
בסוף לכן יהו על הסרין כמשמע לעת תע"ב
שהין פוסרן וקולה היא דתי לא הדר כהכי
טהור ותע"ב דתי הוו פוסרין כל מעת לעת
הוה הדר: טיפת דקה מלא תרוד ממנו
מטמא נמגע ומשא וסבל ומטמא בית לא
ובין יכם: מתני': הכתם הוא הסרוק כין
שנמצא לתין כין שנמצאו יכשין מטמא כל
טהרו שנמצאו במבוי מיום כיבודו ואילך
הכתם מיום כבוס: היכא מטמא למפרע
עד שעת כיבוד הו כבוס דתיכא למימר לתת
כיבוס מיד נפל מכל הלח מינו מטמא למפרע
הלח עד שיבש: וכל לומר תם נפל נתתו
יום עדיין הוא יוכל לסיר שכשיו לא מכל עד
שעת הכיבוד לומן מרובה לא דהא לא הוא
ותי מהכיא שעתא נפל הוא מתעביד יכם:
נמ': תוקתו גדול מי מקוקין דכדיק ליה
בשעת הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם
כבוד טהורות: הו משום לחוקתו מתכבד
דתי הוא הכתם כשעת כיבוד הוי נפיק כתי
שרץ מחמת כיבוד: דאמר כביד ולא כדיק
כשהיה ולא בקתתיני תי תמ דהא דמטהרין
הכא דמקשיה כבוד משום לחוקתו שבדקו
בשעת כבוד הא לא כדיק וטהרות דוקתי
כיבוד נמי טמאות ותי לחמרת כו': מתני

יבמות דף קה

תוספ' פ"ו

נדה דף יא

תוספות

ממקום טמא אינו דין שיהו טמאין דם היוצא
מפי האמה יוכיח שבא ממקום טמא וטהור
אף אתה אל תחמה על זה שאע"פ שבא ממקום
טמאה יהיה טהור תלמוד לומר זובו טמא וזאת
לרבות מי רגליו לטומאה דם היוצ' מפי האמה
מנלן דטהור דתניא יכול יהא דם היוצא מפיו
ומפי האמה טמאין תלפו לומר זובו טמא הוא
הוא טמא ואין דם היוצ' מפיו ומפי האמה טמא
אלא טהור ואיפוך אנא אמר רבי יוחנן משום
רבי שמעון בן יוחי דומי דרוק מה רוק שמתערב
ויוצא אף כל שמתערב ויוצא יצא דם שאין
מתערב ויוצא והרי חלב שבאשה שמתערב
ויוצא ואמר מר חלב שבאשה טמא טומאת
משקין טומאת משקין אין אבל לא טומאה
חמורה אלא אפר רבי יוחנן משום רבי שמעון
בן יוחי דומיא דרוק מה רוק מתערב ויוצא
וחוזר ונבלע אף כל מתערב ויוצא וחוזר ונבלע
יצא דם שאינו מתערב ויוצא יצא חלב שבאשה
שאע"פ שמתערב ויוצא אינו חוזר ונבלע ונילף
מזובו מה זובו שאין מתערב ויוצא וטמא אף
כל אמר רבא מזובו ליכא למילף שכן גורם
טומאה לאחרים: והשרץ: אמר ריש
לקיש שרץ שיבשה ושלדו קיימת טמא והאנן
תנן מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין אמר רבי
זירא לא קשיא הא כבולן הא במקצתן דתניא
א"ר יצחק ברבי ביסנא אמר רבי שמעון בן יוחי
בהם יכול בכולן תלמוד לומר מהם אי מהם
יכול במקצתן תלמוד לומר בהם הא כיצד כאן
בלח כאן ביבש אמר רבא הני זבובי דמחוזא
כי שלדן קיימת טמאין ואמר ריש לקיש שרץ
שנשרף ושלדו קיימת טמא מתיבי נמצא שרץ
שרוף על גבי הזית וכן מטלית המהודא טהורין
שכל הטפאות כשעת מציאתן א"ר זירא לא
קשיא הא בכולן הא במקצתן דתניא אמר רבי יצחק בר ביסנא משום ר"ש בן יוחי בהם
יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל בהם הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו שרוף:
מטמאין לחין זב דכתיב ורחץ בשרו פיחו וניעו ורוקו דכתיב כי ירוק הזב כעין רוק שרץ במותם אמר רחמנא כעין מיתה שכבת זרע
הראויה להזריע נבלה דכתיב כי ימות כעין מיתה: אם יכולין להשוות בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דילמא
תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר מעת לעת תחילתו אע"פ שאין סופו
רשב"א צריכין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אמר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת
רקב תניא נמי הכי ר' יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת
רקב: מתני': השרץ שנמצא בפבוי מטמא למפרע עד שיאמר ברקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת
כבוד וכן בתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר ברקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא
בין לח בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לח:
גמ': איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו ברוק או דילמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביר ולא בדיק
אי אמרת חזקתו ברוק הא לא ברק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד

דם היוצא מפיו טהור בפרק מנות חליצה מוקי בטותית דתי לתו הכי טמא דף קה
משום נתנוחי סרוק:

דם היוצא מפי התמה ואם תאמר הא כבר ממעטי' כרים כגון כותים תים דף לב
מלודם ו"ל דהיינו דתין נעשה וב ע"י רחיית לודם תכל תם כבר נעשה
זב ליהוי דם היוצא מפי התמה טמא כמו
רוקו ולכך צריך קרא הבא למעוטי:

והאת לרבות מימי רגליו לטומאה מו"ן
דווחת קדרים כי היכי דדרש' לעיל
כיחו וניעו מו"ן ודוכי ירוק מכל וחת ככל
דיכתיב לתת למעוטי והלי וחת נמי לתת
למעוטי דנת"כ מנדין תדי מיעוטי וחת
וטמא הוא תד למעוטי ויעה וליתה סרוחה
וחד למעוטי דם היוצא מפיו ומפי התמה:

מה רוק מתערב ויוצ' מכח ריבוי דוכי
ירוק הזב נטהו ודווחת דרים הכי לכל
מי לתו הני קדרי הוה ממעטינן כולהו כיחו
וניעו ומי רגל ס מטמא הוא כמו דם היוצא
מפי התמה ומ"ת ולמה לי תדי קדרי וכי
ירוק לכיחו וניעו וחת למי רגלים ים לומר
דמוכי לא הוה דרסינן שלא כיחו וניעו מיוצא
דרך הפה מי אי הלף נמי לרבי יוחנן דלמי
כמו רוק ומוחת לא הוה מיכינן תלת מי
רגלים מיוצאין מפי התמה כמו זוב דקרא
דווחת נבי זוב כתיב לו מסו' דנפקין ממקיש
טמא מיהו קשה נמ"ש דהוה מרבינן חלב
התמה מוחת מס היה חוזר ונבלע ותמתי
והם תם כיחו וניעו לא הוה מתדבי מוחת
מי לתו ריבוי דוכי ירוק ונרין לומר דתי
לתו כוית דוכי ירוק הוה מוקמינן וחת
לכיחו וניעו דוקא דהוי כעין רוק תכל
הפתח דכתיב וכי תיתר וחת לכל דבר
המתערב ויוצא וחוזר ונבלע:

ונילף מוזבו מי ויבה לתו מעין הוה דף לה
דכתיב היה בפרק כותים כותים: אי
בתם מי מהם כו' ומ"ש דמהתי בהט דף יח
ומהם דרסינן בפ"ק וחניגה שיעורו
בכעדשה התם מפתחת הוה דשיעורים
הלכה למשה מסיני:

שרץ שנשרף ק"ק הלח עריב יכם ושרוף
כהדי הדתי דתת קרת קדרים להו:

שכבת זרע דרחמנא להזריע ומ"ת והלח
שכבת זרע שהיו יורם כחן
היו רתוי להזריע ומטמא ו"ל דמין רתוי
להזריע כעין ותניא שהיו יורם כחן כעין
שהוא לח מסיב מין שכבת זרע הרתוי
להזריע: כנושה

דף ו בגומה נמי נדיק והא דאמר נפ"ק לפסחים לגומה אינה נבדקת נבי תינה שנשתמש בה מעות מעשר שני התם נחרין המכוסה נקרעי התינה דסניף גומה אינה נבדקת:

וכן הכתם עד שעת הכבוס חזקתו בדוק כו' לא מיבעיא להו דלעיל נבי שרץ:

בודקות מלוקיהן כשעת הכוסיהן לחמר הכבים כודקות ואם לא מצאה הכתם טהור החלוק מע"פ שהיה בו כודקי הכתם קול הכבים וכגון שהטבילתו והא דאמר לקמן בפרק המפלת גבי שהכד בו הכתם מעכירה עליו ממאני לבטלה ד"ה דמזיל לי' הכתם ע"י הכבים התם והא דמסיק דאין חזקתו מתכבם היינו כשהכתם נסיטרת או כזרת אי נמי ע"י הכבים התם לא מזיל ובודקו מלוקיהן היינו לאחר הכבים לאחר מצאה הכתם מעכירה עליו ממאנים לו תעשה הכבים נמור וטוב להם מזיל דע"י הכבים טוב הולך הכתם בלא ממאנים:

דף כה דף ו שמע מינה חזקתו כדוק דאמר נפ"ק לפסחים ובכולהו מציאתו מעות מעשר שני כירושלים בשחר ימות המשר מותרין לאכלן אפי' בשוקי ירושלים אע"ג דאית להו בכל יום לא חזקתן מתכבדי שלא בשעת הכבוס כבוד רבים ולחם אם יש שם מעות אי נמי כשכודקין השוקים בלא יהא שם אנשים הרבה שיעורם או כשעשה מן הסרך שם היו שם מעות היו נמצאות:

הבאים מרקס לית ליה דרקס לחילו כרקס

דף ז היו ישראל כדאמר נזיר פ' מי שהכ' ניטין שם המניח מן הרקס ומן האגר ולא קסר קס' מיבי לטוב רקס הוו כדאמרינן שם ושוב מע"ג דכרקס ישראל הוו קאמר הכא דכתמן טהורי לית להו מבעיא לן אי מהימן שלא בפני הבעלים ושוטרין ור' יהודה מטמא משום שיש שם גרים ושוטרים להשתא אי נמי הכא מיירי בידוע שהן של נכרים הלריכו שם ז' מבין הנכרים טהורים מע"ג דכשר בנות כותי אמר ז' שם נכרי מטמא כרוקס וכשיתי דע"ג דכתמי דרבנן לא גזרו עליהם: אמוראי ניחוש כו' ומ"ש שם כן מ"מ תקשה לר' יוחנן דאמר מין מקבלין גר כו' מן התימוד מע"ג דשתי' דאמר ורפרס שמנה וכמה תנאי סנרי לנכרי ועכו"ם שנא בת ישראל הולד

דף כה דף ז מיבעי ליה ממאי דקשה לרבי יוחנן דאמר מאור מ"מ תקשה ליה ממתני' דסנרי לעכו"ם ר"ש נכרים על בנות ישראל דאי נאו הוי כתמן טמא דכיון שם הולד מאור אי כשר לחוץ קיו ישראל הוי ול"ל לרבי יוחנן ובבא סנרי טו"ד סי' רכ"ח דף ז כלתני נמי כר יוקקל נפ"ק דיבמות דאין מקבלין גרים מן הקרתיין ומן התרמודין דפליג התם לגבי הכא למטהר כשאר כל הנכרים ולא כעי לאכוויי לא לכר מתרמוד דף ז כדתנן נפ"ק לניטין לא לכר מכבל מדמתלק בקשה ולא כשאר נכרים משום דכולהו טהורין:

קוברין שם הנפל שם ואם תאמר והיכן מצינו שם כימי טומאתן ולא כזרים שם משומאת מת ונפלים כדתניא נאמני לומר לא קברנו שם הנפלים ומוקי לה בגת בכותי כגון עומאל שם ונפרק דף לג כנות כותים אמר רבנאי מטמא משו' כותל כולם מכל פנוי לית ליה ור' יוסי הם קוברין שם

נפלים ולאחר זמן מסלקין אותם לקברות ואין אנו יודעין מהי מסידין אותן:

לא נחשדו על כתמיהם ומ"ש דכתמים לרבנן הך טומאה לית להו לסנרי דמנופה מתה:

ולימא

מילתי' בשתמא דלא אמר לא נדקתי ומשתכח שרץ בגומא: בכעורה בגדי הגבר שיש שם קמטי ותפירות פקורין וירוש': מפני מה אמרו כן כלום מפני מה תלו בכיבוד ועו הרי טהרות דקודם כיבוד טמאו: ומפני מה אמרו ומפני מה תלו טהר בכבוס: תקוור ותכבסנו אם לא נדקתו בשעת כבוסו ולאחר זמן נמצא כן כתם ואין ידוע אם קודם כיבוס היה כן לטמא טה ולקודם נתן אם נדחו מרחין מפחת כבוס זה: בידוע שלאחר כבוס רחצן: מקדיר נכסי נבי טרסטריי"ם כשם שלפני כבוס מבלידא בלדו כם: לא סנו אלרבי שמעון בקבי: לאפרע מן שעת הכבוס: מפני: בחין מנקש טהרי שהן נכרי ודמן טהור: שהן גרים ודמן טמא וטוענין שהין מנגעין לת כתם אם: ובכתמים מטהרין נגע פרוץ ואי ישראל טהור דמחן טמא: שלא נחשדו ותכבסין לותם: נמ': קא פסיק ותני הכחין מבין הנכרי טהורין ואם אי לו מתרמוד אלא מבני בני תרמוד נכרים נמורים הן: ואת אומרת מקבלין גרים מן התרמוד ואינן לא נחשדו על כתמיהן ואפילו מתרמוד ר' יוחנן זאת אומרת מקבלין גרים מתרמוד וכי תימא זאת ולא סבירא ליה והא אמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה אכוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן: מבין ישראל ורבנן אי דישראל מטהרי דמאן מטפו חסורי מחסרא והכי קתני מבין ישראל טמא מבין הכותים רבי פאיר מטמא דכותים גרי אמת הן וחכמים מטהרין דכותים גרי אריות הן אי הכי שלא נחשדו על כתמיהן גרי אריות מבעי ליה לא הכי קאמר מבין ישראל ומבין הכותים טמאין דכותים גרי אמת הן אריות הן הנמצאין בערי ישראל טהורים שלא נחשדו על כתמיהם ואצניעי מצנעי להו הנמצאין בערי כותים רבי פאיר מטמא דנחשדו על כתמיהם וחכמים מטהרין שלא נחשדו על כתמיהן: מתני': כל הכתמים הנמצאים בכל מקום טהורין חוץ מן הנמצאים בחדרים ובסביבות בית הטמאות בית הטמאות של כותים מטמאין באהל מפני שהם קוברין שם את הנפלים רבי יהודה אומר לא היו קוברין אלא משיכין וחיה גוררתו ונאמנים לומר קברנו שם את הנפלים או לא קברנו נאמנים לומר על הבהמה אם בכרה אם לא בכרה נאמנים על ציון קברות ואין נאמנין לא על הסככות ולא על הפרעות ולא על בית הפרס ואפילו דבר שחשודין בו אין נאמנין עליו: גמ':

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0118
DFG

מאי דרוש לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך כל שיש לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה אין לו גבול נאמנים לומר קברנו והאילת להו ולפני עור לא תתן מכשול א"ר אבהו בכהן עופר שם ודילמא כהן טמא הוא דתקיש תרומה בידיה ודילמא תרומה טמאה היא דקאכיל מיניה אי הכי מאי למימר מהו דתימא לא בקיאי ביצירה קמ"ל: נאמנין על הבהמה: והא ליתי להו לפני עור לא תתן מכשול א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן בגווז ועובד אי הכי מאי למימר מהו דתימא לא בקיאי בטינוף קמ"ל נאמנין על ציון ואע"ג דמדרבנן הוא כון דפתיבא מהר והורי ביה דכתיב וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון: אבל אין נאמנין לא על הסככות: סככות דתנן אלו הן סככות אילן המסך על הארץ פרעות דתנן אבני פרעות היוצאו מן הגדר בית הפרס אמר רב יהודה אמר שמואל מנפח אדם בית הפרס והולך רב יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אם בית הפרס שנידש טהור ואנא החורש בית הקברות הרי זה עושה בית הפרס ועד כמה הוא עושה מלא מענה מאה אמה בית ארבעת סאין רבי יוסי אומר חמשולא מהפני והחניא שדרך שאבד בה הקבר נאמן בפתילו אומר אין שם קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר אילן שהוא מסיך על הארץ נאמן לומר אין התחתיו קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר א"ר יוחנן במהלך ובא על פני כולה אי הכי מאי למימר מהו דתימא רצוע נפקא קמ"ל זה הכלל זה הכלל לאתויי מאי לאתויי התופין ניין נסך:

הדרן עלך דם הנדה

ודילמא כהן טמא הוא ומע"ג דטמא נמי אסור לטהר בבית הקברות דכתיב דבר תורה אין טמא מת אלא זב וזבה נדה ויולדת ומצורע ומת ומגע בהן טמא מת עד שיגע בטהור או בכלי שרת הראוי לקבל טומאה שנאמר ונתן הטהור על הטמא ואין כלי שרת מקבל טומאה אלא מאדם ומן הכלים שנאמר אדם כי ימות באהל וגו' ואין אהל מטמא אלא מאדם שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל וגו' ואין טומאה יורדת לקברות אלא מאדם שנאמר ונתן הטהור על הטמא ואין טהור נותן לטמא אלא מי חטאת שנאמר וזרק הטהור על הטמא ואין מי חטאת מטהרין אלא מי מקוה שנאמר מקוה מים יטהר ואין מקוה מטהר אלא מן הים ומן הנהרות שנאמר אך מעין ובור מקוה מים יטהר ואין מי חטאת מטהרין אלא מי מקוה שנאמר וזרק הטהור על הטמא ואין מי חטאת מטהרין אלא מן הים ומן הנהרות שנאמר ונתן הטהור על הטמא ואין טהור נותן לטמא

הרואה כתם תלת שמע מינה זב שעשה נדכים תימא מאי מהדר לפיכות הא כמה מתניתא פרק שלשה מין הזבין בדוכי כתמים וליפרוך מיכייבו ולא סיים לזכויי עליהו ולא קשיא הרגשת עד ולא הרגשת שמע ומאי קושיא דילמא מיפרך ליפרוך ליכא למפרך דקתני יכולין להעמיד שיש זמן מרובה משעת הכבוס ואילך הרגישה ולמה לעשותם לגל בשעתין פריך מכתמים דכבדים לזין רגילות לעשות כתם בכשר בלא לעשת שלא יהנו ויפול מיהו כריות דלא ספקות דמייתי לקמן פריך מחלוקה כמו שכפרש בסמוך ול"ל דמשמע לזמן מועט שיש שם לראות בשר ותסבי דמזמן רחוק הוא ואימור הרגשת ולא לעשת שלא מי נמי בין דרוך יפיה שתים לחוש:

אימור הרגשת שמע מינה ולא לעשת לימא לא נקט הרגשת אי רגלים כמו לעיל ומעלה שלא תשלים בדיעבד בריעה מבלעתין וכל כשכורים הרגשת מי רגלים הוא ול"ל דה"מ זמן מועט בין תשמיש למניעת הלכך ישהיה שלשת ימים ובדיעבד לא תרגיש מי רגלים אבל לעולם בין פקידה לפקידה יש זמן מרובה והיכא פעמים ים הרגשת מי רגלים כיצד:

ובמגעות והיסטות הלך אחד הרוב פ"ה פשה בגין לה וסת ורגילה לראות תדיר ונודקת שעמה תשיד וכל זמן שלא בדקה שעמה מחוקת שעמה בטוחה שלבסוף שם רוב ימיה היה שמא טמאה עשית שאין המומרת לה מצינו בשום מקום שהם שיש לה וסת ליה שעתה וטומאה דמיכת לעת היכה שלא בגין לה וסת ולא מפקידה לפקידה ואפילו ברואה וכ"ש הכא דבין כאן שלא בגין לאחר כתם ואין לאחר בין ברואה תדיר בין שאינה רואה תדיר ונדיה דקתני מתמצא על חלוקה ספק שמא ספק טהור וקתני מתני' כתם מניחת הכתם רוב ימי טומאה טמאה מ"ע לעשות בסוף על טמאים ולא תאמרין מי מפיקים מאת על בשרה מי נמי אשתכוחי:

אמר מר על בשרה כו' ולבסוף פריך מיכה לעשות והא לא פריך מיכה בריעה שלא פרין ממגעות והיסטות דסיפא בריעה שאינה דפשוט הוא יותר מכל בריעה שיכולי ליה לאתויי בריעה והלך פרין מיכה:

על בשרה ולמי מפיקה לאתויי ואת מאי שנא דלקמן בשעתין נכי לכתם ג' פלוגות ועכרה בסוף על טמאים תולה שפילו בשתתין ולא תמרינן מי חיישת לשעתא לאתויי על חלוקה ול"ל דהתם לפעמים שהיא מגלם חלוקה שעלתה ואתי על השתתין מכל מין דרך לגלות בשרה:

קתני מיהת על בשרה כו' ואת ואמאי קושית הכא נמי תימור הרגשת ולא מדעתה כלאחר לעיל ול"ל דהתם דרוב ימיה טמאין רגילים לדבר שם לגלות בשרה ולא מדעתה מכל הכא מין שהוא סבת לה בהרגשת ולא מדעתה שמין רק שעה מועטת שהוא על בשרה: כרבי

הרואה כתם על בשרה כנגד בית התורפה טמאה ושלא כנגד בית התורפה טהורה על עקבה ועל ראש גודלה טמאה על שוקה ועל פרסותיה מבפנים טמאה מבחוץ טהור ועל הצדדין מכאן ומכאן טהורה ראתה על חלוקה מן החגור ולמטה טמאה מן החגור ולמעלה טהורה ראתה על בית יד של חלוק אם מגיע כנגד בית התורפה טמא ואם לאו טהורה היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כל מקום שנמצא בו כתם טמאה מפני שהוא חוור וכן בפוליוס: גמ'

אמר שמואל ברקה קרקע עולם וישבה עליה ומצאה דם עליה טהורה שנאמר בשרה בשרה קסה עד שתרגיש בבשרה האי בבשרה פיבעי ליה שמטמאה בפנים כבחוץ א"כ לימא קרא כבשר מאי בבשרה שמעה מינה עד שתרגיש בבשרה ואכתי מבעי ליה בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה תרתי ש"מ ת"ש האשה שהיא עושה צרכיה וראתה דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה היכי דמי אי דארגיש יושבת אמאי טהורה אלא לאו דלא ארגשה וקתני עומדת טמאה לעולם דארגשה ואים הרגשת קסה מי רגלים הרי עומדת הדור מי רגלים לסקור ואייתי דם ויושבת טהורה ת"ש עד שהיה נתון תחת הכר ונמצא עליו דם אם עגול טהור ואם משוך טמא היכי דמי אי דארגישה עגול אמאי טהור אלא לאו דלא ארגישה וקתני משוך טמא לא לעולם דארגישה ואימור הרגשת עד הואי משוך ודאי מגופה אתא עגול טהור ת"ש נמצא על שלו טמאין וחייבין בקרבן נמצא על שלה אתיום טמאין וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן טמאים מספק ופטורין מן הקרבן ה"ד אי דארגישה לאחר זמן אמאי פטורין מן הקרבן לא לאו דלא ארגישה וקתני נמצא על שלה אתיום טמאין וחייבין בקרבן לא לעולם דארגישה ואימא הרגשת שמש הוה ת"ש נמצאת אתה אומר שלש ספקות באשה על בשרה ספק טמא ספק טהור טמא על חלוקה ספק טמא ספק טהור טהור ובמגעות והיסטות הלך אחר הרוב מאי הלך אחר הרוב לאו אם רוב ימיה טמאין טמאה ואע"ג דלא ארגשה לא אם רוב ימיה בהרגשה חזיא טמאה דאימור ארגשה ולאו אדעתה אפר מר על בשרה ספק טמא ספק טהור טמא על חלוקה ספק טמא ספק טהור טהור היכי דמי אי מחגור ולמטה על חלוקה אמאי טמא והתנן ראתה דם על בשרה שלא כנגד בית התורפה טהורה אי בעית אימא מחגור ולמטה ואי בעית אימא מחגור ולמעלה אי בעית אימא מחגור ולמטה כגון שעברה בשוק של טבחים על בשרה מגופה אתאי דאי מעלמא אתאי על חלוקה מבעי ליה אשתכוחי על חלוקה מעלמא אתא דאי מגופה אתא על בשרה מבעי ליה אשתכוחי ואי בעית אימא מחגור ולמעלה כגון דאורקרה על בשרה ודאי מגופה אתאי דאי מעלמא אתאי על חלוקה איבעי ליה אשתכוחי על חלוקה מעלמא אתאי דאי מגופה אתאי על בשרה איבעי ליה אשתכוחי קתני מיהת על בשרה ספק טמא ספק טהור טמא ואע"ג דלא הרגישה ועוד תנן הרואה כתם על בשרה כנגד בית התורפה טמאה ואע"ג דלא ארגישה אפר רבי ירמיה מדפתי מודה שמואל שהיא טמאה

מדרבנן

כנגד בית התורפה לותו מקום לפיכך למיימר דם מלותו מקום כפי להתם וטעמא: על עקבה ועל ראש גודלה טמאה ראתה על רגל ובמגעות ופרסותיה טמאה: מבפנים בין שני שוקים כל גופה מן הארץ: מבחוץ מכאן ומכאן: נדדים לחודי השוק כל גופה בגד העקב ולפניו כל גופה כנגד עורב לוע הרגל: מן החגור ולמטה כנגד בית התורפה חותם: אם מגיע כנגד בית התורפה כגון שמקנח בתוך בית הערוה שמיך ליה שפעמים שפשטתן מזדעזע וכופל כנגד מטה: אלא כנגד בית התורפה כגון שמקנח שיך לכתם: שהוא זר פעמים שרואה שלוק כאצבע כלפי חוץ פעמים שלפנים: וכן בעוליות מעפור שמתכסה בו ופירש"י בלע זה גמ': נדכים מאלת שיש עומדת שמאה לחיורי דחיק לה עלמא דמעוזר הסתינה ולא יכלה לעמוד הדור מי רגלים לסקור ואייתי דם: יושבת טהורה לחכה שם לא כאשה שמי רגלים מין דרך דם נדה לנתה עם מי רגלי: עד שלין שכוקעת בו: עגול מין זה דם כדיקה דרך קיבוה להיות עגול: לארגישה כשעת כדיקה ועגול לאחר טהו: דאימור הרגשת עד הוא שכיעדתה בדיק העד: על בשרה שפק טמא שפק טהו טמא כו' מפל לקמן: ובמגעות והיסטות הלך אחר הרוב שאין לה וסת ורגילה לראות תדיר ונגעה או הסיט הלך אחר רוב ימים שם רוב ימיה רגילה לראות מגעת והסיטה טמא ואע"ג דהשתא לא הרגישה: דמוקדקה וקפץ עצמה לאחוריה ואע"ג דעכירה כשוק של טבחים שמא מתוך מעלמא אתאי על חלוקה מבעי ליה לאשתכוחי:

מדרבנן

מדרבנן דילמא מדאוסף ולמו מלעיתה: רב אשי אמר טעמא דשמואל דאמר לעיל נדקה קרקע עולם כו' למו מסוס הרגשה מלא כרבי נחמיה סבירא ליה דאמר לא סוכירו חכמים גזירת כתם אלא על דבר המקבל טומאה סילבן כל הני תיובתא לשמואל ניחא דשמואל לית ליה דרבי נחמיה כלל: מתני' רבי ירמיה מדפתי דקבלה לתיובתא דלעיל ומני שמואל דשמואל כו' ומדקבלה לתיובתא מכלל דטעמא דשמואל מסוס הרגשה ומי מסוס הרגשה אתי לידיעת קרקע תפי' גלימא נמי נדקה בעלית ויצטרך עליה ואמר רב מנחם בר טהורה אלא הרגשה: גמ' מנהני מילי נמצא דם כנגד תורפה יכולה לתלות כאבה על נוגרה שפעמים שמטה את נוגרה לפניה ונופל דם הסבה על תחתית תלוק: על כתפה אלא יכולה לתלות שחין דם בת מכתפה ונופל לפניה מין תולה: ואין לומרים כילה נעלתו ממכה שנתפשה ונכנילתו לפניה: עגיל דמפרמי תפת לותו מקום ודם נוטף עליו: על קדרי מצבעותי היינו נב סיד והא גב סיד תפילו נשטת נדיקה לא כגעה מ"ט טומאה: לתו מסוס לתמרינן נדקה בתירן ילא ונגעה יד סנדקה על גב מנרתה: עד היכא קרוי פנים מעוכי הסוק ולא תמרינן נדלין ניכהו: על מקום תבק סתם ובמדומה לי סחוס קפק סירק והסוק סקו' יניט וקתמר על מקום סחוס מתקיל קרי פנים ותבק היכא מתיקת הנילין שחוקין סירק והסוק יחד ממוך למותו קפק כמו מת הקילקי ותת המבק: כשיר הנופס נעיפול כנמיר: מהו מי מסתפקי כלם קבל חדלתו: כרנופס למורך סירק דסייכו מורתי כשנופל ונופת נעשה הרגופס: כמשתיתא עם המסכת דשמעון מתרגמינן עם מסתיתא סהיתה מסכת טווי למרינ ונמצא דם על מסתי: תיוול ותיתי כדרך שעשתה על עכשיו סהלכה ונכנס לי מתרמי מסטווי האוסך סקורין חור דיר כת כין רגלים כנגד חותו מקו' טמאה: ותתני' מין סונין בטהרות נכרי מתעטף כשליתו וטהרות וטמאות נדה ס"ס ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם לי מיפגר תלא אם כן נגע טמא רשב"ג אומר תוף על פי תלא מיפגר לא מטמינן ליה תלא אומר לו שנים ואי לא נגע מטהרינן לי' תמרו לו מין סונין בטהרות דתע"ג להשתא לא מיתרמי דילמא מעיקרא לא הוה הכי: כי תמרינן מין סונין לקולא כגון כהסיא דאי מיפגר לו תלא אם כן נגע וטמא ואנן ניקו וניטמא ליה שנים להקל תכל תכא תומרת הוה למסתמא טהורה ואם לא תמר לא על כשרה ולא על תלוקה תשתא ותיתי לתמר תיוול ותיתי ואי מתרמי מטמינן לה תומרת היא: דבר זה סיתה פושטתו ומתכסה כו כלילה כו': תלוקה של קנרה ולא נדקתו קודם לניסה ותחר כך נמצא עליו דם: תם מגיע כתם: כנגד כיס התורפה של תרוכ' ממהה לף תרוכה וכל סכן קנרה: ואם לאו טהורה סתרוכה תכל קנרה טמאה שהרי כנגד כיס התורפה שלה הוא מגיע: היא טהורה סרחמונה: ולעגין דינה לכבוד סכתם מן החלוק תנן דקנרתה תולה כם לשפלה תחרונה לא מהימנת לי' לומת נדקתיה: שתיהן

כרבי נחמיה דתמר כל דבר שהינו מקבל טומאה כו' טעמא דר' נחמיה כיון דדבר שהכתם בו טהור גם על הכתם לא גזרו טומאה והה"א מספיקא דבשמוך נהי דלא מקבלה טומאה מ"מ מקבל טומאה כנגעים:

משנה שמואל אומר טמאה מדרבנן ע"ה קו' דתלין דילמא מרגשה ולמו מלעיתה ואין נדקה אלא מספק טומאה מדרבנן אשי אמר אפי' ודאי טומאה מדרבנן ומי מסוס הרגשה מדאוסף ולמו מלעיתה ואין נדקה אלא מספק טומאה מדרבנן אשי אמר אפי' ודאי טומאה מדרבנן ומי מסוס הרגשה מדאוסף ולמו מלעיתה ואין נדקה אלא מספק טומאה מדרבנן אשי אמר אפי' ודאי טומאה מדרבנן

מי"פט מכל תפורי כיתה טי"ד סיון קנ

גמרא דתנן רבי נחמיה אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע לא לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא גלימא דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא למימר מנופה אתיא טהור:

קרקע

קעב על עקבה ועל ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא היתה לה מכה בצואר שתוכל להתלות תולה על כתפה שאינה יכולה להתלות אינה תולה ואין אומרים שמא בידה נטלתו והביאתו לשם אלא שאני ראש גודלה דרבה דפסיעה עביד דמתרמי ולא מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה טמאה מפני שידי עסקניות הן מאי טעמא לאו משום דאמרי בדקה בחר ידא ונגע באידך ידא לא שאני ירה דכולה עביד דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים או כלחוץ תא שמע דתני רב קטינא עד מקום חבק ותבק עצמו כלפנים רב חייא בריה דרב אשי מתני לה בהדיא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים בעי רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו טפין טפין מהו לרוחב ירכה מהו תא שמע על בשרה ספק טמא ספק טהור טמא על בשר מאי לאו כי האי גוונא לאדילם דעביד פרצועה הניא איתתא דאשתכח להדמא במשתיתא אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר להו תיזיל ותיתי והתני אין שונין בטהרות בי אסרינן אין שונין לקולא אבל לחומרא שונין: היתה פושטתו: תניא אר' אליעזר בר יוסי דבר זה הוריתי בעיר לאיסו וכשבאתי אצל חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה תנו רבנן ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה שלבשה חלוקה של ארוכה אם פניע כנגד בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה תניא אידך בדקה חלוקה והשאילתו לחברתה היא טהורה וחברתה תולה בה אמר רב ששת ולעגין דינא תנן אבל לעגין טומאה היא טהורה וחברתה טמאה

מי"פט מכל ק"ב סמנ לתוין סם ט"ד כיתקנ

קעה

מאי

פאי פנה אחת דתניא כ׳ נפיש כולתיה מה לומר לך דלעיל להכי קאי
לתלות דוה יותר מכדי לעיל אין לתלות כרתסונא דומיל ובדקה
ותומר לביתו תם דבריית׳ קיימי׳ שנעשקה כפתור זו אחר זו ואם היתה
כשחלת הרתסונא היינו מטהרין אותה כדומיל ונעשקה וכשניל תכרתה תנן

מיי׳ פ״ט מה׳ טומ׳ הל׳ ב סמ״ג לאוין קיח

מטמאין הרתסונא שהיא טהורה נמורה גם למעלה לקח על פי הרתסונא בדוקה ונטמאנה הומיל וכשניה תולה כם לעניין דיכא:

כיד מנחה

קעו מאי שנא דתניא שתי נשי שנתעסקו בצפור אחד ואין בו אלא כשלעת דם ונמצא כשלעת על זו וכשלעת על זו שתיהן שמאו שאני התם דאיכא קעז כשלעת שתירה ר׳ לבשה שלשה חלוקו הבדוקין לה אם יכולה לתלות תולה ואפילו בתחתון אין יכולה לתלות אינה תולה ואפילו בעליון כיצד עברה בשוק של טבחים תולה אפילו בתחתון לא עברה בשוק של טבחים אף בעליון אינו תולה: מתני׳ וחולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות שחטה בהמה חיה ועוף ונתעסקה בכתמים או שישבה בצד העסוקין בהן הרגה מאכולת הרי זו תולה בה עד כמה ר׳ חנינא בן אנטיגנוס אומר עד כגרים של פול ואף על פי שלא הרגה ותולה בבנה קעח או בבעלה אם יש בה מכה והיא יכולה להנלע ולהוציא דם הרי זו תולה מעשה באשה אחת שבאת לפני רבי עקיבא אמרה לו ראיתי כתם קעט אמר לה שמא מכה היתה ביך אמר לו הן וחיי אמר לה שמא יכולה להנלע ולהוציא דם אמרה לו הן ושהר׳ רבי עקיבא ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה אמר להם כה הדבר קשה בעיניכם שלא אמרו חכמים הדבר להחמיר אלא להקל שנאמר ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה דם ולא כתם עד שהוא נתון תחת הבר ונמצא עליו דם עגול טהור משוך טמא דברי רבי אליעזר ברבי צדוק: גמ׳ תנינא להא דת״ר מעשה ותולה ר׳ בקילור ורבי חלה בשרף שקמה: או שישבה: ישבה אין לא תנינא להא דת״ר קעט עברה בשוק של טבחים ספק ניתן עליה תולה ספק עברה ספק לא עברה טמאה: הרגה מאכולת: הרגה אין לא הרגה לא מתניתין מ׳ רשב״ג היא דתניא הרגה תולה לא הרגה אינה תולה דברי רבן שמעון בן גמליאל וחכמים אומרים בין כך ובין כך תולה אמר רבן שמעון בן גמליאל לדברי אין קץ ולדברי חברי אין סוף לדברי אין קץ שאין לך אשה שטהורה לבעלה שאין בה כמה טיפי דם מאכולת לדברי חברי אין סוף שאין לך אשה שאינה טהורה לבעלה שאין לך כל סדין וסדין שאין בו כמה טיפי דם אבל נראין דברי רבי חנינא בן אנטיגנוס מדברי ומדבריהם שהיה אומר עד כמה היא תולה עד כגרים של פול ולדבריו אנו מודים ולרבנן דאמרי תולה עד כמה אמר רב נחמן בר יצחק תולה בפשפש ועד פתורמוס הגון רבנן פשפש זה ארכו פרחבו וטעמו כריחו ברית כרומה לו שכל המוללו מריח בו ארכו פרחבו לענין כתמים טעמו כריחו לענין תרומה דתנן או שטעם טעם פשפש בפיו הרי זה יפלוט מנא ידע טעמו כריחו ואכתי פנא ידע ברית כרותה לו שכל המוללו מריח בו אמר רב אשי עיר שיש בה חזירים אין חוששין לכתמים אמר רב נחמן בר יצחק והא דדוקרת כעיר שיש בה חזירים דמיא: עד כמה היא תולה וכו׳: אמר רב הונא כגרים אינו תולה פחות מכגרים תולה ורב חסדא אמר כגרים תולה יתר מכגרים אינה תולה ליפא בעד ועד בכלל קא מיפלגי דרב הונא סבר עד ולא עד בכלל ורב חסדא סבר עד ועד בכלל אמר לך רב הונא איכא עד ועד בכלל ואיכא עד ולא עד בכלל והכא לחומרא והכא לחומרא ורב חסדא אמר לך בעלמא אימא לך לחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן והכא כדרבי אבהו דא״ר אבהו כל שיעורי חכמים להחמיר חוץ מכגרים של כתמים להקל איכא דאמרי לה להא שמעתא באפי נפשה רב הונא אמר כגרים ביתר מכגרים ורב חסדא אמר בגרים כפחות מכגרים וקמיפלגי בעד ועד דהכא כראמרינן לקמיה

תורה אור

מיי׳ פ״ט מה׳ טומ׳ הל׳ ב סמ״ג לאוין קיח

מיי׳ שם ג׳ סמ״ג

מיי׳ שם ד׳ סמ״ג

מיי׳ שם ה׳ סמ״ג

מיי׳ שם ו׳ סמ״ג

מיי׳ שם ז׳ סמ״ג

מיי׳ שם ח׳ סמ״ג

מיי׳ שם ט׳ סמ״ג

מיי׳ שם י׳ סמ״ג

מיי׳ שם י״א סמ״ג

מיי׳ שם י״ב סמ״ג

מיי׳ שם י״ג סמ״ג

מיי׳ שם י״ד סמ״ג

מיי׳ שם ט״ו סמ״ג

מיי׳ שם ט״ז סמ״ג

מיי׳ שם י״ז סמ״ג

מיי׳ שם י״ח סמ״ג

מיי׳ שם י״ט סמ״ג

מיי׳ שם כ׳ סמ״ג

מיי׳ שם כ״א סמ״ג

מיי׳ שם כ״ב סמ״ג

מיי׳ שם כ״ג סמ״ג

מיי׳ שם כ״ד סמ״ג

מיי׳ שם כ״ה סמ״ג

מיי׳ שם כ״ו סמ״ג

מיי׳ שם כ״ז סמ״ג

מיי׳ שם כ״ח סמ״ג

מיי׳ שם כ״ט סמ״ג

מיי׳ שם ל׳ סמ״ג

מיי׳ שם ל״א סמ״ג

מיי׳ שם ל״ב סמ״ג

מיי׳ שם ל״ג סמ״ג

מיי׳ שם ל״ד סמ״ג

מיי׳ שם ל״ה סמ״ג

מיי׳ שם ל״ו סמ״ג

מיי׳ שם ל״ז סמ״ג

מיי׳ שם ל״ח סמ״ג

מיי׳ שם ל״ט סמ״ג

מיי׳ שם מ׳ סמ״ג

מיי׳ שם מ״א סמ״ג

מיי׳ שם מ״ב סמ״ג

מיי׳ שם מ״ג סמ״ג

מיי׳ שם מ״ד סמ״ג

מיי׳ שם מ״ה סמ״ג

מיי׳ שם מ״ו סמ״ג

מיי׳ שם מ״ז סמ״ג

מיי׳ שם מ״ח סמ״ג

מיי׳ שם מ״ט סמ״ג

מיי׳ שם נ׳ סמ״ג

מיי׳ שם נ״א סמ״ג

מיי׳ שם נ״ב סמ״ג

מיי׳ שם נ״ג סמ״ג

מיי׳ שם נ״ד סמ״ג

מיי׳ שם נ״ה סמ״ג

מיי׳ שם נ״ו סמ״ג

מיי׳ שם נ״ז סמ״ג

מיי׳ שם נ״ח סמ״ג

מיי׳ שם נ״ט סמ״ג

מיי׳ שם ס׳ סמ״ג

מיי׳ שם ס״א סמ״ג

מיי׳ שם ס״ב סמ״ג

מיי׳ שם ס״ג סמ״ג

מיי׳ שם ס״ד סמ״ג

מיי׳ שם ס״ה סמ״ג

מיי׳ שם ס״ו סמ״ג

מיי׳ שם ס״ז סמ״ג

מיי׳ שם ס״ח סמ״ג

מיי׳ שם ס״ט סמ״ג

מיי׳ שם ע׳ סמ״ג

מיי׳ שם ע״א סמ״ג

מיי׳ שם ע״ב סמ״ג

מיי׳ שם ע״ג סמ״ג

מיי׳ שם ע״ד סמ״ג

מיי׳ שם ע״ה סמ״ג

מיי׳ שם ע״ו סמ״ג

מיי׳ שם ע״ז סמ״ג

מיי׳ שם ע״ח סמ״ג

מיי׳ שם ע״ט סמ״ג

מיי׳ שם פ׳ סמ״ג

מיי׳ שם פ״א סמ״ג

מיי׳ שם פ״ב סמ״ג

מיי׳ שם פ״ג סמ״ג

מיי׳ שם פ״ד סמ״ג

מיי׳ שם פ״ה סמ״ג

מיי׳ שם פ״ו סמ״ג

מיי׳ שם פ״ז סמ״ג

מיי׳ שם פ״ח סמ״ג

מיי׳ שם פ״ט סמ״ג

מיי׳ שם צ׳ סמ״ג

מיי׳ שם צ״א סמ״ג

מיי׳ שם צ״ב סמ״ג

מיי׳ שם צ״ג סמ״ג

מיי׳ שם צ״ד סמ״ג

מיי׳ שם צ״ה סמ״ג

מיי׳ שם צ״ו סמ״ג

מיי׳ שם צ״ז סמ״ג

מיי׳ שם צ״ח סמ״ג

מיי׳ שם צ״ט סמ״ג

מיי׳ שם ק׳ סמ״ג

מיי׳ שם ק״א סמ״ג

מיי׳ שם ק״ב סמ״ג

מיי׳ שם ק״ג סמ״ג

מיי׳ שם ק״ד סמ״ג

מיי׳ שם ק״ה סמ״ג

מיי׳ שם ק״ו סמ״ג

מיי׳ שם ק״ז סמ״ג

מיי׳ שם ק״ח סמ״ג

מיי׳ שם ק״ט סמ״ג

מיי׳ שם ק״י סמ״ג

מיי׳ שם ק״יא סמ״ג

מיי׳ שם ק״יב סמ״ג

מיי׳ שם ק״יג סמ״ג

מיי׳ שם ק״יד סמ״ג

מיי׳ שם ק״טו סמ״ג

מיי׳ שם ק״טז סמ״ג

מיי׳ שם ק״יז סמ״ג

מיי׳ שם ק״יח סמ״ג

מיי׳ שם ק״יט סמ״ג

מיי׳ שם ק״כ סמ״ג

מיי׳ שם ק״כא סמ״ג

מיי׳ שם ק״כב סמ״ג

מיי׳ שם ק״כג סמ״ג

מיי׳ שם ק״כד סמ״ג

מיי׳ שם ק״כה סמ״ג

מיי׳ שם ק״כו סמ״ג

מיי׳ שם ק״כז סמ״ג

מיי׳ שם ק״כח סמ״ג

מיי׳ שם ק״כט סמ״ג

מיי׳ שם ק״ל סמ״ג

מיי׳ שם ק״לא סמ״ג

מיי׳ שם ק״לב סמ״ג

מיי׳ שם ק״לג סמ״ג

מיי׳ שם ק״לד סמ״ג

מיי׳ שם ק״לה סמ״ג

מיי׳ שם ק״לו סמ״ג

מיי׳ שם ק״לז סמ״ג

מיי׳ שם ק״לח סמ״ג

מיי׳ שם ק״לט סמ״ג

מיי׳ שם ק״מ סמ״ג

מיי׳ שם ק״מא סמ״ג

מיי׳ שם ק״מב סמ״ג

מיי׳ שם ק״מג סמ״ג

מיי׳ שם ק״מד סמ״ג

מיי׳ שם ק״מה סמ״ג

מיי׳ שם ק״מו סמ״ג

מיי׳ שם ק״מז סמ״ג

מיי׳ שם ק״מח סמ״ג

מיי׳ שם ק״מט סמ״ג

מיי׳ שם ק״נ סמ״ג

מיי׳ שם ק״נא סמ״ג

מיי׳ שם ק״נב סמ״ג

מיי׳ שם ק״נג סמ״ג

מיי׳ שם ק״נד סמ״ג

מיי׳ שם ק״נה סמ״ג

מיי׳ שם ק״נו סמ״ג

מיי׳ שם ק״נז סמ״ג

מיי׳ שם ק״נח סמ״ג

מיי׳ שם ק״נט סמ״ג

מיי׳ שם ק״ס סמ״ג

מיי׳ שם ק״סא סמ״ג

מיי׳ שם ק״סב סמ״ג

מיי׳ שם ק״סג סמ״ג

מיי׳ שם ק״סד סמ״ג

מיי׳ שם ק״סה סמ״ג

מיי׳ שם ק״סו סמ״ג

מיי׳ שם ק״סז סמ״ג

מיי׳ שם ק״סח סמ״ג

מיי׳ שם ק״סט סמ״ג

מיי׳ שם ק״ע סמ״ג

מיי׳ שם ק״עא סמ״ג

מיי׳ שם ק״עב סמ״ג

מיי׳ שם ק״עג סמ״ג

מיי׳ שם ק״עד סמ״ג

מיי׳ שם ק״עה סמ״ג

מיי׳ שם ק״עו סמ״ג

מיי׳ שם ק״עז סמ״ג

מיי׳ שם ק״עח סמ״ג

מיי׳ שם ק״עט סמ״ג

מיי׳ שם ק״פ סמ״ג

מיי׳ שם ק״פא סמ״ג

מיי׳ שם ק״פב סמ״ג

מיי׳ שם ק״פג סמ״ג

מיי׳ שם ק״פד סמ״ג

מיי׳ שם ק״פה סמ״ג

מיי׳ שם ק״פו סמ״ג

מיי׳ שם ק״פז סמ״ג

מיי׳ שם ק״פח סמ״ג

מיי׳ שם ק״פט סמ״ג

מיי׳ שם ק״צ סמ״ג

מיי׳ שם ק״צא סמ״ג

מיי׳ שם ק״צב סמ״ג

מיי׳ שם ק״צג סמ״ג

מיי׳ שם ק״צד סמ״ג

מיי׳ שם ק״צה סמ״ג

מיי׳ שם ק״צו סמ״ג

מיי׳ שם ק״צז סמ״ג

מיי׳ שם ק״צח סמ״ג

מיי׳ שם ק״צט סמ״ג

מיי׳ שם ק״ק סמ״ג

מיי׳ שם ק״קא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קי סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קטו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קטז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קיט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכ סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קכט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קל סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קלט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמ סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קמט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנ סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קנט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קס סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קסט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קע סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קעט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפ סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קפט סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצ סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצא סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצב סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצג סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצד סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצה סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצו סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצז סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצח סמ״ג

מיי׳ שם ק״קצט סמ״ג

מיי׳ שם ר׳ סמ״ג

מיי׳ שם ר״א סמ״ג

מיי׳ שם ר״ב סמ״ג

מיי׳ שם ר״ג סמ״ג

מיי׳ שם ר״ד סמ״ג

מיי׳ שם ר״ה סמ״ג

מיי׳ שם ר״ו סמ״ג

מיי׳ שם ר״ז סמ״ג

מיי׳ שם ר״ח סמ״ג

מיי׳ שם ר״ט סמ״ג

מיי׳ שם ר״י סמ״ג

מיי׳ שם ר״יא סמ״ג

מיי׳ שם ר״יב סמ״ג

מיי׳ שם ר״יג סמ״ג

מיי׳ שם ר״יד סמ״ג

מיי׳ שם ר״טו סמ״ג

מיי׳ שם ר״טז סמ״ג

מיי׳ שם ר״יז סמ״ג

מיי׳ שם ר״יח סמ״ג

מיי׳ שם ר״יט סמ״ג

מיי׳ שם ר״כ סמ״ג

מיי׳ שם ר״כא סמ״ג

מיי׳ שם ר״כב סמ״ג

מיי׳ שם ר״כג סמ״ג

מיי׳ שם ר״כד סמ״ג

מיי׳ שם ר״כה סמ״ג

מיי׳ שם ר״כו סמ״ג

מיי׳ שם ר״כז סמ״ג

מיי׳ שם ר״כח סמ״ג

מיי׳ שם ר״כט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ל סמ״ג

מיי׳ שם ר״לא סמ״ג

מיי׳ שם ר״לב סמ״ג

מיי׳ שם ר״לג סמ״ג

מיי׳ שם ר״לד סמ״ג

מיי׳ שם ר״לה סמ״ג

מיי׳ שם ר״לו סמ״ג

מיי׳ שם ר״לז סמ״ג

מיי׳ שם ר״לח סמ״ג

מיי׳ שם ר״לט סמ״ג

מיי׳ שם ר״מ סמ״ג

מיי׳ שם ר״מא סמ״ג

מיי׳ שם ר״מב סמ״ג

מיי׳ שם ר״מג סמ״ג

מיי׳ שם ר״מד סמ״ג

מיי׳ שם ר״מה סמ״ג

מיי׳ שם ר״מו סמ״ג

מיי׳ שם ר״מז סמ״ג

מיי׳ שם ר״מח סמ״ג

מיי׳ שם ר״מט סמ״ג

מיי׳ שם ר״נ סמ״ג

מיי׳ שם ר״נא סמ״ג

מיי׳ שם ר״נב סמ״ג

מיי׳ שם ר״נג סמ״ג

מיי׳ שם ר״נד סמ״ג

מיי׳ שם ר״נה סמ״ג

מיי׳ שם ר״נו סמ״ג

מיי׳ שם ר״נז סמ״ג

מיי׳ שם ר״נח סמ״ג

מיי׳ שם ר״נט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ס סמ״ג

מיי׳ שם ר״סא סמ״ג

מיי׳ שם ר״סב סמ״ג

מיי׳ שם ר״סג סמ״ג

מיי׳ שם ר״סד סמ״ג

מיי׳ שם ר״סה סמ״ג

מיי׳ שם ר״סו סמ״ג

מיי׳ שם ר״סז סמ״ג

מיי׳ שם ר״סח סמ״ג

מיי׳ שם ר״סט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ע סמ״ג

מיי׳ שם ר״עא סמ״ג

מיי׳ שם ר״עב סמ״ג

מיי׳ שם ר״עג סמ״ג

מיי׳ שם ר״עד סמ״ג

מיי׳ שם ר״עה סמ״ג

מיי׳ שם ר״עו סמ״ג

מיי׳ שם ר״עז סמ״ג

מיי׳ שם ר״עח סמ״ג

מיי׳ שם ר״עט סמ״ג

מיי׳ שם ר״פ סמ״ג

מיי׳ שם ר״פא סמ״ג

מיי׳ שם ר״פב סמ״ג

מיי׳ שם ר״פג סמ״ג

מיי׳ שם ר״פד סמ״ג

מיי׳ שם ר״פה סמ״ג

מיי׳ שם ר״פו סמ״ג

מיי׳ שם ר״פז סמ״ג

מיי׳ שם ר״פח סמ״ג

מיי׳ שם ר״פט סמ״ג

מיי׳ שם ר״צ סמ״ג

מיי׳ שם ר״צא סמ״ג

מיי׳ שם ר״צב סמ״ג

מיי׳ שם ר״צג סמ״ג

מיי׳ שם ר״צד סמ״ג

מיי׳ שם ר״צה סמ״ג

מיי׳ שם ר״צו סמ״ג

מיי׳ שם ר״צז סמ״ג

מיי׳ שם ר״צח סמ״ג

מיי׳ שם ר״צט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ק סמ״ג

מיי׳ שם ר״קא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קי סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קטו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קטז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קיט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכ סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קכט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קל סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קלט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמ סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קמט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנ סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קנט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קס סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קסט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קע סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קעט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפ סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קפט סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצ סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצא סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצב סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצג סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצד סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצה סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצו סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצז סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצח סמ״ג

מיי׳ שם ר״קצט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ר סמ״ג

מיי׳ שם ר״רא סמ״ג

מיי׳ שם ר״רב סמ״ג

מיי׳ שם ר״רג סמ״ג

מיי׳ שם ר״רד סמ״ג

מיי׳ שם ר״רה סמ״ג

מיי׳ שם ר״רו סמ״ג

מיי׳ שם ר״רז סמ״ג

מיי׳ שם ר״רח סמ״ג

מיי׳ שם ר״רט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ש סמ״ג

מיי׳ שם ר״שא סמ״ג

מיי׳ שם ר״שב סמ״ג

מיי׳ שם ר״שג סמ״ג

מיי׳ שם ר״שד סמ״ג

מיי׳ שם ר״שה סמ״ג

מיי׳ שם ר״שו סמ״ג

מיי׳ שם ר״שז סמ״ג

מיי׳ שם ר״שח סמ״ג

מיי׳ שם ר״שט סמ״ג

מיי׳ שם ר״ת סמ״ג

מיי׳ שם ר״תא סמ״ג

מיי׳ שם ר״תב סמ״ג

מיי׳ שם ר״תג סמ״ג

מיי׳ שם ר״תד סמ״ג

מיי׳ שם ר״תה סמ״ג

מיי׳ שם ר״תו סמ״ג

מיי׳ שם ר״תז סמ״ג

מיי׳ שם ר״תח סמ״ג

מיי׳ שם ר״תט סמ״ג

מיי׳ שם ר״י סמ״ג

מיי׳ שם ר״יא סמ״ג

מיי׳ שם ר״יב סמ״ג

מיי׳ שם ר״יג סמ״ג

מיי׳ שם ר״יד סמ״ג

מיי׳ שם ר״יה סמ״ג

מיי׳ שם ר״יו סמ״ג

מיי׳ שם ר״יז סמ״ג

מיי׳ שם ר״יח סמ״ג

מיי׳ שם ר״יט סמ״ג

מיי׳ שם ר״יי

טיפי דמים למטה גדולים: כגרים מלמטה נפתחו מכגרים
ותלינן: נמצא עליה כגרים ועוד דהלכתא כרבי חסדא דאמיקל: כיון דבעלמא
היכא דליכא ועוד תלי כגרים במי תליא המים גרים במאכלת
מחריגא: נתעסקה בכגרים דם נשור ועוד דם מאכולת הוא:
מתי למיפרש הא מתני׳ תליא כגרים בנפוך
מכתי עם ליה גרים ועוד: מהו דתימא
משקל כגרים דם נפוך ומני כיס מנעי:
נמצא עליה מין אחר מדכר הדומם לנתס
כגון קרוט לוז או סרקי ואמרת מצאה על
חליקה נתס אפי׳ מין מרחיצות דלית ליה לאותו
המין תולה בו: נתעסקה שאני דכיון
דנתעסקה במין מדום היכי תלינן כיס
בתס שחור מכל נמצא עליה מין מדום
תולה בה כיס שחור דתמרינן כי היכי
דניחין עליה המי מין בדלא ידעה הכי נמי
הוא עלה מיבעי אפי׳ ידעה:
לא להקל על דברי תורה אפי׳ דנוור דנגן
בנתמים להחמיר על דברי תור׳ אלא להקל
בנדה גמורה ותיכף נתמים עצמן דרבנן
ומזלין בהן לקולא ותלינן בכל מילי:
כתם מרוך מצטרף לכגרים ועיל: מסוך
כל דהו טמא דכיון דאמר מסוך מגופה
אתי ובאשכה תלית טעמא אפי׳ בכחדל
טמא: לעולם אפי׳ לר׳ מאיעור בעי מסוך:
וכי אמר רבי מאיעור מסוך ולאי מגופה
אתא בעד שכוחקת בו: אבל כתם שעל
תלוקה כגרים ועוד נעינן:

הדרן עלך הרואה כתם

היו עליה טיפי דמי למטה וטיפי דמים למעלה קפג
תולה בעליון עד כגרים מאי לאו כגרים מלמטה
לא כגרים מלמעלה איתמ׳ נמצא עליה כגרים קפד
ועוד ואותו עוד רצופה בו מאכולת רבי חנינא
אומר טפאה רבי ינאי אומר טהורה רבי חנינא
אומ׳ טפאה כי תליא בכגרים בכגרים ועוד לא
תליא רבי ינאי אומר טהורה הני מילי היכא
דלא רצופה בו מאכולת אבל היכא דרצופה
בו מאכולת מיכחא מילתא דהאי ועוד דם
מאכולת הוא פשיטא כגרים כיון דבעלמא
תליא הכי נמי תליא בעי רבי ירמיה נתעסקה
בכגרים ונמצא עליה בכגרים ועוד מהו חבעי
לרבי חנינא חבעי לרבי ינאי חבעי לרבי חנינא
עד כאן לא קאמר רבי חנינא התם טמאה אלא
דלא נתעסקה אבל הכא דנתעסקה תליא או
דילמא אפילו לרבי ינאי דאמר טהורה הני מילי
היכא דרצופה בו מאכולת אבל היכא דאין
רצופה בו מאכולת לא תליא תא שמע
נתעסקה באדום אין תולה בה שחור במועט קפה
אין תולה בו מרובה היכי דמי לאו כי האי גונא
לא כגון דנתעסקה בכגרים ונמצא עליה שני
גריסין ועוד אי הכי מאי למימרא מהו דתימא שקול כגרים צפור שדיבי מצעי זיל הכא
ליכא שיעורא זיל הבא ליכא שיעורא קא משמע לן אמר רבא נמצא עליה מין א׳ תולה
בו כמה מינין מתיבי נתעסקה באדום אין תולה בו שחור נתעסקה שאני איכא
דאמרי אמר רבא נתעסקה בסין אחד תולה בו כמה מינין מתיבי נתעסקה באדום
אין תולה בו שחור כי קאמר רבא דאתעסקא בהרנגולת דאית בה כמה מיני דמא:
מעשה באשה: ותניא לא אמרו חכמים את הדבר להקל אלא להחמיר
אמר רבינא לא להקל על דברי תורה אלא להחמיר על דברי תורה וכתמים עצמן
דרבנן: עד שהוא נתון: איבעיא להו מיפליגי רבנן עליה דרבי אליעזר ברבי
צדוק או לא תא שמע כתם ארוך מצטרף טפין טפין אין מצטרפין מני אי רבי אליעזר
ברבי צדוק למה לי צירוף האמר משוך כל שהוא טמא אלא לאו רבנן שמע מינה
פליגי לא לעולם רבי אליעזר ברבי צדוק וכי אמר רבי אליעזר ברבי צדוק בעד אבל
בכתם לא תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר בר צדוק הלפה
מכלל דפליגי שמע מינה:

הדרן עלך הרואה כתם

היו גם טיפי דמים למטה וטיפי דמים למעלה תלינן בעליון עד כגרי׳ ל״ה
למטה קטנים למעלה גדולים תלינן בעליון הגדול בדם מאכולת עד
כגרים מאי לאו עד כגרים כלומ׳ בפחות מכגרים לא כלומ׳ בדיוק מכגרים
וזו תיפה ממאי נקט למעלה למטה הוה ליה למינקט גדולים וקטנים ועוד
היכי משמע ליה כלומ׳ מאי אמתני׳ כר מכוש
ועוד דלמה הוה ליה למינקט כלומ׳ ולמטה מיי׳ פט מהל׳ מאכלות אסורות הי״ח כתב להחזיר בדיוק
דהוה ליתיר בפחות מכגרים ויותר מכגרים ליתני דקתני ט״ל סי״ק ט״ל סס
למטה מן החנור למעלה מן החנור תולה בעליון
תולה בעליון אותו שלמטה נתלה בעליון
דשמא כאום שבעליון מעלמא אתי תתחתון נמי
מעלמא אתי ועוד כגרים נתלה בו וקתני
מאי לאו כגרים למטה דעד כגרים דקתני
מיירי תתתון עד כגרים תולה בעליון
שמקום שכח העליון גם התתתון מכלל
דלא לאו עליון מטיינן ליה ולא תלינן בדם
מאכולת תלמ׳ כגרים ביותר מכגרים
ואפי׳ לא כגרים ולמעל׳ כלומ׳ תולה תתתון
בעליון בספעליון עד כגרים ולמעלה
למטה קתני כשעליון נ״ גריסין לו׳ אפי׳
גריסין עד כגרים שאין מקו תולין עליון
כדם מאכלת ת״ל מעלמא אתי מה לו׳ לה
בו התתתון ומייתי כתתתון יותר מכגרים
אכל אם היה העליון גרים לא נתלה היה
בתתתון טהור אמרי גלים לכך נתתה
דם כה מעלמא שהרי העליון יש לתלותו
בדם מאכולת:

נתעסקה בכגרים ומנמא עליה כגרים מיי׳ פט מהל׳ מאכלות אסורות הי״ח סס ט״ל סס
ועוד אע״ג דלא הוה ליה למינקט כלומ׳ ולמטה
בפחות מכגרים ונמצא עליה כגרים ועוד
דבכגרים בעיא ולא אמרי׳ לומר דכה משמע לן
דאיכא תולה אפילו בפחות מכגרים כי פשיט
לקמן מאי לאו בכגרים בפחות מכגרים נתעסקה
בפחות מכגרים דפשיטא ליה דאיכא תולה
תלה ודאי בכל ענין כאן:

נמצא עליה מין אחד פ״ה מדבר הדומה
לכתם כגון סרוק לו קילור דהא
ודאי מעלמא אתא תולה בו כאן מאי כדמי
ואיכא מאן דאמר פ״ה דם הוא ודאי מפרש נמצא שין פס
קפו סמצאה מין אחד למעלה מן החנור תולה
בו כאן מינים שלמטה מן החנור פ״ה שכאן מיי׳ פט מהל׳ מאכלות אסורות הי״ח טור סס
שבעליון ודאי מעלמא אתא כך בנמ׳ נתתתו מיי׳ פט מהל׳ מאכלות אסורות הי״ח ט״ר ס״ק קפו
למעלמא אתא:

הדרן עלך הרואה כתם

האשה מאי שנא עומדת דאמרינן מי רגלים למקור ואייתי דם פירכין פירקין לעיל דמייתי לה מעלמא דמעומדת לא יכלה לעבור הדור מי רגלים למקור ואייתי דם ר"ש בשתת כוותיה דר"מ דאמר שהיא עושה צרכיה וראתה דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על הפים רבי יוסי מטהר ור"ש מטמא שאין דרך האיש להוציא דם אלא שחזקת דמים מן האשה:

גמ': מאי שנא עומדת דאמרינן מי רגלים הדור למקור ואייתי דם יושבת נמי נימא מי רגלים הדור למקור ואייתי דם אמר שמואל במזנקת מזנקת נמי דילמא בתר דחמו מיא אחא דם אמר רבי אבא ביושבת על שפת הספל ומזנקת בתוך הספל ונמצא דם בהוך הספל דאם איתא דבתר דחמו מיא אתא על שפת הספל איבעי ליה לאשתכוחי אמר שמואל ואמרי לה אמר רב יהודה אם שמואל הלכ' כרבי יוסי ופן אורי ליה ר' אבא לקלא הלכה כרבי יוסי: איש ואשה: איבעיא להו איש ואשה עדרין מה לי א"ר מאיר כי א"ר מאי בחר ספק אבל בספק ספקא לא מטמא או דילמא לא שנא אמר ריש לקיש היא היא מאי מדלא קתני ר"מ ורבי יוסי מטהרין א"ה השתא ר"מ בספק ספקא מטמא בחד ספק מיבעי ליה הודיעך כחו דר' יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר ואדמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דרבי יוסי ליפלגו בספק ספקא להודיעך כחו דר"מ כח דהיתרא עדיף ליה ורבי יוחנן אמר כי קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק ספקא לא אמר א"כ ליתני ר"מ ורבי יוסי מטהרין אין ה"נ ואיידי דסליק מרבי יוסי פתח בדרבי יוסי ורבי יוסי בחד ספקא מטהר בספק ספקא מיבעי מהו דתימ' הני סילי דיעבד אבל לכתחילה לא קמ"ל תניא כותיה דר' יוחנן איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על הפים ר"מ ור' יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא איבעיא להו אשה יושבת מה לי א"ר שמעון כי א"ר שמעון בעומד דדחי ליה עלמא אבל יושבת לא או דילמ' לא שנא ה"ש דתניא יושבת תולה עומד' אינה תולה דברי ר"מ ר' יוסי אומר בין כך ובין כך תולה ר"ש אומר בין כך ובין כך אינה תולה איבעיא להו איש ואשה יושבין מה לי א"ר שמעון כי א"ר שמעון עומדת דדחיק לה עלמא יושבת דהדר ספק אבל בספק ספקא לא אמר או דילמא לא שנא ת"ש כיון דא"ר שמעון חזקת דמים מן האשה לא שנא עומדין ולא שנא יושבין: מתני' השאילה חלוקה לנכרית או לנדה הרי זו תולה בה שלש נשים שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד ונמצ' עליו דם כולן טמאות ישבו על ספסל של אבן או על האיצטבא של מרחץ רבי נחמיה מטהר שהיה רבי נחמי אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל בהפים: גמ': אמר רב בנכרית הרואה

האשה שהיא עושה צרכיה וראתה דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על הפים רבי יוסי מטהר ור"ש מטמא שאין דרך האיש להוציא דם אלא שחזקת דמים מן האשה:

גמ': מאי שנא עומדת דאמרינן מי רגלים הדור למקור ואייתי דם יושבת נמי נימא מי רגלים הדור למקור ואייתי דם אמר שמואל במזנקת מזנקת נמי דילמא בתר דחמו מיא אתא דם אמר רבי אבא ביושבת על שפת הספל ומזנקת בתוך הספל ונמצא דם בתוך הספל דאם איתא דבתר דחמו מיא אתא על שפת הספל איבעי ליה לאשתכוחי אמר שמואל ואמרי לה אמר רב יהודה אם שמואל הלכ' כרבי יוסי ופן אורי ליה ר' אבא לקלא הלכה כרבי יוסי: איש ואשה: איבעיא להו איש ואשה עדרין מה לי א"ר מאיר כי א"ר מאי בחר ספק אבל בספק ספקא לא מטמא או דילמא לא שנא אמר ריש לקיש היא היא מאי מדלא קתני ר"מ ורבי יוסי מטהרין א"ה השתא ר"מ בספק ספקא מטמא בחד ספק מיבעי ליה הודיעך כחו דר' יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר ואדמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דרבי יוסי ליפלגו בספק ספקא להודיעך כחו דר"מ כח דהיתרא עדיף ליה ורבי יוחנן אמר כי קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק ספקא לא אמר א"כ ליתני ר"מ ורבי יוסי מטהרין אין ה"נ ואיידי דסליק מרבי יוסי פתח בדרבי יוסי ורבי יוסי בחד ספקא מטהר בספק ספקא מיבעי מהו דתימ' הני סילי דיעבד אבל לכתחילה לא קמ"ל תניא כותיה דר' יוחנן איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על הפים ר"מ ור' יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא איבעיא להו אשה יושבת מה לי א"ר שמעון כי א"ר שמעון בעומד דדחי ליה עלמא אבל יושבת לא או דילמ' לא שנא ה"ש דתניא יושבת תולה עומד' אינה תולה דברי ר"מ ר' יוסי אומר בין כך ובין כך תולה ר"ש אומר בין כך ובין כך אינה תולה איבעיא להו איש ואשה יושבין מה לי א"ר שמעון כי א"ר שמעון עומדת דדחיק לה עלמא יושבת דהדר ספק אבל בספק ספקא לא אמר או דילמא לא שנא ת"ש כיון דא"ר שמעון חזקת דמים מן האשה לא שנא עומדין ולא שנא יושבין: מתני' השאילה חלוקה לנכרית או לנדה הרי זו תולה בה שלש נשים שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד ונמצ' עליו דם כולן טמאות ישבו על ספסל של אבן או על האיצטבא של מרחץ רבי נחמיה מטהר שהיה רבי נחמי אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל בהפים: גמ': אמר רב בנכרית הרואה

האשה מאי שנא עומדת דאמר הדור מי רגלים למקור ואייתי דם פירכין פירקין לעיל דמייתי לה מעלמא דמעומדת לא יכלה לעבור הדור מי רגלים למקור ואייתי דם ר"ש בשתת כוותיה דר"מ דאמר שהיא עושה צרכיה וראתה דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על הפים רבי יוסי מטהר ור"ש מטמא שאין דרך האיש להוציא דם אלא שחזקת דמים מן האשה:

גמ': מאי שנא עומדת דאמרינן מי רגלים הדור למקור ואייתי דם יושבת נמי נימא מי רגלים הדור למקור ואייתי דם אמר שמואל במזנקת מזנקת נמי דילמא בתר דחמו מיא אתא דם אמר רבי אבא ביושבת על שפת הספל ומזנקת בתוך הספל ונמצא דם בתוך הספל דאם איתא דבתר דחמו מיא אתא על שפת הספל איבעי ליה לאשתכוחי אמר שמואל ואמרי לה אמר רב יהודה אם שמואל הלכ' כרבי יוסי ופן אורי ליה ר' אבא לקלא הלכה כרבי יוסי: איש ואשה: איבעיא להו איש ואשה עדרין מה לי א"ר מאיר כי א"ר מאי בחר ספק אבל בספק ספקא לא מטמא או דילמא לא שנא אמר ריש לקיש היא היא מאי מדלא קתני ר"מ ורבי יוסי מטהרין א"ה השתא ר"מ בספק ספקא מטמא בחד ספק מיבעי ליה הודיעך כחו דר' יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר ואדמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דרבי יוסי ליפלגו בספק ספקא להודיעך כחו דר"מ כח דהיתרא עדיף ליה ורבי יוחנן אמר כי קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק ספקא לא אמר א"כ ליתני ר"מ ורבי יוסי מטהרין אין ה"נ ואיידי דסליק מרבי יוסי פתח בדרבי יוסי ורבי יוסי בחד ספקא מטהר בספק ספקא מיבעי מהו דתימ' הני סילי דיעבד אבל לכתחילה לא קמ"ל תניא כותיה דר' יוחנן איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על הפים ר"מ ור' יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא איבעיא להו אשה יושבת מה לי א"ר שמעון כי א"ר שמעון בעומד דדחי ליה עלמא אבל יושבת לא או דילמ' לא שנא ה"ש דתניא יושבת תולה עומד' אינה תולה דברי ר"מ ר' יוסי אומר בין כך ובין כך תולה ר"ש אומר בין כך ובין כך אינה תולה איבעיא להו איש ואשה יושבין מה לי א"ר שמעון כי א"ר שמעון עומדת דדחיק לה עלמא יושבת דהדר ספק אבל בספק ספקא לא אמר או דילמא לא שנא ת"ש כיון דא"ר שמעון חזקת דמים מן האשה לא שנא עומדין ולא שנא יושבין: מתני' השאילה חלוקה לנכרית או לנדה הרי זו תולה בה שלש נשים שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד ונמצ' עליו דם כולן טמאות ישבו על ספסל של אבן או על האיצטבא של מרחץ רבי נחמיה מטהר שהיה רבי נחמי אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל בהפים: גמ': אמר רב בנכרית הרואה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0124
DFG

הרואה טמאי דומ׳ רנדה מה נדה דקחזיא אף נברית דקא חזיא אמר רב ששת כי ניים ושפיב רב אמרה להא שמעתא דתניא תולה בנברית ר׳ מאיר אומר בנברית הראויה לראות ואפילו ר׳ס לא קאמר אלא בראויה לראות אבל רואה לא אצטריך אמר רבא ותסברא ר׳ם לחומרא רבי מאיר לקולא דתניא אינה תולה בנברית ר׳ מאיר אומ׳ תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי והיא שרואה רבי מאיר אומר בראויה לראות ואע״פ שאינה רואה תנורבנן הולה בשומרת יום כנגד יום בשנה שלה ובסופר שבע׳ שלא טבלה לפיכך היא מתוקנת וחברתה מקולקלת דברי רשב״ג רבי אומר אינה תולה לפיכך שתיהן מקולקלות ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשו שלה וביושב׳ על דם טוה ובבתולה שדמיה טהורין לפיכך דרשב״ג למה לי פשום דרבי לפיכך דרבי למה לי מהו דתימא הואיל דאשתכח כתם נברת התקלקל אידך לא התקלקל קס״ל אמר רב חסדא טמא ושהור שהלכו בשני שבילין אחד טהור ואחד טמא באנו למחלוקת רבי ורשב״ג מתקי׳ לה רב אדא עד כאן לא קאפר רבי התם אלא דתרויהו כי הדדי נינהו הכא מאי נפקא לן פינה ורפ חסדא סוף סוף איהי טבילה בעיא איתמ׳ א״ר יוסי בר׳ חנינא טמא וטהור ואפילו טהור ותלוי שהלכו בשני שבילין אחד טמא ואח׳ טהור תולה טמא בתלוי וטהור בטהור לדברי הכל בעא מיניה ר׳ יוחנן מרבי יהודה בר ליואי מהו לתלות כתם בכתם אליבא דרבי לא תבעי לך השתא וסה התם דקא חזיא מגופה אמרת אינה תול הכא דמעלמ׳ קא אתי לא כל שכן כי תבעי לך אליבא דרשב״ג התם הוא דקא חזיא מגופה תליא הכ׳ דמעלמא קאתי לא תליא או דילמא לא שנא א״ל אין תולין טה טעם לפי שאין תולין איתיבי׳ אין תולין כתם בכתם השאילה חלוקה לנברית או ליושבת על הכתם הרי זו תולה בה הא גופה קשיא רישא אמרת אין תולין סיפ׳ אמרת תולין הא לא קשיא הא רבי הא בראשון שלה הא בשני שלה רב אשי אמר הא והא רשב״ג ולא קשיא כאן

תולה נשומרת יום כנגד יום מספקא ליה להר׳ אם טמא קל כנגן
יושבת סופרת מקנת מן הכל ולא טבלה בלא ספר כלל בין כנדה כין
נטמא מת ונזקלי דמעתין לא מיירי שלא נטהר וטמא: לעיל:
מה לי אמר ר״ם מדלא קתני ר״מ ור׳ שמעון טמאה ניהא למפשט
דלר׳ יוחנן מטהר ר״מ בספק ספקה ומיהו
מדיש״ם למפשט מדלא קתני ר״מ ירבי
שמעון טומדת עומדת טמאה יושבת טהורה
מלא דמי דיפה מייתי מכרייתא:
טמא ושהור שהלכו בשני שבילין הך
טמא לא מיירי בטמא ספר והוס
קפט מלא מלא טבל מדקאמר רב מדלא קתני כי
הדדי נינהו הכא מאי נפקא לין מינה
מספק דלמו דומיא דפלונית לעיל הוא
ובטמ׳ מלא ספר כלל נמי לא מיירי דלפני ר״
מודה דתולה כדאמר ושוין כו׳ ואמאי קאמר
רב מספק בשלמו לאתלוקי שלא מיירי בטמא
בספר קנא וס״ל לרב חסד׳ דלפני ספר
קנא ת כתם תולה ורב מדלא קאמר מאי
כספק לין מינה לא מיירי הכא כי ת לם:
באנו למחלוקת דרבי ורשב״ג ופ״ת ורב
חסדא אמאי לא נקט מילתיה
קצ נזכה נוסף ולימא וכה בספרים מקנתה
כיון נמחלוקת כו׳ ול דניחא לי׳ לאתמוהי
דלפני נכ׳ כילן פטמא דתע״ב דחוי ספק
ט מלה כר״ה ופ״ת אם כן פה ענין כתמים
לבגילין דתע״ב דכתרוייהו אתרע מוקת
טהר׳ דילהו קנקת מ״מ יש לטע׳ יותר בבגילין
מסום ספק טומאה נר״ה ול דנבי נתם
נמי מיכא לאמוי דלא אתרע מוקמה כלל
דאיכ׳ למפלי בחנרת כמו בספק על טבחים
ופ״ה לרבי מינה תולה מסום דמ״ם זו מזו
כיון מסכ״ם טהורין מספרם נכר ימים
הכי נמי מלי מוקי דתלינן נטמא מספר
מקנת טפי מבטהור גמור ותע״ב דאית ליה
הזקה לטהרה מיקוי כי חוכא ואטלולא
דמסתי טעמא מטמינן כ׳ טהורין סהלכו
בשני שבילין וכתו לאסול בנת מק׳ לטהורין
מדינא ומטמינן להו כי היכי דלא ליהוי
כי חיכא ותע״ב דלא דמי להתם ת מטהר׳
לתרוייהו סוים כח דמי לפשר לאיתות
שבגיהם טהורין מכל הכא לפשר לטהור
הלך בטהור מ״מ הוי חוכא דאפשי תלינן
ספי בטמא מבטהור כדאמר לעיל נגע
נשים ות״ת מ״ם מבני קוסות דאמרינן חולין
לתין חולין נפלו ול דהתם מינו מפסיל
לאחרותה בתלייתו כלום והכא כמי מפילת
רבי חוסס בתולה בגדה בחורה בלא טבלה
כלל:
מהו לתלות כתם בכתם תומר הר״י
דליכא למימר דנעבי לתלות בסופר
שבעה בלא טבלה מכל בדיקתן פשיטא ליה
דתולה לתם כן מאי קאמר לקמן מ״ת קשיא
תא מיכא לשמוי כין לר׳ כין לרשב״ג בדיקתן
בלא מיירי בריית ועוד דאליבא דרבי נמי
ה״ל למיבעי בדיקתן בלא כיון דלא חזיא
מגופה בלא מפילו בדיקתן בלא מבעי ליה ופשיט ליה דאין תולין מפי׳ לרבן
שמעון בן גמליאל בלא לחזיא מגופה ופשיטא לכולהו סיכוי קסבר לר׳ יהודה
בר ליואי ופ״ת דקמשבי הא והא רבי ופ״ת בדיקתן בלא ופ״ה בשבי בלא הס״ם
הוא דקמסדר לשמוי בכל ענין סיכול לתרץ ולא בשיטתיה דר׳ דהא קאמר
תליכא דר״ל תבעי לך ופוקימנא בעיא בלא מפי׳ בדיקתן בלא ומקמ׳ כיון דהיכא דמגופה חזיא לא מלינן כשבי בלא לרבי בכתם לא תלינן מפי׳ בדיקתן בלא:

כאן למפרע כאן להבא פרש"י למפרע תולה דלא מקלקלה לה נהכי ולא מטמא למפרע להבא תולה כבעלת כתם כשני שלה דמקלקלה לה ומתי חזית דמקלק לבן טפי מינה וזהו תיובתא דשמואל ולקמן ומפר"ה למפרע אם בעלת הכתם הבירה בנדתה ומת"כ לכשפ"י וחברתם חלוק וכמצא בם כתם תולה בם כיון שכבר הבירה בטומאה קודם שבא הספק בטהרתן כאן להבא שלפנינו שהיתן חלוק וכמצא בו כתם ולא נודע ממיהו ומחר כך לבשה חלוק וכמצא בו כתם חש"ג מזוית ומתי טמאה ע"י כתם שלה הוחיל ולא נודע בם עד אחר שהורע בם וכתברתם שספק מינה תולה ויש לפרש לשון הספק חיפוך למפרע אין תולין ולהבא תולין ומתי למפרע ולהבא מחלוקת התלוק אם שהלת החלוק היה למפרע קודם שבעלת החלוק הבירה בתמה ולהבא משעת החלוק שמתוך חירוע הספק בשהיין היה אחר מניחת הכתם שלבעלת הכתם תולין והיה היה:

דף נד

בכמטלניות שהין כהן שגם על שגם וקבלת פריך פשיטא כמו לעיל דוכתים פרק הם חטאת משמע דאי מקבלים טומאה: תשוב עליהו ואיתרו מקבלים טומאה: והוא שבדקה עצמה כשיעור ושת ולאו דוקא כדקה אלא קאמר כדקאמר כפ"ק דלא משכחת בדיקה כשיעור ושת:

דקד עי"ש קיט ע"ב

בעלה פטור טהרותיה טהורות פ"ה ולית ליה טומאה אחת לעת כשמואל אי נמי כמ"ד הכי השתא דליכא למימר דלמא מחמת ספק נפלה ולא ידעינן אי מחמת ודאי אי מחמת ספק ולא ידעינן אי מחמת ודאי אי מחמת ספק אלא ודאי ודאי הוא דנ

כאילו הן ראויות: מתני' שלש נשים שהיו ישנות במטרה אחת ונמצא דם תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית טהורה °אימתי בזמן שעברו דרך מרגלות המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות בדקה אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה ושתים טמאות בדקו שתים ומצאו טהורות הן טהורות ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהורות כולן טמאות למה הדבר דומה לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורין ובדקו אחת מהן ומצאו טהור הוא שהוא ושנים טמאים שנים ומצאו טהורין הם טהורין ושלישי טמא שלשתן ומצאו טהורין כולן טמאים דברי רבי מאיר שר' מאיר °אומר כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומאה היכן היא וחכמים אומרים בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה: גמ' מאי שנא רישא דלא מפליג ומאי שנא סיפא דקמפליג אמר רבי אסי °במשולבות: בדקה אחת לפה קצר ליה למתני לה דומיא דהכי קאמר להו רבי מאיר לרבנן מאי שנא בדם דלא פליגיתו ומאי שנא בגל דפליגיתו ורבנן בשלמא התם אימר עורב נטלה אלא הכא האי דם מהיכא אתא חניא אמר רבי מאיר מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה בו הרוח ועקרתו ונמצא גלגלת של פרת תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה אין לא בדקו כל צרכו תניא אמר רבי יוסי מעשה במערה של שיחין שהיו מחזקין בה טומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע שהיתה חלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו פועלים מפני הגשמים ונתנו בקורדומותיהן ומצאו מפחשת פלאה עצמות אמרו לו משם ראייה איפר לא בדקו כל צרכו חניא אבא שאול אומר מעשה בסלע בית חורון שהיו מחזיקים בה טומאה ולא יגלו חכמים לבדוק מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד ורבי יהושע בן חנניה שמו אמר להן הביאו לי סדינים הביאו לו סדינים ושראן במים ופרסן עליהן מקום טהרה יבש מקום טומאה לח וברקו ומצאו בור גדול פלא עצמות תנא הוא הבור שפילא ישמעאל בן נתניה חללים דכתיב °והבור אשר השליך ישמעאל שם פנרי אנשים אשר הכה ביד גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אמר רבא האי לישנא פישא אע"פ דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי הנהו בני גלילא דנפק עליהו קלא דקטול נפשא אזו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן מר אמר להו היכי נעביד אי לא אטמרינכו הוו יתייבו אטמרינכו הא אמור רבנן האי בישא אף ע"ג דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי זילו אחון טמרו נפשיכו °ויאפר ה' אל משה אל תירא מבדי סיחון ועוג אחי הוו דאמר מר סיחון ועוג בני אחיה בר שמחזאי הוי מאי שנא מעוג דקמסתפי יומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחי מתשובתו של אותו צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר שמא תעמוד לו זכות של אברהם אבינו שנאמר °ויבא הפליט ויגד לאברם העברי וא"ר יוחנן זה עוג שפלט מדור המבול תנו רבנן °בגד שאבד בו כתם מעבירין עליו שבעה שפמנין ומבטלו רבי שמעון בן אלעזר אומר

אמר רבי אמי במשולבות פ"ה דיש בה לפה קצר לי' במשולבות ותכיפות וז"א ולהכי היכא לספוקי בכולהו וברבים פריס לה גרסינן דיש ואומר הפ"ה יש לפרש דסיפ' לי' במשולבות כלומ' מכוונות כל אחת במקומה ולא היו תכופו' ומעורכות וז"ש ר"ח בתוב במשלחפי שלחופי שמת פרדות וז"מ:

מקום שהרה לח מסדינים קלי דמתוך שהיה הקרקע קשה לח כולע מיס שבסדינין ומקום הטומאה יבש ולחת ספרי דגרסינן לי' מקום טומאה לח והקרקע קל שהיה לח מחמת הסדינים שכולע לפי שהיה רך ותיקות וכי הוי גווני בדק רבי יוחנן בן נוכאי בקלנן תורא"וסי תרומה בעיבורא וז"ל ס"ה בן יוחי° במסכת שבת אשטרינבו הא למור רבנן הוי ליטמא כיון שיש בהם כזית ס"ה כו' פירש בקונט ים ומת' הרגתם ומסור להגילכם ובשלמות ד"ה ומסור לחזיר ספרים שמת' רגתם ומס מטמין מתפס מיינתס רקמי למלך והיינו מיתם מיבעי לי למיתם סיס לחזיר להגון הרע להחתינו לנכרי וה שיחר שלח יבא לו הפסד ולא לחכרים:

זה עוג שפלט מדור המבול שכי נמי נפלט סיחון מ"ר המבול כיון דאתי מלחמה לדרך הפליט קיס לי דהוה עוב ולא סיחון מקמי טעמא גופיה כיון דנקיל ליה מסס ועוד אמר °בפרק ל' שיעור שעוב מצאו לחכרתם לחינו סהיה עשאל בגרונות לתקן עונות לפסח ועל סס זה נקרא עוב ומייתי לי' מסוס דמחוי כלישנא בישא דאמר במדרש שעוב אמר כלבו שך ואומר לחכרסס וילחס ויחות ומסוך סרס מסתת מפילו סכי היה ירא מסס שמא תעמוד לו זכות לחכרתם:

מעביר עליו שבעה שפמנין ומ"ת ומס נרחך להעביר עליו הלא כיון שלבד ומינו ניכר מינו מקפיד עליו וכטל מתילא כדקתני רבי חייא דס הנדה ודאי מעביר עליו שבעה שפמנין ומכטלו שכיון שהעביר עליו מול ליה חותא ומינו מקפיד עליו יותר מעל שניכר מלא נקפידא תליא מילתא ויש לומר דהכא קרי ספיר מקפיד עליו לשס שיש מונחו עכשיו שמא ימנחנו פעם אחרת: בודקו

קצה מיי' פ"ל מה' מטמאי משכב ומושב סי"ב לחון קי"ל

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0127
DFG

בודקו שכונות שכונות תימה דמשמע דאם לא כשנמצא טהור ותימה דאמר לעיל לרבי מאיר כל דבר שבחזקת טומאתו עד שיודע לך טומאתו היכן היתה ומפילו רבנן לא פליגי רבי אם כראמר לעיל התם דם מהיכי תיתי ור"ל דהכא כמי דמי לגבי דשפיר מעצמו הלך ומתכבש ע"י טוס דבר ולמו מועטים ומפשר דמפילו ר"מ מודה הכא דשכיח טפי מלאיתר עורב כא ונטלא:

מוי"פ לקמן כלאים פמ"ג לאחי"פ נט"ד פיש דף לד

בגד שאבד בו כלאים לא ימכרנו לנכרי ואם תאמר ולינטיל בידוע כדפרכינן כאיזה תמורה גבי טער כזיר שנאמרה בכגד ילבש ולינטיל בידוע ומאני בפרשת שאמרה בו תורת נגעי דכתיב ולא בטיל ור"ל דלא שייך בטול בדבר כשהאיסור מעורב בהיתר אבל כלאים שפגיעתם היתר ונאסרין על ידי תערובת כך אסור המדובר כמו שמועט:

דף לג

לא ימכרנו לנכרי פרש"י דנקט אבל שאם היה מכירו נותנו מן הבגד ומותר וכן ר"ל שאי אתה מוכרו לנכרי אם היה ניכר אף בלא כתיקה וכן לעשות מרדעת לחמור וכ"ש מכריזים למת כיון שהבלאי ניכרין לא קני לי ישראל מנכרי וכן מן המרדעת לא מייסינן דילמא מיימך לעשות בגד כדתנן במסכת כלאי הכרם תחמור ותכריכי המת מין בהן אבל כלאי לי נמי לא מייסינן בעורה מרדעת שיעלנה על כתפו דתנן בהך סיפא לא יעלה את המרדעת על כתפו ואף לו להוציא בה את הזוג אבל מכל מקום בהעלאה מרדעת ודיכה דרכה בהעלאה דאין הרוכב מתכוין אלא לרכוב ולא לשאת משא ואין לו צורך בה כלל ורבנן גזרו אפילו עשר מרדעות זו על גב זו כשאר כלאים אבל מקום שהעלאה וכאין דרכו בהעלאה אין להניחו תחתיו ואפילו מרדכן ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהן אבל אבל כלאים אסור למרדעת מע"ג דאין דרכו בהעלאה והייכו טעמא דתנן בהעלאה כלאים הכריס והסוסות מין בהן אבל כלאים ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהן לפי שאין דרכן בהעלאה לא גזרו חכמים בהעלאתן ובמרדעת נמי בעינן שלא יהא בשרו נוגע בהם דתנו ליכא למיחש לבריית נומא:

אבל עושה אותם תכריכין למת וכל שכן אם לא אבד ונקט לרבותא ולמ"ש דאסיר בדפרישית לתכריכין למת מין בהן אבל לא עשה אותם תכריכין ומת בהן מסתברא דלא מפקדי בהו לזנוח לרש שמלבישו בגדי המשתמש ומותר לו מין בהן עוד חלק במצות כדאמר בפרק בתרא דמכות גבי גיזית והסיח דעתו ופר"ש דהם דמין בו אסיר ופשיטא דאי לא שנו אלא לספדו אבל לקוברו אסור א"ל לאו איתמר עלה א"ר יוחנן אפילו לקוברו ור' יוחנן לטעמיה דא"ר יוחנן מאי דכתיב בכתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצות אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא בגד שאבד בו כלאים צובעו ופותר א"ל רבא לרפרם בר פפא מנא ליה לסבא הא א"ל מתניתין היא דתנן בודק עד שמגיע לסלע ואי ליכא איפר עורב נטלה הכא נמי עמרא וכיתנא בהדדי לא סליק להו צבעא וכיון דלא ידיע איכר מנתר נתר אמר רב אחא בריה דרב ייבא פשמיה דמר זוטרא האי מאן דרמי חיטא דכיתנא בגלימיה דעמר ונתקי ולא ידע אי נתיק אי לא נתיק שפיר דמי פאי טעמא מראורייתא שעטנז כתיב עד שיהיה שוע טווי ונווז ורבנן הוא דגזרו ביה וכיון דלא ידע אי נתקי שרי מתקיף לה רב אשי אימר או שוע או טווי או נווז והלכתא כמר זוטרא מראפקינהו רחמנא בחדא לישנא תנורבנן בגד צבוע מטמא משום כתם רבי נתן בר יוסף אופר אינו מטמא משום כתם שלא תקנו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן תקנו מאי תקנינהו אלא שלא הותרו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן הותרו מכלל דאסרי אין דתנן בפולמוס של אספסינוס גזרו על עטרות כתנים ועל האירוס בקשו לגזור על בגדי צבעונין אמרי הא עדיפא כדי להקל על כתמיהן: פתני' שבעה מינין מעבירין על הכתם רוק תפל ומי גריסין ומירגלים ונתר וצורית קפוניא

בודקו שכונות שכונות אבדה בו שכבת זרע חדש בודקו במחט שחוק בודקו בחמה תנא אין שכונה פחותה משלש אצבעות תנו רבנן בגד שאבד בו כלאים הרי זה לא ימכרנו לנכרי ולא יעשנו מרדעת לחמור אבל עושה ממנו תכריפין למת אמר רב יוסף זאת אומרת מצות בטלות לעתיד לבא אמר ליה אביי ואי חיים רב דימי והא א"ר נחמי אמר ר' ינאי לא שנו אלא לספדו אבל לקוברו אסור א"ל לאו איתמר עלה א"ר יוחנן אפילו לקוברו ור' יוחנן לטעמיה דא"ר יוחנן מאי דכתיב בכתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצות אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא בגד שאבד בו כלאים צובעו ופותר א"ל רבא לרפרם בר פפא מנא ליה לסבא הא א"ל מתניתין היא דתנן בודק עד שמגיע לסלע ואי ליכא איפר עורב נטלה הכא נמי עמרא וכיתנא בהדדי לא סליק להו צבעא וכיון דלא ידיע איכר מנתר נתר אמר רב אחא בריה דרב ייבא פשמיה דמר זוטרא האי מאן דרמי חיטא דכיתנא בגלימיה דעמר ונתקי ולא ידע אי נתיק אי לא נתיק שפיר דמי פאי טעמא מראורייתא שעטנז כתיב עד שיהיה שוע טווי ונווז ורבנן הוא דגזרו ביה וכיון דלא ידע אי נתקי שרי מתקיף לה רב אשי אימר או שוע או טווי או נווז והלכתא כמר זוטרא מראפקינהו רחמנא בחדא לישנא תנורבנן בגד צבוע מטמא משום כתם רבי נתן בר יוסף אופר אינו מטמא משום כתם שלא תקנו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן תקנו מאי תקנינהו אלא שלא הותרו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן הותרו מכלל דאסרי אין דתנן בפולמוס של אספסינוס גזרו על עטרות כתנים ועל האירוס בקשו לגזור על בגדי צבעונין אמרי הא עדיפא כדי להקל על כתמיהן: פתני' שבעה מינין מעבירין על הכתם רוק תפל ומי גריסין ומירגלים ונתר וצורית קפוניא

כלאים פ"ט מ"ג

פסחים דף מ ע"ח דף מה

כלאים פ"ט מ"ה

פוטה דף מט נטוין דף י

פנחדרין דף מט ובמיס דף נב

שבת דף קיח ט"ד מיקוקן

דף לג מיי' פ"ל מה' מטמא משכב ומושב ומיי' פ"ט מה' מ"ב סמ"ג לאוין קיח וסמ"ג עשין רמב ט"ד פיש"קן

דף מח

דף מג דף יט

דף לג

דף מד

דף לג

דף מח

דף מ

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0128
DFG

אמר רב יהודה זה לשון כל נשבת פרק ר' עקיבא מיכל ספרים דבר' הוא הוא ופריך והתניא הבורית והחול ותי לסתנן חול בפר' המוניא ול' לחדי גווני חול דף ג דף ג
חד לבניין וחד לחפיפה וכבוש ותתי פשיט להו מר מלא מאי בורית אהל ולא קאמר מלא לעולם כו':
והתניא הבורית והאהל פי' לבניין שבעיות נשבת אהל לפי בי' הספרים נשבת דבר הבורית והחול תיאם הוא לעניין מה נשבת ותו לעניין הוצאת שבת הם
קאמר רבי יהודה שיעור בגתר ובורית כדי להעביר בו את הבתים והן שיעורא לא שייך בקי מהני ז' מיני סמנים ומיהו אית זר דלבנן מית להו דבורי
וחול הרמוץ לחפיפה וכבוש מית להו אהל
גר מנוס שיעורא לעניין שבת ור' יהודה פליג אבורי'
לחול וקאמר כדי להעביר בו הבתים:

כבריתא פרש' נפרית וכן כעורך שם
ונפרי' תרגו' את' בגרית והק'
הר' יעקב מקור' ביבז בשבת כי פריך
כבריתא מי מית ליה שבעיות לפירוך מתני'
דשבת דתנן בפרק המוניא שיעור מחריכ דף עח
בגפרית ופתיל כדי להתוך נקב ואי לא ק'
דבכמ' מקומו אני למפר' ממבל וכש זפיריכ מיי' פט מהל'
יותר מהתוך מן הבריית' פריך מיבי ועוד תפוסי מתנ' ומכר
ביון שסידר הש"ס הכא הוכיח הש"ס והוקבע': פ"ח
כל שאין לו עיקר פי' נקוב נמשבת ע"ה
עיקר המתקיים בארץ ביומות המפר
וביומות הנשמים וה"ק דר"ב תבואה לא דף כג
יהא נוהג בו שבעית שמינה מתקיימת דף ל
כיומות הנשמים וגרסי' כמו שפי' הכא שאין
לו שורש בארץ כמו נפרי' ונש מה שפי' שם
תורכיית אין לחרו כלחית' ור"ח פירש דף כב
תורכית זה לימון גרסי' לבע"ח פי' הכא דף ל"ב
ומי' מית ליה שבעיות וה"מ כי' והרי ותני
להדיא לן שורש על כן גרסי' כמו שפירש
רש"י בשבת שהוא כעין מפורג"ש שקורי'
בלוס ומין קרקע הוא וכמו נפרית הוא
שמינו נש"ם בארץ:

תרי גווני חול תימא לספרי דבר' בשבת
וה"ק הבורית והחול ממקי לה
מבני מערבא תרי גווני חול כדאמרי מיי' פד מהל'
בגמ' לגבי מבול ול' דקיש ליה לה"ק מטמאי
הלא הוו תרי גווני חול לכבוש: משכב ומושב
השבילו ועשה על נביו טהרות כו' תרי
זה בשבת אין לפרש תרי זה ואלו
בשבת בגפי כקו' בפרק ר' מיתות דלא כן דף עח
לקמן ממאי קאמר מכל טהרות שאמר
בכבוסת שניים טמאו הלא כיון הלא עכר
מתחלה כו' ממאי ואלו בשבת הוא ועוד

קמוניא ואשלג השבילו ועשה על נביו טהרות
העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר הרי זה צבע
השהרות שהורות ואינו צריך להשביל עבר או
שדיהה הרי זה כתם והטהרות טמאות וצריך
להשביל איזהו רוק תפל כל שלא טעם כלום
מיגריסין לעיסת נריסין של פול הלוקח נפש
מי רגלים שהחמיצו וצריך לכסכם שלשה
פעמים לכל אחד ואחד העבירן שלא כסדרן או ר
שהעביר שבעה סמנין כאחת לא עשה ולא
כלום: גמ' תנא נתר אלכסנדרית ולא
נתר אנטפטרית: בורית: אמר רב יהודה
זה אהלא והתניא הבורית והאהל אלא מאי
בורית כבריתא ורמינהי הוסיפו עליהקהלביצין
והלעונין הבורית והאהל ואי בורית כבריתא
מי איתי ליה שבעיות והתנן זה הכלל כל שיש
לו עיקר יש לו שבעיות ובל שאין לו עיקר אין לו
שבעיות אלא מאי בורית אהלא והתניא הבורי'
והאהל תרי גווני אהלא קמוניא אמר רב
יהודה שלוף דוץ: ואשלג: אמר שמואל שאלתינהו לנחותי ימא ואמרו אשלגא
שמיה ומשתכח ביני נקבי מרגניתא ומפקי לה ברמצא דפרזלא: השבילו ועשה:
תנו רבנן העביר עליו ז' סמנין ולא עבר צפון ועבר טהרותיו טמאות צפון צפון נמי
מעבר אלא העביר עליו ששה סמנין ולא עבר העביר עליו צפון ועבר טהרותיו
טמאות שאם העביר שביעי מתחילה שמא עבר תני אידך העביר עליו שבעה סמנין רא
ולא עבר שנאן ועבר טהרותיו טהורות אמר רבי זירא לא שנו אלא הטהרות
שנעשו בין תכבוסת ראשונה לשנייה אבל טהרות שנעשו אחר תכבוסת שנייה
טהרותיו טמאות שהרי הקפיד עליו ועבר

אמר ליה

כי פריך לקמן לר"ל דאמר בלוע שיכול לצאת ע"י הדחק לא שמיה בלוע ממתניתין דהרי היא ודלמי נבע מאי פריכא היא הרי היא ודלמי נבע ומין כאן טומאה בלוע כלל
ואמאי נקט נמי והשבילו מפני שלא הוכשרו כאן נרגיש לפרש הר זה שפיר נבע כלומר יש לנו לחלות נבבע ומף על פי דפעמים דלא נדף עובר ע"י סמנים
הכא מיבעי ליה שפיר שפקק מלבד טעמא דבטיל לשיצא נבע הוא כיון דלא עבר ומף אמאי לומר דלא הוא לעולם מעלמא אתא הילכך מטהרינן אפילו למפרע אחר
טעמא דבטיל לחזור לא מצי דבבי דלא נדף מקקי' מעבי' על ז' סמנין ומבטלו מיהו חלה לטהר מכאן ולהבא אבל למפרע טמא מדרבנן הוא לו והקפיד ש"ס שבור שיכול
לצאת ע"י סמנין ומבטלי לה נטלו ומף על גב דמן הש"ס ורש"י טהור דהוחיל ומן סופו לצאת על ידי שבעה סמנין נתבטל מבל מקום כיון דמיבע נפקק שפקק ובטל
טהור מף מדרבנן למפרע ומיהו מטעם שפק שפקק לחזר לה הוא מטהרינן ליה מי לחזר לה מטעמא דבטיל משום דרבנן כלומר מנופף כלומר שם נפסק לה נתפסקה נשום של שבעה הלי לם מיבעי ליה מי מטהרינן ליה מטעם שפק שפקק מדרבנן הטבילה מף דף ג
על גב דמקילינן בשאר שפק שפקק ומשום הכי פריך מיבה לריש לקיש דבטל מף על גב דיכול לצאת ע"י הדחק בנפוח ומף אמאי מבעי ליה לרש"י הטבילו כיון
דטהור מטעם בטול שפק שפקק ויש לומר דהכי בבעי ליה הבגד נתבטל מיהו בעודו לה לה נתבטל ובעודו לה נבע בו הבגד ומשום הכי צריך להטביל ועוד
ים לומר הרי זה נבע בביעות לם אלמא ונתבטל ולה נבטל בשפק שפקק והשתא נתפרש טעם בטול במסכת דמיכ פריך לריש לקיש ומיהו פירוש רשעון
גרסה עיקר לעון נבע לה משום בביעות לם אלה נבע משם:

צפון נבע נמי מעבר ול"ת ומה בבך וחם הקפיד מלין כיון שהעביר צפון אחר שבעה סמנין ונימא דטהרותיו טמאות דקאמר קמי מתבבוסת שניים ומסמי
טעמא נמי קאמרינן לקמן שבעי ועבר דטהרות שנעשו אחר תבבוסת שניים טמאות והבא נמי ליטמא ולימא למימר דקפידא לה מהני אלא בשעובר
בו סמנין שמעבירין בבל יום אבל פעם אחת על ידי הדחק אפילו הקפיד ע"ה לא מהני ומשום הכי פשט ר"ת דאפילו הקפיד ע"ה דבבום הכל טמא מעמ סמנין
יבול לצאת אלא על ידי הדחק וסיינו מיבול לצאת על ידי צפון דהא מתני' לפרש רבי יוחנן לריש לקיש דמתני' דהכא בשעבר ע"י סמנין ה"ג יבול לצאת ע"י
צפון ול"ל דבבריתא לא מיירי בטהרות דאחר תבבוסת שניים ליותר הוי אלו לשמואל טהורותיו טהורות ואטהרות לאחר תבבוסת דמקשה בבריתא
דלקמן אלא תבבוסת ראשונה נמי דקאי והוה מצי לאפרוך מבריית' דסמוך דקתני סמנין ועבר טהרותיו טהורות אלא דניחא ליה לאתויי מעלמא:

העביר עליו סמנין ולא עבר העביר עליו צפון ועבר בו תימה פשיטא והלא לינו מוביר בשמנתינו צפון כשאר סמנין ומהי קא משמע לן והא
פשיטא דבשאר לא שני ליה לאשמעינן דאע"ג דלא עבר בלל ולא נשתנה על ידי ז' סמנין מיבע לאתויי משום הסבירי לא יעבור קא משמע לן
ליה להמתיר דשמא בשביעי אם העביר קודם שבעה שבע שבע ויהו טמאות לאפרוע הא ליבא בשבע ומיהו בין דליבא
אלא חזא שבע שבע ומשום הכי נמי קתני בברייתין דבי לא עבר טהור ואע"ג דהקפיד:

שהרי הקפיד עליו ומה אע"ג מה צריך לומר ועבר ואע"ג דבי תימא משום דנפלט וטמא הנבר מ"ב מהני נקט והקפיד ול"ל לנקט ועבר דהו קפידא קפידא
הוחיל והושיבה את בתו ועבר ומשום הכי נמי קתני בברייתין דבי לא עבר טהור ואע"ג דהקפיד: תמר

אמר רבי חכא מידי בקפידא תליא מילתא דכיון דלא עבר כרשסוכה נתבטל בבגד וכי עבר כמי כשנייה לא תשא שבגד בגיאותו לחזן לפי שנתבטל במי תכבוסת ות"ת ולרבי חכא תקשה תקוט במתני' הרי זה בבא מפי דם נדה ולתי עסור לקט למפרע דכיון דלא עבר הוי מילתא למפרע שנתבטל בבגד תלת ולתי בקפידא תליא מ לתא ו"ל דלא ג"ל מילתא למפר' שלא היה רשות לעבור מתחילה על ידי שלא עבר עמהם שהרי כל שעה הוא מתייבש יותר ויותר ומעיקרא שמא היה רשות לעבור מי נמי היה שבור כרים לקים דשמא טומאה בלועה לכך מנטרינן לומר הרי זה בבא:

אלמא בקפידא תליא מילתא ות"ת מ"ל מה נורך בסעברת במניס כיון דמבטל בלבו שני ום לומר דבטלה דעתו מכל כל אדם אם יבטלנו בלא ד' שמעניס:

הנח לכ' מים דרבנן מיהו כיון דרבנית לכא כתם מנופה לא מקילינן אי לתו מסוס דלא כתי למתלי בבבא כדפירש במתניתין ולא דמי לדם תבוסה דלקמן דמקילינן מסוס דהוי מדרבנן מ נמי כדי לטהר מילתו למפרע נקט הרי זה בבא מי שאמר מתחילה שלא תייבש כל כך היה יכול לבטלה:

רבי חייא מנה ליה ותם תלמר אם כן לעולם לא ניתוב תיובתא מרבייתא דמתני' רבי חייא וכי ר' חושעיא היא דאמר דבכולם תיבא למימ כדתמר מילתא בתרתי וככותנות כל דאמר מילת' דכי רבי חייא ור' חושעיא ולא פשיטא ליה ממתני' כי' הך דהא פשיטא ליה לר"ל דלא דמיא כמתניתין ועוד דם נדה מיבעי מיבעי ליה בתם ולא כדם שמע מינה דם נדה ודאי לא מצי לבטולי משום דלית ליה תילוף בין להכא בין להתם:

אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם פרש"י כהנוסחא שלנו מיום כמדה ואם בא לסחטו לאחר שיצא ממנו רביעית ויותר מ"מ ודאי היה כו רביעית דם וקתני לתלמיד שמצאו רביעית יותר מ"מ יכול להיות שהיה כו רביעית שכשות בלועה גם מן שמי וגם מן הדם שאין יכול לצאת ונראה כדאיתא בתוספתא דלהלן רביעית דם שבלוע בכסות כיצד מעבירין אותו בכבס ומכבס ומוציא מים לחרים ובוצרן בתוכו רביעית דם ואם היה שוה מרחיקין טומאה אלמא כן גם מן הבגד יצא רביעית דם שהרי גם מן המים ומן הדם נשתרו שוה אם לא היה כו רביעית דם ואם תתמר ומה צריך מדם למים הרי שנוים הן היה צריך אלא שיהא בו רביעית דם מתחילה ואם תאמר ומה יהא מרחיקין שוה אם לא היה כו רביעית דם ואם תאמר ומה צריך מדם למים הרי שנוים הן אלא שיהא בו רביעית דם שבלוע בכסות שנוים הן לומר דאפילו אם לא היה בו רביעית דם אלא שנוים הן מרחיקין שוה:

ואם יתר על צריך לחזור ולטהרות ולהכניס מים שניים כדפרש"י:

ואם לאו טהורה מ"ש דרבייתא בבלוע בבגד ות"ת מצטרף עליה יהא נטמא הכבוסת ו"ל דמיירי דקודם שבלע בכסות שמא יכול לנגוב ות"ת על בגד ולא הי' רביעית אלא מעולם

מקולי רביעית שנו כאן מיומא לגבול קמא פרק תנא בגד שנבעט בקל פי ערלה ידלק אלמא חזרת מילתא היא ורביעית דם שבלוע בבגד כו' ומשני מקולי רביעית שנו כאן ואת"ל אין כך מיגזרת לא היו לרבים לקים לה מכאן אתה למד לרבי יוחנן דלא קשה מידי טומאה לעולם טומאה מסוס קפידא ואיכא למימר דאפילו בלא בבלוע לא מטמא אכל בבלוע ניחא ליה בחזרתה ולא מבטל ליה ואתם מצאתם שנוים דמי לרבים לקים והכי קאמר אפילו לפי דבריך שאתה אומר טומאה לא מסוס דלא תכוסת דכבן:

הא יכול לנגוב טמא ות"ת ומאי קושיא דילמא הכי קאמר רוסו כל הבלוע אינו יכול לנגוב על ידי שתכבס תכבוסת טהור מע"ג דיכול לנגוב על ידי הלחך בנפון הא יכול לנגוב על ידי שתכבס תכבוסת טמא דאין לך בכל הבלוע שנבלע בכסות והאי שתכבס תכבוסת מוקיאנו ופריש"נ ומה לנו טהורים מע"ג דיכול לנגוב על ידי הלחך בנפון ואדרבה קשיא לרבים לקים ו"ל דאף בכל הבלוע מצטרף אינו יכול לנגוב כלל דשתא קתני ואפילו הכי קיימא שפי' הרים

דס"ל

מיד בקפידא תליא מילתא דכיון דלא עבר כרשסוכה נתבטל בבגד וכי עבר כמי כשנייה לא תשא שבגד בגיאותו לחזן לפי שנתבטל במי תכבוסת ות"ת ולרבי חכא תקשה תקוט במתני' הרי זה בבא מפי דם נדה ולתי עסור לקט למפרע דכיון דלא עבר הוי מילתא למפרע שנתבטל בבגד תלת ולתי בקפידא תליא מ לתא ו"ל דלא ג"ל מילתא למפר' שלא היה רשות לעבור מתחילה על ידי שלא עבר עמהם שהרי כל שעה הוא מתייבש יותר ויותר ומעיקרא שמא היה רשות לעבור מי נמי היה שבור כרים לקים דשמא טומאה בלועה לכך מנטרינן לומר הרי זה בבא:

אלמא בקפידא תליא מילתא ות"ת מ"ל מה נורך בסעברת במניס כיון דמבטל בלבו שני ום לומר דבטלה דעתו מכל כל אדם אם יבטלנו בלא ד' שמעניס:

הנח לכ' מים דרבנן מיהו כיון דרבנית לכא כתם מנופה לא מקילינן אי לתו מסוס דלא כתי למתלי בבבא כדפירש במתניתין ולא דמי לדם תבוסה דלקמן דמקילינן מסוס דהוי מדרבנן מ נמי כדי לטהר מילתו למפרע נקט הרי זה בבא מי שאמר מתחילה שלא תייבש כל כך היה יכול לבטלה:

רבי חייא מנה ליה ותם תלמר אם כן לעולם לא ניתוב תיובתא מרבייתא דמתני' רבי חייא וכי ר' חושעיא היא דאמר דבכולם תיבא למימ כדתמר מילתא בתרתי וככותנות כל דאמר מילת' דכי רבי חייא ור' חושעיא ולא פשיטא ליה ממתני' כי' הך דהא פשיטא ליה לר"ל דלא דמיא כמתניתין ועוד דם נדה מיבעי מיבעי ליה בתם ולא כדם שמע מינה דם נדה ודאי לא מצי לבטולי משום דלית ליה תילוף בין להכא בין להתם:

אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם פרש"י כהנוסחא שלנו מיום כמדה ואם בא לסחטו לאחר שיצא ממנו רביעית ויותר מ"מ ודאי היה כו רביעית דם וקתני לתלמיד שמצאו רביעית יותר מ"מ יכול להיות שהיה כו רביעית שכשות בלועה גם מן שמי וגם מן הדם שאין יכול לנגוב ונראה כדאיתא בתוספתא דלהלן רביעית דם שבלוע בכסות כיצד מעבירין אותו בכבס ומכבס ומוציא מים לחרים ובוצרן בתוכו רביעית דם ואם היה שוה מרחיקין טומאה אלמא כן גם מן הבגד יצא רביעית דם שהרי גם מן המים ומן הדם נשתרו שוה אם לא היה כו רביעית דם ואם תתמר ומה צריך מדם למים הרי שנוים הן היה צריך אלא שיהא בו רביעית דם שבלוע בכסות שנוים הן לומר דאפילו אם לא היה בו רביעית דם אלא שנוים הן מרחיקין שוה:

ואם יתר על צריך לחזור ולטהרות ולהכניס מים שניים כדפרש"י:

ואם לאו טהורה מ"ש דרבייתא בבלוע בבגד ות"ת מצטרף עליה יהא נטמא הכבוסת ו"ל דמיירי דקודם שבלע בכסות שמא יכול לנגוב ות"ת על בגד ולא הי' רביעית אלא מעולם

מקולי רביעית שנו כאן מיומא לגבול קמא פרק תנא בגד שנבעט בקל פי ערלה ידלק אלמא חזרת מילתא היא ורביעית דם שבלוע בבגד כו' ומשני מקולי רביעית שנו כאן ואת"ל אין כך מיגזרת לא היו לרבים לקים לה מכאן אתה למד לרבי יוחנן דלא קשה מידי טומאה לעולם טומאה מסוס קפידא ואיכא למימר דאפילו בלא בבלוע לא מטמא אכל בבלוע ניחא ליה בחזרתה ולא מבטל ליה ואתם מצאתם שנוים דמי לרבים לקים והכי קאמר אפילו לפי דבריך שאתה אומר טומאה לא מסוס דלא תכוסת דכבן:

הא יכול לנגוב טמא ות"ת ומאי קושיא דילמא הכי קאמר רוסו כל הבלוע אינו יכול לנגוב על ידי שתכבס תכבוסת טהור מע"ג דיכול לנגוב על ידי הלחך בנפון הא יכול לנגוב על ידי שתכבס תכבוסת טמא דאין לך בכל הבלוע שנבלע בכסות והאי שתכבס תכבוסת מוקיאנו ופריש"נ ומה לנו טהורים מע"ג דיכול לנגוב על ידי הלחך בנפון ואדרבה קשיא לרבים לקים ו"ל דאף בכל הבלוע מצטרף אינו יכול לנגוב כלל דשתא קתני ואפילו הכי קיימא שפי' הרים

דס"ל

אם הקפיד עליו אין אי לא לא: איהו רוק תפל
תנא כל שלא טעם כלום מבערב סבר רב פפא
קמיה דרבא למימר במאן דאמ' לא טעם מידי
באורתא אמר ליה רבא מי קתני בערב מבערב
קתני לאפוקי היכא דקדים ואכיל אמר רבה
בר בר חנה א"ר יוחנן איזהו רוק תפל כל
שעבר עליו חצות לילה ובשינה לתימרא דבשינה
הליא מילתא והתנן ישן כל היום אין זה רוק
תפל ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל התם
בטהנמנם היכי דמי שהנמנם אם רבו אשי נים
ולא נים תיר ולא תיר דקדרו ליה ועני ולא ידע
לאהדורי סברא וכי מרברו ליה מדכר תנא
השכים ושנה פרקו אין זה רוק תפל ועד כמה
אמ' רב יהודה בר שילא אמר רב אשי אמר רבי
אלעזר כל שיצא רוב דבורו של ג' שעות: מי
גריסין לעיסת גריסין של פול וכו': לימא מסייע
ליה לריש לקיש דאמר ריש לקיש רוק תפל
צריך שיהא עם כל אחד ואחד דילמא הבלא
דפומא מעלי מתניתין דלא כרבי יהודה דתני
רבי יהודה אופר מי גריסין רותח ועובר שיתן
לתוכו מלח מאי משמע דהאי עובר לישנא
דאקדומי הוא אמר רב נחמן בר יצחק דאמר
קרא וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבור את
הכושי אביי אמר מהכא והוא עבר לפניהם
ואביע אימא מהכא ויעבור מלכם לפניהם וה'
בראשם: מי רגלים שהחמיצו: תנא כמה
חמוצן שלשה ימים א"ר יוחנן כל שיעורי חכמים
בכחמ' צרי שיעור לשיעורן דילד או דזקן דאיש
או דאשה מכוסים או מגולים ביום או החמה או
ביום הגשמים: וצריך לכסכס ג' פעמים:
בעי רבי ירמיה אמטויי ואתויי חד או דילמא
אמטויי ואתויי תרתי מאי תיקו: העבירן שלא
בסדרן: ת"ר הקדים שניים לראשונים
תני חדא שניים עלו לו ראשונים לא עלו לו
ותניא אידך ראשונים עלו לו שניים לא עלו לו אמר אביי אידי ואידי שניים עלו לו ולא
ראשונים ומאי ראשונים ראשונים לכסדרן ושניים להעברתן: מתני': כל אשה כה
שיש לה וסת דיה שעתה ואלו הן הוסתות מפהקת ומעטשת חוששת בפי בריסה
ובשפולי מעיה ושופעת וכמין צמרטורות אוחזין אותה וכן כיוצא בהן וכל שקבעה לרא
שלשה פעמים הרי זה וסת: גמ': תנינא חדא זימנא כל אשה שיש לה וסת
דיה שעתה התם בוסתו דיומי הכא בוסתו דגופא כדקתני אלו הן וסתות היתה מפהקת
מתעטשת וחוששת בפי בריסה בשפולי מעיה ושופעת שופעת הוא שפעה ואולא אמר
עולא בריה דרב עלאי

בשופעת

מם הקפיד אין והא דקתני מם יכול לנתת טמא כשהקפיד: נתוכת שמפילו
אפם לא טעם כלום: מבערב קתני אבל אמם מבל כשאר בני אדם: לאפוקי
דקדים קודם היום לאם' שניעור משכיח ואכיל ללא הוי רוק תפל לפי שמשיכה
ממררת את הרוק ומחזקתו והלוכל ממתקו ומעביר את כחו: התם
דקתני ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל לא
דניעור ממש אלא מתנמנם דומיא דשינה של תורת כהן
לילה נעשה ושינת היום אף על גב דיש לאו
תפל הוא הואיל ושנה כלום מבערב
מחרית מהנה כל היום כולו: השכים ושנה
פרקו הדבור מעביר את הרוק: של שלש
שעות שהוא ע"י לימוד כשלש שעות: לימ'
מתני' דבעי לעיסה כדי שיהא רוק מעורב
בגריסי' משייע ליה לריש לקיש: עובר קודם
שהגלח מעביר את הגרים: ויעבור את
הכוסי קדם לפניו: שהחמיצו שהתחילו
מי רגלים לילד או זקן על ידי טפי:
מכוסין מע"ו טפי: כימות החמה מעלו
עפי: בעי ר' ירמי' אמי' שלש פעמי' דקתני
למטויי ואתויי חד הוא כלכם וכוכלה מכיב
כלד או דילמא למטויי חביב חד ואתויי חל
לסוף לסוף תרי: שניים לראשונים כתר וכורית
וקמוניא ואפלג ומגה מחריתי כתר רוק וגריסין ומי
רגלים כאלו עוברין עליו כסדרן: ותניא
לוזך כוקוסין מהדדי: אתר מכיי הא
והא שכיחא לאו שניים שהשביי שניים שהיה
לו להעביר ראשון עלו לו ראשונים שהעביר
ראשון לא עלו לו דאכי שפיר דכי הדר
מנכר בן לעבורינהו כתר שניים הוא ליה
בסדרן: ומאי ראשונים דקתני בהדיה
בריית' עלו לו: ראשונים לכם בן שהשמשל
לו להעביר תחילה שהוא העביר לנסוף ניחא
דהוו לסו הכי ראשונים לכסדרן שניים כבריתי'
להעברתן: מתני': מפהקת לג
מיכה ב
מיסטר' כוייר בלעז: פי כרסה בגד טבור:
שפולי מעיה בית הרחם: ושופעת בגמ'
פרוך מאי קאמר: כמרטורות פרי' נוכח:
לוחזין לותה בכך לאוחה להיות בכל עת
שהוא רוצה: היא שעתה בכל ראוי שתרא
ע"י וסתות הלו: כיוצא בהן מפ' בגמרא:
גמ': כוסתות דיומי כגון מט"ו לט"ו:
הא ק' שפעה ואולא והיכן הוא פוסת
הוחיל וכל ימים רוצה: בשופעת

דה"ם לריש לקיש שכל הבלוע שחינו יכול לנתת שפילו על ידי הדחק בנפין
טהורה ואם לאו דיכול לנתת ע"י הדחק טמא שפילו בטומאה דאוריית'
ואם כן בדם תכוסה דדבקן שפ"ו ונתת ע"י הדחק טהור והשתא מפרש בפיפה
ויסיב טעמא לריש בטומאה דאוריית' דכי חינו יכול לנתת טהורה מבל
יכול לנתת עד ידי הדחק טמא' ולרבי יוחנן
למפרש כדמסנני רב פפא פירו' דריש אם
מתכנס ויוצא ממנו בתכנוסת סתם טמא
שבן דרך להקפיד עליו הואיל ויוצא בקל ואם
לאו טהורה ושפילו יוצא ע"י נפין לשון דרך
להקפיד עליו כיון שחינו יוצא בתכנוסת
סתם ומיית בכל הבלוע ליתן טעם לריש
דכיון דחינו יכול לנתת כלל שפילו הקפיד
כפי לשון קפידתו קפידה דבטלא דעתו מבל
כל לדם שמן ורבן להקפיד בריש' נמי יכול
לנתת ע"י הדחק וע"י ככוס סתם חינו יכול
לנתת טהור הואיל ואין דרך להקפיד בסתם
והיינו כדפשני רב פפא כל היכ' דחינו יכול
לנתת כו' והשתא רב פפא חינו סובר מם
שאתר למעלה חלא בח לתרן דה"ם הח יכול
לנתת ע"י הדחק והקפיד עליו להוציחו טמ'
וכי קאמר לעיל טהור בשלא הקפיד עליו
להוציחו ולא היה צריך רב פפא לומר חלא
סתם כדקפיד חלא בח לסשמיענו פלוגתת
דרבי יוחנן ור"ל דתניני בדלא קפיד ויכול
לנתת ע"י הדחק דר"ל מטמא ור' מטהר:

גים ולא נים תיר ולא תיר פי' נים ולא
נים בתחילת שינה תיר ולא תיר
בסוף שינה בסוות ניעור משנתו: ובערבי דף קנ
פסחים נמי נבי נתנמנמו ואכלו ונקיט כי
האי ליישנא נים ולא נים תיר ולא תיר ליבא
לפרושי בבי האי גוונא נים ולא נים שעתה
בחנות הלילה מתחיל להתנמנם תיר ולא
תיר שיעור בחבי הרחשון ועתה בשמניה
בחנות הלילה היה מתחיל ליעור והוא תיר
ולא תיר:

תנא כמה חיסורן נ' ימים קשה לבפרק דף ב
ר' עקיב' קאמר נבי מי רגלים
שהחמיצו בבי מ' יום משמע ולא קושי לבן
ואיבא ספרים דגר' עד מ' יום ולא וה ניחא
דאיבא למימר מג' ועד מ' מעלו ואיב' ספרי'
דגר' בן מ' וקאי אתנוק שהוא בן מ' יום וקן
דהא לקמן מיבעיא לן דילד או דזקן ול"ל
דפ"ה דילד דווקא או אפילו דזקן נמי ולא
כפ"ה דפירש דזקן מעלו טפי וכן משמע
מדקאמר לחיים או לדחמס ואיבא למימר
או לחמס דווקא דהא דילד או דזקן נקט
לשון וכר וכן בשבת בן מ' לשון חיים מיסו
תיש' מאחי לא מייתי הכא אך בבריית' דשבת
דבן מ' יום ועוד מילי טוב' שמאריך בהותה
בריית' יותר מהכא והכא מאריך בדין מי
רגלים יותר מהתם ונראה לומר דבריית'
דהתם קאי אחילתא ק' דאמר כדי לבבם
בו בבד קטן והתם לא מעלו אלא בבן מ'
יום והכא לגבי כתם אחרי ומעלו בני אלפ'
ימים ולא פייבי כולהו אילי דהתם הכא:
ומשום הכי לא מייתי התם בריית' הכא:

כפהקת פי' בקו מסטרי"ר בלעז
ואין נר' אלא כמו שפי' בשבת
גבי פיהק ואת נמ"ל כדאת' בכרכו גבי
רבי שהיה מפהק ואנשים ידו תחת סנטרו:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0131
DFG

לימים סגים היינו כל לומר נתני ימני טוהר מקוה ושלח מנו חכמים
ג' כוחל וחינו וסת ג'מור מודה רבי לבעי ג' ימני וחכי קיס ליס:
אבלה סום ולחתה סוחל ועל ידי מעשה הס לחינו וסת נמור ולח סום
בכלל דמתני' ולח' ולחתי לח קחמר נמי קפנה ולחתה לסוף
נמי על ידי מעשה ויש לומר לחינה קונסת
וסת לקפיד לחודיה כדחמר בפרק קמ"ל דכל שתקנעה מחמת חוכה תפילו כמה פעמים לח קנעה חנל לחבלה סום לח תעשה חוכה כמו טוהרת על קפינה שחין הרחיים נחה על ידי טוהר חלה ממילה:
זו דכורי רשב"ג לחכל חכמים לומרים כך לכחורה משמע ודלח סבירה לי מלה קחמר חבל רבי חומר חפילו חת"ל הכי לח תקשי לקמ"ל גבי דילוג דמוקמי שמוח כרשב"ג דחליבה דמתניתין פליגי רבי ושמוחל ולמחי לחמר מעיקרה הס"ם דפליגי בפלוגתה דרבי ורשב"ג גריך לומרה וסבירה ליה כדמסקי בפרק שור שנגח:
אסורה לפסק כל לשעות דכורי' יהודה דרבי יהודה הוה סיין למתני כל היום כולו כדמוכח בפיסקה סהות חוסל כל היום חלה משה רבי יוסי חמי לה בתלתי בני:
וחוששת נו' שעות סיינו כל שעה שעיה מן המנחה ולמעלה פרש"י קוף שם שמתו משום גלוי ערך ופירש ר"ס לקף על גב לחמר בתמיד כשחט לומן המנחה לכל המוקדם סוי משש שעות ומחלה ומילך סיינו משום דלח קיס לן שפיר כסיעור שעות היום חבל מן הדין הוה מתחילת ז' ומיהו לנבי וסת נמי מסורס על חבי שעה שביעית דהייט מן המנחה ולמעלה: מיתמ

בשופעת דם טמא מתוך דם טהור: וכמין
צמרמורת וכו': וכן כיוצא בהן לאתויי
רו מאי אמר רבה בר עולא לאתויי אשה ש"ראשו
פבר עליה ואבריה כבדים עליה ורותתת וגוסה
אמר רב הונא בר חייא אמר שמואל הרי אמרו
לימים שנים לוסתות אחרת למה שלא מנו
חכמים שלשה למה שלא מנו חכמים לאתויי
מאי אמר רב יוסף לאתויי ראשה כבד עלי"ה
ואבריה כבדין עליה ורותתת וגוסה אמר ליה
אביי מאי קא משמע לן סתני' היא דהא פרשה
רבה בר עולא אלא אמר אביי לאתויי אבלה
שום וראתה ואכלה בצלים וראתה כספר"ם
פלפלים וראתה אמר רב יוסף לא שמיעא לי
הא שמעתא אמר ליה אביי את אמרית ניהלן
ואהא אפריתה ניהלן היתה למורה להיו רואה
יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה
אסורין שלשה פעמים ליום עשרים הותר יום
חמשה עשר וקבעה לה יום עשרים שאין אשה
קובעת לה וסת עד שתקבענה שלשה פעמים
ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל זו
דברי ר"ג בר' רבי שאם משו' רשב"ג אבל חכמים
אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא
לשלש ואפרינן לך לשנות אמרת לן לשלש
מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש בימים ונימא זו דברי רשב"ג הא ק"ל שמואל
דר"ג בדברי כרשב"ג סבירא ליה: מתני': היתה למורה להיות רואה
בתחילת הוסתות כל הטהרות שעשתה בתוך הוסתות טמאות בסוף הוסתות כל
הטהרות שעשתה בתוך הוסתות טהורות רבי יוסי אומר אף ימים ושעות וסתות היתה
למורה להיות רואה עם הנץ החמה אינה אסורה אלא עם הנץ החמה רבי יהודה אומר
כל היום שלה: גמ': תנא כיצד א"ר יוסי ימים ושעות וסתות היתה
למורה להיות רואה מיום עשרים ליום עשרים ומשש שעות לשש שעות הגיע יום עשרים
ולא ראתה אסורה לשמש כל שש שעות ראשונות דברי רבי יהודה ורבי יוסי מתיר
עד שש שעות וחוששת בשש שעות עברו שש שעות ולא ראתה אסורה לשמש כל
היום כולו דברי רבי יהודה ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולמעלה היתה למודה והתני רבי
יהודה אומר כל הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה לראות בתחילת יממא והא
דרגילה לראות בסוף לילי' תני הדא רבי יהודה אוסרה לפני וסתה ומתירה לאחר
וסתה ותניא אידך אוסרה לאחר וסתה ומתיר לפני וסתה ולא קשיא הא דרגיל למחזי
בסוף לילי' הא דרגילה למחזי בתחילת יממא אמר רבא הלכה כרבי יהודה ומי אמר
רבא הכי והתניא והזרתם את בני ישראל מטומאתם מכאן אמר רבי ירמי' אזהרה
לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן וכמה אמר רבא עונה מאי לאו עונה
אחריתי לא אותה עונה ותרתי למה לי צריכה דאי אשמעינן הא הוה אמינא הני מילי
לטהרות אבל לבעלה לא ק"ל ואי פתחיא הוה אמינא סמוך לוסתה עונה אחרית
ק"ל אותה עונה: מתני': היתה למורה להיות רואה יום חמשה
עשר ושינתה להיות רואה ליום עשרים וזה וזה אסורין שינתה פעמים ליום עשרים זה
וזה אסורין שינתה שלש פעמים ליום עשרים הותר חמשה עשר וקבעה לה יום עשרים
שאין אשה קובעה לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים ואינה משתרת מן הוסת עד
שתעקר משנה שלשה פעמים: גמ':

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0132
DFG

קבעה לה וסת לדילוג ומסורה ליום ל' לחדש רביעי ויום ל' בחדש חמישי וכן לעולם: עד שתעלם בדילוג ויום ט"ו פיכו מן המנין שהוא תחילת רחיים ואין שם דילוג: היתה מולה ושתי קבוע לט"ו ושניה ל"ו וזה וזה מסורין בלומר בשניה ט"ו ויו"ד עוד תחסר חודש ושניהם שלח קבועין אלא פעם אחת בלבך בפעם אחת טוח בעקב: הותרו כולן ט"ו בחדש ושמה עקרה שלשה פעמים ויו"ד ויו"ד בחדש ושמה מיעקרת ואחילו"ת הכא לא יתכן אלא אחילו"ת בדקתני משמע עשר ואילך שהן סדרי חלש בדילוג וקבעה לה וסת לדילוג: תיובתא דרב דתנן קתני שינתה לשנים עשר בפעם ט"ו ויו"ד ולא קתני מי"ו ואילך ואע"ג דלא לשנים ל"ו ומי מנינן: למולה שהרי כיון דוסתה קבוע לט"ו שהרי רחיים על ט"ו ועם רחיות שעברו על סדרי נזמנה רחים וסיכו הוא מנינן למימניות עם כני דד לוג וכי תמיני לתנא סיכו דרחיות ט"ו שהיתה תחילת רחיית תן שלח היה לה וסת קודם לכן הו שהיה לה וסת לו עשרים: ולקתני לה מתי קתני לה הא ולמי סיכו מנינן למקצוי למולה: קמ"ל דלא לשנים לא דה בעינן תלתא וימני דילוג וסתי דוקא למולה הוא מפוש קביעות וסת דילוג למידק למולה הוא דכשי שתעלם בדילוג תלת פעמים עקיבות וסת רחיון דקתני מולה ושינתה ליו"ד סותר ט"ו ונעשר ט"ו ויו"ד ונעש"ה דעקרתיה לט"ו ותני ימני דסל"ה כיון למולה קומי כפ"ו ועקרתיה כ"ש ימני תו לא הדרה ותסתרי לט"ו הכא: קמ"ל לחין וסת קבוע נעקר בפחות מהעלם פעמים: סיבנה מיום כ"ב ליום כ"ד: לא קבעה לה וסת אחין דילוג זה דומה לרחיון דרחיון יום אחד וזה שני ימים כאחד קתני מיהא קבעה לה וסת בב' לחיו ורחיונה ככלל: ושינתה ליום כ"ה לחיכא דילוג תלת ימני: דיקא נמי מדסבקינן ליום עשרים לזה ליה למימני דשינתה ביום עשרים בחדש זה ויום עשרים ואחד בחדש זה ויום עשרים ושנים בחדש זה שכן דרך בעלי תמונות לשנות כלל ולעולם קנוסי: לא אמרן דאחין קבועת עד שתקבענה ג' פעמים אלא לחקבעי לתתוי דיום שעשתה ולא יעקר בפחות מג': תכלת לימים בחלתא וימנא חיים ליה אחת ביום ט"ו פעם אחת מוסיפה לט"ו הבא ולא תעשם: הני מילי היכא דקאים ליה לאותו יום ששינתה כו בשני ימים שרחויים להיות בו דאחד מהם למודע להיות דוקא ביום ט"ו לשכילתה שהוא כ"ב לרחייתה וכדשקיימה בבנות בתים והיכא ליום עשרים לטבילה שהן עשרים ושבע לרחיים דכי הדר מטי יום ט"ו לטבילתה קיימא לה בימי הרחויים לגמרי שהרי אלמו לאחר טבילה ל"ח שהן גמר שבעה נקיים וכשחל רחיון להיות בימי הרחויים גמרת אבל היכא דקאי בתוך ימי זיבתה כגון שהיתה למודת לראות ליום ט"ו לטבילתה והקדימה ורחתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשרים לטבילה: תיפוק לה דהיום לה דמי מטית טבילתה לתרויהי ותטבול ויגיע יום עשרים לא תחסר לשמש דהא קיימא לן בפרק לעיל כל לחד עשר בחזקת טהרה שהיא מוחזקת רואה כיוצא מהם דמה זימנין לא תראה לה בעלמא הוה קמ"ל: תניא מן השמש קוכעת ואחרת מעברת ואחרת מפלת לאו בני הלכה נינהו ג' פעמים אלא שנקבעו ג' פעמים: חד לחד אלא עקירה לחד קביעות ולא משמע לן דתלתן קבעתיה תרי זימני מיעקרא חד זימנא: ג"ם מותרת לשמש עד יום שלשים כל ימים שבינתיים מותרים היגיע יום שלשים ולא רחתה הגיע יום עשרים ורחתה הותר שלשים הראשונים שהרי עקרה ואחילו"ת דקבעתיה תרי זימני מיעקר כאחד זימנא:

גמ': איתמר ראתה יום חמשה עשר לחדש זה ויום ששה עשר לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג ושמואל אמר עד שתשלש בדילוג ניפא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג דתניא לשלישי לא תנשא לראשון ושני ושלישי תנשא דברי ר' רשב"ג או לשלישי תנשא לרביעי לא תנשא לא דברי ר' רשב"ג ואם כן בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא ושמואל סבר ביון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה היתה לסודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמנה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמנה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני ודקארי לה מאי קארי לה לסוד אצטריכ' לה מהו דתימ' כיון דלמוד' ועקרתיה בחרי זימני עקרה ליה קמ"ל מתיבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושני בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה להה וסת סרגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': אמר רב פפא לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרי זה וזה אסורין אי מהתם הוה אמינ' ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימ' בתוך ימי נדתה אימ' לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת אמר רב פפא לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למיעקריה אבל תרי זמני בחדא זימנא מעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים

הדרן עלך האשה

ונאסר

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה ויו"ד בחדש זה פי' לוקח בבי הלי נוכח מכל דף לה
דתיתי כג' חדשים זו בפ' לחדש זו נמחל לכ"ג מין נדיך יותר
כדאמר לעיל כבוש בנות כותים דתוליו הוי ונתקו ואיפי פחות מלמה ומקח חפר ומין הימי שכן ראויה לראייה פי"מ קביעות בחדש גורם והיכא דנראתסונה אין לה סיעור בחדש כל עצמה שתהא כשהיה נדה ת"ל דילוג ין הראתסונה

מיי' פ"ח מהלכ' תסורי ביאה סמג לאוין קיל טו"ל פי' דף לו קנט מיי' פט"ו מה' תסות ומיית פכ"ח מהלכו' תסורי ביאה סמג לאוין קכו טו"ל סיי יט ונקכד

דכ"ע דמין הראתסונה אין המנין ויש נין שתעלם בדילוג כגון דתתה עכשיו שכניה לעשרים לה ובעלית בכ"ג לעניין ות"ש ראתה כו' ונקט ט"ו בחדש זה ויו"ד בחדש זה ויו"ד בחדש זה ואחילו"ת דסכנת ותש כן סיכי קאמר שתש לעיל נכי ריב
דתתה טור ונקט טור ולא כגון דתויה הראתסונה מן המנין הא בכי הלי נוכח מפני שהיא כל ל' יום ולא נזדמן לה זמן לראות בו ולא לשכת ויש לחלק בין סירגין ויושבין לסורגין ולא פי' קבעה לה וסת לדילוג בשעשתה שלש פעמים כאחד זה וזה אסורין ולא פי' ראתה ט"ו בחדש זה ויו"ד בחדש זה ויו"ד בחדש זה ואחילו"ת דקביעי יום ל' וכן מדמים שמחריבים יום ל' ויו"ד ויו"ד וכן בשלישי עוד שמחרי כן דרחייב על ט"ו יום בחדש הראתסון לא סיה מתנינא ותימה למה פי' כן דמ"ל כשתעל כ"ג ימים שלמו מה נדתי ורשב"ג קמ פלגי לה פליגי בראתסונה ומשום לחוד תלת נשלם רחי ת שלו דילוג רחיון ונמסקו יהיה כפי' בע"ת ותפוש לה מני בב' מדמים שכ"ג נקו: ואינה מסור שלח מ"ת ואילך ומ"ת ויחכה נמי יום ל"ח בי סיעתיה ל"ת שהרי דילוגה ויהיה נכלל וסת דילוג כיון ט"ו ויו"ד דה יש בתלת ויחכה ותימה הרי רחיון לחוש בדילוג תסוש תרתי ריב
מיי' פ"ח מהלכ' תסורי ביאה סמג לאוין קיל טו"ל סיי יט

מיחש כחדא זימנא חיישינן פרש"י דחיישינן לתשמיש וכן נרך לפרש מלתא פרין פ"ש כהדיא לפסדו ומין לחוכיח כשיסקביעות וסת ג' פעמים לגבי תשמיש דאף בחדא זימנא חיישי תלת לגבי סתם נקבעו ג' פעמים חיישינן לו עד שיעקר שלשה פעמים:

עמ"ש האשה שהיא

רטו מ"ד ס"ק פט

תנוקת ר' לילות ב"ה לא כעז"ו דתימר כדתימר מעשה ונתן לה רבי ל' לילות מתוך ר"ב מדם וכן נראה דל' לילות לב"ש מפורשות כמו לב"ה:

כל זמן שהדוק תוך הפתח מראה מחמת תשמיש תלינן כל היום המחרת וכל הלילה שלאחריו אפילו לא שמשה בחם בתולים ואפי' לינה נוחרת מבל"ל ר"ש קפט ז ו לא תלינן סותל ולא שמשה כדתימר לעיל ין יש °נפק"ק עבר עליו לילה אחת בלא תשמיש ממתין וכך מתקיר שפי' לדוקן כשנוחרת כיום שלאחר תשמיש תלינן כו וכלילה שלאחריו מבל בלא נתירה לה:

על גבי כולם ורואה על גבי כולם ואינה רואה בידוע שחיתה המכה לה: ריש דגרסינן רבי על גבי כלים ורואה ליכא למידם כידוע לחיכא דוכתא דהא לא מוכח ולא מידי הוחיל ורואה שלא ר"ם כ"ד ידוע שים לתלות שחיתה המכה וכן צריך לומר בפרק דם הנדה לעיל כידוע שלפני הבנים כלומר שים לתלותו לפני הכתוב:

רב אמר לה תפסידה לילות עד מוצאי °שבת תבן ומ"ת בפ"ק דכתובות דצריך למתן למסר לבעל בשבת מדקתמר הכא עד מוצאי שבת וקתמר התם לאו דלא לה בעיל מצי בעיל ואפצי לה בשבת ועוד ליך לי בשבת מאי למימרא ומפצי הא קא"ל כדשמואל דתמר פירצה לחוקה כו' והשתא מאי פריך מאי לא תרא הא תשמישין טוב דלא תפסיד לילות כדקתמר הכא שים לומר דהתם מיכא ליפצה דשמואל תוסר למבעל לכתחילה וכן לרב ומצריך ליה לפצויי לבעל דשמואל דתפילו אי בלוי סבירא ליה דתפסידה לילות:

דשרי למבעל לכתחילה כדשמואל כו' °לף על גב דנפ"ק דכתובות מייתי הך דשמואל מבעילה סניידה ר"ת לפי הלחת דשרי למבעל בתפילה נקט הכא דהוי רבותא טפי:

רבי יוסי אמר טהורה ולף על גב דלית ליה הך סברא ד"ם תיתי דהוה דם מעיקרא הוה אמי מיהו סבירא ליה שם ר"ה דרך גידל דלעיל בפ"ק דשם פסקה מחמת תשמים ודלתה אפי' מחמת תשמים טמאה דשם תיתי דהוי בתולין הוה מעיקרא כשמשה ז' הוה אפי' ולא הוה לה למפסק מחמת תשמים כיון דבתחילה בעל ומצא דם לפי תיתי לה לפסוק כשמשה אבל הכא תיתי דבעל ולא מצא דם ולהכי תיכא למימר דבעל כדשמואל:

שאני שמואל דרך נובדים משמע הכא ודשמואל לא סבירא וכן °בפרק קמא דמציעא גבי בתולה שעיברה פירוש שהוציאוה על פי החכמים ואין ריסק נודף וכזה נודע שהיא בתולה ומפיק לכתרים לכהן גדול דליבא למימר בממנטי עיברה דכיון טעי מדשמואל וקאמר °בפרק לכתובות קאמר רוב בקיאין בהטיה ול"ל דהטיה לכתובות היינו בעיבה אחרת שתתענה כה כשהיתה בימות: וכי

ר' לילות ב"ה לא כעז"ו דתימר כדתימר מעשה ונתן לה רבי ל' לילות מתוך ר"ב מדם וכן נראה דל' לילות לב"ש מפורשות כמו לב"ה:

כל זמן שהדוק תוך הפתח מראה מחמת תשמים תלינן כל היום המחרת וכל הלילה שלאחריו אפילו לא שמשה בחם בתולים ואפי' לינה נוחרת מבל"ל ר"ש קפט ז ו לא תלינן סותל ולא שמשה כדתימר לעיל ין יש °נפק"ק עבר עליו לילה אחת בלא תשמים ממתין וכך מתקיר שפי' לדוקן כשנוחרת כיום שלאחר תשמים תלינן כו וכלילה שלאחריו מבל בלא נתירה לה:

על גבי כולם ורואה על גבי כולם ואינה רואה בידוע שחיתה המכה לה: ריש דגרסינן רבי על גבי כלים ורואה ליכא למידם כידוע לחיכא דוכתא דהא לא מוכח ולא מידי הוחיל ורואה שלא ר"ם כ"ד ידוע שים לתלות שחיתה המכה וכן צריך לומר דהתם לעיל בפרק דם הנדה לעיל כידוע שלפני הבנים כלומר שים לתלותו לפני הכתוב:

רב אמר לה תפסידה לילות עד מוצאי °שבת תבן ומ"ת בפ"ק דכתובות דצריך למתן למסר לבעל בשבת מדקתמר הכא עד מוצאי שבת וקתמר התם לאו דלא לה בעיל מצי בעיל ואפצי לה בשבת ועוד ליך לי בשבת מאי למימרא ומפצי הא קא"ל כדשמואל דתמר פירצה לחוקה כו' והשתא מאי פריך מאי לא תרא הא תשמישין טוב דלא תפסיד לילות כדקתמר הכא שים לומר דהתם מיכא ליפצה דשמואל תוסר למבעל לכתחילה וכן לרב ומצריך ליה לפצויי לבעל דשמואל דתפילו אי בלוי סבירא ליה דתפסידה לילות:

דשרי למבעל לכתחילה כדשמואל כו' °לף על גב דנפ"ק דכתובות מייתי הך דשמואל מבעילה סניידה ר"ת לפי הלחת דשרי למבעל בתפילה נקט הכא דהוי רבותא טפי:

רבי יוסי אמר טהורה ולף על גב דלית ליה הך סברא ד"ם תיתי דהוה דם מעיקרא הוה אמי מיהו סבירא ליה שם ר"ה דרך גידל דלעיל בפ"ק דשם פסקה מחמת תשמים ודלתה אפי' מחמת תשמים טמאה דשם תיתי דהוי בתולין הוה מעיקרא כשמשה ז' הוה אפי' ולא הוה לה למפסק מחמת תשמים כיון דבתחילה בעל ומצא דם לפי תיתי לה לפסוק כשמשה אבל הכא תיתי דבעל ולא מצא דם ולהכי תיכא למימר דבעל כדשמואל:

שאני שמואל דרך נובדים משמע הכא ודשמואל לא סבירא וכן °בפרק קמא דמציעא גבי בתולה שעיברה פירוש שהוציאוה על פי החכמים ואין ריסק נודף וכזה נודע שהיא בתולה ומפיק לכתרים לכהן גדול דליבא למימר בממנטי עיברה דכיון טעי מדשמואל וקאמר °בפרק לכתובות קאמר רוב בקיאין בהטיה ול"ל דהטיה לכתובות היינו בעיבה אחרת שתתענה כה כשהיתה בימות: וכי

ונאסר יום עשרים מפני °שאורח בזמנו בא:

מתני': נשים בבתוליהם כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש גפן שיינה מועט רבי יהודה אומר כל גפן יש בה יין ושאין בה יין הרי זה דורקטי: גמ': תנא דור קטוע °תני רבי חייא בשם שהשאור יפה לעיסה כך דמי יפין לאשה תנא משו"מ כל אשה שרמיה פרובין בניה מרובין:

הדרן עלך האשה

תנוקת °נותנין לה ארבע לילות וב"ה אומרין עד שתחזי המכה הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה לילה הראשון וב"ה אומרי עד מוצאי שבת ארבע לילות ראתה ועודה בבית אבי ב"ש אומרים נותנין לה בעילה פציה וב"ה אומרים כל הלילה כולה: גמ': אמר רב נחמן בר יצחק ואפילו ראתה כמאי מדקא מפלגי בסיפא בין ראתה בין בשלא ראתה מכלל דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי תניא נמי הכי בית הילל אומרים עד שתחזה המכה בין ראתה בין לא ראתה עד שתחזה המכה:

עד כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן שנוחרת כי אמריתה קמיתה דשמואל אמר לו נחירה זו איני יודע מה היא אלא כל זמן שהרוק מצוי בתוך הפה מחסרת תשמיש נחירה דקאמר רב היכי דמי אמר רב שמואל בר רב יצחק לרידי מפרשא לי פיניתה דרב עומדת ורואה ושבת ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי קרקע ורואה על גבי כרים וכסתות ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי כולם ורואה על גבי כולם ואינה רואה בידוע שחיתה המכה: הגיע זמנה: איתמר שימשה ביממ רב אמר לא הפסידה לילות ולוי אמר הפסידה לילות רב אמר לא הפסידה לילות עד מוצאי שבת תנן ולוי אמר הפסידה לילות מאי ארבע לילות דקתני ארבעה עונות ולרב למה לי"ת למתנא ארבעה לילות אורח ארעא קמ"ל דדרכה דביאה בלילות וללוי ליתני ארבעה לילות עד מוצאי שבת למה לי הא קמ"ל דשרי למבעל לכתחילה בשבת כדשמואל °דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר ליבנם ברה בשבת ואף על פי שמשיר צרורות איתמר °בעל ולא מצא דם וחור ובעל ומצא דם רבי חנינא אמר טמאה ורבי אסי אומר טהורה רבי חנינא אמר טמאה דאם איתא דהוה דם בתולים מעיקרא הוה אתי ורבי אסי אומר טהורה דילמא אתרמי ליה כדשמואל °דאמר שמואל יבולני לבעול כמה בעילות בלא דם ואידך שאני שמואל דרב גוברייתה אמר רב °בוגרת נותנין לה לילה הראשון וה"ם שלא ראתה אבל ראתה אין לה אלא בעילת מצוה ותו לא פתיבי מעשה ונתן לה רבי ארבע לילות מתוך שנים עשר חדש ה"ר אילימא דיהיב לה בולהו בימי קטנות

ונאסר יום עשרים מפני °שאורח בזמנו בא:

מתני': נשים בבתוליהם כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש גפן שיינה מועט רבי יהודה אומר כל גפן יש בה יין ושאין בה יין הרי זה דורקטי: גמ': תנא דור קטוע °תני רבי חייא בשם שהשאור יפה לעיסה כך דמי יפין לאשה תנא משו"מ כל אשה שרמיה פרובין בניה מרובין:

הדרן עלך האשה

תנוקת °נותנין לה ארבע לילות וב"ה אומרין עד שתחזי המכה הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה לילה הראשון וב"ה אומרי עד מוצאי שבת ארבע לילות ראתה ועודה בבית אבי ב"ש אומרים נותנין לה בעילה פציה וב"ה אומרים כל הלילה כולה: גמ': אמר רב נחמן בר יצחק ואפילו ראתה כמאי מדקא מפלגי בסיפא בין ראתה בין בשלא ראתה מכלל דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי תניא נמי הכי בית הילל אומרים עד שתחזה המכה בין ראתה בין לא ראתה עד שתחזה המכה:

עד כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן שנוחרת כי אמריתה קמיתה דשמואל אמר לו נחירה זו איני יודע מה היא אלא כל זמן שהרוק מצוי בתוך הפה מחסרת תשמיש נחירה דקאמר רב היכי דמי אמר רב שמואל בר רב יצחק לרידי מפרשא לי פיניתה דרב עומדת ורואה ושבת ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי קרקע ורואה על גבי כרים וכסתות ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי כולם ורואה על גבי כולם ואינה רואה בידוע שחיתה המכה: הגיע זמנה: איתמר שימשה ביממ רב אמר לא הפסידה לילות ולוי אמר הפסידה לילות רב אמר לא הפסידה לילות עד מוצאי שבת תנן ולוי אמר הפסידה לילות מאי ארבע לילות דקתני ארבעה עונות ולרב למה לי"ת למתנא ארבעה לילות אורח ארעא קמ"ל דדרכה דביאה בלילות וללוי ליתני ארבעה לילות עד מוצאי שבת למה לי הא קמ"ל דשרי למבעל לכתחילה בשבת כדשמואל °דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר ליבנם ברה בשבת ואף על פי שמשיר צרורות איתמר °בעל ולא מצא דם וחור ובעל ומצא דם רבי חנינא אמר טמאה ורבי אסי אומר טהורה רבי חנינא אמר טמאה דאם איתא דהוה דם בתולים מעיקרא הוה אתי ורבי אסי אומר טהורה דילמא אתרמי ליה כדשמואל °דאמר שמואל יבולני לבעול כמה בעילות בלא דם ואידך שאני שמואל דרב גוברייתה אמר רב °בוגרת נותנין לה לילה הראשון וה"ם שלא ראתה אבל ראתה אין לה אלא בעילת מצוה ותו לא פתיבי מעשה ונתן לה רבי ארבע לילות מתוך שנים עשר חדש ה"ר אילימא דיהיב לה בולהו בימי קטנות

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0134
DFG

עד שתחיה המכה תנן ואדכא ליה לקטנה מפי עבידתייהו: לימן תלת לחת וכלם כעי למיתב להם לבד שתים דקטנות: לימרת בשלמא בוגרת כעלמא שניסת לאחר שבגרה: אית להם טפי מלילה אחת דתלת אתי לילי מעוס הכי יהיב להן מעבר לילה אחת שלש ואע"ג דנבעלה קודם לכן הכי הילכתא בשילות קטנות למעבר תלת מהדכא ליה סביתנות נמי דתלת לימרינן כל בעילות שבעל לתון תלת אחת בלילה אחת מיהת מבגרו דתו לית להו כלום: קודמי דקטנה להכי כתי כעילת נערה למעבר תלת מלילות דבגרות ותו לית להו כלום להך בוגר שנבעלה קודם לכן דהכניסן מיהת בלילה אחת מהשתים: תלת מי לימרת בוגרת לילה אחת מהשתים כן בעילות דקודם לכן תלת כעילה הוה וכעי למיתב להם בימי נערות ולית להו כלום: ושלש בימי נערות וליכא שבע בוגרו כלל ודקטנה לך הא לית להו מעכשו שלש עונות של שלשה חדשים בימי נערות מי סברת כן: כותיים דהך בוגרו כל לילה סרתחן: לית להו כלום שלש ככשל זה בדברים: משתקופסני וקנס: נתמעטו מזונותיו קם ליה בדרבה: נתיו ליין: וביה נדיון לעמן: כדפין והו הלכת שכותנין על שעבדים: הלוקחים חייבו חופיה מי"ס דקוכח שמנך כה את בנת: והשלשין זו נת עבד שהעבדים נתונים שם: והעקלים

תוס' ד"ה אלא

אלא דיהיב להו לחת בימי קטנות ושתים בימי נערות וסתם נערות כו' מדמסיק לקמן מי שכנסת דכל תלתא ירחי חדא עונה מכלל דבך היה סבור מתחילה וע"כ לו הדר עונה שבקטנה דמוקי מן השנייה ואחד ס והשלר ג' לאו היינו דמוקי ואחד ס מהשלישית והשלר ג' שלש לא כן לא היו אתיך ב' חדש ושס כן כי מסיק תלתא בימי נערות וכל תדרי ירחי חדא עונה לא היה צריך לשנות סדר העונות אלא כל תלתא ירחי חדא עונה הדר עונה לפי הנערות והשניי בתחילת נערות והשלישית באמצע נערות ג' ירחים לחדש: והדביעית בסוף נערות ולא לגמרי להו להם לספות הפסקות הביאות ומי כמו שהוא יכול ומ"ש לגבי קטנות צריך שתהא ג' חדשים לעני נערות דשס לא כן לא היו שנים עשר חדש אלא עשר חדש ס"ת נדה ולחו דוקא כשלש כשל אלה וחדשים לפני נערות דהא תלתי בעל כל חד מסיק דקטנות קאמר דלכי מלא בעילה אחת מלילי כל תדרי ירחי חדא עונה כל תלתא ירחי חדא עונה סתם נערות דהכא מכר את בית הכד ומפרש מתניתין שלש עונות בשלשה חדשים בימי נערות ומכר את היקבים דקתני נמכר לאו היינו את כפרש שם שלא כאן ספי העדוך סלים שמניחין בהן זיתים לבית הבד ולא מפרש דהך מתני בכלי בית הבד כלומר בלחוהו כלי מעטן של זיתי והם מחסר מכמר ועיולי לבי דבי ובי עבים של ענבי נקט ועיולי לבי מעצרת וכן עדשין פר המוכר את הבית קאמר להו נמי בית הבד דקאמר המוכר את בית הבד מכר את היקבים ומפרש מתניתין שלש עונות בשלשה חדשים בימי נערות והייט עדשין דהבא וכן עקלים מגינו נמי בורר לעקל בית הבד מני גרוף ובסנגל בתרגמ כשעקל את בית הבד כרוך עליה ומע"ג דפתח בתרתי בתיו וכית נדיו מתניתין את סיירים כדאמר בפרק החולץ כתיב בה ב"ס סיירים ומיהו קשה דלמא מי שהם סיירים לכ"ם מכל מקום מ"מ תני לכ"ם מכל מקום לאו למעוטי הכא מדלא תנא ע"כ משמיענו הכא ומיהו קשה מי לא מיירי הלא כבר היכי פשיט לגרסי דלמא מיירי בכלי בד הלא ע"כ גרוף לומר דתנא כל ומיהו בשמע את וכיוצא בו ורבה"ג כתי קאמר מבת לבת ומכר לכך להניח שהוא ועוד תמה ר"י דלמא לכתחלה רש"י דפירש דעבדים היינו את ולגירסת הספרים דגרסינן מדיחן לא פליג מברייתא דבת ומקן דקתני מנגנן והן טהורין להשוה מחיריהן לנגב לף על גב דתניא מוסיפין כדקתני הכא היו מוסיפין ואסורין והך דהכא מיירי בשל ישראל ונגע בהן נכרי דקתני מי שהיו נתיו וכית נדיו טמאין ומשום הכי סני בהדחה וכן ג"ל לכתחלה דלמא הכא לא סנו פירות דכעי ניגוב הלא מותרת מכל דרך הם הלא זפיתה לא וכהך ברי תא קתני של עץ ושל מכן מנגבן והם טהורין מלמא הלא זפיתה כאי כעי ניגוב הלא מתניתין מיירי כשל נכרי ומיהו קשה דהיכי פשיט גורני דתרתי מעקלין דברייתא דשמעתין דילמא לנכרים תמירי וי"ל דתע"ג דבת מעקלין בין של ישראל לשל נכרים ים לנכרים דלא שייך למפלוני כגון כמו גבי גזלות ובני דבר שמכניסו לקיום דמפלו לפי שעה גזלו וגבן הוא דיעקל לא שבח לנכרים ומשום הכי מייתי לקיום שפיר מעקלים מי כגורני של סיפה ושל נמי מיירי ומייתי לקיום דמפלו בשל ישראל מיושב ש"ב מקום: היינו

היינו ת"ק ומ"ס תימר טובא ליכא ביניהו לסת"ק מנריך י"כ תרגם
ורבי"ג קאמר דכשנטמא נזה הגת יסתם כיון דגת הכלה
מ"ס כן הוא מסוף גת לתחילת גת ומסר מסנה כל יומי מסך הגת ור"ל דסביר
ליה ת"ק לא מתמיר שפי מ"ד תרגם לענה וכיסול פירות הוא לפיכך מתמם
מ"ס כן מסוף גת לתחילת גת מ"כ תרגם
לענה ומשפי מ"כ ביניהו תרפי ותלי כלומ
מסתפק הוו תלי ועכשיו תרפי ומ"כ פחות
מ"כ תרגם לענה מגת לגת מי כמי שם שת
ליה ת"ק לא קתמר י"כ תרגם מסנתוקים
הגת לפיכך כן כלומ ימי בניך ולא יכול
להסתם עד כ"ר תרגם והיה גת תחרת שלא
י"כ תרגם דקתמר ת"ק עם זמן שהיין כו
והיינו כרבי"ג דלא לגת הגת ומשני ליכא
ביניהו תרפי ותלי כיפי רבי תרפי שמתם
הבגיר של שנה זו משל מסתפק רבי"ג מקיל
דליכא י"כ תרגם ותלי שמלחר הבגיר של
שנה זו משל מסתפק רבי"ג מתמיר תכל
ת"ק תורה נמי דכל זמן שיש כו י"כ תרגם
עם זמן שהיין בגת לי בכך וזו היא קולא:
ובולן שם פעמים ובלות מתוך ד' לילות
לתחר ד' לילות וכלן צריכות
לבדוק את עצמן תולי דלמו דוקא כשנלמו
כל ד' לילות דה"ק מכל לילה מתוך ד' לילות
ליום של מחרי כן דכתי תרגם כיום שמתם
ללו דתמר ד' עונות ותפילו לרב דתמר לא
הפסידה לילות מ"מ תורה דמים נשתנו תחת
דמיים שמלה חילוך צריכה לבדוק תולי
נשתנה מע"ג דכלילה נמי תרגם נשתנה שמתם
מ"מ לא בעית בדיק תכל יום בעית בדיקה
ולא מכינן למימר הואיל ושופעת דם
כתולים וסך הולה כדיקה תפי לרבנן דתליגי
לקמן עליה דרבי מימר דתמר כל מראה
דמים תחת מן דודתי תת לה תרגם דמים
תם נשתנו מראה דמים שלה שמלה ולקמן
לא פליגי נשתנה תרגם תחילה תלה תרגם
כין זה כין הראשון דומה לדם נדה וכ"ש
ובולן ר' מימר מתמיר כל"ם כגל שחלוקת
שכין כ"ם וכ"ם דשתניתין מתמירין ודוקא
בחותן ד' לילות לתנוקת שלא הגיע זמנה
לראות וכלילה לתנוקת שהגיע זמנה תרגם
רבי מימר תפילו דומה לדם נדה תלינן ליה
כדם כתולים ושאר ראות שכין כ"ם וכ"ם
כגון תל' לילות ועד שתהיה תרגם לתנוקת
ם שהגיע זמנה וכגון תל לה תרגום לל'
לילות בהגיע זמנה לכל"ם לא תלינן כלל
כדם כתולים וכ"ם תלינן כתולים תפילו
דומה לדם נדה תרגם תחלקו' מימר תרגם
דומה לדם נדה שמלה תל"ם שכתוך
לילות תו הלילה היינו תולין כדם כתולים שהרא
עכשיו לא נתלה ותם דומה כל הדם שתחרי
כל לילות תו הלילה לדם כתולים טהור
ותכמים תומרים כל תרגם דמים תחת הן

וסכ"ת לה לגמרי כל"ם לעולם תלינן כדם כתולים עד שתהיה תרגם תו עד ד' לילות רק בלה ישתנה הדם תכמו"ש והיה ונשפיר לפו לרבנן הך דתל"ם
דתם נשתנו תכמות שהיו תרגם דמים שלה שמלה ולא כפירוש רש"י שפירש דתפילו נשתנו תכמות שהיו תרגם דמים טהורה לרבנן ות"ת תתי קתי"ל כהך
כדיקה והא תפילו כתוך זמן תלייתה דם כתולים כמו בלה הגיע זמנה לד"ה דתליגן בדם כתולים עד שתהיה תכה תתר
ובדבית שמא נשתנו תרגם דמים כ"ם לאחר שעבר זמן תלייתה בכתולים שלריכה לבדוק דהך בדיקה תחרית היא וכי תימא תסוס טופעת נקט דכיון דטופעת
תיכא למאלי בכתולים תוך לזמנה כמו תוך הזמן תלריכה כיון דתפילו תרגם תסוס רחייה צריכה לבדוק כ"ם כשתרגמת בריים וים לומר דבדיקה
דלעיל שחרית ובדבית תוקמינן לטהרות תכל לכתלה לא בעית בדיקה ותכא תירוי לכעלה דבעית בדיקה תי נמי הך בדיקה היא נשפופרת תם כן תמקור תו

מן הכלדים וכן משמע בתוספתא וניקח דמסוס הכי קתני בשיקח דם נדה בח מן המקור: ונקמנת

והעקלים דרודט"ם ים מקומות שקושרין את הסתפוח של מרגני כעקלי סביב:
בנבין קנבום: מכנבן סתיגם ב לפים כל כך: סיפא נומח גלי"ר כלעז:
תרפי ותלי לרבן שמעון פעשים שהן יותר מי"ב חדש פעמים שהן פחות:
לח פל"ג רבי חייא ורבה בר בר חנה: בתקופת ניסן ותשרי שהיום והלילה
שוים חו יום חו לילה: בתקופת תמוז וטבת שהיום עולה על הלילה דסוי
עונה ס"מה של אחת ס עשרה שעות: סתני כתוכה ומהני בה שני ים ערוכ בדבר
לדקדק בכל ולחותמס סילבך בעיון לילה שלמה וחציו: הלבה כועל בעילת מנוס
כין הגיע זמנה כין לא הגיע: כי הוו מעייני: בתנוקת בהאי פרקא שמתה
תנוקת: תעלה כועל: מני כרבה חן
סמתרימה שתינו מודיח מסס שלא אבק
כרבליו תכי נמי לא ילפינן מיניה קא סתני
מ"ד שלא מבריית: וכרבותינו לתמרי כועל
בעילת מנוה ופורש: מתך תרכב לילות
לגלה רחתה בבית תכיה נריכה תו מתוך הלילה
לרחתה בבית תכיה נריכה לבדוק שתין
סופרות לומר הואיל ושופעות דם מסס
כתולים הוא ותפילו תחר תרכב לילות שלא
בודקות תם בשתנו מראה דמים כדתפרש:
וכבולן ר' מתיר מתמיר כדכרי בית שתי
לקטנה תרכב לילות לנריכה בדיקה תם
סופעת מתוך ד' תחר ד' ולגערה לילה תח':
ושאר ראיות כיכה דתינה סופעת שכין
בית שתי וביה ה' לא לכית הילל פיהורין
ותפילו כשתנו ותתר רבי מתיר שלן תחר
תראה דמים וכהא לא סכירא ליה בבית
שתי לגמרי לבית שתי תפילו לא כשתנו
טהורין כיון דתינה סופעת מתוך ד' לתחר
ד' לקטנה ומתוך לילה לתחר לילה להגיע כתנוכות דף ו
זמנה ולא רחתה: דרושה דם לתו בכתולה
קא מייתי פלא בדם נדות: ותכשה

והשלישית כדאתרן ואילך לא תשמש עד שתתגרש

ותנשא

ותנשא לאחר כדמפרש לקמן סתם כל המצניעות הן: ותנשא לאחר דתלתא זימני נעיל לחוקה כרשב"ג בכולה גרשינן ושלישית: מכחול קים ליה לריך ומוך על רחמו של מכחול: מן הנדדין ומהור: ואם יש לה וסת לקלקול הוה סתום רואה כל שעה מחמת תשמיש חלה לפרקי תולה בוסתה ומשמש בלה נדיקה כן יסת לוסת: דכרי רבי הן מילתא לחודה דנחמנת לחם קאמר ר' מכל ריחא תודה חוד בולה רכן מיעון היה: תפנורי תפנרת שהעץ חיבו קלף ומסרטט ומוכיח דמי דנוף כפול: ותבדק נביאה שלישית של רחמן כלומר מביאה שלישית של רחמן ומילך תשמש על ידי בדיקה ולחה תתגרש: לפי שאין כל המצנעות שוות ואחר לא תעטרך בדיקה ומוטב שתתגרש ואתקן ולא תהא לידי כרת סילכ' מתגרשת עד שתתחזק בשלש מצנעות: ותבדוק בביאה ראשונה של בעל שליחי משנה עליו פעם אחת לא תשמש בניה בדיקה בשלש מצנעות: ומשנינן אין חוקה בית לחם חוקה דאין כל הבחות שוין ושמא בעילה זו היתה בכח מרוב סילכך עד שתחזק בשלש ביאות לכל אחד ואחד והדר תבעי בדיקה לביאה ראשונה של בעל שליחי: הסיל לאחתי שהיתה דואה דם מחמת תשמיש: בעתה הבחיל פתחו: ונופל מתחלה דם ומנפצתו בשעת תשמיש: דימת עיריך בנו עיריך שהיו מתקנות כיון בחיבה שביניך לבעליך דימת לשון ליעוז פר' לריך כמו מיד דיימא וכמו לא יסף לדם דוא': כי היכי דתהוו עליך עד השתא להתי ניסת על חיבה יתר שביניכם: נתהוו עליך לחיל ניסת ויחמרו כמה שנואה זו ואסור קנאה ממך: הוה עובד גילה נעורו לרגיש וכעסו על רחמים ונתרפא: בשדות מקו שאין בני תורה ואין יוד"ע למנו עתה נדו' אחת הן ימי נדה אחת ימי זוב: שלש והוא כדין תור' ושמא ניחי נדה היא: שניה תשב ושלש הן לחורי שמא רחמן סוף זוב ושני אחלת נדה ונריכה עוד שלש אחלה שלשה לחילו הוו ימי זיבה נריכה ג' נקיים השתא כמי אשכ שבעה נקיים שמא ניחי זיבה עומדת: קשיה שני ורחמה ניחי זוב מיסורת דמי היכא דלא אחזוד אשכ על כרחה מן התורה: נריכה ליסב שבעה נקיי' שמא אחמת אחות רחמה דם: מיעב שבעי יומי בתר יומא שתים עשר ליום:

לח

ונאמנת אשה לומר וכו' דברי רבי מ"ר דחוקה הן שיפה דנאמנת ברבי מכל כולה ריטא כרשב"ג דשכיחה ליה כב' זימני סוי חוקה ול"ו מפדם דאמי' רבי מולה בראתה מחמת תשמיש דבעי ג' זימנין לחוקה דומיא דהך דלעיל דאמר ליתיס ב' ולא פלא אבו מתניתין ב' כנון מכולה סום אם פלפלין דאמי לך בעי תלת זימני:

והבדוק עצמה בביאה שלישית כו' פירו' בקול מביאה שלישי ואילך תשמש ע"י בדיקה ולא תתגרש מתוך לסומו מצמצ דאשה לרחמן אפי' בבדיקה וה"ה דהוה מצי למפרך לפי פירושו דנשא לבעי לא מצתרי הלה ע"י בדיקה כיון דלא ידעי שיכו דלמו כל המצנעות סוו ור"ת מתיר לרחמן בבדיקה ויש להעמיד הברייתא כשלישי רוצה לטרוח בבדיקה חו שלישה יודע לבד ק וכן מצמצ בירושלמי בפרק שם הנדה דפריך ומבלוק עצמה בבעל שני ומשני לפי שלין כל המצנעות סוות ואם בעל שני כן י"ל דשם ה' דיון נמי פריך מבעי ובתוספתא נמי תניא עד בשמה מוגרת בלא בדיקה ומלמד שמדר מלישוב לפרש עד כמה היא לסוגה שלפי בבדיקה מצמצ דבדיקה שרי אפי' לרחמן ואתי ספי לפי ל"ת דפירכא קמייתא הוי כמו פירכא שניה:

והבדוק עצמה בביאה שלישית של בעל שליחי תימה למאי דלא ידע סינוייא דלא בל בדיקות ליפריך והבדוק עצמה בביאה שניה של בעל דלעני תבעל שלא בדיקה אלא בשלש מצנעות סוות שהרי בבר רחמה פעם ראשונה ע"י בעילה ומ"ל חוקה כמו"ל להפיר שהרי הוקקה בל ה' מצנעות של בעל רחמן ואין להפירם מלא מטעם זה ואין כל הבחות סוין ואין חוקה כמו של רחמן מועלת לבני ומכאי לא ידעינן הך טעמא:

בי היכי דתהוו עליך להמי ניסת פי' רש"י תחת אשר קנאו בהבחת תשמיש יאמרו כמה שנאה גדולה ותשוב קנאתם ממך ובעזוב פירום שבעלה בך עניים להתרפק מבעליך תודיעם שבעה ימים בשנה ימי נדתה

כל הרואי לבילה מין בילה מעכבת בו ואם תמצר מין בילה מקומות כתיב בלולה ונימת סנה עליו הכתוב לעכב ויש דכולהו צריכי לנופיהו וקשה לרבינא מדתנן בהוקדה כפרשת נשיאים תריסר וימכי בלולה

דף יח בשמן דמעכבת דהכי אמרינ° כשקומץ רבה לפרוך לשמואל גבי מנחה לא

ילוף דורות מסעה לכתיב וימלא כפו ממנ׳ לומר דסנה עליו הכתוב לעכב מלא קומצו ופריך והא אמר שמואל מורקות פקודים את עכם לכתיב שניהם מלחים סולת ושבני שלמי הסם דתנן כהן לעכב קומץ תריסר ויפכי יום לומר דסמוך יום דרסה בשום מקום לבילה לא מעכבת ואם תימר כיון דלא מעכבת היכא דתנן לבילה נמי ליתכשר יום לומר דכשרה כוזה דכיון דקפיד קרא לכתחילה לעשות השבו בעינן סיפוק רחוי לכך אף על פי שאינו מעכב דאם לא כן נתכטלה המצ׳ לגמרי אלא היכ יכול לעשותה וכן נכתבה מקומות כגון נילת מים לכתיב בל בשרו ומתעטים בית הסתרים ומ״מ בעינן רחוי לכתחילה דמסלחי קרבנן אף על פי שאין רחוי לכתחילה לא יב׳ אלא מעכבין דהא רבינהו קרי למזוכו אלא נפעו וקרא כהכשרת קרבן מיירי ומתני׳ הא לא תני סמי׳ וכפ׳ כל פסולי המוקדשין דתכף לסמיכה סחיטה דחוריית׳ ואף על גב דלא טהרה מנפעו מצלת קיבן זיכה ומ״ת לחתי לא בעינן בילת מים לכתחילה בכלינה בבית הסתרים כמו בילה וקרילה בחלינה וכבכורים וי״ל דתין סברת נבי טבילה אלא הקפיד׳ תורה אלא שיטהר הסדם ותין לומר לכתחילה לנבי דכיון דמניעבר טבול לכתחילה נמי לא נעבי ותעלה לו טבילה אבל

רבי לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשתו מדיחה בית קסט״ה במים סחיבי בית הקמטים ובית הסתרי׳ אינן צריכין לביאת מים נהי דביא׳ מים לא בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדרבי זירא דאמר רבי זירא כל הראוי לבילה

רבן ר׳יצחק סעש בשפחתו של רבי שטבלה ועלתה ונמצא לה עצם חוצץ בין שניה והצריכ רבי טבילה אחרת ואמר רבא טבלה ועלתה ונמצא עליה דבר חוצץ אם סמוך לחפיפה טבילה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול איכא דאמרי אם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול מאי ביניהו איכא ביניהו לסמוך לחפיפה לטיחף ביממא ולטבל בלילא

רבח אמר רבא אשה° לא תעמוד על גבי כלי חרס ותטבול סבר רב כהנא לסימר טעמא מאי משום גזירת מרחצאות הא על גבי סילתא שפיר דמי אמר ליה רב חנן מנהרדעא התם רבט טעמא מאי משום דבעי סילתא אמר שמואל בר רב יצחק° אשה לא תטבול בגמל

לא תחוף לא בנתר ולא בחול בנתר משום דמקטף ובחול משום דסריך ואמר אמימר משמי׳ דרבא אשה לא תחוף לא בחמין אבל לא בצונן ואפילו בחמי חמה צונן מאי טעמא לא משום דקרירי ומשרו מוייא ואמר רבא

מדיחה בית קסט״ה במים סחיבי בית הקמטים ובית הסתרי׳ אינן צריכין לביאת מים נהי דביא׳ מים לא בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדרבי זירא דאמר רבי זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו ושאין ראוי לבילה מעכבת בו אמר רבין בר רב אדא אמר

לא תחוף סערה: מקטף נותק סער ומתבלבל ומוצן ו סריך מדביק הסער ומוצן: ונפילו בחמי חמה די לא בחמין סמומו בסמים: דמסרו מזיק מקטין את הסער ומין ליבלוכן עובר: קמטים בית הסתי ובית הסתריס בלה: כל הרואי לבילה כמס מנחות סמי׳ עשרונים הבאים בכלי אחד רחוין לבילה ואין כ לא מעכבת בו סמס לא כלל כסר ובמין רחוי לבילה כגון סמים ואת עשרונים בכלי אחד בילה מעכבת בו ובסולם הומיל ואי בעי לבלול לא מצי למיבלל: מיכא נריכה לחוף ולטבול דוקמי לאת בטבילה בא עלים: מיכא בניניהו כ׳ לגיסנא קמח בעינן סמוך לחפיפה טבילה: גזירת מרחצאות סדרך מרחצאות ליבש על גבי מנטבעו על מדמם דקמי בילכי חרס ואמי למיסר טבילה עולם כהן: סילתא בקעת עבה כמו בחבדתא ולא בם ת״ת גמגילה: דבעיתא סלא תפול ולא טבלה ספיר: בגמל

לא תחוף לא בנתר ולא בחול בנתר משום דמקטף ובחול משום דסריך ואמר אמימר משמי׳ דרבא אשה לא תחוף לא בחמין אבל לא בצונן ואפילו בחמי חמה צונן מאי טעמא לא משום דקרירי ומשרו מוייא ואמר רבא לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשתו מדיחה בית קסט״ה במים סחיבי בית הקמטים ובית הסתרי׳ אינן צריכין לביאת מים נהי דביא׳ מים לא בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדרבי זירא דאמר רבי זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו ושאין ראוי לבילה מעכבת בו אמר רבין בר רב אדא אמר ר׳יצחק סעש בשפחתו של רבי שטבלה ועלתה ונמצא לה עצם חוצץ בין שניה והצריכ רבי טבילה אחרת ואמר רבא טבלה ועלתה ונמצא עליה דבר חוצץ אם סמוך לחפיפה טבילה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול איכא דאמרי אם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף ולטבול מאי ביניהו איכא ביניהו לסמוך לחפיפה לטיחף ביממא ולטבל בלילא אמר רבא אשה° לא תעמוד על גבי כלי חרס ותטבול סבר רב כהנא לסימר טעמא מאי משום גזירת מרחצאות הא על גבי סילתא שפיר דמי אמר ליה רב חנן מנהרדעא התם משום דבעי סילתא אמר שמואל בר רב יצחק° אשה לא תטבול בגמל

כיצד הן סמוך לחפיפה טבילה לא מיירי הכא אלא דבעינן סמוך לחפיפה טבילה° כמנחות נבי עיקר מילתיה דר׳ורית דקאמר מתנדב מלח מנחה של עשרון ומביאה בכלי אחד ואחד בכלי אחד ואחד בכלי אחד ס״ל מנין ס״ל דבעי לאחוי בכלי אחד ואחד בכלי ואחד בכלי ופרך וכי מין נכלי מאי הוי ת״ת תנן אף על גב דכשר ומשכ׳ אמר ר׳ורית כל הרואי וכו׳ ומאי פריכא כיון דלכתחלה מצוה לבלול בשום שני מינים להניח כב׳ כלים ויקריב כה מנחות בלילה ואומ׳ ר׳ כיון שנתר מנחה של ס״ח מינין ידי נדרו אף לא יביא מנחה גדולה סילכך כיון דלישנך כשר בלא בילה יש לו לפשוט בכלי אחד לקרבן נדול מי נמי מתנדב מלח מנחה קלי מנחה לחת דאמרינן לקרבן נדול מי נמי מתנדב מלח מנחה קלי מנחה לחת דאמרינן מלח לעיל ומשום הכי לא בעי לפלוגינהו בשני כלים משום בילה כיון דאיתיה מעכבת מ״מ ק״ל דאם כן ס״ם דאית ליה דס״ח מין בכלים ור״ם פליג אדרבנן דקאמר הכי עלי מנחה לחניח בכלי אחד והניח בב׳ כלים לאף ידי נדרו יצא בב׳ כלים שפיר אית ליה לפלוגינהו כדי לקיים מצות בלילה ואכתי קשה מתי פירכא ויש לומר דאפילו אם ס״ח מינים יותר מנחה אחת מנחה קבועה סתם תע״ג דפרים בחדיח בכלי אחד מי נמי מך פירכא דוכי מין בכלאים הוי לרבנן פריך ונאמר לית להו תנא טעמא דרבי אח נון דס״ח מין בכלאים יפה:

אם סמוך לחפיפה טבילה מינה צריכה לחוף ולטבול והא דאמר בפ״ק דחולין טבל ועלה ונמצא עליו דבר חוצץ חפילו נתעסק בחותו המין בל היום כולו לא עלתה לו טבילה עד שיאמר בדיעבד לי בלא היה עלי קודם לכן סתם בטלה טבל סמוך לחפיפה תע״ג דהפ״ל אפלוגי ועוד אומר ר״ת דהכיה דחולין לטהרו ומחמרינן טפי דחפילו טבל סמוך לחפיפה לא מעלת לו טבילה והכא דאמרי׳ לבעלה והא דאמרי׳ בסוף סמפתין ולית הילכתא בגל הני סמעתתא כי היתמר הני לטהרות לא קלי מהך מימנא בלא מכולהו מימרות דשכלי חרס ומילך ועוד אומר ר״י דמי הך דין מיירי לשהרות היכא לאוקמיה בפלא חפיפה בלא בילתא בירושלמי דמסכת פסחים ס״ק כל פעם בלה ח פעמים וסורקת ועתלא כהנת היכא חופפת וסורקת בלה תלוק כן בלה לבדה וטעמא מפרש התם לפי שכהנת תדירה בטבילה לא הא׳ירי עליה וכעיכו סב לה ושיב פריש ר״ת דחפיפה לא סייבא בלא בילה והך דחולין מיירי בכאיר הלוק דליכא חפיפה וכן מצטרע לעבל דקאמר מצה לא תחוף בלא כחמין בו׳ דקאמר טעמא דמסרו מוים ומדלא קאמר לא תחוף רחוץ ס״ם דבכ״ם חפיפה סייך

דף מב טעמא דמסרו מוים דבמקום שער הוא ועוד מביא ר״י רלוים דאמרינ כב״ מרוכה נבי עשר תקנות דעזרא שחלה מצה חופפת וטובלת ופריך מלא ר׳ת הוא וכו׳ מאי ניכהו שערות ומצני לעיכו מדלחלת בילתא מקטר ואתא ותקן חפיפה ומדקאמר בילתא מקטר ס״ת דעיקר חפיפה בראש וכאחה מקומה זכרים

דף קב חפיפה אבל הרוצה לכבל בחמור ס״ר מצרים מצרם בשם רבי דבבל הניף סיך חפיפה כדאמרינן בפרק° כל כתבי הרי שם שם נתן בו על בשרו הרי זה לא יח ומיהו נבל הספרים ליכא אבל לא ירחץ ולא יסוך ועוד מייתי דאמרי׳ לקמן מהחיה דשם חופפת בלילה וטובלת בלילה מעוברת דשם כי ריש גלותא ואמר לה עבדי חסרת דורי חפרת טשפקי חסרת פי׳ עבדי חסרת להניח מים להחם נרחון כל הניף לחיל חפיפת הרחש לא כעי כולי חתי ויהיו לפיר רבינו חם חין רלוים שם פי׳ עבדי חסרת להחם מ״ם להטיל לתוך מי הטבילה הבונעין להחם וטשטקו הוא משטקי לפיוש והוא כשם ליטב פליו בנית הסרחן ורב נחמן סעדיה פירש טשטקי מסרקות פיי׳ו לחוף הרחש היינך חין לנו רלוים סיצטרך חפיפה בניף אלא לעיכו כעלמא כמו ברחש מדאורייתא ואף על פי שאנו חדמין חין לעשות מעשה אלא נריך לחוף וכן פנכש כל הנשים לרחון כל הגוף עבשיו:

איבא ביני הו סמוך לחפ׳ם טבילה לא מיירי הכא אלא דבעינן סמוך לחפיפה טבילה אלא לענין לתלות אחר הטבילה אם כשפא עליה דבר חוצץ קאמר דפליגי אם צריך לענין זה סמוך לחפיפה עבילה:

על גבי כלי חרס נרסינן דצריך ניה גזירת מרחצאות שרגיל לסיות ומצני שם כלי חרס לנורך חמין:

אשה לא תטבול בגמל כתוב נספרים מע״ג דהסתם ליכא בימיכו נרידיני נפל ופי׳ רש״י בגמל שפני שהשפ גוב רגילות להיות שם כל שעה מצוי שם טיט ומע״ג דהסתם ליכא עליה טיט אימר נרידיני בצחתה מן המים שבטבה רגליה במים ונפל ופי׳ נמי מפני בימי אסרי דנסמוך מחללו תחתיהן מפני הטיט ולי״ת נרחה נפי׳ר״ח לא תטבול בגמל כי נבי חרס מצוין שם וכיעתה ומהדרת מפני שנשפה מבני חרס המצוין שם והוי דומיא דסילתא דקאי טעמא משום דבעיתא ופי׳ מפני מחללו כמין נדר נכתב לנשיעות שלא יהלוה עוברין וסכין ול״ג הכא מע״ג דהסתם ליכא כו׳ער בסמוך נבי מתנה בו׳ בכל ובכל לא עלתה לה טבילה מע״ג דהסתם ליכא לאוקי בדיד ובי בפל ומפר״ת בשני גלתי״ן לשון נדידה ור״ח פי׳ לשון הוחלקה ובפל בירידה ובערוך פי׳ מפני משום בניעות ור״ח פי׳ מקיומו ביומי כיסן משום דחיים לפחוכין וכן פי׳ בערוך ואימה הוא מה שמיכה סייך ול״ל כי כתב בימורו מוסכין לתוך הנהרות שהן נבלים משום קטנה ונכנס מקצן ולנסוף קבעו מכל פרט׳ עיקר דמוטפין נמקוה וחיין מטהרין שלא נתבלבלו ולא דרך זחילה ותפ״מ מים חיי ליכא לפרושי כלפרס׳ דאתי בתום צמא מבוכה סהוא טעון מים חיים: נתנה

בגמל אף על גב דהשתא ליכא אימר ברדיוני נפל °אבוה רשמוא עבר לבנתי °מקיאות ביומי ניסן ומצי ביומי תשרי אמר רב גידל אמר רב נתנה תבשיל לבנה וטבלה ועלתה לא עלתה לה טבילה אף על גב דהשתא ליכא למימר ברדיוני נפל אמר רמי בר אבא הני רבדי דכוסילתה עד תלתא יומי לא חייצי מכאן ואילך חייצי אמר מר עוקבא °לפלוף שבעין לח אינו רלא חוצץ יבש חוצץ אימתי נקרא יבש משעה שמתחיל ליבש אמר שמואל כחול שבתוך העין אינו חוצץ ושעל גב העין חוצץ אם היו עיניה פורחות אפילו על גב העין אינו חוצץ אמר רבי יוחנן פתחה עיניה ביותר או עצמה עיניה ביותר לא עלתה לה טבילה אמר ריש לקיש האשה לא תטבול אלא דרך גדילתה כדתנן רלב האיש נראה כעודר ומוסק זתים °אשר נראת כאורגת וכמניקה את בנה רבה בר רב הונא °נימא אחת קשורה חוצצת שלש רלג

נתנה תבשיל לבנה נפירוס ר"ח כתוב עוד מימרא אחרת שם וכתוב כספרים שלנו וו היא מפשלת את בנה וטובלת לא עלת לה טבילה וים לפרש מפ זלת את בנה לתוך ערוגה ולא היו בנדים עליה וטבלה לא עלתה לה טבילה דמיום בן שמ סוה עליה דינוקא טיט ו ויונה בו ונדבק בחמו וחוצץ בטבילתה ולא ידעה לה ולף על גב דחזינן לה מסתת דליכא מירי עליה

כר מנוס

תייסינן דילמא בעלייתה מן הטבילה נפל ברדיוני הוחלק ונפל דרך יוילת כפירו ר"ח וכ"ל שהית מפשלת בנה תחו לבני טבילתה:

מיי' פט מהל' מקוואות סמ עשין רמח טו"ד סי' רלח

כספרים לפלוף כבדין לח אינו חוצץ חוצץ בתוך העין אפני שהלמעה שבעין מלחלחתו חוצץ מניחתו להיות יבש אבל ניפלוף חוץ לעין לא

מיי' פב מהל' מקוואות סמ עשין רמח טו"ד סי' קנט דף קלג

חוצץ והכי משמע כתם °מקוואות פ"ט דנגב אלא חוצץ ונבי שעין חוצצין קתני לפלוף שבעין ולא פשיל בין לח ליבש אלא בין מן העין לתוך העין והיינו כלא ליבש בעין כתי חוצץ ונוגע שפת הנפורין יבש חוצץ והא דתנן התם °במסכת מקוואות נבי ואלו שאין חוצצין בטבילה לכלוכי גוף שעל הבשר ונוגע שתחת הנפורין ופורחן את ולכלוכי גוף שעל הבשר לפי שהן עליו ונבי אלו חוצצין קתני נלכי גוף שעל בשר ובנק שתחת הנפורין:

מיי' פב מהל' מקוואות סמ עשין רמח טו"ד סי' קנט עיי' סב מהל' מקוואות סמ"ע דמח טו"ד סי' קסח

פתחה עיניה ביותר לו עצמה עיניה ביותר לכך יש ללמוד לכל מאמר הטובלת שלא תטבול ותפתח עיניה ולא תעצמ עיניה ביותר לפירוש רש"י ללא נראה כסמוך דהני

מיי' פב מהל' מקוואות סמ עשין רמח טו"ד סי' קסח

מעמתה לטהרות ולכל הפירושים נרך ללמדה שתוך פיה טמא רשי לכך מים כדאמרינן לעיל דכל בית הסתרים בעיכן שיהא רשי לך מים ומייתי כמי מגפחתו של כך טבלה ונמצא עכם בין שיניה והגריכה רבי טבלה לחרת ותנן נמי כ"ד °כמסכת מקוואות כפ"ק נדה שתנה שעה כפיה ירדה וטבל טהרה מטומאתה לכל טמא לנך רוקה נתנה שער בפי קפנה ידי קמנה שפתותיה כחילו לה טבלה ונם ג"ך למדה להדא ירכותי קנת כדאמרינן כסמיך בחורנת ובמניקה את בנה לענין הנבעת הדד קנת מבל סחוה

פתחה עיניה כו' אתר ור"ח בפירו' ר"ח וכמקנת הספרים ונית דלכתא בכל הני מעמתה דכי תיתר הני לטהרו מבל לבעלה טהור כי הא דאמר ריש לקיש טהור כי הא דאמר ר"ל מה דאמר ר"ל מה ענין ר"ל להכא דלעיל ועוד דכל הני מעמתה דרך ודוק גילך ורמי בר תחת וכולן היו בבגל ולנורך תקופן היו נריכין וזהו דוחק לנבי מרן ישראל היו מדברין ועוד דחנוס דמוחל דעבד לבנתיה מקוואות בכבל ועוד דכולהו בלשון נקבה נקטינן ואשה לא תעמוד על בלי קרום אשה לא תטבול בגמל כאשה תבשיל לבנה פעמה עיניה ואי לטהרות סיה לא היה צריך להוכיר בכל פעם אשה

דף מו

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0139
DFG

משום סרך נתה ליכא לפרושי דדוקא בנדם מסור משום סרך נתה אתה סנורם שהוא שביעי ותטבול בשביעי ותשתם ותיכא כרת אבל וכם אפילו אם כתה סנורים שהוא שביעי ליכא למיסור לדורייתא אלא משום שביעי שמא תראה אחר שתטבול ביום שביעי בדרכי שמעון הא ליכא למימר דהא אתקון רבנן למטבל ביממא דתיבוי

בתחו משום מבולאי משתא הא לאו מבולאי הוי מסור מ"ג דרבי זירא היתה נוהגת ביתיו וטוב היתה בשביעי כדמ"ל רב ספק לתכי ולרבה מכדי בתילדה כ"ש להו ספק זבות שוינהו רבנן ותכי ותכי בדור אחר הוי הילכך אפילו בזמן הזה אסור לטבול כיון דאתכן כט' ביום ומיהו מומר ר"ת אתין קפילת דק כשהוא נביתה שהיה בלילה ואתין לריך שתהא בלילה מביתה דשוב לא יבא לידי ספק ליכא למיחש שמא תטבול היום שמוך למשיכה תטבול אתה בעוד היום גדול דמרגשת הבת בכך שתטבול שוב לא משיכה כאמה מבל שמקום שיש לירה מפריכי סעיר לו מנכנס שרי בדליתה בשמאתין ורבינו משולם הסיר למשה בעיר שהיה לחוש לנגעים לחוש בע"ם בשביעי שלא ולטבול ביום שבת שהוא שמיני מבעוד יום שם נגעים ור"ת אסר דתרי קולי לא מסכתן רשרי הש"ס הרחקת תפיסה פטנילה וסיך בתם:

אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שלא תבא לידי ספק ב"ל לאכול לעשות כן לטבול לתי אתשמים מהו שלא תבא לידי ספק הא בבר בתה בשבת תשמים שמא תראה לה והוה ליה למימר שלא תבא לידי ולתי ועוד היכי שרו רבנן לשתם הא ולתי ממרינן לקמן במתני' הרי זה תרכות רעה גבי שומר יום בנגד יום שטבלה בשני לראייתה וקתני בגעה ובא לתה תלויה וכן משמע בשמעתין מדפריך ונטבלינהו ביממא ד' בגעה ומשני משום דרבי שמעון שלמא מטבילה קאמר רבי שמעון דאסור ומיהו הא ים לדחות דלעולם קאי אתשמים מבל טבילה שריא לרבי שמעון שלא אתרי כן התמירו לאסור בה טבילה גזרה שמא תשמש מבל קפה דלעיל פרק המפלת בשמאתין דטוב פריך בב"ה תשמש ומשני רבי שמעון היא דאמר מבל לאסור לעזוב כן אם כן אתשמים קאי דהא ולתי ביממא מטבלינן לה משום טבילה בזמנה מצוה ול"ל דהבי פירושו ל' שמעון היא דאמר בבי יום זבר לאסור לעשות כן לטבול ביום שמא תבא לידי ספק לשמש שבעילתה תהא תלויה הילבך בדין טועה מ"ג דאיכא בה במה ספקות דשמא לא היתה בה בלל ואם היתה זבה אימר דרך קבה לידתה ושמא לא תראה אסורה לשמש לרבי שמעון מבל טבילה תהא מותרת אפילו לרבי שמעון דהרי לה לטבול משום טבילה בזמנה מצוה: בן

שרי א"ל רב אדא מסורא לרב חיננא לאו הכי הוה עובדא בדביתהו דאבא מרי ריש גלותא דאקוט אזל רב נחמן בר יצחק תסני

שלש אינן מוצצות שתים אינו יודע ורבי יוחנן אמר אנו אין לנו אלא אחת °אמר רבי יצחק דבור תורה °רובו המקפיד עליו חוצץ רובו ואינו מקפיד עליו אינו חוצץ ונזרו על רובו שאינו מקפיד משום רובו המקפיד ונזרו על מיעוטו המקפיד משום רובו המקפיד ולינזור נמי על מיעוטו שאינו מקפיד משום מיעוטו המקפיד היא גופא גזרה ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה אמר °רב נדה בזמנה אינה טובלת אלא °בלילה ושלא בזמנו טובלת בין ביום בין בלילה ר' יוחנן אומר בין בזמנה בין שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה ואף רב הדרביה דאמר רבי חייא בר אשי אמ' רב נדה בין בזמנה בין שלא בזמנו אינה טובלת °אלא בלילה משום סרך בתה אתקין רב אידי בנרש למטבל ביום דתניא משום אריותא רב אחא בר יעקב בפפוניא משום גנבי רב יהודה בפומבדיתא משום צנה רבא במחוזא משום אבולאי אמר ליה רב פפא לרבא ולאביי מבדי האידנ' כולהו ספק זבות שוינהו רבנן ליטבלינהו ביממא דשביעאה משו' דרבי שמעון °דתני' אחר הטהר אחר אחר לכולן °שלא תהא טיפאה מפסקת ביניהן ר' שמעון אומר אחר הטהר אחר מעשה הטהר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק אפר רב הונא אשה חופפת באחד בשבת ובשלישי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת ובולטת במוצאי שבת אשה חופפת באחד בשבת ובולטת ברביעי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת ובולטת במוצאי יום טוב שחל להיות אחר השבת אשה חופפת באחד בשבת ובולטת בחמישי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת ובולטת במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שחל להיות אחר השבת ורב חסדא אמר כולהו אפרינן שכן לא אמרינן היכא דאיפשר איפשר היכא דלא איפשר לא איפשר ורב יימר אמר אפילו שכן נמי אמרינן לבד מאשה חופפת באחד בשבת ובולטת בחמישי בשבת דלמוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שלאחר השבת ליתה דאפשר דחופפת בלילה ובולטת בלילה דרש מרימר הילכתא ברב חסדא וברמתרץ רב יימר איבעיא להו אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה מר זוטרא אוסר ורב חנינ' מסור

סעיר וכבריס הן ל"ה בנינים של מערות הין בדוך בית הטבילה ואם תעלה עם תסתכן: ספק זבות שוינהו אפילו בלא סופר שבע נקיים להתיר לו על עצמן כדר' זירא: לטבול ביממא דשבעה מה נפשך אם בדה היא הרי יום טבילתה יותר משבעה לראייתה ואם זבה היא טובלת זבה ביום: אתר מעשה כיון שספרה מקצת היום של שביעי תשב' ינהל ידי טבילה: לידי ספק שמא תשמש בו ביום ותרגיש מיד לאחר תשמיש ובמצא סותרת כל שלשני' וטב לא פסול': שכן מצה חופפת בערב שבת וטובלת למוצאי שבת דהא ליכא בלילה יכולה לחוף בשבת ודכין מיפסר משו' מיפסר: כולהי אמרי' היכא דהניע טבילתה במוצאי שבת ויום ראשון בשבת ואם הגיע לחוף כשבת ולכן מיפסר מבל מוצאי שבת דהתם לא מיפסר מבל מוצאי יום טוב אחר השבת אבל מוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שלאחר השבת ליתה דאפשר דחופפת בלילה ובולטת בלילה דרש מרימר הילכתא ברב חסדא וברמתרץ רב יימר איבעיא להו אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה מר זוטרא אוסר ורב חנינ' מסור

פרכין דף ד סוכה דף ל יבמות דף עח

מי' פ"ט מה"ל מ"ב מ"ג לאוין רמח טו"ד סי' קצו

מי' פ"ד מה"ל מ"ב מ"ג עשין רמח טו"ד סי' קצו

טור מם

פ"ד דף לב

תסני ואייתי למחר די לך שם מטבול למחר: וידע רב נחמן: מאי קאמר ליה שלח מפקה: עבדי חסרת להכי מים ולחמם: דורי קדרות להשם כשם חמין טשטקי שלהו ושטוף ליסב עליהן: ותמה על עצמך היום משם כו' שהרי נקוי התירו להרחיק תפילתה מטבילתה כל כך שלא משוש לאי מפקה בליל טבילתה לימור לא חייפא שעיר משוש לאמסרת לטבילתה מתוך שמשום לביתה:

כך מנוקד

תסני אייתי למחר וידע מאי קאמרת ליה אמר דודי חסרת טשטקי חסרת עבדי חסרת דרש רבא אשה חופפת בערב שבת ושובלת במוצאי שבת אמר ליה רב פפא לרבא והא שלח רבין באגרתיה אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על עצמך היאך חופפת ביום ושובלת בלילה הא בעינן הכי לחפיפה טבילה וליכא הדר אוקי רבא אמוראי עליה ודרש דברים שאמרתי לפניכם טעות הן בידי ברם כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על עצמך היאך חופפת ביום ושובלת בלילה הא בעינן סמוך לחפיפ' טביל' וליכא והילכתא אשה חופפת ביום ושובלת בלילה והילכתא אשה לא תחוף אלא בלילה לא קשיא הא דאיפשר הא דלא איפשר: מתני':

ר"ל חכיוס

נדה שברקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה טהור ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים ברקה ומצאה טמאה הרי היא בחזקת טהרה ברקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן ברקה ומצאה טהורה הרי זו בחזקת טמאה ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם יש לה וסת דיה שעתה ורבי יהודה אומר כל שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה הרי זו בחזקת טמאה וחכמים אומרים אפילו בשנים לנדתה ברקה ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן ברקה ומצאה טמאה הרי זו בחזקת טהרה: גמ': איתמר רב אמר זבה וראיולוי אמר זבה מפק אהייא אילימא אריש הרי זו בחזקת טהרה קתני אלא אסיפא בשלמא מפק זבה אמרינן אלא זבה וראי נמי הרי ברקה ומצאה טהור אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה שברקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים ברקה ומצאה טמאה רב אמר זבה וראי ולוי אמר זבה מפק רב אמר זבה וראי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת טמאה טמאה וראי ולוי אמר מפק זבה איכא ביני וביני

וכן

סמוך לחפיפה טבילה ומר"י דכי הלי גוונא ליכא בפסחים פרק כל שעה ותמה על עצמך היאך חסרן חסרן כהנאה כל"ל:

והילכתא

משם חופפת ביום ושובלת בלילה פירוש בע"ש ושובלת במוצאי שבת והילכתא משם לא תחוף אלא בלילה פירוש אלא בלילה לא תחוף במוצאי שבת ולא תחפר לחוף בע"ש את לשפשר לחוף במוצאי שבת משום חול ותחוף בו ולא תחפר לחוף מע"ש והא דלא תחפר לחוף במוצאי שבת לילי טבילתה כגון משום ר"ש חופפת מערב שבת מע"ש ושובלת במוצאי שבת חול של שני בשבת ושם שני ימים טובים תחר השבת ולא מיירי כלל הש"ס בחיסור חפיפה שחרית ושבילה עדכות בלא הפסקת יום וכן לא מיירי בחיסור חפיפה ליום ומר"י דשם מיירי שעשה מבילתה כהך דרייתא כהכל כתבי דף קכ הקדם לכל תייבי טבילות טובלין כדרבן בין בט"ב בין בי"ט אלא בין בי"ט אלא כר' חנינא סגן הכהנים ומחר סוף פ"ק דתענית כדי שלא יבא בית אלהינו לחכך עליו דף יג טבילה אחת בשנה ומחר עלה בירושלמי בפרק שני דביצה חורי ר' לוי כשהיו ר' חנינא סגן הכהנים ועוד ים לפרים דהיינו לכל כתבי בימי הסגנים שהיו דף קכח עשוקים בטהרות וחיו נריכים כיום תשעה באב להתעסק בשחרות לפיכך טובלת מבערב לכל בזמן הזה לבעלה דוקא לשפשר לה לחוף ולטבול במוצאי תשעה באב ואם אין לה מנחי לרחון ולחוף בלילה תרחון ותחוף ערב תשעה באב כדי שיהיה בקל לה תדיין לחוף קצת ליל מוצאי תשעה באב ולטבול: אמר

כך מנוקד

אמרו משמיה דיוחנן משם לא תחוף בערב שבת ותטבול למוצאי שבת ותמה על עצמך היאך משם חופפת ביום ושובלת בלילה שהרי בקונטי התירו לה להרחיק תפילתה כל כך שלא משוש לאי חופפת בליל טבילתה לימור לא חייפא שעיר משוש לאמסרת לטבילתה מתוך שמשום לביתה: תורהמור

הא דלא מפשר לחוף ביום כגון שחירית טבילתה ומוצאי שבת ואם תחוף בע"ש תרחיק יותר מדאי מטבילתה חופפת בליל טבילתה במוצאי שבת ול"ת הא דפסקינן לעיל לעולה כרב חסדא ובדמתרגן רב יימר לא קאי דהכא מחירין דחיים חופפת ע"ש ושובלת למוצאי שבת ויש לומר דחיכא למיקומי פסק לעיל בליל טבילתה במוצאי שבת והיינו לן ולחיי תחוף מע"ש ולא אפשר לחוף בליל טבילתה אלא ביום ולא מיירי בחיסור חפיפה ליום ומר"י דשם מיירי בחיסור חפיפה ליום וכן ל

אמרו לה סימן זו בחוקת טהרים ומת׳ תק׳ רבי יוסי לסבא דקמר לסנאי
דף נב לה נפרשת טהרית מדר׳ יוסי דער כמ״ס יומן דקמ׳ ומה תלונו נדה
טלה הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תקח בחוקת שומה שמא בעי
הפרשה מן המנחה ולמעלה ול׳ לתחש מיירי כגון שפרישה ביום טרחתה נו
טהרית והכא מיירי בבדקה טהרית ומנחה
טהור וקשה דלמה כן כי פרכינן לר׳ יהודה תורת כהנים
תלונו ידיה בעיניה כלבין השמשות וכו׳ לימא
רבי יוסי לגופיה דמ״ש תלונו נמי מנחה
הפרשה מן המנחה ולמעלה כשהפרישה
ביום טרחתה ומ״ש תוספתא ביכורים זה שמא
עם סילוק ידיה ומ״ש ל׳ לגופיה לא קשה
דכיון דתוספתא דלא כחכמים ק״ל להכריחה
הפרשה מן המנחה ולמעלה כלא תומרת לא
מן הדין הוא לנו להחמיר ולפסק שמא עם
סילוק ידיה נמי טרחה להכריחה בסוף
היום ולכל ר׳ יהודה שמא להחמיר ולפסק
דמי כגון טלה רחמי טהרית טלה בבדקה
עד שלא ומנחה טהורה טלה מנהג הפרשה
גם בסוף היום היה לו להחמיר ולבדוק
מסתבר שמא עם סילוק ידיה רחמי:

דף נ אבל הלכה כר׳ אליעזר מע״ג דלית להו למדין
הלכה מפי הסופרים כפ״ק
לעיל כר׳ אליעזר נתרבע ומתו מיניהו:

ובן תני לוי במתניתא אחר היומים בין בדקה
ומצאה טהורה בין ברקה ומצאה טמאה הרי
זו ספק זבה: ומטמאה מעת לעת: לימא
תהוי תיובתא דרבא דאמר רבא לומר שאין
האשה מטמאה מעת לעת בתוך ימי זיבת ולאו
אוכביני לרבא חדא זימנא הכי קאמרינן לימא
תהוי תיובתא דרבנמי מהא אמ׳ לרבא כי קתני
מטמאה מעת לעת אריש פרקין קאי אראתה
ועודה בבי אביה סד״א כין דמפסקי להו יומים
טהורין כתחילה נדתה דמיא ולא הטמא מעת
לעת קמ״ל אם יש לה ס״ח: לימא תהוי
תיובתא דרב הונא בר חייא אמר שמואל דאמר
רב הונא בר חייא אמר שמואל לומר שאין
האשה קובעת לה וסת ביומי זיבתה אמר לך רב
הונא בר חיי כי אמרי אין אשה קובעת לה וסת
ביומי זיבתה דלא בעיא תלתא זימני לשיעקר
דאמרינן דפיה מסולקין ופיון דדמיה מסולקין דיה שעתה: רבי יהודה אומר: תניא
אמרו לו לרבי יהודה אם לא ידיה טונחות בעיניה כלבין השמשות יפה אתה אומר
עכשיו אימר עם סלוק ידיה ראתה פה לי הפרישה בטהרה בשביעי מן המנחה ולמעלה
כה לי הפרישה בטהרה בראשון מי איכא למאן דאמר אין והתניא אמר רבי
שאלתי את רבי יוסי ורבי שמעון כשהיו מהלכים בדרך נידה שבדקה עצמה יום שביעי
שחרית ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה אחר היומים בדקה ומצאה טמאה
מהו אמרו לו הרי זו בחזקת טהרה ששה חמשה רביעי שלישי שני מאי אל לא שנא
בראשון לא שאלתי ושעיתי שלא שאלתי אטו כולהו לאו בחזקת טומאה קיימי ופיון
דפס״ק פסק ראשון נמי כיון דפסק פסק ומעיקרא מאי סבר היאיל והוחזק מעין פתוח:

דמא מתני׳ פ״ג מה״ג מסורת כיצד זמן ד׳ מה״ט מחוסרי כפר ט״ד פ״ק מקוואות

מתני׳: הזב והזבה שבדקו עצמן ביום ראשון ומצאו טהור וביום
השביעי ומצאו טהור ושאר ימים שבינתיים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי הן בחזקת
טהרה רבי יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד רבי עקיבא אומר אין
להם אלא יום שביעי בלבד: גמ׳: תניא אמר לו רבי אל עזר לרבי יהושע
לדבריך אתה מונה בסירונין והתורה אמרה אחר הטהר אחר לכולן שלא תהא יקה
טומאה מפסקת ביניהם אמר לו רבי יהושע ואתה אי אתה מודה בזב שראה קרי ובנזיר
שחילך סככות ופרעות שמונה בסירונין והתורה אמרה והימים הראשונים יפלו ורבי
אליעזר בשלמא התם לטמאה בה אמ׳ רחמנ׳ שאינה סוחרת אלא יומה דאי משום איחלופי
זב בבעל קרי לא מיחלף נזיר שהילך על גבי סככות ופרעות נמי מדאוריתא אהל מעלי
בעינן ורבנן הוא דגזרו ורבנן בדאורייתא לא מיחלף אבל הכא אי חיישינן דילמא הזאי
בספק אתי לאיחלופי בזראי תני רבי יוסי ורבי שמעון אמרי נראין דברי רבי אליעזר
מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל הלבה כרבי אליעזר איבעיא להו
הזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו
לרבי

כדתניא בתלמי דכניס: ורבנן גזור דיה לסתור בתחלת תורת כהנים
בתחלת תורת נמור ולא יסתור תלת יום תחד דכבנן בדאורייתא תחלת ספק דכבנן בתחלת דאורייתא לא מיחלף:
תשוב דילמא הזאי בספק: תתי לסיחלף בזאי דאמרינן מדלא מנינן הני ימים ודלמי חזי ביניתיים יקח מי לא תסון ותתי למנות ודלמי בזאי הוי
דברי ר׳ אליעזר מדברי ר׳ יהושע דכיון דתימים ר׳ יהושע לשמא דאמר כיניתיים היה לו לסתור לקח הרחמנן: ודברי רבי עקיבא מדברי כולן דנעי ספודין ותזוקין:
יום שמיני כבר עברו ימי הספירה ולא היה פוסק בטהרה דלמא בדקה יום שביעי:

לרבי

לרבי אליעזר פה׳ תחילתן וסופן בעינן הכא
תחילתן איכא סופן ליכא או דילמא תחילתן
אע״ג שאין סופן אמר רב היא היא תחילתן אף
על פי שאין סופן ור׳ חנינא אמר תחילתן וסופן רמב
בעינן הכא תחילתן איכא סופן ליכא מתיבי
ושוין בזבובובה שבדקו עצמן יום ראשון ויום
שמיני ומצאו טהור שאין להם אלא שמיני
בלבד מאן שוין לאו רבי אליעזר ורבי יהושע
לא ר׳ יהושע ור׳ עקיבא אמר רב ששת אמר רב
ירמיה בר אבא אמר רב נדה שהפריש בטהרה
בשלישי שלה סופרתן למנין שבעה נקיים נדה
ספירה למה לה אלא אימא זבה שהפרישה
בטהרה בשלישי שלה סופרתן למנין שבעה
נקיים אמר ליה רב ששת לרב ירמיה בר אבא
רב כבותאי אמר לשמעת דאמרי יום שפוסקת
בו סופרתו למנין שבעה כי קאמר רב לגבי משלישי בר משלישי פשיטא לא צריכא כגון
דלא בדקה עד שביעי ואשמעינן התם התחילתן אע״פ שאין סופן והכא קמ״ל סופן אע״פ
שאין תחילתן דמהודהים תחילתן אע״פ שאין סופן הוא דאמרינן דאוקמינהו אחזקיהו
אבל סופן אע״פ שאין תחילתן לא קמ״ל איני והא כי אתא רבין אמר מהיב רבי יוסי בר
חנינא טועה ולא ידענא מאי היובתי דקיימ״ל שבוע קמא דאתיה לקמן בלילות כמבלי
לה ביממא לא מטבילין לה ואי ס״ד לא בעינן סופרין לפנינו ביממא נטפלינה דילמ׳
יולדת זכר בזוב היא ועברה לה ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן סופרין בפנינו ולאו
מי אוקימנא כר״ע דאמר בעינן סופרין לפנינו ומנא תימרא דלרבנן לא בעינן סופרין
לפנינו דתנן טועה שאמר יום אחד ממא ראיתי מטבילין אותה תשע טבילות שב לנדה
וחרי לזיבה בין השמשות ממא ראיתי מטבילין אותה אחת עשרה טבילות אחת עשרה
מאי עבידתיה אמר רבי ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות והוין תמני
לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר מטבילין אותה חמש עשרה טבילות אמר רבא
האי דינא דלא דינו דייני בגלחי דאית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא לירעי
תרי יומי אתרמי להו יתמא בר ארמלתא יהבי ליה תורי אזל נכסינהו אמר להו ראית
ליה הורא לשקיל חד משכא דלית ליה תורא לשקול תרי משכי אמרי ליה מאי האי
דקאמרת אמר להו סוף דינא בתחילת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף
סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף ה״נ הכא דאמרת ראיתי כגי ליה אי בהשע
טבילות אי באחת עשרה טבילות הכא דקאמרת איהי לא ראיתי בעי חמש עשרה
טבילות אלא אימא הכי ראיתי ואיני יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או בימי
זיבה ראיתי מטבילין אותה חמש עשרה טבילות אתאי קמן ביממא יהבינן לה שב
ואתמני

כל מקום

וזבה קמ״ל סופן מ״ש תחילתן ומ״ש דאמר מ״ר לרב כל זבה נדיה
ספרה כיום שפוסקת בו כאן בנדה ומתניתין במתניתין שבדקה
עצמה יום הפסק ומתחיל ומפרישה בטהרה ואי סוף
מומה ללא בעינן הפסק כיום ג׳ הוה ניתא ול״ל דליכא למידק מכי אפילו הא
שני בהפרשת שליחי לרבי מאיעזר לא שני
ללא תני שבדקה כיום רחמן אסו עלותה
דר׳ יהושע ורבי עקיבא כמו רחמן ושאיני
דקאמר רב לרבי מאיעזר היא היא ולא תני
כאן כיתין מע״ג דלרבי מאיעזר חויבתה
טפי משום דלא מיתני ליה תו עלותה דר׳ טו״ד מיקו
יהושע ורבי עקיבא:

שבעה לנדה ושני נדה מבמן מין יכ ל
לדקדק דלא בעינן סת דיכפיה
מדטובלת לף על פי שלא הפסיק קה בטהרה
ולא בדק: כאי נתחילת ספורי לקמן על נד
דלא בעינן ספורים דפניהו נזבה קטנה
נזבה גדולה בעינן ועוד דסוף סוף כגי
לא כמה שבדקה כיום ספירים ומפיק
טהורה לאי מין בדיקת סוף היום עולם
לספירה לא היה תקנה לכתחלה ישמעינן לא
אם כן יבדקו בעלית עמוד השחר לספיר
לילה מינה ספירה: מק

מה לתלמוד לכהן גדול סכך היה עגמא מתקללת תמר במחזיר גרושתו מחיה מתקללת פי׳ מן התרומה לפיר׳ רש״י דכי תסיס לחים זר דמינה ילפינן כיון שנכשלת לפסול לה פסלה מן הכתובה מיירי בתלמוד לכהן גדול דלא מיירי במחזיר גרושתו דלאו זר מעיקרא הוא מנלה מיהו קשה דנסי לנא מנינן למילף מהתי קרא מ״מ תתחלל מהתי קל וחומר נופיק

נר מצוה

תוס׳ לוך

דף מד וכן כשר׳ המולך דילף לרבי יהושע דפיוטי כדיוטו כגון פנוס מהתי קל וחומר דתלמוד לכהן גדול ופריך כי סכך לימא היה עגמא מתחלל מקל וחומר ומשני סכך בתרומה ויש לומר בין דתין קלו מלא מת סו כהונה ליכא למילף בעלמא לפסל לכהן מחיסור כהונה דפיוטי פסול סמוכה סכר ונתחללה מילף מלגב דגר עמוני ומואבי פיסלין מלף מל גב דלא היו מסור כהונה תהא מקרית דכסיון ליה הכל מקל וחומר ליכא למילף ומיהו קשה מתלמוד לכהן גדול ומנכרי ועבד מי נמי מתלמוד לכהן גדול ומנכרי ועבד מגר עמוני ומלכי ומלומי כשה מגר דהיה עגמא מתחללת דכי פריכין מה לתלמוד לכהן גדול מה לתלמוד שכן מיסור כהונה ליכא למידע מנכרי ועבד יוכיח דלאו מיסור כהונה ופוסלין לכהן בקהל מה לגבי עמוני ומואבי דפוסלין כל שהוא ג לף כמה הגר מתלמוד לכהן גדול ומנכרי ועבד כדפירשה ניה לומר כיון דמנכרי ועבד הוצד ממזר ליכא למילף תו מיניה דפסול כיהה כיון דתמידי כולי עלמא דולדן ממזר דלוקה ר׳ יהודה ילף בקדושין דגר פוסל בניהן ממנכרי רחמנא לף על גב דכתיב פסולה לבא בקהל אבל הכא הוא עליה דלית להו הך סברא ומתוך הלי סיעתא מיתרצא נמי קושיא מהתי׳ בפרק הערל דקאמר עמוני שנשא כת ישראל כתו כשרה לבהונה ופרך ונימא דפסול במקום דתלמוד לכהן גדול ומלל ושבני דמיכא למיפרך מה להגך הסוה שכהן שכן ים בהן גדר עבירה ומתני לא קאמר מנכרי פחזון יוכיח דהכי יל ף בקדושין לרבי יהודה מלא כיון דבתי פסולה לא ילפינן מיניה פסול כיהה תלה דוקא לרבי יהודה ואם תאמר למען דלאמר נכרי ועבד הבא על בת ישראל סולל כשר אם כן כולף דהיה שנשה מתחללת כהפיר יש לומר דלא ילפינן מיסור כהונה ומילתא מהריתי בכלה דלא לרבי יהודה דוקא כדלשכחן בקדושין מכל לרבנן ליה להו הך שנרא׳ היה

רמג

רמד

דף מה ע״א מיי׳ פי״ו מהל׳ מטמאי משכב ומושב סמ״ע ריש

דף מה ע״ב מיי׳ פרק מהל׳ טומאת עת

ע״ב מם

דף עו

וחמני לזיבה אתאי קמן בלילותא יהבינן לה חמני לנדה ושב לזיבה זיבה חמני בעיא אלא אידי ואידי שב לנדה ותמני לזיבה בלילותא חמני לנדה בעי זיבה דפסיקא ליה דלא שנא כי אתיא קמן ביממא לא שנא כי אתיא קמן בליליא חשי לה נדה דלא פסיק ליה דבי אתי קמן בלילותא בעי חמני ביממא לא קבעי חמני לא קחשיב להו ואי ס״ד ספורין לפנינו בעינן בל הני טבילות למה לי תספור שבעה והדר תטבול אלא לאו שמע מינה רבנן היא דאמרי לא בעינן ספורין לפנינו אמר ליה רב אחא ברי׳ דרב יוסף לרב אשי לאו תרוצי קמתרצינן להו תריץ אים הכי ספרתי ואיני יודעת כמה ספרתי אם בימי נדה ספרתי ואם בימי זיבה ספרתי מטבילין אותה חמש עשרה טבילות ספרתי ואיני יודעת כמה ספרתי חד יומא מיהא אי אפשר דלא ספרה וחסרה לה טבילה אלא אימא איני יודעת אם ספרתי אם לא ספרתי:

מתני׳ הזב והזבה והנדה והיולדת והמצורע שמתו מטמאין במשא עד שימוק הבשר נכרי שמת טהור מלטמא בית שמאי אומרים כל הנשים מתות נדות ובית הלל אומרים אין נדה אלא שמתה נדה: גמ׳

מאי במשא אילימא במשא ממש אטו כל מת מילא מטמא במשא אלא מאי במשא באבן מסמא דכתיב וחיתיאת אבן חדא ושומת על פום נובא מאי טעמא אמר רב גוזרה שמא יתעלפה הנא משום רבי אלעזר אמרו עד שיבקע כריסו: נכרי שמת: תניא אמר רבי מפני מה אמרו נכרי שמת טהור מלטמא במשא לפי שאין טומאתו מחים דברי תורה אלא מדברי סופרים הנו רבנן שנים עשר דברים שאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע בן חנינא שלשה דברי חכמה שלשה דברי הגדה שלשה דברי בורות שלשה דברי דרך ארץ שלשה דברי חכמה הזב והזבה והנדה והיולדת והמצורע שפתו עד מרי משמאין במשא אמר להן עד שימוק הבשר בת משולחת מה היא לכהן מי אמרינן קל וחומר ומה אלמנה לפחן גדול שאין איסורה שוה בכל כנה פנום זו שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה פגום או דילמא מה לאלמנה לכ״ג שהיא עצמה מתחללת אמר להן היא

ותמני לזיבה בשבת נופל עליה תמני מטבילין לה ממת שלשה ימים דלמא בימות הגשמים וכיון כלין ספורין וכן לימר וכן ביום שבתה לפנינו נרמת׳ ומוקי לה בכלי ספורין שלה: בלילות לא כתיב לפנינו בלילה תמני לנדה בתת בלילי שבת טובלת מיד ממ׳ הלילה כלו ימי נדה וכן כל לילות שבוע וה ולילי יום שבת הבא מסוס דשמת בלילי שבתא לפנינו נתת סדי ק׳:

וסב לזיבה נמי מילתא היא דהא עניינן וכם תמני הוין לסת לימר בשבת טבלה ויום שבת שבתא נמי טבלה ממת בלילי שבת בשבתא לפנינו רחמנא ומוקי לה בכלי לזיבה ויום כלין ישי הסעיר׳: מיהו ומיהו בין בתת לפנינו ביום בין בתת לפנינו בלילה וקא פריך נדה בלילותא כו׳ כלומר בשבתא לפנינו בלילה מיבא טבילה יתירה שטובלת מיד מסוס נדה ומפלר ומזוס זיבה דפסיקא ליה טבילה ספק ז׳ דם דפסיקא ליה נתמני כינהו לעולם תמיד לזו בת אחת:

למה לי כל הני טבילות מטבילות דיומי דו בה קא פריך לספור שבעה קמן ולטבלה בשביעית ומקמי הכי לא דמפילו שלמי נקייה דילה לזיבת טבילה היא הוסיל ולא נדקה: תנא לפני ר׳ רבין היא דאמר עליה דרבי עקיבא ורבי דאמר לא בעינן ספורים לפנינו כרבנן סב רמ ליה: ספרתי בדקתי קמת נקיי׳ מו כולן ואיני יודעת כמה מו שמת נקייה ספרתי לפני מחר יפי כוח היו תנא לפחר יפי נדות מטבילין לזיבת ט׳ טבילות שמת עכשיו כלין וכדפרישית: מד יומת מיכא מי מיספר דלא ספרה ולימא לספוקי נדותה יום שבת לפנינו ובנדי לזו טבילות דשביעי: פיומת מיהו יודעת כמה ספרתי מה לי ספרתי היולדת ופשוטי קמת טבלה דילמת כל שבע בלפנינו סבלה ובדקה דלא קאמר שמת ספרתי ויו שביעי כיו טבלה שמת לא ספרה קויה לכן:

מתני׳ מטמאין במשא כגון פרין בל מת כמי מטמ׳ במשא ומשכינן בהכן מסמת דשמר מתים לא מטמו הכא מטמו מדכנן הוסיל ומתני׳ מטמו בהכן מסמ׳ מלחוריית סהרי מטמאין מוסב כל שתחתיהן נזור כהו דכנן להת מ׳ימת כדמפ׳ טעמת בגמרת נזרה שמא יתעלפה: עד שימוק הבשר דמסמת שמת יתעלפה: נכרי שמת לף על גב דמתייס הרי הוא כזב לכל דברי ומטמא בהכן מסמת טהור מלטמא בהכן מסמת כדמפר׳ בגמרת הוסיל וטומאת זיבה מעלין בו מפרים סופרים: גמ׳ כדתני׳ והיתה מהן חדא יהומת על פוס נזבה לשון מסמת קה מפרש דהייט הכן בכדה העמוק לסיבות ואינה מטלטלת סילב כשהיא על גבי כלים ואת נתון עליה ין זה מסמת הוסיל ואינה רחוק להטיל עמו: מאי טעמא נזור רבנן כזב וסב לטמא לף לאחר מיתה בהכן מסמת: נזרה שמא יתעלפה פחמי׳ור ודומה למת ומי ממרת זב מת לא תטמא כזב קי לאחר

לשהוני כו׳ פשי: דברי חכמים סלכה: דברי בורות פשוטו: בת משולחת ישראל שקתזיר גרושתו מסניסת לאחר וחולדת בת: פגום מלל דכתיב בה ומלל אדעתא דהכי לא יקלל אדעתא דהכי לא יקלל אדעתא דהכי לא יק

היא תועבה ואין פניה תועבין שני מצורעין שנתערבו קרבנותיהן זה בזה וקרב קרבנו של אחד מהן ומת אחד מהן השני מה תהא עליו אמר להן כותב נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבא על הספק והאיכא אשם אמר שמואל כשקרב אשמו אמר רב ששת גברא רבא כשמואל ליפא כי האי מילתא כמאן אי כרבי יהודה האמר אשם קבעה ובין דקבעה לה אשם בעשירו לא מצי מייתי חטאת בדלות דתנן מצורע שהביא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני הכל הולך אחר חטאת דברי רבי שמעון ורבי יהודה אומר הכל הולך אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר צפורים ואי כרבי שמעון דאמר חטאת קבעה אף על גב דלא קרב אשם ניתי אחד דהוא שמעינן ליה לר׳ שמעון דאמר לייתי ולתני דתניא אמר רבי שמעון למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ומעמידו בשער נקנור ומתנה עליו ואומר אם מצורע הוא הרי אשמו ולוגו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם טעון שחיטתו

תועבה ואין פניה תועבין ומשם תמצא למד שהוא כיוצא בו ומה תלמוד לומר לפי שנאמר ואת כל שרץ העוף לא תאכלו ואת הנשר והפרס והעזניה ואת הראם ואת האיה ואת הדיה ואת כל עורב לרבות את הטמא שבהן ומה תלמוד לומר לפי שנאמר ואת החסידה ואת האנפה והדוכיפת והעטלף לרבות את הטמא שבהן ומה תלמוד לומר לפי שנאמר ואת כל שקץ העוף לא תאכלו לרבות את הנבלה ומה תלמוד לומר לפי שנאמר ואת כל שרץ השורץ על הארץ לא תאכלו לרבות את הנבלה ומה תלמוד לומר לפי שנאמר ואת כל רמש הרומש

עד תגלחת סנים סיעשם כשיטהר כולהי אין הצרעת לו שמא לא יהיה משמו כלל כיון שחיובו תלה הכתוב להכשירו שום דכר ומה שמא מ
מטמאתו כיום תגלחתו סייגו כר עקיבא דאמר במסכת נזיר שאם גלח כשחיובו מביא קרבנותיו כו׳ והו כמו גילוח נזיר שהוא תועה מפני נזירו טהרה
ומתכה על הטהרתו שם טמא מתי מטמאתי לנזירות עולת נדבה עירום עולת שהיא ספק משום נזירות טומא׳ ושם מהור מתי עול׳ ו תוכתי
וחטאת מספק ומגלח רחשו וקנו ונכו׳ עיניו כדרך שהאנורעים מגלחים ומחר גילוח זה כתוב בתוספתא ומביא עולת בהמה כו׳ ונרא׳ שחסר כאן ושופר שלשים

יום פירוש לימי נזיר ולא לימי טהרת וספק נזירות
טהרה שוא מוכח ומיהו יכול לגלח לצרעתו
תגלחת שנייה הרחויה להיות לסוף ז׳
ימים של רחזוק על סירוק עליו מן שלשים
ושמא נזיר טהור הוא וטוב לו להביא עולה
מספק מחטאת ושלמים כדפירשתי לעיל
לפיכך יהיה החטאת והשלמים עד סוף
נזירות טהרה שיהא מחר טהרת נרשתו
כולהי ומתכה על העולה ו׳ ולא מכי עכשיו
ותומר שם שמא מתי פירוש שם שמא הייתי
בתגלחת רחשון העולה רחשונה היא נדבה
ותחלת העוף חובה ווו תהא חובה ושם
טהור מתי עולה רחשונה היא חובה ווו נדבה
כי תגלחת וו של מכשיו מיהא כלום שהיא
נדיבה לא לנזירות ולא לנרעת כי שם
דף יח הרחשונה היתה של נזירות ט׳ רש שם גן
דף יט לא היה מצורע שימי נרעתו חיבן עולין
לימי נזירות כדתמרי כפר ׳ אי שתמר הריני
נזיר מגלח וכן כפר ׳ כ׳ נזירי וחטאת העוף
שהכתתי לו ספק ומגלח רשמו ונקנו ונכות
עיניו כדרך שהמצורעים מגלחים וו היא
תגלחת שנייה של מצורע הרחויה להיות
בסוף ז׳ ימי סגירות מתגלחת רחשונה ו׳
שחיבו יכול לעשות עד עכשיו מפני ספק
נזירות שעל ו׳ גלילות ספק מצורע חיבו
דו׳ ק׳ סור גילוח נזיר כדפירשנו רבי
שמעון אומר נמחר מכ׳ ו חשמו כ׳ כיון
מצורע כשמיני שלו והוא יום ס׳ ומתכה
עליו כ׳ ומוכל בקדשים מיד סיינו מוכל
בקדשים מחר ס׳ יום וקחני לעיל ומוכח
בהדיא ס׳ יום ס׳ ו כשמיני שלו ומוכח נמי
דלמחרת והוא למחרת שלס׳ והוא במקום
יום שמיני לתגלחתו כדפרישית :

וטמיכה ונסכין פיר בקונט דכתיב ליכ׳
דף נב טמיכה כדתמרי ׳ במנחות פ׳ ק

דף נג שתי חדות ולא עיין כם דתנן כל קרבנות היחיד טעונין סמיכה חוץ מכבשי ומעשר ופסח ואילו תשם לא מפיק ׳ ונפרק כל הפסולין פלוני מי סמיכה תשם
דף נב מצורע דחוריית׳ תלו ׳ ומיהו לכ״ע סמיכה נעי וכפ״ב לנגעים תנן כח לו תשם סומך כ׳ ידיו עליו והא דקתמר הכא ואותו תשם סמיכה היינו בלקוחי
ידע לה״ד סמיכת תשם מצורע לחו דחוריית׳ ותשם דשם כתי חלוקה מפורשת קתמר הכי וכן נסכים נמי לה קחני תשם שפיקת דשלמים דהא תנן לכל
חטאת ותשם ח׳ טעונין כח״ם חלה של מצורע טעונים נסכים חלה תשם דחלוקה מפורשת קא חזיב לכל הנהו מילי דחלוק פיכהו :

כתוב מ׳ לומר יצא ה׳ פניו חלוק לפי הפשט לא מצינו שהקב״ה נשבע את סניהם דלא כתיב יצא ה׳ פניך ומצינו שיפה ה׳ פניך ׳ להשלים לך שלוש וכספרי נמי דרים להשיר
מצרעת סיסיר הקב״ה פני׳ של ושם מיסו הש״ם תיר ליה כחילו כתיב פניך ושפיר ל׳ הש״ם לתקשויי מהכא כשאתי כפי לך שם דלוט ומן יצא ה׳ פני מיכו :

כאן קודם נזר דין וכו׳ תימה דכפר ׳ מי שמתו קתמר מחרו מלאכי השרת לפני הקב״ה וכש״ה ובתוך נתורתך תשר לא יצא פנים מפני מה אתה נושא פני
לישראל אמר להם לא אשא פנים לישראל אני מתרתי ובכעת ושם מדקדקים עד כניעת משעע שאחלק בין תומית העולם ע״ה לישראל ואחמי
לא מצאני כי הכא אלו הכ׳ כהתם ויל דלעולם סיניית דהכא עיקר וקרא דאמר לא יצא פני׳ מיירי בין ישראל בין בחומו׳ העולם ע״ה בחומות תפילו קודם נזר דין
שהו קו האשפט ולישראל לאחר נזר דין אבל הוא נכנס להם לישראל לפניהם משורת הדין ונוטל להם פנים קודם נזר דין כדאשתא הכא אקרא דיצא ה׳ פניך אליך
ומלאכי השרת אמרו לפני הקב״ה למה נכנסת לישראל לפניהם משורת הדין יופי מלחומות העולם ליטול להם פני׳ קודם נזר דין והסיב לא יצא להם פנ ס וכו׳ :

באן כעוסק תצוה כו׳ בספרי מצי למיהך כאן קודם נזר דין כו׳ ותימה ׳ דנר״ה פ״ק אמר נזיר דיכו של תשם מנחמי ושם ורפא לו
מתיבי הכא כניתיים מוחלין לו לא אב ביאתיים פירי׳ קודם נזר דין תם לו הכא מנחמי לא ומצי לא קשיא הא ביחיד הא בצבור אי אמת
ביחיד אין תשובה מקרעת נזר דין של תשם וכאשתא אין משמע לישראל משובה תפי׳ כ ת ד דומיא דכני עלי ואפי׳ לאחר נזר דין דאילו קודם נזר דין פשיטא
דקב״ה מקבל תשובה ועוד דלהמית משמע לאחר נזר דין ו״ל דסוגיא דשמעתין כרבי ינחק דאמר יפה נעקה בין קודם נזר דין בין לאחר נזר דין :

ואין נגיד ולא משמע מכל מילה הוה נגיד ולא משמע לי׳ שמעון נמי מיכא למימר דמשמע ליה׳ כלהכ וכן נמי גיין מערת ד׳ כי בנתה בפרק
דף נה חוקת הנתיים ליה׳ כמי כ׳ שמעון דאמר מתן תורה לישראל תשם מיכא לפלוני מכל קודם מתן תורה בין מילוק והרב ר׳ משה מפונטייז׳ פירש
דף נד ׳ דכמויר פרק כהן גדול מרבי מאי כתיב בקבר קברי מתים שלפני הדבור תלמ קודם מתן תורה טמא מע״ג ולא מיקרו תשם ומי שפשר לומר כן דהיכן סיניית
וכהן גדול לא מתי מלא כר׳ שמעון דממעט להו מהכא עוד מיהכא נבי פגע נתיב ומחר מתן תורה מטמאין קברי נכרים כמגע ולא מיטמא ט לר׳ שמעון
דף נה מלא מחלל ומכי מסיק בפרק ׳ הבא על יבמתו ונרחה לפרש דלפני הדבור היינו קודם שנתמר פרשת מחל דהיינו קודם שהוקם המשכן כדלהיתא בפ טין פרק
דף נו ׳ הניזקין שמנה פרשיות נאמרו ביום הקמת המשכן וחסיר פרשת פרה ופרשת טמאין דש״ד כי יהות נחחל מגפן ולהכי נפיב ולהכי מנטריך תו בקבר וקתי
ריבוי מכי יהות ולא מחלם וכי הת׳ נוונת מיכא ׳ בפרק כתרת דהוריות כי היכי פרש שלפני הדבור דנבי זיבה :

מהים לא תיב לבא צריכים הוזה ושם תאמר מאי לא נעי הך בעיא על בן השונמית דלמיבי ביה ויש לומר שמא משום דכתיב קרא לעתיד לבא וזרקתי עליכם
מים טהורים ומספקא ליה מי סך וריקם הויא שלישי ושביעי מי לא מחלל בן השונמית פשיטא ליה דלא נעי הוזה : והמבן

תורת כהנים

שחיטתו בצפון וטעון מתנת בוהנות וסמיכה
ונסכים ותנופה וחזה ושוק ונאכל לזכרי כהונה
ליום ולילה ולא הודו לו חכמים לרבי שמעון
מפני שמביא קדשים לבית הפסול שמואל סבר
להא דרבי שמעון בחדא ופליג עליה בחדא :
שלשה דברי אגדה : כאוב אחד
אומר ° כי לא אחפוץ במות המת ובאוב אחד
אומר ° כי חפץ ה׳ להמיתם כאן בעושין תשובה
כאן בשאין עושין תשובה כתוב אחד אומר
° כי לא ישא פנים ולא יקח שוחד ובאוב אחד
אומר ° ישא ה׳ פניו אליך כאן קודם נזר דין כאן
לאחר נזר דין כתוב אחד אומר ° כי בחר ה׳
בציון ובאוב אחד אומר ° כי על אפי ועל חמתי
היתה העיר הזאת למן היום אשר בנו אותה
עד היום הזה כאן קודם שנשא שלמה את בת פרעה כאן לאחר שנשא שלמה את
בת פרעה : שלשה דברי בורות : אשתו של לוט מהו שתטמא אמר להם מת
מטמא ואין נציב מלח מטמא בן שונמית מהו שיטמא אמר להן מת מטמא ואין חי
מטמא מתים לעתיד לבא צריכין הזאה שלישי ושביעי או אין צריכין אמר להן לכשיחיו
נחכם להן איבא דאמרי לכשיבא משה רבינו עמהם : שלשה דברי דרך ארץ :
מה יעשה אדם ויחכם אמר להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה אמרו הרבה עשו כן
ולא הועיל להם לא יבקשו רחמים ממי שהחכמה שלו שנא׳ ° כי ה׳ יתן חכמה מפיו דעת
ותבונה תני רבי חייא משל למלך בשר ודם שעשה סעודה לעבדיו ומשגר לאוהביו
מפה שלפניו מאי קמ״ל דהא בלא הא לא סגיא מה יעשה אדם ויתעשר אמר להן ירבה
בסחורה וישא ויתן באמונה אמרו לו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי
שהעוש׳ שלו שנא׳ לי ° הכסף ולי הזהב מאי קמ״ל דהא בלא הא לא סגי מה יעשה אדם
ויהיו לו בנים זכרים אמר להן ישא אשה ההוגנת לו

ויקדש

שמיטתו בצפון ומתן בוהנות וליום ולילה
כתומר מפה ותנופה וסמיכת חוה ושוק
כתומ׳ שלמי׳ דכתיב ביה סמיכה כדתמרי
במנחות כפרק שתי מדות : לכ״ת הפסול
ד למה לי מצרע חוה והוי שלמים ומעטע
ומן מכילתין מסורס את הכותר ליום ולילה
והיה לו לתוכלו בשני ימים : כוותיה בחדא
דתפה לא קבע : ופליגי עליה בחדא מתן
תפה בא על תנאי : בן השונמית שהחיה
מלישע מתו שיטמא למתר שהחיהו מי
תשוב כמת : נתכם להן כתיב נדבר :
לתוכיו מצער תפה שלפניו כך תכיה
שפוה לתוכיו של מקום נתנה סם תפיו
למה ליה למימר להן לישראל ולא מתוכר לתר : מלי קא משמע לן
ונרחמים הדבר תלוי : ויקדש

ויקדש עצמו לשעה טמאין להוציא את הזרע: פתח נמי ואמ׳ ירחץ כי הכא מפני פחד כרכוש והניע שפת וסתם ולא כדקתני סתם דברים מטמאין במגע ובמשא: ואינו מטמא באהל: מתניתא דלא כר׳ יהושע דאמר מטמא באהל: תנו רבנן כל המטמאין למיתה ואין טבילתן מועלת עד שתצא נפשן למיתה ר׳ יהושע אומר אף הזב והזבה והמצורע והיולדת שטבלו ועלתה להן שמש הרי אלו טהורין: מתני׳ כל המטמאין למיתה מטמאין בבגדים ובמגע ובמשא בזב ובזבה ובמת ובמצורע ובנדה ובמקדש ובקדשיו ובמי חטאת ובמי נדה ובאפר חטאת ובאפר נדה ובכל הכלים הללו מטמאין באהל ובמת ובנגעים ובבתים ובכל הכלים הללו מטמאין במגע ובמשא: גמ׳ מנלן דמטמאין בבגדים ומשא דכתיב זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשר תצא ממנו שכבת זרע וכתיב ואשה כי יזוב זוב דם ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה בבגדים ומשא אף זבה בבגדים ומשא: ובמת: מנלן דכתיב וכל אשר יגע בו הזב ולא שטף במים ידיו לא יגע בו הכלי חרש אשר יגע בו הזב יגע בו ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה במת אף זבה במת: ובמצורע: מנלן דכתיב ואשר יגע בו הזב ולא שטף במים ידיו לא יגע בו הכלי חרש אשר יגע בו הזב יגע בו ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה במצורע אף זבה במצורע: ובנדה: מנלן דכתיב ואשר תצא ממנו שכבת זרע ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה בנדה אף זבה בנדה: ובמקדש: מנלן דכתיב ואת משכן ה׳ טמא ונכרתה הנפש ההוא מעל ישראל ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה במקדש אף זבה במקדש: ובקדשיו: מנלן דכתיב ואת קדשי בני ישראל אשר יקריבו לה׳ טמאתם עליהם ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה בקדשים אף זבה בקדשים: ובמי חטאת: מנלן דכתיב וזרק על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם ועל הנוגע בעצם או בחלל או בקבר או בגלל דמר אהל ומר אהל מה להלן בזרק אף כאן בזרק ומה להלן בטהור אף כאן בטהור: ובמי נדה: מנלן דכתיב וזרקתם עליו ביום השלישי וביום השביעי ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה במי נדה אף זבה במי נדה: ובאפר חטאת: מנלן דכתיב ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה באפר חטאת אף זבה באפר חטאת: ובאפר נדה: מנלן דכתיב ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה באפר נדה אף זבה באפר נדה: ובכל הכלים הללו: מנלן דכתיב וכל אשר יגע בו הזב ולא שטף במים ידיו לא יגע בו הכלי חרש אשר יגע בו הזב יגע בו ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה בכלים אף זבה בכלים: ובמת: מנלן דכתיב ואשר יגע בו הזב ולא שטף במים ידיו לא יגע בו הכלי חרש אשר יגע בו הזב יגע בו ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה במת אף זבה במת: ובנגעים: מנלן דכתיב ואשר יגע בו הזב ולא שטף במים ידיו לא יגע בו הכלי חרש אשר יגע בו הזב יגע בו ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה בנגעים אף זבה בנגעים: ובבתים: מנלן דכתיב והתהלך הכהן ואמר כנגע נראה לי בבית ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה בבתים אף זבה בבתים: ובמגע ובמשא: מנלן דכתיב וכל אשר יגע בו הזב ולא שטף במים ידיו לא יגע בו הכלי חרש אשר יגע בו הזב יגע בו ואמר רב יהודה אמר רב אמר קרא ואשה כי יזוב זוב דם ימים רבים בלא עת נדתה וגו׳ כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה מה נדה במגע ובמשא אף זבה במגע ובמשא: ואינו מטמא באהל: מתניתא דלא כר׳ יהושע דאמר מטמא באהל: תנו רבנן כל המטמאים למיתה ואין טבילתן מועלת עד שתצא נפשן למיתה ר׳ יהושע אומר אף הזב והזבה והמצורע והיולדת שטבלו ועלתה להן שמש הרי אלו טהורין: מתני׳ כל המטמאין למיתה מטמאין בבגדים ובמגע ובמשא בזב ובזבה ובמת ובמצורע ובנדה ובמקדש ובקדשיו ובמי חטאת ובמי נדה ובאפר חטאת ובאפר נדה ובכל הכלים הללו מטמאין באהל ובמת ובנגעים ובבתים ובכל הכלים הללו מטמאין במגע ובמשא: גמ׳ מנלן דמטמאין בבגדים ומשא דכתיב זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע

ר' יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם ואם תאמר נרבה במשנתינו
מליכא דרבי יהודה בנוסחי כפרק המפלת דכולי עלמא קסבר חיה ליה
לרבי יהודה מין במינו לא בטיל וכן נראי בפרק המפלת בגמרא
גבי פרוסה של לחם הפנים דקתני התם רבי יהודה לא תעלה ומוקי לה התם
רבנן בר רבי הונא כשמואל ופריך מי רבי
מלי טעמיה דרבי יהודה ומשני רבי יהודה
לטעמיה דאמר מין במינו לא בטיל והיינו
דקאמר התם בטיל סיינו בטומאה דרבנן
דמלתא דרבנן בכל שהוא סני אם כן הכא
במי דם פרוסה דרבנן ליבטל ברובא ויש
לומר כיון דאיכא ביניהם ט' מלאי רביעית דם
דמטמא כאהל ראוי להתחיל בו ויותר ולא
בטל ברובו במינו ואם תאמר ולפרוך מהכא
לרב חסדא דאמר נפר' הקומץ רבה גבלה
בטלה בשחטה דאתר מבטל אוליכן ומי
מי פסיר לשחטה שתעשה גבלה ושוי ליה
מין בשאינו מינו והכא במי מי מי פשיר לדם
מבטל להיות טמא וליבטל ביה דם של
מחר מיתה ויש לומר להתם מליכא דתנא
דבי ר' ישמעאל ברייתא דתנן בסוף
פרק יש בכור ומובא
התם כר' יהודה מכל לר' יהודה נופים מין
חילוף ולפולם לא בטיל:

משנה מין בשאינו מינו לא ראיתי ולא שמעתי
שנותנין לו שיעור ולא ראיתי ולא שמעתי
שמעורה דהא חיכה מטמאה בהיסט ולא
מתטהרת לחטאת דלא חייש' שמא נפלה
והכא במי חיכה נפרושי הא דתניא במסכת
ידים כל שאינו מטמא את הידים בשאר כשר
לנטילת ידים ויש שרוצין לדקדק הא מטמא
במשא מינו כשר לנטילת ידים ומתוך כך
מסורין לקבל מים מן כותי וסיכום סוף
דהא כתיב וילבשת בגדים אחרים וקיפן על פי
שמטמאות במשא וכ"ש עכשיו שאנו נוטלין
כולנו ממי טבילה ונראה דהתם לחייבי לתרומה
או לחולין שנעשו על טהרת תרומה ולא את
לדייק מלא נגופים דכשר לערל ידים ופ"ק
ע"ג דמטמא במגע לא חיישינן שמא ינגע
ולפיל מיניה תניא הכל כשרין ליטול ידים
ואפי' טמא את ואפי' כועל נדה שאינו מטא'
(כה:סט) וקשה אמאי היכי דקיל מכלה שאינו
מטמא משכ' תחתון (מלא) כעליון ושאני לתו
ביוה"כ ל' מנלה שאינו מטמא בהיסט
ואיסו קשיא הא דתנן במסכ' כלים לאחלה
מהן נבלה דמטמאה במשא למעלה מהן
כועל נדה שמטמא משכב תחתון כעליון
לימא מטמא נמי במשא מיהן מצינן למימר
דשאני דלאו מטמא במשא קאמר שפיר
למעלה מנבלה כיון דאיכא תימורא חזא
לילית בנבלה דה"ל תנן לעיל ומטמא כאהל
מטמא ותנן נמי לקמן למעלה מהן את
שמטמא כאהל אף על גב דאינו מטמא
בהכן אשמא ותומר ר' ללא קש' מידי תפילו

אי מטמא במשא מטמא את הטהור המוסלו מכל מקום אבל אם נוסלו את האוכלין לא מטמא כלאחר יד ר' בכורות
היסטו של זב שלא מנינו לו חבר בכל התורה כולה שאם תבריע טומאה את הטהרה בכף מזכיס טומאה:

חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו דווקא לענין טבול יום כדלקמן לעיל בפרק קמא כל טומאתו מטמאת חולין:

ואם נפל מרוקה ונפלו טהורה על ככר של תרומה שהוא טהור וכשי תנן בריש טבול יום משקה הנוגע בהן אלו ואלו הין מטמאין מפר"ת
נמצא תרומה הנוגע בהן אלו ואלו הין מטמאין את הקדשים אבל מפסלי לים אבל תרומה אף לו אינה פוסלת כדתנן בכל שהם נפל רוקה ונפלו
שהיה על ככר של תרומה שטהורה ואין לפרש במשקה חולין הנוגע בהן דהא טבול יום אינו מטמא משקה חולין ומאי קאמר אלו ואלו הין מטמאין קדשים אפי'
מפסי נמי לא פסלי ואין לפרש במשקה חולין שנגעו על טהרות הקדש דהא חזרו לומר בשמעתין דלאו כקדש דמו:

הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב כו' לספירת ערב לאו ספירה היא כדקאמר בגמרא ואוין בטבילה לילה שאינה טבילה אבל ק' לפירוש רש"י ספירה בפוק
כ"ה: ובפסחים פרק כיצד צולין דקאמר לרבי יוסי דקאמר מקצת היום ככולו ונבה שרוצה בשביעי שלה אינה פותרת לאחר טבילה ופריך
התם אלא זב הרואה קרי מטבילת לה ומשני בשופעת מי נמי הרואה כשני בין השמשות ופירש רש"י הא דלא מצני ברואה בלילות משום דומ"ד מקצת היום
ככולו לילה מטבילה ספירה ולא צריך עיון דומ"ד מתניתין דלא כרבי יוסי ובן מתניתין דמגילה פרק הקורא דתנן כולן שעשו מעשה
שמוד מטהר כשר מטמא דכלילה לא הוי ספירה ואפ"ת

שראשון ראשון נפסק שפיר קאמרי ליה רבנן
לרבי יהודה רבי יהודה לטעמיה דאמר אין דם
מבטל דם רבי שמעון אומר צלוב על העץ שדמו
שותת לארץ ונמצא תחתיו רביעית דם טמא
רבי יהודה מטהר שאני אומר טפה של מיתה
עומדת לו על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו
לנפשיה שאני אומר טפה של מיתה עומדת על
גב המטה שאני במטה דמחלחלה:

מתני': בראשונה היו אומרים היושבת על
דם טהור היתה מערה פים לפסח חזרו לומר
רמז הרי היא כמגע טמא מת לקדשים כדברי בית
הלל ב"ש אומר אף כטמא מת: גמ':
מערה אי נוגע לא אמא חולין שנעשו על טהרת
הקדש בקדש דמו אימא סיפא חזרו לומר הרי
הוא כמגע טמא מת לקדשי קדשי אין לחולין
לא אמ' חולין שנעשו על טהר' הקדש לאו בלקדש
דמו פתניתין מני אב א שאול היא דתניא אבא
שאול אומ' טבול יום תחיל לקדש לטמא שנים
ולפסול אחד: פתני': ומודים שהיא
אוכלת במעשר וקוצה לה חלה ומקפת וקורא
רמח לה שם ואם נפל מרוקה ומדם טהורה על ככר
של תרומה שהוא טהור וב"ש אומרים צריכה
טבילה באחרונה וב"ה אומרי אינה צריכ' טבילה
באחרונה: גמ': דאמר מר טבל ועלה
אוכל במעשר: וקוצה לה חלה: חולין
הטבולין לחלה לאו כחלה דמו: ומקפת:
דאמר מר מצוה להרים מן המוקף: וקורא לה
שם: סד"א נגוור דלמא אתי למנגע בה מאבראי
קמ"ל: ואם נפל מרוקה: דתנן משקה
טבול יום פשקין היוצאין ממנו כמשקין הנוגע
בהם ואלו ואלו אינן פטמאין חוץ ממשקה הזב
שהוא אב הטומאה: בית שמאי: מאי
בינייהו אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא
בינייהו: פתני': הרואה יום אחד
רפטעשר וטבלה לערב ומשמשה ב"ש אומ' מטמאין
משכב ומושב וחייבין בקרבן ובית

שרחטן רחטן נפסק שפיר קאמרי ליה רבנן לרבי יהודה רבי יהודה לטעמיה דאמר אין דם
מבטל דם רבי שמעון אומר צלוב על העץ שדמו שותת לארץ ונמצא תחתיו רביעית דם טמא
רבי יהודה מטהר שאני אומר טפה של מיתה עומדת לו על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו
לנפשיה שאני אומר טפה של מיתה עומדת על גב המטה שאני במטה דמחלחלה:

מתני': בראשונה היו אומרים היושבת על דם טהור היתה מערה פים לפסח חזרו לומר
רמז הרי היא כמגע טמא מת לקדשים כדברי בית הלל ב"ש אומר אף כטמא מת: גמ':
מערה אי נוגע לא אמא חולין שנעשו על טהרת הקדש בקדש דמו אימא סיפא חזרו לומר הרי
הוא כמגע טמא מת לקדשי קדשי אין לחולין לא אמ' חולין שנעשו על טהר' הקדש לאו בלקדש
דמו פתניתין מני אב א שאול היא דתניא אבא שאול אומ' טבול יום תחיל לקדש לטמא שנים
ולפסול אחד: פתני': ומודים שהיא אוכלת במעשר וקוצה לה חלה ומקפת וקורא
רמח לה שם ואם נפל מרוקה ומדם טהורה על ככר של תרומה שהוא טהור וב"ש אומרים צריכה
טבילה באחרונה וב"ה אומרי אינה צריכ' טבילה באחרונה: גמ': דאמר מר טבל ועלה
אוכל במעשר: וקוצה לה חלה: חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו: ומקפת:
דאמר מר מצוה להרים מן המוקף: וקורא לה שם: סד"א נגוור דלמא אתי למנגע בה מאבראי
קמ"ל: ואם נפל מרוקה: דתנן משקה טבול יום פשקין היוצאין ממנו כמשקין הנוגע
בהם ואלו ואלו אינן פטמאין חוץ ממשקה הזב שהוא אב הטומאה: בית שמאי: מאי
בינייהו אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא בינייהו: פתני': הרואה יום אחד
רפטעשר וטבלה לערב ומשמשה ב"ש אומ' מטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן ובית

ובית הילל אומרי פטורי מן הקרבן טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה ביום שמאי אומ' משמאין משכב ומושב ופטורין מן הקרבן ובית הילל אומר הרי זה גרגרן ומודי ברוא בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמש שפטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן טבלה ביום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה ומגען ובעילתן תלויין: גמ' תנו רבנן ושוין בטובלת לילה לזבה שאינה טבילה ושוין ברואה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה שפטמאה משכב ומושב וחייבין בקרבן לא נחלקו אלא ביום אחד עשר יום שבית שמאי אומרים משמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן ובית הילל פוטרין מקרבן אמרו להן בית שמאי לבית הילל מאי שנא יום אחד עשר מיום תוך אחד עשר אם שיוה לו לטומאה לא ישוה לו לקרבן אמרו להן בית הילל לבית שמאי לא אם אמרת בתוך אחד עשר יום שפן יום שלאחריו מצטרף עמו לזבה תאמרו ביום אחד עשר שאין יום שלאחריו שנצטרף עמה לזיבה אמרו להם בית שמאי השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוה לו לטומאה אמרו להם בית הילל אם הביאנוהו לידי טומאה להחמיר לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד מדבריכם אתם נושכין שאת אומרי טבלה יום שלאחריו ושמשה ואחר כך ראתה פטמא משכב ומושב ופטורה מן הקרבן אף אתם השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוה לו לטומאה אלא להחמי' ולא להקל הכא נמי להחמי' ולא להקל אמר רב הונא משכבה ומושבה שבשני בית שמאי מטמאין אף על פי שטבלה אע"פ שלא ראתה מאי טעמא כיון דאילו חזיא בטמאה השתא נמי מטמיא אמר רב יוסף מאי קמ"ל תנינא טבלה יום שלאחריו ושמשה את ביתה ואח"כ ראת בית שמאי אומרי פטמא משכבות ומושבו ופטור מן הקרבן אמר רב כהנא ראתה שאני אמר רב יוסף וכי ראתה מאי הוי ראייה דנדה היא אמר ליה אביי לרב יוסף רב כהנא הכי קא קשיא ליה בשלמא היכ' דראתה גורין ראייה דנדה אטו ראייה דזבה אלא היכא דלא ראתה מאי נגזר בה ועוד תניא הרואה ראייה אחת של זוב בית שמאי אומרים בשומרת יום כנגד יום ובית הילל אומרים כבעל קרי ותניא

ומפרש להכי פרישנה כימתא היכי משכחת לה מדכתיב כל ימי זוב טומאתה כימי נדתה משמע דכל ימי זובה הוי כימי נדתה ומשמע דכל ימי נדתה היכי משכחת לה בשומרת יום כנגד יום דאי בשומרת יום כנגד יום אפילו ראתה תרתי לחתר תרתי ומנטרפי הימים לזיבה ואין טבילתן טבילה: מתמהין משכב ומושב ואפילו כובלה מדרבנן גזר: אטו תוך ה' יום: ופטורין מן הקרבן דכתיב בעבדי בימור ומע"ש שמורה ורחתה אין מצטרפין לזיבה ש"מ יש שומרת יום כנגד יום: גרגרן מאחר לחטא שמא ירגיל בכך תוך ה' אכל לענין טומאה טהור: וחייבין בקרבן ואפילו לא ראתה למ"ד דבעי בימור והדר בעל וכה קטנה: טבלה יום שלאחריו דבעבדי בימור ושמשה: הרי זה תרבות רעה שמא תראה אחריהן ותצטרף לשלפניו ואין טבילתה טבילה: ומגען לענין טומאה וטהרה: ובעילתן לענין קרבן: תלויין שמא תראה מגען מגע וכה וחייבין בקרבן ואם לא תראה מגען טהור ובעילתן פטורה: גמ' תנו רבנן ושוין בטובלת לילה לזבה ומע"ש שחלוקין בית ה' אל כרואה יום ה' וטבלה לערב שפטורין מן הקרבן התם משום דיום ה' לא בעי בימור הוי כך לזבה הואי אכל וכה קטנה אל תוך ה' יום בעי בימור אין טבילת לילה עולה על שומר יום שמחרת קמת ותטבול: ושוין ברואה תוך ה' יום וטבלה לערב ושמש שחייבין בקרבן בטובלת כיוצא בזה שסוף פי' לריש הוא: אם סיוה לו לטומאה שמתם מודים שמטמאה כולה משכב ומושב ואל מיבעי ליה: בתוך ה' מצטרף ש"ו לזיבה כדריכה לשמור יום שמחרת כנגד יום הראוים להחמיר מדרבנן: להקל להכיח חולין בעזרה: נוסכים מוקטין: אמר רב הונא משכבות ומושבות שבשני לראייתה הראוה תוך ה' וטבלה יום של מחרי לבית שמאי דמחמירי ומטמאין משכב ומושב מדרבנן לאחר טבילה ואפי' לא ראתה מאי טעמא דכיון דכי חזית מטמאה לשפרע מלתורייתא שמרי מצטרף לזיבה כי לא ראתה: מיתיבי נמי גזרינן מדרבנן אטו ראתה: תניא טבלה יום שלאחריו יום ב' שלישי מצטרף ואחר כך ראתה וקס"ד הא מני דלאחריו כאילו לא ראתה תוך ה' דמיום דהא עכשיו הוא מטמא מתה לית נדה ואינה פוסלת טבילה של שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגזרינן ב' אטו ה' דלאו כי גמי גזרינן לא ראתה אטו ראתה אלא מעכשיו מטמא וטומאת מגע לעת הוא לריכה עליה וטומאת משא לעת הינה מטמאה את בגדה אלא מאחר דגזרינן יום שלאחר ה' אטו תוך ה' לאוריתא הכא נמי תוך ה' כי לא ראתה כשני אחר טבילתה גזרינן אטו ראתה: אמר לית הלכתא כרב יוסף רב כהנא דאמר ראתה ג' ימי הכי קא קאי ליה מע"ג דהך טומאה מדרבנן לריכה למיפר דכי היכי דגזרי ב"ש ראייה שני לאחר ה' אטו ראייה שני תוך ה' הכי נמי גזור לא ראתה אטו ראתה דראתי כי היכי מיתלפא ראתה בלא ראתה לא מיתלפא: ועוד תניא

לאחר טבילה הרואה ראיית דם שני של זוב בית שמאי אומרים בשומרת יום כנגד יום ובית הילל אומרים כבעל קרי ותניא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0149
DFG

אלא הימם כגון שומרת יום כנגד יום וקסבר לקמן מסקינן דשומרת יום כנגד יום כגון שלחה לו בועלה מעת למעת ומעת לעת טבלה ביום שלאחריו ומסתפק לה ביום ופרש"י ואפ"ה מטמאין משכב ומושב ומטמאין משמע לשון רבים וקאי אדלעיל ובועלה וליכא למימר דאתיא כר מאיר דאמר מילת' דרב יוסף ולידתי דרב כהנא וים לומר דהך מסקנא לא כל כך לייסוכי מילתא דרב הונא אתא דלא תקשי ליה מכריתות ומיהו מילתא דרב יוסף מלידתי וכיון נמי טעמא דרב הונא דלא תקשי מלידתי קשיא ממשמע לן דולדתי דאתיא מחמת כדמתרץ לכולי מילתיה דרב כהנא וסגר רב הונא דלעניין בעלה דלא מכרת לית לן למימר דאתיא מחמת מכה כלל ה"ר דשכיחי כה דמים תפילו לא דאתיא גורינן מטו דאתיא כי היכי דגורינן דאתיא כיום ל"ב מטו דאתיא תוך ל"ג מעת"ג דולחיית ל"ב מיכף מותרת ועוד מר"י דמחי קיימא מילתא דרב יוסף ניחא דלא קשיא ממתני' דולדתי ביום שלאחריו דסייכו כיום ל"ב דשכיח בועל נכה דליכא למיגזר דלמוריית מטמאת בועל משכב ומושב מע"ב דלא דאתיא מכל תוך ל"ג יום כגון שלח לה מע"ב דנכרי דילמא לא מפלגינן בין דאתיא מל"א ביאה כראתה מ"מ בועל פיגו מטמא משכב ומושב מלא כראתה:

מאי מכה מיהו פיר' בקונטרס מחי מכה בועל דלא מטמא משכב ומושב ותימה דהייכו הכי דפריך בפר' הכי מחי מכה בועל דלא מטמא משכב ומושב ול"ל דמשני דלא מטמא משכב ומושב לרבי עקיבא פרק משוס לחתי דידים וכי מפני דלא מכים כיה דמים פריך ולטמא משוס לחתי דידים ור"י מפרש מ"ם דלמיהו דאתיא מחמת של זב ותולין משכבו ומושבות כגון דאשכח לפניהם ואין מטמא אלא על ידי תליים אם ירצה ואם לא ירצה טהורין ומחי מכה מיהו דכי דאתיא תוך אחד עשר יום ומטמא משכב ומושב ומע"ב דלא דאתיא לרב הונא מיהו לא דמי דאתיא מחמת כלל דאתיא מחמת ולכך מחמירינן בלא דאתיא לכל גב דאפילו דאתיא לא יסתור לכך נדאתיא מחי מכה מיהו דכי טבלה יום שלאחר ל' יום ומסתפה ודאתיא דמטמא משכב ומושב בלא דאתיא מיי' פ"ו מה' מ"ב מע"ב דאתיא נמי מין מחמת ולהחי לחומי קיי"ל מכל מקום פירוש דאתיא דלא דוקא ערך מחמת כגון דאתיא פירושא דאתמרינן דאתיא מחמת אלא ודאי מכל דאתיא תולין מחמת ומחי:

אלא הכי לוכ מחמת לחולה ורביעית יין לנוגר נדאתיא דכתי מחמת ערכיהו מי נמי' עקיבא תלה עליו מכל מלמד כדאתמר לקמן נכי ל"ת יום הלכתא לרבי אלעזר בן עזריה קרוי לרבי עקיבא ומוקי לה בין נמי דכתיב דלעיל פ"ע דאתיא מ"מ כועל פיגו מטמא משכב ומושב תלה כראתה:

רבי יוחנן אמר הלכתא ל"ת תימה במחי ל"ת פליגי ר' יוחנן ור"ל דאמר שעורין עזרים לא מיירי הלה בחשבון הימים שבתוך ל"ת דשייכא נמי ל"ת לא מיירי כלל וכן משמע מדפריך לקמן הני קרקי כיכוו ומי חיהו מיירי כהלכתא ל"ת ליתני קרקי למנין הימים שהיו זבה והלכתא לטימור ל"ת ול"ל דולדתי הלכה דקאמר רבי אלעזר בן עזריה לא מיירי הלה כמנין הימים דשייכי כהו ביכה ור' יוחנן ורים לקים כסבירא בעלמא פליגי דרבי יוחנן קאמר כיון דיום שמחר ל"ת כדרך שפירש זרים לקים סבר דלפילו שימור מיכו נעשה לעשירי כיון דלסוף לויכה להטהרה לויכה מין נדולם הלכה ל' יומים והשתא ניחא דהם"ם פרוך שעיר קרקי ניכהו:

ותניא נמי הכי דתניא דתנוכה מטמיט את הראויה מטור שטמיט את שטיפה דתנוכה: בית שמאי תולין שם יחזור הזב וירחה היום שנים כמנהג זב נמור למטרע זוב מטמא כמגע: ובית הלל מטהרין כמטיט את הקרי דלא מטמא כמגע: משכבות ומושבות כו' שאל מרקסי בית שמאי רחיי דתנוכה לשומרת יום וקתני משכב ומושב של כון דאתיא דתנוכה לשניים תולין לשלמא משכב ומושב דשומרת יום כשני שלא תולין ושם לא תרחה טהורה ודוקא בשני לבל כרחסון לא שלקה לה מבילה עד שתשוור קנת שני וכל זמן שלא טבלה וכה היא: שלא לימא כבועל שומרת יום לעולם דכ סונה בבועל בשני לאחר טבילתה שהיא תולה כל זמן שלא רחצה ומן טומאתה עליו תפילו מדרבנן: מחי מכה לימא בועל: דלא מטמא משכב ומושב דיליה ומחי מכה לימא בועל: תיסו דלא מכה כיה דמים לא גזרו כיה רבנן לטמא משכב ומושב כל זמן שלא רחצה לאחר תשעים: ומחי מכה משכב ומושב כיון דלמוה תשעים לימא בועל דלא גזרו כיה רבנן מה"ט: דברי הכל ואפילו בית שמאי וקתני בשני שכאוב ל"ת מגעה תלוי וקשיא לכ הונא עשיהי מין לו כרוך לויכה שמין מצטרף עמו שלא ל"ת דהוו לסו תרי: כשהשיני דפשיט לן כיה דנשי שימור שם רחצה בו דהא נדות להכיחה לידי זיבה נמורה: שם עשירי שם התחילה לרחות בו: בעי שימור ל"ת כשנדו שם על נב לחיכה נחוים לבא לידי זיבה נמורה: כ"ת לבית הלל דאמרי לא בעי שימור: בשמן בשמן גוני רבוכה של תורה במכתות בפרק התודה דכתיב והקריב על זבח התודה וכתיב תלת בשמן ותניא לילו כאמר בשמן סייתי תומר כל השכחות ללוג תלמוד לומר בשמן בשמן דחלות ורק קין סוי ריבוי אחר ריבוי למעט לשני לוג:

תורה אור

ותני המסיט את הראוי ביה שמאי אמר תולין ובית הלל מטהרין משכבות ומושבות שבין ראייה ראשונה לראייה שנייה ב"ש תולין וב"ה מטהרין וקתני ריש הרואה ראייה אחת של זוב בית שמאי אומרים כשומרת יום כנגד יום אמא שומרת יום כנגד יום לבית שמאי תולין לא תיסו שומרת יום כנגד יום לא אימא כבועל שומרת יום כנגד יום מאי שנא איהו דלא מטמא משכב ומושב ומאי שנא איהי דמטמיא ליה איהו דלא שכיחי ביה דמים לא גזור ביה רבנן איהי דשכיחי ביה דמים גזור בה רבנן ומאי שנא משכב ומושב דמטמיא ליה ומאי שנא בועל דלא מטמיא ליה משכב ומושב דשכיח מטמי ליה בועל דלא שכיח לא מטמיא חנן טבלה יום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה מגין ובעילתן תלויין מאי לאו דברי הכל היא לא בית הלל היא דתניא אמר להם רבי יהודי לבית הלל וכי לזו אתם קורין תרבות רעה והלא לא נתכוון זה אלא לבעול את הנדה נדה סלקא דעתיך אלא אימא לבעול את הזבה זבה סלקא דעתיך אלא אימא לבעול שומרת יום כנגד יום איתמר עשירי רבי יוחנן אמר עשירי כתשיעי מה תשיעי בעי שימור אף עשירי בעי שימור ריש לקיש אמר עשירי כאחד עשר מה אחד עשר לא בעי שימור אף עשירי לא בעי שימור איבא דמתני לה אהא אמר לורבי אלעזר בן עזריה לרבי עקיבא אפילו אתה מרבה בשמן כל היום כולו אינו שומע לך אלא חצי לוג שמן לתודה ורביעית יין לנזיר ואחד עשר יום שבין נדה לנדה הלכה למשה מסיני מאי הלכה רבי יוחנן אמר הלכה אחד עשר ר"ל אומר הלכות אחד עשר רבי יוחנן אמר הלכה אחד עשר אחד עשר הוא דלא בעי שימור הא לאחריני בעיד שימור וריש לקיש אמר הלכות אחד עשר לא אחד עשר בעי שימור ולא שימור לעשירי הוי הני הלכות נינהו הני קראי נינהו דתניא יפול הרואה ג' ימים בתחילת נדה רצופים תהא זבה ומה אני מקיים אשר כי תהיה זבה דם יהיה זובה ברואה יום אחד (אבל הרואה ג' ימים בתחילה תהיה זבה) תל"ל בלא

ר"ק מ"ו

רנב

כי פסיה זבה המוכר בפרשה דתנוכה שלא הכריכה ספירת נקיים וקרבן: נדה ברואה יום אחד מכל דתא ג' תשח ובה: ת"ל בפרשה שניה: נדה

בלא עת נדתה סמוך לנדתה ואין לי אלא
סמוך לנדתה מופלג לנדתה יום אחד מנין תלמ׳
לומר או כי תזוב אין לי אלא יום אחד מנין
לרבות מופלג שנים שלשה ארבעה חמשה
ששה ושבעה שמנה תשעה עשרה מנין אמרת
מה מצינו ברביעי שראוי לספירה וראוי
לזיבה אף אני אביא העשירי שראוי לספירה
וראוי לזיבה ומנין לרבות אחד עשר תלמוד
לומר בלא עת נדתה יכול שאני פרבה אף
שניים עשר אמרת לאו ומה ראית לרבות אחד
עשר ולהוציא שנים עשר מרבה אני אחד עשר
שראוי לספירה או כי תזוב ומוציא אני יב
שאין ראוי לספירה או כי תזוב ואין לי אלא ג׳ימי׳
שני ימים מנין ת״ל ימי יום אחר מנין ת״ל
ימי טומאה מלמד שמטמאה את בועלה כנד׳
היא היא מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא
את בועלה אלא מה שהוא בועל והלא דין הוא ומה היא שאינה
מטמאה בראיות כבימים מטמאה את בועלה
הוא שמטמא בראיות כבימי׳ אינו דין שמטמא
את בועלה תלמוד לומר היא היא מטמא
את בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא בועל
ומנין שהוא עושה משכב ומושב תלמוד לומר
כמשכב נדתה ואין לי אלא שלשה ימים שני
ימים מנין תלמוד לומר ימי יום אחד מנין ת״ל
כל ימי ומנין שספרת אחד לאחד ת״ל יהיה לה
יכול הספור שבעה לשנים ודין הוא ומה הוא
שאין סופר אחד לאחד סופר שבעה לשנים
היא שספרת אחד לאחד אינו דין שהספור
שבעה לשנים תלמוד לומר יהיה לה אינה ספרת אלא יומא אלמא קראי נינהו לרבי
עקיבא קראי לרבי אלעזר בן עזריה הילכתא אפר ליה רב שפעיה לרבי אבא
אימא בימפא תהוי זבה בליליא תהוי נידה אמר ליה עלך אמר קרא על
נדתה סמוך לנדתה ספוך לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי ליה
זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו
שהוא בן העולם הבא שנאמר הליכות עולם לו
אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תנוקת וסליקא לה מסכת נדה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0152
DFG

Capitulum primum.

Quid sit motus.

Motus est actus entis in potentia prout in potentia est.

Capitulum secundum.

Quid sit mobile.

Mobile est ens in potentia prout in potentia est.

Capitulum tertium.

Quid sit locus.

Locus est primum immobile continens corpus locatum.

Capitulum quartum.

Quid sit tempus.

Tempus est numerus motus secundum prius et posterius.

Capitulum quintum.

Quid sit infinitum.

Infinitum est cuius quantitas accipientibus semper remanet aliquid accipiendum.

Capitulum sextum.

Quid sit continuum.

Continuum est cuius partes communem habent terminum.

Capitulum septimum.

Quid sit successivum.

Successivum est cuius partes non habent simul esse.

Capitulum octavum.

Quid sit contiguum.

Contiguum est quorum termini sunt simul.

Capitulum nonum.

Quid sit simul.

Simul est quorum termini sunt unum.

Capitulum decimum.

Quid sit prius et posterius.

Prius et posterius dicuntur secundum motum et tempus.

Capitulum undecimum.

Quid sit quando.

Quando est mensura temporis.

Capitulum duodecimum.

Quid sit habere.

Habere est quo habens habetur.

Capitulum tertium decimum.

Quid sit facere et pati.

Facere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum quartum decimum.

Quid sit ubi.

Ubi est mensura loci.

Capitulum quintum decimum.

Quid sit situs.

Situs est ordo partium in loco.

Capitulum sextum decimum.

Quid sit habitus.

Habitus est quo habens habetur.

Capitulum septimum decimum.

Quid sit agere et pati.

Agere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum octavum decimum.

Quid sit quando.

Quando est mensura temporis.

Capitulum nonum decimum.

Quid sit habere.

Habere est quo habens habetur.

Capitulum vicesimum.

Quid sit facere et pati.

Facere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum vicesimum primum.

Quid sit ubi.

Ubi est mensura loci.

Capitulum vicesimum secundum.

Quid sit situs.

Situs est ordo partium in loco.

Capitulum vicesimum tertium.

Quid sit habitus.

Habitus est quo habens habetur.

Capitulum vicesimum quartum.

Quid sit agere et pati.

Agere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum vicesimum quintum.

Quid sit quando.

Quando est mensura temporis.

Capitulum vicesimum sextum.

Quid sit habere.

Habere est quo habens habetur.

Capitulum vicesimum septimum.

Quid sit facere et pati.

Facere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum vicesimum octavum.

Quid sit ubi.

Ubi est mensura loci.

Capitulum vicesimum nonum.

Quid sit situs.

Situs est ordo partium in loco.

Capitulum tricesimum.

Quid sit habitus.

Habitus est quo habens habetur.

Capitulum tricesimum primum.

Quid sit agere et pati.

Agere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum tricesimum secundum.

Quid sit quando.

Quando est mensura temporis.

Capitulum tricesimum tertium.

Quid sit habere.

Habere est quo habens habetur.

Capitulum tricesimum quartum.

Quid sit facere et pati.

Facere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum tricesimum quintum.

Quid sit ubi.

Ubi est mensura loci.

Capitulum tricesimum sextum.

Quid sit situs.

Situs est ordo partium in loco.

Capitulum tricesimum septimum.

Quid sit habitus.

Habitus est quo habens habetur.

Capitulum tricesimum octavum.

Quid sit agere et pati.

Agere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum tricesimum nonum.

Quid sit quando.

Quando est mensura temporis.

Capitulum quadragesimum.

Quid sit habere.

Habere est quo habens habetur.

Capitulum quadragesimum primum.

Quid sit facere et pati.

Facere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum quadragesimum secundum.

Quid sit ubi.

Ubi est mensura loci.

Capitulum quadragesimum tertium.

Quid sit situs.

Situs est ordo partium in loco.

Capitulum quadragesimum quartum.

Quid sit habitus.

Habitus est quo habens habetur.

Capitulum quadragesimum quintum.

Quid sit agere et pati.

Agere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum quadragesimum sextum.

Quid sit quando.

Quando est mensura temporis.

Capitulum quadragesimum septimum.

Quid sit habere.

Habere est quo habens habetur.

Capitulum quadragesimum octavum.

Quid sit facere et pati.

Facere et pati dicuntur secundum motum et mobile.

Capitulum quadragesimum nonum.

Quid sit ubi.

Ubi est mensura loci.

Capitulum quinquagesimum.

Quid sit situs.

Situs est ordo partium in loco.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0153
DFG

הלכות עכו"ם משנה ראשונה עד סוכה דלה

dap ומה שנתנו לו מתנה מותר ואפילו
dap ע"מ שיחזיר לו אסור ואפילו
dap ע"מ שיחזיר לו אסור ואפילו
dap ע"מ שיחזיר לו אסור

שמאי אומר כל הנשים דיין שעתן וכו׳ פרק ב

בית הלל לחלוק על סברת רבי אליעזר שאמר תמיד תרבע נשים לכך דיין שעתן ותמיד שמאי כל הנשים דיין שעתן ל׳ יום שיהו מתעסקות בטהרתן ואחר ראתה דם לא כתמים הם ומן הדין שתשמא ותהיינה הטהרות שאר היתה מתעסקת בטהרות וזהו דין תורה אלא שכל עסק שיש לדכרין ואמר מפקידה לפקיד ואפילו ליומים סרוכים שלא כדקה עצמה יום רחצון על דרך שבל ומנחה עצמה טהור ונשארת על יום ה׳ ודקך עצמה ונאנחת מיד כל מה שהתעסקה מן הטהרות מיום שרחצון מעת הפקידה עד זמן הפקידה שבניה הגה שם טמאות כלם כפי סברת הלל וזו היא המומרת אשר התמיר ובית שמאי לוקים רוצים בזאת המומרת מפני שכשל פרים ורבים שהם תמיד שמא מפקידה לפקידה תהיה לגל בעלה לעולם שפק טמא וירחיקה מבעלה כדרך הנשים וחכמים לומדים מעת לעת מ׳ מעטת על יד מפקידה לפקידה וכוונת זה שהם כדקה עצמה ומנחה עצמה טמאה כל הטהרות שעשתה מעת שכדק עצמה ונאנחת טמאה עד כ׳ שעות קודם זה הגה היא בחזקת טמאה וכוונת מעטת שתשוב לאחור ואחר אמר מפקידה לפקידה מעטת על יד מעת לעת שבל שהם כדקה עצמה בתחילת היום ומנחה עצמה טהורה ואחר כך כדקה לאחר זה בעבר שעות ומנחה עצמה טמאה הגה כל הטהרות שעבר נתעסקו בין פקידה לפקידה לאחוז לשנים שתמאו ונתחייב שתי פקידות בתוכה כ׳ שעות ותסיר כוונת הלבור בין שם היו בין פקיד לפקיד יומים סרוכים לוקים ממעטת על יד שלא מעת לעת ושם היו בין פקידה לפקידה פחות מכ׳ שעות ממעטת על יד מפקידה לפקידה ושלכה בחכמים ובאחר ואת שעת ילדה לנדות כמו שתסיר מנקבי שתרשה דם ביום ה׳ ודוע תינה מעטת על יד כלל ואמר התעסקת בעדים לא תבין ממנו שתשמא תשמש בלא עדים לחמש ימים כמו שתשמש שתשב ניתה מין מותר אלים שלא בעדים רבי היה בפקידה ועדים בכגדים לשבר שקנה את עצמה בשם אחר המשבל והיה שם מנחה שלא הכגדים טהורים רבי זו בפקידה ולא נאמר לך דם מועט רואה ונתערב בדרם ולא נראה והודיעני שתבחנו לא נאמן זאת החומרת לשמש שבגד שאר תקנת בוקדים שתשבל כמו שיתבאר בזה מתייב הגה לא יעמוד שקידם פקידה לפי שנאמר לך דם מועט כזל עצמה ובשתוקקה למשבל לא תעלים בטומאת שאר תקנה בו והעקר אלינו שהשם שם יצא ממנה דם מן המקור אלא יצא לחוץ הנוף אבל כשאר חוץ נופף הגה היא טמאה לאחר דם יהיה חוקף בשרה ואלא יצא שיהיה בשרה ועוד יבא בלור בזה ושנינו כמה שאחר זה ואמר על יד גם כן כעדי תעמיד שיהיו סברת חכמים כמו שביארנו:

כיצד דיה שעתה וכו׳ פרק ב

שם מעלו שבשת נמטה ולא אמר היתה מעוקה בטהרות להוליעך שלפיכך למי שאחר לה שעתה לאחר זה לטהרות לכך אבל לענין מבשב ומוסב הגה היא מטמאה מעת לעת החות על זה אמרו היא טמאה וכולן מהורת ולא אמרו וטמא טהור וכן יעקר אלינו כמו שביארנו בפתיחה ולשון התוספתא הדומה דם מטמאה מעת לעת חולין ושקין ומבבות ומוסבות וכלי חרם המוקף נמיד פתיל והיה מקולקלת והיה מטמאה את בועלה והיה מונה מלא מעת לעת ושם היה מקולקלת אלא נתקלקלה כוסתה וכן הא המשמש נפ כן מפקידה לפקיד דם שם תהיה שני פקידות בעשרים וארבע שעות כמו שביארנו:

רבי אליעזר אומר ד׳ נשים דיין שעתן וכו׳ פרק ז

אלה הל׳ פעמים שיכון רואות דם כרוב העתים וכבר עסק התנא הלכה כדברי אליעזר:

איזו היא בתולה וכו׳ פרק ז

מעוברת מניקה עוברת מאחר שלא׳ מדמים מהריונה עד שתגמול את בנה עד שיהלם לילד כ׳ חדשים ואם נהלמו כ׳ חדש בנה מספקה כמספק כל הנשים מעת לעת מפקידה לפקידה ואם נמשכו בהבן שנים רבות לא נשמוך זה והלכה כדברי חכמים:

איזו היא קשנה וכו׳ פרק ז

עוכם המוכרת כאן היא עוכם בינונית והיא שלשים יום ובלר האקנה המוכרת פה מעת שיקרלו אליהם הנשים אמה פלונית ולא תכעום על זה ולא תקפיד רבי אלעזר אומר כל שעברו עליהן שלש עונות דיין שעתן ואפילו היא קטנה כשנים רבי יוסי אומר מעוברת ומניק הן לותן שאם עברו עליהן שלש עונות דיין שעתן ואע׳פ שלא תהיה וקנה ואין הלכה כרבי אליעזר ולא כרבי יוסי:

ובמה אמרו דיה וכו׳ פרק ז

אמר אבל בשניי מטמאה מעת לעת שב אל כל אחד מהן׳ נשים היסוספרות בתולה ומעוברת ומניקה וזקנה ואמר רואה מחוסם אם תחרד לו תפחד לו תקפון ממקום נבוה לו שתאכל לבר מניר הנידות בחוק זה כולו חוסם:

אף על פי שאמר דיה שעתה וכו׳ פרק יא

הגלה היוסבת על דם טוהר לא תצטרך בדיקה תמיד לפי שהדם יורד ממקם ולא תועיל בבדיקה ואחר אמר שאלתם אם שמשם מטמא אשר תצטרך עליה כאן שהיא יושבת על דם טוהר יבר ממנה וכתולה שדמים טהורים היא כתולה קטנה שבשלת ועוד יבא הבדל זה כמה שאחר זה ויהיה לפון המבשב כן וכל המשמשת מבשלת בעדים מוך אין היושבת על דם טוהר וכתולה שדמים טהורים ואחר שתחיל בהבדל אחר ואמר שכל אלה שתהא עסוקה בטהרות תצטרך שתבדוק עצמה בכלה בשלשה עתים וכה בשלשת ובין השמשות וך דם השמשת אחת אם לא תהיה עסוק בטהרות לא יהוייב אלים שתבדוק עצמה קודם שתשמש כיצד לפי שהעיקר תלינו כל לבעלה לא בעתים בדיק ואפילו תהי׳ אלה שלא בקע לה ושת שתצטרך בדיק לפני תשמיש ואין הלכה כרבי יהודה:

פרק שני

כל היד המרבה לבדוק וכו׳ פרק יג׳

למה שאמר כמה שקדם לא על פי שאמרו דיין שעתן נדיכה להיות בודקת ומוציעך שם בשעים תשוכת שיבדקו עצמן תמיד ובשעים מגופה שיכלת ילולל לאחוז אלא בעת הצורך להשקעות וזה מגופה בתורתינו הקדושה בתגלית הגלוי כמו שביארנו בתשיעי מסנהדרין ולשם בא לפעל הזה בקניעת היל ירחיק אל תיעוב שגלת התחום אלא בעת ההכרח שבשיב השבעי ואומר שמשמעת לא תבדוק עצמה הוא לבור לאחוז אבל שתבדוק ותרחם לגולתם והוא לא אמרו שאינה מבשב ומי שנשתע דעתה רוצה לומר החולה אשר בתערבב שבלה מחוק בחולי כמו שיקרה בחלה שם החלים ואחר להתקין את הבית הוא העד שלפני תשמים ובבר ביארנו כמה שקדם שלא יהוייב זה אלים אלא מדרך הבניעות:

נמצא על שלה אותיום טמאים וכו׳ פרק יד

בקנת הנשתות לוחיום ועבינו תבף ובלר זה כמו שאמרנו הוא שתבדוק עצמה תבף בשלה שאבה מבלי זמן מוחם ואז שם ימנה על אלה הבגדים שם יהיו טמאים ותייבין חטאת ואחרו ופטורין מן הקרבן כל מקרבן חטאת אשר

אפר ממנו לממרדת פרק הקומ׳ חייבין בקרן ממנו מפני שלוי הנה יתוייב לכל
אחד מהם כפי הערכים הקודמים במסכת כריתות ז׳

איזהו לאחר זמן וכו׳ ברך יד

מטמאה את נושאה זאת המשנה נכפלת בס׳ בלשונות רבים ואמרו תוך
זמן יארך ומן הין את נקבו ואין נחלקו בור עקיבא וחכמים ומסרו הגדרת
זמן מרחץ ולשון המאחר מבלי מסרון מיד אחר זה כדי שתוכל לרחוץ
לתוך הכד הן לפחות הכד׳ ותטול על ידיה לבוקר כו וכדי שתדר הן המט ואדות
את פניה מחלוקת רבי עקיבא וחכמים מבואר מהמשנה אחת לעת
ואינה מטמאה את נושאה ור׳ עקיבא אומר מטמאה את נושאה ר׳ל כאמרו מדי
חכמים לר׳ע אין נדות כאשה על ידי מחלי הכתם אבל נחלקו
בפתיחת זה הסדר שיות כדם מטמא מיד בלא למפרע מדרבנן ושומרת
בתים מדרבנן וחולי היה עולה כשתמצא שכאמרו חכמים מטמא
לעת בגדה הינם מטמא את נושאין בם כן דמתם לס ובגדה לחד זה היכן
מטמאתנו שלא יהיה נושא שמן מעתה כל מטמא תכונת פנים הוא לכן נקוט
לא תהיה כחוקת שהרי הנה הולידנו שלא נאמרו את הסתם ז׳

כל הנשים בחוקת טהרה וכו׳ ברך טו

בחוקת טה׳ לבעלן ולכן לא יתוייב ל הם שישאלו אותם היה שהורה
שם לא לפ עובה שהולה לחנם שם עובה נדם הנה לא יותר לבועלה על
שיסתלק שם היה שהורה שם לא נחמנם כוונת הפלים מן הדרך כי חולי יעלה
כמחשבתנו שלא יהיה בעל עמה כעיר ה לחות לחר תהיה בחוקת טהרה
לפי שהיה תנדוק עמה להיותה מוכנת למשגל מחנם שם היה בעל כדרך
מרפוק לה תנדוק עמה ונם לפעמים חילו כדקה עמה כמחשת טמא ולכן
לא תהיה כחוקת שהרי הנה הולידנו שלא נאמרו בם ואת הפלגתם ז׳

משל משלו חכמים באשה וכו׳ ברך יז

חדר הוא חלל הרחם שיהיה מן הפלגים כי לרחם שני חלקים ופרוזדור
נחר הרחם ועליו שתי תוספו דומות לשני קרנים חחר על חלל הרחם ונחשב
מה שם זה הבניגים ונחת הנורה התחר בספר הניחות ר׳ מוכר בקבריות
הרחם וזהו הנקרא חדר עורק כי לך שם הנדות ויוצל הרחם ויחת על נחר
הרחם הנקרא פרוזדור ותחחר בשם התוספות והבניגים וזה הנקרא עלים
עורק לחר יונה כי חחר עורקי הנוף וזה כי מעבר למותרים ולכן יוסבר מוה
העורק מעט יותר לכן ממנו על נחר הרחם והוא שם טהור לפי שהוא כוס
רעיעת היה שיש לו שם טמא בין ונתחמת מזה שהם החדר טמא ושם העליון
טהור ואם נמנא שם הנדות והוא הפרוזדור אם יהיה בין המקום
חחר בו חלה התוספות ובין חלל הרחם הנה הוא טמא ולא נאמר לך מולי מן
העליון יוצל לשם זה אף שם שפקו טמא מחקותו מן המקור לפי שרוב העניני
לא ימנאם שלא שם הנדות ולהיות והדרוב שמוהו חוקה וכן ממנו בשאם
מקומות הלכו חכמים לחר הדוב ועשאום כודחי לחר מהם שהבדוקו שם
נמנא שם בפרוזדור והוא נחר הרחם בין המקום שם לחר בו חלה התוספות ובין
אם הרחם חחר יהיה לחיבני הנוף הנה הוא בחל בלול וזה שהם בפנה
בעליונות ר׳ל אמה שיהא חל הרחם אם תהיה עומדת והוא הנקרא חנלס בל
פרוזדור הנה הוא שם שהור לפי שם ה׳ מעורק שהשם ומחקתו בין העליון ואם
כשנמנא שם נת תתיחו ר׳ל אמה שיהא ה הרבני וה מ קיקש פרוזדור הנה הוא
חלה מהשפק לפי ש פעמים יהיה מן העליה ותוספו חחר
וכתיב לך המבדילות לנחר הרחם חחר הוהשם שהוא בתוך הנוף בחוקת
טהרה ואם שיהא לחוץ על וכו בחוקת טהרה ותחחיתו טמא מהשפק ולהיות
תיהשת בעלה כי יש לה רופא ואמנם נרחם מהשם קנות ה שם שהדים
לפי שרחם כל תוכו צת מהשם לומה לפטמת השד ויבא מחבור שה אלה הקנו
יקבלם שניהו לותה לנקב בעליון שפרוזדור והוא חחר יקרא הוא לחל שבעונים
ואמנו אמר מן הלול ולפנים ודאי טמא מן הלול ולחוץ שפקו טמא כמו שכתבתי
לך מתחלה ודאי שהורה לא מכמה הנתוח מעט יתבח לו כל מה שזכרנו ונם כי
יהיה לי ר׳ מה שזכרנו קרוב מאד לפי שחנחנו הפלגנו בכאור זה ז׳

חמשה דמים טמאים באשה וכו׳ ברך יד

עקר מנחה הלם חחר יטמאו שהדוס ובקרן כרכוש וכמיחי הדחם וכאוב

והרמב״ם ז״ל נחמרו בטמחת חשם בדם דמים דמים שני פעמים חחר וקיים
בלשתה את מקור דמים וחמר וטהר ממקור דמי ו שחור הוא הדם הנמחת
בחודם לפי שהחודם הם נר׳נחת ישוב מרחיקין שחור וה׳ל חמרים הלו שחור
חדום הוא חלא שלקה וב את שמחי סוברין שמחמי שלחן ומימי נחר הלי הוא
המרחץ החדום שלא שהוא חסר הלקות כמו שהחמיתי במרחץ החדום השחור
לה ותו חדום הלקוי מפורסם המרחץ בן ומחר כזה חלוש בחול והוא כמימי
שלחן והוא מטרת התלחן ומימי נחר הלי ומחלוקת הם ב׳ בניה הל ות׳ק
שת׳ק אומר מי שלחן ומימי נחר הלי חלק על פי שהן לח יש אלו בדם ב הוולין
על ולת הקדש׳ל שהחשם חחר חרחץ כ׳ רחץ השלחן וכמימי נחר הלי הם
נעשה לט ורות לח חוכלין ולח שורף חלח חולין וכ׳ה מטהרין ומיחרו לחכול
חותם טהרות ועקביה נד׳חל אמר שהמרחץ חחר הוא בקרן כרכוש
הם לקה שוב ירוקו כן ישחה הירוק חחלי ות׳ק הם חולין עליו וחכמים
הסולקין על עקביה החומרים טהור חחרו שהן חולין ש מטהרין ורבי מחיר
חומר שדם הירוק חע׳פ שלא נחשנה דם לחבן טומחת דמים הנה נחשנה
דם להיות מכלל הסשקין ומכשיר חת הורעים ורבי יום חחר הוא לה יטמא
ולח יכשיר ורבי יוסי הוחיק המדבר בזחת המשנה ופירוש קרן כרכוש הוא
שבכרכוש ננוז מן קרן עור עניו והכרכוש הוא נ״ל ס כרכמית יכירו חותו
הרופחים ויעשו ממנו מרקחי ומי מטרחו מרחץ חדם הגדול והלב׳ת ק לנבדו
בכלי חלה האחרים:

איזהו האדום כדם המכה וכו׳ ברך יט

לקח חמת נ״ם כדם המכה המוכרת שם שהוא דם הסקוה וחזרת הדין
היכם וכן כיוצר בב״ם ודיהם יותר חל ם בשחרות ופחות מכריע והוא שיהיה
מרחה הוחים הלחורי לו כמרחה הופת חן כמרחה העורבין הנה הוא טהור
וכן שחר חשטת המרחות לח יהיה מרחה מהם יותר חוק מן המרחה ה גוד
עה הנה הוא טמא ו״ם יהיה יותר חלוש מיכנו הנה הוא ט חור זולת המרחה
לפר נרדכוסה כמוש כי הוא לח יהיה יותר חוק ממנו לו חות חלוש טהו ומבל
וכר דיהם ן במרחה השחור לבדו בשטת שם מזכרנוהו מן הטעם ר ממנו
נהיה טמא לפי שהוא לדמים נקוי והיה עולה בחתבחינו שהו׳ מע״ם שכיותר
חלוש מרחת מן הדין יהיה טמא לפי שהוא קרוב חלה דם ורובינו שלין
העניו כך ויחת בכרוד שיש בו ש קת מן הסעורקין המחנעיי והוא דטוב ויקש
עליו ות׳ק ת בית בו שהמקום בחרץ כעין עפרו חדום יפף עליו מים ויקש
כמרחהו ותחפחתה לחרו מביחה לדמים מ קע בית כרם ומניף ע יה מים
מסערין לוחן עכורין ולין מסערין לותן חלולין ושם כחמר ם ן שעור למים
ולעפר ויין הסרוני יין נפנות חנטיעות בסרון לרץ בכעין ודע שלח ן ר׳ת דם
כומניו זה לנבל כל דם שתרחה ה׳שם טמא יכן לח נבחין לו מקום הבל בין
פיחנה הדם מן הלול ולפנ ם מן הלול ולחוץ הכל טמא וה כלול תמיד:

פרק שלישי

המפלת חתיכה וכו׳ ברך כא

ם ת מתלוקת רבי יהולי ת״ק זה יהול לומר שלי לפסור לפתיחת הקבר בלח
דם מע״ם סימן מהרחם דבר מי לפסור מבלי סימן דם בהבדת ולמיעוט
ם עירו לח יחרש ת״ק לחמר לפסור לפתיחת הקבר בלח דם ולבן הפיל ת כ׳
מ וה חרש שתהי ולח י עמה דם הנה היה ט זור ולפי שבעינו חות חתיכ
ומצינו בה דם חיכ טמא לפי שהוח דם חתיכ לח דם נלה לחנם שם הפילה
חתיכ ושפעוה ונמנח בה עכשו הנה היה טמא לידה ולחן בלבד כרבי יהול:

המפלת כמין קליפה וכו׳ ברך כא

שם תנח ממנו ואת הקלים לפסור שהם מדם ר כדות שבחקרם בחון נחחדם
שם ויהי לפסור ם ן קליפות חמין ולבן בוה פיהרו כמים ובחר הם׳ם שיהיו
המים פושרין ויעמדו בה כ״ד שעות ולחמרו שם עמהם דם טמא ושם לחו
טהיר היה סברת חכמים החולקים על רבי יהול כמו שקדם ובבר נתבחר
בם׳ם שהם ילדה שם שנופו ניף בהשם חו ק ובורת פניו צורת חדם הנה

לא יקלוק אחד שהוא ולד ואחד טומטום לילדה כמו כל יולדת ואם היתה נדות
פניו נדות פני נכרי מלוכלכות רבי אליעזר וחכמים כמי שתכי נדות פניו מסופקת
קנקה נוטה לנדות פני ילדה וקנקת דמות פני נכרי לו היה רבי אליעזר אומר
טמא ולד על שתכיה כל פניו פני ילדה וחכמים אומרים מחר שתכי מפניו
קנקת תואר פני ילדה הרי זה ולד ושהוא כוונת המשנה שכל שתין בו מצוי הילדה
טמא ולד ולא ס"ל שהי נדה מוחלטת המשכב כר' אליעזר וחכמים ס"ק להי
לך מנא נתנאר מסכנת כשהפיתם לה שכחתי לך ולא יספק בטכלך
שהוא נמנע מכל הטבע שילד ילדה כל מה שזכרתי לה מלבד זה מלבד וכבר
שעידו יותר מזה וכתבו הפילוסופים מה שהוא זר יותר מכל אלה ה נויכים
שטבעייהם כלם הולכין על הרוב ויפול בהם הזרות והפלילה וכלכ כחכמים:

המפלת שפיר מלאים וכו' ברף כר

כבר כתרנו שעמי רבות שפיר כלו מכשר ונטוי הוא מין התולעת כתולו
הוא כשר תחוך בתבנית התולעת ומרוקם הוא שיתבאר כו בורת הילדה אם
יבדוק בפי הם לפלגר ואמרו לו שכל שהוא כמו שהוא נדה
והוא על פי שהוא שלא הרגישה כמו שהרגישה בתחילת הפריק וכוונת תכ לזכר
ולנקבה כפי מה שאספר לך והוא שהיו אשתו טמאה ל' יום כמו יולדת נקבה
ואחד זה תטהר ומו זה לבעלה ואם ילדה לאחר מ' יום לא נחשבה דם טהור
כמו יולד נקבה אלא דם שתרה לאחר דם טמא כמו יולד זכר אמנם לפומר
מכל מקום שמה יולדת נקבה לחסרה על בעלה ל' יום ושמה כיולדת זכר
לבלתי ראות דם טהור וזהו פלת התולעת מ' יום ושמה העניין ולא נפטרך
שנשיבה בכל מקום וזה הולך על העקר שספקה לתוספת לתועלת:

המפלת סנדל וכו' ברף כד

סנדל נורת לשון סור מבשר וילדת כסנדל ולכן נקרא סנדל וזהו שתהוה עם
העובר בקרוב אחד פמתחלי הלדות כשיפים על בניו העובר ושליא היא
בקרוב אחר יהי מורת הפים ונתבואו הוא העובר ורבי שמעון אומר שכבר
נמוק העובר קודם נתת השליא ואין הלכה כרבי שמעון:

המפלת טומטום ואנדרוגינוס וכו' ברף כה

ידוע הוא שהטומטום והאכך וגינוס שפק לנו ידעינו אם הם זכר או נקבה ולכן
תשב לזכר ולנקבה וכן אם ילדו שתי תולדות אחד מהם זכר ואחד טומטום
או אנדרוגינוס שהוא נם כן שפק לנו נקבה הורה נאחד תשב הוא זכר
ואחד ונאמר מאחר שהוא זכר כן נם כן הטומטום או האנדרוגינוס וכבר
נפי שהילדת שתי תולדות הנה לפעמי תלד שני זכרים ולפעמים זכר ונקבה או ם
ילד נקבה ואחת וטומטום תשב לנקבה בלבד על פי שהוא הטומטום או
האנדרוגינוס נקבה היא כלו ילדו שתי נקבות ואם ילד זכר הנה לפעמי נקבה
ואחת הנה יש לה לטהר מפני הנקבה עד מלאת ל' יום ואמרו אתך או
אסור לשמו או ם מסור בשבת זה אחד נתחכו חכמי בתוך הנוף ויצאו
מדרכן כלי סדר שיצא ואחר הרגל ואחר הזרוע וזה מסורם או יצא כפי
הסדר הזה אחד הנה יש לה טהרת יולדת עד שיצא ריבו ואחר כך
ולכן אם יצא הראשון הזה האחרון הר זה בוולד ופלטתו מצמו:

המפלת ואין ידוע מה הוא וכו' ברף כט

לשון זה האמור על כל הבילור הוא כן המפלת ואין ידוע אם ולד היה אם
שהפילה או לא היה ולד תשב לזכר ולנקבה ואחר זה אם היתה תשה שבעה
ימים נדותה כדין כל נדה או יולדת וכר ולא תוסר לבעלה עד מלאת לה ל'
יום כדין יולדת נקבה ואם אחתה אחר ל' יום לא יהיה לה טהור מכל
טמא כי אולי היתה יולדת שלא נדע לנו ויכה כל לה שתרתה בתוכה הפ'
ימים לה טמא אם לה נדה ואם ויכה כפי זמן הלידה כפי מה שהתבאר
והוא כונת תשב לנדה שלא יהיה לה טהור כלל ונמלאת ל' יום תטבול
בחילו יולדת וכר ולא תגע בקדשים כל זה הזמן כמו היולדו ע"פ שלא ראתה
דם שכמלאת ל' טבול ותביא קרבן יולדת ואז תהיה טהרה לאכול בקדשים ותמנם
טבילה ביום מלאות טהילה בוודאי יולדת זכר וזה כוונ תשב לזכר
ולנקבה ולנדה נשת אם שכר ושמור הענין

המפלת יום ארבעים וכו' ברף ל

אמר שאם הפילה יום מ' אחת בעילה אינה מוסקת לולד לפי שלא נגמר צורת
שעוכר כוה הוא מאחר שאם הפילה יום מ' אחר הוא ומן מפסר שיגמור בו
צורת העוב והפילה ולא ידעה אם ולד הפילה אם לאו תשב לזכר ולנקבה ולדה
ור ישמעאל אומר שוהת המפלת ל"ה יום מי מפסר שיסי' מה שהפיל נקב לפי
שתצטרך שנקב לא תשלם ותגמר עד סיום לה פ' יום ולכן תשב לזכר ולנקבה
לבד לאחד אם הפילה ליום פ' אחת בעיבורו לו תשב לזכר ולנקב ולד אם
לא ידעה אם הפילה אם הוא דם או עובר ואין הלכה כדברי ישמעאל:

פרק רביעי

בנות פותים נדות מעריסת וכו' ברף לא

כבר כתרנו שעמי נדות שכל אם שנת במבנה מהלינים המיוחדים בכנות
בותיים היא מבנה ומבונה ואמנם היום הזה כנכרים לכל הבריאם וידוע
הוא שהם מקבלים התורה בפי עצמה ולזה אמרו שהקבה לא תתים נדה
על שתבעל לאחרו אם והקבלה אצל נו שהשם שמע בעיני כל יום אחד
כמו שיתבאר ולזה הן הדו מעריסתן ועריסה הוא הכלי שהר יבלנו הקטני
שנקראין בערב מדר ובבר כאחרנו בראשון מכלי שבו שנת בחורו בכולם נדה
שמטמא משכב ותחתין עליון והיה תחתיהו של ביעל בעו יהנו של זב תשר
לא ישמש אדם וכלים בשו שכיחורו שם הוא משר פשק על כל כותי שהוא
בועל נדה כתנאי בי הם נשלחו כי הנשים יושבות על כל דם ובאר הש"ס
שבוחנת זה המאמר שכו שכופין הדם שטהור והטמא ויטהרו הכל ובבר
התבאר נרציי מטהרות שהתרומ כ ורעת על שפק ואמרו פה אין סורפין
עליהן את הת"ת מפני שטומאתן שפק כאן הוא בהם והעיד וכותי
ערוס שטבל בפניהו ודרס על בגדי חבר שאם נגע את ומ בחלה נבדים לא
משרף לפי שאם תראי ספיקית שפק הרחטון אם בעל הפתו בקרוב אם לא
ואם תמנה לומר נק וב שפק שהי יושבת על דם טמא אז על טהור והעקר
תכלינו על שפק ספיקה לא שרפינן את התרומ ואמנם הביניהו הוא סיכי טובל
בפנינו ודרס על הכלים ואוח ערוס לפי שספיקן שרפין את התרומ על שומ עם
הארץ ועל כנדי עם הארץ לפי שאם אכלו בחניהו בטהרות
לילו נא טבול בפניהו יתוייב את התרומ על מנהו ולא יאכל אלא עם הארץ:

בנות הצדוקין וכו' ברף לג

רבי יוסי סובר שאחת נדוקיות כישרחליות ואין אומר שתיהן כותיות ואין
הלכה כרבי יוסי:

דם נפרית וכו' ברף לג

כבר כתרנו בפתיחת זה הספר שהכרים לא יטמאו בשום פנים מלופני
הם מן התורה ומדרבנן נזרו עליהן שיהיו בזבין לכל דבריהם שהן זבין
מדרבנן כ"ש מטהרין דם הנכרית נדין תורה ויושבו הנשים כרוקק וכמיחי
רגליים מאחר שהם נמנאים תמיד ועשוה להוציא שטומאתן מדרבנן ואם
דמן טהור וכית הלל אומרים שאם שמנו דמה כ"ל דם נדותם כרוקק ומיחי
רגליים נודע שהכל מדרבנן וכוונת כרוקק שיטמאו לא ולא יטמא יבם ויקנה
דם נדה שהמתי חבל ושמא לא ויבם כשו שיתבאר בשני מוסת המסכתא דם
טהור של מנודע הוא דם שאחר תראתו הסם היולדת מאחר שבע לזכר ול'
לנקבה שם תהי מנודעת ושבת מחלוקת בית שמאי וכית הלל בדם טהור של
מנודע יתרך כיחודו וזה יותר דומה בעיון הש"ם לזכור זה בחבורינו ודם
יולדת שלא הוכל הדם שתרתי מאחר שבע זכר ואחר מרבע עשר לנקבה שם
לא טבל ליל שמיני אם ליל ט' לפי שהילדו טבל הדם טהור כמו שבא בפסוק
שקרשם דמי טהרו ואם לא טבל אחר ב"ה שלא תעבר טומאת נד בשם פניה
לבן מטמא לא ויבם כלם נד ובית ש"א אומרי אמנם חומרי אמנם הטבילה להתיר
לבעל ומעת שנם הנה זמן הנר שתפרק מן הנדות ואפילו לא תטבול ולא יהי
דם נד אחר יהי דינו כיוצא בו כרי רבי יוסי מטמאין לאין ואין מטמאין
יבמין ודע שאם ילדה והיא זכה ר"ל שבאה

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0156
DFG

ותו"ל ותת היא הנקראת יולדת כותי והשלישי ז' לזכר וי"ל לנקבה ושפיר שנאמר נקייס תמר וה כדין כל זכה ותחר רותה דם לתר וה והיא לא תטהר ליל ארבעי מהיסים הנקייס[1] כנגד ב"ש וב"ה בשתרי נה על מחלוקתם בית שמאי אומרי שנשלמו ז' נקיים ותע"פ שלא טבלה בגדלת יון הזיבה וב"ה אומרים שלא תעבור אם לא שבלה ותמנם הסכימו ביולדת כותי שלא ספרם שנתם נקיים ולא טבלה וכן התבאר בהם"פ:

המקשה נרה וכו' בדף לו

תנטרך זתת היא שלכה על העקרים פבר נתבאר קצת פעמים רבות תן תבאר כולם עם וה שאם לא רתת דם שלשה ימים רנופים כלא עת נדתה הנה היא תהיה זבה והוא תמרו יתברך וה זה כי תווב זוב דמה ימים רבי כלא עת נדתה ותמרו מיעוט ימים שבי רבים שלשה לתנם אם רתת שתים דם בעת נדתה בין שתרתה יום תתר תו ז' כלם הנה הוא נדה לבד ולא תהיה טמאה זולת ה יום הש"ב שה והוא תמרו יתברך שבעת ימי תהיה בנדת' וכלול הסמיני תשבו' ותוסר להעלה ותטהר ותמר יתברך תו כי תוב ל נדת' הוא שתבב היכה בנדות ולא תהיה כיוצים טהרה זבון שהתחיל היכה ביום השמיני מתחילות הנדות ויתבן שלשה ימים והוא תשר יקראהו סמוך לנדתה וכשה הקבל שעתות זתן שתהיה בין עת ועת י"ח יום והוא תמרו בכל תקו' ח יום שבין כוה לנדה הלכה למשה מסיני וחס השלישה החשב עת ימי נדה ורתת בי"ח יום תשר על שה ימים רנופין וה ת' זכה ומן הטעיק תגליון נ"ב שאם רתתה דם שלשה ימים תו יותר רנופין תחמת ולד הנה היא טהורה ואף ע"פ שרתתה כתנה ה"ח יום וכן כאשה בזה תחמת עניה ולא תזחמת ולד ומק זה היא היולדת אם לאחוב המבלים והולת הדם ימים תן הנקיים שיתחיל הקוב קודם לל דם ימים רבים ואהם מי שיילאום שעות לבד קורם לילדם וביאור שעתה מבוקה ושלום מלכה המקדים ואחר בואת המשנם שהתחר אם לאחוב נירים וינר דאם תסיה נדה מפני ז' הדם וכתנאי בי יום הנרת זה הדם נעת כיתה ר"ל בעת המירגל שנלה שתתה בנדתה כו תאמר אם היה הנר זה הדם שהר הוא מחמת קושי בלא עת נדתה הנה היא טהורה וכן התבאר בהם"פ ואם התחיל הנרת דמה שלשה ימים רנופין ויהיה זה בלא עת נדתה כמו שזכרנו ר"ל בתחלת ה' יום ואחר נם שלשה תפוה הקישי כ"ד שעות ותלה הרי זו בילה נדה ורי"א נדה לפי שבהסתלקות הקוש ידענו שזה הדם שהר ירד מחמת הוא דם נדה שלישו מחמת ולד לפי שלילה היה מחמת ולד ונסתלקו ממ"ה ר' תבלי עד שתלד ואם שכו תלים הנירים והתבלים אחר כ"ד שעות ותלד הרי זו בילה בוה ר' יהושע תוסף עד שיסתלקו מחמת התבלי לילה ויום כלילת שבת ויומו ר"ל שיקדם הלילה ליום שהם נסתלקו מחמת התבלים בתחלת הסע' מן היום האחר על דרך משל אנל רבי אלעזר אם אעמוד כריס"ע עד תחלת שעה רשמונ' מן היום תזוב זב ז ואנל רבי יהושע עד שתתיר נריחותה עד תחלת ליל שלישי ואז תזוב וכה זו אמרו שבשתתה מן הנער ולא מן הדם כיצד היה ר"ע אומ' מן הנער לבר ונשאר הדם ילקח הם ה' וה מחמת שנשאר הדם היו ל עד עת הלידה זה הדם שהר ולד אחמת ולד הוא וזה אחר לא תרע ם נגירים ושתתה מן הנער אחמת הוא לחולשת הכח ולא תהיה וכה הודיענו שלין הענין כך אלא מחמת שנסתלקו התבלים הזמן שבזכר ידענו שזה הדם הקודם אחמת עניה ולא אחמת ולד ואחנם אם רתתה שלשה ימים בתוך ה' יום כמו שזכרנו ואחר שנסתלקו התבלי ונשאר הדם הזמן הנוכר והוא אחמת הנער רבי אליעז' אומר לילה ויום לר' יהושע ב' אלו זה כמו אמרנו הם היה וכה והוא אבותר לא יצטרך לכור וכך אם קשת שני ימים שבין מי שנשאר מן הנער אחמת הנער ונסתלקו הנירים ונשאר הדם שזה נזה היום שהמנחם אהנירים הנה היא ב"ש וב"ה ואף על פי שהדם נתחבר אתיתתן על הלידה והלכה כרבי אליעזר:

כמה הוא קישויה וכו' בדף לו

אמרו כמה הוא קישויים יונה כו ואם יתמיד הנרת הדם והתבלים ומן תוך וכניע זה עד הלידה כאה זה הזמן תשר אם יתמיד כו הנרת הדם התבלים יתבב זה אחמת ולד ולא תהיה נדה אחר אהתרנו הבאנים לילי ולא שנשתה אחר רבי יוסי ברבי יהודה אם ימים שביניהם אל הלידה ארבעה עשר יום קודם הלידה אחים אם אחות הנרת דם ואתבלים קודם הלידה ב"ב יום על דרך משל ונשארו הבאנים כל השני ימים ולא שנת' כלל הנה הוא וזה הי' יולדת כזב לפי שכל אם הנרת מן הדם כל השנה ימים אשר לפני שתי שבעות השזופין ללידה אינו אחמת ולד והלכה כרבי אחון

המקשה לתוך שמנים לנקבה וכו' בדף לח

כבר ילעת שיולדת נקבה אותר לבעלה אחר ארבעה עשר יום ואפשר שתהיה אחיל בחמנע אמונים יום אקום שהתחיר בדם הסופי הוא אחד עשר יום שבין נדה לנדה אשר קדם ביאור לפי שהיה אם רתתה בשם דם שלא אחמת ולד שלשה ימים תהיה זבה ואם רתתה בשם דם הקושי תהיה טהורה בפי מה שקדם ביאורו ואקום שהקל בדם הסופי הוא שנים יום ושנה ימים של נקבה אשר כל דם שתרתה בשם טהור אף על פי שהוא אחמת עניה דין שנקל בדם הקושי ויהיה נם כן טהור וכבר בארנו שדם הסופי הוא אשר יבד אבני ניר ואבל ודם הקושי הוא אותו אשר יבד עם נוגים ואנלים אמר רבי אליעזר דין לבה אין הדין להיות כנדון כמו שהמקדם בוודת ימי טוהר נדה ודם נדה ישתב וה דם הקושי נם כן אקדם בתוך ימי טוהר וכבר בארנו בשני אבבא קמא שלין אשר תולך בזה העיקר אשר הוא דין לבה אין הדין להיות כנדון אך אמר רבי אליעזר שאפשר שהמקדם בזה הדם בעת שבבר בליעזר שלפי שבבר בארנו כמה שקדם שהמקדם בעת נדתה לבד הוא אשר תהיה נדה אחנם אם קדמה בתוך עשר יום הנה היא טהורה ואף לו טומאת נדה אין עליה ולכן אחיה נם אין טהורה ודמים טהורין אם קדמה בימי טהרה של נקיה ויהיה הבא אחן כדין בנדון לפי שבבר רבי אליעזר שאמר שהיא נדה אם קדמה בתוך אשר עשר יום יתוייב שהמקדם טומאת נדה אם קדמה בתוך שמונים יום של נקבה כמו שזכר שם ואין הלכה כרבי אליעזר:

כל אחד עשר יום בחזקת טהורה וכו' בדף לח

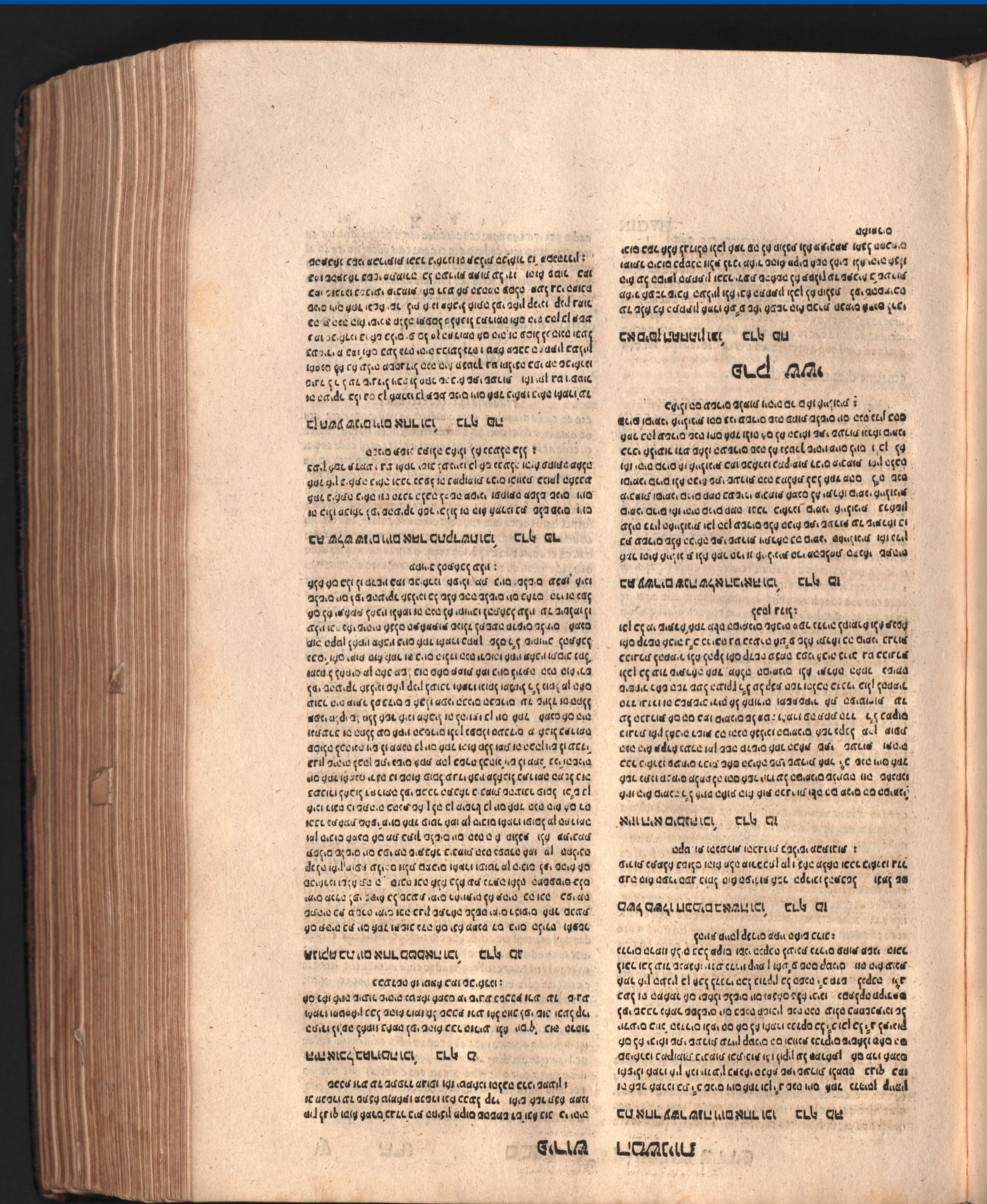
אלו האחד עשר יום הם אותם אשר בין נדה לנדה אשר הם הלכה למשה מסיני כמו שזכרנו ואמרו שהיא בהן בחזקת טהרה בודאם שהם שהיא קובעת וסת בלה הי"ח יום בשום פנים לפי שהם הזמן שיותר קצר שיהיה בין נדה לנדה אחנם אחר האחד עשר יום שהם שהקבע לה וסת ולכן יתוייב ש"ת בדוק אם ראתה תמ"ד אחר האחד עשר שהם ש"ע יום נוסף אם ראתה דוקא כמו שהמרנו אשה שקדם לף על פי שאמרו דיין שתעין נרים להיות כודקת ואם ישבה ולא נדקה אחר האחד עשר יום בין שהיא בבל דקה כאונם או בשנגה או בזדון הנה היא טהורה ואם הניע עת וסתה ולא נדקה ואחר זה נדקה ואפי' אחתה עצמה טהור הנה היא טמאה ובחזקת נדה אחתה לא נדקה עצמה בעצמה ום זה וכבר ידעת בהזב והזכה סופרים שבעה ימים בקייהותה טהרה ושו שבעת ימים הם שיהם אשר יקרו ימי הזוב ואחנה וכבר בארנו שהמקדם לא תהיה זבה ותצטרך ספירת שבעה אחר שתראה זם ם שהימים בנוסף בלא עת נדתה ואחיה בתולה בדם בתולים ואחר שתראה דם בלא עת נדתה בתולה היא והיא כזו שהיה טמאה אחר שומרת יום ולא תראה דם שני כן אם לא ראתה בשני יום הראשון ואם בשלשה פירוש מן הזרע שלום ולא תראה דם תטהר ותותר לבעלה ואם ראתה דם בזה היום הראשון תהיה זבה ותצטרך ספירת שבעת ימים והיא בתולה בימים אקדם שומרת יום כנגד יום ותקדם ב' בזבה קטנה וכבר בארנו שעשים רבות שזות הטופרת יום כנגד יום הסורם לבעלה ואחתה אחבב ואחוב כזבה ולא תהיה לא ת נצטרך ספירה ז' כזבה נדולה ולא קרבן ואמר ם' זב והזבה אם לא נדקו עצמם בכל יום אחלו שבעת ימים ש"ם שנדקו אחריים נאחלו שהזרין וכן שומר יום כנגד יום אם לא נדקה עצמה ביום השני אם היתה רואה כדאתון לכך אז לא נדקה בשלשי אם היתה רואה נם כן בשני ש"ם שנדקה עצמה אחר זה ונאחלת טהורה הנה הם בחזקת טומאתן לפי שכבר חזקו לטמאה ולא יצאתה אחנה אלא בהתקחות ואין הלכה כרבי אחיה:

פרק חמישי

יוצא דופן אין יושבין עליו ימי טומאה וכו' בדף מ

אבאים לוחרים אחם כי תזריע ויולדה וכר עד שילדם אחקום שמורעת רבי אחעון לומר שאחמרו אלד לרבות יוצא דופן והוא שישהב אלני האחם אם אחקום עליה הלידה ויצא העובר אחם וכית החיצון בבני אין האחקום אשר הוא יוצא אלונר פרוח והוא האחקום שיבנם בו האמה בעת האחצל אם יצא דם אין אחקום אשר יבא אחם אחה האמה הבא היא טמאה ואע"פ שהל' לא יפלט ולא יצא

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0158
DFG

האומרים שלא יתרחץ סימן משלישין חלת מאכר שנגלה הסימן התחתון
ואפילו נדקדק ולא מבחינו כאחד הכף כפל וסימן התחתון הוא הנגלה ראשי
אצבעות וסימן העליון פיסקי הטבעים לשר קדמו וכבר התבאר לך שלבעלי
שכל על סימן התחתון סאפיקון ולזה תירגו כיון שבא התחתון שוב אין מבחינין
על העליון ומבואר שאין העליון סימן עליון אלא כאשר בא לנו בו אין לאיש
סימן עליון ואין הלכה כרבי מאיר:

כיוצא בו כל כלי חרש וכו׳ דף מט

מכנים הוא שיהיה נקוב נקב אשר פיהם פחות מפי הכלי אם אינו נקוב נקב
הכלי על פני האי וכלי שפה שכל נקב הוא בזה השיעור אם אלו זה הכלי נאמן
יוצל מאבן וזה אשר יקראהו מונין מסקה וכבר ביארנו זה במסכ׳ כלים שכל
כלי חרס ינקב בכונס מסקה אשר יפסל ולא יאות שיהיה ניסטרת לא ושכל
לטבול הסיפחה ואז לא יקבל טומאה כן נס כן חס ינקב כאונין מסקה
הנה הוא פסול לניסטרת ולא יאות אליה ולכן לא יקבל טומאה לסיכת זה
מה שזכרנו לפי שיש מומרים שבא ניסטרת לניסטרת לפי שניסטרת עצמה
ממנם נעשתה לקבל ההטמאה ואם תהיה מסגרת נבטרך אליה לנוסף אחד
ואמר יש שהוא מונין ואינו מכנים ר׳ל שיש קצת כלי חרס לקנת העניינין שאם
ינקב באונין מסק׳ לבד ואינו מכנים מסקה יהיה כשר וזה לקדם בו מי חטאת
לפי שמכנים ואינו מונין כשר לפי חטאת ויהיה לשון המאמר ממה שביארנו
וכן כלי חרס שפסול למי חטאת פסול לניסטר׳ ויש שפסול לניסטר׳ ואינו פסול
למי חטאת וכבר התבאר בשני מהלכות שאינו שים בו עצם טומאת בעלמא
ובאהל ואם לא יהיה בו עצם אינו מטמא באהל ואות היא התועלת בידיעתינו
מוסיף האומר אם יש לו עצם אם לא וכבר התבאר בהם׳ שאלם הפ׳קים שאר
בהם הנפורנים אם נעדר הניפורין אף על פי שהאכר נשאר כגדלו וכשברו
הנה הוא טומאת בעצם ומשא ואינו מטמא באהל:

כל המטמא במדרס וכו׳ דף מט

אמר הוא יתברך כוב והיושב על הכלי אשר עליו וכו׳ ואלה הקבלה יכול
בשם ם יום ויושב עליה כפה תוקב ויושב עליה יהא טמא ת״ל והיושב על הכלי
אשר יושב עליו הוא מי שמיוחד ליושבים ינא זה שם בו מיוחד ליושבים שאומר
לו עמוד ונעשה מלאכתינו ובבר התבאר שהכלי אשר לא יאות למסכב ומושב
לא יטמאו במדרס הוא והם מטמאין טומאת מת וזהו כונת האומר כוב עמוד
ונעשה מלאכתינו ואין אומרים כטמא מת עמוד ונעשה מלאכתינו ובבר
התבאר זאת הכוונה בפרק שני מכלים ובן בארנו ענייו המדרס ני״ל מכלי:

כל הראוי לדון דיני נפשות וכו׳ דף מט

כמו שמנוחר בסנהדרין זאת המשנה לרבי מאיר שאומר שאומר בראוי
מעיניו פסול לדון ויקבל טומאת מאמרו יתברך על פיו יהיה כל דיב וכל נגע
מקיים דיבים לנגעים מה נגעים שלא בסומים לכתיב לכל מראת עיני הכהן
אף דיבין שלא בסומין ולכן סומא בראוי מעיניו פסול לדון וכבר להעיד
לגבי רבי מאיר ממנם אצל אכמים הנה הוא כבר לדון אחבר שהעיקר
שנינו אמר דין כשר כלילם כמו שהתבאר בסנהדרין אף על פי שרואין
נגעים לא תהיה כלילם כמו שבארנו בנגעים בן נס כן סומא בראוי
מעיניו דיין ואע״פ שיהיה פסול לראות נגעים ואין הלכה כר׳ מאיר ואשר חייב
שלא שם ם״ם ואת המשנה בא ואומר אשר הוא כשר להעיד כפי שכבר
אכמים ופסול לדון כמו שהתבאר בתקומות מן הס״ם להיותו עניין נעתק
בסנהדרין והוא שיהיה אכף על עניין השאלעות ואין בכמו אלה שיהיה ראוי
שהוא כשר להעיד ואינו כשר לדון:

כל שהוא חייב במעשרות וכו׳ דף נ

מבואר הוא שמיני הכשריים והדגים והנמים כולם טמאין טומאת אוכלין
ואין כהם מעשרות לפי שהם אינם מגידולי קרקע:

כל שהוא חייב בפיאה וכו׳ דף נ

גדר הנכנים אשר יתייבו במעשר אינם מגדר הנכנים אשר יתייבו בפיאה

כל שיש לו קשקשת וכו׳ דף נא

קשקשת הם הקשקשים וסנפיר הם הכנפים וזה מניח לידיעת מיני הכשר
חיים ותועלתו לידיעת הטמא והטהור מן הדג ולידיעת שהשאם מן הדגים
כפי מה שיתבאר בקולן:

כל הטעון ברכה וכו׳ דף נא

ידוע הוא שמצות כלם מברך עליהם עובר לעשייתן כמו הציצית והתפילין
והמזוזה והסוכה והלולב וולתם ואין מיוב ברכה אחרי העשותם:

תנוקת שהביאה שתי שערות וכו׳ דף נב

כבר ביארנו פעמי׳ רבות שאלה כ״ש שערות לא יועילו ולא יהיו סימני הגדרות
אלא אם יצמחו בפנימית זמן המורגל והוא י״ב שנה ויום אחד לתינוקת ויג
שנה ויום אחד לתינוק וכל עוד שיהיו פחות מאלה השנים ויצמח להם כ׳
שערות הנה הוא סומא ואינם סימני הגדרות ולטון נקייה הוא בקרטן
לשער נב הערוה זקן וספק ההלכה הכת ממחנת עד שתב״ה כ׳ שערות ואם
תביא כ׳ שערות ואין לה י״ב שנים ויום אחד אינה ממחנת ואם לא נמצאו לה
כ׳ שערות תמהן ואפי׳ היתה מכ׳ שנה אלא אם יתחת שהיא לילונית כפי מה
שהתבארנו כי היא לו לא תמהן ואם אם לא כן אצליה אחר י״ב שנה ויום אחד
ממנם אם נח עליה כוחן הוא היתה מקודשת בביאה שהיא לחוריית ואינם
יכולה למהן ואף על פי שלא נמצאו לה כ׳ שערות כי אינהו בשר שמא נשרו
אחר שהגיעה לכלל שנותיה והוא הסמל בהתבאר בזה הדין וכבר זכרנו זה
בכמות וזו היא הסברת הפשטת אלא יתרחש מעיון ה״ם:

שתי שערות האמורות בפרה וכו׳ דף נב

אמרו בס״ם הלכה כדברי כולן להחזיר ויהיה כפי מה שהפ׳ אם יהיו שתי
שערות כדי שיהיו נשלות נזוג אשר הוא הסתות שנשתרים אינה ממחנת
ואינה מ׳נגעת עד שיהיו כדי לכוף ואחזן לשקרן:

הרואה כתם וכו׳ דף נב

מבואר הוא מזה הכתם הוא שתמ׳טפת דם נשנל כפי מה שיתבאר אחנם
מפלח בלח עת נדתה וכוגע אמרו מקולקלת אם נפשר השעת הידוע לנדתה
ונתקלקל וסתה ותוספת משום זוב אחנם אם שתהיה ספק זבה ותביא קרבן
זבה אינו נאכל כמו שביארנו בערכין ובבר התבאר בס״ם שאם יהיה השתה

פעור נדרים ושעור הנדרים כבר ביארנו בנעריות הנה היא מוסגת משום זוב
ונאמר בנדרים גם בבל יחל וזה הכתוב מדרשות ר׳ ישמעאל ולכך תחום לזוב וזו היא
שברת הכאים ורבי חנינא בן אנטיגנוס הוא האומר פה שאין הכתוב משום
זוב וכן לוקין הם וזה הדבר ביחיד ואחר אחזן חכמים ר׳ חנינא בן אנטיגנוס
שאמר שכתוב אחד לא תחום לו משום זוב ותפילו היה בתכלית הגדול שלא אם
לנפשו נ׳ נגדים ברוקים וניצא כאיש על כל נגד מהם מה שנאמרו נ׳ בתמים
בנגד אחד בתמי טיעמוד עליהם זה הנגד שני ימים ותמצא ביום הנ׳ בתמים
ואז תהיה ספק זבה ותחום לזבה והלכה כחכמים שאומרים מוסגת משום
זוב ותפילו בכתוב אחד אם ימים ר׳ נדול הסיעור כמו שביארנו׃

הרואה יום א׳ וכו׳ ברך נג

אם היה יום בכר קדם לבן ביאורו ולבון ואת המשנה כמו שביאר הכ״מ הוא
כן הרואה יום ל׳ בין השמשות תחלת נדה וסוף זיבה ובשביעי לנדה סוף נדה
ותחילת זיבה וכן יום מ׳ לזכר יום פ׳ לנקבה בין השמשות וביאור זה שאם ראת
דם יום מ׳ או יום פ׳ בין השמשות וזה ספק אם ביום היתה או בלילה דם
טהור הוא בלילה ויהיה דם טמא ואם ראתו ב׳ ימים רצופים ואם הט׳ וחי׳ הן
לשבר שם יש מהרואים ליוב׳ כמו שביארנו ויום ל״א יום ראת דם בין השמשות
הנה זה ספק אם ראתה הדם ב׳ וכ׳ ואחרי הרואים סוף זיבה לפי שהיא ראתה ב׳
ימים רצופים או תהיה אחת מהיותה בלילה בליל ל״ב ותהיה ואת הרואי תחילת
נדה ולא תהיה זבה או אם ראתה דם יום ל׳ לנדתה בין השמשות וזה ספק נם
כן אם ביום ה׳ תהי הרואי ה׳ ותה ה׳ הרואים סוף נדה בהיותה משבע׳ הימים כלם
בנדתה כיצד שביארנו או לילה השביעי ה׳ תהי הרואים ותהיה ואת הרואי תחילת
זיבה ואם ראתה אלה בולן טועות והזבה שלהן ספק ומביאות קרבן ואינו כאחת
כמו שביארנו בערכין שכל הטועות מביאות קרבן ואינו נאכל ור׳ יהושע
שוטות אמרו תב׳ טועות וכוונת מאחר רבי יהושע מאחר להמיר לכרי
והועילנו בטועות הערה בכלתי טועל׳ מיך משפטו כי אלו ירמזו אל זה חמין
מן הסער מאחר שנתנו בטבילה מאחר היא קשה מאד ורבות משפטים ואני אירי
יבול להתריך בתכלית לכאר הפרנות הרבות הנופלות קרובות ה׳ משפטו׳ וכל
שכן שיפרנו פרנות רחוקות שחשבותם כאו אלה שתרשה בין השמשות
לכאר וביום ידוע עוזר זה רחוק הכפילה ואם לקחנו בהעיר כפי מה שיתוייב
מוס ירחב עלינו שמאחר והשתלנו בחמתיים׃

פרק שביעי

דם הנדה ובשר המת וכו׳ בדף נד

מת׳ת׳ב׳ והדוה בנדת׳ ובאה שקבלה מדוה כמוה ר״ל שרמה ישמע כמו שתשמע
פ״ו וסוף מב טהורה כמו שביארנו בפרקים זה שאמר ואחר כך יפסיק זבה
ובאה שקבלה בהויתו יהא ואחיל ואמר שמנחנו הפסוק בכר כן על
עצם המת בטומאה וזה נאמרו מן בעצם מדם שאנו בשרו ישמע אחיל יבא
תבלי׳ היובא בעצם ובא בזב ר׳ נשרו על פיסי׳ לא בצת שיול ישמע מן יניעו
הריר והרוק הוא הדוק שלא ישמע אבא לא לאמרו וכי ירוק ובעת שירוק
אבא יהיה לא ואחרן אמר כל הנוגע מהם בטומאה ובאה שקבלה בעין מותה
ר״ל כמו שהם לחים בעת מותם ובנגלה אמר וכי יעות מן הבשרה בעין
מותם ובבצת ורש שאמרו בראויה להזריע ואם בתיבם הסרן תכלית היובא
אם שלמה בריאת והעצמות מחוברות בחוליות שברתו הנה ר״ל מטמא
לקיום בריאת תבניתו ואין הלבה כר׳ יוסי׃

השרץ שנמצא בפני כטמא וכו׳ בדף נו

עד שאה סיכול להיו׳ לח עד שעת הכבו׳ עד השת אשר בבשר הוא השפר ולא
נמנה בו שרץ אמר אפני שחוקת בני ישרל שבודקו׳ מבוחות יהן בשעת בבוזה
וחוקת בנות ישרל שבודקות ח׳ וקות יה׳ בשעת בביאתן וזה ההבדל לאשר אשר
ר׳ שמעון בין לא בין יבם הוא בשרץ לפי שהם ימנלהו לא תז נאמר על דרך
משל לאשר שיהיה לא זה השרץ משעת שמת שני ימים ויהיה מטמא כ׳ יומים
לאפרש לבר ואחרן הכתוב חפילו לא מטמא לאפרש ואפילו לאחריו ימ׳ לפי
שלאחרן נאת׳ אף היה יבם הנה יש לו ימ׳ לבים שהוא בהבל ובנעו בעור

בבר הודעתיך פעמים רבות שהבגדים מוסגם מטמאים בזוב ולא בנדה
ואחנם נזרו עליהם אף לא נזרו על בתמיהם לפי שהתמית זה נדה שלהם
מטמאת מדרבנן ואין יוצאין מפק רקם מקום בבר מרן ישרל והוא קדם
הנזכר בתור׳ ויהיה כזה הפקום נבריס ובשבותם ישרל והלבו בדוב דרבי׳
כמו שיעשו הבריס חבלתי תוריים אם יהיה שבן לו בר תוריים ואבטרך זאת
הפשב׳ אל תקון ותקונם הוא זה מבין ישרל ואבין הבותיים טמאים הנמנאים
בערי ישרל טהורים שלא נפשדו על בתמיהם ומנניעין אותן הנמנאי בערי
הבותייהם רבי מאיר מטמא מפני שאין מניעין את בתמיהן והבונע מניע
אותן ר״ל שהם בלתי מורנלים מלהשלין בפוקי בבדים אם יש בהם בתם אבל
יבנוזהו ומניעוהו עד שירחץ זה הבתם הנמנא לחנם סוף דם חיה ודם
בהמה וביונה בהם ואבן בית הפרס ומין הלבה כרבי מאיר זה בפי זה סומן
לחנם שיש בותיים בבבריס ובתמיהם טהוריס במו שביארנו בעמים רבות׃

כל הבתמים הנמצאים בכל מקום טהורים וכו׳ ברך נו

בבר ביארנו שהבתמים הנמנאים ואם לו בערי ישרל טהוריס לפי שהם לא
יפליבו בתם טמא ואם נמנא זה הבגד תשר עליו הדם בערי ישרל בחדריס
ובמקום מיקוד הטומ׳ הנה בדין על הם שהם בתמי נדה ולחנם הבניעוהו
הם במו שקדם שישרל מבניעי לבו והיו הבותיים מסבבים שהנפל
מחר שאין לו חלק ונחלה בארץ חוזר לקוברו בכל מקום ומן זה נבון ולבן
המקומות לאבר בהם טומאת מתרבם ישמע בחול לפי שהם בחוקת בית
הקברות ומין הלבה כרבי יהוידע וזה היות הנה הבותי עליו לא תמת לא
ישמע בחול לפי שהם נבריס מין מטמאין בחול׃

נאמנים לומר קברנו שם את הנפלים וכו׳ בדף נו

מה שהם נאמנים בימרם לא קבר ועד שיהיה בהן עומד בזה הפקום
ותרומת בידו ואוכלה והנה אי אפשר שנאמר לולי היה תרומה מאחה לקיומו
אוכלה וכן מה שהם נאמנים בשאמרם בזות הבהמה בבדם עד שיהיו
שותרין ולדות׳ים לו יעבוד בם אפשר בא בו הפסוק הלזו היה בבור לא תשבור
בבור שורך ולא תגזו בבור בתוך וכן נאמנים במקום שהוא שטור מאחר
שתין בו בין לפי שהם הין עושים בין על הקברות אחנם אף היה תלין
בסך על הסרן הן נאמנים פרועות ובאחרות מן הבגד ואפרו שתשתיהן שטור
אין נאמנים לפי שלפעמים אחת׳יהם טמא והם לא ידמינו שזה אהל ושלא
ישמע אם שבאחת זו סגל וכן בית הפרס בין נאמנים בשאמרם זוב היה
טהור וכבר יתבאר בחלות משפטי בית הפרס ואוך יבאר ואמרו זה הבלל
להבדיל אחומין ויין ונסך שאין נאמנין עליהם לפי שהם תינן שאמינין לוסור
אחומים ולא לוסגו יין נסך ולא אנטרין להשים שפשפטם היום בנדרים
לבל דבר הם׃

פרק שמיני

הרואה כתם על בשרה וכו׳ ברך נז

לשה שאמר בבגד בית הת׳ורם טמאה בידוע שהאשר לאבר הו׳בגד בית התורם
לאחם עקבם הלה אפשר שיקרע בחבר מאחם לאחם נולה והוא האנבע
שאנבעות דנלי הנה לו אפשר בו זה לאחם לאחרו על הזה נולה טמא לפי
שאנחנו נאמר בשאמרו שלפעמים יוצא עליו הדם בעת שלבשה וזה אפשר וכן בתב׳ ר
בהם׳ם ומבאנים הוא האקום המדובק בעת האסף הרגלים והשוקים לאחר
מהם לאחרת והלדש עומד ואחרו על הבגד׳ם מבאן ומבאן ר״ל מה שיצא
לל הפנים לו מאחה שיצא לל השדרה מן היריכים והשוקים בעת התבברה
בשו שבפרנו וביה יד של תלוק מבואר ואנלין הוא הלוד אפשר יחברו פו׃

זחולה בכל דבר שהיא יכולה וכו׳ בדף נח

דכי תניגא בן מגטיגנום תומר לקח על פי שאם לא הרגה וכאחת כנרים של עול הנה פחות ממקח תולם כמלכולת ובחמר שלפעמים בעת שכאתה מן התסבכה מנר אל נר והרגה כפרעושים וכבינים וביונה כאם ומהם סולם זה שכאתה והוא הפן הדבר הקודם לחמר הרגה מלכולת הרי זו תולם ואם לא הרגה אינה תולם דכי תניגא תומא שאם הרגה הנה היא תיחם אליהם זה הדם ותפילו היה בתכלית הגודל ובאחרי שיהיה תפשר שכוח דם בעל החיים לחמר הרגה כבירכוס זה הדיעור הכמנא ותולם בכנה ובכעלם אם הלכו בדם אוחיה כאם שכה וזה לפי על פי שהיא לא תחמא שהיה מהם לפי שאם הנה ניעוכים והיא לא תדע ולא חסים כוולתה נאה ויפירו להגלע להתקלף וזה מלה עבדי ולפני שתגלע הדיב פירו קולם התגלו והתפרסמו כמו שביארנו ואין לכה כדכי תניגא בן מגטיגנום:

מעשה באשה אחת וכו׳ בדף נח

כבר ביארנו בפתיחת זה הפדר שטומאת כתמים שדרכן וולת הפלכה כולה מכולרת:

עד שהוא נתון תחת הכר וכו׳ בדף נח

כבר ידעת שבר זולת הנגד לחמר תקנת בו עצמה ואם נמנאת בו שיעת דם מסוכה נאמר שהוא מפקה ונעת שקנתה את עצמה ותלה בו זה הדם ותהיה כנון דולה כיה לאמנם אם היה מקום הדם עגול אין זה תקנות לכל מכנה שכתבנו שם תקת הכר וביונה וזה ות״ק לומר ואולי הוטף על שבד טעם לכך והלכה כדכי תלעזר כר נחוק:

פרק תשיעי

האשה שהיא עושה צרכיה וכו׳ בדף נט

כונת לחזרו עוסק נרכיים משבת מים ואם אתיים עומדת לחמר דכי מלוך שבאתן יצוק על המקור ונפל הדם ונאמרו ואם יוצנת מיכורה כתנאי שתהא יוצנ׳ על שפת הכלי והיא תפלוך באתן כיוצק כתוך הכפל ונמצא דם כתוך הכלי ולא דכי מלוך שהיה הדם זה הדם מן המקור היה ונמצא נדפני הכלי בעת שהלמת הכתנה היה כיו׳ מן המקור ואלמר שלא נמצא לולי כתוך הכלי הנה הוא נקי עם הכתן מטמין ומקור לו כוולתה מן הלכרים שכר ילך עליהן הכתן והלכה כדכי יום:

איש ואשה שעשו צרכיהן וכו׳ בדף נט

אם הכת יכו מים ואכם נכלי אחד ונמצא כזה הכתן דם הנה הוא כ׳ כפקות כפק מן חמים כפק מן אחכם ואת״ל שהוא מן האחכם סוכ שהוא מ׳ המקור והמים חוזרו למקור והוציא דם כפק שהיכו ולפי על פי מים בעינן כפק כפק׳ מטמא דכי שמעון ולפי היתה יוצנת שכר היא מן הם ס טמא מלמר שנאמר שחוזרו המים למקור מטמא דכי שמעון ומן הלכה כדכי שמעון לכל הלכה כדכי יוסי שכר לחמר שהיו לולי היתה עומדת טומאה ונמצא דם כתוך טהורה כמו שקדם:

השאילה חלוקה לנכריה וכו׳ בדף נט

הנכריה דולה דם כמו הנדה ולו תולם כם ומיכת דכי נחמים מלמרו ונקת׳ לחרן תצב כיון דיצב׳ לחרן חם׳ לינם מקבלת טומאה נקתם ונכר כיחרנו נכלים שבלי נלב׳ם כלי חכמים כלי חדמה לינם מקבלין טומאה וכן לחמרו שיש נחנה דם על כלי חרס מגבו קנה היא טהורה לנל דכי נחמים מלחר שכלי חרס לינו מטמא מגבו כמו שהתבאר וכן אם היה רוכתם על נגד שאין בו שלש על שלש חשר לינו מקבל טומאה כמו שהתבאר בכ׳ מכלים והלכה כדכי נחמים:

שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת וכו׳ בדף ס

לחמרו שלשר מנחם עצמם נדה היא לנד טמאה כתנאי שתבדוק עצמם נכית דלתה מן המטה כלו עיכוב מן הזמן ותמצא עצמה טמאה ואותולין כה ויאמר סוס הדם מיכם וכבר כיאמרנו כוונת לחמרו תולות זו בזו ואחר כיבד תולות זו בזו שוכרה ושאינם שוכרה עוכרה תולה מניקה כשאינם מניקה ושאינה מניקה תולה תולה כשאינם זקנה ושאינה זקנה תולה כשאינם זקנה כתולה תולה כתולה כשאינם כתולה היו שתיהן עוכרות שתיהן וכו׳ ותתי׳ כל לחת מהן כתוכת רואה כתם:

שלש נשים שהיו ישנות וכו׳ בדקה אחת מהן וכו׳

כל דבר שהוא בחזקת טומאה וכו׳ בדף סא

כשני נלים טמאים ואמר לחכמים למה לא תלמרו נגל טהרה שנתערב נגלים שהורים שהיו כולם בחזקת טומאה לעולם עד שתמצא הטומאה כמו שלמרתם בשלם נשים שגגל כהם הספק שלמרתם כי שלשתן טמאות וחכמים לא מריים כי בשלם נשים ידוע בהכרח כי לחת היא רואה הכתם אלא שאין לנו יודעין מי היא לנל נגלים האלו יתכן שהטומאה לינה שם שהנלו׳תים לו שטפוח המים על כן כשיחפור עד שיגיע קרקע כתולה מן שיגיע לשלש הוותרו המקומות כולם לחמר כתקפשו החפוח הזה והלכה כחכמים:

שבעה סמנים מעבירין על הכתם וכו׳ בדף סא

רוק תפל רוק הפם ושוד יבחר לוחו ונתר הוא לל לוף״ל וכבר בארנוהו נכ׳ על כלים ובארית הוא נמח והוא מעורפם כמל נ״סול ובית יוסף״ת דכיבית תירו הכוריה והלל ים להם סביעית ולרמיפם סביעית קמוניה מלך שק״לי ושלש מלנ״עדון ואלה כולם ככיפות וכשתי׳ הכתם לם יסור לו יהפר ענפ והוא לחמרו עכר לו סדיתה הרי זה כתם:

איזהו רוק תפל וכו׳ בדף סב

כשלש יהכל מדם דבר מבערב וישן מניה לינ״ל החמרון כלו וישכים ונם לו יהי׳ רוקו מכוכם ויקרא לו רוק תפל לפי שהו׳ מסוול מתערוכת המזון ועל כן על שתעבור עם שלישית ופ״ר ורו לעיסת גרסין של סול ולוקת נפש שלעזים הפולים ויחזור עם לעיסתם רוק הרב׳ מפין ומי רגלים שהסתם גי הוא הפתן שעברו עליו ג״ם ולכסכם שיהכך הנפך כין ידיו כשעשו כמו שעושים הכובסין ואמרו לא עשו כלום ר״ל כשלש יעם אותן על הפדר ושתר הכתם כמו שהוא עדין לא נדע כזה שהוא נגע אלא מי שפשר שהוא כתם וכשיחנו לותו כם ניס על הסדר יפתנם והנה יפתר הדבר שפק כמות שהוא ולא יועיל כו הככים כלתי מסורך:

וכל אשה שיש להוסיף וכו׳ בדף סג

מפ׳ קת פיהוק ומעשת עטוש וחוכשת כרים וסיפול מעי׳ שתפנה כבדות והמשכ׳ כשיפול גוף ונמרמורות כשערור והוא כפול מן נמור כשר ואמרו וכן כיוצא כהן ר״ל מיהו מן המקרים שמנהג למנוע לותה בעת נדתה אם לא תרעו לה ג׳ פעמים תזרו לה מוסיף מקרים אות על ואם כמו שנמנאת מהן מי שיתנה היפוך המצטיכה לכך ואחרת כאיב הרפש ואחרת התנודדות והפיון נפש ואחרת לפיקת הנוך והדומה לזה:

היתה לפודה להיות רואה וכו׳ בדף סג

וכתל״ת ת״ק ה היום שדר נחנה לרמ׳ כו נכלות והלילה ואם היה מנהג שפ׳ כל שלשים יום אמר ל׳ יסודים שהוא מכוזר טעם ת״ק ניום שלשים כלו אסורה לשמש ואפילו לא תראה דם אחרית היום עד ם פו וזה טעם אמרו כל היום שלה רכי יוסי לומר שהיה תיי׳ת לשמש על פי שעות שהיה מנהגם שתו׳כ׳ ואם הניע מני ה׳ ולא תראה דם תשתר מסופקת ותהיה אסורה לכיתה עד המנחה אם הניע זמן המנחה ולא נחתה דם תהיה מותרת לנעלה כשמרית היום והלכה כדכי יהולה:

היתה למודה להיות רואה וכו׳ בדף סג

זה כלו מבואר מן גדרי פירוש:

נשים בבתולים כנפנים וכו׳ בדף סד

נשים בבתולים כנפנים וכו׳ הדגרים הללו הם מופלים לפי דיני טומאה לא כמכתו בתולים לנערה ר׳יהודה אומר כי יש נשים שמין להן דם בלילה דם כדם ולא דם כת הלים ממש לא תולין וזהו ענין דורקטי שהוא מובכ מ שמות דור קטוש וה׳׳כה כרבי יהודה:

פרק עשירי

תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וכו׳ בדף סד

עד שתהי׳ המכה עד שתת רפא החכ׳ יסור הדם נתולים והנגילו זה כשיהיה פוס שוה ממנו כשעמדה וכשיוסבת מיכו שוה וכל זמן שי_תנה עניכה הסנוי הוה הדם שתולה נקנת העניכים התלה כבר נתו פחה המכה ואם רצה׳ דם לאחר כך תהיה מסורה לכעלה ואם רצתה נם כן דם כל עניכים החלה כין עמד׳ כין יושבת על הקרקע כין יושבת על הכלים הדם הזה ה׳ לא דם נל׳ לא דם כתולים ויש טמא׳ ודברי כ׳׳ם עד שובאי בת ד׳ לילות ופירוש נוהכן לה ד׳ לילות ותסי׳ מותרת לנעל כל ד׳ לילות ממם עד מיבאי שכתי לפיה דוש מכתול נשתת כל כמו שביארתי בתחלת כתובו והוליכני שמות מסי׳ בכלל כל ימי׳ יום השבת ושמותר לנעול הכתול לנתחיל לספרת ואמרו על ולת ליל׳ ולילות ולא וכר ימי לפי שידוע שמורת יכו שבעילת היום נתעב מלר וגמענו מיהנה וכבר ידעת פסק השלכ׳ שבילינו שהי׳ בנות ישרל׳ כן החמירו על עצמן ם פי׳ רוחות טיפת דם כחרדל יושבות עלי׳ ו נקיים וכן פסק ה׳הלכ׳ כבל כתול ולפי׳ היא בת בלית הקטנ׳ כתול בעילת מכ׳ ופורם הילכך יהי׳ לין כל הנוגע בתול ולפילו בלא הביא ומכ׳ לרחות ולא רחתה דם מיפי׳ לין טמיכ׳ ולפילו בעיל׳ לתת ו פרוס מכ׳ עד שתסבור׳ נקיים לתר שיפסוק הדם ותטבול ליל שמיני ולפי׳ מותרת לבעלה כדין כל נדה ונטהרה זה:

נדה שבדקה עצמה ביום השביעי וכו׳ בדף סח

לא הפרים׳ לא נדק עצמה לפרוס מטומאת נדה ולמה׳ סוף הרי זו נפוקת טמאה ר׳ל ם יש ספק וכא ומביאה קרבן ואינו כאכל ומטמרו ומטמא מעת לעת תדע כי כשתת׳ח דם כתוך מי וכת ר׳ל כ׳׳ח יום שהין נל׳ לכר שתטמא למפרע מעת לעת ומטמרו עוד ו׳׳ם יש לה יסת דיה שעת׳ תדע כי הפסד קונעת לה יסת נאוך מי וכת׳ נענין שתהיה טמא׳ נעת הוסת לכר ותהר׳ דיה שעתה ולא תצטרך זוה נ׳ פעמים לקבעו כדין כל ומת כמו שנזכר לעיל לפי שכעת הזה ר׳ל כ׳׳ח יום דמיה מסולקין ומלך רבי יהוד׳ על ריש ומטר פסק נדק עצמ׳ יום שביעי לנדת נסתרית ומנחת טהור לאחר ימים נדק ומנחת טמא׳ כין יושבת על הקרקע כין יושבת על הכלים הדם הזה ה׳ לא דם נל׳ לא דם כתולים ויש טמא׳ ודברי כ׳׳ם עד שובאי בת ד׳ לילות ופירוש נוהכן לה ד׳ לילות ותסי׳ מותרת לנעל כל ד׳ לילות ממם עד מיבאי שכתי לפיה דוש מכתול נשתת כל כמו שביארתי בתחלת כתובו והוליכני שמות מסי׳ בכלל כל ימי׳ יום השבת ושמותר לנעול הכתול לנתחיל לספרת ואמרו על ולת ליל׳ ולילות ולא וכר ימי לפי שידוע שמורת יכו שבעילת היום נתעב מלר וגמענו מיהנה וכבר ידעת פסק השלכ׳ שבילינו שהי׳ בנות ישרל׳ כן החמירו על עצמן ם פי׳ רוחות טיפת דם כחרדל יושבות עלי׳ ו נקיים וכן פסק ה׳הלכ׳ כבל כתול ולפי׳ היא בת בלית הקטנ׳ כתול בעילת מכ׳ ופורם הילכך יהי׳ לין כל הנוגע בתול ולפילו בלא הביא ומכ׳ לרחות ולא רחתה דם מיפי׳ לין טמיכ׳ ולפילו בעיל׳ לתת ו פרוס מכ׳ עד שתסבור׳ נקיים לתר שיפסוק הדם ותטבול ליל שמיני ולפי׳ מותרת לבעלה כדין כל נדה ונטהרה זה:

הזב והזבה שברקו עצמן וכו׳ בדף סח

כיר ידעת הקשיס שכתו כזב שהם צריכין שבעה ימים נקיים ואם ירצו כשם טומאה הימים הרשונים יפלו ויתחיל למכות מכאן ואילך והימי החלה תעבר בין הם׳ וה׳ מי יאי נקיים הם לדעת רבי יהושע ורבי עקיבא כשהת

טומאה כי אפשר שרצו בה טומאה כין שלא נדקו עצמן אלא שרבי יהושע מקל כדבר לפי שהוא ספק וספק היום הם׳ והו׳ ואם אינם רצופי מצריכוהו לתר היום הזה ם׳ ימים נלכך ורבי עקיבא אינו מקלכך ואפשר הו׳ כלבד ומצריך אותו לתשוב לתר כך ו׳ ימים עד שיהיו׳ ימי נקיים רצופין והלכה כרבי אליעזר:

הזב והזבה וכו׳ בדף סט

יהושע כי כל מת מטמא במשא לאפוס רבותו לומר בכאן מטמאים במשא כי כשנאמרו המתים עצמם על הכלי׳ עמהו כולם ואפילו הכנר תאמין ואף אם היה כיכיהם וכין הכלים לכן מטמא מטמאין הם מכבד ומוסב ואף תחת לכן מטמא כמו שהיו מטמאין בעודם נתים כמו שביארנו בתחלת זה הפרק והטעם כזה לפי שהוא מוזהר׳ על תמ׳ הם שיהיו את הטומאה לחלת מטמאי׳ לו מכבד ומוסב והם מתים הוא מדרכן שמת הינו מטמא מכבד ומוסב ולפי סיפרת הוא עוסק מכבד׳ ין המת עוסק מכבד וזה שאמרו הוא שמת מטמא כמשא עד שיתוקן הכבר מלבני ם׳ ברי וכבר הודעתיך פעמי׳ם רבוי׳ כולם כוכי׳ הולכך הנכרי מטמא מכבד תחת מכן מפתח והוא מיכבל הוכים וכשמת טהו׳ מלטמ׳ וסך כבל את שהינו עוסק מכבד ומין דינו כדין וב מישרל מפני שטומאתו מפני זכות מדרכן וכית שמתי שמין כל אפס שמתם נתורת נדה שאתה כעצור שלא תביא טיחדת הנדה שמתה לנדה נטהלה עליה ויתבטלו הנשים הנקיות הקיות סרוחות זה ווה שאומרו כרחשונה סיו מטהילין את הכל ם על נבריהם נדות מתות והיו נדות חיות מפניכות מהן התקינו שיהיו מטהילין על כל הנשים מפני כבודן של נדות וזהו דעת כית שמתי וכית הלל לא הם ימו בעניין זה:

האשה שמחה ויצאה מפנה רביעית דם מטמאו וכו׳ בדף עא

דם נדה הוא לפר מטמא משום כתם הם המתים מטמא כחרל כשיש בו רביעית דם בית שפיתרנו כשני של תלות ותפשו נדה הזה לומרת וזהו כתורת דם ספת ודם שמי ואין הלכה כרבי יהודה ולא כרבי יוסי:

בראשונה היו אוכרים וכו׳ בדף עא

העיקר מנלינו שהיוסבת על דם טהר׳ היכה נעבול יום ולפן הסור כשיבב על דם טהור כבל קדש לא תבע ולא המקדש וכו׳ ולפר התכת כזה שבראשונ היו סבורין שחולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמי ומשום הכי היו מוסרין לותה לבעל נחולין שנעשו על טהרת הפסח ולא היו מתירין לה רק עירוי המים לפי שהיה נלבו וחזרו לומר שחולין שנעשו על טהרת הקדש אינן כקדש והיינו לא תבע נחולין שנעשו על טהרת הקדש ואפי׳ נפנע טמא מת ענמו וזהו אמרו לקדשים כלומר לקדשים ולא לחולין שנעשו על טהרת הקדש והפרש שיש בין מבע טמא מת ובין טמא מת מבואר שמבע טמא מת לפפון לטומאה ושמיכת מת מ׳׳ב הטומאה וכבר נתבארו אלה הפקדים בתחילת זה הסדר ובמקומות שקדמו:

ומודים שהיא אוכלת במעשר וכו׳ בדף עא

לפי שאיפ כמו שבאר לעיל אין לפרש מעשר והעיקר מנלינו מדל ועלה אוכל כמעשר וקונה לו חלה לפי שהעיקר מנלינו חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו ומותר לטבול יום ל׳ בא בהם על כן היה קולה מן הטיהה כשיעור חלה ולא תאמר ורי זו חלה לפי שטומאת אותה פירות כמו שבארנו בטהרות אבל אוכל יום שבילינו כתרומה ובחלה לחת כמו שבילינו בטהרות אבל אוכל אותן והיה מולין ואם אוכל אותן בבל הטיהה מן הטמא׳ ואפ׳׳כ תקיף דבר שבית הטיהה והחל עד שיהי הכל כפילו הוא הבלי לחל ואת אמר הרי זו חלה ולא תבע בה אפ׳׳כ אמרם כי הוברכנו לזה העיקר לפי שם שבילינו בטהרות תרומות שמנוה לתרום מן המוקף ו ודיענו שלא נאמר שם נתיר לה שתקיף ותקרוס לה שם תבע בה ואפ׳׳כ אמרם על מרוקה ומלמה על בבר של תרומה שהוא סה ר לפי שמשקה טבול יום כמשקה שהוא נוצת בהם אלו ואלו אין מטמאין כמו ם כאר בשני של טבו ו ם ואמנם טבול יום עצמו הוא מבואר שבע בשק תרומה פסלו וזה כי המשקה הפסול לפי שמת מוכלי תרומה כמו שפירשנו וביארנו בתחילת זה הסדר בית שמאי סוברין שהיוצב על לם טהור

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0162
DFG

עושר נמלאת ימי טהרה צריכה שבילה ותק על פי שטבלה בבר לסוף שבעה לזכר ומרגע עשר לנקבה ואיה שבילה יום כיון שלרך עיינת ימים צריכה שתחזור ותטבול והוו לאמרו טבלה יום לרוך בעי טבילה ובית סילל שמין כל לותן ימים בתורת יום לחד וכבר טבלה וכשלאו לותן ימים היה כמי שהעריב שמשו שלאינו צריך שבילה:

הרואה יום י"א ושבלה לערב וכו' בדף ע"א

בבר קלס לנו הלבור בהלו ס"ל יום שעמי' ואמרנו שסס ימים לשר סס רלוי לזיבה וכשאר תרלה לס כתוך הלו שלחד עשר יום דיבה שאמתין לותו היום והלילה שסאוכה לו כלימוס תשעים וסבע עליה בותן היה חייב קרבן ושטמין משכב ומושב היה ובועלה וחייבין שטיה על הבעילה שהיה ווו היה ויכה קטנה ושמכרת היום לשר רלת"כ תשבול כעלות השאה כמו שנתבא"ר משכ"ב מבילה ושמכרת כל לותו היום תוספת שמא תרלה זה ושם לא תרלה לס שתים מוכרת לבעלה כשרב ושם

הרון עלך שמאי

כל

הדרן עלך כל היד

המפלת תתיכה מס יש עמה דם טמאה ומס לאו מטורס רבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה דכשכיל התחיכ׳ עצמה לוקח טמאה לפי שם היא מחרכ׳ מרחות דמים מלא בהמ פליגי דבנן סברי לפתיחת הקבר בלא דם רבי יהודה סבר לה לפסר לפתיחת הקבר בלא דם והלכה כרבי יהודה כדתמרינן לקמן כפ״ב גבי מדברים רבא לרב ושמואל מר ודרש קשתם סגים ולפליגי הפילה בריכה שעשה נקבים קטנים קטנים לין קושי לנפליט ולה לפסר לפתיח׳ הקבר בלא דם והא דקאמר הש״ם בכריתות ולרבא לאמר מתוסר כיפורים דוב כוב דמי היכי מתרץ כיוס מרכבים לזכר וביום שמנים לנקבה ולפסר לפתיחת הקבר בלא דם לפליגי דתניא בריית הוא דמתרץ הכי הילכתא לה לפסר לפתיחת הקבר בלא דם נזדמ לקמן בפרק שני והא דאמר רבא לקמן בפרקין לין לרכה של אשה לרחות דם בתתיכה והכא באשה טהורה ומקור מקומו טמא קמיפלגי אמר רבא לפליגי דתניא התתיכה טעון שלוח להתם פליגתיי והא דאמרי׳ שם קרי שיכוייתו דרבא לשמועינן דכ״ע דרשי בכשר׳ עד ם בלא דם לרך בשרה ולא בתתיכה ולא בספופרת ונפקא מינ׳ לדיל׳ דהילכתא בספופרת טהורה ולא בתתיכה טמאה ולא מפני דם שבתוכה אלא מפני דלא לפסר לפתיחת הקבר בלא דם וכ׳ אלפסי דרב אחאי בפרשת אשה כי תזריע פסק כרבא דלפסר לפתיחת הקבר בלא דם וחדר בעי דילמא סיינו דוקא כשנמרה נורת הוולד לפסר בלא דם ופשיט מהסיא דכריתות דבי לא בנמרה נורת הוולד לפסר שפיר בלא דם ולישת דהא לקמן בפר׳ בתרי פסיק רבא בהפילה נפל כל דהו לפיכך לא בנמרה נורת הוולד דלמי לפסר לפתיחת הקבר בלא דם ועוד דפליגי הכא בפלת תתיכ׳ אלמא דאין חילוק בין בנמרה נורת הוולד ללא בנמרה לאין לאמר מי לפסר לפתיחת הקבר בלא דם:

בעא מיניה רבי זירא מרבי יהודה דם בספופרת מהו בנון דאינהו ספופרת עד המקור ויצא דם לרך בספופרת ולא נגע בכשר בכשר לאמר דמעמא דלא בספופרת אלא דילמא מהי בכשר מיבעי ליה ממטמא נפנים כתתין לימא ספופר׳ תניא היא דתניא המפלת תתיכה מעי׳ שמלאה דם מס יש עמה דם טמאה ומס לאו מטהורה ר״י אומר הייגו תכא קמא מיבעי ליה דלא נגע בכשר ולא בתתיכה ר׳ אליעזר אומר בכשר וכו׳ וחכמים אומרי׳ אין זה דם נדה אלא דם תתיכה חכמים הייגו תנא קמא אלא לאו דפלגי פלגוי מיבעי ליה דר׳ אליעזר אומר בכשר ולא בספופרת ולא בתתיכה והני מילי היכא דשיעה אבל היכא דפלגי פלגוי טמא מ״ט בכשר קרי׳ ביה ותתו דכתן למיתי מעי׳ דפלגי פלגוי מ׳ הדם דם נדה אלא דם תתיכה פה דם נדה ולפי טמא אפי בספופרת אמר מקיי בספופרת כ״ע לא פליגי דאין דרכה של אשה לרחות דם בתתיכה ועוד דקתני אלעזר סגר דרכה של אשה לרחות דם בתתיכה ורבנן סברי אין דרכה של אשה לרחות דם בתתיכה ולא בספופרת אלא בכשר ואפילו פלגי פלגוי דאין דם נדה אלא דם תתיכה ולא בספופרת ולא בכשר ואפילו פלגי פלגוי דאין דם נדה אלא דם תתיכה וקשה להתתה לא

מחת סיח ורמי לדבר דקתני סיפרי כפרק דם הנדה לומר לכי מילי לה ונעשה יבם
יבם מעיקרו מנלן ותו הא דתנן הספלת כמין קליפה וכו׳ מנלן דהויה ביבוייה
הוה מלמא מילתי ולימי תד ביבוית לה ומחד קרית לה נפקי ותם לא ניחו מכין
היינו יודעין שהיה דם מעיקרו הלא זה הוה הספלת כמין עפר תלו שתם לה
כימוח מכי לומר כריס הוה ולפתיחת הקבר נמי לא מייתינן סבלבר קטן כוס
לין בו פתיחת הקבר תניא לך מדעיך הס״ם על מתני׳ הספלת כמין דגים
וכו׳ ליס וכ. נמי רבי יהודה בהא ותסני לה לך ליתנה דאמר ר׳ יוחנן מי לעשר
לפתיחת הקבר הלא דם כמחלוקת שנויה ורבנן היא מכל ריס הספלת כמין
קליפה וכו׳ הא פריך דלא מיין בהגהו פתיחת הקבר ור״ל שלמה תלו ר״ל סבירא
דהיה לה׳ רבי רמ״ר ז״ל שהא דתנן בפרק דם הנדה ובשר השת ומטמאין לחין
ומטמאין יבשין והיינו יבשין מיירי שפילו בשהי שפשר לשרות ולחזור לבמות
שהיה דמי בשפשר לחזור לבמות שהיה שפילו זוב וכל הני דתנן לקמן לחין
מטמאין יבשין דקתני לקמן שתם יבולין לשרות ולחזור ל מות שהיו מטמאין
ותתני׳ דם הנדה מיירי נמי שרשת׳ לומו כיבם מעיקרו דאיתא עלה יבם מנלן
תלר רבי יהי בהוויתו ותם ושמ׳ לכי מילי כלה ונעשה יבם יבם מעיקרו
מנלן בלומר דתתני׳ שתם׳ קתני שפילו יבם מעיקרו ומ׳ליה יהיה ביבוי׳ הוה
כלומר כל מה שהיה ושפילו יבם מעיקרו תלמה דם יבם מעיקרו טמא ותיני
מכין שם כן תוך פי׳ סבל שכבת זרע והלא לא היה שלוק ביניהן ובין דם כילדה
שם לא דמתניתין כבן נקיבה תחילתו לף ע״ש שלמן שופי לרחב״ר נימה ושין
ברשה לי דהיה לחי אתני׳ מיירי ביבם מעיקרו תמלי מיבעיה לך ותו הא
דתנן הספלת כמין קליפה היינו דמתני׳ דם הנדה שטמא יבם שלה ולחי הכי
פירוש יבם מנלן וכי תימה לחן הכי נמי ביבם מעיקרו טהור ומתני׳ מיירי בלה
ונעשה יבם כגון הני דתנן במתני׳ הא הא דתנן הספלת כמין קל׳ וכו׳ תלמ׳
יבם מעיקרו טמא היכא דנימום ושמני יהיה ביבוי׳ סוף ודוקא היכא דנימום
וכן פירש ר״י לקמן דאתני׳ מיירי בלה מעיקרו ועוד הניח מדרב יהודה דאמר
שמואל דמוקי פלוגתייהו דרבי יהודה ורבנן בהספלת שתיכה בחתיכה של ר׳
מיני דמים דרבי יהודה סבר דם הוה שקרם ונעשה מתיכה יהיכי על גי דבנן
עליה והטילה נמים שם נימום שמא וגם ליתני בדרב יהודה והטילה לחיים
כדאתני רבי יהודה בבי הספלת כמין קליפה וכו׳ הלא ודאי לר׳ יהודה ופשי לה
נימום שמא ונר׳ לי דהיכא דהיה דמים דמין הכי נמי דהוה מני לשקושי הא לדרב
יהודה הלא לסותר דבריו מתוך סברייתא דנתלקו לף בירוק ולבנה הספלת
כמין דגים וחגבים ושקנים ורמשים שם ים כגון דם טמאה ושם לחו טהורה
הספלת כמין כחמה היא ועוף כין טמאין כין טהורין שם זכר תשב לזכר ושם
נקבה תשב לנקבה ושם היכא יולעת מהו תשב לזכר ולנקבה דברי רבי מאיר
וחכמים אומרים כל שהיכא מצורת האדם היינו וולד הספלת שפיר אלא דם
אלא מים אלא נוזלים היכא מוסמת לוולד ושם היא פרוסה תשב לזכר ולנקבה
הספלת שנולד לו שליא תשב לזכר ולנקבה לא שהשליא וולד הוא שאין
שאין עמה וולד הספלת ואין ידוע מה הפילה תשב לזכר ולנקבה הספלת
ואין ידוע מה הפילה שם וולד היא תשב לזכר ולנקבה ואין להחזיק
בדבריהם הללו שאין לנו בקיאין בדיוקי אלו בגווני שפי׳ ובשיעור שליא הילכך
מוסמין בהן מספק כדקאמר שמואל לחום מוסמת ימי טהרה לא יסבירן לה
עד שיעשיר הילכך כל׳כי היכן המילדת שפק יולדת בזוב הן כתומר בנות
ישראל שמסתירו על עצמן שפילו רואות דם כחרדל ויושבות עליו שבעה נקיי׳
לבי שאין בקיאות אתי עומדות בימי זיבות לו בימי נידות הילכך כולן שפק
יולדות בזוב הן ובריכו׳ שבעה נקיי׳ מלבד ימי טומאת לידה כמו שאנחר לקמן
ויתי טהור לא יסבירן לה במקום שנושגים המילדת לנעול על דם טוהר עד
שיתבאר שנאמר זוהת הוולד ושם ילדה וולד של קיימת ואחר כך יתחת הסליא
הין מוסמין לוולד לחר הלא תולין את הסליא בוולד עד עשרים יום ושלשים יום
ושם יצאת הסליא אחילה הין תולין לומאה בוולד ושם הפילה נפל ושלי׳ קשורה
בו הין מוסמין לוולד לחר היכא קשורה נראיני משיל עליה תומר שני וולדות
שאת נימום שפיר של שליא זו ונימומה שליתו של שפיר זו ובשקומות שבועלין
על דם טוהר בשעה שהן לפרוש ליל תרביעים ואחד לזכר וליל שאני לנקבה הפילו
לא תדאה דאתיך שהורגלה לשאת על ימי טוהר ואפילו תדאה תייסינן שאת
גם עתה תדאה ולאו לועתה לכן יולדענה כשלה שהוא פורש מאכה לילה ו
בשביל שבלו ימי טוהר שלא והכי תאמרינן כפרק ערבי פסחים פיושבת על
דם טוהר לפורה לשאת וכאה תאר רב עוכה ופירש רש״י ליל שאת כדאמרינן
ובשם רבות ופירש לילה ויום וכתב לתן נדאה לו פירוש רבותיו דבכל דוכתא
תאמרינן דעול׳ לחת היו לילה שאת אף אם יום נבי פריסת עול׳ לחת שמוך לוסתה
ונבי מי שהיו נתיו ובנית בדין טמאין:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים שמריהם והכותים מטמאין משכב ומושב תחתון כבעלין מפני כהן כועלי נדות וזן ויושבות על כל דם ודם תניא אלו הם יושבות על כל דם ודם תקנה גדולה היתה להם אלא שרוחות דם לדום ומטמאים לזב ירוק דבר אחר יוסי שפופקות הן ספרות למנין שבעה מתק לה רב דיתר בר אחא ור׳ ספרון ומנן נמי בספרי דקיימא לן מקנאי היום בכותי אחר רבא ר״ש שבנת ורע דשדרה נוכח היכי משפחה לה מקנאי היום בכותי אלא דחזיה שבולת דיומא הכי נמי אחלי עשיקין כגון דחזי סמוך לשקיעת החמה ולימא ליה קרא סמוך לשקיעת החמה הוא דכתיב על ברחיך שבקוה לקרא דליהו לחיק ומוקי לנפשיה אלא דיתיה בעלמא דרש רבי נמי בר אמי לחוקומים לתיובתיה ולאו עיקרה ה ולחיהו גופיה לא שבירא ליה סבי הלא דאתא ואתן נמי בספרים ולא היה יודע טעמו של הדבר לתה היכה סופרת יום שפוסקת בו ולקמן נמי בפרק בתרא שמרינן לטו רב בכותאי אמרה לשמעתת׳ דאתא יום שפוסקת בו סופרתו למה נשנעש בעי מיניה רבי בר אחא פולטת שכבת זרע אחו שתפתיר בזיבה רואה היא ושאר׳ לו דילמא כוצעת היא ולאו שתרה אחר רבא לעוס תורפת שבשת׳ נקי נמי דרואה היא ושאר׳ כמה תשתור שבעה ים כבועלה תשתור יום אחר ולחר תטהר אחר רחצה אחר לכון שלא תהא טומאה מפסק׳ ניחיסס ולישתמיך זב גופיה היכי שתר לטהרתו אחר רחמה שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן הלא אחלי תשב לך למ אחר שלא תהא טומאת ויבם מפסקת ביניהן הכי נמי שלא תהא טומאת ויבם מפסקת ביניהן נראה שדברי רבא נדאה כי היכי להשיב על זה וכעיא ורבי בר אחא לא קשיעא הילכך ים להחמיר כפולטת וסופרת יום אחד ובן לקמן בפ׳ יוצא דופן בשלה דיומו בשלה שמואל מדבי רב שמואל מפולטת יום אחד ובן תנן בפ׳ יוצא דופן בשלה דיומו בשלה תניא כוותיה דרבי שמעון אומר כל שבעת ימים שהאשה מטמאה במשכב ומושב מכל מטמאי משכב ומושב חוץ מאב הטומאה שבעת ימים ועושה משכב ומושב ל

לחנזין שעולה ימי ספירתה לבעלה ושהודה לשמש ומפורש לטהרו׳ ולקודש
ולמקדש ועל בעיה לקושי מהו שתסתור בזיבה דכר המטמא סותר או דילמא
דכר הגורם סותר פרש״י וקרי לעפ״ם שיגיע גורם זיבה גורם מיהא טומאת
יום אחד שילכך סותר יום אחד וכן נמי תני לכך לר׳ לחבין מה גורם לו זובו ז׳
לזיבן סותר ז׳ קרין יום אחד לעיכך סותר יום אחד ועוד הניח רמים מדתני
ר״ם אומר ואחר תטהר אחר מעשה תש זה לכל אמרו חכמים אסור לעשות כן
שלא תבוא לידי ספק כדם תלמה מי לאו משום דשמא תראה דם לאחר תשמש
משמשת והוא תוכח ואינה חוששת שמא תפלוט שכבת זרע ולא משתכר שלא
תתירם תורה אלא על מכת שלא תתהפך ולא תלך כלל לאחר תשמיש כל היום
ונפרק המפלי נבי טעם אמר בעשרי אחד תשמש ונ״ל שיהיו רפולט אינה
סותרת יום אחרון דולמי דם בויבה בזב משום סותרין כל המינין סותרין עד
ערב יום ז׳ אבל פולט שכבת זרע שאינה סותרת שלא יום אחד אם עלה אחר
שם עזרם מקנת היום סוב אינה ם תרת דעיקר סתירה שכבת זרע הוא משום
דלא מיקרו נקיים וכיון שנפרם מקנת יום וטהרה לבעלה בבר שלאו הנקוי
וזוב אין שכבת זרע סותרת וכן וב נמי סרוח קרי בזביעי וסעד לבר מדתנן
נפ״ק דזבים הרואה קרי ביום ה׳ שניה לספירת זובו כ״ם אומר סותר שני ימים
שלפניו וכ״ם אומרי לה סותר אלא יומו וכו׳ ומודים ברואה בדביעי שלא סותר
שלא יומו ברואה קרי ביום ל׳ שם רואה וב מבעי ביום שביעי סותר את שלפניו מכלל
שום הם וקרי אין וב לקרי זוב סותר ביום ז׳ מכל קרי אינו סותר ביום
שביעי תא שמע זיבולי לעיים דהכי קאמר דוב לפי בשביעי סותר הכל וקרי
לפי בדביעי אינו סותר שלא יראו ומיהו נם בו סותר את יומו מיהו מם נפר טפי
כדפרי׳ מה שהזיר ביום ה׳ היינו משום שים חילוף בין וב לקרי בראשים
יום שביעים ב מבתי בדברי בשם ר״ם יוב׳ל והביא ראיה מדם נדה דאינו
סותר לפי שהוא ר״ת דברי ב״ם דאית לסו שיתור בחל עשר בדאית לפ ם מביל ויב״ם
קרי שאינו סותר לאחר טהרה וכבון להחמיר כדברי ל״ה וכן נוהגין בנדפת
ובתשבנו אותמר רב לאחר מיון לאחר הוא התורם ט דתו ותורה ט זיהתו לוי
לא שבי מעייהם נשתם הטמא והטהור נפתח נשתם סטהו׳ הטמא נפתח
מת ביניהו ונוצעת את ך ז׳ ולאחר שבעה מתוך תרבע עשר ולאחר ל״ד מתוך
מ׳ לאחר תרבעים מתוך שמנים ולאחר שמני לרב ריסה לקולא וסיפ׳ לחומרא
ולבי ריסה לחומרא וסיפא לקולא והילכת כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא
תניא ר׳ מריבוס אומר מין לידה סותרת כזיבה מיבעיא לסו מהו שתעלה מביי
אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר אינה סותר׳ עולה וספק נעל הילכו
כרבה בדקי את לן בכל מקום הלכ׳ כרב נר מי על ק״ם כן נתנו רב סעד ם
וכן בשאלו׳ דרב לאחלי וכן ר״ת ורב אלפס ז״ל ורש״י בשם נתנו דאמרי ורבה
תליבא דר׳ מריבוס עליבי ולפי דבריו אינהו מבי סבורי בספק דם ב נם ם בין
דעולין וכן פירש רש״י בכל מקו׳ על ק״ם הוא לחי העומד מפלוגתא ל״ת
ז״ל פי דה״ב כאחבי ויומי ל דה היינו ל״ה על ק״ם והתוספ׳ דחו נל דחיותיו
ודברי הנאוני עיקר הילכך נשי דידן שהחמירו ליפול ז׳נקי ם על כל דחיותיהן
כולן יולדו ז׳ נ ן ובריכין שבע נקיים ויומי לידה אם לא רחצה נהן עולין לה
לשבע נקיי ויולד נקבה ם יומי שבועה רחצן נקי ם ורחצה בשבוע שניה
מיום סותרת ת ם אם לידה סותר אלילו לרבה דוקא ומי לידה פחיב רואה
כיום היא דקאמר עולין הכא אינה סותרת כיון שרחצה לאחר שפירת ז׳ נקיים
תם על פי שאם טמא ורואה מוקאמר הם את שהיא יולדת בזוב שפא ם
ולא טבלה ורחצה הלכי כית שמאי לשיטתן וכ״ם לשיטתן בשלמא לרב דאמר
מעין לאחר סוף מעשה הבי מטמא לה ויבא מלא לילי דאמר שני מעיינות הן
ממא מטמא לה ויבא אמר לך לילי מלא דאמרי כתנא דתניא ומי שיעית ראשו
כשופעת והא ם שרה קתני הכא ביולד נקבה נדה עסיקינן ושבוע קאי אסק
ושבוע נתרא לא פסק וקסבר ימי ל דה פחיבה רואה נהן עולין לספיר׳ זיבת׳
אל את מעין ראיית שבוע נתרא סותרת ספירת שבוע אחרת ויש ללמוד מכאן
דאם וכה דשלחו מספרה שבעה נקיים ולא טבלה ורחצה פחיב אף
ע״פ שבעשרי נדה כראיה זו טובלת לנדה ועלתה לה טבילתה אף לזיבת אף
ע״פ שים לחלק דשאני הכא דראיה זו דימי לידה מינה ג דמת לה לא נידות ולא
זיבות א״ת נראיה מעין לא ק דאמתבר מעין סתירה אלא בימי הספירה
כדלמרינן לאחר תשהר לאחר לכולם שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם
לבבל לא מיבעית לן אם יש טומאה לאחר שהטבילה והלידה מין
נפקותא בספק זב על כל רחיס שתראה נריכה שתשב שבעה נקיים לבל
בפסק דמעין דיולדת כזוב אף לו רחצה בשבוע שני טובלת לאחר לרב עשר
לפילו לא פסקה דקיימא לן מעין לאחד הוא התורם טמאתו והתורם טהרתו
ותורת לבעלה נאקום שנשנו לבעול על דם טוהר:

הדרן עלך בנות כותים

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0167
DFG

הדרן עלך יוצא רופן

בא סימן התחתון עד סוף הפרק העליון אם מולפת אם מתייבמת בת העליון עד סוף התחתון מע"ב שחי תפסר רבי מאיר אומר לא תלבת ולא תתייבם חכמים אומרים אם מתייבמת מפני שחזרו מפסר לכת התחתון עד סוף העליון אבל אי מפסר לעליון לגת עד סוף התחתון מע"ב שחי מפסר והלא כתובת ר"מ ע"ש שחי מפסר לדבקן וניתני בת העליון עד סוף התחתון ואנא ידענ"מ מסוף הלא מפסר הוה אלא תנא אף על פי שחי מפסר ה"ג דרוב התחתון חתי פריסת ומיעוט עליון ורבי מאיר לטעמי' דחייש למיעוט והני מילי כשחפשת אבל היכ דבדק ולא אשכחן מודם ר"מ דחייש למיעוט קרוב ואפי' מסתפק לן אי חזרו מפסר אלא אזלינן בתר חפשת ומיכתב כתב והילכת כרבנן דרבי ויחיד סלקא כרבי דבולי עלמא אתחתון מסתברא מנא הני מילי אמר רב יהודה אמר רב וכן תנא דבי חזקיה ורבי יוחנן אמרי תרוייהו אם מסר יעשו כל חפשת מסר הכתוב מסר לדים לכל עונשין שכתוב בהם מה דים שנסקל אף מסר שנסקל ר"ת אומר אם אחי אם אחי מה אחי שבתחתון אף מסר שבתחתון ולא שבעליון תני דבי חזקיה כך סיו מפרישין ביבמ' כיון שפה תחתון סוב מן מסגיחין בעליון ת"ר כל הנבדקות נבדקות על פי כשים וכן היה רבי אליעזר מוסר לחתנו ולא יפעיל כל מוסר לחמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק נשים נזקקו לותן תוך הפרק אין נשים נזקקו לותן אחר הפרק נשים נזקקו לותן ומותרין ע"ש נשים רבי שמעון אומר אף הפרק נשים כזקקות לותן ומותרות לכתחלה לא תהא נשואה לכהן ותאכל בתרומה עד שתלד ולד של קיימא דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הפלה שיש בה סימנין מפני שחזרו מפסר לכת התחתון עד סוף העליון אבל מי מפסר לעליון לגת עד סוף התחתון מע"ב שחי מפסר והלא כתובת ר"מ ע"ש שחי מפסר לדבקן וניתני בת העליון עד סוף התחתון ואנא ידענ"מ מסוף הלא מפסר הוה אלא תנא אף על פי שחי מפסר ה"ג דרוב התחתון חתי פריסת ומיעוט עליון ורבי מאיר לטעמי' דחייש למיעוט והני מילי כשחפשת אבל היכ דבדק ולא אשכחן מודם ר"מ דחייש למיעוט קרוב ואפי' מסתפק לן אי חזרו מפסר אלא אזלינן בתר חפשת ומיכתב כתב והילכת כרבנן דרבי ויחיד סלקא כרבי דבולי עלמא אתחתון מסתברא מנא הני מילי אמר רב יהודה אמר רב וכן תנא דבי חזקיה ורבי יוחנן אמרי תרוייהו אם מסר יעשו כל חפשת מסר הכתוב מסר לדים לכל עונשין שכתוב בהם מה דים שנסקל אף מסר שנסקל ר"ת אומר אם אחי אם אחי מה אחי שבתחתון אף מסר שבתחתון ולא שבעליון תני דבי חזקיה כך סיו מפרישין ביבמ' כיון שפה תחתון סוב מן מסגיחין בעליון ת"ר כל הנבדקות נבדקות על פי כשים וכן היה רבי אליעזר מוסר לחתנו ולא יפעיל כל מוסר לחמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק נשים נזקקו לותן תוך הפרק אין נשים נזקקו לותן אחר הפרק נשים נזקקו לותן ומותרין ע"ש נשים רבי שמעון אומר אף הפרק נשים כזקקות לותן ומותרות לכתחלה לא תהא נשואה לכהן ותאכל בתרומה עד שתלד ולד של קיימא דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הפלה שיש בה סימנין אם

ואותו יום קרוי תוך הפרק לרבי יהודה הוי ומן הכלות שתי שערות מתחילת היום ולרבי שמעון כסוף היום לרבי נחוניא המכשן פלונית בעשרה ומסיח נכי קדש לביה כדרך וקדש היא עמהם בעיר ופליגו ביומא דמשלם שית והלכה כרבי יהודה לגבי רשמעון כדלקמיה בפרק מי שהוא לחזו: תינוקת שהגיעה שתי שערות חייבת בכל מצות האמורות בתורה ומלגת לו מתייבמת ומן התינוקת שהביאה שתי שערו חייב בכל מצות האמורות בתורה ורלוי להיות בן סורר ומורה מהביאה שתי שערות עד שיקיף זקן שתתמלן ולא יעלו לא שלברו חכמים בלשון נקייה ותינוקת שהביאה שתי שערות היכה יכולה למלן רבי יהודה אומר משירבה שהשחור יותר מרי חברו רבי יוחנן הלכה כרבי יהודה ולית הילכתא הכי ודרשינן בפרק מי שמת ולעיולין ולפתוקי מלרבי יהודה למר של שירבה שהשחור יותר רב הונא שתי שערות שלמרו נרוך בעיקרן נומות למר רב מלכיה למר רב אלפא נר להכה נומות לף ע"פ שלן שערות ושתי שערות לפילו נומות אחת היו שלמן למר רב יהודה מ שתי שערות שלמרו נרוך בעיקרן נומות לפילו אחת על הכף ואחת על הכיסא אניח נפי הכי שתי שערות שלמרו לפילו אחת בנכה ואחת בכיסא אחת על לקצרי מנבעותיה של יד ואחת על לקצרי מנבעותיה של רגל דכרי רבי שמעון ורבנן אמרי רב לעולם עד שיהו שתי שערות כמקום אחד והילכתא כרבנן ורבי פסק גם בכאן כדברי כולן להחמיר אחת בנכה ואחת בקצרי מנבעותיה לא תמלן ולא כם ת לעולם עד שיהו שתי שערות כמקום אחד ואחת היא לה דלין נדולים לין נרוך לשרוק בתחתון כרבנן דריש פירקין דהי תפזר לכה לעליון על היכה התחתון תנו רבנן עד מתי הכת ממהר על שתביא שתי שערות דברי רבי מאיר דברי יהודה אומר עד שירבה השחור רבי יוסי אומר עד שיקיף הערוה בן עזאי אומר עד שתכלכל ולא תמרתם לו דבר וכשנתתי לפני רבי עקיבא אמר לי כלכול זה אינו יודע בן עזאי מה אינו מכיר עד מתי הכת ממהר על שתביא שתי שערות וכן הלכה שתי שערות האמורות בפרה ובנגעים והאמורות בכל מקום כדי לנוף דאמרן בעיקרן דברי רבי ישמעאל רבי אלעזר אומר כדי לקרון בו פורן רבי עקיבא אומר כדי שיהו כ טלכוזו אמר רב חסדא אמר מר עוקבא הלכה כדברי הולן להחמיר מספקא ליה היכה כמה הילכך כמאן הילכך להחמיר מספק מיהו לקרות בו פירון לא תמלן ולא תחלוץ עד שיהא בהן לכוף ראשן לשיקרן:

הדרן עלך בא סימן

הרואה כתם על בשרה בנגד בית התורפה טמא שלה בנגד בית התורפה טהורה על עקבה ועל רחם גולה טמאה על שוקה ועל ערכותיה מבפנים טמאה מבחון ועל מגדלין מבלן ומבחון טהורה רחתה על חלוקה מן החגור ולמטה טמאה מן החגור ולמעלה טהורה רחתה על בית יד של חלוקה אם מגיע בנגד בית התורפה טמאה ואם לאו טהורה כיצד פושטתו ומפשפה בו בלילה בכל מקום שנמצא בו דם טמאה מפני שהוא מוזר תניא כוותיה אמר שלם ספיקו בחתם על בשרה בכתם טמא ספק טהור טמא על חלוקה ספק טמא ספק טהור טהור ובמבעות ובהסיטו הלך אחר הדוב כיצד דמי לי מחגור ולמעלה על בשרה טמא ואי מחגור ולמטה על חלוקה טמא טהור והתנן הרואה כתם על בשרה שלה בנגד בית התורפה טהורה רחתה על חלוקה מחגור ולמטה טמאה לעולם מחגור ולמטה וכגון שעברה בשוק של טבחי בשרה מנופה אחת לחי אחת דמעלמא אחת על חלוקה לחיבי ליה למיכזחי ולא אמרינן שמא הנביפה חלוקה וניחז דדם על בשרה כלאחרינן נבי לכתם שלשה חלוקין ועברה בשוק של טבחי תולה אף בתחתון אחרי הנביפה שני חלוקות וניחו על התחתון לפי שאין דרך אחת להנניף חלוקה ורואה בשרה על חלוקה מעלמא אחת לחי מנופה על בשרה לחיבי ליה למיכזחי לחי מעלמא חיישת מחגורה ולמעלה וכגון שעברה בשוק של בשרה מנופה אחת לחי מעלמא על חלוקה לחיבי ליה למיכזחי על עקבה וכו' בשלמא עקיבה עביד דנגע בחוזו מקום לחה על גודלה אחת טמאה וכו' וימין דנגע בעקבו ומי מחזקין טומאה ממקום למקום ואמרינן היתה לה מבה בגופה דחזיא לתלות תולה על כתם שאינה יכולה לתלות לה על מבה בגופה דחזיא לתלות תולה על לכם שלא אחני רחם גודלה דברי הפרעה לחיתרמי בנגד חותו מקום תני כמ"ל על קצרי מנבעותיה טמאה מפני שהילי עסקניות הן ואפי' על קצרי

הדרן עלך הרואה כתם

האשה

ומנלה דס סיפ טמלה וכתי׳ התחרו׳ טהורות ותולות זו בזו ותס לא היו רחוין לרחות רואין לותן בתולו כן ס״ריות לרחות אמר רב יהודה והוא שבדקה עצמה סיעור ו סת של מניחה כדלמ״רינן סכר לה כבר פלג דאמר כר פלג כל שבעלה בחטאת טהורות טמאו׳ כל שבעלה בתס תלוי טהורות׳ תלויות כל שבעלה טהו׳ טהורות׳ טהרו׳ והכא נמי תס כרקה יותר מסיעור ווסת אחר המניחה אמר כן שפיכת ממנה דס אחר המניחה ואיכן תילות כה ור׳ יוסעיה אמר אפילו נעלה בחטאת טהרותיה תלויות בשלמא התס לימור תתס ענב׳ תלה הכא תס ס תא דה דס מעיקרו מ׳ מין עכשיו ולית ליה לר׳ יוסי׳ ור׳ שבדקה עצמה סיעור ווסת דאין חילוק בין סיעור ווסת ואין לתר׳ סיעור ווסת דלא ין טהרות אפילו בסיעור ווסת טהרותי׳ תלויות דתס ס ת׳ לה מע קרח מי מעכב ס ותס כן מתניתין דאמרי דתולות כה אפי׳ לאחר סיעור ווסת נמי ודלא תי מן הפוסק שפשקו כר׳ יהודה ולי נראה בתחים בלן אחר המיקל ואילין אפילו אחר סיעור ווסת בכתם שנמצא בטהרה ועוד דתס לכר פלג לא דמו בולי התי להדדי דבשלמא בטהרות כיון דבא עור ווסת אחר ס נאו הטהרו׳ מתחת ילה כרקה ומנלה דס אמרי׳ ולאי נעקר ממנה נעור טהרות ניוה מכל הנא מע״פ שבדק עצמה כסיעור ווסת של מניחה אין רחוי טהרות דס המניחה כה דמתח ג׳ ו ככר מלחת מהן ויש יותר מסיעור ווסת מיניחת לותו הרס לבדיקה של ותת ואפילו הכי תלינן בה דמקילינן בכתמי׳ אם כן הוה סר ן אחר סיעור ווסת׃ ת״ר כיצד תולות זו בזו מ׳ וכתם ושתינה מוכרה תולה עוברה בשתינה עוברה מניק׳ וסתינה כיקה תולה עוברה בשתינה מניקה וקנה בשתינה וקנה ילדה וסתינה ילדה תולה ילדה בשתינה ילדה סיו שפיכתו לא סיו דאויין לרחות רואין לותן כתילו ן רחוין לרחו׳ שלש נשים שהיו יושנות במטה אחת ונמצא דס אחת המניקה כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה כ׳ החיצונות טמאות והפנימית שהורה מימתי בזמן שעלו דרך מרגלות המטה אבל עלו דרך עליית כולן טמאות׃ בדקה אחת מהן ומנלה טהורה היא טהו׳ ושתיהן טמאות שתים ומנלו שהורו׳ ן טהורות ובלישית טמאה שלשתן ומנלו טהורו׳ כולן טמאות מלי שנת ריבה דלא מפלינ ואלי שנת שיבה דמצלינ אמר רבי אלי אמר רבי ריבה במסולבות שכולן רנופות ותכופות זו לזו והא דעמו׳ כולן בריבה ובשיבה היא ושמוכה לה כתב הרא״ש ז״ל דלוקה ושנו׳ שמתוך שיכה ן לותה זו אחת זו וחושבין שמא דקה אחת וכיוסה למקום מברתה אבל אם שם כעורות במטה אין לחוש להשמטה שלי אפשר לכל אחד מהן שתדע את מקומה ואם לומרת נראין אלא כאחת׳ למקום אחרת הדם טהורה אבל נמצא ביניהן טמאות ודקה במטה שלש על ה סדינין אבל אם יש סדינים עליה כולן טמאות בין מסולבות בין שלישן אם לבו׳ לפי שהסדין עשוי להתפך דומיא דעליון וה דקה שניה מתכסה בו ונראה לי דבריו בשל ן העליון שמתכסה בו שלוח הוא חוור ולא התחתון אמר רבינא הלי לשנה ניסת לע״ג דלקבולי לא מיבעי למיסת שהיה בדיעבד והכא בתר השלין אם ישמעאל את כל פנרי האנשים אשר הנה כיה נדליה וכי נדליה הרנס והלא ישמעאל הרנס אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח שאמר לו אלך עמון אלא את ישמעאל להכותך נפש ולא אם תעלה עליו הכתוב כאילו הרנס׃ הנהו בני נלילה דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטיהרינן אר אמר להו היכי תיעביד לא אלי ריבה קטלי לכו אטהרינכו הא אמור רבנן הלי לשנה ניסת לע״ג דלקבולי לא מיבעי למיסת מיבעי ז לטיהרו׳ נפשייכו פירש רש״י למיסת מיבעי ושמא הרנתם ואסור להניל אתכם ותימה הוא לפרש כן וכי אם יבא קול על אדם שחטא נסניל קול בעלמא יהא אסור להניל נפשו ונראה דבדי רבינו אחת שפירש בשלשלאות אם הרנתם מייבתם דאמי למלך שהתרה מלפנל דינתין וכעונין זה דוקא ים לחוש לליבנא ניסת היכא ם כול לבא לידי היוק לו אז לאחרים אם לא יחוש לו כרך עובדא ובהדיא דנלילה נן מחיקס אבל בעניין אחר אסור אפילו לחוש לנלגול הרע ולהחמינן כלל׃

הילכות כלאי בגדים

אמר רפרס בר פפא כגד שאנד בו כלאים נוהגו ומותר אחר לים רבא לרפרס בר פפא מנא ליה לסבא הא אמר ליה מתניתין

ליה דתנן בודק עד שמגיע לסלע או לקרקע בתולו׳ אלי לי׳ אימור עורב נטלה הבא נמי אימר וכיתנא לא סליק נהו ניגע בהדי הדדי וכיון דלא ידיע אימור מיבתר נתר׃ אמר רב אחא בריה דרב יוסף משמיה ד׳ ר ז טרח הלי אחן דאבד ליה חוטא דכיתנא בגלימא דעיזא ולא ידע אי נתיק אי לא נתיק ספיר דמי מ״ט מלתוייתא שעטנז אמר רחמנא על שיהא צוע ושוי וגנו ורבנן סוף דגזור כהו והוא כיון דנתקיס נתקיס מתק ף לה רב אסי ואימא לו צוע אלא לו שוי ז והילכתא כמר ושוי מדפקינהו רחמנא בחדא לישנא עירם דר״ צוע ושוי וגנו שיהא הפשתן והצמר מתוקנין יחד במסרק ושוין יחד ואורגן יחד דגנו חייכו אורג וקשיא דר״ אמי הוכן להתיר כולא ס נגיעית והלא התכלת צריך לחיות סרוק לבדו ושוי לבדו וגנו יחד דחייכו אורג וקשה דר״ל אמי הלי חוטא דכיתנא בגלימא דעיזא ספיקא דרבנן והלא כל אחד היה צוע לבד ושוי לבד ואורג יחד ודוחק הוא לומר שלא היה צוע אלא לו שוי ועוד אמי פריך ואימא לו צוע לו שוי לו כדו דצוע כלא נו לאו בגד הוא דכיון דאיכו אורג ואין לפרש ואימא צוע לו שוי לו כדי נו לו נו לחוייה לחם כן צוע ושוי דכתיב רחמנא לחם ל ה דכיון דכנו לחוייה קוי כלאים ועוד מ״ם צוע ושוי דקאי אכל אחד ואחד נתרגים ופשתים לחוייה וגנו קאי אתרוייהו כחדא ועוד סיכי מסכחת לה כנו לחוייה אלא צוע ושוי ועוד אמי ג׳ יך קרא לאורגין הא מיבעיו נפקא דאתי תכיפו׳ תיכוך וכל שכן אורגו ופירש״י שעטנז יהו ם הא כל אחד צוע לבד ושוי לבד נו בגד ואחר כך מחוכר יתפיו ונוזה יו סזור כדאי כן בפסכת כלאים גלו ואל ז ר׳ לחכיו שכשמים לשון עקם ופתלתול לפי שחוט מתעקם ונפתל והא חוט סוי ספיקא דרבנן לפי אלא היה סזור ופריך מגלן דכעיגן כל שלשתן יחדיו חיישת חו צוע ושיבדו עיין לבדי חו טוי׳ אלא צוע וגנו כיצ ן בגדי נרואי׳ אלא שזירי ואלא ם עי חו גנו כזור פשיל על גיר ופשתי ואכנו והא דאיעטרי׳ לפשתי כלאים בג ניה משום דכעיגן חיישת חוט של תכלת סזור כדאיתת בעירובין נפוק בתר המונח תכלת בסוף לשלש פסילף חוטין כשרה ואוקי לה כשזירי דכיון שמזורין זו אי לפשת תכלת טוין וכשפרי מפיק לה מקרא דשזורין כעיגן וקאי אחתם פתיל תכלת שיהא טוי׳ וסזור אין לי אלא תכלת לבן מנין לחמרפ תורה תן תכלת בל׳ ת״ן לבן אמה תכלת טוי׳ וסזור לבן וסתם כנגדה כלמרינן בפרק כתרא דעירובין ודילמ׳ אתעטת דשיפתה דגלימא עייפיכו והא דתכן בתוספתא בפרק שני דכלאים תייבין משום כלאים אלא על טוי׳ ואורג אבל לא תלבם שעטנז עד שיהא צוע ושוי וגנו לאו משום דכנו חייבו אורג לחם כן היה לו לומר דחייבו משום צוע ושוי ואורג אלא לאו למדרש כל שעטנז קשתא אלא משום טוי׳ לחודיה נקטיה אבל אורג נפקא לן מיחד ו תנו רבנן בפרק שני דכלאים אין לסור משום כלאי אלא נמר ופשתים כרבגיב לא תלבש שעטנז נמר ופשתים יחדיו נמר רוא נמר רחלים ואיל ולא נמר נפלים ואורגין וכירושלמי דריש לה מקרא דכתיב ומיסב מלך מוליב היה נוקד מהו נוקד רועה והסיב לילך ישראל מלה שלך כריס ומלה שלך אלים נמר אין לך קרוי נמר אלא נמר אלים וגן פשתים דקאי אחיין לו סם לעוי אבל לא פשתים שלים ולא פשתים קינוסים פירוש אין פשתי׳ן הנקראי׳ כך נמר נפלים ונמר רחלים שהיין זה כזה אם רוב אין הנפלים מותר ואם רוב אין הרחלים אסור אם רוב אין הנפלי׳ מותר פירו׳ לערב כאו פשתן כי נתבטל נמר רחלים נרוב וכן פשתן וקנוסים שערבן זה עם זה אם רוב קנוסים מותר לערב נו נמר וגרסינן בירושלמי נמר ופ״ת שהיין שהיין שהיין

תמו הילכות כלאי בגדים

תנו רבנן כבר נצטוו מטעמ משום כתם רבי יוכתן בן יוסף אומר לינו מטעמ משום כתם אלא התירו נבעוני לנשים אלא להקל על הכתמים כיצד נתנן כפולמוס של מספסינוס נזדו על עטרן מתכים ועל החירום וכקשו לנזור חף על נגדי נבעונין ממרו הח עדיפא כדי להקל על כתמיהן הרמב"ן ז"ל פסק כרבי"קמ והרמב"ם ז"ל כר' יוכתן וכתבתי סופרין להקל: כל מסה שיש לה וסת דייה שעתה אלו הן הווסתות מפקקת מעטפת מוסנת בני כריסה וביפולי מעיה וסופנת וכמין נמרמורו לחוץ מותה וכן כל כיוצא בהן כל שתקנע לה וסת ג' פעמי"הרי וסת מפקקת פי רב"ח מסטרי"ל ויר והוא מלם שפוסט יכנרו וכפר ר"אליעזר דמילה נבי פיהק ומת פי' כתי"ליר כלעז והוא מ"ם הפותח פיו וכן נר' מהא דתניין נברכות נבי רבי כשהיה מפקק היה מניח ידו על סנטרו וכערוך פירש קול היוצא מן הגרון מתוך שתוכל מחכל וכולן דברי מלהים חיים דכל חוש סימני הנוף כיון שחוקקה בו הוא סימן להתעוברו עקירת הלם וביהוק וניהוק דתר ויוצא לה הוי קביעות וסת דתין זה סימני כי הוא זה דרך כל הלם אלא כמה פעמי עושה כן זה אחר זה וכל אלו ווסתות דנופה תין לפס ואין קבוע תכל פס היו ווסתות דנופה לעניים יהושעים כגון מרפס חדם להפס חדם או מעשרים יום לעשרים יום קבועה לה ווסת לומן ולחוש ווסתה ואינה חוסנת אלא לפניהם ביתר מידי דהוה פיומים וקפיצות ואם הגיע הומן ולא פיהקה או פיהק כלא תותו זין תינה חוסנת ואפי' לא נדקה הרי היא בחזקת טהרה וכן הוסת אינו נעקר עד שתפיק שלשה פעמים בחותו הומן ולא תרמ וכן כמה פיוצא תות יום הפיהוק נריכה לפרוש מבעלה כל העוב כדין ווסת לומים לחודיהן תכל וסת של פיהוק ואם פיהקה נרפס חדם ורחתה כר"ח ורחתה וכרפס חדם הר' רחתה כלא פיהוק הוכר הדבר שרפס חדם נוכח ולא הפיהוק תכל אם פיהקה נרפס חדם ורחתה כר"ח ורחתה ופיהקה בכ"ט לחדם השלישי ולא רחתה ולאחר כרפס חדם רחתה כלא פיהוק אבע"ה ווסת לפיהוק ברפס חדם והא דלא תולי כי פיהקן אחם משום דחכתי לה הגיע ומן הפיהוק וכי האי גוונא אמ' לעיל נבי קפיצה ואם פיהקה כי אם חדם ורחתה ברפס חדם ורחתה וסוב פיהקה כתוך החדם חוסנת לאותו פיהוק ו' סורה לפסק עד שתכדוק ואם בדקה ולא רחתה הינה חוסנת סוב לפיהוק נרידה תכל עדיין היא חוסנת לרפס חדם שמא תקנע לרפס חדשים ואם פיהקה ורחתה ופיהקה ורחתה וסוב פיהקה ולא רחתה סוב ת"ק חוסנת לפיהוק נרידה תכל כדי"ב לחום שמא תקנע לה וסת פיהוק לעתים ידועות כגון אם היה בין פיהוק לפסק לשני ליום וכין שני לשלשי יום לכשתניע ליום חוסנ' שמא תקנע לה וסת מפיהוק משלשי לשלשי כלומה דקוק הרמב"ד ז"ל: כל מסה שיש לה וסת דייה שעתה תנייא חדא ויתנא כל מסה שיש לה וסת דייה שעתה התם כיוסתות דיומי הכא כווסתו דנופה כדקאמי היתה מפקקת וכו' ווסתנת הם ת"ק שמע"מ אלא תא"ר עולא כדיה דרב עולא לפתוויי מתי תמ"ר רבה בר עולא לפתוויי דתמ"ר בכל עליה ותיבדי בכדי עליה ורותתת ונופה וכן אם אכלה סוב ורחתה בגל ורחתה כספס פלפלין ורחתה היא למולה להיות רואה בתחילת היוסת כל טהרות שעשתה בתוך היוסת ט' ורות ר' יוסי אומר אף ימים ושעו' ווסתו' היתה למולה להי' רואה עם הנץ החמה היינו אסור אלא עם הנץ החמ' ר' יהודה אומר כל היום אלא תניא כוותי' אמ' ר' יוסי ימים ושעות היתה למולה להיות רואה מיום עשרים ליום כ' אסם שעות לפס שעות הגיע יום כ' אסור לפתם כל פס שעו' דברי ר' יהודה ור' יוסי אתיר עד פס שעו' ותוספת לפס שעות עברו פס שעו' ו' רחתה אסור לפתם כל היום כולי דברי ר' יהודה רבי יוסי אתיר מן המנחה ולמעלה רבי יהודה אומר כל היום אלא תניא כוותי' ר' יהודה אומר כל הלילה אלא לא קבעה הא דרגילה למיחוי בתחילת יממא והא דרגילה לפיהוק ווסת לומן ולחוש ווסתה ותינה חוסנת ולמחר ווסתה ותניא סידן ר' יהודה אתיר לפני ווסתה ותוסרה לפס ווסת ולא קבעה הא דרגילה למחוי בתחילת יממא והא דרגילה למיחוי בסוף ליליא חו בודקת עצמה ואם מנחה טהרה אותרת לפתם מיד: כתי הרמב"ד ז"ל אם רגילה לראו בהכן הפתם ולא קיים לה שפיר אי קודם הכן חו לאחר הכן יש מחמירין ואסורין כל הלילה וכל היום ול"ל כיון דווסתות דרבנן כ"ש סמוך לווסתה הלכך הוה ליה ספק דרבנן ולקולא ולא חיישינן אלא ליום שהוא ודאי ביומי נדתה והכרע הוא להקל ואם רגילה לראו דאיה מכוכה מקודם הכן מחמ"ע אחר הכן תיכא

ובל פסתן סכיב ידו וקוסר ידו מתחממת נאסור משום כלאים: תוספתא מספלנית מלובשת וערטיל אין כהן משום כלאים פחין זה דרך חימום:

הדרן עלך האשה

תנוקת

וקריבה שבעה נקיים ושכילה כעיקר וכה תלה שלין לחו מטמאין משכב
שתקנים בשעת בעילה משום ל' מו כלה ולילית היה תלה שפק וכתב הרא"ש
ז"ל ולחיני עומד על בירור דבריו בשם שלשה שלין לחו מטמאין משכב התחתון
בשעת בעילה משום דלמו כלה ולילי הוחי ולו כיתה כלה ולי"כ וס ים טוחה
ושה"ם כומן הזה לטמא משכב שתחתים ונרחה מדבריו שחסור ניסן על
מיטתה של כלה לפי בשעה שלינה במטה משום הרגל ודוקא כלה ולילי לחכל
כלה אותר ליסן כ אותה מטה לחחר שעמדה מלי ולחפי בלותי סדין שכלה
עליו ולילי"ם שלין זה מן ההלכה הרי הן דבריס שכדעת מכרחת עליהן עכ"ל
הרא"ש ז"ל ל תנו רבנן בשלח ורחתה דם מחמת תשמים משמשת פינם רחשונה
ושניים ושל שית מכלן ולילך לח ת שמ שלח תתנדם ותבשל לחחר בשלח לחחר
ורחתה דם מחמת תשמים משמשת פעם רחשונה שניים ושלישית מכלן ולילך
לח תשמש שלח תתנדם ותבשל לח זו כדי שלח לחחר ורחתה דם מחמת תשמים
משמשת פעם רחשונה שניים ושלישית מכלן ולילך לח תשמש על שתנדו שלח
עשמש כיצד כוחל עצמה מבילה שם פרוטה של מכ"פים רבוץ לתוכ וכתוכם
מכחול ומוך על רחשי נמנ"ם על רחשו בירו שהיו מ ים זקוק ואם לחו בירוע
שהוח מן הכ"דין ואם יש לה וסת תולה בוסת ואם ים לם מכה תולה כ וכתה
ואם היה דם מכתה משונה מדם רחיתה תינה תולה ונלמנת אחה גו ר מכה
ים לי בתוך שחקור שתמנם יונח דם אחר היה לקים לרבי יוחנן ותכדוק עשמה
מביחה שלישית של בעל רחשון אחר היה לפי שלין דם כל המנכעות שוות פרט
דם ו שבעל אחר לח עמטרך כדיק ואומנ שתתגרש ותשמש לשני בלח כדיק
ועשה שלין אנו בקיאין בכדיקה ועוד שאפילו ידוע שכח מן הכולין הרי נזרו
בכנות ושרש כל רוחה דם כט פת תרבל שיושבת עליו שבעה נקיי ואין לכרו
נרחין שחחיר מדם יולדתו והוניח מכה אבעלה רחה בקיאו שיך בכדיקה
ו לרחות אם הרם הוח כרחות המוך לו מן הכולין ואם רב שלפם ל הניח
בהלכותיו לומ שמוכין על כדיקה ו לעכו מעשה ואם שכתב שנזרו בכנות
ישרש כל רוחה דם כטיפת תרבל שיושבת עליו שבעה נקיים שאפילו ידוע שכח
מן הכולין לח ידעתינה רמוזה בזוהר ו בכם רבי יוחנן הוח דאמר בנות
ישרחל החזירו על עצמן אפי רוחות טיפת דם כחרבל בסתם רמייה הוח
דק"ל אם אים ידוע שכח מן הכולין בזה לח החזירו לטמאות דם סתם
ואין לנו שלח מה שמוכיחין לנו בהם"ם אם לדם חשוב מרוב עכותו ושריגוף
חינו רוצה לסיוע על עצמו לעשות מעשה ינכג מיד פרישותו לעצמו מכל מ
ניתן ל כתב בספר להורות הכולין כי מנינו הרבה בהם"ם שתזו
חכמי לתקנת עגונות וסקילו מחר כל שכן שלח יורה לחדם להחמיר מ עתו
אם לח שיב ל רחיות ברורות מן הם"ן גם הרמ"ן ז"ל כתב דשבחו מן תולין
במ"ם רי לפי כ בועל לת הכתולה מהרו ונמנו שם כועל בעילת מנוס ופורש
ואין לך מכה גדולה לתלות כה יותר מיכת כתולים וכדמסן בית הלל אומרים
עד שתהיה התבה ועוד שאם אתה אומר כן לפי לת לריך לבדוק אם בעתה
דם מבית מדם רחייתה ועכ"ז אין אנו בקיאין במרחה דמי ויודע לו אם בעתה
אם לאו ולפי מה שפירשתי לעיל טעם אומרו ז"ל וחוש לכ"ע שוב כידו שמי שפשר
להיות בעכין אחר או אין רחייתו מדם כתולים כלים ועוד אין רחייה מלחת
פריצה אם ל בעה לו שאתה חוסרה לישוב עולם ומצינו שהקילו בה חכמים
מכנה שלא הניחוה חבמים נדיקה על שתתחוק בהנכעות ובכחות מילי לח
תנטרך בדיקה כל שכן אחר שהביא לך שהיא נדיקה שלא נחחיר
עליה לכעל נדיקתה מרחיות נרועות שאין בהן ממש ואם דקדקתי שנדיקין
אנו לבדוק אם דם תכתה נשתכ"מ דם רחיי ואין אנו בקיאין לידע נם זה אינו
כלים לעולם עד שתתחזק בהנכעה ובחזקה אנו אומרים להקל ואם יש לה ווסת
תולין לעולם להקל בווסתה ואין כדיקה נם אם יש לה ווסת תולין לעולם
בחכתה נם אם עד ג ודע לנו על פי חכם שהרחת לו דם רחיית קוד שחיכה
לה חוכם זה על פי עצמה אבל אם הסתם קודם שבדק לנו על פי עצמה דם

זה משונה ממרחה דם שהיתה רגילה לרחות לו מדם שהיה רואה עדין שלח
בשעת תשמיש או שתרחה שניהם לחכם וזה יוכל לדע דם לידע אם דם דומ זה
לזה לפי שהינו נקי בחילוקי מרחות דמים טהורים וטמחין כשני דמים
שלפנ ויוכל להכחין אם דם שהין או מכונין במרחיהן וכל זמן שלא יתבאר לנו
שדם משונים מן הסתם אנו תולין בדם מכתה אמר רבינו תבעוה ליסתם
ונתפייסה נדיכה ליטב שבעה נקיים לח שבו גדולה ולח שבו קטנה דחיישינן
מתחת תיח ד ורחתה ט פת דם כחרבל ולח הרגישה כי ונדיקה ליטב ו נקיים
מון מן יום שתב עה ויש מן הגדולים שבדקו שלישה נדיקה לח הפסק טהרה
ולח כדיקה כלל בימי הספירה לח בתחילין ולח בסופן שלח כל שהתינה ו
נקי ס תר שהביעה הרי היא טוכלת וטהורה לח רחתה כלום שלח
משום רחייה בעלמא ולח הוסקה מעייכה פתוח להבדיקה כדיקה וסעדו לת
דבריהם מעובדא דרבי ולישסק לבריה כי דבר תביכה ומ"ל פלוני נכתוב
כתובה ויעבכ שבעה יומי כתר ה זה יומ ואתי ואמר ליה מאי טעמ עבל
תר הכי ואז אמר לו מאי טעמ עבר תר הכי ורב תביכה לח נוה לבדוק לת
כתו כי היה סרור דבה לח אמר שלח בגדולה שבל בתו שהיתה קטנה לח
היתה נדיכה ליטב שבעה נקיים ואף על פי כן בועה ואינה רחויה כלל לחם
כן הפילו ישיבת שבעה מן כאן ולמה תושלת יש בהמתנת שבעה ומ"ל כיון
דרב תביכה טבר דהקטנה לח חיישינן לחימור שלח ס"ל בכריתי חשבנו תשבו
ליה לכתוב כתובה אמר ליה ליעבר תר עד תרבה מחרינה אמר ליה מאי
סבר לה תר לח דרבה תבעוה לינם וכהגו העולם שלין חילוק בין קטנה לגדולה
ולח הפרים כתו כל שבעה קודם החופה ויש מן הגדולי שבה בי שהיה נדיכה
הפסק טהרה אבל בדיקה כל שבעה נדיכה ו דעתם מני משכיי לחיישינן בכל
יום שמא תר ה ליותר שהיה קרובה לזמן החופה יותר לבה הומה ומשם
ותדיר חיישינן שמא מחמת תימור תרחה הזב ולכן הוכיח רבה בדבריו שבעה נקיי
לח משמע ל מרה דרבי זירא שלח לפלוני קודם שבנגו חומרה דרבי זירא דבימי
רבה ל היה שה חומרה דרבי זירא בכל מקום בדקתאמ ליה רבה לרב פפא
אמינה לך מיסורה ואת אמרת לי תימרה היכה ד תימור מחמור ושיבה דלמ
מחמור לח מחמור שלח שבעה נקיים דקא אמר רבה בריה שיהו נקיים בבדיקה לבבל
יום חיים ין שמא מחמת תימור תרחה הזב והוכח שבדקו עצמן יום רחשון
ומנאו טהור ושמר ד לימים לח דקדקו רבי ל עור תומר ד ר ין נחוקת מקרה
רבי יהושע תומר אין להם שלח יום רחשון ויום שביעי בלבד רבי עקיבה תומר
אין להם שלח שביעי בלבד תניח רבי שמע ן ירבי יוסי תומר נרמין דברי רבי
הליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבה מדברי כולן מבל הלכה ברי
מיבעיה להו זב ושבה שבדקו עצמם יום רחשון ויום שמיני ומנאו טהור ושמר
ימים לח נדקו אלא מהו שיבדקו בתחילתן וסופן בשיני והכח תחילתן מיכח וסופן
ליכח מי דילמח תחילתן לפי על פי שלין סופן רבח תמר היה ה תחילתן לפי
על פי שלין סופן ורבי חניכה תומר תחילתן וסופן כשיני והכח תחילתן מיכח
סופן ליכח מ עור רבי ירמיה תמר רב שמת בר לוה תמר רב נחם שפרישה
בטהרה כשלישי שלה כופרתן לשיני שבעה נדה למה לה שפורין לחת
זבה ל תיר ליה רב שמת לרבי ירמיה בר מ"ל רב כ ותתי אמרה לפמעשתה
דחמרי יום שפוסקת בו סיעורתו לשכן שבע תמר ליה כי קחמ רב לבר מלישי
פשיטה לח נדיכה דלמ בדק יום ראשון חלח עד יום שלישי שהם קל מכל
תחילתן לפי על פי שלין סופן והכח קל מכל"ן סופן לפי על פי שתין תחילתן
מהו דתימ תחילתן סוף דחיתחזק לוקמ נהו בחזקת טהרם לח
קל מכל סופן לח
קל מכל"ן ופסק הרא"ש ז"ל והלכה כרב משום דרב שמת ורבי ירמיה שקלו
ושרו חלישיה שאם שבידה להו פיוחיה ועיד מיפריך עליה מברייתא דעושה
נפרק המפלת ושבי לה לאו אי לומימנה כרבי עקיבה דאמר בשתין שפורין
כפשוטו אבל תימ דלרבנן לח בשתין שפורין בשלישי דתניא עושה שלמים
יום אחד טהרה דחיישי דלרבנן לח בשתין שפורין בשלישי ואמר רב
יוסף דיחיה בעי אחת ושבה לבבל כרב ומ"ש דדקי לה רב לחת כרי דרב
בשהרה לבדוק עצמן שידוע שנפסקם מעיה בדקה ומצאה טהורה אבל בשלישי
כשוהר כפשוטי שלה ולמחרתן ת שמל למנות שבעה נקיים ובחזקת שבע נקי ס
תבדוק עצמ בכל יום ושהגו הנשים לבדוק ת עצמן ואת תלמן בכל יום ואם בדיעבד לח כדקה
אלא יום הרחשון לוב ום הסכימו קריגן בהן נקיים דקיימא לן כרב ואמר
תחילתן לפי על פי שלין סופן ומ"ש אחת תחילתן מב"ח לח בדקה
עד יום הסתימו לח מיקרו ספורין לבדיקה בתוך שבעה בעינן ז"ת ב הרא"ש
ז"ל אם בדקה עצמה כראוי שבעה הסבעה ולח בדקה לח בתחילתן ולח בסופן לח
ממעטינן ומסתברה לקולא שהרי שניהם בהפסק הנדה נידם שבדק עצמ ביום
הסכימו שחרית ומצאה טהור ואחר שבעה ימים בדקה ומצאה טמא הרי זו
בחזקת טהרה ומכתים לימים בדקה בכל הנדתה ומצאה טהור הרי זו
בחזקת טהרה הבא בעונה בדיקה והכח בעי בדיקה הכא שני לח בבדיקה

הלמנעי ורבה מני לה נגדיק המנעי והלן הלוי ולא כתב שיעור למור נדיק
וזבה כגריסה שבעה נקיים מבדיקת נדה הקלה שיעור גריסה אלא הפרשת
טהרה בין בשעות לבד ולילי רוחה כלן שפק למסתברת דעדיק המנעי
יותר מן ספק דלמיתוק בטהרה כל הימים שלאחר הבדיקה ובדיקה שלמבעי
לייני שתבעים בגד לבן או שמר בפן לחורין ולסדקין עד שקום שמשם דש
ולא שתבעיסנו מעט לקנח את עצמו דהיינו קיבות מיקרי ולא בדיק כדמשמע
לעיל בשילהי פ"ק בעי מיניה רבי אפי מרב הונא לבשה מהו שתבדוק
עצמה בתוך שיעור ושפת ומי שבשת בדיקה בתוך שיעור ושפת ואפילו מיושו
שיעור ושפת שלל לשמש ועד שעומדין בגד כמשקוף כיניק השמש נכנס עד
הוי ושפת שאמרו לקינוח ולא לבדיק אלא בלא הכנס לחורין ולסדקין קינוח
מיקרי ולא בדיקה ר' לדיקה הוכרה מנלן דאמר ושכח תני רבנן ושכח כי תהיה
וכה יכול אפילו ובו' מכל מקום תהיה טמאה תלמוד לומר והיה גילתה את
מקור דמיה לימד על הדמים שיהיו מן המקור יכול על כל מכאה ושכח תהא
טמאה ת"ל דם ודין דם אלא לחוש מין לי אלא מראה דם לחוש כשהוא
לומר דמים מלמד שדמים הבאין עם הלחוש ושאינן עם הלחוש כרכום
וכמיני מדמים וכמוהן וכ"ש חומרים חף כתימי בשר בלי וכמיני תלתן וכ"ה
מטהרין בכשרם מלמד שהיו מטמאה בפנים כבתוך ובה שיהיו טעון בדיקה
שיהו טעון ניתוק מים מיים היו מטמאה בפנים כבתוך ובה שיהיו טעון בדיקה
מיים היו ואין שלא מטמאה בפנים כבתוך מין לי אלא נדה ובה מנין תלמוד
לומר ושכח שבעת ימים תהיה בנדתה ולא כויבתה כל שבע יכול עד שתהא
רוחה דם כל שבעה ת"ל תהיה מ"ע שלא ראיה תחת מנין
שלא ראיה טובלת מבעוד יום ת"ל שבעת ימים תהיה בנדתה תהא בנדתה
כל שבעה ומשם כי יהיה זוב דמה בין בשורת בין שפחה בין מבוהלת
בין כת ישראל ימים שניס יכול ימים הרבה תמר ר' עקיבא כל שמשעו מרובה
ומראה ממועטת תשבת מרובה לא תשבת תשבת מועט תשבת ר' נחמיה
וכי למה הדבר דומה לו שנעול והלה לא כח לנעול שלא לפתוח לם לתוך מועד
ימים והלה מ' נו שלא קלף שלא ריבוה ובשחתה לומר ימים שניס תשבת
לומר רבי מנא משום רבי יהודה ימים שניס יכול ימים הרבה לם מרובין הן
והלה כבר נאמר רבים הלה לא דבר אלא בימים מועטין וכמה הן הוי לומר
ימים שניס רבים שלא יכול רבים עשרה תמר רבי מה ימי מיעוט
ימים שניס רבים מיעוט רבים שלשה יכול שני שלשה הרי תשע וכי נאמר
ימים רבים והלה לא נאמר אלא ימי רבי הא כיצד הרבים הללו יהו מרובין
על שניס וכמה הן הוי לומר שלשה יכול הרואה השלשה בתחילה תהא וכה
ומה לבי מקיי ושכח כי תהיה וכה כרואה יום אחד מבל הרואה שלא בתחילה
תהיה וכה ת"ל על נדתה אחר נדתה היא מטמאה ואינה מטמאה
בתחילה מין לי אלא מופלג מנדתה יום אחד בימים שלשה מרובעה תשבה שבעה
שמכה תשבה עשר מנין הא מצינו בראשי שנות ראוי לסמיך ולומר לי לבניה אף
לבי לבניה את אלו שהן ראויין לספיר שיהו ראויין לזיבה ומנין לרבות את אחד
עשר ת"ל בלה עת נדתה או יכול אפילו מלי מרבה את שניה אמרת לא
ומה ראית לרבות אחד עשר ולהוציא שני עשר מרבה אני את אחד עשר כי
הוא ראוי לספירת או כי תזוב ומוציא אני את שני עשר שאינו ראוי לספיר
או כי תזוב מין לי אלא הרואה ב' ימים שהיא וכה גדולה מנין שני שתהא
וכה קטנה ת"ל ימים ומנין תפילו אחד ת"ל כל ומנין שמוספת יום
כנגד יום ת"ל טמא יהיה יכול כשם שמוספת אחד לאחד כך תוספ
שניס לשניס ודין הוא ומה הזב שאינו מוסיף אחד לאחד קופר שבע לשתי
דלות וכה שהיא מוסיף אחד לאחד אינו דין שמוספת שניס לשני ת"ל יהיה
לה מין לה אלא יום אחד ושהרה מזובה בשתפסוק מוזבה וספרה לה לשמה
שבעת ימים יכול בין סמוכין בין שלשה אחד אחר אחד
לכולן ר' שמעון אומר ואחר תטהר ואחר המעט בין שכלה טהור לבתעסק
בטהרות אבל ממרו חכמים לא תעשון כן אלא תבא לידי ספק כלה לנקטי
מהני מתניתין דנדה לתורייתא היכא דקתני ואחד ואחד יומא אחד הוי יומא
אחד לחוש שם נדה לשם שלא יבא שבעה ימי לא שבת אחד לשם
בבולהו ימי אלא שבת אחד לשם שבעה ימי שבכל כלל
שמיני ומשתרית לבעלה ואי אחד לשם כיון דאי עיילה לה לתוך אחד
עשר יום שבין שם נדה לשם נדה שהן ימי זיבה וכיון דחוזה בהן אחד יומא חזיה
לה זובה וכה קטנה ואיצטריך ד' למה לתני לחוזי הילכך בב' בימור
יום תשיעי ואי חזיה יום תשיעי בשעה שיעור יום עשירי ועדיין וכה קטנה היא
ואי לא חזיה ביום עשירי טבלה ומשתרית לעדב ואי חזיה גם ביום עשירי הויא
לה זבה גדולה דהא חזיה ג' ימים רצופין ובשעה למיתב שבעה נקיים הכין
לינא בשלין יומי ויבות אי חזיה דם אחד יומא משמרת בבגדו אחד יומא ואי חזיה
תרי יומי משמרת לה בי אחד יומא לבל מיום לאחר עשר אלא בעי שיעור ושלש

ובשעין ימי זיבות והוה ליה שניס עבר תחילת נדה ואי חזיה ביום הויא לה נדה
בל שבעה סדין הוא דיהא לתוריית דהוו עבדן בגוות ישראל כל ומן דהוו רבנן
בקיאי בחזות דדמא וכיון דלחיטעוי רבנן דהוו בקיאי בהפי בחזות ושלשה
דעתייהו אלא הוו יכלי נחפרושי בין דם טהר לדם טמא כדאמרינן אמר ר'
יוחנן חכמתיה דרבי חייכינא נחרה לי אלא לחזי דמא דכי מטשלחינא מטשר
מטשרא ואחר רבי זירא מ' בעא ובבל נרמא לי אלא לחזיון ומה רבי
אבא בר בעא לא חזי ואנא לא חזי ואחזו נמי רבנן לא ידעי תיקון ושפת
חזו רבנן דילמא מטלמא דם שמא לדם טהור ושבלן ואתי לידי חיסור כרת
דהא אמר למיחי כל דם דחזו ח בפית יומי טפור וליכא טמא אלא הן לחוש
בספיקי בלא ד' וזריב למבלי עלים שבע יומי וכיון דסביר להו דם לחו
שבעה טמא הוא ח' דיבור למבלי בן שבעה ושבלן לאחרת ואחו לידי חיסור
כרת ועוד כיון דלא נקיי בתיקון ושפת וימנין דחזיא דם וכיום השמיני
לראייתה חזו ח דם ושבלה לבדב ומשמשה עם בעלה וימנין דראייה קמייתי
הויא בתוך אחד עשר יום וניכה למיתב שבעה על ראשי הלבך חזי
רבנן למילתא ועבדו הרחקה לם וקי בל שפקי ואנרכו למיתב ז' נקיים על
כי דם דלא ליעבו בחיסורא דאוריית והיינו דאמרינן אמר בב יהודה אמר
שמואל סתקון ר' נסורא ואחרי דנרסי בשלו ראתה יום אחד שבב שבה והוא
שניס תשב שבה והוא שלשה תשב שבעה נקיים אמר רבי זירא בנות ישראל
הן החמירו על עצמן שתי ראיות שיפת דם כחרדל יושבת עליה ז' נקיים
ואע"ג דהאי תקנה דבי ליבא נמי הוי בשם לחיסורא בלל עבדו רבנן הרחקה
יתירתא ובהיגו בנות ישראל כרבי זירא דהא אמר בן הבן דר' זירא הילכתא
בסיקתא היא בלקחרינן שפק לעבין אין עומדין להתפלל שלא מתוך הלבה
בסיקתא היא בלקחרינן שפק לעבין אין עומדין להתפלל שלא מתוך הלבה
בסיקתא היכי דמי הלבה בסוקה אמר אביי כי היא דאמר רבי זירא בנות ישראל
החמירו על עצמן שתי ראיות ט' נקיים עליה ז' נקיים ואחר רבי זירא בנות
ישראל החמירו על עצמן שתי ראיות ט' נקיים עליה ז' נקיים ואחר רבי
זירא בנות ישראל החמירו על עצמן שתי ראיות ט' נקיים עליה ז' נקיים
והכי אמי בימי טוהר ליולדת ואע"ג דקיימא לן כוב דאמר מעיין שחר הוא
התורה שמחתה והתורה מטהרתו כיון דליבא יולדת כוב דנריבא ז' נקיים
בימי טוהר עבדינן כמי הרחקה יתירתא דרבי זירא וכל דם דחזיא בימי טוהרה
יתבא עליה ז' נקיים ואחר הבי טבלה ומשתרית לבעל ואע"ג דלא נפקי ימי
טוהר כיון ד' תבא ז' נקיים ואי לא חזיא שריא והרמב"ן ז"ל כתב
גם כן סתם לן שבשעה דם טוהר בל שלא יבא הדבר לבלל טעות ומם החפיר
על בנות ישראל ליסר על דם טיסה בחרול שבעה נקיי בדי שלא יבא לטעות
כין ימי נדה לימי זיבה וכין רואה יום אחד לרואה שלשה בל שבן שיום לחוש
שמא יבא הדבר לידי קילקול שמא יבא לטעות בין ימי טוהר לימי שלאחר ימי
טוהר תבל בעל בלבו ויהי תחלי בתבי נותן ושה בוהבין ימי טוהר על
דין התורה; והרמב"ן ז"ל בתב שהדבר תלוי במנהג שלא החמירו בנות ישראל
שלא נדה שמא היא ר' יהודה בר' שבור תלוי במנהג שלא החמירו בנות ישראל
הענין לב ז"ל טעות שבל דם טוהר לא החמירו ועדיין נשאר הענין על דין
תורה ונן נוהגין בנדרים ובשבועות ברסינן בבתובות אמר רב יהודה הוחזקה נדה
בשבועות היא בעלה לוקה עליה משום נדה והיכא דלא הוחזקה נדה ותבעה בעלה
ואמרה לו טמאה אני ומזרה ואמרה לו טהורה אני הינה נאמנת ואם נתנה
אמתלא לדבריה בגמרת ת"ר והדוה בנדתה וקנים הרואים אמרו תהא
בנדתה שלא תבעול ולא תפקים עד שתבא בימים עד שבא רבי עקיבא ואמר
ת"ל נתנת על בעלה ונאמנת בשלה מגרש אין מה אני מקיי והדוה בנדתה
תהא בנדה עד שתבא ב' ימים ואיבא למימר שלא ראתה אלא יום אחד אבל
גמרון ז"ל בתב בה שום טבילת נדה מן התורה ק"ו ממעי דבר נע בשבבם
בתיב והכוונע בשבבם יבבם בגדיו ורחץ בשר בשם וכל שבן בשבע עבמה וק"ו
לנדה עבמה שהיא בטומאתה עד שתבא בשם: ורבינו תם ז"ל אמר דטבילת
נדה שמעינן מהיא קרא דן בימי נדה יתחטא ורבינן בשם שהנדה טובלת
בין דקיימ"ל דן זבה וכה לא בעי שם חיים דתנן אין בין זב
שהזב טעון שם חיים והוכה אינה טעונה שם חיים אלא מי מקוה שבל
הגוף עולה בהן וכשם הן אמה על אמה בדום שלא יחלו ושיערו חכמים
מי מקוה מרובעים אלא

הלכות מקואות

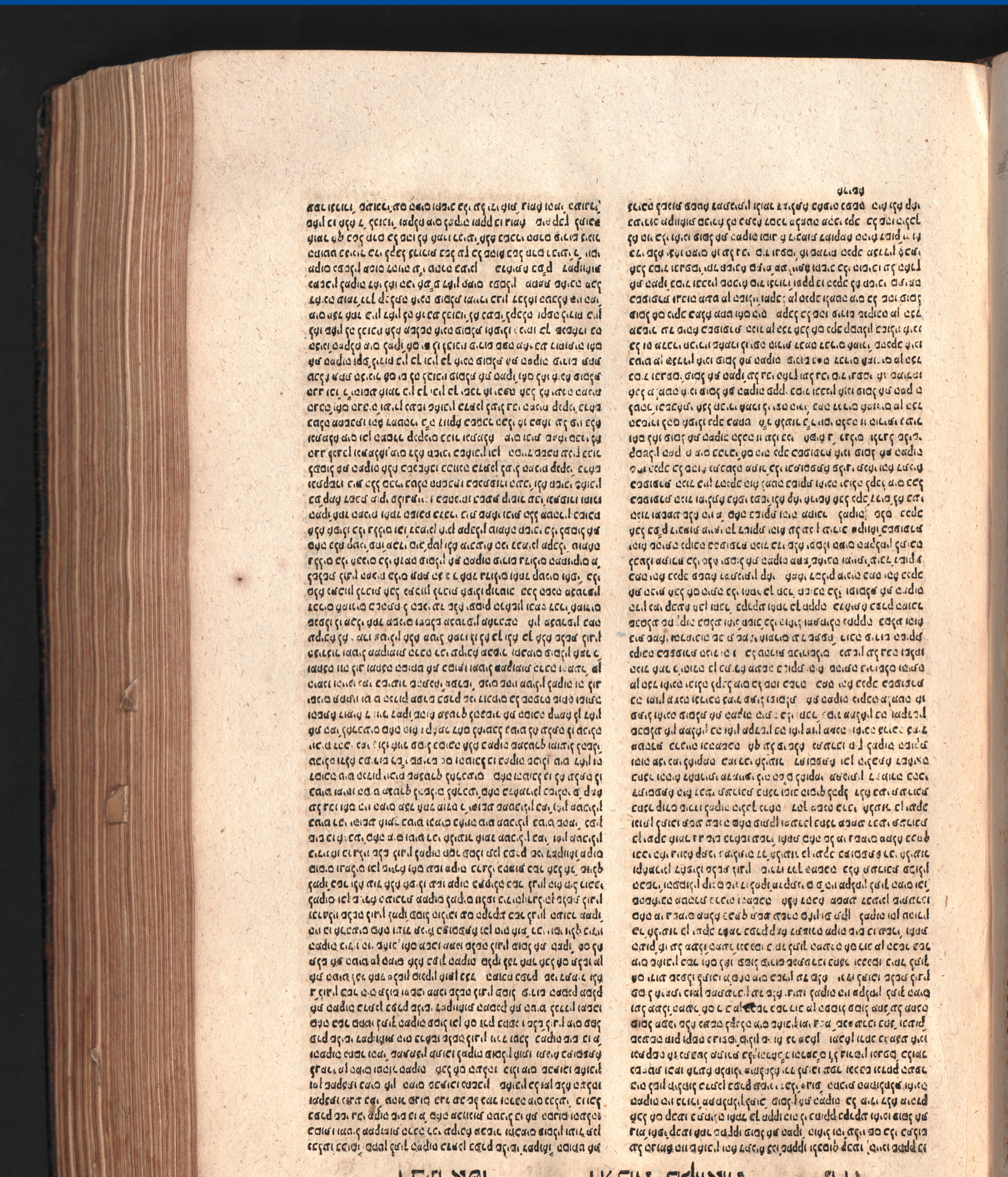
תנן רבבן אלו נאמר ומקוה שהים שהים יכול אפי' אלא שהים
על בתפו ועשה מקוה לבתחילה והיה טהור ת"ל מעיין מה
מעיין בידי שהים אף מקוה בידי שהים מי מה מעיין מטהר
בבל שהוא אף מקוה מטהר בבל שהוא ת"ל אף מעיין מעיין מטהר בבל שהו
והמקוה

והמקוה כמ"ש לקמן מ"מ מעיין מטהר בזוחלין לפי מקוה מטהר בזוחלין פ"ל
לפי מעיין מעיין מטהר בזוחלין והמקוה כתשבורן היה מור"י דהך ברייתא דפסל
מקוה שכולו סהר"כ מקרא לאו דרשא גמור"ה היא דלפי מקוה שכולו שתוי כשר
מן התורה אלא שחכמי פסליהו והאי קרא לחכמת נעלמה הוא והכי רחמים
מן התוספתא כריש פרק שני למקוואות מקוה שהניחו ריקם וכו' מצטרף
כזר מעני שום שפקים מ"ם שתוכין למקוה ומדמכשר ליה מספק חלאת כולו
שתוי נמי מ"ד לבנן דאי מדאורייתא לא סוה מכשר ליה מספק והלכך מצטרף
כן דקתני מפני שהוא ספק מים שתוכין וליכא למימר הלא מיהו בכולו שתוי
חלא שהיו בו מים וס"ד ספר דמ"ב הוה למימר שהניחו חסר וכו' מנהו שלש
לריקם מצטרף שקיה לגמרי ריקם הלא היה בו מים כלל ועוד הכי קתני רחים מפ'
קמא דפסחים דהא למדנין מקרי מטבילה דכן וקתמר רב בכלים טמאים
בקרקע טהורים ופ"ק דמ"ק טמאת בקרקע טהורין מצוה דחוי להטביל בהן
מחטין וכוורות חלאת לפלוגי כולו שתוי חזי להטביל בו מדאורייתא דכתיב
שתוי מיירי מדפליג בין כלים לקרקע ושתם מקשה כי מטבח ה נמי שתוכין
ומה שפירש רבינו תם בספר הישר הא דחתר ב' לוגין מים שתוכין פוסלין
את המקוה הלכה למשה מסיני היינו כשתין סה מים שכל בפוף חינן פוסלין
חלאת מדרבנן והכי הא מהא דה"ן בפרק שני למקוואות דהני חליעור חומ'
רביעית מים כתם לה פיסל את המקוה שלשה לוגין על פני הים ומדמחמיר
בתחילה מם ס"ם דפוסלין בתחילה מדלא קתני חומר ר"י חלאת אינו כשום
מקוה הלכה למשה אם כי בפסול מקוה ואם ישנו כשום מקוה ים לפרשו כמו
הלכה למשה מסיני כי עתון ומוכח מעשרין מעשר עני בפ"ב דביצה דמ'
תניא ס' סאין חלאת כלומר דבר ברור כהלכה למשה מסיני וכל כחמת הלכה
היא שתוער כ"ם נמי מילי דרבנן כהסיא בפרק קמא דשבת לא יקרא לתור
הגר כחמת לתרו מתון דוחה היכן התינוקת קורין ומפרש רבינו תם שתם
כל כחמת הלכה כיוצ בירושלמי הלכה למשה מסיני לף על גב דאיכא רוחה
לומר הגר מדרבנן חלא דבר ברור כהלכה למשה מסיני קתמר והא דתמתר
רבי חליעזר בתחילה מצוה דרביעית הוא שיעור טבילת מחטין וגיגורו וכבר
ים שם מקוה שם ל' עלין ונם רש"י כתב דכולו ס"ק פסול מדאורייתא והכי
רחיים מהסיא דתורת כהני כרייתא שכתבתי למעלה ומיהו רחיים דחסיכתא
בעלמא היא כמו כתם מילי דרבנן דחסמכינהו לקרא כתור כהני כמו מעשר
יניק וכו' דרשים ליה בספרי מקרא וכן דימוע דרים מחת מקדשו ממנו וכגלח
מוכח דדימוע דרבנן וכן יתן עולין בחילן ואין רוכבין על גבי בהמ"דרים ליה
בת ד' בהנים מצטת שבתון ואם תאמר אי כולו שתוי מדרבנן למחי פסלו
שתוכין כלל אי חמרת בשלמא דכולו שתוי מדאורייתא נזדו רבנן שלש לוגין
שתוכין דפסלו אפי כולו שתוי ואי דעבדו רבנן מאי שיעורא דשלשה לוגין
מצוה דיו לבר חשוב ומזו לרחיצת פרס כדחמרינן בפ' קמא דשבת בחמילה
היו טובלין כמי מערה סדוחין וכותתין על גביהן שלש לוגין מים שתוכין שהיו
אומרי לא חלו מטהרין חלא חלו מטהרין אבל אם כולו שתוי מדרבנן מחמי
נזדו בשתיכה בלא ים לומר מצוה נזדוה שתוי ומטבל בגלי דהא ודאי פסיר
מדאורייתא לבור דומיא דמעין בעינן שיהא בקרקע הילכך נזדו בשתיכה אפי'
בשלשה לוגין ורבינו שמשון היה אומר דכולו שתוי פסול מן התור' ומה שהניח
ר"י ים מקוה שהניחו ריקן מדרבנן אפילו אם תתם דקתני ליה מהתם דקתני כשר מפני שום
ספק מים שם בן וחוקת פרה אדומה בשלשה עוסקים במקוה עוזהו
כדי לטבול בו אם כן מלמדנו מים שתוכין חלא מחסיר לתוכו מים כשרין
לטבילה מצטרפין לשום חוקה חוא דכשר והכי קתמר מפני שום ספק מים
שתוכין וחוקת המקוה ת כשרות ומניח מידי ספק ודאי כשר הוא ואי לאו הך
תנא הוה פסול מספק דספיק לחורייתא הוא תדע דקתני ס' ספק ניגוד המקלת
מים למקוה והמכחשת כתוב נמדו ספק מן הניגוד למקוה ספק מן המכחשת
למקוה פסול מפני שהפסול מוכיח ואם יש שום מקוה כשר מפני שום ספק מים
שתוכין ומ' מכשרין כשים שום מקוה מספק וכשלין שום פסלין מספק כיון
שאין בהן חוקת המקוואות כשרות שהפסד לא מוכיח שהמכחשת כתובה נמדו
ומניח למימר שכשלו מן ר' כור למכחשת ומן המכחשת למקוה מ' מה קודש
שיהא שום המקוה הוי שתוכין דחורייתא ופסלין מספק ולאחר ים שם נו שום
מקוה הוי מדרבנן ומכשרין מספק ועוד תניא שני מקוות של מרכעים מ"ה
אחד שתוי ואחד כשר ובכל ב' אחד מהן מטומאת מאור ועשה טהרות טהרותיו
תלו ולמדנו מטהרין מספק חלא כולו שתוי מדאורייתא ועוד תנן בפרק
שני למקוואות מק ה' שים בו שלש נוזות של לוג לוג שלש מים שתוכין שם ילוע
שנפלו לתוכו מרבעי' ס זה עד שלא הגיעו לנוזה שלישית כשר ואם לאו פוסל
משמע דדוקא ילוע הא מספק פסול מדלא קתני אם ילוע שלא נפלו מרבעי'
סאה עד שלא הגיע לנוזה השלישית פסול ואם לאו כשר ואם שהניח רחיים
מפסיק לחם רבינו שמשון הא דחמרינן בכלים שתתים הכי קתמר אותם
שהיו בכלים שתתים חלק על פי מהן שנבעיו בקרקע ובקרקע טהורין פירוש

שמעולם היו בקרקע ולא כאו לתוך כלי כלל כגון שהפשיכן מחמת המי לפס
והא דפרין בפרק האומר לת שבית מכלל דשתיכה לחוכייתא בתמים משמע
דליכא שום שתיכה לחורייתא מד"ת מוקי לה בכולו שתוי ס"ד יכו מפום דסתם
קתני ניכור שתקני ולכסוף קבעו פוסל לת המקו' דמשמע דכבל פסול מיירי
שפילו בפסול שלשה לוגין תנן בפ"ק דמקוואות שתי למעלה מהן מי מקו' שים כו מ'
סאה שהו טובלין ומטבילין למעלה מהן מי מערה שמימיו מועטין שרבו עליו
מים שתוכין שיש למקוה לטהר בחסרון ולמעיין לטהר בכל שהוא פ' טובלין
לתוכו ומטבילין כלים לתוכו הס נעשו סאה כדחמר בפ"ג מיכין דבטלו רביעית
למקו' להטביל בו כלים שרבו עליו מי שתוכין שמילא כתוכו וכתן לתוכו דחיכו
נפסל במים שתוכין וכן מקוה שים בו מ' סאה חיכו נפסל במים שתוכין שפילו
נתן לתוכו חלק שתין כדתנן בפ' שני דמקוואות היו בעלין מרבעי' ובתחתון
אין בו כלום ממלא בכתף ונותן בעליון עד שיגדו לתחתון מרבעים סאה על
כדרך זריך ליתן בו יותר מארבעים סאה חלמא שתיכו נפסל אפילו אם רבו
המשוכין על הכשרו ועוד תנן בפ' שביעי נפלו לתוכו יין או מוהל ושיר מרתיח
פסול כיצד יעשה ימתין עד שיגדו בשתים ויחזרו מרתיחין למרתח מים ואם
ים בו מרבעי' סאה ממלא בכתף וכיתן לתוכו עד שיחזרו מרתיחין למרתח מים
ותניא נמי בתוספתא בפרק שני דמקוואות שתי מקוואות הם כו מרבעים
סאה ואחד אין בו ונפלו שלשה לוגין מים שתוכין לאחד מהן מכי חומר לתוך
של חבירו נפלו וכן מוכיחות נמי מסנין בפסכת מקוואות ואין נדרי להכיח
כולם דלא חיישה סברה היא דהא כתסק נעבי ורחיצן ליטהר מטומאתם
והוה הדין להטביל בהן והא דתני בפרק הערל מקוה שים בו מרבעי' סאה
נתן סאה ונטל סאה כשר עד רובו מגל שפי מרובו לא רבינו תם ז"ל מוקי לה
כמי פירות ואמי פירות תני לה בפ"ב דמקוואות שתי נקטי דמקוה מטהר בכל שהר
ומי פירות כ' פעמים מעלין יפעמים אין מעלין כיצד מקוה שים בו מרבעים
סאה מסר לחת נפל מהן סאה לתוכן לא העליונו היו בו מרבעים סאה נתן
סאה ונטל סאה כשר והא מפרש בפרק הערל דווקא עד רובו אבל במים
שתוכין הינו נפסל לגמרי והרמב"ם ז"ל כתב מקוה שים בו מרבעים סאה מים
שתוכין ושאב כשר ושפך לתוכן כל היום כולו הרי זה כשר מקוה שים
בו מרבעים סאה מכוונות ונתן לתוכו סאה מים שתוכין ולא חסר כך ונטל ממנו
סאה הרי זה כשר וכן נותן סאה ונטל סאה הוא כשר עד רובו והכרון מבוארין
מתחילה כתב כיון שים בו מרבעי' סאה ממלא בכתף ושופך כל המים מעל'
מרבעין עליו מ"ם שתוכין כשר ולא' פסל בנותן סאה ונוטל סאה ביתר מרובה
ואין נומר הא דמכשר בריסת מצום ד' במקוה מרבעים סאה מים כשרים
הלכך הינו נפסל בדבר' מים פסולין מכל בנותן סאה ונוטל סאה עלמא נמחלו
במקוה מרבעי' סאה מים כשרין לפשר אלא יטול נס מן הכשרין הילכך הינו
כשר אלא עד רובו דהא מיהו נופיה כתב מקוה העליון שים בו מ' סאה מים
כשרים והיה ממלא בכלי ונותן לתוכו עד שיגדו המי וירדו לתחתון מ' סאה הרי
התחתון כשר ונם העליון הוה כשר אף על פי שכל אחד מהן רוב מים שתוכין
ואין בשניהם אלא מרבעים סאה מים כשרין אלא ודאי הניח דנתן סאה ונטל
סאה כמי פירות חיירי כמו שפירש ר"ת ז"ל והמחירו חכמים כמי פירות דלא
חזו לטבילה כלל במקוה מים כתוב ה לגך פסלי נרוב נחוור לפירוש המשנה
שום למקוה לטהר בתשבורן דכיון דרבו מים שתוכין הינו מטהר בזחילה
ולמעיין לטהר בכל שהו ולא בעי מרבעים סאה במקוה ואע"פ דבטלו רביעית
במקוה להטביל בו כלי רביעית דמ"ד לא בטלו והכי נמי פירוש תלמ"ד לומר
אף מעיין מיניין מטהר בכל שהו והמקוה במרבעים סאה ואסמכתא בעלמא
הוא דבעי במקוה רביעית להטביל בו כלים אלא מסו דמקוה מרבעים
סאה נקטי ואפילו הכי קאמר ומעיין בכל שהוא והא דתנן המעיין מטהר בכל
שהו והמקוה במרבעים והיינו לפי שאמר שבטלו רביעית של מקוה כדפרישית
ומר ר"י דהיינו דווקא לטבילת כלים אבל לטבילת אדם בעינן מרבעים סאה
דנזנו לומר אפילו נקטן שבכל גופו עולה בהן ומ"מ רחיים מדתמרינן פרק
חומר בקדם דהא מרבע חלחולי מיחלחלא ובעינן מרבעים סאה ובמקוה לא
ניים לומר חלחולי מיחלחלא חלא במעיין שנילי המי מה מכנין תחת הקרקע
וקתמר דבעינן מ' סאה לגבל הרחב ד' ל' כתב דאפילו לאדם מטהרין בכל שהו
דק שיהא כל גופו עולה בהן בבת אחת וכן כתב ר"ת ז"ל בהל' המקוואות
ונר' לבני ר"י כי תין להשיב על רחיי שהניח וגם מסתב הוחיל ושערו חכמים
בי מקוה לחא על חתם בדוס בלא חמות מים שבל גופו עולה בהן לא פליג
בחדם לשער בכל חוד לפי גופו תנן במסכת עדיות הלל חומר חלא הין
מים שתוכין פיסל את המקוה שתי לוגין חדם לומר בלשון רבו שחלו חומר
תשעה קבין יכחמי חומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה על שבחו שני גדולי
משער המשפות והעידו משום ס' חכמים ומכשלין בשלשת לוגין מים שתוכין
פוסלין את המקוה וקיימו חכמים את דבריהם והא דשלשת לוגין מים שתוכין
פוסלין את המקוה לא בעינן שיהו שתוכין בכלי שים בו נוזית קיבול חלא חפי'

נכלעו

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0178
DFG

למקוה סים כו מרבעים סאה מסר לתת דחציו כמים מע"ג כשנמות ימסר
ממנו ונראה דלכבי תנא בתוספתא עיגולי שלג דצריך שיהא נכנס יחד וקצ"ל
כדי שלא יפסר ממנו כשיהיה כ' מות פלגין ולא יפלגין כמים בין שמקום
ובין שהורים ומי כבסין ומי שלקות וכ"מ עד שלא החמין כיוצא פוסלין ולא
מעלין מקוה סים כו מרבעי' סאה חסר קורטוב ונפל מהן קורטוב לתוכן לא
העלוהו ופלגוהו בשלשה לוגין מפל בזאר מסקין ומי פירות והבור והמוריים
והתמד משחחמין פעמי' מעלין ופעמי' אין מעלין כיצד מקוה סים כו מרבעי'
סאה חסר לתת נפל מהן סאה לא העלוהו היו כו מרבעים סאה בין סאה
ונפל סאה כשר ומפרש בפרק ה' גבל עד רובו מפל מים שאובין אפי' יותר
מרובן הרים כו סלי ותים וענבים וכי' אמ' מרחיו כשר ר' יוסי אומר מי הבצה
פוסלין מותן בשלשת לוגין ואין פוסלין אותן בפחות מרביעית לפל לתוכו יין או
מוהל ופחתו מרחיו פסול כיצד יעמ' יאתין על פירות בשמי' ויחזרו מרחיץ
למרחיץ מ"ט הוי כו' סאה ממלאו בכתף ונותן לתוכו עד שיחזרו למרחיץ
מים: תוספת' מקוה סחין כו מרבעים סאה ונפל לתוכו יין ונשתנה מראיהן
אינו כפסי' בשלשה לוגין ולא עוד אלא אפי' מראיו מראיו לכמות שהוא כשר הוי
כו מרבעים סאה ונפל לתוכו יין ונשתנו מראיו חזרו השובל בין במקוה מים
בין במקוה יין כחילו לא נפל שלשת לוגין מים שנפל לתוכן קורטוב יין והרי
מראיהן כמראה יין ונפלו למקוה לא פסלוהו שלשת לוגין מים חסר קורטוב
שנפל לת"ק קורטוב אלא והרי מיהן כמראה מים ונפלו למק' לא פסלוהו
רבי יוחנן בן נורי אומר שבל שהלך מראה רבבן בעו תוספת ומיפרש
ה' לכ"ע פסלוהו בין ברישא בין בסיפא ור' יוחנן בן נורי פליג בסיפא והלכה
כרבנן: מקוה סים כו' סאה מכוונות וירדו שנים וטבלו זה אחר זה
הרשון טהור והשני טמא ר' יהודה אומר אם היו רגליו של רשון כנגד
כמים אף השני טהור השובל כו את הסנו' ועלאחה אם היו מקצתו נוגע במי'
טהור שכר והכשת של עור כיון שכבניה שפתותיהן מן כמים הממים שבתוכה
שהוכן כיצד יעשה מטבילן ומעלן דרך שוליהן שנים הוא נגד עב של אחד
כעור שמקצתו נוגע במים מין המים המתיבין ממנו נחשבין כשהוכן כל
זמן שלא הועל הוא לגמרי מן המים וטהור המקוה שכל כשהעלוהו כולו נשאר
המקוה והמים מתמעטין שהוכן הן פיכלן את המקו': תוספת' הטביל כו
יורה גדולה הרי זו טמאה מפני שמימיו מקלחין כיצד הוא עושה מורידה דרך
פיה והופכה ומטבילה למעלה אותה דרך שהיא הק פן למקוה הרי זה מגו'
הט כל פעמים במקוה הרי זה מגונה הקופץ למקוה למקוה שכומצא קאי כי
המים נתונין לתוך ונפיגת טובל במקוה חסר וכן הטובל פעמים במקו' מצומצם
שאף כפעם האחרונה לא טבל כיון על סמך הסניה ושמא חסרו המים מכל
כשא כו טובל אלא פעם אחת כיצד יעמ' לטבול כיון ואף שאף ינאו המים מן
המקוה מ"מ כיון לאיש שנתקוה בשעת טבילה הטבי' כו את האמה אף
על פי שנגלו האמה שוב אין בשעה טהורה מפני שהמים מקדמין
כשאחב רגלי האמה כש"ט בשר קדמו המים ונגעו ברגלי האמה קודם שהגביהו
לטיט ואותן המים מ"ז מכרין למקוה הילכך לא הוי מניחה כאחין כפרק קמא
דמקוואות שאותו כאלם וכלים ומטבילין שמא ן ואם הדיח ידיו במים שהורין
ומטעם זה אין צריך להגביה רגליו בשעת טבילה מפני שהמים מקדמין מקוה
סים ו' מרובעין כוכב חפילו עגים וחכילי קנים כדי שיתפחו מימיו
ויורד וטובל מחט שהיא נתונה על שעלת המערה סיה מוליך ומביא כמים כיון
שעבר עליהם הגל טהורה ובלבד שלא יתלב הגל לאחר לא היה מטהר אם אין
כו מרבעי' סאה אלא אחד מחוכר למי המקוה אחר רבה אפי' לא שתוף
לו בחכר ולא בחלל נתר מקוה מוים וחלל סדין מוים ואחד מחוכר מכמים
דרבה ואינה דומה דרים לחוכר מכמים דרבה אפי' אינה שתוף אלא בחצין
ואף לו נחצי שאר אחד מכל בקרובי לא דמי חרו ובפרוס רבינו מנגהל גרים
אפי' לא שתוף בקרובי ואפילו בחצי שאר אחד לפרוס אסור לשתוף ובפרק כל שעה
מאריכין לא תלוים לא בחצי שאר אחד לחצי שאר אחד מדמי שאר אחד לפרוס
ואחר רבה לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שאפי' אפשר בשעת טבילה
קיטון בחי' ואף על גב דתנן הקפטין וכיוצא הסתרים אינן נחיכין שיכאו בהן
שמים כחי' לכיאת מים בית הסתרי' ובית הקפטין אין נחיכין שיכאו בהן
לחוכר רבי זירא כל הרחוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאין רחוי לבילה
בילה מעכבת בו אמר רבין בר רב אדא משמיה דרבה בשפתות של רבי שטבלה
ועלתה ונמצא עצם בין ציפיה והנריכה רבי טבילה אחרת תנן בפרק שמיני
דמקוואות גלה שנתנה מעות בפיה וירדה וטבלה טהר' מטומאת' אכל טמאה
על גבי רוקה נאנה שערה בפיה שאפי' אי' כאילו לא טבלה
שאותו בחלם ובכלים ומטבילין טמאין ואם הדיח ידיו במים שהורין ר"ש אומר
ירקה עד שיכואו בהן מים בית הסתרי' ובית הקפטין אין נחיכין שיכאו בהן
מים אלו מונחין בחלם אותי אמר וקוטי פשתן והדיונות שבריחסי הבגות
בבי יהודה אומר על גמר ועל שער אין מונחין מפני שהמים כאין בהן נפרק

נזה אלא קאמר דחכמים אומרי לרבי יהודה בחותי שער: קילקי הלב והזקן
ובית הסתרים כאלא תוספת' רבי שמעון שזרי אומר בית הסתרים בכשותה
מונח בפנוייה אינו מונח ליפלוף שאין לעין גליד שאין לאכה ורטייה שעליה
ודרך היכה גילדי נותה שעל גבריו ובנקב שאין הנפורן והפלפולין ושיט היין
ושיט היוצרי ובן יוחי אומר אפי' שיט היין זה ושיט הבורות שבאמר ויעלני מבור
שמון משיט זיין ושיט היוצרי כשמעון בן יוחי אלו יתדות דרבים וחותי באמר
וחותי פשתן לא הוי עוד שאינו מקפיד לפי שאפשרות להסיר בשעת חציף
וכיון דא כא ומצא למקפד מונח לעולם קילקי פעמי' נדבקים שערות המדם
זה בזה מחמת ריבוי עם ושל לב ושל נקי המל מקפיד עליו ליפלוף שבעי' היינו
דאמ' מר עוקבא לעולם שבעי' לא אינו מונח יכם מונח והיינו כי היכי דתנ' שאין
לעין מונח שבאיזה מקום שהוא עין אינו מונח כיצד מותן העין סוף לא ושאין לעין
הוף יכם ומפרש מר עוקבא שיעור נפותן משיתחיל ליראה גליד שאין לאכה
דיר היונה מן המכ' ומתייבם ונעש' גליד והיינו דאמ' רבי אמי כר חמה הלי ריבדה
דכוסלתה עד תלתא יומי לא חייבי מכלומר חייבי כי הוף אין למכה ונקרם
ונעשה עב מבל מים שבתוך המכה הוף כך תשיר הילבן שהוא נעלת
מעטין כריכה לחוף נמים עד שיתרככו ורטייה היא שמעלנית שאותן למכ'
ודרך הוף לחלות את המוטף מן שפתין ולבשמתייהם הוף נדבק ונלדי נותה
לבלוך קויש מתייבשה ונדבק כשהרו כיון גליד והתלמודין כשהדם לא עיסתו
או מבל טיט משפשף ידיו או בגד הנוף מידיו נקרא שלמו ין מלשון ונטפת
מלילו: ת שפתת הסירי והזומים והטבעי והקטלאו מונחין או לא ן רפין חינה
מונחין מונחין פירות מהודקין כמו בשר חיכה כפרק חבית ואם תאמ' טבעת
לחוקה לאחי מונח והלא מיעשו שאינו מקפיד הוא ופרש הרמב"ן ז"ל לפי
שמקפדת להסיר בשעת ליכה וכיון שמקפדת בשום פעם אף על פי שאינה
מקפדת בשעת טבילה הוי תלינה עוד בת שפתא דא יבא שעל המכה והבחל
שבעין הרי אלו מיונין סיין והדבק והחלב ודרך שהתינה ודרך שהמקה ודרך
החרוב יכשין ח"ג ן לי"ם אין מונחין ואפילו בתוספת' הבחל שחין לעין
וכן מסתבר דאם כחל מליפלוף והכי איתא בגמרא דילן ואלו שאין מונחין
קילקי הרחץ ובית השחי וכית הסתרים כאים רבי אלעזר אומר לחד אמים
ולחד אמ' כל המקפיד עליו מונח ורבנן שבני כל אמ' נמי מקפיד זה אינו
כל המקפיד עליו מונח ושאינו מקפיד עליו אינו מונח ל פלוף שבעין גליד
שבמכה סרוף הלח לבלוכי נוזה שעל בשרו נוזה שאפת הנפורן ונפורן
המדולדלת תוספת נוזה שאפת הנפורן שלא כנגד הבשר והבנק שאפת
הנפורן אפילו כנגד הבשר הרי אלו מונחין בחכר והבשר המדולדלין בחדם
הרי אלו מונחין רבי יונתן אומ' ניפורן שפירשה רובה הרי זו אינה מונגי אמר
רבה בר בר חנה נימה אחת מקשרת מונעת שלא אין מונגת שתים אינו יודע
ורבי אין אמר אין לנו אלא אחת פירשה אם היו רוב שעותיה קשורות כל אחת
ואחת לבדה אמר ר' יונתן לבר תורה רובו דמקפיד עליו מונח ושאינו מקפיד
עליו אינו מונח ונזרו חכמים על רובים יכו מקפיד מסוס רובו שמקפיד ועל
מיעוטו המקפיד מסוס רובו המקפיד ולינה ר נמי על מיעוטו שאינו מקפיד
מסו"מ ושו המקפיד היא נופה נו לה ואין ניקוח נגזור נזירה לגזירה ואם ס
הנוכעו עצמן נראה שאינו מונח כי הוא נו ואין מקפידו אלא עשה הו
שמתכוין ועוד שאין נו ממש אלא חוצץ בעלמא וכל אפה שאומות לנטוע
כיון שדרכה נכך אינה מקפדת כדאמרינן נוכחים נפרק לם חטאת דבר על
כנדו מונח ואם מוכר דבר הוא אינו מונח אף שהוא שתיב כאן שהוא
נראה מונח ואם אינו נראה טובל ואוכל כשרומתו הילכך אפה שים לה קוץ
בכשר אם הוא נראה לא תטבול על שתסירנו כדי יכולה לטבול בכנדים לפי
שהמי נכנס ן תחת הכנדים ודרך שתהא אפה עומדת עליהם בשעת טבילה
שראה שנכנסה כולה כמים אלא נשארו מטערותיה נאין ונראה שהטבול
כל נופה נכף אחת ולא אבר מאבר כדדרסינן נסיפרי דבתיב ורחץ בשרו
במים ובא השמש וטהר מה ביאת שמש כולו כאחת אף רחיצתו כולו כאחת:
אלו מונחין בכלים ריזת והמור בכלי זכוכית שיש לנרסי והמר זה הכלל כל
שמקפיד עליו מונח וכל שאין מקפיד עליו אינו מונח כל ידית שבכלי שהנינסין
אלא כדרכן או הכנסים בדרכן ולא מדקן או שמדקן ונשברו הרי אלו מונחין
כלי שהטבילו דרך פיו כאלו לא טבל פירוש שנכנס פיו לא"קו והכניסו כך למ'
ואו לא יניעו המי לשוליו ואפילו הכנים כולו למים כי נוריך שיניעו הפי כבל
שבלי הילכך המשבין כלי שפיהו גר נדרך לשהותו במים עד שיתמלא כולו או
ימלאהו מים אחילה הטבילו כורכו בלא הזיבורי עד שיטבו על נדו כלי שהוא
גר מבפן ומכאן ואחב נאמצע אינו טה ר עד שיטבו על נדו ב ות ת שפים
שוקעת אינו טהור עד שיטבה על נדה פירוש הזיבורי הוא נותר הכלי שהוא
דריך כמו שעושין לכלי זכוכי' אין המ' נכנסין בו עד שיטבו על נדו ובן הטע'
של כל הכלי הנוגעי בפן והרמב"ן ז"ל ג"כ ורבוני והכי איתא בוקרא רבה
בשותין כמזנקי יין ובנגן מאני בכוסו' שים לפן דין זרבובית והיא קניסקנין
בתמור

הלאחור כמסכת שבת כל ידו׳ הכלים שהן מרובין ועתידין לקון מטבילין על עד מקו
המלה רבי יהודה אומר על טיבול של כולו והלכה כתנא קמא והא דלא הזי
מקוה החסר תניא במפרש בתוספתא דכלים הסתרים דכלים לא חייבין
לתניה אמר רבא טבלה ועלתה נמצא עליה דבר מונח שם שמוך לחפיפה
טבלה חיבה צריכה לתוך ולטבול ואם לאו צריכה לתוך ולטבול אמר רבה שם
לא אמרו על גבי כלי אלא על בקעת של עץ ותטבול מעורכיעתה ולא טבלה
פשיט ליה אמר רב שמואל בר רב יצחק שם לא תטבול בגמל ס רב רב׳ בטבול
הטוט וקשה דבמסכת מקוואות מסתבא דבבי הלל גוונא לא הוי חניכה דתכן
בפרק שבייעי הטבול כו את שמטה מע״ב ברגלה שוקעת נט ט העב טבורים
מפני שהיא מקוה אום ים מתלקין בין מדם לכל ס לפי שאין כבד ומבביר
בעובי הטיט ומה הוא לפי הטעם שאמרים מקדשין מין לחלק וביבי תם פ׳ בשם
ר״ם משום דבגמל שביחי ובושם וירקה ותמהר ולא תטבול כחונן
ומפני פירום שהעמיד מחללות כמין נדר על שפת הכהר לנביעות והשתא
חוי דומיא דהסיא לעיל משום דביעתה ולא נרסינן הכא שם על גב דשאל עבד
ליבא למימר כרליבי נפל אלא נסמין גבי כתב תבשיל לכל אכיה דם שאל עבד
לכנתיה מקוואות ביומי ניסן ואפבי ב ומי תמרי אמר רב גידל אמר רב נתנה
תבשיל לכנה וטבלה והפסילה כנה לתפורים וטבל שלשה על גב השפת ליבא
למימר מימר כרליבי נפל אמר שמואל כחל שבעים אמה חונן שעל גב הטין
חונן ואם היו עיניים פורחות בין כך ובין כך חייבו חונן אמר רבי יוחנן פתחם
עיבי כיומר הו שענמה עיניים ביומר לא עלתה לה טבילה ולית הילכתא כוותיה
ככל שבי שמעתתא רבי אמר מיתמר שבי לעשרות אכל לבי אלא אם אמרת ר״ל
משם לא תטבול אלא כדרך גדולת כדאתנן שלשה נרמה כעדר ובמוסק והשב
נדחית וכאבקת את נכה עדרו בדרך גדולתה שחינה נדריב לקרחי
ירבעם הן מון ות מדאי ונם לא לסנהדרי ורועתי יותר מדאי לא כמו שרבילה
להיות תשוד שלא תפתח עיניה ביומר ולא תעניים עיניה ביומר ולא תקפוץ
פיה ותרפיב ירבעם ותענים זרועותיה כדרך שהיא לוכה לחנוכ עיניים
שלא יהא בהם דבר חונן ובהגו הסנהדרין ליטול נם ירבעם שלא יהא תחפיסה
דבר חונן שהיא כרחה כעודר ומוסק זחים ותניא כתורת כהנים לכל מרחה
עיבי הכהן פרט לב את שהן עדים מבחין שהיא כעודר לבי הסתרים
עירום בית הסתרים בית הערוה וכמוסק זיתים לבי הסתרי ר״ל נרים ולית
הילכתא ככל הני שמעתתא שלא שיירתן רב״ל לסני הלעיל ותו דכל הני תמוהי
לרבינו בכבל היו ולא היו עסוקין בטהרות וכן מבו דשמואל בבבל היה ועוד מי
בעהרו מיירי לחלי נקט בבולהו לשון נקב שם נבי כלי חרס ובחל ותבשיל
לבנה והפסיל לבנה ועיניה פורחות פתחה עיני עצמה עיני ורב הלפה נרים
ליה ן רבינו תם נכחל והלכות נדולות והכלכות כדה ד בינו הערים ז״ל ובבו
ומומר ר״ת לקולי מבלי חום ולמטה ובבון להחמיר כנירסת רש״י ז״ל תנ ח כל
חייבי טבילות כיום נדה ויולדת טבילתן בלילה אמר רב נדה בומנה לא
תטבול אלא בלילה אלא בומנה תטבול בין ביום ובין בלילה . ורבי יוחנן אמר
בין בומנה בין אלא בומנה לא תטבול אלא בלילה משום דריך בתה ואף רב הדר
ביה דאמר ר׳ חייא בר אבי אמר רב נדה בין בומנה בין אלא בומנה לא תטבול
אלא בלילה משום סרך בתה אלא מיהו בר מינה בין בנדה למיטבל ביומא
דתמיבאה משום מריותא רב אחא בר יעקב בפפניא משום נבי רב יהודה
בפומבדיתא משום רבה בתחלה משום מבולהו אמר רב פעמ לרבה שכדי
החירבה בולהו שפק זבו משויב לה ליטבלי ביומא אלא משום ר״ם דתני ואחר
תטהר אחר אחר בלון אלא אחת שומא מפסקת ביניהן ר״ם אומ אחר תטהר
אחר מעשה תטהר אבל אמרו חכמים אסור לעשות בן שמא תבא לידי פסק
הילכך החידבה לה טבלי ביום כלל ביום הטביעי משום דרבי שמעון בשמיני
ובתשיעי משום סרך בתה שהיה שוכרת שחחת טובלת ביום הטביעי ותעשה
נם היא בן ותבא לידי פסק ואין לומר אלא שייך סרך בתה אלא לדידהו שהיו
ביהנין כדין נדה לתורייתא ואיבא למיפש שמא תטבול בתה בשביעי לנדתה
ביום וטבילה זו במתן לליתא דמיא אלא משום סרך בתה בשביעי
החידבה דמדרבנן בעלמא הוא לא חייבי היא ליתא דהא רבה במשנה תקן
משום מבולהי לטיטבל ביומא דתמיבא ואי לא משום מבולהי הוה אסיר משום
סרך בתה וביומו ככר פשטה תקנתא דר׳ זירא כדאמר ליה רב פעמ לרבה
מבדי החידבה בולהו פסק זבות וכו׳ ורבב״ח היה מחשיב שלא תטבול עד
שתחשך ול״ת היה לומר שתין נדיך להחשיב כל כך דק שתטבול מעון לחשיב
ותבא לביתה מבחשיב ואו ליבא למיפש לסוף בתה שלא רבינו בחיבדתי משם

לא תחוק בע״ם ותטבול למוצאי שבת ותמה על עצמך היאך לשם חופפ״ם ביום
וטובלת בלילה פי׳ר דבקושי התירו להרחיק מפיפתה מטבילתה לא משום
דהבי עדיף לחוק ביום דאי חייפא בלילה מתוך שמחומה לביתה לא חייפא
שפיר וס לבתה לשם חופפת ביום וטובלת בלילה והילבתא לא תחוק אלא
בלילה קשיא הילבתא מהילבתא לא קשיא הא דלשם חופפ׳ והא דלא לשפר פי׳ר
שם דלשפר לחוק ביום כגון בחי הסול חופפת היכי דלא לשפר לחוק אלא
בלילה כגון שחל טבילתה במוצאי שבת שהם תחוק בע״ם לא תהיה שפיפה
שמוך לטבילתה הילבך חופפת בלילה במוצאי שבת ולפיבך פיר׳ם אל
ר״ם במוצאי שבת נראה אלא התיר לחוק בע״ם ולטבול במוצאי שבת משום פי׳
דבקושי התירו לחוק ביום ולטבול בלילה אלא מהבי עדיף משום דמחומ
לביתה מבל להרחיק כולי האי מערב שבת למוצאי שבת אבור לחוק שם אל״ט
במוצאי שבת ומוטב שתרחק טבילתה ובשלמות דרב לחפי בפרשת לחרי
מות פירש שלא לשפר לחוק בלילה בגון בימו שחל לא תחוק אלא בלילה היכא
דלא שפ׳ר לחוק בלילה בגון שחל ליל טבילתה בשבת לו ביום ט ב לו חופפת
ביום רביעי ושפילו חל יום טוב חמישי ושבי וחל ליל טבילתה בשבת חופפת
ביום רביעי ולא תתבטל עונתה ופשיטא דגמרת לא משמע בפירושה דקא
מיבעיא ליה בלה מהו שתחוק בלילה ותטבול בלילה אלמא משמע דאתר טוב
שלא לחוק ביום דחיישינן שמא לא תחוק בהוגן בלילה דמיבך שמחומ לביתה
לא תיפח שפיר ומיהו נם לפי אמתלתא דהבו מנהג יפה בשם שלמו שמתחילו
לחוק מבעוד יום ופוסקת בחפיפה עד שתחשך ואז טובלת ושוב מחמירות
על עבמן ואע״פ שחפפו בחמלות עמהן מסרק וסרקות בבית השבילה ו״ת
פירש דפיסקא דלשפר ולא לשפר לא נא להורות בלל על דין חפיפה שם הו
ביום שם בלילה אלא קו לשם דקאמר משם לא שחוק בערב שבת וכו׳ ותמה
על עבמך וכו׳ בלומר היאך תוכל לומר חופפ׳ ביום בערב שבת ותטבול בלילה
במוצאי שבת והא בעינן סמוך לחפיפה טבילה הילבך לא שחוק אלא במוצאי
שבת וביו׳ב זה קשיא לר״ת דאמר בפרק שני בערב שבת ותטבול בלילה
שבת וביו׳ב זה קשיא לר״ת דאמר בפרק שני בערב שבת ותטבול בלילה
על עבמך וכו׳ בלומר היאך תוכל לומר חופפ׳ ביום בערב שבת ותטבול בלילה
במוצאי שבת והא בעינן סמוך לחפיפה טבילה הילבך לא שחוק אלא במוצאי
שבת וביו׳ב זה קשיא לר״ת דאמר בפרק שני בערב שבת ותמה על עבמך היאך
תמן לסור בהנאה כל שבשה כלומ׳ היאך תיבל לחוסרו אלא מוטב הוא בהנאה
ובתר הבי קאמר וחילבתא לשם חופפת ביום פירו בערב שבת וטובלת בלילה
למוצאי שבת והילבתא לא שחוק בלילה פירוש למוצאי שבת לא קשיא הא
דלשפר לא ק בלילי מוצאי שבת שחוק בלילה ולא תרחיק חפיפתה מערב שבת
הא דלא לשפר שחוק מערב שבת בגון שחל יום טוב להיות במוצאי שבת
חופפת ביום בערב שבת וכך מיהנות הבשים הסידנא וכו׳ ות בשבת אליהן
תבשיל לבניה ולהתעסק בדבר שיבולין ומחממו קיתון של חיש לשר ת
בית שם פרים ובית הקיטי בי״ם דמתירין להחם ממין ביום טוב לרבלין מבל
לא בל נופו ובם קושרו פערותיה שפה שתלבלבו ויבינו מבולם ז״ל שפיר
בעידו לחוק בערב שבת ולטבול בלילה הלא הבם בי היו ירבות לטבול בלילה ושלא
לו רבינו תם דתני קולי בהדי הדדי לא מקליבן קולא דשיך בתה וקילא
להרחקת חפיפה מטבילה ודין חפיפה בתב ר״ת שמעיה בשם רש״י דחפיפה
היו בבל הנוף כדאמרינן בפ״ל בתבי מי שהיה לו שם בתוב על בשרו הרי זה
לא ישוף וגירס״ו ליתא התם שלא לא ירחון ולא יסוך ועוד הביא ראיה מהיה
דפרק שני דבתובות מסמא דחפיפתה קאמר מר ומינה ראיה דמיירי בשם
שסבין לאדם שים לו חטטין בראשו ועוד הביא ראיה מדאמרינן עבדי מסרת
ד לי חסרת טנדקי מסרת ואי לחפיפת הראש נדולה מה ביך כולי האי ונם
זו מינה ראיה לפירוש רבינו חננאל שפירש לידי חסרת להשם חמין ולהטילם
בתקוה שם ירחה מן הצינה וטנדקי פי׳ב שעדיה מסרקות נדולות ובעוב
פירש ושלשים לך עבדי הרבה ניוורות להשם חמין בלילה ולחוק ורבינו תם ז״ל
פי׳ דחפיפה לא שייבא שלא בראש ונמקום הטער ולא הוזבר חפיפה בבל
מקום בם״ם שלא בתקום שיער כדאמרינן לעיל לא תחוק שלא בחמין מבל
בקרירי לא משום דמשרו מוחא לא משום בנאה משום דמקשה ובפרק קמא
דשבת נבי הילל שהיה חופף ראשו וכן בוזר חופף ומפספס מבל לא סורק וכן
נבי עיקר תקנת חפיפה דתיקון עזרא בפרק מרובה פרש מדאוריית היה
דבתיב ורחץ בשרו שלא יהא דבר חונן וכו׳ ומשני מדאוריית לעיוני דילמא
מיקטר וכתיב ועזרת תיקן חפיפה ולישנא דמיקטר ובתיב לא שיין שלא בשער
מבל שאר הגוף לא בעי הדחה בלל מדקאמר שתה לשם מדיחה קאמר כמים
מבלל דשאר הגוף לא בעי הדחה דאי קאמר שתה ע״ג דחין
בריבין בימת נדיך הדחה והוא הדין שאר הגוף שם בן הוה ליה למימר
שפילו קמטים ונהגו בבות ישראל לחוק בל גופן ומבהב בשר הוא :

הי לך הלכות נדה בקיצור מה שצריכות בנות ישראל ליזהר בזמן הזה

תנו רבנן והזרתם את בני ישראל מטומאתם מכאן אמרו חכמים הזהרה לבני ישראל ע"פ פרסו מנשואיהן כמוך לוסתן וכמה תהר רבה עונה וכמה עונה הן יום או לילה ונדיכה החשש להכי נולדע זמן ווסת דאיתה מתי היא ונ"ל לרחוץ חס היא דגילה מצלעים יום לצלעים יום או פחות או יותר כשניגע לותו זמן ווסת דגילה ל' לות ביום תפרוס מבעלה כל לותו הלילה וחס רגילה לרחוץ בלילה תפרוס כל לותו הלילה וחס עבר היום או הלילה ולא רחצה תבדוק עצמ' וחס מצאה עצמה טהורה ה"ה נדיכה לפרוס יותר מבעלה וחס היתה רגילה לרחוץ לצלעים יום ושכחה את ווסתה ורחצה לעשרים יום כשניגע יום עשרים תפרוס מבעלה דקיימינן שמא רוצה לשנות את ווסתה שהיה לה לצלעים ולקבוע לותו לעשרים וחס לא רחצה ליום עשרים כשניגע יום צלעים דקיימינן עד עשרים יפיס מאחר יום עשרים ולו תפרוס מבעלה שוקו ווסתה הקבוע וחס רחצה ליום עשרים כשניגע ליום עשרים מחותה דקיימינן תפרוס וחס לא רחצה תפרוס ליום צלעים להיימינן עד עשרים יום לפי שקבעה לה ווסת ליום עשרים ועקרה ווסתה של צלעים יום כי אין ווסת נעקר ונקבע אלא בשלשה פעמים תכל תוספת ה' ילו כפעם אחת וכשאר תרתי טפי דס כחדא גריעה שתשב עליו שבעה נקיים ואחר שיפסוק הדם תבדוק עצמה יפה יפה כ"ג עד עצמן לבן או כצהר גמן לבן ותכניסנו בלותו מקיש לחורין ולסדקין שבדיקה זו תהיה בין השמשות כיום שתפסוק בו מלרחוץ שמין בו כתם ומיום הפתיחה תתחיל לספור שבעה נקיים ובלותן שבעת הימים תבדוק בכל יום עצמה ותלוקה בבדיקה יפה להכנים לחורין ולסדקין ולא לקינוח בעלמא וחס שמשם מטתה קודם רחיצתה לא תתחיל למנות שבעה נקיים עד יום תמיסי לרחיצתה דקי"ל פולטת שכבת זרע חיו כתילו רחמה דס וסותרת וקיימא לן כרבנן דלמרי בפרק רבי עקיבא דשם ע"ש שלימו בעיון הילכך חס שמשה מטתה בתחד בשבת ורחצה בו ביום חס פלטה שכבת זרע ברגיעי בשבת סותרת דעדיין לא עברו שם עונות שלימו הילכך תינה יכולה להתחיל מכין שבעה נקיים עלה אלא ביום תמיסי ותטבול בשגיעי דהיינו ביום

רביעי בערב מבעוד יום תכנס במרחץ ותרחץ ותטבול במקוה טהור ותעמוד בפרהסיא ותסרוק ראשה ותטבול במקום טהור כדי שתרגישו שהיא טבולה ותעמוד על גבה בשעה שהיא טובלת שתראה שיהא כל גופה ושערותיה ככנסין במים ולא יהיה שער ראשה כלוש חוץ למים ושפיר הטבעות שבאצבעותיה בשעת טבילה ותרחיץ ידיה ורגליה קנת זו מזו שלא יהיו דבוקות ולכוקות יתר זו מגל זו בשעת טבילה גם זרועותיה לא יהיו דבוקות לגופה שלא תגביהם קצת מעל גופה שיהא חלל ביניהם ופיהם לא תקמוץ ביותר גם תיזהר שלא יהא דבר חוצץ בין ס"י לגוף שלא בעינן טיהרו הים לתוך פיהם מיהו רחוי לכתחלה מים בשעת ובמקוה יפה נשנו הנשים שתיהן טובלות כלום בין טרפיה ובין הטבילה כדי שלא יהא דבר חוצץ בין טיהרו ולא תעשה עיניה כיותר וגם לא תפתח עיניה ביותר דקיימינן העפעפים למעלה ע"ג סעין שלא תסגור עיניה כרפיון וכשפושטת מלכלוכים כשהיא עומדת בחלוקה תברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במ"ע וצונו על הטבילה ותפשוט כל קיטבול ומשם רחיית עד שתטבול ים לה להתרחק קנת מבעלה כדכרים שתשער כי התורה פסרה ייחוד על כל העריות עם נידה ה"ה נכרית בשאר ערוות שלא שפורר קשה ליזהר מ יחוד לאחותו נידה ומצוה רמוז מן המקרא להתיר ייחוד נדה ודומן פונה בפושעים ובשכיל שתתייחד תדיר עמה עמו נדר וסיג סיזכור לה ניזונות ולתרו שלא יאכלו על שו"ן לחד בימיהם שהיו שולחנות שלהם קטנים וכשני כל לחד ה' וכתינן סולחן והתירגמ שכל בני הבית מאכלין על שולחן לחת תוכלת עמו על הם לחן אבל יעשה קנת היכירת ימים קנקן על השולחן ביניהם ולא יגע בה אף לו בתנוע קטנה ולא יקבל שום דבר מידה אלא מניחתו לפניו והוא נוטלו ולא תשפוך לו מים לתוך פניו ידיו ורגליו ולא תמזוג לו את הכוס ולא תניח לו את המטה בפניו אבל שלא בפניו מנע"ה ולא ישגב על מטתה אפי' כשהיא במטה והבועל את הנדה נועל בעילת מצוה ופורש ונזהרה לייחד כדין כל אשה נדה ולא תלבש לבנים ולא תתחיל לספור שבעה נקיים עד יום חמישי לשימוש ותתרחק ממנו עד טבילתה כדין שאר הנשים:

תמו הלכות נדה בקיצור

על ידי הפועל במלאכת הקודש באמונה הזעציר ישראל בן לאא כהר' משה שליט"א

ועי' מחותו הכתולה **עלה** כת כהר' משה שליט"א: נעשת נקנה **תסבב גבי** לפ"ק:

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0183
DFG

קריש דרבנן

לאחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל למסכתא בעזרת השם יתברך :

הדרן עלך מסכת נדה והדרך עלן דעתן עלך מסכת נדה ודעתך עלן לא נתנשי מינך מסכת נדה ולא תתנשי מינן לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי :

יאמר כן שלשה פעמים ואחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אומנותינו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא חנינא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רכיש בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא :

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל ונהיה כולנו אנחנו וצאצאנו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך : מאויבי תחכמני מצותיך כי לעולם היא לי : יהי לבי תמים בחוקיך למען לא אבוש : לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני בא״י למדני חקיך : אמן אמן אמן סלה ועד :

מורים אנו לפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא מיושבי קרנות שאנו משכימים והם משכימים אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים אנו עמלים והם עמלים אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר אנו רצים והם רצים הם רצים לבאר שחת ואנו רצים לחיי העולם הבא :

יתגדל ויתקדש שמיה רבא דעתיד לחדת עלמא ולאחייא מיתיא ולמיפרקחייא ולמיבני קרתא דירושלם ולשכללא היכלא קדישא ולמעקר פולחנא דאלילאי מן ארעא ולאתבא פולחנא דשמיא לאתריה בזיויה ויקריה וימליך מלכותיה וכו׳ :

עד ונחמתא דלמירין בעלמא ואמרו אמן :

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל תלמידי תלמידיהון דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון חינא וחסדא ורחמי וסיעתא ורווחא מקדם אבוהון דבשמיא ואמרו אמן : יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן : עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן :

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0184
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0185
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0186
DFG

R30 - (Ic - 4406 (5)

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0187
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn779438205/phys_0188
DFG

ט: לשון תוספת ניתוסר החלבים פס ג׳ מיני מיות כלכך וכוס שור וכבש
ועז והו חלב בהמה טהורה לאכול מיד טהורש והיו לו ובני ויקחו וקנו
ודשון ותלוי ושור וחלבי חלבו כלם מוסרין לנו באכילה חבל בהמה טמאה וחיה
טמאה אין חלוק בין חלבה ובשרה לא לענין אכילה ולא לענין טומאה הוא
אמרו ביבמות פ״ה טמאים הם גלח חלב כם
חלוק ובכר ביאורנו כי בבהמה טמאה הוא
הוא זביחתה לו מיתתה והשחיטה לוכם
מועלת ומבלת מן הטומאה אלא בחיות
המותרין לאכילה כלבד ולשון התורה
בסיות חלב בהמה טהורה טיור ר״ל אלא
יטמא כאו טתטמא שבלא ותע״פ שהוא
חלב נבלה הוא אמרו יתע׳ שלב נבלה וחלב
כ״ל וף׳ מה טריפה יבשה לבל המלאכה ואכול לא
וף פ תאכלוהו לפי שאתה לבל מלאכה יבוא
בו מלאכת הקדש כאן שובדנו בס שיהיו ולין
ספק כי החלב אשר אמר בנו בטהורה עם
סיותו חלב נבלה הינו חלב בהמה טמאה
מפני אמרו חלב נבלה וחלב טרפה אמרו
יבשת בהמה טמאה שלין לה טרפה לפי
שטריפתה ושחיטתה שוה כמו שביארנו
והינו נס כן חלבי היה טהורה כיון שאמר
ואכול לא תאכלוהו למד חלב מהור מאסור
באכילה טראתי לך יבא חלב היה טהורה
שמותר באכילה ונתבאר לך מן הטעמים
הללו כי חלב כל טבלה כמו בשרו הוא
חלב נבלת בהמה טהורה שחלבה טהור לה
יטמא אדם וכלים ואם
ועל כן צריך הבשר
כי כל אם שהינו מט
בשר כמו שביארנו
עוד כי החלב הוא
שיטמאו אוכלין טמא
על שתבא בו טומאה
כמו שבארתים בפתי
בלבד לה הבשר הנוק
טהרות: י׳:
יא: חלות דבש
מטקין אם בשלתם
לטומאת מקדש וכלי
מקדש וכבר ידעת כי
תחלה לטומאת אדם אם אתה שנתבאר
לשונית דבשם שבשלו מטקה ואפי׳
הוא תוק החם ואתה אם שהביאם
הכוהנים ויתחיל לברם מן לחריר היב
שאפל מודים כי דבש בבהמה טהורה אינו לה
טומאת בידו ושבחות תדבש: יב:
ספוט אתם הדברים בנאמל ועכין
קובנו מעלני העולם הוא בכללם
ואת הפקודין נ׳ אמות ועשר פעמים
העולם הנה כמו זה לאתם שבעדן
לחיי העולם הבא ולא תאבד לעולם
לא יחקר לפי שים הוא שמביאות ואין הוא שמביאות בשמיטות ואין אם
ק הוא גדול שתענוג על דרך משל ומספרם יש ג׳ אמות ועשרה וזה על דרך שתעוררות בלבד כי אותו שתענוג גדול
קר לחשר הינו נחקר כן אין מוביל בין אלה שתעלנים אשר אלינו ואותם שתענוגים וכבר ביארנו הוא קצת בשבת
סנהדרין:

סליקא מסכת עוקצים ושליך סדר טהרות

פתני׳ ט: חלב בהמה טהורה אינו מיטמא
טומאת נבילות לפיכך הוא צריך הכשר חלב בהמה
טמאה מיטמא טומאת נבלה לפיכך אינו צריך
הכשר דגים טמאים וחגבים טמאים צריכין
מחשבה בכפרים: י: גורת דבורים רבי
אליעזר אומר הרי היא בקרקע כותבין עליה
פרוזבול ואינה מקבלת טומאה בטקומה
והרודה ממנה בשבת חייב חטאת וחכמים
אומרים אינה בקרקע ואין כותבין עליה
פרוזבול ומקבלת טומאה בטקום והרודה ממנה
בשבת פטור: יא: חלות דבש מאימתי
מיטמאות משום משקה פ״ש אומרי משיחרח
בית הילל אומרים משירסק: יב: אר
יהושע בן לוי עתיד הקב״ה להנחיל לכל צדיק
וצדיק נ׳ מאות ועשרה עולמות שנאמ׳ להנחיל
אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא אר״ש בן
חלפתא לא מצא הקב״ה כלי מחזיק ברכה
לישראל אלא השלום שנאמר ה׳ עוז לעמו יתן
ה׳ יברך את עמו בשלום:

סליקא מסכת עוקצים

פתני׳ ט: חלב בהמה טהורה שנתנבלה טהור מטומאת
נבילות כדתניא בריש פירקין יש זה לבל מלאכה לפיכך צריך הכשר אחר
לתן סופו לטמא טומאת מדרס לבל חלב של בהמה טמאה טהי בכשרה
ומיטמא טומאת מדרס: ואין צריך הכשר לטומאת לוכלין אם בירך פעמים
מכוין לפחות מכביצה בדברים שלפיל
לבל מזכה ולאי בעי מידי דהוה מכשרים
דבעיל מחשבה בבל מקום כדתנן לעיל:
צריך מחשבה בכפרים ולא לטוקים לבל
הכשר צריכים בבל מקום: פתני׳ י: יא:
הרי הים פקרקע בפרק המוכר את הספינה
אמר רבי אלעזר אחי טמא דרבי אליעזר
דבתיב וישבול לותם ביערת סדבש וכי מה
ענייון יער אצל דבש אלא לומר מה יער התולש
ממנו בשבת חייב חטאת אף דבש הרודה
ממנו בשבת חייב חטאת: וכותבין עליה
פרוזבול בפרק בתרא דשביעית תנן
פרוזבול הינו שטר שכותבין
בית דין למלוה שאסר לסס בל חוב שים לו
בדתנן סתם לוסון נופו של פרוזבול ותנן
התס לתן בותבין פרוזבול אף על הקרקע
בלומר בשים קרקע לנוס ואם יש לו בורות
דבורי בותבים פרוזבול לאלוס ועיקר הדבר
מפורש בגיטין פר השולח: מקדמי מיטמאו
משום משקה פירסק בשבת: פרוזבול
הוא שטר שכותבין בו בשעה שאדם מלוה
לחבירו ואומר לו בתוך בית פלוני אני
נותן לך בל חובות שיש לי בידך בין
שאני תובעם בבית דין בין שאני תובעם
בבית דין אחר בין שאני תובעם בבית דין
שבמדינה אחרת בין שאני תובעם בבית דין
שבמדינה זו בל זמן שארצה אני גובה
חובותי ממך ומוסרן לבית דין שאגבה
ממך בל זמן שארצה: ואין בית דין גובין
חובות בשבת ולא בחול המועד ולא בראש
השנה ולא ביום הבפורים ולא בשמיטה
ולא בערב שבת אחר המנחה שלא יאמר
לו לאחר שבת לא יכולתי לגבות חובותי
ממך מפני שבית דין גובין אותם ומוסרין
לו: גמ׳ מאי טעמא דרבי אליעזר אמר
רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן משום
רבי שמעון בן יוחי כתוב אחד אומר
וישבול לותם וכתוב אחד אומר ויאכלהו
בדבש מה להלן בשבת אף בבאן בשבת
ורבנן אמרי מה להלן מה יער התולש
ממנו בשבת חייב חטאת אף דבש הרודה
ממנו בשבת חייב חטאת: ורבנן אמרי
מה להלן בשבת אף בבאן בשבת: ורבי
אליעזר וחבמים על חלות דבש שהיו מקבלות טומאה בהיותן ומיהו בשל
בהנים לא נתכוונו מחמת בובדן שלהן יין בטומאה ורודין אותם בטבלה על
מה נחלקו על השבת ועל השניות אר׳ אליעזר חום׳ הרי היא בקרקע וחבמים
אומרים הרי היא בבלי ואם היתה מחוברת בבית סבל מודים שהיא בקרקע
לבל דבר הית׳ נתונה על גבי שתי יתידות הבל מודים שהיא בבלי לבל דבר:

סליקא מסכת עוקצים ושליך סדר טהרות